Contrapagină

Eseul săptămâna Roşie 28 iunie – 3 iulie 1940 sau Basarabia şi Evreii a cunoscut patru ediţii: două la Museum, Chişinău: 2003, 2003

O ediţie la Criterion Publishing, 2003

O ediţie la

Vremea, 2004, cu o postfaţă de Mircea Stănescu o ediţie la Anamarol, 2007

Paul Goma w W /V

SA P TAMA NA ROŞ IE

28 iunie – 3 iulie 1940

sau

BASARABIA ŞI EVREII

eseu

varianta 2 octombrie 2008 – ediţie pentru internet –

— BioBibliografie – 2008

Autura. Autorului

„Adevărul să-mi fie singurul idol”.

Mihail Kogălniceanu, *Dacia literară*, I, 1840

Nota autorului

Eseul de faţă a fost atacat cu vehemenţă, cu urlete, cu bale, cu ameninţări – din partea holocaustologilor evrei, ne-evrei.

Deşi autor şi text au fost acuzaţi de „antisemitism”, neovîşinskii s-au păzit ca de foc să producă citate…

De ce? Pentru că răsfoind acest obiect-carte înţeleseseră: eseul conţinut nu este un „pamflet”, ci o tentativă de a pune pe două coloane faptele-rele ale românilor împotriva evreilor şi faptele-rele ale evreilor împotriva românilor. Dacă ar cita – corect, nu falsifi-cator, ca Al. Florian –, ar îngădui cititorului de bună credinţă să constate că Shoah nu este unicul genocid din istoria omenirii, iar evreii nu sunt singurele victime nevinovate – ba, mai cu seamă în Imperiul Bolşevic (şi azi, în Israel), călăi. Or cititorul nu trebuie să afle adevărul-adevărat, ci doar adevărul lor, al holocaustologilor.

Mai înţeleseseră – însă nu au recunoscut vreodată, în

scris: oricare citat onest, netrunchiat, pus între ghilimele poate pricinui, nu o lovitură dată „antisemitului" de autor, ci una de bumerang încasată de antisemitizator.

Se vede că această constatare i-a făcut pe mulţi dintre holocaustologii acuzatori cu bunul-la-toate: «Antisemitule!», să fabrice termeni ca monstrul de logică şi de limbă: „trivial negaţionism" (sic) şi să ameninţe cu „Ordonanţa, Ordonanţa!"

Apoi să închidă cu mânie cartea, fără a observa că titlul-subtitlul sună:

Săptămâna Roşie 28 iunie-3 iulie 1940

sau

Basarabia şi Evreii întrebări…

Care să fi fost motivul, pretextul, temeiul – sau/şi cauza – pentru care, din prima zi (22 iunie 1941) a Campaniei antisovietice a celui de al Doilea Război Mondial, „cu nebănuită cruzime, românii i-au masacrat din senin pe evrei, atât pe solul naţional: Rebeliunea legionară, Pogromul de la Iaşi, Trenurile Morţii, Basarabia şi Bucovina – cât mai ales în Transnistria" (aceasta fiind teza evreilor), crimă care ar fi „devansat în timp, egalat în cruzime Auschwitzul"? cum scrie inflamat inflamatul sionist Matatias Carp. Care să fi fost resortul criminal care, dintr-o comunitate ca a noastră, dacă nu legendar de toleranţă, atunci sigur: îndelung răbdătoare, a făcut să devină în interval de *doar un an*: 28 iunie 1940 – 22 iunie 1941 – şi *dacă numai în o săptămână*: *28 iunie-3 iulie 1940*? – „una majoritar, făţiş, feroce antiiudeie, încuviinţând măsurile guvernamentale de persecutare, de lichidare a evreilor"? – „din senin", cum susţin, de jumătate de veac, evreii?

Numărul victimelor înscris pe monumentul comemorativ de la Coral, Bucureşti: 400.000. Nu mai multe, nu mai puţine: 400.000. Cine-cumcând a numărat morţii? Cum s-a ajuns la această cifră? Şi de ce abia la 1 iulie 199 l a fost anunţată? Cei care ţin registrul socotelilor la zi, la ban să o fi aflat abia atunci, la jumătate de secol după război? Este posibil aşa ceva? Nu.

„Misterul” se află în prăbuşirea imperiului sovietic, prin simbolul *Zidul Berlinului* (1989). Atunci evreii de pretutindeni au fost cuprinşi de spaima unui Nürnberg Invers, în care ar fi urmat a fi judecaţi mulţi dintre ei pentru crime împotriva omenirii, pentru co-autorat moral şi material la teroarea bolşevică de peste 70 ani, exercitată „pe a cincea parte a globului pământesc”.

Trebuia luată grabnic o măsură de „*autoapărare*”, elaborată în ghetourile galiţiene, fireşte: „apărare” prinatac-preventiv – dar nu „război de *autoapărare*” a fost botezat şi cel din iulie-august 2006 împotriva Libanului?; nu a mers teoria Wolfowitz Rumsfeld până la „războiul nuclear preventiv”? Şi ce armă nuclear-preventivă (sic) mai paralizantă, mai terifiantă decât cea „*antisemitizatoare*”? Astfel a fost reactivată o (re) campanie împotriva a ceva care nu exista, însă, (re) denunţată de evrei prin ţipete-vaicăreli-acuzaţii avea să (re) producă ceaţa diversiunii:

Ca nu care cumva să se vorbească *şi* despre crimele bolşevice (la care ei participaseră cu entuziasm, cu fanatism), să se (rerere) aducă vorba de crimele naziste, să se fixeze, să se vorbească *numai* despre ele, doar despre victimele dintre evrei.

NOTĂ bibliografică: Din Populaţia evreiască din România de Dr. Sabin Manuilă şi Dr. W. Filderman, New York, 1958:

(…) „Cea mai greu de urmărit este evoluţia numerică a Evreilor din teritoriul ocupat de Rusia Sovietică în iunie 1940 (…) Teritoriul acesta a avut în 1930 o populaţie de 275.419 Evrei (…) (Analele Institutului Central de Statistică, Bucureşti, 1942, Pg. 348 – 349) (…)

„Când armatele germano-române au reocupat aceste teritorii în vara anului 1941 o parte a populaţiei evreieşti a fost evacuată de Soviete şi o parte a Evreilor s-a refugiat din proprie iniţiativă în Rusia Sovietică (sublinierea mea, P.G.). Aceşti evacuaţi şi refugiaţi s-au răspândit în toate direcţiile. Sunt numeroase dovezi de peregrinările lor. Într-o notă din arhiva W. Filderman cetim: «în 1947, un delegat

RPR care a fost la Moscova; reîntors la Bucureşti, a cerut ajutor pentru cei 100.000 Evrei Români care se găseau în Rusia. Dr. Filderman a intervenit imediat în favoarea lor la Joint Distribution Commitee dar din motive de tehnicalitate [sic] nu s-a putut realiza nimic».

„*O parte a Evreilor din Basarabia şi Bucovina au fost deportaţi în Siberia*. Dr. Bickel (…) evaluează cifra deportaţilor la 10.000" (subl. mea, P.G.).

„(…) schimbările produse prin cedările de teritorii": (…)

„Cedaţi Rusiei Sovietice (Basarabia, Bucovina şi Regiunea Herţa

375.4 3
19 7, 9%

„Cedaţi Ungariei (Transilvania 138.9 1
de Nord) 17 9, 1%

„Cedaţi Bulgariei (Dobrogea de 807 O,
Sud) 1%

„Rămaşi în România 312.9 4
72 2, 9%

„În rezumat, majoritatea, adică exact 57, 1% a Evreilor au fost detaşaţi de România prin evenimentele din preajma războiului II mondial. Mulţi dintre aceştia nu au mai avut contact cu statul român".

„(…) Pierderile suferite din cauzele directe ale războiului au fost evaluate de organizaţiile evreieşti din România conduse de Dr. W. Filderman la 15.000. Această cifră cuprinde pierderile în jurul lui 3.000 vieţi în timpul guvernării scurte a Gărzilor de Fier şi 3 – 4.000 victimele represaliilor militare din Iaşi. De asemenea cuprinde pierderile suferite de populaţia deportată în Transnistria. Numărul celor deportaţi a fost de aproximativ 40.000 din care 30.000 s-au reîntors. Din cei 10.000 care nu s-au reîntors o parte au pierit în Transnistria sau în cursul transportului. Cifra totală a Evreilor morţi «fie din cauză că au fost ucişi pe teritoriul românesc, fie că au pierit din cauza deportărilor" este dată de Dr. W. Filderman ca fiind 15.000".

„(...) La recensământul din 1941, făcut după reocuparea Basarabiei, a Bucovinei de Nord şi a Regiunii Herţa din Dorohoi, s-au găsit 126.000 Evrei. Diferenţa este de 49.419”[1]).

„(...) Pierderile de vieţi ale Evreilor au fost evaluate pe regiuni la 15.000 în provinciile vechiului Regat, Transilvania de Sud şi Bucovinade Sud () de 103.919 în Basarabia, Bucovina şi regiunea Herţa din Dorohoi şi 90.295 în Transilvania de Nord încorporată de Hitler Ungariei” [sic]. În total se evaluează la *209.214 pierderile evreieşti pe teritoriul României din 1939* (subl. mea.), ceea ce reprezintă 27% (în loc de 53% evaluat de Dr. Kulischer), din care sunt a se atribui:

„2% administraţiei române

„13% acţiunii militare germano-române desfăşurată aproape exclusiv pe frontul răsăritean

„12% acţiunii guvernului unguresc secondat de autorităţile germane”.

La punctul 5:

„Concluzie generală: în nicio ţară dominată de Nazişti n-a supravieţuit o aşa de mare proporţie a populaţiei evreieşti”, conchide raportul Dr. W. Filderman”.

(Raport publicat şi în *Jurnalul de dimineaţă*, Bucureşti, 1946.)

Acest studiu, cu titlul schimbat, a fost pomenit – necritic! – pentru întâia oară în România de după 1946 în ziarul *Ziua* din 5 august 2006, sub semnătura lui Larry

---

1 Sensul pasajului din chiar acest eseu:

“Cum altfel, dacă analfabetizatorii de ei nu ţin seama - pentru început - de falsitatea,

de idioţenia termenului ‘antisemit ’, când semiţi (de la Sem) sunt şi maltezii şi berberii şi arabii şi, cine ar crede, azi, în Israel: palestinienii, dragi tovarăşi de alte naţionalităţi!”...

.A fost falsificat prin. inversare de către Al. Florian, demn fiu al nedemnului său tată (Radu Florian), afişat pe site-ul Preşedinţiei României: în loc de “ei” (evreii, analfabetizatorii) nu ţin seama de falsitatea termenului «antisemit»”, inversistul / inversatorul atribuind cu nesimţire, cu neruşinare “falsitatea”. autorului acestor rânduri!

Watts. Merită reprodus paragraful introductiv:

„*Cifre exacte în toate detaliile cu privire la populaţia evr*eiască *din România nu se pot produce, pentru ca ele nu exista* (subl. mea, P.G) Cauza acestei situaţii trebuie căutată în evenimentele istorice din ultimele decenii, care, pe de o parte, au produs radicale şi repetabile schimbări de granite politice, iar pe de altă parte au produs deplasări masive de populaţie, atât în interior cât şi peste graniţe".

„Cifrele exacte nu se pot reproduce"... – însă nu pentru pentru că ele nu ar exista – ci pentru că, pe de o parte documentele din arhivele româneşti au fost furate şi transferate în URSS în primele zile de după 23 august 1944 de către comandoul sovietic condus de evreul ucraineanu Grişa Nahum; pe de alta pentru că evreii paznici la poarta Holocaustului – cel mai zelos: „Radu Ioanid" –, temători că se va afla adevărul statistic al numărului victimelor dintre evrei (deşi crima începe de la unu), au pus sechestru pe toate arhivele. Astfel mai este în circulaţie cifra de 400.000 evrei ucişi de români – vezi stela memorială de la Coral, Bucureşti.

Mai există un pasaj în textul lui Larry Watts – acesta:

„La recensământul din 1941, făcut după reocuparea acestor regiuni, s-au găsit 126.000 Evrei. Diferenţa este de 49.419. (Totalurile sunt obţinute prin totalizarea cifrei calculate pe baza recensământului din 1930 – deci nu cuprinde sporul natural 1930 – 1941) şi cea găsită la recensământul din 1941.

Aceasta este cifra probabila a evreilor dispăruţi parte prin refugiu, parte prinsuprimare. (...)

„Din cei 126.000 evrei recenzaţi, au fost la rândul lor deportaţi în Transnistria 109.000, din care 54.000 (aproximativ 50%) au pierit. Din aceste evaluări ale organelor de conducere evreieşti din România rezulta ca pierderile de vieţi evreieşti din regiunile Basarabia, Bucovina şi Ţinutul Herţei sunt de 103.919 suflete (49.419 plus 54.000). Aceasta este cifra evreilor de a căror existenta nu se poate găsi urma, majoritatea lor fiind suprimata, iar o parte, care nu poate fi, desigur, evaluata,

s-a retras în interiorul Rusiei, majorand cifra de 100.000 data de Dr. E. Kulischer şi Dr. W. Filderman.

„Cifra actuala a populaţiei evreieşti din Basarabia, Bucovina şi Ţinutul Herţei, după calculele de mai sus, ar trebui să fie de 71.500, la care, probabil, se adauga cei 100.000 de refugiaţi din timpul războiului, dând un total de 171.500, în loc de 275.419, cât a fost în 1930. Rapoarte recente de presa arata însă ca numărul evreilor în oraşele din Basarabia, Bucovina şi Ţinutul Herţei este egal cu numărul lor din preajma războiului”.

Deşi ceva mai. moderat decât congenerii săi, W. Filderman avansează şi el cifre mult exagerate, în care zero-urile, două, trei, patru, vor fi târguibile în caz de contestaţie, de probare a neadevărului rostit cu obrăznicie. „Pierderile în jurul lui 3.000 vieţi în timpul guvernării scurte a Gărzilor de Fier şi 3 – 4.000 victimele represaliilor militare din Iaşi”, iată o afirmaţie vădit falsă, însă deocamdată greu de contrazis, fiindcă noi nu avem acces la documente, ni s-au furat-confiscat hârtiile, aşa că te miri care amator ignar autoinvestit „istoric”: Ancel, Ioanid, Rosen şi alţi zero-işti auto-unşi statisticieni obiectivi (sicsic) pot pretinde, fabrica – şi scrie în piatră – „bilanţuri” mincinoase.

Însă chiar aşa, holocaustologii de la Bucureşti, după ce au ocultat acest raport vreme de decenii, iată că în vara anului 2006, iritaţi de faptul că s-a amestecat în vorbă şi un trepăduş drăgănisto-talpeşist ca Larry Watts, au ajuns să conteste, nu doar demersul acestuia din urmă, ci însuşi raportul Filderman-Manuilă, contrapunându-i… „adevărul” vehiculat de alt dovedit escroc şi falsificator de statistici: J. Ancel.

*

Încă un document:

Sabin Manuilă: Declaraţie în legătură cu Legea 301/1944

DECLARAŢIE

Subscrisul Dr. Sabin Mânuilă, domiciliat în New York, USA, 945, 5th Avenue: – fost Director General al

Institutului Central de Statistică al României între anii 1932 – 1947;

— Fost Director General în Ministerul Sănătăţii (1927 – 1932);

— Fost Subsecretar de Stat la Preşedinţia Consiliului de Miniştri (1944 – 1945);

— Membru corespondent al Academiei Române;

— Membru al Academiei de Medicină şi al Academiei de Ştiinţe;

— Actualmente membru al Comitetului Naţional Român; declar următoarele:

În una din ultimele zile ale lunii mai 1944, m-a invitat DI IULIU MANIU, preşedintele Partidului Naţional-Ţărănesc şi fost Prim-Ministru, să viu la locuinţa sa din Snagov-Ilfov, care locuinţă era situată în casa familiei mele. DI MANIU mi-a prezentat un exemplar al Decretului-Lege nr. 301, publicat în Monitorul Oficial din 29 mai 1944 (Partea I-a nr. 125, pag. 4238), care modifica dispoziţiunile legii nr. 509 din 3.8.1943 în sensul că edicta pedeapsa cu moartea pentru evreii care s-ar fi introdus fraudulos în ţară.

Textul articolului unic al Decretului-Lege nr. 301/1944 suna astfel:

„La finele articolului 1 din Legea nr. 509 din 30 august 1943, se adaugă următorul aliniat final 23: „Trecerea frauduloasă a frontierei săvârşită de evreii ce vin din alte ţări".

„Dat în Bucureşti la 26 mai 1944, Antonescu, Mareşal al României, Conducătorul Statului; Ministrul Justiţiei: Ion C. Marinescu".

Iată cuprinsul raportului nr. 1069 al Ministerului Justiţiei, privitor la justificarea Decretului-Lege nr. 301:

„Domnule Mareşal.

În ultimul timp s-a descoperit de organele de frontieră că un număr mare de evrei din alte ţări au încercat să treacă în mod fraudulos frontiera ţării. Cum aceste elemente străine sunt indezirabile, mai cu seamă în aceste vremuri, ele putând periclita interesele superioare

ale apărării naţionale, s-a socotit că este necesar ca să se aducă un proiect de Decret-lege pentru modificarea art. 1 din Legea nr. 509 din 1943 prin care am adăugat un aliniat nou, care pedepseşte cu moartea evreii care se introduc fraudulos în ţară.

Art. 2 din acea lege prevede aceeaşi pedeapsă pentru complicii şi favorizatorii acestor evrei.

Dacă şi Domnia Voastră sunteţi de acord cu acest proiect de Decretlege, vă rog să binevoiţi a-l aproba şi semna".

Implicaţiile acestui Decret-lege erau: executarea tuturor evreilor care treceau fraudulos graniţa României. În acea epocă, problema trecerii frontierei româneşti de către evrei se practica în Transilvania, unde guvernul unguresc pusese în mişcare aparatul administrativ pentru deportarea evreilor din Ungaria în Germania. Pentru a evita deportarea în Germania, unii evrei au decis să treacă în România, de unde niciun evreu nu a fost vreodată deportat în Germania.

Evreii din Bucovina, Dorohoi şi Basarabia au fost evacuaţi din ordinul nemţilor în anii 1941 – 42 în lagărele din Transnistria.

Dl Maniu mi-a cerut să plec imediat la Bucureşti şi în numele Dsale să-i cer Mareşalului Ion Antonescu, Prim-ministru şi Conducător al României, ca Decretul-lege 301 să fie revocat. După ce am primit numeroase sugestii tehnice şi tactice, am plecat imediat la Bucureşti şi m-am prezentat întâi la Dl. Mihai Antonescu, vicepreşedintele Consiliului de Miniştri şi ministru de Externe. I-am explicat amănunţit rostul vizitei mele. Domnia sa mi-a răspuns că n-a văzut Decretul înainte de publicare, aşa cum ar fi fost normal. (Cum guvernul unguresc nu acorda paşapoarte evreilor pentru a trece legal graniţa în România şi nici guvernul român nu acorda vize de intrare în România pentru evrei, fruntaşii evrei din România – foşti demnitari care s-au crezut răspunzători pentru soarta evreilor, dându-şi seama că mulţi evrei vor încerca să intre în România spre a evita deportarea în Germania, au decis să

facă intervenţii pe lângă Guvernul Român spre a cere abolirea Decretului-Lege nr. 301 din 1944. În acest scop s-a constituit o delegaţie compusă din 3 persoane care au ales calea indirectă, socotită deci cea mai eficientă, de a interveni prin Dl Iuliu Maniu, fost Prim-Ministru al României şi Preşedintele Partidului Naţional-Ţărănesc. Imediat după apariţia Decretului-Lege 301 în Monitorul Oficial din 29 Mai 1944, cei trei delegaţi s-au prezentat la Snagov-Ilfov spre a-i cere Domnului Maniu o intervenţie la Mareşalul Ion Antonescu, prim-ministru şi conducător al Statului.

Datorită acestei situaţii D-l Maniu mi-a cerut mie, în faţa celor trei delegaţi, să plec la Bucureşti, imediat, şi să cer, în numele Domniei Sale ca decretul să fie retras.

Din primul moment al audienţei mele la Dl Mihai Antonescu, am aflat următoarele amănunte, confirmate mai târziu de Mareşalul Antonescu personal: 1) la ultima vizită a Mareşalului Antonescu la Hitler, i s-a cerut ca evreii din România să fie deportaţi în Germania. Mareşalul a încercat să se opună. Hitler a insistat însă, arătând că Ungaria a luat o asemenea măsură, care e însă în pericol de a nu putea fi aplicată din cauză că evreii vor trece în masă în România.

Reîntors în ţară, au discutat problema, şi Mihai Antonescu s-ar fi opus categoric promulgării unei astfel de legi. Atunci Mareşalul n-a mai adus problema în faţa Consiliului de Miniştri şi a însărcinat Marele Stat Major să întocmească un proiect de lege, să-l prezinte spre semnătură Mareşalului Antonescu şi Ministrului de Justiţie şi să-l publice în Monitorul Oficial, astfel încât nimeni să nu afle de existenţa lui decât după ce a fost publicat în Monitorul Oficial. Mihai Antonescu a telefonat apoi Mareşalului Antonescu, spunându-i că mă aflam la dânsul, trimis fiind de D-l Maniu, spre a solicita o audienţă în chesti-unea Decretului-Lege 301. Am fost primiţi imediat de Domnia sa, birourile amândurora fiind în aceeaşi clădire.

Cum ne-a văzut, Ion Antonescu ne-a vorbit pe un ton

ridicat. Întâi i-a explicat lui Mihai Antonescu că a fost nevoit să evite orice publicitate, ca să împiedice intervenţii la măsura deportării evreilor din România, dar că, în situaţia în care se găsea, s-a văzut totuşi forţat să răspundă la cererea ce i s-a făcut şi să intervină cu o lege care să demonstreze că România se fereşte să saboteze măsurile luate de Ungaria împotriva evreilor.

În ciuda ingerinţelor exercitate asupra sa, Mareşalul a luat riscul de a nu aplica legea. Cum aplicarea ei trebuie să se facă prin organele grănicereşti, iar instrucţiunile de aplicare urmau să fie date Comandamentului Grănicerilor de către Marele Stat Major, nu exista alt mijloc de a împiedica aplicarea legii decât prin omiterea trimiterii instrucţiunilor respective Corpului Grăniceresc. Ceea ce în fapt s-a şi întâmplat, căci aceste instrucţiuni n-au plecat niciodată de la Statul Major. În felul acesta – a spus Mareşalul – niciun evreu nu va fi executat pe graniţă, cu toată dispoziţia categorică a legii.

Pe un ton apăsat mi-a cerut să-i comunic Domnului Iuliu Maniu că Domnia sa era conştient de implicaţiile Legii, dar că era conştient şi de consecinţele politice şi militare, în caz că ar fi refuzat să facă acest Decret, care totuşi, pentru el, însemna un sacrificiu de conştiinţă şi de prestigiu şi în acelaşi timp, un imens risc naţional şi personal.

Aflând cele descrise mai sus de la Mareşalul Antonescu şi D-l Mihai Antonescu, din care rezulta că Legea 301 n-a fost făcută cu intenţia de a fi aplicată şi că, deşi în aparenţă legea era extrem de brutală, totuşi nu era să aibă nicio consecinţă reală pentru viaţa evreilor din Transilvania de Nord, am socotit mişunea mea îndeplinită şi am plecat imediat la Snagov, unde am găsit delegaţia evreilor în aşteptare şi mulţumită de informaţiunea adusă de mine de la Mareşalul Antonescu.

Aceasta este declaraţia mea liberă bazată pe experienţa personală, pe care sunt gata s-o substanţiez şi oral în faţa oricăror instanţe administrative sau judiciare, dacă ar fi nevoie.

Iunie, 13, 1959 (ss) Sabin Mânuilă

*

Act legalizat de Harry Rosen-Notary public, State of New York, no. 24.86444550, Qualified în Kings Country, Commission Expires, march 30, 1960.

(ss) Harry Rosen

Notă explicativă: Documentul de mai sus se află în arhiva Comitetului Naţional Român şi ne-a parvenit de la dl Sergiu Aurel Marinescu, cunoscutul istoric şi publicist din Statele Unite, care îşi asumă conformitatea cu documentul original.

*

ULTIMUL CUVÂNT LA PROCES DIN CARTEA LUI LARRY WATTS, 1986:

Prima parte despre procesul mareşalului din cartea lui Larry Watts, 1986):

Partea I-a

Mai 1946 „Un om care, fără nume, fără protecţie, fără bani şi partid, s-a urcat în stat la cel mai înalt loc de conducere şi răspundere, acel om are datoria sa se justifice, iar poporul şi istoria au dreptul să-l judece. Am să expun faptele şi acţiunile mele politice, economice şi militare, dar acestea nu vor fi complete în momentul de faţă. Poporul, prin dumneavoastră, îşi va da verdictul, iar mane istoria pe al său. Expun toate actele şi faptele mele, ca poporul să ajungă la înţelegerea lor. Daţi istoriei adevărul şi nu faceţi fata unei situaţii de moment! Eu vă voi spune adevărul aşa cum onoarea mea de soldat m-a făcut să-l respect toată viaţa. Consideraţi, vă rog, scăpările nu ca o ieşire şi omitere intenţionată. Nu am fost omul unor astfel de calcule şi nu voi fi, dar nu am văzut piesele dosarelor şi miilor de rezoluţii ce am dat în aceşti patru ani în care [nu?] se găseşte imprimat sufletul meu! Prima mare acuzare care mi se aduce, aceea de a fi premeditat luarea puterii împreună cu Codreanu, vreau s-o spulber acum. La instrucţie [= ancheta] am avut onoarea de a declara ca primul contact cu Legiunea a fost în 1933, când Regele mi-a cerut părerea cu privire la Garda de Fier.

Ştiam ca ei tulburau tara şi ca periclitau granitele.

Am spus Regelui ce credeam atunci:

„Prefer să mor în mocirla într-o România Mare decât să mor în paradisul unei Romanii mici”.

Întrevederea de atunci a avut drept scop orientarea mea, ajungând la concluzia că Codreanu nu va putea duce tara pe panta ascendenta la care spera, ci dimpotrivă. Problema dinastiei o privea sub o lumina diferita decât a mea. Codreanu mi-a declarat ca „în 24 de ore de la luarea puterii trece la Germania şi că va cere abdicarea regelui”. Iar eu i-am răspuns: „Domnule Codreanu, cel dintâi pe care va trebui să-l împuşcaţi atunci va fi generalul Antonescu”. În politica internă am arătat ca a introdus din nou pistolul cu care ştiam că va aduce vărsare de sânge. În Decembrie 1937, Garda de Fier a făcut un mare pas în simpatia opiniei publice. Regele a încredinţat formarea guvernului lui Octavian Goga. Am spus atunci Regelui Carol: „Formaţia Goga nu va putea fi durabila decât introducând în formaţie Legiunea şi pe dl. Dinu Brătianu”. De ce? Pentru că am afirmat atunci regelui ca „niciodată ideea nu poate fi distrusă cu pistolul, mai bine s-o aducă la putere şi să se vadă dacă este o fericire pentru neam sau nu…” Eu ştiam însă ca ea nu avea sorti buni, deoarece toată pleava societăţii romaneşti se afla înscrisă în Legiune. Eu am dat Regelui această idee de a o aduce la putere şi el m-a însărcinat cu formarea guvernului. Am refuzat, nevoind să trec peste Octavian Goga, pentru care aveam o mare stima. Soluţia Regelui a fost să intru în guvern ca ministru al Apărării Naţionale, pentru ca prezenţa mea în guvern era o mărturie şi o chezăşie ca politica externă a României nu se va schimba, ştiindu-se ca programul lui Codreanu aducea schimbarea acelei politici în 24 de ore şi va orienta tara către Germania. Atunci, forţat şi contrar uzanţelor, ca ministru al armatei să facă declaraţii politice, eu am făcut-o! Eram convins. Păstram fata de Germania amintirea războiului trecut şi mai ales în a îndemnat structura mea intelectuala… Guvernul Goga a ţinut 40 de zile şi omorurile începuseră. Regele, panicat,

mi-a încredinţat mie formarea guvernului. Am acceptat, pentru ca prea des se schimbau guvernele. Pentru ce? Opinia publică ştia prea bine cauzele. Regele a voit să introducă în guvern două persoane pe care nu le puteam accepta. Am apelat la Codreanu rugându-l să înceteze agitaţiile. Cu ocazia acelei convorbiri, el a recunoscut că nu avea niciun program de guvernare. Codreanu a fost arestat şi eu m-am dus la proces, pentru ca, după mine, atunci când vezi ca un om se inneaca, este omeneşte să-i întinzi o mână de ajutor. Pe Horia Sima l-am văzut în timpul când era ministru în guvernul Gigurtu. La convorbirea avuta, mi-a declarat: „Domnule general, spuneţi drept, am eu mutra de prim-ministru?”

S-a petrecut ultimatumul rusesc. Cu acest grav eveniment am trimis o scrisoare de protest pentru cedarea fără lupta a doua provincii romaneşti. La două zile după aceasta am fost dus la Bistriţza. Aici mi se imputa că aş fi pregătit legătura cu Germania în vederea luării puterii. Eu nu cunosc limba germană şi formaţia mea intelectuala şi spirituala mi-am făcut-o la şcoala franceza. Nu am uitat odiosul tratat de la Craiova şi de la Bucureşti. Nu am uitat ca în Alsacia şi Lorena avem 2000 de cruci şi nici în 1916 jertfele noastre de pe front. La Mănăstirea Bistriţă am aflat ca regele Carol II se îndreaptă cu fata către Germania… Granitele se prăbuşiseră. Eliberat de la Bistriţă, regele mi-a încredinţat formarea unui guvern de unitate naţională. Am vizitat pe oamenii politici: Maniu, Brătianu, Stelian Popescu şi alţii, cerându-le să discutăm programul de guvernământ, care consider că este o datorie sfântă pentru omul destinat să ia conducerea ţării. Deci eu nu veneam nepregătit, după cum adeseori s-a spus. Deşi nu aveam un program scris, eram completamente orientat. Răspunsul tuturor oamenilor politici a fost: „Întâi aduceţi abdicarea lui Carol II, apoi vom discuta”. Când s-au prăbuşit granitele, împreună cu mareşalul Prezan am hotărât să mergem la Rege şi să formam un guvern de colaborare cu oamenii politici. Oamenii politici însă nu au voit: toţi s-au retras de-o parte. Eu am rămas singur. Urmează apoi cele

petrecute la 6 Septembrie 1940!

Regele mi-a spus: „Nu te las, nu pleca! Nu am pe altul. Tu eşti un patriot”.

Strada fierbea. Am întrebat pe generalul Coroama, comandantul Diviziei de Garda, dacă îl va apăra pe Rege. Acesta mi-a răspuns: „Nu trag în popor. Nu-l apar pe Rege”. Am cerut părerile aghiotanţilor regali. Toţi, fără deosebire, mi-au spus ca Regele trebuie să plece. Am chemat generalii. Toţi, absolut toţi, afară de Paul Teodorescu şi Mihail, au spus ca Regele trebuie să abdice. Regele s-a consultat toată noaptea cu oamenii săi politici şi s-a convins ca tara cere abdicarea sa. A pus însă drept condiţie ca să abdice să-mi iau eu asupră-mi parte din prerogativele regale, iar eu am promis Regelui Carol II s-a stau stâlp de veghe lângă Voievodul Mihai, viitorul Rege, şi să-i păstrez tronul… Am primit din partea Regelui puterea, smerit, cum primeşte credinciosul sfânta cuminecătura în faţa altarului. Deci, iată, domnule Preşedinte şi onoraţi judecători, actul premeditării de care am fost acuzat că l-am făcut pentru luarea puterii în stat! Eu nu aveam nevoie de sprijin german pentru a veni la putere, deoarece însuşi Regele ţării mi-a încredinţat-o. Odată cu luarea conducerii a început adevăratul calvar al vieţii mele!”

Partea II-a

Ultimul cuvânt al mareşalului la proces

„Prima mea grija a fost să iau contact cu forţele politice care reprezentau forţele de stat. Domnul Maniu, orice ar spune astăzi, mi-a oferit atunci pe Mihail Popovici şi pe Aurel Dobrescu. La aceasta oferta i-am spus: Domnule ministru, sunt timpuri prea grele pentru tara ca să glumim. De aceea, domnilor, în guvernarea mea nu au figurat persoane marcante.

A sosit Horia Sima, găsit deghizat în cioban, în Braşov. El a venit pe baza unei mişcări slabe puse la cale de SS-ul german. Horia Sima avea pretenţii foarte mari. Am menţionat de la început ca o guvernare legionara ar fi fost dezastruoasa pentru tara, dacă ar fi fost lăsată singura. M-am situat pe aceasta baza la acceptarea unui

guvern cu elemente legionare. S-a spus ca poziţiile dominante au fost ale lui Sima. Nu este adevărat. Armata o aveam eu, iar Internele generalul C. Petrovicescu, un bun, vechi şi încercat prieten, al cărui caracter şi curaj se dovedise. El a fost singurul care, atunci când eram surghiunit la Bistriţa, mi-a adresat lungi felicitări şi scrisori, ştiind bine la ce se expunea în acel moment. Petrovicescu a întrecut cerinţele lui Sima, însă a fost depăşit. A greşit şi a fost pedepsit.

Cu privire la guvernarea împreună cu Horia Sima: pe aceia care au fost duşi la Jilava am făcut să-i salvez. Acolo se afla o garda militară pe care ma puteam bizui. Voiam să-i salvez de gloanţele pistoalelor celor care voiau să se răzbune. Începusem să avem două armate în stat. Eu îi lăsăm să se uzeze, pentru ca nu aveam încă armata în totalitate de partea mea. Ea ieşise din catastrofa granitelor.

Armata a venit spre mine atunci când un soldat a fost stropit cu benzina şi ars de legionari. A fost un moment hotărâtor pentru neamul românesc. Armata singura a hotărât atunci.

Partidele politice s-au retras definitiv din calea mea. Le-am arătat ca un guvern de militari este ultima forma politica pentru un stat. România nu ajunsese în situaţia să aibă nevoie de el, ea avea rezerve. Dar politicienii s-au menţinut în refuzul lor de a participa la conducere. Tara îşi sprijinea frontierele pe Liga Naţiunilor, pe Mica înţelegere şi pe forţele ei militare. Toate aceste edificii au fost prăbuşite…”

Preşedintele tribunalului întrerupe pe vorbitor, cerându-i să treacă la concluziuni, răspunzandpunctelor de acuzare ce i s-au adus. Mareşalul cere să fie lăsat să continue expunerea, având nevoie să arate pe de-a întregul faptele, deşi neavând documentele la îndemână pentru arătarea adevărului şi disculparea sa. Este refuzat cu brutalitate.

Se trece la concluziuni.

„Nu am premeditat şi pus la cale primirea coloanei a

V-a germane pe pământul ţării. Nu am avut sprijin german. După cum ştiu să-mi apar demnitatea de om, am ştiut să mă situez pe o linie justa, pentru că nu sunt omul care să facă tranzacţii cu demnitatea poporului romanesc. Am sprijinit România pe Germania, pentru ca ea era singura care oferea garanţie frontierelor. Am dat, conştient de situaţie, consimţământul la trecerea trupelor germane prin ţară. Nu aveam de ales. Orice rezistenta ar fi dus la prăbuşire. Am fi avut soarta sârbilor. Evreii, comuniştii, politicienii ar fi fost exterminaţi. Serbia a pierdut 800.000 de oameni. Generalul Medici mi-a cerut ajutor: Salvati-ne, ne omoară pe toţi: croaţi, unguri, sârbi şi noi între noi!

Am făcut război cu Uniunea Sovietică, aceasta cerandu-mi-o onoarea poporului roman şi imperativul timpului. Nu puteam periclita viitorul ţării. Orice s-ar afirma astăzi aici, niciun om politic nu ar fi luat puterea în acele momente.

În ceea ce priveşte ororile războiului, se va cunoaşte adevărata mea poziţie şi cate eforturi făceam zilnic să-i ţin pe toţi pe calea omeniei. Nu cer nicio favoare, dar să se ţină seama când eu sunt judecat că nu a fost război să nu se comită cruzimi peste capul şefilor. De exemplu, lăsând la o parte războaiele din antichitate, să luăm războiul de 30 de ani, războiul de Secesiune, războiul anglo-bur şi altele. Mai mult, aviaţia a distrus, contrar legilor războiului; a făcut zeci de mii de victime, ne-a omorât copii, studenţi, a atacat spitale şi biserici, distrugându-le. De aceea să nu se considere ca soldaţii au trădat legile umanităţii; toţi le-au trădat.

În ceea ce priveşte aservirea bogăţiilor ţării, acuzaţie ce mi se aduce pe nedrept.

Dacă mi-aţi fi dat putinţa sa vă arăt legile economiei, să vă arăt ce acoperire buna avea moneda. S-au găsit petruzeci de vagoane de aur, pe când România în toţi anii de pace abia a adunat şaisprezece.

Da, în 1944, Banca Naţională a României avea în seif 40 de vagoane de aur! România nu a dat nimic şi a primit totul pe baza de acorduri: petrol, bumbac, cereale.

Creditul era de 3%. Am salvat capitalul străin, telefoanele şi chibriturile. Noi nu am avut legi de vasalitate fata de Germania, ci de egalitate. Mareşalul Antonescu, mi-am zis, nu putea fi generalul Medici. Bugetul nostru de război a fost echilibrat fata de cel al războiului trecut.

Cu privire la muncitori. Nu am scos niciodată armata contra muncitorilor. Nu am avut niciodată o greva. Cred că niciun partid politic în această ţară nu poate arata o fila alba în aceasta problema.

De la toate instituţiile, baionetele au fost retrase în cazărmi. Am fost prezentat ca dictator. Ştim ca aceştia extermina pe adversarii lor. Eu pe cine am exterminat? Am suspendat Constituţia care era terorista. Eu am tins la o democratizare a ei. Presa nu a fost libera, era război. Permiteam numai publicarea evenimentelor şi faptelor, fără polemizări, care la noi ajung la trivial. Niciun evreu care a fugit din Transnistria şi apoi a fost judecat în ţara nu a fost executat. Peste 7.000 de legionari au fost reabilitaţi pe front. Pentru 1.600 de internaţi, era un lagăr la Târgu Jiu, de

2. O de paturi. Acest lagăr a făcut parte dintr-un plan al Marelui Stat Major, întocmit din timp de pace. Prin acel lagăr s-a pus capăt sau s-a pus frau nebuniei îmbogăţirii de război şi a speculei. Vă pot declara ca lagărul nu era niciodată complet.

Despre comunişti: aceştia nu erau cu tara. Le-am oferit să plece în Uniunea Sovietică pe care o socoteau drept patria lor. Cui a vrut i-am dat voie să plece. Pe cei notorii i-am găsit în lagăre sau închisori, cu condamnări vechi. Eu nu i-am persecutat…”

Vociferări, urlete. Is a luat cuvântul. Se striga „La moarte! La moarte!”

„În testamentul meu politic, dacă voi mai avea timp să-l scriu, voi spune:

În sala s-a făcut linişte deplina, se auzea doar ţăcănitul aparatelor de filmat. Era atât de multă lume, ca lipsea aerul, iar căldura sub dogoarea reflectoarelor cinematografiei era de nesuportât. Oamenii, nemaiavând

loc, se aşezaseră pe jos şi foarte aproape de boxa acuzaţilor. *Mareşalul* continuă:

„Scump popor roman, sunt mândra că am făcut parte dintr-o naţie de dubla ascendenta, romană şi dacă, a cărui istorie a fost luminata de strălucitoarea figura a lui Traian şi de jertfa lui Decebal. Am luptat în două războaie pentru gloria ta. Sunt fericit să cobor cu câteva clipe mai devreme lângă martirii tai. Toţi au luptat pentru dreptatea ta. Foştii mei colaboratori au încercat să se desolidarizeze de mine. Eu nu mă desolidarizez de greşelile lor. Las ţării tot ce a fost bun în guvernarea mea. Tot ce a fost rău iau asupra mea, în afară de crima!

Acest război, care s-a sfârşit cu înfrângerea Germaniei hitleriste, nu va pune capăt conflictului mondial deschis în 1914. Prevăd un al treilea război mondial, care va pune omenirea pe adevăratele ei temelii sociale. Ca atare, dumneavoastră şi urmaşii dumneavoastră veţi face mâine ceea ce eu am încercat să fac astăzi, dar am fost înfrânt.

Dacă aş fi fost învingător, aş fi avut statui în fiecare oraş al României.

Cer să fiu condamnat la moarte şi refuz dinainte orice graţiere.

În felul acesta voi fi sigur ca voi muri pe pământul patriei, în schimb voi, ceilalţi, nu veţi fi siguri dacă veţi mai fi aici când veţi fi morţi.

Am terminat. Dar, înainte de a încheia, vreau să vă reamintesc: după cum Scipio Africanul a urmărit pe Hannibal peste câmpiile Franţei, ale Spaniei, ca să-l înfrângă în nisipurile Africii, la Zama, râzând de pe faţa pământului marea Carthagina, punând astfel bazele strălucirii Romei, ca şi Themistocle şi Vespasian, care au servit tara lor, şi ei au murit în exil. Îmi vin în minte, în aceste clipe tragice ale vieţii mele, fără să găsesc că aş fi putut fi comparat cu ilustrul general roman, cuvintele pe care, pornind în exil, le-a adresat de pe puntea corăbiei poporului sau: Ţie, popor ingrat, nu-ţi va rămâne nici cenuşa mea!”

Rostind aceste ultime cuvinte, ochii mareşalului erau în lacrimi. Cei de fata au păstrat linişte şi condamnaţii au fost scoşi din sala.

*

Alt document:

Ultima scrisoare a mareşalului, către sotie:

„Scumpa mea Lică, am stat cu capul sus şi fără teama în faţa judecăţii, după cum stau şi n fata Justiţiei Supreme. Aşa sa stai şi tu! Nimeni în această ţară nu a servit poporul de jos cu atâta dragoste, pasiune, dezinteres, cum am servit eu. I-am dat totul, de la munca pana la banul nostru, de la suflet la viaţa noastră, fără a-i cere nimic. Nu-i cerem nici azi. Judecata lui pătimaşa de azi nu ne înjoseşte şi nu ne atinge. Judecata lui de mâine va fi dreapta şi ne va înălţa. Sunt pregătit să mor, după cum am fost pregătit să sufăr. După cum şi viaţa mea, toată viaţa mea, mai ales în cei patru ani de guvernare, a fost un calvar. A ta, de asemenea, a fost înălţătoare. Împrejurările şi oamenii nu ne-au îngăduit să facem binele pe care împreună am dorit cu atâta pasiune să-l facem ţării noastre. Suprema voinţă a decis altfel. Am fost un învins, au fost şi alţii… mulţi alţii. După dreapta judecată, istoria i-a pus la locul lor. Ne va pune şi pe noi. Popoarele în toate timpurile şi peste tot au fost ingrate. Nu regret nimic şi nu regreta nimic. Să răspundem la ura cu iubire, la bine cu mângâiere, la nedreptate cu iertare. Ultima mea dorinţă e să trăieşti. Retrage-te într-o mănăstire. Acolo vei găsi liniştea necesara sufletului şi bucata de pâine care azi nu o mai poţi plăti. Am să rog să fiu îngropat lângă ai mei, care mi-au fost străbuni şi călăuzitori, acolo la Iancu Nou. Voi fi între cei cu care am copilărit şi am cunoscut şi durerile şi lipsurile. Împrejurările ne-au îndepărtat viaţa de ei, dar sufletul meu nu-i va uita niciodată. Poate vei gândi ca tot acolo lângă mine trebuie să fie şi ultimul tău locaş. Scoborând în mormânt eu azi, tu mâine, ne vom înălţa, sunt sigur, acolo unde va fi singura şi dreapta răsplata. Te strâng în braţele mele cu căldură. Te îmbrăţişez cu dragoste. Nicio lacrima! Ion”.

…Şi câteva tentative de răspuns

Deci: după căderea Zidului Berlinului, Holocaustul trebuia să constituie tradiţionala, verificată, diversionista „autoapărare” (împotriva a ceva care încă nu exista, însă. preventivitatea este mama sănătăţii. Totodată Holocaustul trebuia să re-ocupe, de astă dată definitiv, spiritele, pentru a nu permite cu niciun preţ introducerea în categoria *genocid* şi a Gulagului.

Gulagul: ţinta unică a holocaustologilor; duşmanul lor; proba irefutabilă a grelei lor vinovăţii: *comunismul*, „fenomen” la a cărui imaginare, justificare ideologică, funcţionare, perestroikare au contribuit cu zel, cu avânt, de la începutul începuturilor marxismului aplicat (1917). Sioniştii nu suportă nici „concurenţa laterală”: genocidul armenilor, tragedia din Rwanda, recenta dezbatere (numai în Franţa!) despre sclavagism şi colonialism. Dovedind o insensibilitate neomenească, nu numai că nu au compătimit suferinţele anterior cunoscute de alte comunităţi, etnii (armenii din partea turcilor), dar nu le-au acceptat ca adevăr istoric: au interzis în Israel publicaţiile în care se scria, în sfârşit, despre această crimă, întâia cunoscută în secolul al XX-lea, ba chiar au declarat *persona non grata* la colocvii, conferinţe istorici, eseişti, gazetari, muzicieni mai ales evrei care scriseseră, se rostiseră şi despre genocidul *altora* decât evreii (Daniel Barenboim, Yehudi Menuhin, Esther Benbassa). Au încercat să facă legea nu doar în ţara lor, ci să o impună şi în comunităţile culpabilizate în jumătate de veac de ciomăgeală mediatică (condiţionare pavloviană, reeducare prin repetiţie, repetiţie, repetiţie) şi de ritmică prezentare a notei de plată: *Shoahbusiness*, cum au numit evreii lucizi ca Shomsky, Norman Finkelstein jaful-legalizat, cel care a permis Israelului să fie un stat înalt terorist, ultrarasist, să înalţe faraonice (sic) Ziduri ale Ierusalimului, să perfecţioneze arma atomică (cea curat-preventivă, după formula lui Wolfowitz), în Liban să folosească fără tresărire bombe cu fosfor, cu fragmentaţie, cu iradiaţie (nucleară). De cum a început a se vorbi – în Franţa – despre sclavajul

negrilor africani, sioniştii s-au agitat frenetic, nu s-au dat îndărăt de a înscena ei înşişi „agresiuni barbare, antisemite”, au dat din mâini şi din picioare, dar mai ales din falcă, încercând să bruieze mesajele, falsificând pur şi simplu informaţiile: tulburările din banlieuri, au fost prezentate de ei, consecvent, insistent ca manifestări anti-albe, în general, în special. „Antisemite”!

Revenim la Duşmanul nr. 1 al Sionismului (în realitate: a Holocaustului evreilor): Gulagul. Nu ca univers al Răului, al

Crimei, care a devorat şi numeroşi evrei, mulţi dintre ei truditori la elaborarea, la edificarea, la punerea în funcţiune a Monstruzităţii Absolute numită *comunism* şi a... „autoapărării” lui (prin prevenţie!): *Teroarea bolşevică*. Ci ca pe un concurent, cum altfel: neloial al Holocaustului! Gulaguf produs specific al comunismului – şi mult mai bătrân în rele decât nazismul – trebuia minimizat, minorizat, ironizat-discreditat, într-un prim moment (R. Cosaşu: «Stalinismul [de ce „stalinismul” şi nu de-a dreptul: comunismul? sau mai adevărat: bolşevismul?], la noi, a fost un fel de blenoragie de tinereţe»); într-un al doilea pus sub semnul îndoielii: «victimele comuniştilor nu erau ele chiar atât de nevinovate cum *se* pretinde, nici nu se compară cu ale naziştilor (mai ales dintre evrei), acelea au fost *adevăratele*, *absolutele victime*»; Gulagul trebuia de asemenea expulzat din categoria *genocid*, fiindcă, nu-i aşa, un singur genocid a avut loc de-a lungul şi de-a latul istoriei, cel ale cărui victime au fost evreii – şi doar ei (vezi zbaterile indignate, penibile ale lui M. Shafir pentru că V. Tismăneanu, în mult contestabilul său Raport vorbeşte despre genocid în Lagărul Sovietic (de două ori blasfemie: o dată, pentru că, am mai spus: numai evreii au dreptul la acest termen; în al doilea pentru că în imaginarea, desăvârşirea *genocidului comunist* evreii au avut un rol preeminent); în fine, prin toate mijloacele de comunicaţie; presă, radio, televiziune, internet, conferinţe, prin atacuri în haită, repetate: Gulagul trebuia demonizat, „fascizat”: «lagărele comuniste aveau o funcţie de reeducare – pe

când cele naziste: de exterminare!» – discriminare operată şi în prezent când vine vorba de represiunea *comunistă* în Coreea de Nord, în China, în Cuba.

[La Editura Universităţii California a apărut Dincolo de chutzpah. Despre greşita folosire a termenului de antisemitism şi despre abuzul în istorie de Norman B. Finkelstein.

„Chutzpah”: este un termen ebraic semnificând „păcălire”, „inducere în eroare cu bună ştiinţă”. Într-un interviu din 13 decembrie 2001, la întrebarea reporterului:

«(eseul Dvs.) Industria Holocaustului ar fi fost editat dacă nu aţi fi fiul unor evrei supravieţuitori ai Holocaustului?».

Finkelstein a răspuns:

«N-aş fi avut nicio şansă. Aş fi fost îngropat de viu».]

Atacul sionist de după Căderea Zidului Berlinului în România, imediat după „revoluţia din „89”, în campania de reactivare a Holocaustului şi de neutralizare a Gulagului (explicatedrept… „tactici de autoapărare”), a fost pusă la cale o diversiune cu imense, păgubitoare consecinţe pentru nefericitul nostru popor:

În primele săptămâni ale anului 1990 putchiştii sovietişti

S. Brucan, P. Roman, I. Iliescu, V. Măgureanu, M. Caraman au inventat din nimic (dacă „nimic” poate fi o Unitate Militară a Securităţii) „o mişcare fascistă, antisemită”, care, prin pionii Odiosului Organ: Eugen Barbu şi C.V. Tudor, urma să constituie pretextul distrugerii în faşă a oricărei tentative de opoziţie democratică. Tot atunci, prin „canalul american al lui Brucan” ca şi prin emisarul special al lui Iliescu şi al lui Roman, pseudonumitul bolşevic-tânăr „Radu Ioanid”, a fost imaginată-programată *diversiunea Holocaustului în România*.

În anul următor strategia axei Bucureşti-Washington-Tel Aviv a fost materializată astfel:

1. La *1 iulie 1991* la Iaşi, Rosen Moses, a aruncat anatema:

„Românii sunt vinovaţi de lichidarea a 400.000 evrei”;

2. În *2 iulie New York Times* a publicat discursul rabinului ceauşisto-securist (cel cu „400.000 victime ale românilor”);

3. A doua zi, *3 iulie (1991)*, tot în *New York Times*, Elie Wiesel ne-a ameninţat:

„Trebuie să ştiţi că dacă antisemiţii nu sunt criticaţi [înfieraţi] în public, veţi suferi. Veţi fi izolaţi, Occidentul vă urmăreşte cu mirare, cu spaimă, cu groază”;

4. La 11 iulie (1991) Senatul american, prin rezoluţia nr. 52, a arătat cu degetul acuzator poporul român: „antisemit, şovin, fascist”, „vinovat de reabilitarea criminalilor de război”.

Astfel comunitatea noastră românească, în integralitatea ei, a fost condamnată (*preventiv*!) înainte – şic – de a fi judecată.

Ştiau Rosen şi Wiesel că *minţind*, încalcă Porunca: „Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău!”? Ştiau. Dar puţin le păsa: în ochii unui evreu sionisto-komisarnik un neevreu nu va fi în veac „aproapele” său. Apoi: cum să conceapă ei, călăritorii că românii călăriţi vor îndrăzni, după decenii de piteştizare, să deschidă gura pentru a se apăra de calomnii, arătând partea lor de adevăr? Care adevăr? Acela că un rabin bolşevic şi un dovedit falsificator de istorie, maghiarofil până la demenţă, ambii, până la 22 decembrie 1989, neruşinaţi lăudători ai Ceauşescului şi ai tiraniei comuniste din România, mint cu seninătate? Wiesel şi Rosen erau siguri: românilor – şi de către ei terorizaţi prin „profesorii de marxism-stalinism”, în cinci decenii de reeducare-culpabilizare – le este frică să gândească, necum să-şi sonorizeze gândul (să rişte puşcăria pentru „ură-de-rasă”, ca părinţii, ca bunicii lor?). Dacă se vor găsi doi-trei inşi să facă una ca asta, pe loc vor fi neutralizaţi, lichidaţi: întâi prin calomniere – în limba Securităţii: „depreciere”; prin izolare, desemnată ca: „destrămare” (termen şi realitate aduse-impuse de ei, primii NKVD-işti, veniţii pe tancurile sovietice), puşi la zid,

trataţi de „trivial negaţionişti”, de „fascişti-antonescieni”, de „legionari hitlerişti”, iar lovitură de graţie: „antisemiţi”! Pentru care motivpretext? Pentru pretextul-motiv al nemaipomenitei crime de a fi contestat vădit contestabilele lor afirmaţii.

Astfel şantajul cu „antisemitismul” nu numai că va închide gura victimelor comunismului – victime şi ale lor, ale evreilor comuniza-tornici – dar le va fi înalt profitabil, doar ei fixaseră la centimă preţul „recuperărilor”: zeci de miliarde de dolari aduşi pe tavă Israelului pentru cei… „400.000 evrei ucişi de români”.

400.000? Mai bine de *jumătate* din totalul de 756.930 al evreilor din România Mare, cea dinainte de 28 iunie 1940?; echivalentul totalităţii evreilor rămaşi în România Mică, astfel devenită după amputarea multor teritorii, în blestemata vară a anului 1940?; 400.000 de fiinţe omeneşti asasinate de români – „din senin, în mai puţin de un an”, cum clamează mosesiştiiwieseliştii-promaghiariştii, dublând bilanţul şi aşa imens, greu de purtat? Nu „doar” 120.000? Nici „poate numai” 20.000? Sau

2. O? Sau?

Ne târguim pe cadavre: mai-dă-stăpâne, mai-lasă-jupâne?; le preţăluim, le estimăm valoarea (de marfă)?; ne lăudăm cu numărul lor? 1) Dar cât costă un om ucis? Începând de la câte victime se poate vorbi de crimă?; de la câte începe *genocidul*? Se poate vorbi fără jenă (sic) de „*holocaustul din România*”, cel care (din senin!) a provocat moartea a 400.000 de evrei, cum dezinformează dezinformatorii de şcoală veche şi verificată, bolşevică, asiată, având rădăcini adânci, naturale în Ceka, în MVD, în NKVD, în KGB (şi în CIA, dacă ţinem seama de aceeaşi cifră:

400. O furnizată în luna mai 2006 de către ambasadorul USA – nu al Israelului?

400.1 – Taubman) – şi, consecinţă, nefastă: în Securitatea autohtonă, copie a Aparatului de Teroare sovietic, implantată-condusă-impusă în România tot de evreii sovietizatori, în majoritate ruşi, apoi evrei unguri şi

cehi: 100.000, în ultimul rând (dar ce „rând”!) de evreii originari din România? Se poate scrie în piatră un astfel de neadevăr? S-a putut: după exemplul democraţiei inventată de greci (pentru negreci), Zece-Poruncile fuseseră inventate de evrei doar pentru *goi* 2), nu şi pentru poporenii-aleşi.

După ce ruşii au ocupat România – în august 1944 – unul din marile-secrete-de-stat impuse de invadatori a fost *numărul evreilor*. În 1948, în Republica Populară Română (fără Basarabia, fără Bucovina de Nord, fără Herţa, fără Cadrilater), el *era de peste un milion*.

Întrebare legitimă:

De unde mai mulţi evrei în România-Mică, decât în România Mare, cea dinainte de „holocaustul românesc”? se întreba retoric până şi un evreu comunist, statistician de formaţie, colaborator al lui Sabin Manuilă – apropiat mie. Ce fel de „Holocaust în România” acela care, departe de a diminua numărul evreilor, îl sensibil augmentase?

Bunul simţ şi aritmetica elementară contrazic teza „Holocaustului în România”: dacă Românii ar fi ucis 400.000 de evrei, ar fi fost evidentă... *lipsa* a 400.000 de evrei – simplu! însă pentru a nu se observa grosolana înşelătorie, evreii „români” au obţinut de la ocupanţii sovietici (nu a fost greu: „eşalonul superior” al ruşilor era alcătuit în majoritate zdrobitoare de evrei) tăcerea asupra statisticelor. Tăcere acoperind atât. *inexistenţa-lipsei* (a celor 400.000 oameni „lichidaţi de către români”), cât şi *sporul* populaţiei evreieşti în România postbelică mult diminuată teritorial şi etnic (numai în Basarabia domiciliau, la 28 iunie 1940, 223.926 persoane – la care trebuie adăugaţi evreii nebasarabeni, cel puţin 150.000, răspunzând „chemării” lui Stalin, trecând Prutul în Teritoriile Ocupate de URSS, Basarabia, Bucovina de Nord, Ţinutul Herţa).

Dacă Românii ar fi ucis 400.000 de evrei, după 22 iunie 1941, de unde a ieşit peste-milionul – de evrei – în România fără Basarabia, fără Bucovina de Nord, în 1945 – 1946?

După august 1944 pe tancurile şi în furgoanele Armatei Roşii au intrat în România câtă mai rămăsese, un imens număr de evrei. În majoritate (pro) veneau din Est, de peste Nistru (chiar şi de peste Volga) – ei formau grosul „Ucişilor în Basarabia şi în Transnistria", care după 28 iunie 1940, când Rusia ne răpise Basarabia, Bucovina de Nord şi Ţinutul Herţa (totalizând 278.942 evrei), optaseră pentru Raiul Sovietic. Ei fuseseră concetăţeni de-ai noştri însă, din ordin, încă înainte de 26 iunie 1940, scuipaseră pe cetăţenia română, pentru a căpăta cinstea-de-onoare a paşaportului cu care se lăuda în versuri lungi şi mai cu seamă: late, Maiakovski (atât că ei nu se sinuciseseră din extatică satisfacţie proletară). Nimeni nu îndrăznise să-i întrebe (ar fi fost pe loc arestat şi condamnat pentru „ură de rasă") cum, de la cine re-obţinuseră ei cetăţenia română? De-ar fi răspuns, ce ar fi răspuns: că nu de la autorităţile româneşti, ci de la ale sovieticilor ocupanţi?

Din aceeaşi direcţie ne-am procopsit cu foarte mulţi evrei din Trans Nistria, ştiutori de ceva româneşte; şi cu foarte, prea mulţi evrei-ruşi, vorbitori de autentică limbă-sovietică, cea din salcâm veritabil – ce conta: aşa, *po ruski* aveau să ne terorizeze în numele asiatismului bolşevic decenii şi decenii, să ne închidă gura cu acuzaţia fabricată de ei, khazarii, deci türcii – deci nesemiţii: antisemitism!

O mai mică parte, dar şi ea imensă, disproporţionată, mincinoasă privind *motivaţia mutării în România* ni s-a coborât cu hârzobul din cerul Nordului: *peste o sută de mii de evrei din Ungaria şi din Cehoslovacia, având cetăţenie* şi uniforme *sovietice, au fost trimişi în 1945 de ruşi în România, în virtutea „ajutorului frăţesc", pentru edificarea poliţiei politice după modelul NKVD*. „Tovarăşii frăţeşti" nu aveau nicio legătură cu Ardealul de Nord, nici cu România; nu ştiau româneşte, cei cunoscând trei cuvinte refuzau să le rostească – cum adică: să vorbească, ei, Marii-Maghiari şi Marii-Comunişti Internaţionalişti româneşte?; în România?; în fiecare zi a săptămânii? 3) Ca şi evreii basarabeni-transnistrieni aceştia erau cu toţii agenţi ai

Kremlinului, aveau grade militare sovietice. Misiunea lor: de a ne frânge, supune, înrobi în numele Rusiei, cu metode ruseşti. „Ardelenii” (sic) îşi motivau cruzimea (şi-mai-maghiară-decâtungureasca, bine ştiută de olahi de o mie de ani) faţă de băştinaşii total necunoscuţi lor, pretinzând că ei se răzbună pe… „românii fascişti care-i trimiseseră la Auschwitz”! – vezi declaraţiile iresponsabile, repetate al lui Elie Wiesel.

Toţi aceşti invadatori-colonizatori bolşevici în slujba Rusiei au devenit peste noapte – după ce fuseseră temeinic pregătiţi în Asia Centrală, începând din toamna lui 1941, iar din toamna 1944 în Centrul de Instrucţie de la Cernăuţi – feroci gardieni-de-Lagăr ai Bărăcii România: procurori, securişti-anchetatori, securiştitorţionari, securişti-acuzatori, miliţieni, miniştri, directori, rectori universitari, preşedinţi-secretari de câte ceva, activişti de partid. În Bucureşti (ajuns „al doilea oraş maghiar din lume”) jumătate din cei nou veniţi cu mari sacrificii de (pe) la Budapesta intraseră cu grupurile, cu clanurile, cu triburile, cu detaşamentele-de-cavalerie-babeliană în „Conducerea Superioară”:

Întrebare legitimă:

De unde Dumnezeu, în România postbelică, atâţia „ilegalişti comunişti, supravieţuitori ai Auschwitz-ului” (*ştiut* fiind faptul: „Auschwitz” nu se află, totuşi, în… „Transnistria”)?

Contabilii de cadavre imaginare au fixat, la Washington şi la Tel Aviv cifra evreilor victime ale românilor: 400.000 (după cum deciseseră şi: „6 milioane de evrei victime ale fascismului”, fără a preciza: victime ale persecuţiilor sau ale asasinatelor?); „o dată pentru totdeauna”, cum întărise celula de partid komisarionist condusă de Radu Florian, *marxist-stalinist* – citeşte: mincinos de profesie. Să acceptăm macabra ilogică aritmetică doar pentru a nota neconcordantele – deocamdată nu am spus: „falsurile grosolane”, nici: „minciunile sfruntate” deocamdată.

În totalul de 400.000, pe lângă „sutele de evrei

atârnaţi în cârlige, la Abator” 4) (nu „miile”? ar mai fi contat un zero-două?) au fost incluse:

1) Cele „cca. 12.000 victime de la Iaşi” 5) puse în sarcina României, deşi un istoric evreu, Nicolae Minei-Grünberg scrisese: „La proces (...) Sturmbannführerul Heinz Ohlendorf care comandase Einsatzkommandoul D «şi-a asumat personal răspunderea pentru un total de aproximativ 90.000 victime, *printre care cele de la Iaşi, din iunie 1941*» „(s.m.);

— Cele „130.000 victime din *Transilvania de Nord*”, *ocupată* atunci *de Unguri*:

S-a precizat că s-a făcut dublă-contabilitate? Figurează aceste 130.000 de victime (în totalul de *„peste 600.000 evrei din Ungaria pieriţi în lagărele morţii*” /s.m. / – cifră dată de rabinul Josy Eisenberg, animatorul emisiunii „La source de vie” de la televiziunea franceză) *şi* în/pe vreun memorial din Budapesta, acolo unde s-a decis soarta evreilor foşti cetăţeni români, deveniţi în septembrie 1940, cu jubilaţie, cetăţeni maghiari? Dacă da, de ce au fost trecute *şi* în sarcina românilor? Ca să indice „originea” lor? Care origine – mă rog frumos? Românească? Dar la Cedarea Ardealului, în 30 august 1940, Marii-Maghiari-Evrei lepădaseră „valahismul-împuţit” („şi franţuzit” – ce oroare!) ca pe o rufă murdară, suportată o eternitate de 22 ani! „Totalul” zice:

— *Sau* 260.000? Orice devine posibil când cifrele sunt manipulate de un notoriu falsificator de istorie precum Elie Wiesel (de profesie încărcător al Poruncii: „Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău!) 6). El fusese cel care propusese-impusese „adevărul statistic general” publicat în anii ”80 şi în revista franceză *L’Express*. Susţinut de Randolph Braham, bolşevic din Dej, fost „lucrător emerit la Institutul de Istorie al PCR din Bucureşti”, devenit „profesor american”, şi el „nemărginit specialist în problema Holocaustului”; de Eshkenazy; de Jean Ancel, traficant-ajustator al volumului de amintiri ale rabinului Şafran, de inevitabilul R. Ioanid – cu toţii critici feroci ai

„Trădătorilor” Moshe Carmilly-Weinberger şi Alexandru Şafran.

Viitorul laureat al premiului Nobel pentru pace – tot despre Elie Wiesel este vorba – *minţea neruşinat*…

—… *prin omisiune*:

Nu a suflat un cuvânt despre ocuparea, între 1940 – 1945, de către Ungaria, a unor teritorii din Ceho) Slovacia, din Iugoslavia, din România, deci *a minţit*, *trecând sub tăcere responsabilitatea ungurilor*, *începând din chiar septembrie 1940*, în masacrarea românilor (peste 1.000 de oameni ucişi în primele zile după cedarea Ardealului de Nord, dintre care: la 9 septembrie, în comuna Trăsnea: 81 victime; în 13/14 septembrie, în Ip: 165; în jur de 100.000 tineri români înrolaţi cu forţa în armata maghiară şi dispăruţi pentru totdeauna pe frontul de Est; zeci de mii de români concentraţi în cumplitele detaşamente de muncă, în condiţii de pur sclavagism, scufundaţi şi ei în pământurile Ungariei-Mari, ale Rusiei, Poloniei, Germaniei), iar în 14 octombrie 1944 în măcelul de la Moisei; Wiesel nu i-a pomenit nici pe sârbi: 80.000 de persoane ucise, dintre care 18.000 numai în masacrul de la Bacika, operaţie de purificare etnică *declanşată din ordinul amiralului Horthy*, *la 12 decembrie 1940* – supravieţuitorii refugiindu-se, unde?: în România!; nici pe evreii din Ardealul de Nord: peste 200.000, dintre care 36.000 din Maramureşul său natal, asasinaţi de unguri în 1941 la Kamenetk-Podolsk; la care se adaugă 418.000 de evrei din Ungaria propriu-zisă, deci fără cei din Voievodina şi din Slovacia, ocupate-administrate, *nu de „horthyşti”*, *nu de „fascişti”*, *ci de* unguri, de unguri fiind trimişi la moarte în lagărele de exterminare germane;

—… *prin inversarea culpei*:

A trecut-o de la ocupant – şi-responsabil: Ungaria, la ţările (parţial) ocupate: (Ceho) Slovacia, Iugoslavia, România împreună cu… numărul victimelor. După „statistica” publicată în *L’Express* reieşea că Ungaria lichidase evreii „numai” în proporţie de vreo 40%, pe când „România fascistă”: peste 80%! Realitatea – ca şi Moshe

Carmilly-Weinberger, rabin şef al Clujului în timpul ocupaţiei maghiare – spune cu totul altceva: în afară de marele număr de evrei din Ardealul de Nord refugiaţi pe cont propriu în restul României – *de unde plecaseră în Palestina, cu vapoare ale statului român* – au fost sustraşi morţii în jur de 30.000 evrei, cu ajutorul actelor false furnizate de o reţea de persoane particulare şi oficiale, nu doar din anturajul Casei Regale, dar şi din al celor doi Antoneşti! Deşi scrisese în volumul de memorii All Rivers Run To The Sea: *„populaţia a primit cu bucurie intrarea trupelor maghiare în Sighet, mama mea s-a bucurat de schimbarea naţionalităţii”*, în anii ”80, acelaşi fabricant de antisemiţi – şi de antisemitism, fie spus în treacăt – senin, a declarat la televiziunea franceză că, *în aprilie 1944, la Sighet, familia îi fusese arestată, trimisă la Auschwitz de către… jandarmii români*! (nu contează când, în timp, fusese scrisă cartea şi când fusese rostită „mărturia” la televiziune şi nu contează că, prin R. Ioanid a „dezminţit” acuzaţia mea astfel: «Am scris adevărul în romanul…» şi a dat titlul unui roman; la care i se poate da peste nas astfel: «Vei fi scris într-o ficţiune /roman/ adevărul, însă la televiziune ai comunicat o *informaţie* – mincinoasă»): *Wiesel face parte dintre evreii care nu se tem de contradicţii, sar uşwre peste ele, ştiindu-se din principiu dispensaţi – ca evrei*! – *de* proba adevărului – deci ne-supuşi Poruncii care pedepseşte minciuna; întâi acuză, abia apoi – şi numai dacă sunt repetat contrazişi – bolborosesc oarecari explicaţii care nu explică); c)… *prin exclusivism*: Wiesel, *verticalul propovăduitor al eticii… comercialo-komisariale, după ce l-a înălţat în slăvi, l-a lăudat-lins în lungiş, în cur-meziş pe Ceauşescu, a contestat existenţa comunismului ca Rău simetric (şi în sinistră concurenţă cu nazismul), precum şi efectul*: *Gulagul* – cu vehemenţa, cu îndârjirea, cu disperarea celui căruia i s-ar smulge ceva ce aparţine lui şi numai alor lui: „unicitatea Shoah-ului ca genocid” (vezi comentariile de după Raportul Comisiei Tismăneanu în care purtătorul de cuvânt şi de servietă al lui Wiesel, istericul M. Shafir a

găsit că singurul cusur al Raportului este. folosirea termenului „genocid” în legătură cu crimele comunismului!). În virtutea acestui postulat, în vara anului 2002 Wiesel a refuzat să viziteze, la Sighet şi Memorialul Victimelor Comunismului – însoţit de indispensabilul purtător de servietă Shafir – iar pe cei care l-au arătat cu degetul pentru acest gest incalificabil i-a tratat, cum altfel, de „antisemiţi”;

— Sutele (miile?) de familii de evrei bogaţi care, din 1938, presimţind persecuţiile rasiale, iar din februarie şi până în 3 iulie 1940, temându-se şi de cele bolşevice inerente ocupării Bucovinei şi a Basarabiei, s-au refugiat întâi în restul României, apoi au plecat în Occident, nu în Palestina! Or absenţii (din România şi din statisticele ei) *au fost consideraţi – de Comisia Wiesel – „lichidaţi de români”*!;

— Dispăruţii/deplasaţii spre sud: emigraţii la Palestina înainte şi în timpul războiului, mai cu seamă în 1944, când li s-au pus la dispoziţie nave (motivul: desigur, panica de care fusese cuprins guvernul constatând că războiul în Est, alături de Hitler, este pierdut, însă şi „politica evreiască” a Antoneştilor, mult diferită de a lui Hitler): oricum nici ei nu au fost victime de sânge ai/ale românilor, „doar” vămuiţi-jefuiţi, ca să-şi plătească plecarea; aceştia au trăit, unii încă mai trăiesc în Israel, în Occident, însă, *pentru că atunci dispăruseră de pe solul României* (şi din scripte) au fost trecuţi abuziv la absenţi, *deci au fost şi ei consideraţi lichidaţi de către români* (*dar cât au trăit nu au deschis gura, ca să spună că nu fuseseră ucişi, ba unii, după 23 august 1944, au fost securişti, torţionari, chiar ucigaşi, după care au emigrat în Israel, în Occident* – a patra dublă contabilitate;

— Tot la „victime ale românilor” cele 400.000! ucisele din senin, „din antisemitismul genetic”! – a fost inclusă categoria cea mai numeroasă, alcătuită din dispăruţii spre Est, indicaţi astfel de memorialul Coral: *„Basarabia iulie-august 1941 circa*

1. victime, Transnistria 1941 circa 80.000 victime

După informatoriştii coralisto-sionisto-maghiarolatri ar rezulta că în 6 luni (iulie-decembrie ”41) românii ar fi ucis

1. (180.000 + 80.000) oameni – în jur de 3.000 pe zi! – citeşte: cvasitotalitatea populaţiei evreieşti din Teritoriile Ocupate de sovietici în 28 iunie 1940).

Întrebare de bun simţ:

«Dacă au fost omorâţi atâţia, de unde au apărut, după război, mult mai mult-decât-atâţia – peste tot, în toate funcţiile, în toate instituţiile?»

Calculul nostru neputându-se rezema pe cifre atât de orbitor de exacte ca ale coralnicilor (de unde, dacă documentele româneşti au fost furate de chiar evreii sovietici în august ”44?), ţine seamă de *trecerile peste noua frontieră*, în Basarabia, în Bucovina de Nord – şi de *cronologie*:

— Începând *de la 15 iunie 1940* – după înfrângerea şi ocuparea Franţei, putere garantă a României – „trecuţii” de pe malul drept al Prutului pe cel stâng, în provinciile româneşti Basarabia şi în Bucovina (de Nord) răpite de ruşi – în nobilul scop al „construirii comunismului”. Deşi prooccidentali, francofili – însă comunişti, deşi se declarau”: „internaţionalişti”, erau curat prosovietici, *evreii se bucuraseră de victoria lui Hitler – fiindcă acesta era aliatul lui Stalin* 7).

— *După 22 iunie 1941*: „trecuţii” peste Nistru, de pe malul drept pe cel stâng, în U.R.S.S. (operaţie botezată: „retragere strategică pe poziţii dinainte stabilite, în vederea pregătirii contraofensivei în Apus”), în fapt: evacuarea organizată a cadrelor de stat-şi-de-partid, or cadrele-de-stat-şi-de-partid, în Basarabia şi Bucovina de Nord erau, în majoritate covârşitoare, evrei… Asupra acestei realităţi: evacuarea – oficială – a tuturor cadrelor, evreii (cu o singură excepţie cunoscută de mine: Gr. Vindeleanu, vezi-i mărturia mai departe) păstrează o tăcere-de-aur asupra *locului şi a timpului*, rezultând minciuna totală, ca cea practicată de sinistrul Sorin Toma (cel cu „putrefactul” Arghezi): în „amintirile” sale nu există

realitatea geografică Basarabia, iar *realitatea* istorică: 28 iunie 1940 – 22 iunie 1941 a dispărut ca prin minune…

La întrebarea: *Cine* dintre evreii români s-a dus în Basarabia, în Bucovina de Nord, după 26 iunie 1940? De patru ani încerc să aflu – nu am reuşit. Dacă pot cita câteva nume: A. Bârlădeanu, Perahim, Celac, Sorin Toma, Roller, M. Oişteanu. – sunt incapabil să spun cu ce se ocupaseră aceştia între 28 iunie 1940 şi 15 iulie 1941 acolo. *Cine-ce a făcut*?: secret militar. Cei care au fost acolo şi au făcut-dres atunci nu deschid gura. Prin 2003 l-am rugat pe Vladimir Tismăneanu să-mi împărtăşească ce ştie despre aceşti „revoluţionari" printre care şi tatăl său, Leon şi mama sa Hermina Marcusohn. Vladimir mi-a răspuns că părinţii săi, ca „spanioli" au fost tot timpul la Moscova, cu Leonte Răutu, deci nu ştie nimic despre cei „activând" bolşeviceşte în Basarabia. În această situaţie noi, cei care nu ştim cu adevărat, dar pe care ne interesează, fiindcă Basarabia şi Bucovina sunt ale noastre, iar victimele tovarăşilor evrei: consângenii noştri – suntem obligaţi să raţionăm astfel:

«Dacă evreii refuză să spună ce au făcut în istoria-geografia indicată, înseamnă că faptele lor sunt de nemărturisit pentru oamenii normali: înseamnă că au colaborat îndeaproape cu „Organele"; înseamnă ca ei, făptaşii, se ştiu vinovaţi de *crime*.

Este vorba, desigur, de evreii comunişti care, înainte, în timpul, după ocuparea Basarabiei a Bucovinei de Nord şi a Herţei optaseră pentru Raiul Sovietic.

Câţi să fi fost? 130.000? 150.000? (cifră dată de NKVD), 260.000? Oricum, aproape toţi cei care, după 22 iunie 1941, pentru că nu aveau nimic a-şi reproşa (?), după ce au participat cu avânt între 28 iunie 1940 – 15 iulie 1941 – în calitatea lor de *kultarmeiţi* – la arderea bibliotecilor (şi şcolare), la punerea pe foc a cărţilori de cult şi a icoanelor, apoi în faţa avansului trupelor noastre întru liberarea teritoriilor ocupate la incendierea şi dinamitarea oraşelor şi a târgurilor Basarabiei şi Bucovinei, au fugit vitejeşte peste Nistru, ca să nu pună

Românii mâna pe ei, să-i pedepsească pentru crimele făptuite (cea mai măruntă fiind falsificarea adevărului: şi în momentul de faţă bolşevicii de la Chişinău pretind că distrugerile din luna iulie 1941 au fost „opera aviaţiei fasciste” – iar pe contrapagină un bandit bolşevic precum Medner se laudă ca făcuse parte din unul din detaşamentele de distrugere ordonate de Stalin). Nu au fost opriţi de stăpânii lor, ruşii, decât în Asia Centrală, unde s-a născut poetul Valéry Oişteanu, nepotul lui Răutu – citez din Enciclopedia Exilului Românesc de Florin Manolescu: „3 sept. 1943, Karaganda, Kazahstan. Tatăl: Mihail Oişteanu, prof. universitar. Mama: Bella, născută Iosovici, ziaristă la Agerpres. Nepotul lui Leonte Răutu (s.m., P.G.). Copilăria la Cernăuţi”. Cumplitul Mihail Oişteanu – frate al Groaznicului Leonte Răutu – a petrecut Anul de Sânge 1940 – 1941 în Basarabia ocupată de sovietici. Ca şi Bella Iosovici. Şi au activat – bolşeviceşte. Cu asemenea ascendenţă, cu o viaţă de pui de supraştab în cartierul Primăverii din România terorizată, sărăcită, descreierată şi de clanul Oigenstein, cetăţeanul sovietic Andrei Oişteanu pretinde a trata obiectiv „Holocaustul românesc”!

Acolo, în Asia Centrală, din august 1941 până în august 1944 bolşevicii evrei fugari căpătaseră instructajul apropiat pentru a deveni komisari-guvernanţi în ţările care urmau a fi ocupate şi sovietizate – unii; alţii (sau unii dintre primii) au urmat cursurile de perfecţionare ale „consilierilor sovietici” în carantina aurită (numai pentru ei, bolşevicii) de la Cernăuţi (19441950). Mulţi se ilustraseră prin talentele de călăi ai românilor din Basarabia, Bucovina, Herţa între 28 iunie 1940 şi 22 iunie 1941 şi au (re) apărut în ceea ce mai rămăsese din România, *multiplicaţi* (se căsătoriseră, făcuseră copii, aveau socri, cumnaţi, cumetri, deveniseră, câţi, din 200.000?: 400.000? 700.000?); unii coborâseră, ocolit, din Nord, prin/ din Ungaria, ca… „repatriaţi” *în a cui patrie*? doar A. Toma încă nu scrisese jucăuş-seni/l/ele-i versuri ce vor deveni ale Imnului de Stat al R.P.R.: „Azi ţara ta e casa

ta”, pe care românii-recenţi, altfel evrei NKVD-işti ruso-maghiari şi le recitau la ureche, făcându-şi cu ochiul: „Azi ţara ta e casa *mia*!”

Neocolonizatornicii aduşi în furgoanele Armatei Roşii în 1944 (iar avangarda pe tancuri, oricât ar nega acest adevăr istoric fostul meu prieten Ion Vianu, cel care m-a acuzat de „antisemitism basarabean”, fiindcă am avut neruşinarea să susţin adevărul realităţii cunoscute de toată lumea, chiar şi de evrei – mai ales de evrei, beneficiarii acestui mijloc de locomoţiune, însă aceştia o neagă cu suspectă furie, ştiindu-se vinovaţi), dar şi cei circa 100.000 de unguri şi cehoslovaci – în majoritate evrei – trimişi în 1945 de ruşi în România, ca să construiască ei poliţia politică după modelul NKVD, în România neexistând cadre. Aceştia au fost pe dată unşi super-poliţai „români”, jurnalişti (români), procurori români, fabricanţi-de-istorie a. României, consilieri, consilieri-şefi, colonei, generali de miliţie, de securitate – sovietică – de armată română (?), directori, directori ai directorilor, preşedinţi de orice, sub –, supra –, miniştri-plini în Aparatul de Teroare, inclusiv „Justiţia”, inclusiv Armata, desigur la Externe, fireşte în Economie, se înţelege: în Comerţ exterior, evident în Cultură, cum altfel: în învăţământ, în Presă; cenzori, supracenzori, şefi, şefi-ai-şefilor de comisii ale zecilor de ventuze prin care bolşevismul rus ne-a supt bogăţiile, prin SovRomuri, tentacule cu care ne-a gâtuit, sufocat, terorizat, culpabilizatreeducat – dacă i-aş înşira pe cei mai cunoscuţi, aş ocupa două pagini şi încă trei…

…Însă holocaustologii i-au trecut şi pe aceştia la rubrica: „victime ale Românilor” – iată a treia dublă-falsă-contabilitate;

— În fine, *după 1944 – 45*: „dispăruţii” în Occident (*direct din URSS* – cu precădere *în* cele două „părţi” ale Germaniei).

„Pata albă” pe harta crimei (să existe oare în U.R.S.S./ Rusia/ Ucraina vreun memorial asemănător *Coral-ului* consemnând atât numărul evreilor ucişi de *inamicii* sovieticilor, cât şi al evreilor *victime* ai/ale

sovieticilor? – fiindcă despre un Memorial ridicat la Chişinău şi la Cernăuţi onorând memoria românilor victime directe ale evreilor sovietici deocamdată nu se vorbeşte) continuă a fi întreţinută de *refuzul sovieticilor şi al israelienilor de a furniza cifre* – am mai spus-o? – bine am făcut, re-repet: cum ruşii au confiscat arhivele germane cuprinzând documente ale „soluţiei finale" şi îi şantajează pe evrei ameninţând cu publicarea „adevăratului bilanţ al Holocaustului"; cum tot ruşii au furat din arhivele româneşti, în primele zile de după 23 august 1944, cca. 200.000 dosare tratând „Basarabia şi evreii" (comandoul condus de Grişa Nahum, evreu din Ucraina, ofiţer NKVD, devenit general sovietic şi comandant al Direcţiei Contrainformaţii Militare române), lipsesc datele privind numărul evreilor care părăsiseră România pentru Patria Socialismului Biruitor (*până la* 22 iunie 1941) şi *numărul evreilor victime ale românilor după* 22 iunie 1941, precum şi *numărul, originea şi numele evreilor intraţi în România după 23 august 1944*.

Vid documentar profitabil calpuzanilor, traficanţilor: ca şi sovieticii, israelienii refuză să furnizeze cifre (fiind vorba despre aceeaşi „problemă", paznicii dosarelor vor fi fost, nu întâmplător, aceiaşi juşti tovarăşi: întâi în URSS, apoi în Israel, doar sionismul unu este el), acestea constituind, fatal: „secrete de stat (e)"…

Deşi (încă) nu li s-a cerut, pentru Nürnberg II, lista călăilor acţionând în URSS şi în ţările ocupate de Marea Uniunea Sovietică (cea Foarte) Liberatoare. Recuperaţii de Israel, *riguros aceiaşi bolşevici internaţionalişti, odată ajunşi în*

Ţara Sfântă au devenit peste noapte: ultranaţionalişti, ultrareligioşi, ultraxenofobi, ultrarasişti, păstrând fondul eternului komisar.

Însă chiar fără „documente" – dacă le-au furat înşişi evreii, pe când erau ei sovietici – şi ce dacă am mai spus-o? o re-spun! – iar aceiaşi, deveniţi israelieni, refuză să comunice informaţii (aşa se face *justiţia de tip bolşevic*: provoci dispariţia probelor, adică: le furi, apoi ceri probe! –

astfel acuzatul nu va putea respinge acuzaţiile mincinoase), *cumplitul adevăr spune*: *în sarcina şi pe conştiinţa României rămân multe şi grele păcate* (*câte*: *100* sau *100.000*?; *200* sau *200.000 victime*?) *comise împotriva evreilor*, *or se ştie*: crima începe de la unu.

Absenţa documentelor nu-i deranjează pe Răzvan Theodorescu, A.D. Munteanu, Andrei Pippidi, S. Tănase, M.D. Gheorghiu, Totok, Pecican, D. Pavel, Marta Petreu, Carmen Muşat, I. Bucluca, G. Andreescu, I.B. Lefter, László A., V. Gârneţ, Vitalie Ciobanu – *goi* plecăciunişti, eterni linguşişti emeriţi care din dezgustătoare slugărnicie legitimează orbeşte *în deplină necunoştinţă de cauză*, cele mai neruşinate neadevăruri (comunicate lor la ureche, cu gura strâmbată de conspirativitate de către şoptitorii de profesie, cu asigurarea: «Aşa e cum îţi spun eu!»). Ei refuză să citească-citeze din documente şi din texte, altele decât cele recomandate de tovarăşii de la catedra de marxismstalinism-sionism. Cât despre Moses Rozen, Z. Ornea, Lya Benjamin, M. Shafir, A. Oişteanu, L. Volovici, Radu şi Al. Florian.

J. Ancel, A. Cornea, V. Neuman, R. Ioanid („imensul istoric al Holocaustului românesc"), aceştia jubilează: lor le convine absenţa documentelor, doar ei înşişi au asudat abundent trudind la toaletarea-ocultarea-negarea lor.

Spuneam că absenţa documentelor: mană cerească pentru „specialiştii" sus-numiţi. Interpelaţi, ei explică: *Muzeul Holocaustului de la Washington nu este interesat de numărul evreilor de origine română victime în Uniunea Sovietică între 26 iunie 1940 şi 23 august 1944*, am citat esenţa „răspunsului" dat de tovarăşul R. Ioanid, lucrător-petărâm (încă din neagra ilegalitate) în ghereta de la poarta Muzeului pomenit.

De ce nu este interesat muzeul pomenit şi american? A, da: pentru că un impostor, un falsificator de documente, de citate, ca acest „R. Ioanid" (*după o carieră, în familie, de securist sionist, s-a mutat în USA, unde ca tot securistul evreu a fost pe dată primit şi uns istoric al Holocaustului – în bună companie*: *Elie Wiesel, cu el face schimb de reţete*)

nu este interesat, el, în aflarea adevărului care contravine invenţiilor, falsurilor: ordin de-sus-de-tot, de la Centrala Industriei Holocaustului.

Astfel în România, după o eternitate de 40 de ani de otravă a marxism-stalinismului (băgată pe gât mai ales de tovarăşi profesori evrei), se va (re) impune şi alcoolul metilic (cel care *orbeşte*, înainte de a ucide) al neomarxismstalinismului, „materia-obligatorie: Holocaustul Negru": adică *numai jumătate din adevărul istoric*, „capul" monedei adevărului, nu şi „pajura": Holocaustul Roşu, *de care evreii s-au făcut vinovaţi, încă din 1917, în Rusia*; *din 1919*: *în Ungaria*; *din 17 septembrie 1939 în Polonia răsăriteană*; *din vara lui 1940*: *în Ţările Baltice*, *în România*, *iar din 1944 – 45 în toată Europa de Est*.

Să fi fost noi, românii mai pogromişti decât ruşii, inventatorii, nu doar ai termenului *pogrom* (în rusă: furtună cu tunete, trăsnete, mânie-a-cerului, prăpăd), ci şi ai realităţii?; mai „fascişti decât nemţii", cum se exprimă Matatias Carp – care va fi avut el alte calităţi, dar nu şi pe aceea de a stăpâni cât de cât limba română în care şi-a scris mărturia? Să fi fost noi mai ahtiaţi după bunurile materiale ale evreilor decât, de pildă, francezii ocupaţi de germani (dar evreii din Basarabia erau extrem de săraci, mizerabili, de aceea şi coborâseră în masă din Galiţia în Maramureş, în Bucovina, în Moldova, în Basarabia, de altfel înşişi evreii din celelalte provincii româneşti sau din alte valuri de imigrare îi numeau dispreţuitor: „păduchioşii galiţieni")?; să fi fost noi mai setoşi de sânge evreiesc decât ungurii?; de comparat doar cu „fioroşii polonezi cei care au supt antisemitismul odată cu laptele mamelor lor", cum atât de poetic explică evreii polonezi…

…Ca Marek Halter, autor a o duzină de volume a câte o mie de pagini în care povesteşte „realitatea aşa cum a fost ea", soarta lui de copil în ghetoul din Varşovia: cum ieşea el în oraş prin canale şi cum se întorcea – prin canale – şi cum aproviziona rezistenţa interioară (prin canale) cu muniţii. – când adevărul era altul: întreaga sa familie de

colaboraţionişti bolşevici (nu va fi bântuit, între septembrie 1939 şi iunie 1941, taman în regiunea orăşelului Jedwabne?) se afla în Asia Centrală, pentru instructaj, acolo şi aşa se luptase cu fiara fascistă. Ca recompensă pionierul sovietic Halter Marek fusese ales pentru a fi fotografiat în braţele Tatălui Popoarelor, tovarăşul *său*, Stalin (vorbesc, desigur, de ultrapopularizata imagine în care fratele geamăn al lui Hitler îmbrăţişează, pe parapetul de piatră al tribunei Mausoleului lui Lenin, la un întâi Mai sau un Şapte Noiembrie un băieţaş rotofei, cu buclişoare negre).

Reiau autochestionarea: care să fi fost resortul, mobilul, motivul pentru care, în ţara noastră ciuntită de Ruşi prin diktatul de la 26 iunie 1940, începând de la 3 iulie 1940 (încheierea oficială a evacuării) – însă cu niciun chip înainte de 28 iunie acelaşi an, 1940 – au explodat, au erupt promisiuni, făgăduinţe, juruinţe de răzbunare din partea românilor?

Iată cuvântul: *răzbunare*. Nu din partea extremiştilor-dedreapta, să zicem a cuziştilor; nici din a naţionaliştilor-creştini: legionarii (ei nu mai aveau audienţă de la Rebeliune) – ci din a oamenilor aflaţi atunci sub drapel: soldaţii ţărani şi meşteşugari şi mici slujbaşi care în civilie nu erau interesaţi de partide, de curente politice. Mobilizaţi de la izbucnirea războiului în Europa (septembrie 1939), cunoscuseră, nu iadul frontului de tranşee, ci purgatoriul *umilinţei naţionale* din timpul evacuării Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a Herţei între 28 iunie şi 3 iulie 1940. Surprindere, uimire, revoltă, mânie pe acei cetăţeni români până ieri, azi deveniţi duşmani de moarte alături de Duşmanul de Moarte istoric al Românilor: Rusul – sentimente trecute pe hârtie, nu doar de penele lui Prundeni ori Şeicaru, ci şi de ale lui Iorga, Arghezi, Agârbiceanu, Galaction; şi de condeiele „jidoviţilor" Lovinescu, Sadoveanu („Am căzut la pământ acum două luni, când cu cedarea Basarabiei şi Bucovinei /…/ Mai fericiţi decât unii din noi sunt cei care au murit").

Ce s-a putut întâmpla în doar o săptămână – în

săptămâna dintre 28 iunie-3 iulie 1940, de înnebuniseră românii?; în săptămâna 28 iunie-3 iulie 1940, de turbaseră românii, ajungând să ceară, să promită, să jure – ei, românii – *răzbunare* pe evrei, potrivit neromâneştei, necreştineştii Legi Evreieşti a Talionului: „Ochi pentru Ochi şi Dinte pentru Dinte!”? Care să fi fost Ochiulprim (în timp)? Dar primul, cronologic, Dinte?

Răspunsul nu este greu de aflat. Dar nesfârşit de greu de formulat: noi, românii, de peste o jumătate de secol, suntem acuzaţi-fără-drept-de-apărare-şi-gata-condamnaţi – acesta:

Basarabia.

Nu (doar) Basarabia, provincia românească, locuită de români, trăitori a căror istorie, tradiţii, limbă maternă este româna; nu elementul constitutiv organic, istorico-geograficoetnico-lingvistic, indispensabil în unitatea numită, din 1918: *România Mare* – dovadă: deşi a fost întâia care s-a unit cu Patria Mamă, la 27 martie/9 aprilie (Bucovina în 15/28 noiembrie, Ardealul abia la 18 Noiembrie/ 1 decembrie), Basarabia a rămas nepreţuită – am evitat: dispreţuită – neglijată de Centru, ba considerată o Nouă Caledonie carpato-danubiană, unde erau trimise întru pedeapsă pleava şi drojdia şi scursura din celelalte provincii – şi mereu invidiată de sora Transilvania (însă nu pentru că Basarabia i-ar fi răpit ceva ce i s-ar fi cuvenit ei: pentru că doar exista, ca o altă problemă) …

…Ci Basarabia cea din *săptămâna Roşie* – de ruşinare, de sângerare – când românii au descoperit că (chiar) şi Basarabia este România. În acea *săptămână Roşie*: *28 iunie-3 iulie 1940* Basarabia a devenit pentru întâia oară în conştiinţa românilor nebasarabeni o cauză de apărat; un ochi gata-scos care merita, cerea să fie scos alt ochi. În acea *săptămână Roşie* (*28 iunie-3 iulie 1940*) în Basarabia şi în Bucovina de Nord abandonate ruşilor fără împotrivire, concetăţenii noştri evrei au încălcat Porunca ce glăsuieşte-interzice: „Să nu ucizi!” – adevărat: evreii noştri din Basarabia şi din Bucovina de Nord nu şi-au ucis „aproapele”, ci *goi-ul*, pe care totdeauna l-au urât, l-au

considerat ne-om, bun de înrobit în folosul declarat al stăpânului din acel moment, iar când invadatorul i-a asmuţit asupra băştinaşilor, ei s-au năpustit asupra acestora, cu ură, cu conştiinţa superiorităţii vistavoiului asupra goilui slab, învins, dar şi asupra goilor tari-mari (arabii în Iberia, turcii în Imperiul Otoman, ruşii în Imperiul Rusesc, austro-ungurii în Imperiul chezaro-crăiesc – sentimente nedivulgate, ştiute de doar ei, devotate, experimentate slugi, supraveghetori de robi, în limbajul contemporan: „brigadieri" de cea mai inumană speţă), i-au umilit, i-au chinuit, i-au ucis. Iar ei au trăit bine, au dormit bine., vorba vorbăristului Wiesel.

În acea săptămână (încă-încă-încă o dată: cea dintre 28 iunie şi 3 iulie 1940) se va fi operat o mutaţie genetică. Atunci şi românii ne-basarabeni au aflat, în sfârşit! că duşmanul de moarte al neamului nostru este Rusul, cel care de la 1711 ne-a înşelat, umilit, jefuit, violentat, de la 1812 avându-l unealtă fidelă, fanatică pe evreu (în timpul ocupantului turc împărţind auxiliarâtul cu grecul);

De acea-dată (în săptămâna Roşie: 28 iunie-3 iulie 1940)

românii nu au mai lăsat-o moartă; nu s-au mai resemnat mioritic; nu au mai iertat, din laşitate creştinească. Au promis *răzbunare*.

Şi, vai: peste un an – *începând din 22 iunie 1941 – răzbunare a fost*. După cum recunoaşte istoricul american Nicholas M. Nagy-Talavera, evreu născut în România, în The Green Shirts and the Others, Hoover Institutions Press, Standfort, California, 1970, p. 305, în ediţia în limba engleză, din România, din 2001, p. 427 şi în ediţia în limba română, din România, cu titlul Fascismul în Ungaria şi România (Subtitlul din engleză, Fascism în Hungary and România, devine titlu), din 1996, la p. 414, unde scrie:

„Ruşii au cerut cedarea Basarabiei şi a Bucovinei de nord. Ultimatumul a fost lapidar şi lipsit de orice echivoc. În haosul în care a urmat, generat de o retragere românească dezordonată, s-au petrecut multe lucruri care nu ar fi trebuit să se întâmple. Populaţia evreiască şi cea

ucraineana, în entuziasmul generat de plecarea autorităţilor române, care făcuseră din aceasta provincie, cea mai prost administrată parte a ţării, i-au tratat pe românii în retragere într-un fel care avea să-i coste scump un an mai târziu”.

Se vorbeşte numai de răzbunarea românilor pe evrei. Aceea a dat cele mai numeroase victime – de ce?

Răspunsul nu poate fi decât acesta: pentru că evreii au furnizat cel mai mare număr de colaboraţionişti. Aşadar nu a fost *răzbunare* pe o *etnie*, deşi textele publicate de evrei denunţă „*rasismul* românilor încă din 1867!” (cine acuză: rasiştii, antigoiiştii, antiromâniştii!), ci pe o *categorie de* cetăţeni români *din Basarabia*, *Bucovina de Nord* şi *Herţa*: trădătorii de ţară, în săptămâna Roşie agresori ai militarilor în retragere, ai refugiaţilor civili (sub pretextul adus din Galiţia: „autoapărarea”), ucigaşi ai multora, colaboratori voluntari şi zeloşi ai ocupantului sovietic, angajaţi în Armata Roşie, luptători împotriva Armatei Române.

După 22 iunie 1941 mii de ne-evrei: români, ruşi, ucraineni, ţigani, bulgari, găgăuzi, armeni au fost bătuţi, linşaţi, spânzuraţi, tăiaţi, arşi, *ucişi din răzbunare* de populaţia care avusese de suferit de pe urma faptelor murdare, criminale din acel an cumplit: 28 iunie 1940 – 22 iunie 1941.

Pe un văr al mamei, mobilizat, Cedarea l-a surprins pe malul drept al Prutului. Familia îi rămăsese în Basarabia. Un an încheiat nu a avut ştiri. După 22 iunie 1941 s-a propus voluntar, să meargă în fruntea unităţii, ca unul care cunoştea terenul spre satul natal, pe Râuţ, la 30 kilometri nord de Orhei. Nu i s-a acordat. A dezertat şi s-a dus acasă… Unde nu a mai găsit pe nimeni din numeroasa-i familie (cam un sfert din sat): încă din august 1940 tatăl său fusese împuşcat în curte, fiindcă se opusese arestării (era primar); mama şi un frate: deportaţi; soţia şi fetiţa se ascunseseră în pivniţa unor vecini. Numai că un om din sat, care tare ar fi vrut să pună mâna pe casa celui care îi adăpostea pe ascunşi, denunţase. Enkavediştii, în bună

tradiţie rusească, nu ezitaseră: trăseseră cu mitraliera prin gura pivniţei, unde se aflau alte femei, alţi copii – apoi îi împuşcaseră, în curte, pe toţi membrii familiei găzduitoare. Aflând ce se întâmplase cu un an în urmă, unchiul meu a pus mâna pe primul obiect găsit, un hârleţ, şi l-a ciopârţit pe consăteanul denunţător – rudă pe departe. A fost judecat pentru dezertare şi pentru omor şi internat într-un azil.

Răzbunări sângeroase au avut loc după 22 iunie 1941 în fiecare localitate din Teritoriile Ocupate de ruşi în 28 iunie 1940. Victime – de astă dată: cei care din interes material, din pizmă, din prostie, din convingeri politice, *din ură* (mai ales din *ura de rasă a evreilor*, *ură oarbă*, *luatoare de minţi*) *faţă de români*, îşi denunţaseră concetăţenii, cunoscuţii, vecinii, chiar neamurile, colaborând cu ocupantul, cu duşmanul, astfel participând activ la teroarea bolşevică.

Desigur, „nu toţi evreii" au colaborat – ca să vin în întâmpinarea celor care mă vor acuza că generalizez „antisemitizând" (ca grijuliii cu limba română în raport cu Holocaustul: Bucluca, Gârbea, Andreescu observând că eu scriu „evreii" şi nu absolvitor: „unii evrei", dar prefăcându-se a nu fi băgat de seamă afirmaţia urlată de Laureatul pentru pace Wiesel, în prezenţa mută a altfel guralivului Shafir la Sighet, în 2002, mult mai gravă, pentru că totalizatoare: „*România a ucis, a ucis*!).

Fiindcă din 1965, când am reieşit la suprafaţa pământului din închisori-deportări şi am început a mă exprima şi prin scris, am făcut bătături de pe urma învinovăţirilor de „antisemitism" (sic), venite dinspre stânga: de la fosta-actuală-eterna-Securitate; simultan, de „jidovism" (resic), dinspre dreapta: actuala „fostă-Securitate-eternă". Sigur este: nu am auzit – nu am auzit, eu – să fi existat un singur evreu, *atunci-acolo*, în Basarabia-Bucovina săptămânii Roşii (28 iunie-3 iulie 1940) care să fi protestat măcar verbal – necum să se fi opus coreligionarilor beţi de *ură* (*-de-rasă*, nu de-clasă), dedaţi la acte de pură bestialitate, victime: militarii români

în retragere, românii civili porniţi în refugiu…

Pe mine evreii nu au cum să mă culpabilizeze cu Holocaustul ale cărui victime au fost ei – altcândva, cronologic *după* Holocaustul nostru – provocat ş*i* de ei. Nu sunt german, nici francez, nici ungur, să tremur de fiecare dată când un evreu se încruntă la mine. Sunt român basarabean şi am fost, cu întreaga familie a mea, cu neam de neamul meu de români abandonaţi în iunie 1940 ruşilor, ca toţi basarabenii, bucovinenii, herţenii.

v *victimă a bolşevicilor*, *dintre care o bună parte*: *evrei*. Începând din 28 iunie 1940 noi, românii am fost victime ale străinilorvânzătorilor, pe pământul nostru, cotropit: ne-au hăituit, ne-au terorizat, ne-au jefuit, ne-au înfometat, ne-au ars cărţile, ne-au lăsat fără părinţi, ne-au deportat – când nu ne-au asasinat, ca apoi, în gropi comune, să ne presare cu var viu – ei, bolşevicii ruşi, cu slugile lor credincioase: evreii.

Ca român basarabean am fost printre primii care mi-am asumat păcatele comunităţii mele, româneşti: persecutarea, martirizarea, în timpul războiului, *începând din 22 iunie 1941*, a evreilor şi a ţiganilor, (deportaţi în Transnistria doar pentru că erau *evrei*, *ţigani*. Oricâte circumstanţe atenuante am evocainvoca, comparându-ne cu germanii prin actele de „omenie românească" ale unor soldaţi, ale unor jandarmi, nu putem nega: în Transnistria oameni nevinovaţi, civili – nu erau „cadre" bolşevice: acelea fuseseră grabnic evacuate de sovietici; nici prinşi cu arma în mână, luptând împotriva Armatei Române: aceia fuseseră împuşcaţi pe loc, în Basarabia, în Bucovina – au fost jefuiţi, umiliţi, chinuiţi, înfometaţi şi, vai: asasinaţi. Fapte prin care românii participanţi s-au umilit-degradat singuri şi au degradat-umilit întreaga noastră comunitate. Adevărat, nu pentru acest motiv au fost condamnaţi, mulţi executaţi, după august 19448).

Aşadar: nu eu sunt dator, *primul*, să răspund la acuzaţiile de „antisemitism", de masacrare a lor, ei să răspundă *întâi* la acuzaţiile noastre, doar este limpede că Holocaustul Roşu pus la cale *şi* de ei a început pentru noi,

romanii, *cu un an mai devreme decât al lor*: *la 28 iunie 1940*.

Iar al nostru nu s-a încheiat nici azi.

A, întrebare – nu neapărat retorică:

Câţi dintre evrei, ca cetăţeni români, deschiseseră gura, protestând în iunie 1940 împotriva ocupaţiei ruseşti a României, ţară şi a lor?; împotriva regimului bolşevic, străin tuturor românilor, instalat întâi în provinciile Ocupate, apoi, după 23 august 1944 în Ţara Ocupată? în închisori, domicilii-obligatorii nu am întâlnit *opozanţi evrei* ai comunismului impus în România şi nu am auzit să fi existat – români ca cetăţenie, nu ca sionişti. Câţi evrei români deschiseseră gura, măcar de formă, între februarie 1977 şi decembrie 1989, pentru apărarea drepturilor omului în România? îl detestau pe Ceauşescu, o mărturiseau la closet, dar câţi i s-au opus, pe faţă, ridicând glasul în favoarea şi a ne-evreilor, concetăţeni ai lor? – eu nu cunosc un singur evreu care să se fi manifestat măcar ca „*disident*”. Câţi dintre evreii români, deveniţi, din ordin, vânători de antisemiţi, după decembrie ”89, *înainte* apăraseră valorile umane pe care, acum, pretind că le-au apărat de când se ştiu?

Unde erau, în România lui Ceauşescu, de pildă în primăvara anului 1977 vîşinskii de după-22-decembrie-89-fix: Andrei Cornea, Dorel Dorian, R. F (eldmann) Alexandru, Katz, Radu şi Al. Florian, Eshkenazy, Neumann, Volovici, Voicu, Oişteanu, Teşu Solomovici, Anca Răutu, Ornea, Cosaşu, Maria Banuş, Ianoşi, Wald, Nina Cassian, Radu Bogdan şi ceilalţi curajoşi târâtori-pe-burtă, colaboraţionişti dovediţi? Nu i-am văzut, nu i-am auzit. Cum se manifestaseră, până în 1989, împotriva persecuţiilor la care erau supuşi concetăţenii lor din ţară evreii *ieşiţi*:

M. Shafir, Norman Manea (el l-a „înfruntat” pe Eliade la 6 ani după moarte iar pe Ceauşescu: niciodată, fie şi asudând-tremurând la adăpost, întâi la Berlin, unde pretindea că este… exilat – exilat cu paşaport RSR? apoi în America); R. Ioanid (citez din macabeul holocaustolog: „am

fost descurajat de a interveni în favoarea lui Radu Filipescu, arestat" şi: „În fapt, am spus că nu vreau să-mi expun familia". – e-he, alibiul cu familia, nu doar la „antisemiţi", ci şi la sioniştii securişti!); Isac Chiva, Chapier, Moscovici (tatăl şi fiul), politrukul Perahim (tatăl şi fiul: Tudor Eliad, devenit băiat de prăvălie al lui V.C. Tudor), Mirodan, V. Socor, S. Damian, Bianca Marcovici, Bianca Marcu-Dumitraşcu-Balotă, Lilly Marcou, Tertulian, Ana Novac, Nina Cassian, Volovici, Oişteanu (oarecare excepţie: V. Tismăneanu). Cei care, abia după ce au primit semnal de la Washington, au început să răcnească în cor, denunţând. antisemitismul – prezent – al românilor („Holocaustul românesc" pentru care trebuie să plătim miliarde de dolari) – vocea a doua fiind ţinută de altă brigadă agitprop alcătuită din neruşinaţi ca Nina Cassian, Maria Banuş, Crohmălniceanu, Tertulian, Cristina Marcusohn-Boico, Bruchmann („Holban") plângându-se că în România fuseseră, bieţii, persecutaţi ca evrei *şi* comunişti! – ei care făcuseră parte din tagma profitorilor, a marilor persecutori-reeducatoribolşevizatori, culpabilizatori ai românilor – ca evrei-comunişti!

Există mulţi evrei cu simţul adevărului, al justiţiei, al normalităţii – voi cita pe larg din mărturiile câtorva, scrise, în legătură cu „Basarabia *şi* Evreii". Dezbatere ori doar enunţare considerată de eternii Paznici de Noapte de la Poarta Templului Istoriei Mistificate: „trădare" (din partea evreilor *normali*), iar din a goilor: „răbufnire fascistă", „antisemită", „trivial negaţionistă". Cum altfel, dacă analfabetizatorii de ei nu ţin seama – pentru început – de falsitatea, de idioţenia termenului „antisemit", când semiţi (de la Sem) sunt şi maltezii şi berberii şi arabii şi, cine ar crede, azi, în Israel: palestinienii, dragi tovarăşi de alte naţionalităţi! Nu voi face ca „unii evrei, nu chiar toţi, doar o mică zdrobitoare majoritate" care afirmă despre *toţi polonezii*: «au supt antisemitismul odată cu laptele matern»; care spun despre *toţi românii*: «sunt fascişti-legionari» – adausul: «antisemit» având rol de întărire; şi care mai afirmă: „Pogromul de la Iaşi (din 29 iunie 1941,

precizarea mea, P.G.) are rădăcinile (…) în sistemul oficial antisemit de guvernământ, inaugurat la 1867 şi aplicat vreme de o jumătate de veac cu nezdruncinată perseverenţă". – am citat din Matatias Carp, la al cărui studiu în 3 (trei) volume mă voi opri într-un capitol întreg.

Fireşte, „nu (chiar) toţi-toţi-toţi evreii", care au scris despre cauza „masacrării din senin" (!?) *a evreilor de către români*, între 1941 şi 1943 ignoră cu o superioritate-de-rasă inadmisibilă (şi analfabetă – să facă asta din analfabetism? ei, Oameni ai Cărţii?) – adevărul istoric, aşezat cronologic:

— *Întâi* – 28 iunie-3 iulie *1940* – a avut loc părăsirea Basarabiei, a Bucovinei de Nord şi a Ţinutului Herţa: în timpul evacuării tragice victime au fost românii şi doar ei;

— *Apoi – după un an şi o zi* (la 29 iunie *1941*) a fost Pogromul de la Iaşi, primul act sângeros – victime: evreii din România.

Adevăr care mai spune: „evacuarea" armatei şi a civililor din Teritoriile Ocupate în iunie-iulie 1940 a constituit, din partea evreilor, nu a ruşilor ocupanţi prilej de agresiune sălbatică, fanatică, rasistă, anti-românească, anti-goi, anti-creştină (încălcarea Poruncii a 6-a!);

Şi încă mai spune cronologia: agresiunea din partea evreilor în timpul evacuării militarilor, a civililor români din teritoriile cedate a semnificat „Ochiul"-prim;

Ce s-a întâmplat – *după un an de zile* – inadmisibil, reprobabil, criminal, condamnabil (de altfel *vinovaţii au şi fost condamnaţi*, *mulţi executaţi până în 1951* – vezi Nota nr. 8) – a fost replică la agresiune, „Ochiul" scos *pentru* Ochiul scos:

Răzbunarea românului (şi) pe evreu – de la individ la individ – *pentru răul personal făcut individului*;

Pedepsirea, de către stat a cetăţenilor români (nu doar evrei) vinovaţi de *colaborare cu inamicul pe timp de război*, *pentru răul făcut comunităţii noastre*, *mai ales prin înrolarea voluntară*, *entuziastă în Armata Roşie*, *inamică şi lupta şi ura*, *feroce împotriva Armatei*, *deci a ţării lor*: *România*.

Adevăruri evidente susţinute şi de *evrei normali* ca Nicolae Minei-Grünberg, Moshe Carmilly Weinberger, Barbul Bronştein, rabinul Alexandru Şafran, Al. I. Zissu, Mişu Benvenişti, Wilhelm Filderman, fost preşedinte al Uniunii Comunităţilor Evreieşti din România în anii ”40 (vezi „Situaţia…” reprodusă în Nota la primul capitol al cărţii de faţă).

Acesta din urmă, W. Filderman este autor, nu doar al unui jurnal, furat de la Paris şi dacă nu distrus de arhiviştnicii telavivioţi, atunci „toaletat” – ca al lui Sebastián – deocamdată decretat „neconsultabil”; dar şi al unei declaraţii numită „Testamentul lui Filderman”: document ignorat, ocultat de fabricanţii de istorie (scuipători ai veninului urii oarbe pe toţi românii, pentru a oculta crimele lor şi ale ungurilor: coralnicii sionişti din comandoul-Ioanid) – după ce fusese interzis, din 1948, considerat, prin decretul Pauker-Răutu-Kişinevski: „fiţuică fascistă, antisemită”!

Iar dacă mincinoşi, escroci, hoţi de documente, calomniatori ai românilor ca Wiesel, Braham, Ancel, R. Ioanid, Shafir şi A. Pippidi, M.D. Gheorghiu, László A. îi consideră în continuare „fascişti”, „antisemiţi” pe Antoneşti, să citească ce scrisese Mihai Antonescu: „Am lăsat să intre în ţară evreii refugiaţi din alte părţi şi mai ales cei veniţi recent din Ungaria, adică unii din Transilvania de Nord, pe care nu-i consider unguri, ci români…”

Poate că, în mare mila lor, vor tăcea trei minute (după 60 ani de monolog continuu, furios, isteric, acuzator) şi îi vor lăsa să vorbească pe doi martori înalt credibili, aflaţi în miezul evenimentelor din acea perioadă cumplită.

Mai întâi un fragment din „Testamentul lui Wilhelm Filderman”, act legalizat la New York în 1956:

„Mareşalul însuşi a fost executat de agenţii Moscovei, ca fascist. Adevărul este că Mareşalul Antonescu este cel care a pus capăt mişcării fasciste din România, oprind toate activităţile teroriste al Gărzii de Fier din 1941 şi suprimând toate activităţile politice ale

acestei organizaţii. Eu însumi, răspunzând unei întrebări a lui Antonescu, la procesul său – montat de comunişti – am confirmat că teroarea fascistă de stradă a fost oprită în România la 21 ianuarie 1941, zi în care Mareşalul a luat măsuri draconice pentru a face să înceteze anarhia fascistă (…) În *timpul perioadei de dominaţie hitleristă în Europa, eu am fost în contact permanent cu Mareşalul Ion Antonescu, care a făcut foarte mult bine pentru îndulcirea sorţii evreilor expuşi persecuţiilor rasiale naziste* (…) *Eu am fost martorul unor scene emoţionante de solidaritate şi de ajutor între români şi evrei, în momente de grele încercări din timpul Imperiului Nazist din Europa. Mareşalul Antonescu a rezistat cu succes presiunilor naziste care cereau măsuri dure împotriva evreilor. El este cel care mi-a dat paşa-poarte în alb, pentru salvarea de teroarea nazistă a evreilor din Ungaria, a căror viaţă era în pericol*!"

Apoi un pasaj din scrisoarea de mulţumire adresată la 26 iunie 1944 de Al. I. Zissu lui Mihai Antonescu, prim-ministru:

„(…) *şeful unui guvern obligat să asculte de poruncile neîndurătoare ale unui tragic război, hărţuit de greutăţi inexplicabile, pus mereu în situaţii penibile şi aproape insurmontabile*", „(…) *larga toleranţă a guvernului dumneavoastră faţă de exodul evreilor unguri, polonezi* etc., *care au găsit şi continuă să găsească aici un refugiu sigur şi putinţa unei definitive salvări prin emigraţie* (…). *i dacă astăzi evreimea din Ungaria urcă însângeratul calvar pe care a pătimit şi pierit iudaismul polonez, iar cel bulgar urcă acelaşi rug, noi, evreii români suntem mereu oblăduiţi de guvernul dumneavoastră, care se străduieşte să îndulcească restricţiile şi să înlăture măsurile impuse de împrejurările haine*

Aceştia – *evreii normali* – au fost acuzaţi de „ploconeală" în faţa autorităţilor (ce ar fi trebuit să facă: să-i asasineze pe antoneşti? – cu ce rezultat?), sunt trataţi de membrii Biroului Politic al Comitetului Central al Sionismului Komisarnik (b) mai rău decât *goii*, consideraţi

„trădători” după apucătura bolşevică: duşmanul-de-clasă este mai puţin foarte-periculos decât fostul tovarăş, trădător.

De ce: trădători? Fiindcă, deşi evrei, spun adevărul-adevărat, nu cel insistent, discret – ba chiar: secret – recomandat?

Ei, da: cine nu cântă în Fanfara Armatei Roşii de la Tel Aviv, sucursală: Washington – nu are dreptul la cuvânt!

Singurul răspuns (nu de justificare, ci de explicare):

Comportamentul bestial, criminal al românilor faţă de evrei, *începând din 29 iunie 1941*, îşi găseşte cauzele cu un an mai devreme, în 1940, în Basarabia *şi* „problema evreiască” (sau în: „Evreii *şi* Problema Basarabiei”), iar cele mai îndepărtate…

…În Revoluţia Bolşevică de la 1917;

Şi dacă din 1878?;

Nu cumva de la promulgarea Constituţiei din 1866?;

Şi dacă de la 1831 (Regulamentul Organic)?

NOTE

1. A devenit indecentă, grotescă târguiala, cearta în jurul numărului evreilor omorâţi de români.

Evreii au decis cu de la sine putere: „cifra” este – „o dată pentru totdeauna” – *400.000*, au şi scris-o pe Memorialul de la Coral. Crezându-se în continuare în Lagărul Sovietic, unde făceau legea-adevărului-declasă (şi de-rasă), în Rusia din 1917, în România între 1940 şi 1989 – sunt, nu doar miraţi de „obrăznicia”, de îndrăzneala românilor de a încerca să nuanţeze „cantitatea” (şi nu fapta!): au început să zbiere că *se* contestă adevărul unic, imuabil: cel evreiesc, impersonalul indicând păcatul de moarte al goilor de a pune la îndoială cuvântul evreilor.

Din februarie 2004, în săptămânalul *Observator cultural*, asistăm la dezolantul spectacol dat de „istoricul” J. Ancel (notoriu falsificator de istorie, prin statistici traficate), revoltat de modesta băgare de seamă a lui Andrei Şiperco în legătură cu „Bilanţul Holocaustului din România”. Departe de a se angaja într-o dezbatere onestă, J. Ancel tună şi fulgeră, nu pentru că i se corijează „cifrele”

(toţi greşim, li se întâmplă chiar şi statisticienilor, nu? darmite sioniştilor!), ci pentru că un nemembru al staff-ului are insolenţa să contrazică ce a scris el – membru eminent – negru pe alb; „o dată pentru totdeauna”, vorba tovarăşului său de bolşevism în România, Radu Florian. În zadar îi cere Andrei Şiperco unui ins structural de rea-credinţă, să aibă… bună-credinţă. Care: bună? Care credinţă? Dar J. Ancel este ceea ce a fost (şi va fi): un mincinos, un obraznic, un traficant de adevăruri istorice – nici mai mult, dar nici mai puţin.

Pe urmele lui J. Ancel şi ale lui R. Ioanid, negustori de cadavre, am consultat impozantul volum în limba rusă Evrei Moldovî realizat de un colectiv condus de S. Şpitalnic, apărut la Chişinău în 2002 cu girul Bibliotecii municipale „B.P. Haşdeu”, a Bibliotecii evreieşti „L. Manger” şi a *Joint-ului*.

Este un catalog al intelectualilor evrei din „Moldova, în secolul XX” (ar trebui să se înţeleagă, „din R.S.S. Moldovenească”, în realitate aria geografică este mult mai întinsă: pe lângă Basarabia, provincie românească, este cuprinsă aici şi Bucovina de Nord (cu Cernăuţiul) precum şi o parte din Galiţia, din Ucraina – zonele Tiraspol, Balta, Odessa. De asemeni, au fost incluşi nativi din alte provincii româneşti şi ruseşti, trăitori în „Moldova”. Ne-am oprit doar la „literatură şi artă”: scriitori şi critici literari, arhitecţi, pictori, sculptori, graficieni, istorici de artă, compozitori, interpreţi de muzică, actori, regizori: 251 de persoane.

Scriitori: în idiş: 44, în rusă: 31, în română: 24. Total 99.

Nu vom pretinde că după 22 iunie 1941 soarta scriitorilor evrei din Basarabia, Bucovina ar fi reprezentat, proporţional, soarta evreilor ne-scriitori, dar observăm – din catalogul alcătuit de evrei:

Din cei 99 scriitori repertoriaţi au murit în „lagăre din Transnistria” – deci sub administraţie românească:

1. Goldenberg Mordehai – în 1941:
2. Trahtenberg Iosif – în 1941 (la Kamenetk-Podolsk,

zonă „administrată” de germani);

3. Vainstein Israil – în 1942.

Iar: 4. Breitman Motl: internat de către români în lagăr, între 19411944, din fericire a supravieţuit, apoi „a trăit la Cernăuţi” – după expresia alcătuitorilor.

Sub administraţie sovietică, începând din 1938, cetăţenii sovietici (evrei) din „R.S. Autonomă Moldovenească” au murit sau dispărut în Gulag:

— Gaisiner Gherţ;

— Pincevski Moşe;

— Iankilevici Iankel;

— Terziman (Alterson);

— Lehtsir Samuil – Iar următorii scriitori evrei au supravieţuit (Gulagului):

— Saktsier Motl

— Kharats Iacov

— Iakir Iacov.

Arhitecţi, ingineri constructori, urbanişti – total 32

— Aroni Samuel, inginer constructor, a fost internat de români în ghetoul din Kişinău. A supravieţuit – după liberare a lucrat în Australia, în California, în Israel.

Plasticieni – total 30

1. Beierman Mendel, grafician, cronicar de artă – a fost internat în Gulag în 1942, reabilitat în 1956

— Brazer Abram, sculptor, grafician – decedat în ghetoul din Minsk (administrat de germani) în 1942

— Kogan Moisei, sculptor, grafician – decedat în Gulag (1942)

— Sinitza Zinovie, pictor, în 1940 internat, de către români în ghetto; „în timpul războiului”, în Gulag, pentru 8 ani

Muzica, teatru, cinema – total 90

— Tkaci Efim – instrumentist, pedagog: a fost internat în gheto de către români, în Transnistria – a supravieţuit

— Schildkret Moritz, violoncelist – la 78 ani a fost internat de către români în gheto, unde a şi murit, în curând (1941).

După cum se observă, cel mai greu tribut l-au plătit scriitorii. Apoi artiştii plastici. Administraţia românească are pe conştiinţă internarea a 8 oameni de cultură şi moartea a 5 dintre ei. Şi unul singur ar fi fost prea mult.

Cu excepţiile indicate, intelectualii evrei din „Moldova”, în cvasitotalitate s-au/au fost evacuaţi în interiorul Rusiei – pentru că aceştia fuseseră militanţi activi în „procesul de sovietizare „(denunţuri, arestări, anchete).

2. În ebraică *goi* este singularul; pluralul: *goim*. Motiv pentru care în româneşte singularul (*goi*) sună ca un plural. Este bine să se evite folosirea pluralului în româneşte – recomandare pe care autorul rândurilor de faţă nu a reuşit să o respecte…

3. Întru ilustrare, citez din Mihai Shafir:

„Bunica mea [era] de origine budapestană. (…) ajungând la dânsa la Timişoara, m-am adresat bunicii în limba română. A rămas ca un stâlp de gheaţă, în toată statura ei impozantă şi mi-a răspuns în limba germană (pervers, dar aceasta era limba familiei, nu idişul, pe care l-am învăţat cu ajutorul ebraicii şi al germanei în… Israel): „«*în această casă, se vorbeşte româneşte numai o dată pe săptămâna, şi atunci numai la bucătărie*». *Adică cu servitoarea*” (subl. m.).

Locul scenei relatate de M. Shafir: Timişoara, Republica Populară Română; *timpul*: între 1945 – 1965. *Atunci-acolo* existau legi care pedepseau cu închisoarea „ura de rasă” – numai cea care i-ar fi vizat pe evrei, pe ţigani, pe unguri, pe ruşi; nu şi ura-de-rasă vizându-i pe români – mai ales când ea venea de la un evreu-ungur. Egalitate în faţa legilor sovietizătoare? Nu şi pentru căţei, fiindcă. „Azi ţara ta e casa mia”, aşa suna varianta *lor* a imnului – impus, de ei – ţării noastre.

Bunica budapestană a lui Mihai Shafir se prefăcea că nu ştie (nepotul său la fel) că în Vechiul Regat, până la 23 august 1944 – până la invazia bolşevicilor – când spuneai: „unguroaică”, înţelegeai: „servitoare”.

Imprudent, M. Shafir declară: „Din partea mamei

străbunicul fusese arendaş în Moldova (…) (acum vedeţi cine e vinovat pentru 1907)".

Nu abia acum „vedem"; acum ni se confirmă ceea ce ştiam, în ciuda „istoriei României" impusă de Răutu, Roller şi alţi komisari tismăneni.

După război vinovaţii unguri şi vinovaţii români (de acte de cruzime, de asasinate) nu au fost judecaţi după aceeaşi Balanţă, nu au fost pedepsiţi cu aceeaşi Sabie. Ultimul soldat român (nu mai vorbim de jandarmi!) care, din ordin, însoţise o coloană de evrei în Transnistria a fost judecat pentru „crimă împotriva omenirii" şi condamnat; în schimb criminalii unguri, asasini ai românilor nord-transilvăneni nu au fost identificaţi şi de justiţia comunistă maghiară. Ba chiar jandarmi unguri, care au uciseseră „doar români" ne-urmăriţi penal, au devenit miliţieni şi securişti (români!), devotaţi apărători ai sovietismului în România – până în 1956. Singurii pedepsiţi (de către Justiţia Divină) au fost bestiile care, după 20 – 30 ani, temându-se că, în sfârşit vor fi demascaţi şi judecaţi, de spaimă, s-au sinucis. Nu oricum. Ci spânzurându-se. Ca Iuda.

4. Abatorul de la Bucureşti:

În timpul rebeliunii legionare (21 – 23 ianuarie 1941) au murit militari, legionari, civili, printre ei un număr de evrei din Bucureşti. „În cele trei zile de rebeliune au fost ucişi 120 evrei" (M. Carp, Cartea Neagră, vol I, pag. 188). Odios apare „episodul de la Abator", unde (atenţie, vorbeşte tovarăşul Ilia Ehrenburg, la Bucureşti, în 1945, în acelaşi an, spusele îi vor fi tipărite la editura – care, alta?

— Cartea rusă): „… zilele de groază când legionarii rupeau oamenii în bucăţi şi-i spânzurau la abator [printre care şi] fete tinere atârnau de cârligele abatorului".

Timpul nu a restabilit adevărul, din contra: a umflat cifrele: „.200 evrei erau duşi la abator", „evrei omorâţi de legionari şi agăţaţi în cârlige", explică Sandu David, preşedinte al Scriitorilor de origine română din Israel, în *Express Magazin* nr. 29/1991.

[Dar câţi preşedinţi vor fi având scriitorii israelieni

de origine română? Eu îl ştiam pe Sebastián Costin, fost coleg al meu la Institutul „Eminescu” şi care semna: „Sebastián Costin”; din altă sursă, în aceiaşi perioadă, este indicat ca „preşedinte” Şlomo Leibovici, nativ din Botoşani, spion activ, şef de contrainformaţii, controlor al ambasadei israeliene de la Bucureşti. Să fie „Sebastián Costin” pseudonimul civiloartistic al militarului-spion Leibovici? Nu cred.]

Legionarii acuzaţi nu s-au putut apăra: după rebeliune Antonescu le-a închis gura (unora şi cu pământ). Până în 1989 existau numai mărturii orale; şi numai în închisoare.

Martorii oculari nu au fost luaţi în seamă de „justiţia poporului”, în 1946: directorul Abatorului Dr. Aurel Naghel, nu a „recunoscut” nici „masacrul de la Abator”, nici macabra punere în scenă a. cârligelor în care ar fi fost atârnate fete-tinere, vorba lui Ehrenburg. Niciun alt salariat al Abatorului nu a confirmat alegaţiile procuraturii. Nici tinichigiul evreu Segal, aflat acolo în timpul evenimentelor nu a confirmat teza „masacrului”. A. Naghel a fost declarat nevinovat, dosarul închis – din punct de vedere penal – nu şi pentru presa P.C.R. care a susţinut (şi susţine şi azi, nu doar la Tel Aviv) varianta mincinoasă a „Pogromului de la Abator”.

Există însă o sumă de mărturii, orale vreme de o jumătate de secol, aşternute pe hârtie începând din 1990. Potrivit acestora:

— Legionarii („fajâştii”, rosteau procurorii, proaspăt sosiţi din Marea Uniune) nu au ucis, în timpul rebeliunii, evrei – ca evrei;

— Indivizii care, în uniforme legionare, au terorizat populaţia civilă, mai cu seamă pe evrei, autori ai jafurilor (victime: nu doar evreii), ai asasinatelor (victime: şi evreii) nu erau legionari ci, după mărturisirile în închisoare ale unor „responsabili din poliţie” – *însă antiantonescieni* – ar fi fost recrutaţi dintre lumpenproletarii de serviciu din mahalalele şi din Gropile Capitalei, îmbrăcaţi în uniforme legionare („cămăşi verzi”), aduse pe Marea Neagră, din…

Uniunea Sovietică. Dublu scop: compromiterea legionarilor „antisemiţi”; compromiterea lui Antonescu (prin „acte antisemite”), şi despărţirea României de Germania. Cine avea interes? desigur, URSS – dar şi Anglia.

Câteva mărturii (documente luate de pe internet):

„Începând cu 1945, s-a încetăţenit în România convingerea cu privire la o serie de crime în masa comise împotriva evreilor în luna ianuarie 1941, în timpul aşa-zisei „rebeliuni legionare”. Unul din episoadele cele mai importante este „pogromul de la abator” în care zeci de evrei ar fi fost ucişi şi agăţaţi în cârligele de măcelărie. Povestea a servit întâi comuniştilor drept cap de acuzare împotriva legionarilor, iar mai apoi ca scenariu pentru filme sau cărţi (Marin Preda, Sergiu Nicolaescu etc.) Azi, multă lume este convinsa ca acest eveniment a fost real, mai ales datorită demonizării absolute a legionarilor şi imposibilităţii acestora de a-şi spune propria versiune.

„Aceasta (…) (extrem de puţin vehiculată /…/) este următoarea: în anul 1946, procuratura comunista deschide dosarul „Abator”. Sunt chemaţi la ancheta medicii şi muncitorii angajaţi acolo în anul 1941. Faptele sunt întoarse pe toate feţele, se cauta vinovaţi sau ţapi ispăşitori, dar nu se găsesc şi procuratura este obligată să închidă dosarul. Dintre cei audiaţi, doar un măcelar pe nume Horwat crede în pogrom, însă el nu era angajat al abatorului în 1941. În schimb, tinichigiul Segal, evreu, de buna ţinută morala, prezent acolo în 1941, declară că nu a existat niciun pogrom.

„Angajaţii Abatorului Bucureşti, revoltaţi, au semnat o notă de protest împotriva mistificărilor apărute pe aceasta temă în ziarele comuniste. Exemplare ale acestui protest au fost înaintate ziarelor *Universul* şi *Dreptatea*, dar ele nu au mai fost publicate, deoarece aceste ziare au fost reduse la tăcere” (vezi Zaharia Marineasa – „Pogromul de la Abator”, *Almanahul Gazetei de Vest* – 1994, pag 144):

„DEZMINŢIRE

„Subsemnaţii, medici veterinari şi funcţionari ai Abatorului Capitalei, luând cunoştinţă de articolele

publicate de ziarele „România Liberă” şi „Tribuna Poporului, prin care se afirma că în abatorul Capitalei au fost ucişi ovrei, şi de campania care se duce pe această temă, de natura sa discrediteze instituţia şi oamenii ce o servesc, dăm cea mai categorica dezminţire afirmaţiunilor făcute şi declarăm pe proprie răspundere ca faptele enunţate mai sus sunt de domeniul fanteziei. Urmează semnăturile (în număr de 37).

„Facsimilul scrisorii şi semnăturile au fost publicate abia după 1989, în acum defunctul *Expres Magazin*, nr. 13/1992, precum şi în *Almanahul Gazetei de Vest* – 1 994. Documentul în original: în arhiva ziarului *Dreptatea*.

(…) „Despre evreii morţi în timpul aşa-zisei rebeliuni, „Cartea Neagră, editată în 1946 de Comunitatea evreilor din România, recunoaşte condiţia de beligeranţi, adică de luptători, a evreilor în răsturnarea regimului legionar, şi nu de simple victime ale antisemitismului, numărul evreilor morţi fiind neînsemnat faţă de numărul legionarilor ucişi în evenimentele din ianuarie 1941. Cercetând cu amănunţime evenimentele din timpul zisei rebeliuni, nu vom descoperi nicăieri vreo condamnare adusa vreunui legionar pentru fapta de a fi ucis un evreu, deşi ştim cu toţii ca Antonescu s-a luptat mult să descopere o astfel de proba incriminatorie. Se cunoaşte de asemenea ca legionarii au fost ocupaţi cu apărarea instituţiilor publice în contra loviturii de stat antonesciene; în plus, ca şi în Revoluţia din 1989, ca de altfel în orice situaţii de aceeaşi factură, periferia oraşului, prin elementele ei, îşi aduce o contribuţie violentă şi haotica”. (Zaharia Marineasa – ibidem).

Declaraţia lui Dărăşteanu I. Constantin

(*Aldine*, 30 ian. 2004):

„Subsemnatul (…) cunoscând sancţiunile prevăzute de art. 292 din Codul Penal, cu privire la falsul în declaraţii, declar prin prezenta următoarele:

„În ianuarie 1941 lucram la Baza Aeriana nr. 3 Pipera (…) în ziua de 24 ianuarie 1941 am avut o discuţie cu un subaltern Preda Petre (…) care în zilele precedente,

21 – 23 ianuarie, lipsise de la unitate: era legionar şi participase la rebeliune. El mi-a povestit că la Abator se află trupurile neînsufleţite ale unor legionari agăţate în cinghele, despre care se afirma că ar fi cadavrele unor evrei ucişi de legionari. Am raportat comandantului meu comandor inginer Constantinescu Cristea cele aflate de la Preda Petre şi l-am întrebat ce crede că trebuie *făcut. Comandantul mi-a răspuns ca nu ştie ce să facem şi cui să raporteze cele aflate, dar ca mai înainte de orice o asemenea informaţie trebuie verificată. Mi-a recomandat să iau maşina-dubiţă (...) şi să mă deplasez acolo, la Abator, să văd care este adevărul. (...) Am plecat cu şoferul (...) am intrat pe poarta principală spunând ca mergem să luăm carne pentru unitate (...). Am intrat apoi în hală şi am constatat că aproape nimeni nu muncea, fiecare se plimba prin hală, de la un grup la altul, se discuta într-o atmosferă apăsătoare, de încordare şi gravitate. Am încercat să intru în vorbă cu parlagiii, dar ei mai mult se fereau să-mi răspundă când i-am întrebat dacă e adevărat că undeva, în Abator, se află nişte oameni, nişte evrei atârnaţi în cârlige (cinghele). M-au făcut atent să fiu mai discret şi mai prudent. Unul dintre ei, pe care ceilalţi îl numeau „nea Vasile „şi care era şeful unei echipe de măcelari, mi-a răspuns totuşi:*

„«Da, domnule, dar nu sunt evrei, sunt români!»

„Şoferul care ma însoţea îl cunoştea şi ne-a făcut prezentările: se numea Stoica Vasile. El mi-a arătat în ce direcţie se aflau cadavrele şi m-a făcut atent să nu fiu văzut de oamenii din conducerea Abatorului sau de oamenii de încredere ai acestora. La circa 50 m am găsit locul, unde am ajuns singur, neînsoţit de nimeni. Am numărat cadavrele atârnate în cinghele, erau 11 sau 21, am uitat numărul exact, ţin minte că se termina cu cifra 1. Lângă perete se mai afla o grămadă de cadavre, cu hainele murdare de noroi şi sânge. Cadavrele atârnate în cârlige aveau paltoane pe ele, unul mai avea căciula (cuşmă de blană, ţărănească) pe cap. Am dat puţin la o parte paltonul la primele trei cadavre şi am văzut la fiecare rana mortală,

din care cursese sânge şi îmbibase îmbrăcămintea. Cel de-al treilea cadavru avea sub palton şi deasupra hainei o cămaşă verde, legionară. Nu m-am mai atins de celelalte cadavre şi m-am întors la şofer. Discuta mai departe cu nea Vasile, pe care l-am întrebat: «*Măi, nea Vasile, cine sunt oamenii ăştia*?» *Mi-a răspuns că sunt legionari împuşcaţi de Armată, ca în jurul Abatorului au fost împuşcaţi mai mulţi legionari şi că aceşti legionari au fost adunaţi din stradă de oamenii de încredere ai conducerii Abatorului, la ordinele acesteia, şi băgaţi în Abator, unde au fost atârnaţi în cârlige şi declaraţi că sunt evrei ucişi de legionari. Reproduc cuvintele lui Vasile Stoica*:

„«Nu sunt jidani, domnule, sunt legionari împuşcaţi de Antonescu, iar jidanii de la Abator, prin oamenii lor de încredere, i-au târât din stradă în Abator, i-au atârnat în cinghele şi zic despre ei că sunt jidani».

„Fac menţiunea ca la data aceea Abatorul era o societate administrată şi controlată de evrei. Nea Vasile a făcut menţiunea: «*jidanii noştri, care conduc Abatorul*».

(…) *„Menţionez ca, în zilele care au urmat, zvonul* despre *uciderea şi atârnarea în cârlige a evreilor la Abator a circulat, dar nu era luat în serios de nimeni. Până şi femeile cele mai simple din mahalaua bucureşteana se întrebau «de ce evreii nu reclamă la Antonescu ce au păţit?»*

„Precizez că nu am fost membru al Mişcării Legionare (…) De asemenea, menţionez că am fost condamnat după 1944 pentru „crimă de uneltire împotriva ordinii sociale" şi am făcut 11 ani de temniţă".

Comunicat din *Universul*, 6 februarie 1941:

„Numărul morţilor şi răniţilor căzuţi, dintre rebeli şi populaţia civilă, în Bucureşti, în zilele de 21 – 23 ianuarie 1941, după datele culese până în prezent de autorităţi, se ridică la 490 şi anume:

„Răniţi: (…) 254.

„Morţi: (…) 236.

„Din totalul de 490 de răniţi şi morţi, 346 sunt români iar 144 evrei. *Toţi evreii morţi (118) au fost*

asasinaţi de rebeli (subl. mea, P.G.)".

Până aici nimic de semnalat, cifra oficială a morţilor dintre evrei (118) nu este departe de 120 – dată de Matatias Carp – însă foarte departe de cea furnizată de la Tel Aviv de Sandu David („200").

Ciudată se arată partea finală a comunicatului:

„Majoritatea morţilor şi a răniţilor a cu) căzut în atacurile date de rebeli asupra Preşedinţiei Consiliului de Miniştri şi Palatului Telefoanelor. Prezenţa femeilor şi a copiilor printre cei căzuţi se datorează faptului că rebelii (adică legionarii? – n.m., P.G.) i-au aşezat în primul rând în speranţa că sub scutul lor vor putea înainta fără a primi focuri. *Mai mult de jumătate din nr. celor căzuţi îl formează comuniştii recrutaţi dintre muncitori, meseriaşi, funcţionari comerciali, şoferi, ucenici etc* „(subl. mea, P.G.)]

Care este adevărul – fie el şi doar statistic: adevărul lui Antonescu şi al guvernului de atunci? adevărul legionarilor? adevărul evreilor?;

Care este adevărul despre pactul dintre Siguranţă, prin Eugen Cristescu şi PCR, prin Constantin David, comunist evreu din Constanţa? în virtutea înţelegerii, „teroriştii" de atunci să fi fost, într-adevăr, ţigani şi evrei comunişti care trebuiau să lase impresia că legionarii ar fi devastat prăvăliile evreilor, i-ar fi batjocorit, asasinat – şi „atârnat în cârlige, la Abator"?

În care caz cine l-a asasinat pe Constantin David, erou al clasei muncitoare? Siguranţa? – improbabil, dacă este adevărat că exista o înţelegere de colaborare; comuniştii care nu erau la curent cu „ceastălaltă linie a partidului" îşi suprimaseră tovarăşul ca trădător?

Dar adevărul nostru: adevărul-adevărat – când îl vom afla? Pentru ce rabinul Şafran, imediat după „masacru", a adunat cadavrele evreilor – „de la Abator" – şi *s-a grăbit să le îngroape înainte ca autorităţile să poată face constatările legale*?

Să mai pretindă evreii că nu sunt manipulatori de cadavre – la propriu şi prin contabilitatea lor, cu totul

specială!

Iată o opinie despre: Emanuel Bădescu http://www.lumeam.ro/nr3 2006/index.html:

(…)" Destituirea generalului Constantin Petrovicescu, ministrul de interne, a şefului Siguranţei, Alexandru Ghika, şi a lui C. Malmuca, director în Ministerul de Interne, sub pretextul că nu au reuşit să-l depisteze pe asasinul maiorului Döring, a produs o aşteptată (de general) deruta şi revolta în gruparea simista. Motivând – din necunoaşterea în detaliu a prerogativelor puterii lui Antonescu – nepublicarea în Monitorul Oficial a acestei decizii, Ghika şi Malmuca au refuzat să se supună „acestei ilegalităţi" şi s-au baricadat în sediul Siguranţei de pe bulevardul Carol I. Erau însoţiţi de aproximativ 50 de persoane. Acesta a fost momentul crucial al izbucnirii „războiului dintre Garda şi Antonescu". (…) Cu această ocazie se poate remarca o excelentă pregătire a grupării simiste pentru situaţii de criza, pregătire însuşită prin studierea materialului subversiv preluat de la comunişti. Au fost ocupate tipografiile şi radioul national. Au apărut manifeste şi s-au strigat lozinci de atragere a armatei. S-au lansat zvonuri false. S-a apelat, tot prin manifeste, la sprijinul populaţiei, dezvăluindu-se, în spiritul „maniei proletare", trădarea de neam de care se face vinovat generalul, şi aşa mai departe. Cine este cât de cât familiarizat cu manifestele bolşevice va observa uşor marea asemănare cu acestea a manifestelor lansate de simişti.

(…) „Este un aspect care ar trebui să dea de gândit celor ce-i mai confunda pe „codrenişti", profund anticomunişti, cu „simiştii", care au conlucrat cu bolşevicii şi luptau pentru o „revoluţie legionara", cu atât mai mult cu cât, din mişcările Armatei Roşii de-a lungul frontierei estice, rezulta ca Moscova cunoştea îndeaproape desfăşurarea evenimentelor şi pregătea o „intervenţie de pacificare". Nu mi se pare o simplă coincidenţă. Dacă i s-a cerut sau nu ajutor rămâne de cercetat. Totuşi, pe care legionari i-a chemat Ana Pauker să lucreze cot la cot cu

bolşevicii la „reconstrucţia” României, pe codrenişti sau pe simişti, cei care au compromis nu numai Mişcarea Legionara, ci şi ideile naţionalismului romanesc? Eu cred că pe simişti.

„De-a lungul celor trei zile de confruntare s-au evidenţiat câteva „caracteristici” tipice „loviturii de stat”, cele mai importante fiind următoarele: s-au lansat acţiuni de terorizare a populaţiei – cu precădere evreieşti –, într-un sens compromiţător pentru cei programaţi să piardă puterea; s-a ţinut zilnic legătura cu marea putere externa care şi-a dat acordul pentru „lovitura”; s-au contracarat zvonurile simiste cu zvonuri ale „noii puteri”, producându-se haos în circulaţia „pentru civili” a informaţiei şi, evident, panica de care va profita „salvatorul patriei”; adeziunea structurilor adverse (simiste) din teritoriu la „noua putere”.

„Despre terorizarea populaţiei în cele trei zile s-a scris cu fluvii de cerneala. Totuşi, doar un procent infim de incriminări a fost probat cu documente şi fotocopii. *Faptul ca Simon Wissenthal şi comisia sa nu au anchetat „crimele legionare „ar trebui să pună pe gânduri. Au fost devastate magazinele evreieşti sau cele legionare, în cel puţin* două *cazuri fiind vorba de cele din urma*? *Au fost atârnaţi de cârlige, la Abator (instituţie condusa de trei evrei*!*), evrei, legionari sau cadavre luate de la Morga*? *În mod surprinzător, deşi actul a fost abominabil, evreii romani şi de pretutindeni nu au căutat să afle adevărul. Constrâns de acest aspect, sunt liber să presupun că era vorba de cadavre substituite de la Morga. La fel de surprinzătoare este apariţia multor evrei alături de echipele de jaf trimise pentru compromiterea simiştilor în cartierele evreieşti. Însuşi generalul Antonescu fost uimit de această situaţie, pe care o va expune în şedinţa Consiliului de Miniştri din 11 februarie 1941. Citez*: *„Dintre evrei, nu toţi, dar 30 – 40.000 sunt periculoşi şi dovada s-a făcut cu ocazia rebeliunii, când mulţi evrei s-au asociat elementelor devastatoare* din stradă. *Pentru ca evreii să se asocieze acestor elemente, aceasta înseamnă ca ei au* fost puşi în

mişcare de cineva, într-un anumit scop şi nu puteau fi mişcaţi decât de o acţiune comunista dirijată”. (subl. m. P.G.) Cum se vede şi cum se va dovedi, pentru evreul comunist nu etnia conta, ci scopul care scuza mijloacele. Posibil ca acesta să fi fost motivul tăcerii aşternute ulterior, mai cu seamă în anii puterii lui Chişinevski şi Nikolski, ani de crunta prigoana antiromânească; mă refer, desigur, la neanchetarea cazurilor de jaf şi incendiere, precum şi a celor de asasinare a evreilor nevinovaţi în zilele de 21 – 23 ianuarie 1941. Cine şi ce i-a oprit pe „tovarăşi” să facă lumina în acest caz? Nu cumva martorii oculari? Simpla enumerare a morţilor şi bunurilor distruse ori pierdute ţine de contabilitate, nu de justiţie sau de istoria reala”.

5. Pogromul de la Iaşi.

În noaptea de 27 spre 28 iunie 1941 (războiul începuse la 22 iunie), la Iaşi, sergentul TR Mircea Manoliu, din trupele româno-germane aşteptând plecarea pe front, din proprie iniţiativă (a se citi: fără să fi avut vreun ordin de la superiorii săi militari), a arestat şi a împuşcat şase evrei, „vinovaţi” pentru că, în iunie-iulie 1940, în timpul retragerii din Basarabia, evreii îi atacaseră pe militari şi pe civili. Sergentului i s-au alăturat grupe germane de poliţie militară care au maltratat populaţia evreiască sub pretextul căutării unui aparat de radio-emisie. În cursul zilei de 28 iunie soldaţi români şi germani au atacat locuinţe evreieşti, rănind, ameninţând cu moartea, maltratând, jefuind numeroase persoane. În noaptea de 28 spre 29 iunie s-au semnalat „provocări” la adresa trupelor germane şi române (în fapt puse la cale de câţiva legionari din Iaşi, de conivenţă cu germanii) – s-a tras cu arme de salon şi au fost aruncate petarde.

A doua zi (29 iunie) au fost arestate cca. 3.000 persoane, în majoritate evrei. După o anchetă sumară operată de poliţia militară, de jandarmerie, de poliţie (române, acestea), mulţi evrei au fost liberaţi, însă germanii i-au re-arestat şi au făcut de gardă la Chestură, pentru a nu mai permite liberările. Arestările au continuat,

ajungând la cca. 5.000 persoane. În aceeaşi zi (29 iunie) Mihai Antonescu, vicepreşedinte al

Consiliului de Miniştri a ordonat evacuarea din Iaşi a întregii populaţii evreieşti (în jur de 45.000 persoane) – măsură ulterior abandonată.

La 30 iunie, printr-un ordin telegrafic, Ion Antonescu a decis: toţi evreii comunişti, posesori de arme şi de steaguri roşii să fie executaţi. Până în acel moment fuseseră împuşcaţi cca. 300 evrei iar 50 au fost răniţi. Execuţiile au continuat – comunicatul lui Antonescu de la 2 iulie vorbea de un total de 500 persoane executate;

„Trenurile Morţii" (30 iunie-l iulie 1941).

În urma Pogromului de la Iaşi, la 30 iunie 1941 au fost formate două trenuri. Până la îmbarcarea evreilor, trupele germane de poliţie militară – între care o echipă de 10 – 12 membri ai organizaţiei „Todt" s-au aflat în frunte.

Primul tren, cu 2.530 evrei, luat în primire de Corpul Gardienilor Publici, a fost evacuat la Târgu Frumos. Cel de al doilea (1.974 evrei) a fost trimis la Podu Iloaiei.

Primul tren, după ce a făcut un popas la Târgu Frumos – unde a lăsat 654 cadavre – a fost dirijat din Ordinul Ministerului de Interne către Călăraşi: a ajuns abia în 7 iulie. Pe acest traseu trenul a fost luat în primire de Jandarmerie. Bilanţul – teribil: 1.519 morţi (din care doi împuşcaţi pentru că încercaseră să fugă).

Când cel de al doilea tren a ajuns la destinaţie s-a constatat că din pricina maltratărilor prealabile, a condiţiilor îngrozitoare de transport (vagoane supraaglomerate, închise ermetic, căldură, lipsă de apă) 1.198 persoane muriseră; 776 supravieţuiseră.

Ordinele de evacuare şi cele privind tratamentul evreilor pe traseul „trenurilor morţii" au fost date de generalul Ion Antonescu şi de Mihai Antonescu. Ele au făcut parte din represiunea organizată pentru a răzbuna atacurile evreilor din timpul retragerii din Basarabia şi din Bucovina de Nord (28 iunie-3 iulie 1940) şi pentru „soluţionarea problemei evreieşti".

De aplicarea lor s-au ocupat: Poliţia, Jandarmeria,

Armata şi Corpul Gardienilor Publici – cu asistenţa autorităţilor locale – măsurile fiind supervizate de ofiţeri de la Marele Cartier General al Armatei Române.

(*Nota nr. 5 a fost redactată la cererea autorului de istoricul Mircea Stănescu*).

6. Scrisoarea adresată lui Elie Wiesel de către un concetăţean de-al său din Sighet: iniţial apărută în săptămânalul newyorkez *Meridianul Românesc* – nu se menţionează data – difuzată apoi pe internet:

„Stimate domnule Elie Wiesel.

„La sfârşitul lunii iulie 2002 aţi revizitat oraşul dvs. natal – Sighetul Marmaţiei, din România, şi aţi retrăit atât amintirile frumoase din perioada copilăriei cât şi amintirile dureroase privind tragedia deportării la lagărul de exterminare nazist din Auschwitz (1944).

„Cu această ocazie aţi spus locuitorilor din Sighetul Marmaţiei următoarele: «Cei mai mulţi dintre dvs. v-aţi născut după aceea. Tot ce s-a întâmplat atunci nu este responsabilitatea dvs. Poate ca părinţii şi *bunicii dvs. mai trăiesc. Duceţi-vă acasă şi întrebaţi-i cum era atunci când aici la Sighet trăia o comunitate evreiască prospera şi cum acum nu mai este niciun evreu. Întrebaţi-i cum s-au simţit după acea noapte, după 1944, dacă au dormit bine după aceea».*

„Deci doriţi ca băiatul meu să mă întrebe ce am făcut eu în 1944 când trupele nemţeşti şi ungureşti v-au trimis la lagărul de exterminare nazist de la Auschwitz. Doriţi să ştiţi dacă «am dormit bine după aceea». Acum, în 2002, găsesc afirmaţiile dvs. foarte jignitoare. Ştiţi foarte bine ce s-a întâmplat cu populaţia românească din Sighet între *1940 – 1944, deoarece citindu-vă memoriile înţeleg că va place istoria. Să mergem împreună în timp şi să analizam ce am făcut eu şi ce* aţi *făcut dvs. În perioada 1940 – 2002.*

*„Eu m-am născut în 1922, în Sighet. Părinţii mei fu*seseră *împroprietăriţi în 1925 după reforma agrara şi trăiau destul de bine din munca pământului şi creşterea animalelor, fiind bine-văzuţi* în *comunitate ca ţărani înstăriţi. În 1939, am urmărit cu frica miile de refugiaţi din*

Polonia care au trecut prin oraşul nostru. Aveam 17 ani atunci şi înţelegeam ca ceea ce se întâmpla în Polonia era foarte grav. Părinţii mei căutau să mă liniştească, spunându-mi ca Anglia şi Franţa *ne vor apăra*! *Dar, la sfârşitul anului 1939, Polonia era împărţită* între *Germania şi Rusia, timp în care Franţa şi Anglia au stat şi s-au uitat* şi *nu au făcut nimic*!

„În urma Pactului Molotov-Ribbentrop, pe data de 26 iunie 1940, Rusia a dat un ultimatum României să evacueze Basarabia şi Bucovina de Nord. După cum ştiţi foarte bine, comuniştii ruşi imediat au activat „Coloana a V-a" din Basarabia şi Bucovina de Nord, formată din *minorităţile ostile guvernării romaneşti (ruseşti, ucrainene şi evreieşti), care au ucis mulţi romani civili, autorităţi romaneşti şi trupe romaneşti care se retrăgeau. În urma acaparării de către comuniştii ruşi a Basarabiei şi Bucovinei de Nord, peste 350.000 de romani au devenit refugiaţi. 200.000 de romani au fost deportaţi în Siberia şi peste 150.000 de romani, în special cei care în 1918 au militat pentru Unirea cu România au fost exterminaţi. Noi, romanii din Sighet am trimis bani şi ajutoare refugiaţilor romani din aceste provincii romaneşti furate de ruşi. Poate vă aduceţi aminte ca şi prin Sighet au trecut câteva sute de refugiaţi romani din Bucovina de Nord.*

„Acum, la rândul meu, vă întreb: dumneavoastră, familia dumneavoastră şi comunitatea dvs. evreiască din Sighet, ce aţi făcut pentru aceşti refugiaţi romani? Cum aţi dormit între 26 – 27 iunie 1940, când atât de mulţi romani au suferit cumplit?

„Din păcate, peste puţin timp, la o lună şi jumătate după tragedia din Basarabia şi Bucovina de Nord, a venit şi rândul nostru, al romanilor din Sighet să suferim. Pe data de 30 august 1940, în urma Dictatului de la Viena impus de Hitler, România a fost forţată să cedeze Ungariei Transilvania de Nord, inclusiv oraşul Sighet. Peste 300.000 de romani au devenit refugiaţi sau au fost expulzaţi, mii de romani au fost bătuţi şi omorâţi. Prigoana autorităţilor ungureşti împotriva romanilor a fost cumplita. După cum

ştiţi foarte bine, d-le Wiesel, o mare parte din populaţia românească din Sighet a fost nevoita sa se refugieze în *România. Cei care au rămas au fost terorizaţi (bătuţi, închişi, omorâţi), de către autorităţile ungureşti. În perioada 1940 – 1944, peste 50*.000 *de romani au fost omorâţi de autorităţile ungureşti în Transilvania ocupata. Îmi amintesc cum în primele zile când au intrat trupele ungureşti în Sighet, comunitatea ungureasca şi evreiască din oraş era foarte fericita pentru ca «s-a terminat cu ocupaţia românească».*

„În cartea All rivers run to the sea *singur declaraţi: „A conséquence was that Sighet became Maramorossziget again. The population joyfully greeted the first „motorized" units of the Hungarian Army: troops on bicycles. My mother, too, was pleased with our change of nationality. For her is was a kind of return to her childhood for which thanks were due to God"* – pag. *28. („O consecinţă a fost aceea ca Sighetul a devenit din nou Maramorossziget. Populaţia a salutat cu bucurie primele unităţi „motorizate" ale armatei ungare: trupe pe bicicleta. Şi mama mea s-a bucurat de schimbarea naţionalităţii. Pentru ea aceasta a însemnat o întoarcere la copilărie, fiind recunoscătoare lui Dumnezeu).*

Aşa ca acum, la rândul meu, vă întreb, d-le Elie Wiesel, cum aveţi tupeul şi lipsa de omenie să mă întrebaţi cum am dormit în 1944, când între 1940 – 1944 nu aţi făcut nimic pentru familia mea, care a suferit cumplit în urma terorii ungureşti.

„De ce acuzaţi pe romanii din Sighet că nu au făcut nimic pentru comunitatea evreiască, când ştiţi foarte bine ca romanii din Sighet din 1940 şi până în 1944 au suferit cumplit sub teroarea administraţiei ungureşti, erau oropsiţi şi nu aveau puterea politică şi militară să facă ceva?

„D-le Elie Wiesel, la rândul meu, vreau să ştiu cum v-aţi simţit după august 1940 când romanii din Sighet au fost prigoniţi şi omorâţi de autorităţile ungureşti. Vreau să ştiu dacă după august 1940 «aţi *dormit bine».*

„Dar să continui amintirile despre Sighet. În 1941, autorităţile ungare au dat afară familia mea de pe pământul pe care îl *obţinuse* în *urma reformei agrare din 1925. În septembrie 1941, am ajuns refugiaţi la Ploieşti, la un unchi al mamei. În anul 1943, când aveam 21 de ani, am fost înrolat în Armata Romană. Până în 1944 am luptat pe frontul rusesc, din 1944 am luptat pentru eliberarea Transilvaniei de sub unguri şi în 1945 mă aflam cu trupele româneşti la graniţa Ungariei cu Cehoslovacia.*

„Împreună cu familia mea m-am întors la Sighet în primăvara anului 1946, la vârsta de 26 de ani, după o absenta din Sighet de 5 ani. Ne-am întors la pământul nostru şi cu greu am încercat să ne refacem viaţa. Casa noastră am găsit-o distrusă şi tot ce lăsasem fusese furat de vecinii noştri (!) din Sighet.

„După cum ştiţi şi scrieţi în cartea All rivers run to the sea, *după 1944, trupele ruseşti au pus ca şefi ai poliţiei, închisorilor şi lagărelor de munca obligatorie pe o mulţime de tineri evrei comunişti. „The red army had given control of the police to some young Jewish communists returning from Bucharest, the labor battalions, and the camps. Whom else could they have any confidence în? (one of them, Aczi Mendelowics, later became Amons Monor, chief of formidable Shin Beth Security Service în Israelj* – pag. *147 – 148 („Armata Roşie a dat poliţia* pe mâna *unor tineri evrei comunişti întorşi din Bucureşti. De asemenea* şi *lagărele de munca şi închisorile au căpătat şefi similari. În cine altcineva să fi avut ruşii încredere*? (*unul dintre aceştia.*

Aczi Mendelowics, a devenit mai târziu Amos Monor, şeful formidabilului Serviciu Secret israelian, Shin Beth). Aceşti comunişti evrei au început o adevărată teroare împotriva a tot ce era omenească

„Începând cu primăvara anului 1947, în închisoarea din Sighet, pe care cred că v-o amintiţi deoarece era o clădire impozanta, construită la 1897, au început să fie închişi „duşmanii poporului şi ai noii societăţi".

„După abdicarea forţată a Majestăţii Sale Regele

Mihai I al României, comuniştii au venit la putere în toată România. La închisoarea din Sighet a fost adus mai întâi „Lotul Visovan", compus din 18 elevi şi studenţi maramureşeni arestaţi de comunişti (ştiţi foarte bine cine au fost aceşti comunişti în Sighet). Pe urma au urmat foşti miniştri, militari, academicieni, profesori universitari, ziarişti. Printre ei se numărau Iuliu Maniu, Constantin (Dinu) Brătianu, Gheorghe Brătianu, Mihai Manoilescu, Aurel Vlad, Daniel Ciugureanu, Ioan Pelivan, Constantin Argetoianu, generalii Mihail Racoviţă şi Ion Rascanu, preoţi greco-catolici şi romano-catolici, precum Ioan Suciu, Anton Durcovici, Traian Frenţiu, Vasile Aftenie. Toţi aceştia şi mulţi alţii au murit în închisoarea de la Sighet.

„Cu ce i-aţi ajutat, d-le Elie Wiesel, pe aceşti romani exterminaţi de teroarea comunista? La vremea respectivă eraţi la Paris şi aţi fi putut ridica glasul despre holocaustul roşu, care a exterminat peste 1.200.000 de romani în lagărele de exterminare răspândite pe întreg teritoriul României!

„Holocaustul roşu a durat în România din 1946 pana în 1989. În *toată aceasta perioada, ce aţi făcut, d-le Elie Wiesel, pentru romani* şi *România în care v-aţi născut,* «*cum aţi dormit*: *bine*»?

„Şi cum se face ca în 2002, când aţi revizitat casa natală din Sighet, nu v-aţi oprit şi la muzeul holocaustului roşu din Sighet, care se afla aproape de casa dvs? De ce nu aţi avut curajul să vedeţi prin ce teroare şi tragedie au trecut toţi cetăţenii României (romani, unguri, evrei, germani etc.*) în perioada 1944 – 1989? D-le Elie Wiesel, laureat al Premiului Nobel pentru Pace şi purtătorul a U.S. Congressional Medal of Honor, de ce nu aţi găsitpotrivit şi cuvenit să depuneţi o floare la Sighet în memoria celor exterminaţi în timpul holocaustului roşu? Prin aceasta atitudine a dvs., toţi acei martiri ai neamului românesc au murit pentru a doua oară! «Aţi dormit bine după aceea», d-le Elie Wiesel?*

„Viaţa mea după 1946 a fost un coşmar. Trupele ruseşti şi tinerii comunişti la putere în Sighet terorizau

populaţia, iar în 1950 au început colectivizarea. În 1954, împreună cu alţi „ţărani înstăriţi”, am fost arestaţi şi judecaţi ca duşmani ai poporului şi trimişi la lagărul de exterminare de la Canal, din Dobrogea. Doar cu ajutorul lui Dumnezeu *am supravieţuit*! *După ce am fost eliberaţi în 1960, mi-am continuat viaţa mizerabila în România sub dictatura comunista.*

„Prin intermediul ziarului Meridianul Romanesc *va trimit aceasta scrisoare, d-le Elie Wiesel. Vreau să ştiu: în toţi aceşti ani, din 1945 pana în prezent, ce aţi făcut pentru cetăţenii romani (romani, unguri, evrei, germani* etc.*) terorizaţi şi exterminaţi de holocaustul roşu? Vreau să cunosc: candştiaţi ca noi suferim aşa de cumplit, cum puteaţi să dormiţi bine la Paris, Florenţa, New York, Washington D.C?*

„Cu stima.

„Gheorghe Dima „Concetăţean din Sighet”.

7. În Franţa ocupată evreii fugiţi din Estul Europei ca urmare a persecuţiilor „fasciste, antisemite”, începând de la 1 septembrie 1939, pe lângă tradiţionalul spionaj în favoarea U.R.S.S. (deci înin a Germaniei! – până la 22 iunie 1941, vreme de 22 luni!), participaseră la sabotarea industriei de război franceze – fiindcă aşa le ordonase Stalin, cel care îl felicitase pe Hitler după Capitularea Franţei; însă şi după declanşarea războiului contra Sovietelor, la 22 iunie 1941, conducerea kominternistă a „Rezistenţei” (Jacques DucIos şi „Holban”) nu a ezitat să-i denunţe Gestapoului pe rezistenţii nesupuşi Moscovei, printre care cei din „grupul Manouchian”, *Afişul Roşu*: 23 oameni arestaţi, executaţi de germani, exerciţiu în care a excelat evreul basarabean Boris Bruchman zis „Holban”; zis „Roger”, şeful brigăzilor MTI-MOI.

Mizerabilului spion sovietic în Franţa ocupată de germani puţin îi păsa de Franţa martirizată, Matria lui era URSS, Tatăl său: Stalin. În numele acestor „valori”, evreul spion sovietic „Holban”, îl chemase la o întâlnire conspirativă pe franctirorul Davidowitz – şi îl împuşcase, fiindcă acesta descoperise complicitatea germano-

sovietică, în Franţa, mai grav: legăturile lui Jacques DucIos, secretarul-general al P.C. Francez şi ale lui „Holban”, agent NKVD, cu Gestapoul.

Ca şi subalterna sa, Cristina Marcusohn, eroină a Rezistenţei Franceze (soră cu mama lui Vladimir Tismăneanu, Hermina) – devenită Luca, apoi „Boico”, după… pseudonimul soţului, evreu rus, uns general de… Grăniceri, adică de M.A.I., „Holban”-Bruchmann – şi el „erou” al aceleiaşi. Rezistenţe – s-a întors în România – întors. prin expulzare din Franţa, pentru spionaj în folosul URSS, în acelaşi lot cu Mariana şi Mihai Sora, E. Herskowitz, tatăl lui Alain Paruit, I. Coteanu, lingvistul. După 1945 a avut „mari-responsabilităţi”: general de Securitate. Ca şi Cristina Boico – ea cu „mari-responsabilităţi în îndrumarea ideologică” (stalinistă) – „Holban” Bruchman s-a strecurat în Franţa, în 1984, unde – ca şi, din nou, Cristina Boico! – s-a plâns, în presă, că în România fusese „victimă a epurărilor antisemite”. Să le plângi de milă „victimelor antisemitismului românesc”!

8. din volumul Instaurarea totalitarismului în România

(St. Rădulescu-Zoner, D. Buşe, B. Marinescu, editura Cavalioti, 1995) *Cu două luni înainte ca războiul să se fi sfârşit au început, la noi*, procesele:

„1945

„19 martie

— Printr-un jurnal al Consiliului de Miniştri se dispune arestarea următorilor generali sub învinuirea de crima de război: *Ilie Steflea (fost şef al marelui stat major*; *va muri în detenţie în 1961*); *Gh. Cialik, Gh. Potopeanu (fost ministru în guvernul constituit la 23 August 1944*), *Atanasie Trincu, Radu Korne (după un regim barbar de detenţie la Jilava va muri la 28 aprilie 1949*), *Gh Teodorescu (fost director general la P.T. T*).

„Aprilie 2 (1945)

— Aurel Baranga începe să publice în România Liberă o suita de reportaje asupra vieţii deţinuţilor din fostele lagăre de concentrare din Transnistria

„Aprilie 13 (1945)

— Aurel Baranga publica în România Liberă un reportaj intitulat „Patru ani de jaf, tâlhărie şi omor. Cum se judeca la Cernăuţi sub Antonescu”. În numerele următoare ale aceluiaşi ziar, Aurel Baranga semnează o serie de reportaje despre viaţa în lagărele de concentrare din Transnistria.

„Mai 3 (1945)

— Consiliul de Miniştri hotărăşte, în baza actului de acuzare întocmit de acuzatorii publici Avram Bunaciu şi D. Săracu’ trimiterea în *judecata a primului lot de criminali de război, compus dintr-un grup de militari în frunte cu generalul de corp de armata Nicolae Macici [… va fi condamnat la moarte de Tribunalul Poporului. Prin decret regal, pedeapsa va fi comutata în munca silnică pe viaţă. A murit* în *închisoarea de la Aiud, în 1950]. Acesta din urmă este învinuit de conducerea represaliilor împotriva populaţiei civile din Odesa (22 – 23 oct.1941) după aruncarea în aer de către partizani, a comandamentului armatei romane din oraş.*

„Mai 4 (1945)

— Alexandra Sidorovici (sotia lui Silviu Brucan), acuzator public, întocmeste actul de trimitere în judecata a lui Vladimir Luciu, fost şef al Siguranţei din Cernăuţi. Concomitent, conform unui anunţ din Scânteia, acuzatorul public Alexandru Drăghici anchetează „o nouă banda de agenţi ai Siguranţei din regimul de teroare al lui Antonescu”.

„Mai 5 (1945)

— Scânteia publica completul de judecata aprobat de Lucreţiu Pătrăşcanu pentru primul lot de criminali de război: Ilie Tobrea (consilier la Curtea de Apel Bucureşti), Alex Voitinovici (judecător Tribunalul Bucureşti), Vasile Niţă (muncitor), Gh. Ionescu (constructor), P. Brutreanu (industriaş), Ion Păuna (muncitor), Ioniţă Dumbrava (taran), C Tiulescu (muncitor), S. Niţulescu (avocat).

„Mai 14 (1945)

— Primul lot al „criminalilor de război”. Apărarea

invoca incompetenta şi neconstituţionalitatea completului de judecata şi a încadrării juridice a acuzaţiilor. În replica, acuzatorul Avram Bunaciu susţine ca „legea aceasta după care îi judecam e speciala fiindcă şi *faptele lor sunt speciale”.*

„Mai 15 (1945)

— Comentând procesul primului lot de „criminali de război” oficiosul CC al PCR susţine ca Tribunalul Poporului din România este „prima instanţă în care setea apriga de dreptate a poporului roman se îmbină cu cele mai înalte principii de justiţie umană”.

„Mai 16 (1945)

— În Scânteia, Alexandra Sidorovici, acuzator public, declara „Nicio iertare

„Mai 20 (1945)

— În Bucureşti ca şi în alte oraşe din tara au loc întruniri organizate de Uniunea Patrioţilor în care se cere pedeapsa capitală *pentru cei judecaţi de Tribunalul Poporului. Comentând aceste manifestaţii N. David scrie în Scânteia*: *„Poporul se ridica* în *unanimitate printr-un plebiscit spontan şi năvalnic, un adevărat plebiscit ai dreptăţii şi omeniei ultragiate, cerând în glas de tunet «Moarte criminalilor de război!»”.*

„Mai 21 (1945)

— „Din mii de guri, un singur strigat. Din mii de piepturi o singură dorinţă: *«Moarte criminalilor de război! Moarte ucigaşilor! Moarte lor!» „– scrie Aurel Baranga în reportajul* său.

„Mai 22 (1945)

— Se anunţa sentinţa în procesul „criminalilor de război” Sunt condamnaţi la moarte Macici Nicolae, Trestioreanu Const., Niculescu Mihail, Ionescu Radu, Bălăceanu Eugen, Calotescu Cornel, Marinescu Stere, Zlatescu Gh., Georgescu Ion, Finkelstein Beniamin, Buradescu Sever, Popescu Cristodor, Cichir Dumitru, Isopescu Modest, Pădure Aristide, Mănescu Vasile, Creştinu Avram, Ambrus Romulus, Ghineraru Fi, Gravăt Stefan, Wilentz Alfred, Cuveta Serghie, Bulatu Dumitru,

Grigorescu Gh., Dumitrescu M., Patrascoiu Nic., Solomon Stefan, Mihailiuc Const. şi Haranga Ion, ceilalţi inculpaţi fiind condamnaţi la pedepse privative de libertate între munca silnică pe viaţă şi un an de închisoare corecţională. Potrivit unui reportaj apărut ulterior în *Scânteia, după pronunţarea sentinţei, publicul din sala a scandat «Trăiască Tribunalul Poporului! Trăiască acuzatorii publici!»".*

„Mai 24 (1945)

— În legătura cu procesul primului lot de „criminali de război", recent încheiat, Grigore Preoteasa susţine în România Liberă ca acesta s-a desfăşurat de-abia după 8 luni de la 23 August 1944 deoarece „reacţiunea din România sa opus". „Pentru ce Maniu, Brătianu şi *Rădescu au întârziat şi împiedicat arestarea şi condamnarea lor?"...*

„Mai 28 (1945)

— Curtea de Casaţie, secţia II, *prezidata de Gh. Tanasescu respinge recursul intentat de lotul de „criminali de război recent condamnaţi de Tribunalul Poporului".*

„Mai 30 (1945)

— Începe procesul ziariştilor „criminali de război" şi „vinovaţi de dezastrul ţării": Pamfil Şeicaru (dispărut), Ionel Dumitrescu, Stelian Popescu (dispărut), Romulus Dianu, Îl le Rădulescu, Alex. Hodos, Radu Demetrescu Gyr, Grigore Manoilescu, (dispărut), Nichifor Crainic (dispărut) să acuzatori publici: c. Vicol, Alexandra Sidorovici, Ion D. Ioan şi Avram Bunaciu. În actul de acuzare dat publicităţii se menţionează: „prin articolele din ziare, broşuri sau conferinţe" cei trimişi în judecata „s-au pus în slujba propagandei fasciste sau hitleriste şi au contribuit, prin acţiunea lor, la menţinerea unui regim odios şi a unei politici externe nefaste".

„Mai 31 (1945)

— Sub titlul „Viperele", Miron Constantinescu scrie în Scânteia ca ziariştii ce au apărut în faţa Tribunalului Poporului sunt „gangsterii presei, simbriaşii lui Goebbels, vânzătorii de tara". „Cu scârbă şi ura priveşte poporul roman la ei, cu ura şi scârba privim hoiturile lor mânjite cu

sânge”.

— „*Salariaţii*” *ziarului Universul, întruniţi în şedinţa sindicală cer* „*pedepse exemplare*” *pentru Stelian Popescu şi ceilalţi ziarişti judecaţi de Tribunalul Poporului.*

„*Iunie 1* (*1945*)

— *În capitala Apărarea Patriotica organizează mitinguri, prilej pentru* „*cetăţenii indignaţi*” *sa ceara sancţionarea* „*ziariştilor fascişti*”.

— *Regele semnează, la propunerea guvernului, decretul de comutare a pedepsei în munca silnică pe viaţă pentru toţi condamnaţii la moarte sub acuzaţia de criminali de război formulata de Tribunalul Poporului în primul proces.*

„*Iunie 4* (*1945*)

— *Continuându-şi seria proceselor Tribunalul Poporului pronunţa sentinţa în acţiunea intentata împotriva* „*gazetarilor trădători*” *Sunt pronunţate două condamnări la moarte, ambele în contumacie: Pamfil Şeicaru şi Grigore Manoilescu, 8 condamnări la detenţie pe viaţa: Romulus Seişanu, Ilie Rădulescu, I.P. Prundeni, Gabriel Bălănescu, Pan Vizirescu, Aurel Cozma, Nichifor Crainic, Stelian Popescu* (în *contumacie*) *şi mai multe condamnări între 12 şi 20 de ani: Ionel Dimitrescu,* Al *Hodos, Radu Demetrescu-Gyr. Tuturor acestora li se confisca atât averea lor cât şi averea descendenţilor. Toţi fac recurs.*

„*Iunie 13* (*1945*)

— *Deosebit de activ, recent înfiinţatul Tribunal al Poporului trece la judecarea deja a celui de a-l treilea lot de* „*criminali de război*”. *Printre acuzaţi se număra Vasile Agapie, fost comandant al lagărelor de la Virtujeni şi Mărculeşti, Dionisie Fotino, preot militar la Lampol, Ion Mihăiescu, N. Paliga, Naum Hristu* etc. *Acuzaţii sunt învinuiţi de* „*crime, masacre şi jafuri*” *la Ribnita, Mărculeşti, Lampol.*

„*Iunie 19* (*1945*)

— *Tribunalul Poporului da sentinţa în cel de al treilea lot al celor acuzaţi de crime de război. Sunt pronunţate 4*

condamnări la munca silnică pe viaţă (două în lipsa) 3 condamnări la 25 de ani de munca silnică, două la 20 de ani, una la 15 ani, una la 8 ani, etc.

„Iunie 28 (1945)

— Tribunalul Poporului începe judecarea celui de al 4-lea lot de „criminali de război". Actul de condamnare este întocmit de Alexandra Sidorovici şi A.C. Mocanu, acuzatori publici. În boxa se afla 11 persoane printre care şi Ioan Topor, fost general de jandarmi.

„Iulie 13 (1945)

— Tribunalul poporului începe judecarea la Bucureşti a celui de al 5-lea lot de „criminali de război", acuzaţi de acţiuni antisemite, internări în lagăre şi detaşamente de muncă.

„August 3 (1945)

— La tribunalul poporului din Bucureşti începe procesul celor 21 de foşti angajaţi ai siguranţei generale, Siguranţei Prefecturii Capitalei şi Siguranţei Chesturii Cernăuţi. În boxa sunt prezenţi numai 12 acuzaţi în frunte cu directorul Siguranţei, Emil lagolnita.

„August 7 (1945)

— În urma urma anchetei declanşate la Cluj de autorităţile locale coordonate de ministrul de interne Teohari Georgescu şi ministrul de război Vasiliu-Rascanu se stabileşte ca incidentele de la 5 august" au fost puse la cale de elemente fasciste" şi anume 15 membri ai PNŢ, în *frunte cu Emil Haţieganu, aflaţi în stare de arest...*

„August 8 (1945)

— Se pronunţa sentinţa în procesul intentat foştilor angajaţi ai Siguranţei: 6 dintre acuzaţi (unii în contumacie) sunt condamnaţi la munca silnică pe viaţă şi confiscarea averii.

„Septembrie 10 (1945)

— La secţia IV a Curţii Marţiale începe judecarea procesului celor 33 de inculpaţi ce alcătuieseprimul lot din organizaţiile teroriste Tsi Tinerimea Libera [...] majoritatea acuzaţilor sunt membri ai organizaţiilor de tineret ai PNL în special şi PNŢ, studenţi la drept, filosofie

sau politehnica. Printre aceştia se afla şi Adriana Georgescu, tânăra avocata, fosta şefă de cabinet a gen. Rădescu, arestata încă din 29 iulie. Ea a fost anchetata de temutul torţionar Nicolski şi torturata în mod bestial. […] de acelaşi tratament „beneficiasem" şi ceilalţi acuzaţi. […] Cele două organizaţii se aflau, potrivit Scânteii, sub comanda „sceleratului de Rădescu" şi împreună pregăteau un carnagiu care ar fi întrecut mult pe cele cunoscute din organizaţia Gărzii de Fier…

„Septembrie 28 (1945)

— Începe judecarea procesului organizaţiei de rezistenta Partizanii Naţionalişti Romani în care sunt implicaţi 7 elevi de liceu acuzaţi de „acţiune pentru defăimarea membrilor guvernului".

„1946

„14 februarie

— Lsi reia activitatea Tribunalul Poporului prin judecarea procesului Centralei Evreilor acuzata de fi executat ordinele Berlinului şi Gestapoului în prigonirea evreilor. Preşedinte al completului de judecata – Al *Voitinovici iar acuzatori publici A. Schreiber şi M. Mayo. Acuzaţi: Vasile Îsaceanu (dispărut), Jacques Leon, dr Nador Gingold, Adolf Grossman-Grozea, N. Grunberg-Willman.*

„Februarie 16 (1946)

— Memoriu al muncitorilor de la rafinăria Vega privind desfăşurarea alegerilor sindicale în întreprinderea lor. „Numeroşi ingineri, funcţionari şi maiştri au fost arestaţi şi înaintaţi Siguranţei statului, fiind socotiţi hitlerişti, fascişti în timp ce adevăraţii legionari antonescieni, cuzişti etc. *erau pusi în poziţii de conducere „se arata* în *memoriul publicat. Astfel preşedintele sindicatului rafinăriei a devenit un şofer ce suferise o condamnare de 12 ani pentru tâlhărie.*

„Februarie 18 (1946)

— Se pronunţa sentinţa în Procesul Centralei Evreilor: V. Isanceanu (în contumacie) şi Nandor Gingold – munca silnică şi *degradare civică 10 ani, N Grunberg-*

Wilmann – 20 de ani detenţie grea; A Grossman-Grozea – 15 ani detenţie grea, J. Leon – 12 ani. Tuturor li se confisca averea.

„Februarie 20 (1946)

— La Tribunalul Poporului începe judecarea celui de a-l doilea lot de criminali de război, compus din membrii guvernului Horia Sima, cât şi din ziarişti vinovaţi de „propaganda hitlerista”. Printre cei dintâi *sunt acuzaţi: Platon Chirnoagă (general şi fost ministru la Berlin), Sergiu Vlad Cristi (fost primar al Chişinăului), Visarion Puiu (fost mitropolit al Odessei, Ion Sângeorgiu (profesor universitar). Citor*iveşte *ziariştii următoarelepersone sunt implicate: Alexandru Cuzin, Alexandru Gregorian, Vintila Horia Caftangioglu, Ion Victor Vojean, Horia Stamatu cărora li se adauga şi profesorul universitar Gh. A. Cuza, fost ministru în guvernul Goga-Cuza. Cu excepţia lui Gh A. Cuza şi a lui Ion V. Vojean, toţi ceilalţi sunt dispăruţi.*

„Februarie 21 (1946)

— Se da sentinţa în procesul intentat al criminalilor de război alcătuit din ziarişti şi membri ai guvernului Horia Sima. Tribunalul Poporului condamna la moarte 5 inculpaţi, la detenţie pe viaţa alţi 4, toţi ziarişti şi pe Gh Cuza la 20 de ani „detenţie riguroasa”.

„Februarie 22 (1946)

— Tribunalul Poporului începe judecarea generalului Constantin Voiculescu, fost guvernator al Basarabiei (1941 – 1943) şi a conducerilor jandarmeriei din Basarabia, acuzaţi de înfiinţarea lagărului de la Oneşti, de internare a evreilor în ghetouri sau expedierea peste Nistru, de trimitere în Transnistria a unui grup de peste 7.000 de polonezi şi *6.000 de ucraineni.*

„Februarie 28 (1946)

— Începe la Tribunalul Poporului procesul a 8 militari acuzaţi de a fi comandat lagăre de prizonieri sovietici.

„Mai 4 (1946)

— Începe procesul Antonescu […] mareşalul Antonescu este învinuit în principal de trădare de tara, de a fi contribuit la dezastrul ei, permiţând jefuirea şi

secătuirea economiei naţionale, de agresiune împotriva Uniunii Sovietice, de teroare împotriva muncitorilor, de a fi înfăptuit crime de război şi crime împotriva umanităţii. Repetarea cu obstinaţie, pe tot cuprinsul actului de acuzare, a unor termeni ce ţin de *sfera politicului şi nu a juridicului „legionari, fascişti, trădători ai neamului”.*

„Mai 12 (1946)

— După semnarea depoziţiei şi înainte de a părăsi sala Iuliu Maniu se îndreaptă spre boxa acuzaţilor şi strânge mâna lui Gh Dobre, C.Z. Vasiliu, Titus Dragoş, C Pantazi şi Ion Antonescu...

— ...rechizitoriul acuzatorului public Vasile Stoican, ce-şi completează prestaţia cu imagini ale „spânzurătorilor de la Odessa, mormanelor de cadavre de la Iaşi”, „trupuri goale şi ciopârţite”. Cere pedeapsa cu moartea.

„Mai 17 (1946)

— Se pronunţa sentinţa în procesul Antonescu; sunt condamnaţi la moarte: Ion Antonescu, Mihai Antonescu, C.Z. Vasiliu, C. Pantazi, Eugen Cristescu, Gh Alexianu, Radu Lecca dar şi Horia Sima, C. Papanace, Corneliu Georgescu, I. Protopopescu, M. Sturză şi V. laşinski, toţi cei din urma dispăruţi. Celelalte condamnări: detenţie pe viaţă (C. Danulescu, V. Dumitriuc – dispăruţi, Gh. Dobre, C. Petrovicescu), 20 ani temniţa grea (TBraileanu, lMarinescu), 15 ani închisoare (P Tomescu, TDragos), 10 ani (D. Popescu, C. Buşilă, N. Mareş). Toţi au dreptul la recurs.

„Mai 20 (1946)

— Sunt arestaţi alţi membri ai guvernului Antonescu cărora „li se vor întocmi acte de acuzare”. Aceştia sunt: Gh. Leon, lPetrovici, gl Gh Georgescu, gl N Stoenescu, P Nemoianu, Gheron Netta, E Oţelesteanu, gl Gh Jienescu, gl V Iliescu, A Pana, gl N. Sova, Horia Cosmovici, l. N. Fintescu, Gh Cretianu, Mircea Vulcănescu, l. D. Enescu, Al *Neagu, gl l Iacobici, gl E Zwiedenek, N Petra, contraamiral Nicolae Păiş, Petre Strihan, amiral Gh. Costinschi. Ei au făcut parte din aparatul economico-financiar.*

„Mai 24 (1946)

— Celor de curând arestaţi li se adauga l Marian (fost ministru al agriculturii), gl l. R. Arbore (fost subsecretar de stat la Aprovizionare) şi l. Sandu (fost subsecretar de stat la culte).

„Mai 25 (1946)

— La Înalta Curte de Casaţie începe judecarea recursului ordinar introdusa de condamnaţii din procesul Antonescu […]

— Este arestat un alt demnitar al guvernului Antonescu, Radu Rosetti, fost ministru al Educaţiei Naţionale.

„Mai 27 (1946)

— Lucepe procesul unui nou lot de criminali de război acuzaţi de crime în ţara dar mai ales pe teritoriul marelui stat „vecin şi prieten" de la răsărit. Printre acuzaţi se număra col Iulian Popovici, fost prefect al poliţiei Odessa, St Ivaşcu, fost comisar de siguranţă la prefectura Odessa, V. Gheorghiu, fost comisar al Prefecturii Poliţiei Odessa etc.

— Lnalta Curte de Casaţie, secţiune a II-a respinge ca neîntemeiate, toate motivele ordinare de casare a sentinţei formulate de condamnaţii din procesul Antonescu cu excepţia celor ale lui C Buşilă, N. Mareş şi D. Popescu.

„Mai 31 (1946)

— Secţiunile Unite ale inaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie resping recursurile pe motive de neconstituţionalitate făcute împotriva Tribunalului Poporului de acuzaţii din procesul Antonescu.

— „Cerem execuţia! Moarte Antoneştilor!" „Sentinţa trebuie împlinită!", solicita cetăţenii Capitalei la mitingul din Piaţa Universităţii" „Sentinţa Tribunalului Poporului, sentinţa aspra dar justa, reprezintă voinţa întregului popor. Mai exista unelte fasciste ale lui Maniu şi Brătianu care spera într-o schimbare a pedepsei…"

„Lume 1 (1946)

— Lucreţiu Pătrăşcanu, ministrul justiţiei prezintă Regelui cererile de graţiere ale celor 7 condamnaţi. Pentru mareşalul Antonescu se depuseseră trei cereri: una din

*partea mamei sale, alta din partea avocatului C. Paraschivescu Bălăceanu şi a treia chiar de acuzat, dar nesemnata) ele sunt însoţite şi de două scrisori către suveran, ambele semnate de Pătrăşcanu, prin care „în numele şi din însărc*inarea *guvernului" ministrul Justiţiei are „onoarea de a propune Majestăţii Voastre pentru înalte raţiuni de stat respingerea cererilor de graţiere făcute de Ion Antonescu, Mihai Antonescu, Constantin Vasiliu* şi *Gh. Alexianu şi comutarea în munca silnică pe viaţa a pedepsei cu moartea aplicata condamnaţilor Constantin Pantazi, Radu Lecca* şi *Eugen Cristescu" (care vor muri toţi trei în închisoare). Ca rege constituţional, regele Mihai nu putea decide sau decreta decât în limita recomandării guvernului, în acest caz al ministrului sau de Justiţie [...?] fără a menţiona respingerea cererilor celor patru, decretul regal specifica numai comutarea pedepsei pentru restul condamnaţilor. [...]*

Condamnaţii sunt executaţi la ora 18 în Valea Piersicilor, de lângă penitenciarul Jilava...

„Iunie 10 (1946)

— Ministerul de Interne anunţa descoperirea unor „organizaţii teroriste dirijate de un comandament central", de fapt organizaţii de rezistenţa anticomunistă. Ele se numesc: Haiducii lui Avram Iancu, Divizia Sumanelor Negre, Glasul Sângelui, grupul diversionist Elena Basarabeanu precum şi arestarea până în prezent a unui număr important de persoane, printre care Aurel Aldea (ministru de interne între 23 august 1944 şi 3 noiembrie 1944), Elena Basarabeanu (fosta secretara a mareşalului Antonescu), Gh Kintescu, let col V. Constantinescu etc

„Iunie 20 (1946)

— Decanii facultăţilor Universităţii din Bucureşti, în frunte cu rectorul Al. Rosetti, solicita audienta ministrului de interne Teohari Georgescu, pentru a cunoaşte motivele arestării unor profesori şi *studenţi. Cu acest prilej ei afla ca în facultăţi au loc" acţiuni şovine* şi *antisemite se ia atitudine deschis împotriva guvernului şi a regimului democrat şi se găsesc unii profesori care sprijină aceste*

manifestări”…

„Octombrie 3 (1946)

— La secţia a VIII a Curţii Criminale din Bucureşti începe judecarea „lotului de miniştri antonescieni, autorii aservirii României la carul imperialismului fascist german”, cum îl *caracterizează Scânteia. […] Pe banca acuzării se afla*: *Mircea Cancicov (ministrul economiei naţionale, noiembrie 1940-ianuarie 1941), Ion Fintescu, […] Grigore Georgescu, […], Ion Sichitiu, […], Ion Marian, […] Mircea Vulcănescu, […], Geron Netta, […] Alex Marcu, […], Gh Jienescu, […] Stavri Ghiolu, […] gl C.I. Constantin, Ion Arbore şi N Sova […], Ion Petrescu, I.D. Enescu şi Petre Strihan […]. Ovid Vlădescu […]*

„Octombrie 4 (1946)

— Judecătoria de ocol din Topoloveni îl *declara pe Ion Mihalache, vicepreşedinte PNŢ (Maniu) „nedemn de a vota şi de a fi ales” datorită faptului că a cerut „de bunăvoie să lupte pe frontul de răsărit f. J*

— Continua procesul miniştrilor […]

— Scânteia, prin condeiul lui Silviu Brucan îşi continua acţiunea de denigrare a opoziţiei […]

„Octombrie 9 (1946)

— Comitetul de judecata al Curţii Criminale secţia a VII-a pronunţa sentinţa în procesul miniştrilor antonescieni. Sunt condamnaţi: Ovidiu Vlădescu (lipsa) la munca silnică pe viaţă, Mircea Cancicov şi Gh. Jenescu la 20 de ani temniţa grea; Alex Marcu şi I.D. Enescu la 12 ani, Grigore Georgescu, Ion Sichitiu, Victor Iliescu, Nicolae Sova, C.I. Constantin, Ion Marin, Petre Strihan, Gheron Netta şi Ion Arbore la 10 ani; Ion Fintescu, Stavri Ghiolu, Mircea Vulcănescu, I. Petrescu la 8 ani. Toţi condamnaţii fac recurs. Mulţi dintre aceştia vor muri în diversele închisori de exterminare comuniste.

„Noiembrie 11 (1946)

— La Curtea Marţială […] începe judecarea conducătorilor şi *membrilor organizaţiilor de rezistenta Sumanele Negre, Mişcarea Naţională de Rezistenta, Haiducii lui Avram Iancu şi Grupa de rezistenta Sinaia. […]*

Dintre cei 91 de inculpaţi, în boxa se afla 57 în *frunte cu generalul Aurel Aldea, gl. Eftimie, col Bucur.* […] *noiembrie 14*

— *Indignat de numeroasele încălcări a legii electorale cât* şi *libertăţilor personale de exprimare, liderul PNT-Iuliu Maniu declara presei „*[…] *Numai în zilele ultime au fost arestaţi zeci de candidaţi* fără *alta vina decât a candidaturii pe o listă de opoziţie* […]*”. C Titel Petrescu liderul partidului Social-Democrat Independent declara „*[…]*. Candidaţi şi propunători ai noştri au fost arestaţi în chip arbitrar şi zac în închisorile Curţii Marţiale”.*

„Noiembrie 16 (1946)

— *Ziarul Liberalul publica o lista cu numele candidaţilor liberali arestaţi sau la domiciliul cărora se făcuseră percheziţii.* […] *Ziarul Dreptatea relatează despre arestarea lui Ion Mihalache la Bacău.*

„Noiembrie 18 (1946)

— *La Curtea Marţială, completul special al Curţii de Casaţie* şi *Justiţie Militară pronunţa sentinţa în procesul membrilor organizaţiilor* de rezistenţă. […] *Sunt condamnaţi la munca silnică pe viaţă 28 de acuzaţi, printre care generalii Aurel Aldea şi C. Eftimiu lt col. Plesnila, în contumacie Horia Măcelaru, Vintila V Brătianu, Mihai Fărcăşanu* etc. *Alţi acuzaţi au fost condamnaţi la 20 de ani de munca silnică (2 persoane) 15 ani (4 persoane).*

„1947

„10 ianuarie

— *Curtea de Casaţie şi justiţie Militară, sub preşedinţia gl Păiş a decis mutarea Procesului privitor la masacrele de la Iaşi de la Tribunalul militar din Iaşi la cel de la Bucureşti.*

„Februarie 13 (1947)

— *PNT înaintează un protest la M.A.I. În legătură cu* ultimele *arestări de membri ai partidului.*

[…]

„Martie 9 (1947)

— *GI C. Sanatescu notează: „numeroase arestări, mai*

ales în *rândurile PNŢ au fost săvârşite în ultimele nopţi. Deţinuţii politici au fost transportaţi în lanţuri la Aiud.*

„Martie 25 (1947)

— Monitorul Oficial publica listele nr. *25, 26, 27 cu cărţi interzise de Comisia de pe lângă Ministerul învăţământului.*

Vezi Cartea cărţilor interzise reprodusă de Victor Frunză în editura sa, Bucureşti, 2003

„Martie 27 (1947)

— La interpelările din camera, Lucreţiu Pătrăşcanu răspunde ca „procesul masacrelor de la Iaşi va fi judecat curând”. „Încă o dată ţin să *subliniez că este un titlu de glorie a partidului nostru, care s-a angajat să lupte fără cruţare împotriva rasismului şi antisemitismului”.*

— Lucreţiu Pătrăşcanu în răspunsul sau la interpelarea lui E. Manolescu în Cameră, *privind procesul masacrelor de la Iaşi, considera că a luat toate măsurile pentru a pune sub acuzare pe cei vinovaţi, delegând cu anchetarea „pe unul din cei mai destoinici şi serioşi acuzatori publici”, care a fost delegat şi împotriva mareşalului Antonesci şi a generalului Macici şi anume Dumitru Săracu’.* […]

„Aprilie 6 (1947)

— Parchetul tribunalului militar a încheiat referatul de trimitere în judecata a primului lot de 92 de inculpaţi, acuzaţi că au săvârşit masacrele de la Iaşi, Stânca-Roznovanu şi Marculesti-Soroca: *Astanicioaiei Mihai, Astanicioaiei Gh., Puşcaşu Grigore, Constantinescu Dumitru, Costachescu Mircea, Florescu Vasile, Ciornei Florian Cercel Dumitru, Hritcu Ilie, Mortun Ion, Margaritarescu Ctin, Proca Dumitru, Rossi Petre, Telega Gh., Vlădescu Eugen, Lupu Nicolae, Mâncas Stefan, Maxim C., Miron Nicolae, Moraru Dumitru, Păsărica Alexandru, Pânzaru Toma, Constantin Popescu, Pavel Popescu, Proca Ion, Rusu Nicolae, Sandu el., Scobai Stefan, Silvestru Mihai, Staici Ion, Stefaniu Ioan, Vasile Teodor, Vrânceanu Vasile, Veliciovski Frantz, Uţa Leon, Cristiniuc Leon, Laur Wilhem, Amărâtei Gh., Bocancea Gh.,*

Blinduta Andrei, Gh Cercel, Câmpeanu Alexandrina, Cojocaru Ecaterina, Dabija Mircea, Duca Iosif *Dumbrava Petre, Ghelan Petre, Dumitru Hritcu, Hudiţa Mihai, Ionescu Constantin, Andronic Dumitru, Laur Ioan, Vasile Velescu, Dumitru Popovici, Dumitru Dumitru, Lazăr Const., Martinescu P., Martinescu Elena, Lică Petre, Jenicovski Ctin, Dumitru Cerdief, Lupas Rudolf, Anghelus Petre, Ioan Feiffer, Indianu Nicolae, Popovici Eugen, Emil Virovski, Gheorghe Andrieş, Cazacu Elizabeta, Cucu Nicolae, Maria Dascălu, Gh Grosu, lonetti Maria, Lazăr Ion, Mantizes Gh., Mâncas Nicolae, Turlan Nicolae, Turlan Maria, Sprânceanu Gh, Vidraşcu Ctin* şi *Ungureanu Alexandru – din laşi, Brânzei Eugen, Petrescu Petroniu, Dumitru Dumitru, Gh Rusu – din Bucureşti, Silviu Luca din Târgu Mureş, Mănăstireanu Soare din Tg Frumos, Brânzan Chirica, Mosor Ctin din Vaslui, ing. Gavriliu Vasile din Buzău.*

Ordinul de trimitere în judecata va fi semnat de gl Nicolau, comandantul corpului II *Armata*".

„*Epilog*:

„*Aprilie 21* (*1947*)

— *Sub titlul „Nu mai sunt fascişti în România", Silviu Brucan este deparere ca, citind Dreptatea, „te poţi întreba pe drept cuvânt dacă n-ai în faţa un ziar sută la sută fascist" pentru ca din el răzbate „tot ce este mai odios din istoria ultimelor decenii, tot ce a crescut revolta unei omeniri hotărâtă să răpună aceasta barbara şi criminala ideologie*".

„*Aprilie 26* (*1947*)

— *Printr-un ordin al legiunii de jandarmi din Baia Mare, adresat tuturor posturilor de jandarmi, se cere urmărirea, identificarea* şi *arestarea membrilor organizaţiei Mişcarea Naţională Românească care operează şi în judeţul Suceava şi unde au fost răspândite şi manifeste antiguvernamentale. În acestea se făcea apel „la unire şi lupta pentru înfrângerea duşmanului şi eliberarea patriei şi regiunilor răpite*".

„*Mai 7* (*1947*)

— *Silviu Brucan în articolul „Un aspect al democraţiei” (Scânteia) considera ca „fără lichidarea politica a celor două sute de familii „romaneşti” din partidele „istorice” a manevrelor şi speculaţiilor ce le întreprind, nu se poate consolida temeinic democraţia şi înlătura* în *mod serios greutăţile de azi”*.

„Mai 24 (1947)

— *Este arestat Nichifor Crainic, condamnat ulterior la moarte,* în *lipsa, de către Tribunalul Poporului.*

„Iunie 19 (1947)

— S-*a deschis acţiunea publica împotriva generalilor Leoveanu* şi *Stavrescu, acuzaţi de masacrele de la Iaşi, Stânca Roznoveanu* şi *Mărculeşti.*

„Iunie 23 (1947)

— *Prof. dr Emil Haţieganu are o întrevedere cu Teohari Georgescu, ministrul de interne, căruia i-a înmânat un memoriul al PNŢ semnat de Iuliu Maniu în legătură cu arestarea unor membri ai partidului. […] Ion Barbus […] Virgil Solomon […] C Totoi […]* etc. În *încheierea memoriului Iuliu Maniu cere eliberarea neîntârziată a deţinuţilor politici din închisorile Piteşti, Craiova, Gherla, Miercurea Ciuc, şi Bucureşti (Văcăreşti, Ministerul de Interne, Prefectura Poliţiei).*

„Iunie 30 (1947)

— *Nestor Ignat în articolul „Criminalii de război nu pot scăpa de osânda” (Scânteia) considera ca odată cu masacrele de la Iaşi „călăii antonescieni şi-au inaugurat opera ce avea să ducă tara laprapastie”.*

„Iulie 4 (1947)

— *Silviu Brucan*: *„Poporul roman nu poate îngădui la infinit acţiunile criminale ale unui pumn de politicieni nărăviţi în rele”, care sunt „gata să înfometeze populaţia” şi se gândesc la acţiuni criminale îndreptate împotriva ţării, a idependentei şi a suveranităţii ei”.*

„Iulie 14 (1947)

— *Organele Siguranţei Statului arestează la orele 7 dimineaţa pe aeroportul Tămădău, la 46 km de Bucureşti, pe următorii conducători PNŢ şi pe cei care au încercat să*

le înlesnească plecarea din tara: Ion Mihalache (vicepreşedinte), N. Penescu (secretar general) Ilie Lazăr […] Nicolae Carandino.

„Iulie 29 (1947)

— Consiliul de Miniştri […] decide: art1. PNŢ de sub preşedinţia lui Iuliu Maniu „este şi rămâne dizolvat „[…]

„Octombrie 20 (1947)

— Scânteia anunţa ca PNL Brătianu este acuzat de sustragere de armament, nu a restituit 100 de pistoale automate ridicate la 30 august 1944 […] Tribunalul Militar citează pentru cercetări pe Dinu Brătianu, Gh. Brătianu, G Fotino, M. Romniceanu. Din cercetări rezulta ca armele au fost folosite cu ocazia „manifestărilor huliganice şi antidemocratice din ziua de 8 Noiembrie 1945 când PNL Brătianu a folosit aceste pistoale pentru a trage în populaţia pasnica.

„Octombrie 25 (1947)

— PSDI-Titel Petrescu se afla în cercetarea Tribunalului Militar, acuzat pentru răspândirea de manifeste subversive şi de propaganda antidemocratica şi antisovietica […]

— În Monitorul Oficial apar cele patru ordonanţe emise de Tribunalul Militar […] „pentru trădătorii de tara fugiţi în străinătate: Gr. Gafencu, Al. Cretzeanu, C. Visoianu şi Niculescu-Buzeşti, toţi în *contumacie. Ei vor fi judecaţi pentru „crima de complot, înaltă trădare răzvrătire, insurecţie armata şi tentativa de surpare a ordinii constituţionale".*

„Noiembrie 13 (1947)

— Se da sentinţa în procesul intentat fruntaşilor PNŢ: Iuliu Maniu – temniţa grea pe viaţă, Ion Mihalache – temniţa grea pe viaţă, Nicolae Penescu – 5 ani temniţa grea, Nicolae Carandino – 6 ani temniţa grea, Ilie Lazăr – 12 ani temniţa grea, Grigore Niculescu Buzeşti – munca silnică pe viaţă în contumacie, Grigore Gafencu – 20 munca silnică în *contumacie […]*

„Decembrie 30 (1947)

— […] Primul ministru susţine în faţa Regelui ca a

*sosit momentul „unui divorţ amiabil” între popor şi monarhie deoarece aceasta „împiedica democratizarea ţării. „Apoi îi întinde spre semnare actul de abdicare. La protestele regelui şi la cererea cestuia, invocând constituţia, de a fi consultat poporul, Petru Groza începe să ameninţe şi să şantajeze cu executarea a peste o mie de studenţi arestaţi. Retrăgându-se din salonul de audiente, Regele afla de la secretar*ul său, *Mircea Ioanitiu, ca subunităţi ale diviziei Tudor Vladimirescu au dezarmat garda regala şi au înconjurat palatul al cărui legături telefonice fuseseră între timp întrerupte. Reîntors la salonul de audiente, Regele semnează până la urma actul de abdicare şi se retrage la Sinaia până în ziua părăsirii teritoriului României”*.

Interludiu istoric faptele, discursurile politice ale lui Mihail Kogălniceanu

Printre mulţii autori interzişi de comunişti în 1948 a fost şi Mihail Kogălniceanu – cu următoarele titluri (cifrele corespund Directivei indicând „Publicaţiile interzise până la 1 mai 1948”):

„166: Dorinţele partidei naţionale din Moldova.

„167: îmbunătăţirea sorţii ţăranului (Prefaţă de Grădişteanu, introducere de Kogălniceanu).

„168: împroprietărirea ţăranilor.

„169: Răpirea Bucovinei după documente autentice.

„170: Scrisori din exil.

„171: Scrisori din vremea studiilor”.

De ce l-au considerat bolşevicii ocupanţi *şi* pe Kogălniceanu (ca, de altfel, pe Cantemir, pe Anton Pann, pe Odobescu, pe Alecsandri, pe Eminescu, pe Vlahuţă, pe Coşbuc, pe Iorga, oameni ai secolului al XIX-lea) ca având „concepţii… fasciste”?; de ce i-au acuzat pe aceiaşi de „antisemitism” – ei, ocupanţii, dar mai ales slugile lor, foştii cetăţeni români, deveniţi în 1940 cetăţeni sovietici, reveniţi în 1944 cu paşaportul-lui-Maiakovski: evreii epuratori ai şi aşa puţinelor cărţi ale noastre?

Unii dintre alcătuitorii Poporului Ales, numiţi şi: Oameni ai Cărţii dau Cuvântului altă accepţie decât noi,

ne-evreii. Mai ales când (o spune Hannah Arendt), pentru a supravieţui, fac derogări de la *morală*. Printre „derogări" este şi răstălmăcirea cuvântului care din purtător de adevăr devine *minciună*, *calomnie*, *delaţiune*, *acuzaţie*.

Nu este nevoie să fie comentate, doar citite luările de cuvânt ale lui Mihail Kogălniceanu – ca deputat, ministru de interne, ministru de externe; ca unul dintre făuritorii României moderne.

Începem cu sfârşitul – vieţii şi operei sale – „cântecul de lebădă":

„Dezrobirea ţiganilor, ştergerea privilegiilor boiereşti, emanciparea ţăranilor".

Din Discursul rostit la Academia Română, în şedinţa solemnă de la 1 (13) aprilie 1891 (...) „Tatăl meu a fost vornicul Ilie Kogălniceanu; maica mea, Catinca, născută Stavilla, era coborâtoare dintr-o familie genoveză stabilită de secole în vechea colonie genoveză Cetatea Albă (Akerman) ..." (...)

„Intrând în materie, voi desfăşura trei date mari din istoria contemporană a renaşterii României, trei reforme radicale săvârşite sub ochii noştri *et quorum pârş parva fui* [şi la care, în mică măsură, am contribuit şi eu]. Acestea sunt:

„I. Dezrobirea ţiganilor.

„II. Oborârea pronomiilor şi privilegiilor de naştere şi de castă şi proclamarea egalităţii politice şi civile pentru toţi! fiii României.

„III. Emanciparea ţăranilor". (...)

„Discurs în problema israeliţilor (22 mai 1869)

„Ţara noastră a fost, pot zice, patria toleranţei religioase, şi aceasta a fost în timp de secoli întregi; niciodată în această ţară persecuţiile religioase nu şi-au avut loc. În timpurile acele, când în ţările cele mai civilizate erau războelele de religiune, în timpii când în Spania erau autodafelele, se ardeau oameni pentru religiune, în timpii când populaţiuni cu miile se izgoneau pentru religiune, patria noastră le deschidea porţile sale, le da ospitalitate şi numai pentru că-i vedea că sunt

oameni şi nu-i întreba ce lege au şi cum se închină lui Dumnezeu. Mai ales în intervalul de timp de la 1835 [Obştească Adunare din Moldova votează Regulamentul Organic – n.m.] până la 1847, un mare număr de israeliţi din provinciile învecinate, Podolia şi Galiţia, a intrat în România, mai cu seamă în România de peste Milcov [Moldova, n.m.], numărul acestor străini s-a sporit într-un chip înspăimântător. Au început dară a se îngriji aceia care ţin la păstrarea şi dezvoltarea naţiunii noastre, fiindcă s-au înspăimântat foarte mult şi cu drept cuvânt de mulţimea acestui popor străin, care nu vine în ţară nici cu capitaluri, nici cu ştiinţa, nici cu industria, ci vine numai a se folosi de activitatea şi munca românului. Aşa mai cu seamă dincolo de Milcov s-a ridicat un strigăt foarte mare în contra acestei invaziuni a unui popor străin, care era numai vătămător. (*Aplauze*). Eu cred că nimeni nu poate să voiască rău României dacă prin instinctul de conservare recurge la felurite mijloace spre a apăra naţionalitatea sa. (*Aplauze*).

„Iată, domnilor, toată situaţiunea *cestiunii economice*, căci nu este alt nimic, nici mai mult, nici mai puţin decât o cestiune economică; *nu poate nimeni să zică că aici este o cestiune religioasă* [subl. mele].

„Cu toate acestea, domnilor, România de-abia de ieri a început să fie cunoscută în străinătate; cum am putea să credem că, pe lângă altele multe cestiuni cari sunt la noi, să fie şi această cestiune atât de bine cunoscută în străinătate, încât dacă noi voim să ne conservăm naţionalitatea noastră să ni se dea nouă dreptate. Aceasta nu este; din contră, îndată ce se pune o măsură în lucrare, începe a se publica, a se striga că este *persecuţiune religioasă*”. b [subl. mea, P.G.] (…)

„Din afară însă avem datorie, şi datorie mare, de a lumina opiniunea publică şi de a dovedi că noi nu suntem urmaşii degeneraţi ai strămoşilor noştri, cari, pe drapelul ţării, mai presus de toate, scria toleranţa religioasă. (…) să facem asupra acestei cestiuni o anchetă serioasă, să vedem ce trebuie să facem pentru ca să ne apărăm

interesele noastre economice; iară pe de altă parte ce trebuie să facem pentru ca să dovedim Europei că *noi nu prigonim sub pretexte economice o parte a populaţiei ţării*" [s.m. P.G.].

„În adevăr, domnilor, dacă mulţimea acestor israeliţi, şi mai cu osebire peste Milcov, sunt cu totul înapoi [aţi], nu se asimilează în nimic cu noi, se ocupă numai de nişte industrii pernicioase, nu putem însă să zicem că şi în această populaţiune nu sunt oameni civilizaţi, şi că prin urmare şi acestora trebuie să le închidem uşa la acele drepturi pe care Constituţiunea le învoieşte. E o mare deosebire între israeliţii spanioli şi cei galiţieni, este o mare deosebire între israeliţii acei născuţi din moşi şi strămoşi aici în ţară şi aceia cari au venit de curând pe acest pământ. Cestiunea aceasta trebuie studiată, trebuie să vedem ce se poate da unora şi refuza altora". (...)

„În mijlocul Bucureştilor un străin publică. (...) nuvelele [ştirile, informaţiile] ce a primit de la Bacău, Vaslui, Adjud, Târgul Ocnei şi alte oraşe [care] îi anunţă că cele mai mari persecuţiuni şi atrocităţi se săvârşesc în contra israeliţilor, că-i închid, îi torturează, îi izgonesc din sate, şi în oraşe nu li se învoieşte intrarea".

„Voci: Nu e adevărat, calomnii neruşinate.

„Nu e, domnilor, adevărat niciunul din aceste cuvinte, să ni se probeze. *Nu sunt, domnilor, alte măsuri decât cele cunoscute în ţara întreagă de a se ordona cum că* evreii din Podolia şi Galiţia care ţineau cârciiulme în comunele rurali nu mai pot preînnoi contractele lor după împlinirea termenului. [subl. mea] (...)

„Cum e cu putinţă dară ca o foaie publică (...) să aibă asemenea informaţiuni, cari mergând în străinătate contribuie a face ca opiniunea publică să fie în contra noastră şi să strige că suntem barbari?"

Răspuns la o interpelaţiune (şedinţele Camerei din 16 şi 17 decembrie 1869)

(...) „Şi cu această ocaziune a fost o discuţie generală care apoi nu a conchis întru nimic, nici în privinţa acţiunii Alianţei israelite universale, nici în privinţa mişcării

jidovilor2) în România, ci s-a sfârşit prin întrebări cum ministrul de interne izgoneşte pe evrei din sate şi ministrul de finance îi primeşte? Cum satele sunt inundate de brevetări? Cum contra legii din 1864 [Legea rurală, elaborată tot de Kogălniceanu, sub Al. I. Cuza – n.m. P.G.] evreii cumpără pământuri? (…)

„Onorabilul domn Codrescu a citat şi oarecare cuvinte ale domnului Armand Lévy, în care se zice că ministerul actuale ar fi promis. nu ştiu ce. Ei bine (…) trimit domnului Armand Lévy o dezminţire formală, oriunde s-ar afla el (*Aplauze unanime, îndelung repeţite*).

„Domnul Armand Lévy e crescut la acea şcoală de oameni cari nu ştiu: întâi, că conversaţiunile particulare nu se reproduc fără permisiunea celui care le-a ţinut; al doilea, care nu are nici măcar delicateţea şi datoria de a reproduce cu esactitate cuvintele rostite. Când am intrat în minister, peste trei zile m-am trezit cu o persoană care a cerut audienţă spunând că e rabinul Lévy. Acest domn a venit la mine şi s-a adresat astfel: sunt însărcinat de Alianţa israelită să-ţi fac întrebarea: care e politica ce dumneata eşti hotărât să păzeşti în cestiunea israeliţilor? La această întrebare, iertaţi-mi espresiunea, am pus mâinile în buzunar şi am răspuns: nu cunosc Alianţa israelită (*aplauze unanime*); ea nu face parte din acele puteri garante care au dreptul. (*Aplauze zgomotoase*)”. (…)

„Căci, domnilor, ce va putea face un ministru singur? Chiar onorabilul domn Codrescu şi-a pus această cestiune: Să oprim comitetele? Să oprim ziarele? Nu socot că cere cineva acestea”.

„O voce: Să opriţi invaziunea”.

„Invaziunea! (…) Invaziunea nu se poate opri cu situaţiunea geografică a fruntariilor noastre şi când pichetele sunt în depărtare unele de altele de o poştă şi jumătate. Jidanii nu intră în ţară pe la trecătoare, ci intră printre trecătoare. (…)

„Şi noi suntem îngrijaţi de acel sprijin mare care-l găsesc evreii lângă Alianţa israelită. (…) [ea] bate la toate uşile. „(…)”. chiar statele cele mai mari sunt espuse la

asemenea mijlociri (...) chiar săptămâna trecută un deputat al Alianţei israelite s-a dus la preşedintele Statelor Unite şi i-a cerut a interveni lângă imperatorele Rusiei să ia măsuri mai blânde şi a revoca dispoziţiunea luată de a izgoni 2000 familie de jidani din Basarabia rusească". (...)

„Ei bine, domnilor, ce să le facem? Sunt 400.000: aceşti

— Trăiesc în ţară, într-o ţară constituţională, cu dreptul de asociaţiune, cu dreptul la libertatea presei. Cum voiţi ca noi să împiedicăm mişcarea lor? Ce să facem noi? Ei fac rău că se adresează la streini, şi vă asigur că nu a făcut jidovilor din România nimeni mai mult rău decât Alianţa israelită; şi, în câtă vreme se vor adresa la streini, ei vor fi un popol care, cum a zis domnul Codrescu, se ţine la pândă, ca să ne lovească în momentul cel mai greu. Ei întotdeauna nu vor putea dobândi nimic de la noi, pentru că atunci nu este nimic decât o naţionalitate care caută să se apere de o altă naţionalitate". (...)

„... în faţa unor note [informaţii, ştiri] străine care pun în cestiune până şi drepturile noastre la autonomie, a trebuit să răspund. (...) A ieşit un articol şi multe altele, în *Steaua Orientului*, în *Israelitul român* şi în altă gazetă, nu ştiu cum o cheamă, redijată de domnul Carmelin, în care se zice că Alianţa israelită are mână lungă, că miniştrii vor fi daţi afară în urma răspunsului meu la nota marchizului de La Valette, că numai miniştrii agitează cestiunea, căci poporul, fiind blând, iubeşte pe jidovi.

„Ei bine, domnilor, am chemat pe acest domn Lévy şi i-am zis: «Domnul Crémieux s-a adresat la mai mai mulţi bărbaţi ai tarei în favoarea evreilor şi aţi văzut că în timpul Constituantei a venit până aici, în antecameră»; am spus domnului Lévy ceea ce s-a zis şi domnului Crémieux: «Domnule, cestiunea aceasta nu o cunoaşteţi, nu o puteţi studia în Bucureşti; duceţi-vă în Moldova, duceţi-vă acolo, să vedeţi durerile şi suferinţele tarei, şi eu vă voi da mijloace, voi pofti pe prefecţi, pe primari să vă dea toate lămuririle. Şi fiindcă ziceţi că poporul vă iubeşte, duceţi-vă acolo, veţi vedea cum vă iubeşte Moldova, veţi vedea că

Moldova e secată, suptă de cârciumarii şi accizarii evrei; veţi vedea cum un evreu intră în sat sărac lipit şi peste 2, 3 ani iese cu capital mare, veţi vedea lipitorile satelor din Moldova. (*Aplauze*). Şi când vă veţi întoarce de acolo, ori veţi avea inimă şi, văzând durerile tarei veţi conteni de a mai scrie astfel de cum scrieţi, sau altminteri veţi dovedi că, deşi ziceţi că sunteţi francez, dar în fond, sunteţi tot jidan».

„Aceasta a fost, domnilor, conversaţia (...); şi după ce s-a dus acolo nu a fost primit de prefecţi cu capul plecat, cum a zis domnul Voinov; s-a dus pretutindeni şi prefecţii ca şi primarii, după speciale instrucţiuni ce li s-au dat, l-au pus în poziţiune să vază durerile poporului.

„Se zice că a căpătat testimonie în favoarea jidovilor. Nu este esact. A căpătat de la trei sate şi de la un proprietar care avea feciori boiereşti pe moşie nişte jidani; de la acesta a căpătat o mărturie că locuitorii sunt mulţumiţi de jidani. Atâta este ce a căpătat". (...)

„Acum zice domnul Voinov că m-am mulţumit a da numai circulări şi n-am priveghea eşecutarea lor. (...) frumoasă şi fericită ar fi ţara când ar ajunge aşa ca administraţiunea de la ministru şi până la primar să meargă aşa de perfect cum să nu dea loc la niciun abuz. (...) Am dat circulare pe la toţi şi am zis să-mi facă un inventar de toţi evreii câţi sunt prin sate; apoi să-mi arate contractele care le au; al treilea să-mi arate data contractelor. (...) Când am primit recensământul, am fost pus în poziţiune să ştiu câţi jidovi sunt prin sate şi câte contracte au. (...) am făcut circulara aceasta:

„«*Domnule prefect*.

„«După ce aţi supus ministerului tabloul de israeliţi cârciumari şi accizari în comunele rurale (...) v-am invitat să luaţi dispoziţiuni ca toţi acei ale căror contracte s-au sfârşit la 23 apriliu, anul curent, precum şi acei ce vor înfăţişa contracte pe termene mai lungi, însă nelegalizate, să aibă la trecutul St. Georgiu a părăsi comunele rurale, unde, conform legii şi ordinelor circulare reînnoite din timp în timp, ei nu mai au dreptul de domiciliu statornic şi,

în special, nu pot fi cârciumari şi accizari (…)» „(…)

„Acum ştiţi dumneavoastră aceste măsuri ce fac? Ştiţi numele ce-mi face circulara pe care dumneavoastră mă învinovăţiţi că n-o aplic? Ia întrebaţi, vă rog, ce nume-mi face în ţările străine. Căci toată lumea nu crede ca noi: sunt, domnilor, rapoarte formale că persecuţiunea religioasă iară a început contra evreilor, când eu nu fac decât să aplic legile? îmi dau toată osteneala ca să arăt că nu e persecuţiune, că e o măsură economică (…) că nu pot face decât să ţin seama de durerile ţării pe care o administrez. În de-afară sunt reprezentat ca cel mai mare prigonitor al jidovilor. Alianţa israelită e o forţă".

„*Domnul I. Heliad Rădulescu*: Himerică".

„Şi himera în vremea veche era o forţă. Este uşor după banca de deputat, e uşor onorabilului domn Heliade învăluit în mantia sa albă a spune că e o himeră… (…)

„Având de curând onoarea de a conversa cu un mare ministru al unei naţiuni mare din Europa şi apărând eu drepturile tarei faţă cu evreii şi arătând relele ce decurg pentru ţară din cauza israeliţilor, iată ce mi-a zis acel ministru: ei, domnule, dumneavoastră sunteţi fericiţi că nu vă resimţiţi de relele evreilor decât în privinţa economică, noi, domnule, ne resimţim de influenţa Alianţei israelite şi până chiar în consiliile suveranului nostru. (…)".

„A mai zis onorabilul domn Codrescu că acest popor, jidovii, se ţine la pândă şi aşteaptă ca să lovească celelalte popoare şi apoi ne-a citat pe Serbia şi a zis: iată ce s-a făcut în

Serbia, când a venit şi în Serbia cestiunea aceasta".

„*O voce*: Serbii i-au dat afară".

„Nu i-a dat afară. Ei, domnilor, în Serbia sunt 1.500 de jidani, şi aceşti 1.500 au putut să facă în Serbia mai mult decât, din fericire unde sunt, ce au putut face până astăzi la noi 400.000. (…) aceşti 1.500 jidani din Serbia au izbutit de a se înscrie în Constituţiunea Serbiei pentru jidani drepturile politice. Adevărul este [că] li s-a refuzat de a avea domiciliul în întrul Serbiei, dară li s-a dat drepturi politice (…)

„Dumneavoastră voiţi ca noi, care avem o sumă de patru sute de mii de jidovi, să stăm cu mâinile la pept şi să-i lăsăm să facă ce vor vrea? (...) Credeţi dumneavoastră că noi, guvernul putem opri toate corespondinţele cari se trimit din ţară? (...) cum nu vă gândiţi dară că mâne aceşti oameni care au bani în mâinile lor, care au milioane, nu ne vor strigăni oare, nu vor izbuti de a fi sprijiniţi de alţii în contra măsurilor ce vom lua spre a rezolva această mare cestiune a tarei? Oare nu vă gândiţi cum că, dacă până acum nu am putut termina cestiunea juridicţiunii consulare din ţara noastră, jidanii nu au fost şi ei pricina? Şi-apoi, credeţi dumneavoastră că astăzi, când România aspiră a-şi dobândi deplina sa autonomie, oare nu vom avea a lupta şi în contra pedicilor ce ni se vor pune de jidovi? (...)

„Domnilor, iată care este politica guvernului (...): în privinţa israeliţilor, noi îndeosebi am luat toate măsurile reclamate de umanitate şi permise de legile tarei, spre a asigura viaţa, onoarea şi averile jidovilor şi în timp de aproape 13 luni niciun act violent nu a venit să dea o dezminţire cugetărilor şi măsurilor administraţiunii noastre. Acest rezultat însă nu l-am putut dobândi decât ţinând seama şi de suferinţele populaţiunii române, pe care la intrarea noastră în minister am găsit-o adânc iritată în contra israeliţilor din judeţele Moldovei.

„Cu toate acestea, noi am primit de la agenţii diplomatici şi îndeosebi de la cel francez note protestatare. Am răspuns cum trebuia să răspund. Refutând acuzările am urmat a zice:

„«Eram dară în drept de a ne aştepta ca guvernul francez va fi cel dintâi întru a recunoaşte bunele noastre intenţiuni şi necontenitele noastre stăruinţi pentru a linişti patimile şi a întemeia în ţară ordinea (...) Văz că israeliţii nu recunosc îndestul tot ce ei datorează administraţiunii noastre (...) Văd cu mâhnire, pentru dânşii, că ei, în loc de a se adresa Corpurilor legiuitoare ale statului, ei iarăşi recurg la intervenţiuni străine. Acest mod de urmare (...) nu este calea cea mai nimerită pentru israeliţii din

România să-i atragă simpatiile naţiunii, care le-a dat o largă ospitalitate, şi aşa să ajungă a dobândi de la dreptatea ei o prefacere în condiţiunea lor legală de astăzi.» (…)

„Excelenţa-sa marchizul de La Valette intervine în această afacere interioară (…) în urma tânguirii făcută preşedintelui Alianţei israelite din Paris de către jidovii din Moldova (…), această intervenţiune excelenţa-sa o face cu dreptul de ministru al unei puteri garante şi în privire că măsurile luate de administraţiunea română contra cârciumarilor şi accizărilor israeliţi din satele Moldovei ar fi o lovire a unor drepturi puse sub protecţiunea dispoziţiilor constituţionale şi a Convenţiunii din 1858

()

„Toate rezervele mele în privinţa teoriei că neînvoirea jidanilor de a fi cârciumari şi accizari în satele noastre ar fi o violaţiune a Convenţiei de la Paris şi că aceasta ar da un drept puterilor garante de a interveni.

„Excelenţa-sa marchizul de La Valette este prea luminat spre a nu şti că *autonomia României nu datează de ieri*. (subl. În text) (…) Tractatul de la Paris n-a făcut decât a completa şi pune sub garanţa marilor puteri europene seculara noastră autonomie. Iată limbagiul ce am ţinut străinilor, am zis că noi nu recunoaştem puterilor străine dreptul să se amestece în afacerile noastre administrative din întru [interior]. (*Aplauze*)!”

(…)” când ni se impută că noi facem persecuţiuni, iată ce am răspuns:

„«Ar fi o nenorocire pentru noi ca guvernământul imperiale să aibă ideea că în România este sau ar putea fi vreodată persecuţiune religioasă. Toleranţa religioasă este o virtute străveche pe ţărmurile Dunării de Jos. De secoli ospitalitate dată străinului este scrisă pe drapelele noastre şi, ca o virtute strămoşească, ea este practicată de noi, atât în palatul bogatului, cât şi în bordeiul săracului. Istoria este mărtură că în vremea când în Spania oamenii se ardeau pentru opiniuni religioase, în vremea când jidovii se izgoneau din Germania, România le acorda o

largă ospitalitate, căreia dânsa astăzi îi devine victimă! (…)

„«Eu, ca ministru de interne, nu pot zice decât că opiniunea publică din străinătate este indusă în eroare şi că cestiunea nu este bine cunoscută.

„«În adevăr, în România cestiunea jidovilor nu este o cestiune religioasă (…) Ea este o cestiune *naţională* şi, totodată, o cestiune *economică*. În România, jidovii nu constituie numai o comunitate religioasă deosebită; ei constituie în toată puterea cuvântului, o *naţionalitate* străină prin origine, prin limbă, prin port, prin moravuri şi chiar prin sentimente.

„«În România, israeliţii nu sunt ceea ce sunt în ţările civilizate, adică: francezi în Francia, englezi în Anglia, italieni în

Italia, germani în Germania, deosebindu-se de ceilalţi locuitori ai acelor ţări numai prin religiune, în toate celelalte fiind *asimilaţi* cu desăvârşire cu celelalte clase ale populaţiunii, şi aceasta cu mult înainte de-a fi dobândit acele drepturi pe care ei le reclamă în România, înainte de a fi devenit de fapt români.»”.

„Şi, după ce am arătat partea naţională şi în treacăt acea religioasă a cestiunii, am abordat astfel şi partea economică”:

„«Toţi aceia cari au vizitat principatele şi îndeosebi Moldova s-au înspăimântat de aspectul trist, spre a nu zice mai mult, ce-l înfăţişează israeliţii polonezi cari împoporează oraşele noastre. Când ei au cercetat mai în fond comerciul, industria şi mediele de vieţuire a aceşti mulţimi, aceşti călători s-au spăimântat şi mai mult, căci au văzut că jidovii sunt consumatori fără a fi producători şi că marea şi pot zice singura şi principala lor industrie este debitul băuturilor. Reprezentanţii puterilor cari rezidă în Iaşi, am convincţiunea că ei înşişi recunosc acest rău grozav ce roade inima Moldovei! Şi dacă mi-ar fi permis a chema de martor pe unul din aceşti agenţi ai puterilor europene, cari ca puteri creştine trebuia să aibă milă şi de creştinii din Moldova, n-aş avea trebuinţă să recurg la nimeni altul decât la însuşi consulul Franciei din Iaşi.

„Domnul Codrescu ieri v-a spus că marele Napoleon a luat măsuri excepţionale în cestiunea evreilor. (…) am avut fericirea să mă întâlnesc cu domnul Codrescu, căci şi eu am zis acestea (…) nu un ministru, ci zece miniştri (…) n-ar putea face altfele decât ceea ce am făcut eu şi predecesorii mei; şi aceasta chiar în interesul jidovilor, precum deja o recunosc cei mai luminaţi dintre ei.

„Şi apoi românii nu au pretenţiunea de a fi mai civilizaţi în 1869 decât erau francezii în 1806 – 1812. Excelenţa-sa marchizul de La Valette cunoaşte mai bine decât mine măsurile excepţionale pe care Napoleon cel mare, în interesul francezilor, a fost silit să le ia în contra jidovilor din Alsacia şi din Lorena. 3) (…)

„Zicem Europei: ne-aţi garantat independinţa, ne-aţi garantat autonomia, nu aveţi dreptul să ne jigniţi, căci ea este numai garantată, nu şi acordată. Cestiunea israeliţilor din întru nu este o prigonire religioasă, ci este o cestiune naţională şi economică (…) Precum părinţii noştri, când îi goneaţi din ţările dumneavoastră în generozitatea lor le-a deschis uşile şi le-a dat ospitalitate, asemenea şi strănepoţii lor vor găsi destulă putere în patriotismul lor ca să hotărască această cestiune conform cu trebuinţele şi durerile tarei. (…)

„Iată pentru ce noi voim ca Adunarea împreună cu guvernul să se pună a rezolva această cestiune, pentru că numai aşa vom putea să avem un glas tare, binefăcător şi ascultat în străinătate: o zic aceasta pentru că nu ne este permis nouă să trăim în afară de ideile şi opiniunile politice şi sociale ale Europei întregi, căci numai acele idei şi opţiuni politice fac forţa ţărilor celor mari, şi cu atât mai mult forţa României *CAplauze*)”.

Intervenţie

(şedinţa din 10 februarie 1870)

(…) „Din această ţară ies sute de mii de galbeni ce se trimit la Alianţa israelită şi domnul Crémieux, precum cunoaşteţi toţi, prin jurnalile ce scoate, prin presa care se transmite în toate părţile, înjură ţara şi pe toţi, arată cele mai mari neadevăruri, că s-a omorât copii pe drumuri (…)

Mai toată presa e contra noastră, mai toţi strigă că e persecuţiune religioasă (…)” 4)

Alte intervenţii – în aceeaşi chestiune:

Ion Brătianu

Tulburările provocate la Bucureşti de intervenţia lui Isaac Adolf Crémieux în Camera Parlamentului în 1866 în legătură cu Art. 6 din proiectul de Constituţie (ce au culminat cu devastarea sinagogii) au fost curmate de Ion Brătianu prin:

„Evreii au devenit o plagă socială pentru România şi, când naţiunea este ameninţată, se deşteaptă şi devine, nu intolerantă; ci prevăzătoare!”

Brătianu a fost prompt şi furios atacat în presa internaţională – nu doar el, ci întreaga naţiune. Au fost şi câteva glasuri care să se ridice în apărarea lui şi în apărarea României:

— Eugen Carada în revista *Le Siècle*, studiul „Les israelites, le vagabondage et le ministre Bratiano” – în 1867;

— Ernest Desjardins, în „Les Juifs de Moldavie” (1867) îi desemnează pe evrei ca străini de viaţa naţiunii române: nu învaţă limba locului, nu frecventează şcolile româneşti, ignoră cultura şi obiceiurile românilor băştinaşi, îi dispreţuiesc, considerându-i inferiori lor, se sustrag serviciului militar şi se ocupă de cămătărie şi de vânzarea băuturilor alcoolice traficate.

Principele Carol, viitorul rege Carol I.

„Nu am decât o teamă, ca evreii (…) să nu stăruiască pe lângă Puteri, spre a căpăta drepturi politice pentru coreligionarii lor din România (…) Acum câteva luni israeliţii se bucurau de câteva simpatii în unele cercuri, dar de când au făcut atâta scandal în Europa, de când presa evreiască din toate ţările atacă cu înverşunare România şi vrea să obţină cu sila emanciparea evreilor, nu au nimic de sperat aici, deocamdată”.

(Scrisoare către tatăl său din 1872)

„Suntem învinuiţi prin ziare că îi prigonim pe evrei, fiindcă noua lege a licenţelor opreşte pe evrei de a ţine

debite la ţară. Dar aceasta este o măsură înţeleaptă (...) trebuie să cunoască cineva satele din Moldova, ca să poată aprecia acţiunea vătămătoare a evreului asupra populaţiei ţărăneşti cu rachiul lui falsificat".

(Scrisoare către tatăl său, 1873)

Isidor Loeb: „La situation des Israelites en Turquie, en Şerbie et en Roumanie".

Isidor Loeb afirmase că românii îi persecută crâncen pe evrei, îi expulzează cu mare violenţă, chiar îi îneacă în Dunăre.

Ceea ce a provocat indignare în Italia, unde ziarul *Fanfulla* (20 oct. 1877) scrie:

„În timp ce românii luptă cu Imperiul Otoman pentru a-şi obţine independenţa, sunt atacaţi pe la spate de lumea civilizată, «cu vechea artilerie a chestiunii israelite»".

Leon Gambetta – scrisoare adresată guvernului român

„*Franţa nu va recunoaşte independenţa ţării voastre* dacă nu veţi recunoaşte drepturile civililor, fără nicio distincţie".

Această obraznică, imbecilă somaţie (sună cunoscut: în aceiaşi termeni a ameninţat România şi Elie Wiesel) a fost făcută după ce ţara noastră îşi câştigase, cu sânge, independenţa.

Drept care la Congresul de la Berlin din 14 iunie 1878 Ion Brătianu şi Mihail Kogălniceanu, reprezentanţi ai României (ţară învingătoare pe câmpul de luptă) nu au fost autorizaţi să participe decât ca informatori, cât să prezinte punctul de vedere al românilor, după care au fost obligaţi să părăsească sala.

De ce o asemenea injustiţie? De ce o astfel de crimă?

De ce! Pentru că interesele evreilor şi doar ale lor nu erau satisfăcute *în totalitate* de prevederile Constituţiei României.

Ar fi fost necesar cel puţin un capitol dedicat rectitudinii morale a *gazetarului* Eminescu în lupta inegală dusă, în *Timpul*, nu doar împotriva filosemiţilor declaraţi ca P.P. Carp, C. A Rosetti, Alexandru Gr. Şuţu ci, riscând de

a fi considerat „ingrat” (!) chiar împotriva lui Titu Maiorescu protectorul său. Maiorescu nu era doar luminatul şi luminătorul legendar, ci şi nu mai puţinul legendar avocat al evreilor escroci (mai cu seamă al sinistrului Warschawski, spoliator neruşinat al românilor în timpul războiului de la 1877). O vreme a fost protector al poetului, însă când acesta nu s-a mai ocupat doar de poezie, ci şi de *gazetărie*, adică de spunerea-scrierea adevărului, nu a ezitat să devină autor principal al internării în azil psihiatric al incomodului protejat al său – pentru care motiv? – iată ce a notat în jurnal Marele Maiorescu:

„Aşadar, la 28 iunie 1883 Eminescu a înnebunit. Simplu ca bună ziua!” (subl. mea, P.G.)

Ceea ce ne obligă să acceptăm că nu securitatea comunistă a aplicat, prima, încarcerările psihiatrice pentru închiderea gurilor celor care deranjează prin cuvânt. Şi nu ea a inventat internarea abuzivă în spitale de nebuni ale rostitorilor de adevăr, ci şi suprimarea pură şi simplă a lor – iertare: „Simplă ca bună ziua”.

Adevăr care încă nu a fost acceptat.

Cine nu permite?

Răutu e mort, Chişinevski, Roller, Vitner, Crohmălniceanu la fel, până şi nemuritorul Rosen – atunci cine?

A, da: faimosul eminescolog, altfel holoacustolog…” Radu Ioanid”.

NOTE

— „Persecuţii religioase”: nu fusese inventat „antisemitismul” (i se spunea: „chestiunea israelită”); atunci orice ne-evreu care-şi manifesta dezacordul cu o faptă-rea a evreului (hoţie, minciună, înşelăciune, trădare) devenea. persecutor pe motive religioase.

— În epocă „jidov”, „jidan” (de la *iudeu*) nu erau termeni injurioşi, iar „evreu” de la *ebreu* – rar folosit; evreii ruşi (mai cu seamă după Unirea din 1918) au impus în România termenul *evreu*, iar jidov, jidan au fost consideraţi depreciativi, insultanţi.

— Ţăranii alsacieni cumpăraseră o sumă de bunuri naţionale (mai cu seamă terenuri agricole) confiscate proprietarilor emigraţi. Pentru a plăti statului achiziţiile, împrumutaseră bani de la cămătarii evrei. Însă, neputând să achite la timp datoriile, evreii le luaseră pământurile. Astfel s-a născut ura teribilă a francezilor alsacieni împotriva celor care îi ruinaseră. Napoleon, în trecere prin Strasbourg, ascultase plângerile locuitorilor şi se hotărâse să se ocupe de problema evreiască, organizând cultul israelit, aşa cum organizase catolicismul prin Concordat; apoi cultul protestant.

„Pentru noi Napoleon I a fost adeseori comparat cu Mesia", spun, scriu istoricii evrei.

Deşi a fost – şi a rămas – suveranul care le-a acordat cele mai multe şi mai substanţiale drepturi (nu doar în Franţa, ci şi în Portugalia şi în Germania şi în Italia), evreii au fost extrem de nemulţumiţi de două legi: a. „Decretul de la Bayonne", din 28 iulie 1808, prin care se impunea tuturor evreilor din Imperiu „un nume definitiv" – până atunci aveau un nume tradiţional pe care îl schimbau la fiecare generaţie, ceea ce îi scăpa de urmăriri, mai ales pentru *uşure* (camătă). Cei care nu aveau nume au luat ca patronim un toponim, locul de origine al unui strămoş: Worms, Bamberg, Brunschwig, Guggenheim – nume „vechi" ca Bloch, Dreyfuss, Weill fiind tot toponime; b) în 1809 Napoleon a dat un alt decret: fiind acuzaţi că îi exploatează pe creştini, evreii au fost obligaţi să aibă un certificat de „non-usure", pentru a obţine patenta de comerciant, meseriaş, fabricant. Această patentă urma să le fie înmânată în fiecare an de către primarul localităţii unde le era declarat domiciliul. Evreii, nemulţumiţi, au botezat această lege (care pedepsea cămătăria): „Le Décret infime".

— Pentru o mai bună înţelegere apelăm la Notele redactate de Georgeta Penelea (M. Kogălniceanu, Opere, Vol. IV, Oratorie II, pag. 229):

„Problema regimului evreilor din România, după 1866 a făcut să curgă multă cerneală şi a irosit un timp

considerabil din şedinţele Adunării deputaţilor şi ale Senatului. (…) Spiritele luminate ale vremii, în rândul cărora Kogălniceanu ocupă un loc remarcabil (…) au rămas refractare atitudinii xenofobe (…).

„În 1866, în momentul schimbării domniei [Al. I. Cuza este răsturnat, Carol de Hohenzollern proclamat domnitor, în curând este promulgată Constituţia – n.m. P.G.], evreii din România formau două grupe: străini şi pământeni. Cei din urmă erau asimilaţi românilor din punctul de vedere al drepturilor civile. Drepturile politice erau mai reduse, determinate de (…) instrucţie, îndeletnicire lucrativă etc. (…) în deceniul şapte numărul lor crescuse la 400.000; în Moldova se constituise peste noapte o burghezie măruntă, vioaie, care prin sfera afacerilor încheiate, atât în mediul rural cât şi în cel urban, a intrat în concurenţă cu elementul similar românesc. (…) încă guvernul domnitorului Cuza (…), la 5 februarie 1866 a luat o măsură cu caracter restrictiv (…) indiferent dacă erau pământeni sau nou veniţi, le era interzisă pe viitor arendarea cârciumelor sau hanurilor (…) Potrivit articolului 6 din proiectului noii Constituţii *religia nu putea constitui o piedecă în dobândirea calităţii de român*. [subl. m. P.G.] La 16 iunie 1866 deputatul Aristide Pascal a cerut ca naturalizarea evreilor să se facă progresiv, ca o măsură preventivă faţă de imigrarea masivă a acestora. Practic naturalizarea avea să se facă nominal (…) Discutarea articolului (…) a început la 18 iunie; (…) [dar] la Bucureşti s-au produs excese împotriva evreilor (au fost devastate magazine şi templul coral). Crémieux a alertat marile puteri (…).

„În septembrie 1866 o hotărâre a Consiliului de Miniştri, întemeiată pe Regulamentul Organic, anula deosebirea dintre evreii nativi şi străini, recomandând expulzarea.

„În aprilie 1867 I.C. Brătianu [ministru de interne] a dat o circulară prin care evreilor le erau interzise atât arendarea de imobile, hanuri, cârciumi, cât şi şederea în sate. Condiţia rămânerii era posesia unui capital minim de

5.000 lei. Primarii erau însărcinaţi cu dresarea listelor de «vagabonzi». Gestul a stârnit nemulţumiri în ţară (D.A. Sturdza, V. Pogor, P. Paladi, Costache Iepureanu, P. Carp – au cerut retragerea circularei), cât şi în străinătate: Napoleon III, informat de Crémieux reproşa dispoziţiile «şi contraires à la civilisation». Deputatul Englez Moise Montefiori se grăbea să vină în România, pentru a constata «persecuţiile» (…) Consulii Angliei, Austriei, Rusiei au trimis proteste vehemente. (…) cei doi din urmă treceau sub tăcere faptul că la situaţia incendiară din 1867 se ajunsese din pricina pogromurilor din provinciile limitrofe [foste româneşti, ocupate de Austria (Bucovina) şi de Rusia, n.m. P.G.], căci populaţia evreiască astfel hăituită îşi căutase şi găsise refugiu pe teritoriul României". (…)

„(…) Kogălniceanu a emis următoarele acte oficiale:

„A) circulara din 12 mai 1860: (…) «Măria-sa domnul Principatelor Unite [Al. I. Cuza] şi miniştrii săi nu doresc însă mai bine de a lucra la ştergerea urilor dintre deosebiţii locuitori ai uneia şi aceleiaşi ţări, decât de a aduce o obştească înfrăţire între toate clasele populaţiunii fără privire către origine şi religie. Guvernul, având această dorinţă, nu face decât a urma nobilei şi civilizatei impulsii pornită din sânul marei Adunări a tarei din 1857, care la nemuritorul ei program au înscris mai înainte de toate libertate religioasă şi libertatea civilă pentru toţi acei care locuiesc pe pământul României. Guvernul va pune toate silinţele sale pentru ca din ce în ce mai mult acest principiu liberal şi consfinţit prin Convenţia din 7/9 august să devie un adevăr».

„B) adresă către epitropii comunităţii israelite din Iaşi prin care asigură sprijinul său la înfiinţarea şcolii preconizate (…)".

„c) raport către domnitorul Al. I. Cuza cerându-i să anuleze dispoziţia prin care se interzice evreilor practicarea farmaciei. (…)".

O hartă din cuvinte

— Capitol „împrumutat" din romanul Basarabia – înapoi în timp, la Anul Zero al romanităţii, din primul

mileniu înainte de Cristos:

Pe o arie având la Est Marea Neagră (Pontus Euxinus) şi Bugul (Hypanis); la nord: actuala Cehie şi actuala regiune Lvov; la vest: Tisa (Tissia); la sud: Dunărea (Istru, Ister, Dunaris, Danubius) – iar pe mijloc străbătută şerpuit de curbura Carpaţilor – trăiau *Dacii* (aşa le spuneau romanii) sau *Geţii*, după Greci, descrişi de Herodot ca „cei mai viteji şi mai drepţi dintre Thraci". În antichitate teritoriul aflat de-a dreapta şi de-a stânga Nistrului (Tyras) era numit de greci, prin Herodot: *Tyrageţia*. Era locuit, după cum îi arată numele, de geţi. Sub presiunea sciţilor, în secolul V î.Hr., geţii se retrăseseră spre nord-vest şi sud-vest, dar în secolul IV, celţii împingându-i de la vest, sub Dromichaite, apoi sub Burebista reveniseră, atingând iarăşi Bugul (Hypanis). Odată cu ocupaţia Daciei (sec. Îl d.Hr.), a fost romanizată şi Tyrageţia, însă puţinele descoperiri arheologice făcute pe acest teritoriu (cele mai importante: la Olbia, pe malul drept al estuarului Bugului) fuseseră ocultate de ţarişti, iar de bolşevici în parte distruse, celelalte trecute la „informaţii secrete" pentru a ascunde thraco-dacitatea-romanitatea actualei Ucraine de Sud-Vest.

[Soarta arheologului Ion Suruceanu (1851 – 1896) şi a fructului muncii sale este exemplară şi prin *nenorocul* care i-a urmărit pe oamenii Basarabiei, de la 1812, când căzuseră sub ruşi: amenajat pe moşia socrului său Charles Sicard de la Vadul lui Vodă, pe Nistru, Muzeul de antichităţi din acest târguşor a cunoscut o fulgerătoare faimă internaţională, datorită pieselor colectate de I. Suruceanu încă din anii liceului (monede, ceramică, sticlă grecească), în împrejurimile Cetăţii Albe şi ale Odessei. Lucrările sale închinate Greciei antice pe malul nordic al Mării Negre îi deschid porţile Academiei Române (1888, la insistenţele lui Kogălniceanu, care îl trimite în Basarabia pe Tocilescu, întru informare şi încurajare), ale Institutului Imperial arheologic (rusesc); publică şi este citat de reviste de specialitate franceze, germane, italiene. Ion Suruceanu (Soroceanu „corectează" Kogălniceanu, crezând că numele

vine de la „Soroca” – în realitate de la „Suruceni”…) fondează şi Muzeul Antichităţilor de la Chişinău, însă după moartea sa prematură (la 45 ani, în 1896), muzeul este lăsat în părăsire, iar din 1916, piesele cele mai preţioase dispar (ca să apară – ca prin minune – după aproape un secol, la… Moscova); în 1917, „revoluţionarii” bolşevici ruşi distrug şi ceea ce mai rămăsese – atât în clădirea Muzeului din Chişinău, cât şi conacul de la Vadul lui Vodă.

Nu mai puţin maşteră a fost postumitatea lui Costache Stamati (1786 – 1869). Meritele sale poetice, mai ales geniul limbii române (va trebui aşteptat Eminescu pentru a fi egalatdepăşit) nu au fost, nu sunt recunoscute; faptele sale culturalizatoare: el face cunoscute în aria românească byronismul, romantismul, clasicismul francez, Renaşterea italiană – contribuţii uitate. Traducerile din Florian, Voltaire, Racine, Lamartine, Hugo, Krîlov, Lermontov, A. De Vigny – dar mai ales din Puşkin, pe care îl cunoscuse personal – au constituit ferestre necesare spre *alţii*. Ultimii 25 ani din viaţă şi i-a petrecut în tihna conacului de la Ocniţa, Hotin şi a fost înmormântat în curtea bisericii satului. Numai că tot în 1918 „revoluţionarii” ruşi care au semănat teroarea, devastarea, moartea în Basarabia au sfărâmat, în căutare de aur şi, printre altele. uşa zidită a cavoului (unde fusese depusă şi soţia lui Stamati, Suzana născută Gafencu). Negăsind, s-au răzbunat ruseşte: au risipit oasele, iar în sicriele de zinc au făcut baie, folosindu-le în chip de cadă. După unirea Basarabiei cu România, conacul de la Ocniţa, răvăşit, incendiat – ca alte sute de „urme” ale noastre – oamenii au avut alte griji, aşa că în curând nu s-a mai ştiut unde fusese mormântul poetului. Alţi cincizeci de ani de Siberie a spiritului au făcut să se creadă că s-au pierdut şi urmele lui Costache Stamati de pe pământul românesc cotropit de ruşi – cu atât mai vârtos, cu cât judeţul Hotin „intrase în componenţa R.S.S. Ucraineană” încă din 1940 – aşa a rămas şi azi. Iată însă că chiar înainte de implodarea URSS, în 1988 sătenii din Ocniţa au amenajat o fostă anexă a conacului incendiat-ruinat şi au încropit un muzeu.

Acolo au adunat câteva cărţi rămase din biblioteca poetului (numărând iniţial 5.000 volume), puţine obiecte personale, au ridicat un bust al lui Stamati – şi, semn bun: doi tineri au sădit lângă teiul bicentenar un tei tânăr, închinat lui Eminescu.

Semn rău: de curând muzeul de la Ocniţa a ars. Autorităţile pretind că a luat foc de la un trăsnet. Lipsa de fantezie în minciună este, nu atât o trăsătură ucraineană – cât bolşevică, însă ura ucrainenilor.

Noi, basarabenii şi bucovinenii nu uităm, nu ne îngăduim să uităm: printre cei mai fideli şi mai feroci executanţi ai ordinelor ruseşti de reprimare a neruşilor – în Ţările Baltice, în Caucaz, în Asia Centrală – au fost ucrainenii; şi tot ei, ucrainenii, „victime ale ruşilor”, au fost profitori neruşinaţi de pe urma rapturilor din timpul Imperiului Bolşevic: Maramureşul din dreapta Tisei.

Bucovina de Nord, o parte din Basarabia de Nord – cu Ocniţa lui C. Stamati – Basarabia de Sud, cu întreg litoralul Mării Negre şi Insula Şerpilor].

Câteva secole de înflorire, de întărire militară – consecinţă: extinderea geografică – au făcut ca Regatul Dac să intre în conflict cu Imperiul Roman. Victoriile, oricum: neînfrângerile repetate ale Dacilor îl determinaseră pe Iuliu Cezar să pregătească o campanie „decisivă” împotriva lor, în anul 44 î.Hr.

— Însă a fost asasinat. La scurt timp a fost ucis şi inamicul său Burebista, Regele Dacilor. Abia după un secol şi jumătate – timp în care Marii Romani ajunseseră a fi siliţi să plătească Micilor Daci subsidii (pentru a nu mai fi hărţuiţi) – în anul 106 d.Hr. împăratul Traian l-a înfrânt pe Regele Decebal (care s-a sinucis). Cea mai mare parte ţării a fost cucerită, colonizată, rebotezată „Dacia Traiană”, apoi „Dacia Felix”.

Dacii erau monoteişti, credeau că viaţa începe după moarte şi îl venerau pe Zalmoxes (sau Gebeleizis), care ar fi avut existenţă reală, ar fost sclav al lui Pitagora, iar despre faptele sale (de astronomie, de medicină) vorbea Platon, în *Charmide*; despre înţelepciunea sa şi a

ucenicilor săi scria istoricul Iosif Flavius, în *Antichităţi iudaice*.

În timpul şi după războiul din 106 (d.Hr.), bărbaţii daci valizi au fost ucişi în luptă, s-au sinucis, rămaşii au fost luaţi în sclavie: să fie privită Columna din Forul lui Traian de la Roma ca o BD (bandă desenată) în marmură povestind cele două campanii romane în Dacia; să fie privite statuile sclavilor daci. Femeile autohtone au căutat protecţie şi alinare pe lângă legionarii romani proveniţi din toate colţurile Imperiului, dar vorbind o singură limbă: latina. În majoritate, veteranii liberaţi de obligaţiile militare se stabileau pe loc (unde să se fi dus, după 20 – 25 ani de ostăşie?), se însoţeau cu femei dace. De aceea termenul românesc: *bătrân* (ca şi francezul *vieux*) derivă din latinul *veteranus*...

Se spune că în oricare comunitate femeia este păstrătoarea tradiţiilor. Adevărat – dar nu în Dacia. Felix. Pentru ea bărbatul nu mai era, ca înainte de înfrângere, doar cel-puternic-în-general, ci Puternicul în special, ca Ocupant – adevărat: nu şi ca stăpân (de sclavi). Astfel se va fi explicând faptul că începând cu a doua generaţie Dacii au devenit politeişti – după taţii lor, latini (zaţi). Se vede că politeismul dacilor romanizaţi nu era destul de înrădăcinat atunci când a apărut noua religie monoteistă: creştinismul.

Pătrunderea creştinismului s-a făcut relativ repede, progresiv, prin difuzie, prin consimţământ individual, familial, de grup

— Nu prin decret, ca la toate popoarele învecinate: Bulgari, Sârbi.

Ruşi, Polonezi, Unguri – în fine, Lituanieni.

Poziţia excentrică a Daciei a favorizat creştinarea timpurie a populaţiei daco-romane. Aflată departe de Centru, provincia romană nu putea fi controlată cu severitatea (sic) obişnuită faţă de creştinii din Galia de pildă, daţi pradă fiarelor, în arene. Apoi faptul că loviturile externe cele mai violente veneau din nord-estul Imperiului – dinspre Goţi, Gepizi, Heruli, Bastarni şi, fireşte din partea Dacilor liberi: Carpii – obliga Roma, dacă nu la o

mai mare toleranţă religioasă, atunci sigur la o mai accentuată… neglijenţă administrativă. În fine, să nu se uite că una din legiunile stabilite în Dacia, *Gemina* era alcătuită din ostaşi recrutaţi în Palestina, deci, dintr-un loc al unor oameni deja „contaminaţi” de noua religie. Aproape aceeaşi „tară” aveau cei din legiunea *Macedonica* proveniţi din vecinătatea grecească.

Un alt cuvânt-cheie al romanităţii: *păgân*, vine din latinul *paganus*: sătean, locuitor la ţară (ca şi în franceză, are aceeaşi istorie şi aceeaşi semnificaţie). Numai că Dacia romană, provincie aflată în prima linie a Imperiului, era apărată de câteva zeci de mii de legionări. Şi chiar dacă nu toţi *veteranii* romani au devenit *bătrânii* daco-romani, se poate deduce că viaţa (civilă) din jurul castrelor era importantă, animată, populaţia nu mai era întru totul rurală, ei. suburbanizată. Or creştinismul a fost difuzat întâi şi mai lesne printre orăşeni (adus de negustori, de călători, de legionari transferaţi, de misionari) – lumea satului (*pagus*), cea din creării munţilor, rămânând încă *păgână*…

Rezumat: Dacia transformată în provincie romană sub Traian, în anul 106 d.Hr. după 170 ani, în anul 275, sub Aurelian, a fost părăsită: armata şi administraţia s-a retras la sud de Dunăre. Cele vreo cinci generaţii de dacoromâni rămase pe loc nu vor fi aşteptat Edictul de la Milano (313), pentru a practica în pace creştinismul (de altfel nici nu avea cum să aibă efect asupra unei populaţii ieşită de sub autoritatea, deci interdicţiile Romei, de aproape jumătate de secol).

Că (în) creştinarea începuse, foarte devreme – adică în plină. latinitate a Daciei, o dovedeşte tot *limba română* în care termenii esenţiali sunt latini: *Dumnezeu* (Dominus Deus), *cruce* (crucem), *botezare* (baptisare), *creştin* (christianus), *biserică* (basilica), *cuminecare* (communicare), *păcat* (peccatum), *rugăciune* (rogationem). În terminologia religioasă, la Români stratul cel mai vechi este latin; apoi grecesc; abia după cel grecesc, stratul slavon. Sinteza dă limbii române o

nesfârşită bogăţie poetică: pentru nevoile pământeşti se pot folosi latinul *corp* şi slavul *trup*; pentru cele sufleteşti: slavul *duh* şi latinul *spirit*.

Modul neviolent în care ne-am creştinat ar putea explica absenţa de martiri din Calendarul Românilor. De-a lungul Evului Mediu, domnii, mănăstirile, cetăţile, oraşele româneşti au cumpărat (cu aur curat) moaşte ale unor sfinţi – cu toţii neromâni: greci, ruşi, armeni, bulgari, lipoveni…

Veche, dureroasă dezbatere: *martor* – din grecescul martus, mărturos – semnifică şi *martir* (martyr). Românii nu au „vocaţia sfinţeniei" – nici a martirajului. Nici a mărturiei.

În 271, sub presiunea barbarilor (goţi, gepizi, heruli, bastarni), armata şi administraţia romană s-au retras la sud de Dunăre. Din ceea ce fusese Dacia Romană au rămas castre, drumuri, temple, terme, arene, monumente funerare. Acestea toate au dispărut sub stratul gros de nămol şi de cenuşă al revărsării spre sud a Slavilor. Ei au năboit peninsula balcanică începând din secolul VI: au sătenizat civilizaţia polis-urilor, au strivit sub şenilele tălpilor lor desculţe şi negrăbite akademii şi monedă, religii şi filosofie, dezbateri în agora, teatre, ştiinţă de carte – şi *scrisuri*.

Au supravieţuit revărsărilor pornite din mlaştinile Mazuriei de azi (paşnice. le zugrăvea istoriografia sovietică. – aşa au rămas şi în cea de după 1989.) doar comunităţile originare de la munte sau care au avut inteligenţa să urce la munte. Dintre urmaşii Thracilor: Dacoromânii şi Aromânii; dintre ai Illyrilor: Albanezii. În fine, Grecii: cei care nu au urcat sus-la-munte s-au refugiat în Sudul Peninsulei Italice, în Sicilia, în Africa şi la Massilia: Marsilia/Marseille, colonie ionică) astfel salvându-şi nu doar limba, ci şi scrisul; Albanezii, Dacoromânii, Aromânii „retrăgându-se în sus", şi-au păstrat, sub Slavi – şi în ciuda lor – sufletul şi limba (orală).

Se poate spune că în faţa tăvălugului nimicitor al civilizaţiei rurale slave, doar civilizaţiile pastorale şi

limbile: greaca, albaneza, aromâna (armâna), dacoromâna au supravieţuit. Autohtonii din Tracia, din Dalmaţia, din Illyria (cu excepţia Albanezilor şi a Istroromânilor) au fost asimilaţi (lingvistic) de Slavi.

Slavii au fost alungaţi din Grecia după două secole, dar ce performanţă în materie de distrugere: analfabetizaseră Elada! în schimb în actuala arie românească năvălitorii stabili (za) ţi: Slavii, Cumanii, Pecenegii – au fost, ei, asimilaţi lingvistic de dacoromâni.

Perenitatea limbii dacilor latinizaţi faţă de ale năvălitorilor succesivi, simultani, deveniţi şi stăpâni să constituie un mister istoric?; să fie oare o revanşă, peste timp, a celui supus prin violenţă, altă dată? Se poate vorbi de o contemporană revanşă a sclavului african şi a robului ţigan – şi nu doar una muzicală? Oricum, Românii nu intră în această categorie.

Limba (română) a conferit, în spaţiul unei „geopolitici" în perpetuă modificare, o uluitoare unitate trăitorilor numiţi de străini: *blac*, *blach*, *blas*, *balak*, (*olachi*) – *romani*, *olân*, *vlah*, *valah*, *valachên*, *voloh*, *boloh*, *vloh*, *ungro-vlah*, *ulak*, *ulaki*, *valaque*, *walat*, *walach* – toţi termenii semnificând: „roman" (Francezii vor fi ştiind bine acest lucru: termenul *gaulois* sub forma: *galois* vine din francicul *walhisk* = „roman"…).

În secolul al XIV-lea existau trei importante unităţi geografico-statale, populate de aceşti „latini orientali":

— La nord-vest: Transilvania; locuită în proporţie de 80% de „Blaci". Ungurii, sub presiunea Pecenegilor care-i alungaseră din Etelküz, mitic loc de popas, situat probabil în Basarabia de azi, urcaseră întâi spre Nord, făcuseră o haltă în „Ţara Rutenilor" (Podolia, devenită, două secole mai târziu Ţara B/Volohovenilor = a Vlahilor), apoi pe la anul 900 coborâseră în Panonia, unde îi învinseseră şi îi supuseseră pe Blaci şi pe Slavi. Din Panonia s-au îndreptat spre Est: „dincolo de păduri" era un ţinut minunat, numit de cronicarii lor: „*Ultrasylvania*" (sau *Transsylvania*), unde fiinţau formaţii statale puternice: voievodatele sau ducatele purtând numele şefilor: Gelu („*Gelou*, *dux*

Blachorum”), Glad, Menumorut, Kean; şi Ţări (de la *terra*): a Maramureşului, a Oltului, a Oaşului, a Haţegului. Cucerirea lor a durat câteva decenii;

— La sud: Ţara (*Terra*) Românească sau Muntenia (Valahia); a luat fiinţă în 1310, când Basarab I-ul a unificat cnezatele şi voievo-datele din dreapta şi din stânga afluentului nordic al Dunării, râul Olt (Alutus, Aluta);

— La est: Ţara (*Terra*) Moldovei. Voievodul Maramureşului (nordul Transilvaniei) Bogdan a refuzat de a mai recunoaşte autoritatea regelui Ungariei (1342), iar în 1359 a trecut Carpaţii spre Est şi s-a declarat suveran al „Moldovei”.

De unde: Moldova?

De la râul cu acelaşi nume, izvorând din Carpaţii de Nord (cel al munţilor venind de la numele unui trib dac: *Carpii*).

După terminaţie, Moldova pare a fi toponim slav, ca Bistriţa, tot un afluent al Siretului (Hyerasus, Seretus). Bedrich Smetana celebrează muzical râul „Moldau” în poemul simfonic „Patria mea”. Numai că „Moldau” este numele german Ce) (Mold = pământ, în *böhmisch*) al râului pe care Slavii (Cehii) îl numesc: Vltava. Este limpede că Goţii nu au avut cum boteza un râu din nordul ariei daco-romane (decât dacă admitem că toponimia lăsată de Bastarni – care trecuseră şi ei pe acolo – a supravieţuit peste un mileniu...); limpede şi faptul că Slavii, ocupând văile şi câmpiile, au slavizat toponimele „joase”, de la câmpie, din văi (dar nu şi ale munţilor!) – vezi şi Dâmboviţa, Ialomiţa, Prahova, din actuala Românie, dar vezi şi în Grecia: Mândra, Levadia, Arahova, Grivena, Tyrnavos etc.

Şi dacă „Moldova” *nu este termen slav*?

— În baladele populare despre „Descălecatul Ţării Moldovei” este vorba de o căţea, Molda, fruntaşa haitei de câini de vânătoare a Domnului: urmărind un cerb, a trecut munţii spre Răsărit, trăgându-i după ea şi pe vânători: aceştia s-au trezit pe un pământ minunat, străbătut de un râu cristalin. În cinstea căţelei, râul (şi pământul din jur)

au primit numele: Moldova…

— Limba Dacilor (din care s-au păstrat cca. 160 termeni siguri) face parte din grupul indo-european, subdiviziunea *satem* – ca sanscrita, iraniana, lituaniana, letona, prusiana, slava, illyra şi armeana (latina: din *centum*). Au rămas în limba română termeni esenţiali din limba dacă: *vatră*, *căciulă* – termenul se găseşte şi în albaneza contemporană – *ţarină* (câmp, ogor), *codru*, *copac*, *baci* (şef al ciobanilor, proprietar al turmei), *brânză*, *balaur*, *moş* (bărbat în vârstă, bătrân/ înţelept), *moşie* (proprietate, pământ), moştenire, moştenitor; părţi ale corpului: *buză*, *grumaz*, *ceafă*; familie: *băiat*, *copil*, *prunc*; *strugure*, *butuc*, *curpen*: în sec I î.Hr. Dacii ajunseseră atât de nesobri, încât Marele Preot Deceneu i-a obligat să smulgă toate viile.

În toponimie Dacii foloseau şi sufixul – *dava*: *Argedava* (capitala Regatului Dac, sub Burebista), Buridava, Sucidava, Capidava, Petrodava etc. Nu este deloc imposibil ca actualul râu Moldova să-şi fi luat numele de la o fortăreaţă dacă: *Moldava*, iar „terenul” din jur (peste 100.000 km. pătraţi) să fi devenit: Ţara.

De la numele ţării (Moldova), cel al locuitorilor: Moldoveni – de care aveau să-şi aducă aminte, nu ocupanţii ruşi ţarişti de la 1812, ci bolşevicii cu gânduri de re-ocupare – în 1924.

Tot din cuvinte harta Ţării Moldovei:

La vest era despărţită de Transilvania prin lanţul Carpaţilor Orientali; la sud, de Ţara Românească, prin râul Milcov şi prin un fragment al râului Siret, apoi de Dunărea Inferioară, partea ei deltaică, până la Marea Neagră. De acolo încă 120 km spre est: litoralul, până la Limanul (Laguna) Nistrului. Unde exista – există şi azi, re-re-refăcută – ca o bornă de hotar între Europa şi Asia cetatea ioniană Tyras (întâiul nume grecesc cunoscut al fluviului Nistru), ridicată în sec. VI î.Hr., devenită: Asprocastron, Moncastro, Cetatea Albă – în română; tradusă în turceşte: Ackerman, apoi în ruseşte: Belgorod Dnestrovski.

La est: fluviul Nistru (Tyras, Dansatius, Nistros) – [şi

nu Niprul (Borystenes), cum confundă Occidentalii – desigur pentru că ruşii au pus proteza *D* şi a rezultat: DNepr, DNestr – de ce nu şi DNeva?; sau DNil, sau DNiemen? – mister-slav] scălda „Tyragetia”, iar Bugul (Hypanis) alcătuia graniţa orientală a… dacităţii. Nistrul al cărui mal drept a fost fortificat începând de la 1400, sub Alexandru cel Bun, domnul Ţării Moldovei; atunci au fost construite noi cetăţi, iar cea grecească, de la mare, Tyras, renovată. Astfel, de la nord la sud (*numai pe malul drept al Nistrului*, *pe pământ românesc*), au vegheat multe secole – şi au rămas şi azi cetăţile: Hotin, Soroca, (Orhei), Tighina, Cetatea Albă.

Am pus între paranteze Orhei: spre deosebire de celelalte, Cetatea Orhei nu a mai rămas în picioare. La vreo 10 km de Nistru, pe afluentul său Râuţ a existat o cetate mongolă (tătară) ridicată după bătălia de la Kalka (1223, când au fost nimicite knezatele ruseşti), probabil în timpul Marii Invazii din 1241. Fortăreaţa era rudimentară însă, judecând după rămăşiţele domestice, acolo s-a bătut monedă şi părea destinată a deveni capitala (şi civilă) cea mai occidentală a Imperiului Mongol. Mult mai târziu – la 1469 – este semnalată „cetatea Orhei, în jurul căreia s-a aşezat Orheiul”, sub Ştefan cel Mare – însă localitatea medievală (şi actuală) se află la 30 km de Nistru, tot pe Râuţ, deci nu a fost ridicată în jurul cetăţii mongole (locul numit azi: „Orheiul Vechi” – poartă încă ruine vizibile).

În disputa mereu-mereu actuală dintre români şi ruşi (de la 1989 şi ucraineni – aceştia nu doar persecutaţi ai ruşilor, dar şi feroci persecutori, şi moştenitori ai Imperiului Sovietic, mai ales ai rapturilor teritoriale: Polonia Orientală, Ucraina Subcarpatică, apoi Bucovina, precum şi sudul Basarabiei, cu litoralul întreg, Insula Şerpilor – pământuri româneşti) este invocată „întâietatea”. Care „întâietate”: sovietică (după care maşina cu aburi fusese descoperită de Polzunov, radioul de Popov, America de Columbov, metroul de Metrov, hârtia de Papirosov, tiparul de Gutenbergov etc etc)? Dar Slavii au pătruns în Imperiul Bizantin (din care făcea parte fosta

„Dacia Felix”) în 550 d.Hr. – nu mai devreme; s-a semnalat o expediţie rusă, pe mare, împotriva Constantinopolului (în 860, nu mai curând); Rusia, ca stat, a început a se amesteca în treburile Ţărilor Române, prin incursiuni, pe la 1700 prin Petru I, însă abia în 1792, după ocuparea Edisanului, controlat de Tătari (regiune devenită „Odessa”) a devenit „vecină” cu Moldova.

Dovadă, în piatră: *toate cetăţile de pe Nistru* (inclusiv antica Tyras, însă aceasta fusese fondată în sec. VI î.Hr.) *au fost edificate pe malul drept al fluviului, deci în interiorul Ţării Moldovei* – deci, în interiorul Europei – pe celălalt mal, stângul, aflându-se Asia.

La nord graniţa era terestră, deci mişcătoare: Ţara Moldovei se afla în contact direct cu Voievodatul B/Volohovenilor (după cum spune numele: al-Valahilor), cu statele kievene, cu Polonia, cu Lituania – care, la un moment dat, se întindea până la Marea Neagră, contând ca „vecina de la răsărit”; apoi cu Imperiul Austro-ungar, care ocupase în 1775 nordul Ţării Moldovei, botezându-l: Bukovina; în fine cu Imperiul Rusesc, cel venit, ca toate marile plăgi ale istoriei Europei (Hunii, Avarii, Ungurii, Tătarii) dinspre est, atingând Nistrul abia sub Caterina a II-a, la 1792.

Douăzeci de ani mai târziu, în 1812, aceeaşi Rusie a mai făcut un pas în Europa, răpind jumătate din Ţara Moldovei, botezând-o cu un cuvânt românesc: Basarabia, însă modificat à la française: *Bessarabie*, stabilind – deocamdată – frontiera pe râul interior, aproape paralel cu Nistrul: Prut (Pyretus, Porata).

Falsificarea toponimică din 1812, invenţia rusească: *Bessarabia* numind jumătatea orientală a Ţării Moldovii, răpită, s-a repetat în 1924 – fatalitate: tot prin geniul (rău al) unui ne-rus: Bulgarul Christian Rakovski. Prin el Rusia şi-a negat propria invenţie de la 1812: *Bessarabia*, căzută în desuetudine şi a fabricat alta, nou-nouţă: *Republica Socialistă Sovietică Autonomă… Moldovenească*!

Rakovski, bulgar prin naştere, român prin cetăţenie, socialist prin… meserie (a fost iniţiatorul mişcării socialiste

din România şi mentor al lui Panait Istrati). Rusofob notoriu (bibliografia lui spune multe şi. mult), în 1916 fusese demascat ca agent 00 german, plătit, dovedit prin „Lista Günther" (numele celebrului-sinistrului recrutor german acţionând la Bucureşti) – drept care autorităţile române îl arestaseră şi îi fixaseră domiciliu obligatoriu „pe cuvânt de onoare" la Iaşi. Cum frontul ruso-român se afla în Moldova; cum revoluţia bolşevică pornise, nu doar de la Petersburg, ci şi de pe frontul din Carpaţi (unde militarii ruşi părăsiseră poziţiile şi se dedaseră la jefuirea localnicilor, la violarea localnicelor, la băut ruseşte, până la comă şi moarte, prin înecare în pivniţele în care „împuşcaseră" butoaiele), o ceată de ruşi beţi l-a luat pe sus pe Rakovski, l-a urcat pe soclul statuii lui Alexandru Ioanluza din Iaşi şi l-a pus să declare. abolirea monarhiei şi instaurarea „Republicii Socialiste Sovietice România". Etilnicii revoluţionari au fost alungaţi în următoarea jumătate de oră, dispărând cu tot cu agentul german, înrăitul antibolşevic devenit proaspătul şi ardentul bolşevic Rakovski.

Care avea să apară în curând ca preşedinte al Sovietului

Comisarilor Poporului din Ucraina, prilej cu care a şi condus câteva expediţii de „recuperare a Bessarabiei, pământ, de veacuri, rusesc".

Fără succes. Însă înainte de a fi trimis de Lenin ambasador al URSS la Paris (unde l-a precedat pe Ilia Ehrenburg, şi el celebrissim sergent-agent-recrutor); înainte de a fi fost acuzat el însuşi de trotskism şi înainte a fi deportat la Astrahan (unde l-a găsit ucenicul său Panait Istrati – şi înainte de a-i acuza, în *Pravda*, el, pe foştii săi tovarăşi de… spionaj în favoarea Germaniei – nu se înşela, chiar totdeauna, Stalin. – şi înainte de a fi împuşcat, chiar şi el, fidelul întru trădări), Rakovski a imaginat un scenariu de geniu: fiindcă Rusia, iscălind de astă dată cu pseudonimul „URSS"), ţinea să re-răpească jumătatea din Moldova furată în 1812, el şi ai săi tovarăşi de internaţionalism proletar de la Odessa, recrutaţi din

cartierul rău famat purtând numele „Moldovanka” (devenit în întregime evreiesc), au inventat o. Moldovă pe malul stâng al Nistrului, în Ucraina – precum şi„Limba moldovenească”! Un cârlig de undiţă în care au pus ca momeală peştişorul „Republica Autonomă Socialistă Sovietică Moldovenească”, sperând să prindă peştele mărişor: Moldova istorică (cuprinzând şi partea ei orientală, devenită provincia românească Basarabia) – de ce nu peştele-cel-mare: România întreagă?

Sub unguri, vreme de un mileniu, Românii din Transilvania au avut parte de suferinţe cumplite, printre nedreptăţi fiind şi nerecunoaşterea lor, autohtoni, ca naţiune, alături de ocupanţi: Ungurii, Secuii şi de colonişti: Saşii, Şvabii. Dar în 1918, când s-au unit cu Patria Mamă, Românii transilvăneni puteau să scrie şi să citească în limba română, aveau o identitate, ştiau cine sunt şi de unde se trag, ba îi învăţaseră carte şi conştiinţă de sine pe Românii din Principatele – libere;

Prin comparaţie: sub ruşi, numai în 106 ani, Basarabenii au fost striviţi, analfabetizaţi, deznaţionalizaţi, desidentizaţi.

Să fi fost Moldovenii dintre Prut şi Nistru mai puţin bravi? mai inerţi? mai înclinaţi spre supuşenie decât Transilvănenii?

Istoria ca şi literatura, cu osebire „ficţiunile realiste” semnate de Mihail Sadoveanu, spun contrariul:

De pe la 1400, când puterea mongolă a diminuat, ţinuturile devastate din răsărit au prins a fi repopulate. Sub Alexandru cel Bun, domn al Moldovei, a început construirea-reconstruirea fortificaţiilor de la graniţa naturală dintre Europa şi Asia: Nistrul. Cetăţile de pază aveau nevoie de oameni liberi ca străjeri. Astfel a început istoria Moldovenilor de la Nistru, Grănicerii de la Răsărit, cu statut asemănător celor din interiorul Arcului

Carpatic: Făgărăşenii, Năsăudenii…

Agricultori, crescători de vite (mai cu seamă de cai), neguţători în timpul liber, oşteni în tot celălalt, slujeau pe câte un domnitor, dar şi pe ei înşişi – de unde frecventele

răzvrătiri împotriva puterii centrale de la Suceava, de la Iaşi, pentru impunerea unui „domnişor” de-al lor, de regulă un impostor – întreprindere în care excelau cei din ţinutul meu, Orhei. Nu se sfiau să dea şi câte o raită peste Nistru, „La Cazaci” (nu o seminţie, ci o adunătură de mercenari: ruşi, polonezi, lituanieni, ucraineni, tătari, moldoveni, numele venindu-le de la tătărescul: *ca zac*: călăreţ rătăcitor, liber – „corp” pe care Ecaterina a II-a l-a prefăcut în unitate de jandarmi-călări); şi „La Tătari” în scop cinstit, de jaf.

Însă oricât de turbulenţi în interior, când se profila primejdia străină, căpătau un singur domn-dumnezeu: Moldova.

Moldovenii de la Nistru, oameni liberi, războinici, cu Tătarii, deveniţi auxiliari ai Turcilor şi stabiliţi (?) în Bugeac, pe litoralul Mării Negre, în sud-estul Moldovei, întreţineau relaţii originale, nemaiîntâlnite nici la răsărit de Nistru, nici „la apus de Prut” la Valahi, Unguri, Poleaci, Nemţi. Apocalipticul: „Vin Tătarii!” se trăgea de la Marea Invazie din 1241 şi avea efect fulgerător, traumatizant, asupra tuturor ne-Tătarilor.

dar nu şi asupra Moldovenilor de la Nistru.

Dintre toate victimele „mongolilor”, de la Caspica la Adriatica, singuri „Nistrenii” nu se temeau de Tătari – de ce? Fiindcă şi ei „discutau” din şa, cu sabia, cu suliţa, cu arcul – predilect, cu *ghioaga*, cu *toroipanul* (termeni, probabil, din substrat); şi ei, ca şi Tătarii erau călăreţi-uşori. Năvălitorii veniţi călare erau obişnuiţi să întâlnească fie o împotrivire din partea unei armate pedestre (deci inferioară cu cel puţin un metru, *înălţimea* constituind *şi* un important avantaj psihologic), fie să întâlnească o cavalerie grea, greoaie, lesne de evitat şi uşor de înfrânt de viespile mongole. Şi Cazacii (de la Pragurile Niprului) „discutau” pe picior de egalitate cu Tătarii, adeseori înfrângându

— Da, aceia erau buni (şi interesaţi) luptători, însă nu aveau de apărat un pământ al lor, o patrie, să-i zicem: „Cazacia”. Moldovenii, da: *Moldova*. Trăind-pe-cal,

Moldovenii de la Nistru îi înfruntau de la egal la egal („de la acelaşi nivel”) pe Tătarii născuţi-pe-cal. Să fie citit romanul Neamul Şoimăreştilor de Mihail Sadoveanu şi ca un document ce poate fi, nu doar ca o superbă ficţiune; să fie citit Dimitrie Cantemir (prin dubla sa origine, aflat în deplină cunoştinţă de cauză), cu a sa Descriere a Moldovei; să fie recitiţi memorialiştii basarabeni D.C. Moruzi, Matei Donici, Leon Donici, Gh. V. Madan: curioşii vor fi surprinşi să afle „istorioare” de genul (citez din memorie):

S-a întâmplat ca într-o vreme în împrejurimile Orheiului să moară aproape toate femeile, după ce născteau (probabil de febră puerperală). S-*a ţinut sfat*: *oamenii au hotărât să sale pe cai şi să deie iama-n tătărime, în Bugeac. Aşa au făcut*: *s-au dus, s-au întors*: *după ce-au tăiat, pe la brâu, toată partea bărbătească, au luat toţi caii, toate vitele, toate sculele de preţ*, precum şi ceva tătarce, de să aibă cine le spăla izmenele… (s. mea.)

Astfel s-a plămădit bravul norod moldovinesc dintre Prut şi Nistru… trag eu o concluzie pripită, însă nu neapărat falsă. Că afirmaţia este verosimilă o probează toponimia tătărască (frecventă, nu doar în Sud, unde câteva secole au locuit – în fine: pe-acolo, prin partea aceea, îşi aveau iurtele, în aul-uri). Dar mai vârtos: onomastica.

Există nume de familie (provenind din porecle), indicând neamul: Rusu, Bulgaru, Turcu, Sârbu, Grecu, Neamţu, Paleacu – şi, desigur Tătaru – acesta din urmă arătând că purtătorul se trage dintr-un tătar; alte nume informează despre „trecerea” la religia creştină: frecventele azi Botez, Botezat, spun că un necreştin: turc, tătar, evreu, lituanian/litvan (înainte de 1400) „trecuse” la creştinism, ca dovadă, fusese *botezat*; nume devenite neaoş-basarabene: Ciachir, Iachir, Celac, Burlac, Batal, Bulat, Uzun, Cabac, Huzum, (H) Amza, Baidan, Buiuc, Murafa… sunt de origine tătară. Probabil şi Hâncu: chiar dacă lingvistul Iorgu Iordan s-a străduit să-l (ex) tragă din slava bulgară, tot de la thrco-tătarul *han* vine, sub forma:

khan, ceea ce a dat în limba română: Cantemir (Han-Temir), dar şi: Temircan (Temir-Han) ...

[Dimitrie Cantemir a fost nu doar domnul Moldovei, nu doar nefericitul aliat al ţarului Petru cel Mare (şi întâiul, cronologic mare-înşelat de Rus: niciunul, dar niciun punct din prevederile Tratatului încheiat între ei la 1711 nu a fost respectat de „protectorul creştinătăţii"), ci şi un savant, în corespondenţă cu contemporanii cei mai luminaţi, membru al Academiei din Berlin, istoric prestigios (Istoria Imperiului Otoman şi Descripţio Moldaviae, scrise în latină, au făcut dată, fiind traduse şi în engleză, germană, franceză); un istoric al religiilor (Sistema religiilor muhammedane), compozitor, muzicolog (printre altele, autor al unui Tratat de muzică turcească şi inventator al unei metode de notaţie a muzicii turco-arabe), etnolog, lingvist, comparatist, „un Lorenzo de Medici al Moldovei", cum îl numise Leibniz. Şi un imens scriitor de „ficţiune-realistă", prin superba Istoria hieroglifică, scrisă în româneşte.

Fiul său Antioh, socotit părinte al poeziei clasice ruse, a fost ambasador la Londra şi a îndeplinit misiuni diplomatice în Franţa – de altfel a murit la Paris, în 11 aprilie 1744].

Acestea – şi încă altele – pentru a spune că nu firea mai slabă a Românilor dintre Prut şi Nistru a fost de vină în strivirea lor, doar în 106 ani; şi nu firea mai tare a românilor din Arcul Carpatic, suferind un mileniu, i-a făcut să iasă cvasi-teferi din robia ungurească.

Ci natura ocupantului. Ungurul, brutal, crud, dispreţuitor, nu i-a considerat pe indigenii găsiţi în interiorul Arcului Carpatic alcătuitori ai unei naţiuni – le-a îngăduit însă practicarea religiei (ortodoxă, după Marea Schismă, 1054), apoi greco-catolică, după 1700; a tolerat ca Valahul (Olah), deşi fără drepturi civice, să aibă tipografii, publicaţii, şcoli – în limba sa;

Rusul – bun, să-l pui pe rană! – doar la câţiva ani de la ocuparea Moldovei de Răsărit, în 1812, a suprimat autonomia culturală promisă, teritoriul a fost colonizat cu

străini, locuitorii au fost rusificaţi cu ferocitate, de parcă Inamicul Nr. l al Pravoslavnicismului Rusesc ar fi fost Românul.

De aceea au fost aduşi, instalaţi, cu zecile, cu sutele de mii, colonişti (orice ar fi fost: germani, elveţieni, francezi, bulgari, evrei, ucraineni, ruşi, găgăuzi erau, sau urmau să fie vorbitori de rusă, nu de română); diviziile – sună cunoscut termenul, dintr-o anecdotă cu Stalin şi Vaticanul… – de slujbaşi ţarişti, care, înainte de a se pensiona şi a se fixa, făceau să le vină în Basarabia, pământ meridional, cu multă lumină (ce să mai vorbim de hrană: carne, lapte, fructe, legume, vin, miere, vânat, peşte.), din cine ştie ce fund al îngheţatei, al mohorâtei Ruşii fraţi, cumnaţi, bunici, veri, vecini – cu „prime de instalare" şi proprietăţi dăruite de generosul Ţar al Tuturor Rusiilor.

Metodă mult perfecţionată după re-re-ocuparea Basarabiei, în 1944. De altfel ţarii roşii, pe când erau ei doar ţarevici (secretari-generali ai PC al RSS Moldovenească), se antrenaseră, de pe tronul de la Chişinău, pe spinarea românilor basarabeni – persecutându-i, înfometându-i, deportându-i, dezlocuindu-i, negându-le identitatea, alta decât a lor, ocupanţii: un porc-de-câine ca Hruşciov, un câine-de-porc ca Brejnev, un zaharisit-din-fragedăcopilărie ca Cernenko, un crocodil kaghebist numit: Andropov, „pacificator" al Ungurilor, în 1956. – toţi aceştia au fost mai întâi „guvernatori" la Chişinău.

Cum se va fi făcând că primii trei erau *şi* ucraineni?

Doar Ucrainenii se declaraseră totdeauna nu doar antiruşi, ci: anticomunişti, nu?

Scurtă istorie a „Basarabiei".

Un rapt, o diversiune lingvistică, realităţi statistice

Am mai scris, am re-scris, am tot scris – şi bine am făcut – acum re-re-repet adevăruri istorice de toată lumea ştiute:

— În Antichitate teritoriul aflat de-a dreapta şi de-a stânga Nistrului (Tyras) era numit de greci, prin Herodot:

Tyrageţia. Era locuit, după cum îi arată numele, de geţi. Sub presiunea sciţilor, în secolul V î.Hr., geţii se retrăseseră spre nord-vest şi sud-vest, dar în secolul IV, celţii împingându-i de la vest, sub Dromichaite, apoi sub Burebista reveniseră, atingând iarăşi Bugul (Hypanis). Odată cu ocupaţia Daciei (sec. Îl d.Hr.), a fost romanizată şi Tyrageţia, însă puţinele descoperiri arheologice făcute pe acest teritoriu – cele mai importante: la Olbia, pe malul drept al estuarului Bugului – fuseseră ocultate de ţarişti, iar de bolşevici trecute la „informaţii secrete" [vezi soarta arheologului Ion Suruceanu] – pentru a ascunde thraco-dacitatea-romanitatea actualei Ucraine de Sud-Vest).

Sărind peste un mileniu:

De unde: „Basarabia"?

Pe la 1352 domnul Ţării Româneşti, Nicolae Alexandru Basarab, fiul lui Basarab I-ul, după o campanie împotriva tătarilor, pe care i-a bătut şi i-a alungat dincolo de Nistru, a consemnat în documente scrise şi desenate (hărţi) un teritoriu de circa 4.500 km. p. aflat între nordul gurilor Dunării şi afluentul său, Prut (Pyretus), ca „Basarabia", de la numele dinastiei sale. În unele hărţi din sec. al XVI-lea şi tot în unghiul format de râul Prut şi Dunăre apărea: „Bassarabia (Pârş)".

[Caterina a II-a a Rusiei (am mai sărit cinci secole…) era protectoarea lui Voltaire, a lui Diderot; contra multor favoruri pecuniare a primit la rându-i favorurile acestor „directori de conştiinţă". Pe calea deschisă de prestigioşii călători, după Revoluţia Franceză din 1789, mulţi nobili, militari, ingineri ori simpli aventurieri (şi) francezi au căutat adăpost şi au făcut carieră în Rusia cea ducând lipsă de specialişti în modernizarea Imperiului – acţiune începută de Petru I. Printre aceştia a fost şi ducele de Richelieu (Armand Emmanuel de Plessis), fugit de Revoluţie, ajuns în Rusia în acelaşi an, 1789.

Ţarina i-a încredinţat administrarea guberniei sud-vestice recent cucerită de la tătari (Edissan în 1792). Pe locul unui sat de pescari, Hagi-Bei, după planurile lui Richelieu şi ale echipei sale de specialişti francezi (printre

care de Rubas şi Langeron) a fost ridicat cel mai important port meridional al Rusiei. Francezii în slujba Rusiei Eterne aveau o solidă cultură clasică, drept care au botezat noua aşezare: *Odessa* – „de la antica cetate elină *Odessus*”. Ce conta că *Odessus* fusese, într-adevăr, colonie ioniană, însă nu acolo unde o indicau, ci departe, la peste 400 km în linie dreaptă, spre sud, în Bulgaria de azi, pe locul numit: Obzor, între Varna şi Burgas. Ruşii nu ţin seama de adevărul istoric, ei se bucură (în tăcere) de profitul geopolitic.

Ducele de Richelieu s-a întors în Franţa abia după Restauraţie (1815), deci s-a aflat şi în slujba ţarului Alexandru I, cel care, la 1812 (!), profitând de situaţia critică a lui Napoleon, a răpit jumătatea estică a Ţării Moldovei (am mai spus-o? – am s-o re-re-spun!), cu ajutorul generalului Langeron, care a manevrat din umbră tratativele cu Turcii de la Giurgiu în calitatea sa de aghiotant şi consilier al lui Kutuzov. Alte surse pretind că ducele de Richelieu, departe de a fi fost slugă supusă şi falsificator-şef al imperialismului agresiv rusesc, l-ar fi consiliat pe Alexandru I s-a nu-i nedreptăţească pe bieţii-moldoveţii, care sunt… latini; că ar fi invocat Tratatul de la Luck din 1711, încheiat între Petru cel Mare, strămoşul lui Alexandru, şi domnul Moldovei, Dimitrie Cantemir, prin care ruşii „garantau pe veci”, nu doar suveranitatea Moldovei ca stat, ci domnia ereditară şi autoritatea absolută.

Futeze! ca să o tragem pe franţuzeasca moldavă. Richelieu se afla în serviciul Rusiei, nu în al adevărului istoric, cu atât mai puţin în ai dreptului popoarelor de a nu fi înghiţite de Monstrul Rus].

Urmarea se cunoaşte: noua frontieră dintre Moldova şi Rusia „s-a mutat” mai la vest, pe râul interior Prut, cel care împărţea, topografic, ţara pe o linie nord-sud. Fireşte, raptul celei mai bogate părţi a Moldovei nu a fost un accident, ci o constantă tactico-strategică rusească: peste un secol şi aproape jumătate, în iunie 1940, la fel: profitând de situaţia, nu doar critică, ci catastrofală a

protectoarei României, Franţa, învinsă de Germania şi ocupată, Rusia (sovietică, ceea ce n-o împiedica de a fi, în continuare, aceeaşi putere imperialistă) a re-răpit Basarabia şi, în acelaşi preţ, Bucovina de Nord şi ţinutul Herţa. (Ţările Baltice au fost înghiţite, „înglobate”, vorba istoriografiei sovietice, în totalitate, deci, în marea lor nefericire, măcar şi-au putut păstra identitatea – teorie contestată, pe bună dreptate, de baltici).

Ducele de Richelieu, guvernator al provinciei Odessa sub trei ţari: Caterina a II-a, Pavel I, Alexandru I şi strategii-cartografi-dezinformatori-diversionişti ţarişti francezi aflaţi sub conducerea sa, lucrând la reprezentarea (carto) grafică a *viitoarelor teritorii ruseşti*, încă înainte de 1812! a cu) găsit în documente denumirea Basarabia (cea de la 1352) – de multă vreme ieşită din uz – şi a cu) operat două falsuri:

— Un *fals toponimic*: din denumirea românească: Basarabia, de la numele de persoană Basarab, a făcut... Bessarabia (dublarea s-ului şi e-ul final: marca indelebilă franceză), denumire care, „la o adică” ar fi fost tradusă (din rusă, fireşte!): „Fără Arabi”. Traficare grosolană, profitabilă ruşilor: „fără” ar fi trebuit grafiat: „bez”, nu „bes”; cât despre „Arabi” nicicând nu le-au spus Ruşii Turcilor – nici Tătarilor: „Arabi”. *Manipularea cuvântului* avea să fie repetată în anii lui Gorbaciov, mai ales prin „glasnosti” ajuns în Occident gata-tradus de ruşi: „transparenţă” (de unde transparenţă? de la *Glas*, care, în limbile germanzic/e se traduce prin *sticlă*, ca materie? – când în rusă *glas*, ca şi în româneşte, înseamnă: *voce*!); astfel o semnificaţie onestă în ruseşte, anume: (starea) de a da, de a căpăta glas, voce, cuvânt, rostire (cui/cine? fireşte, cei/celor care nu au., deci: libertate de expresie) – a fost traficată în „transparenţă”;

— Un *fals cartografic*: teritoriul numit în secolul al XIV-lea Basarabia se întindea pe o suprafaţă de cca. 4.500 km. pătraţi – şi se afla în sudul Ţării Moldovei – deci, pe hartă, denumirea lui era scrisă. orizontal; pe harta confecţionată de cartografii francezi de sub conducerea

ducelui de Richelieu, în slujba Imperiului Rus: Bessarabie (numele *viitoarei* oblasti apoi, din 1825: gubernie rusească) a fost grafiată/trasată pe o linie pornind de foarte sus, de la nord spre sud, cu o uşoară curbură urmărind forma ţinutului care, acum, măsura *de zece ori* mai mult decât Basarabia originară: 45.000 km. pătraţi.

[Nicio noutate în ceea ce afirm: Eminescu scrisese mai bine şi mai documentat încă în 1878 (*Timpul*, 10 februarie) în articolul „Chestiunea retrocedării Basarabiei" şi mult dezvoltat în studiul „Basarabia", publicat tot în *Timpul* din martie, acelaşi an, 1878.

«Nu întâmplător», vorba comuniştilor, poetul nostru naţional a fost „epurat" printre primii, considerat – şi el! – nu doar „antisemit", dar şi „faşist" – corecţiune: „având o concepţie fascistă"].

În legătură cu orientarea nord-sud a acestei unităţi geopolitice:

Ţara Moldovei nu a fost niciodată străbătută de frontiere interne orientate nord-sud, deşi cursurile de apă, în majoritate, urmează această direcţie. Moldova cunoştea încă din secolul al XIV-lea o Ţară de Sus (la nord), o Ţară de Mijloc şi o Ţară de Jos, în sud. Se vorbea despre „Moldovenii de la Nistru", despre „Moldovenii de dincolo de Nistru", însă niciodată nu s-a spus-scris: „Moldova de la Nistru"; rar de tot: „Moldova *dintre*

Prut şi Nistru". Râul interior Prut, curgând de la nord spre sud, nu separase vreodată unităţi administrative mici (plase), nici mijlocii: judeţe, pe ambele maluri ale sale fiinţând, călare, cel puţin treizeci de aşezări.

…Aşezări româneşti existaseră din timpuri imemoriale dincolo de Nistru, dincolo de Bug, dincolo de Nipru, dincolo de Don, până în Caucaz, până la Volga, până la Caspica, dincolo de ea. Dintre sedentare-agricole, cele vlahe (b/volohe) erau cele mai vechi. Elementul românesc, mai corect: dac romanizat (şi nu doar moldovenesc) a jucat rolul de pionier încă înainte de năvala mongolă din secolul al XIII-lea, iar în toiul ei a mers în sens contrar: *spre* Răsărit. Era alcătuit din localnici supravieţuitori ai anticei

Tyrageţii, apoi din stabiliţi de bunăvoie la est de Nistru, apoi din „colonişti de nevoie” (nu doar moldoveni, dar şi munteni, luaţi cu de-a sila de armatele ruseşti în retragere şi, începând cu domnia Caterinei a II-a împământeniţi între Nistru şi Bug); de asemeni, dintre păstorii originari din Carpaţi, din Transilvania – şi nu din puţini ar (o) mână ca ramura paternă a mea purtând numele „macedonean”: Goma [una din ipoteze, cealaltă: un strămoş s-ar fi chemat Huma, Humă; după ocupaţia rusească din 1812 ruşii ar fi modificat grafia în Guma, apoi în Goma]. Ei au dat *primii sedentari rurali continentali* în „Tartarie Pârş” (oraşele de pe litoral erau locuite de greci, de armeni, de evrei şi de ar (o) mână – drumul spre Est al negustorilor şi al aventurierilor urmărind îndeaproape malul Mării Negre).

Ţăranii se mutau – din diferite motive – de aici, dincolo; sedentari fuseseră, sedentari rămâneau, oriunde şi oricât s-ar fi deplasat;

Păstorii călătoreau cu turmele: mergeau la coada oii (care, ea, oaie, se lua după a berbecelui-mare…).

Nomadismul păstoresc al carpatinilor şi al pindaricilor (aici: nu de la poetul Pândar, ci direct de la munţii Pind din Macedonia, unde ar fi vatra Ar/o/mâinilor), era în fapt un sedentarism-peroate. Din pricina imenselor distanţe, transhumanţa nu mai era anuală, ci de la cincinală în sus – până la eternă. Fiecare *turmă* (termen latin) numărând zeci de mii de capete – şi nu doar *oi* (idem), ci şi vite albe şi cai – era păzită pe un anume loc (*stână*, termen din substrat) de zeci de persoane alcătuind o *familie* lărgită. Păstorii-mergători-împotriva-istoriei (şi a geografiei.) aveau căruţe supradimensionate, coviltirate, etajate, adevărate case pe roate, deplasabile numai pe timp secetos şi pe pământ îngheţat (când era zăpadă, roţile erau înălţate şi aşezate pe tălpici de sanie), cu câte patru-şase perechi de boi fiecare – după ce o păşune era epuizată; aveau – tot pe roate – mori de vânt (făină pentru pâinea oamenilor, uruială pentru animale) cu aripi de pânză, pliabile; aveau şi biserici pe roate – adevărat, fără turle, clopotele fiind montate pe un cadru de lemn, şi el

prevăzut cu roate… Ustensilele, cazanele de fiert laptele, găleţile de muls, uneltele de dulgherie, de fierărie, de cojocărie, de căldărărie etc erau transportate separat. Uneori – adeseori – o *stână* pleca mai departe, cu oile, pe loc rămâneau câţiva. nomazi semisedentari: îşi făceau case adevărate, casele alcătuiau un cătun, apoi un sat, apoi un târg – oricum, acea nouă aşezare era dotată cu depozite pentru brânză, lână, piei, pastramă şi juca rolul de popas pentru alte turme venite din Apus, cât şi pentru caravane, în ambe sensuri. Şi noii sedentari creşteau animale însă turmele fiind mult mai. puţin foarte-mari, păşunau doar prin jurul satului-nou (pe o rază de 50 kilometri), în restul timpului cultivau cereale, legume, sădeau pomi fructiferi şi viţă de vie – chiar şi perdele de pădure destinate să apere satul de Crivăţ. – seminţele, puieţii, butaşii fiind aduşi de-acasă.

La 16 mai 1812, prin Pacea de la Bucureşti (ce ironie!) Rusia a răpit partea răsăriteană, cea dintre Prut şi Nistru, a Ţării Moldovei, botezând-o abuziv: Bessarabia.

La 23 iulie 1812 Ruşii au adoptat un Statut special pentru colonizare (nu au pierdut timpul Fraţii Creştini, colonizatornicii). În virtutea rusificării-prin-colonizare (şi) a „Bessarabiei”, coloniştii, fie aduşi din alte părţi ale Imperiului, fie din afara lui, se bucurau de enorme avantaje: căpătau numaidecât cetăţenia rusească, erau scutiţi de armată, de impozite, li se dăruiau generos-împărăteşte mari suprafeţe de pământ (se înţelege, furat băştinaşilor). Astfel au fost atraşi colonişti occidentali: germani, elveţieni, francezi; colonişti ne-ruşi din Rusia: germani din Ţările Baltice şi din regiunea Varşoviei (acea parte a Poloniei ocupată de Ruşi); ucraineni (ruteni) din Pocuţia, din Galiţia; evrei din Galiţia, din Ucraina de sud-vest (cea dintre Nistru şi Bug); bulgari şi găgăuzi din Imperiul Otoman (Bulgaria de azi) precum şi ruşi-ruşi (de pretutindeni).

Nu am avut o statistică în care să fie consemnată situaţia populaţiei în Momentul 1812, doar informaţia:

La 1810 în „Moldova dintre Prut şi Nistru” existau

327.199 locuitori din care străini sub 5% (evrei: „o cifră nesemnificativă, în jur de 1%”, cca. 3.000 persoane).

Se ştie însă că „multă lume” trecuse pe malul drept al Prutului, mai cu seamă ţărani (mii de familii), fugind de spaima *şerbiei* ruseşti, cea care îi prefăcea pe oameni în suflete.

Din cifrele aflate la dispoziţie, fiind vorba despre *Evreii în*

Basarabia, le voi da doar pe cele indicând „mersul” lor în comparaţie cu populaţia totală a noii gubernii ruseşti şi cu a indigenilor:

Statistica rusească din 1817:

(de la Legea Colonizării din iunie 1812 trecuseră cinci 5 ani, interval în care intrase în „Bessarabia” un număr considerabil de evrei lipsiţi de drepturi, persecutaţi, masacraţi, „pogromizaţi”, în Galiţia şi în Ucraina):

Total: 482.630 locuitori

Români: 419.240 85% (*deci*, *străini*: *15*%)

Evrei: 19.130 (*3.000 în 1810, 1*%) – 4, 2 %

Statistica rusească („Zaşciuk”), tipărită în 1862, însă oglindind situaţia anterioară cu un deceniu:

Total: 914.679 locuitori:

«Moldoveni»: 600.000 66, 4% (*străini*: *23*%)

Evrei: 78.216 (3.000 *în 1810, 1*%) 8, 6%

Statistica rusească din 1862:

Total: 1.003.499 locuitori:

«Moldoveni»: 515.927, 51, 44% (*străini*: *48*%)

Evrei: 95.927 (3.000 *în 1810, 1*%) 9, 56%

Statistica rusească din 1897:

Total: 1.935.412 locuitori:

«Moldoveni»: 920.919, 47, 58% (*străini*: *peste 52*%)

Evrei: 228.168 (3.000 *în 1810, 1*%) 11, 79%

În 87 ani, numărul „moldovenilor „crescuse de 3 ori „numărul evreilor – „– 75 ori

După statistica din 1919 rezultă că în 109 ani (1810 – 1919) populaţia evreiască din Basarabia crescuse de *89* ori, ajungând la *267.000 persoane*.

De adăugat şi următoarele informaţii din 1897:

— *În mediul urban trăiau 14% dintre moldovenii băştinaşi*:

— *Ştiutori de carte, moldoveni*: *bărbaţi*: *10, 5%*; *femei*: *1, 3 %*

germani: (*b*): *63, 5%*; *f*): *62, 9%*

evrei: (*b*): *49, 6%*; *f*): *21, 6 %*

Mai analfabeţi decât moldovenii erau ţiganii: *O, 3%… Rezultat „culturalizator „al unui secol de ocupaţie rusă.*

Statistica sovietică („Krupenski", Paris), 1920:

Total 2.973.750 locuitori

«Moldoveni»: 48, 2%

„Români" (!) 21, 0% (= 69, 2%; *străini*: *30%*)

Evrei: 9, 0% = cca. 260.000 (3.000 *în 1810, 1%*)

Statistica românească din 1931:

Total: 2.864.402 locuitori:

Români: 1.610.757

Evrei: 204.858

Statistica românească din 1939

proporţia populaţiei evreieşti în câteva oraşe din nord-estul ţării:

Bălţi	46, 6%
Hotin	37, 7%
Chişinău	36 %
Călăraşi-Târg	76, %
Orhei	41, 9%
Soroca	36, 3%
Cernăuţi	38, 8%
Rădăuţi	33, 6%
Vijniţa	70,0 2%

Sighet 38,
9%

La început a fost antiromânismul o istorie „antisemită-antirusească” a Basarabiei scrisă de un evreu bolşevic

După izbucnirea revoluţiei bolşevice în 1917 situaţia Basarabiei a devenit diferită de a restului Rusiei ruseşti şi asemănătoare cu a teritoriilor ne-ruseşti europene, cu populaţie ne-rusească: Finlanda, Ţările Baltice, Polonia Orientală. Locuitorii ţărilor înghiţite de rus, oprimate de rus, des-identizate de rus vedeau în revoluţia de la 1917 *schimb area* marcată, nu doar de câştigarea *justiţiei sociale*, ci şi de cucerirea *independenţei naţionale*. Or, cei mai îndârjiţi oponenţi (corect: inamici) ai independenţei provinciilor, ţărilor, comunităţilor neruseşti, din partea Imperiului fost ţarist devenit bolşevist erau, nu atât ruşii, fie monarhişti, fie republicani, social-revoluţionari, anarhişti, bolşevici – cât evreii, visceral ostili *ideii naţionale – la toţi alţii*, la *goi*…

Cum o mare parte dintre ei – „nu chiar toţi, numai circa 98%” – erau bolşevici, au militat cu abnegaţie în toate organismele de tranziţie în scopul de a sabota orice veleitate de secesiune şi de a menţine cu orice preţ (şi) Basarabia „în componenţa” (expresie consacrată) Rusiei, apoi în a URSS: Iakir Iona, Levenzon Filip, Grinfeld Nadejda (ea pleda pentru „caracterul unitar al Rusiei libere” şi s-a opus chemării Armatei Române pentru a pune capăt haosului „revoluţionar”), Grinfeld Veniamin, Grinberg G., Grinştein (?), Lando Gutman – aceştia cinci din urmă, membri ai *Bundului*, aveau misiunea de a nu permite „destrămarea patriei ruseşti” – Rabei (Rabbei) N.S., Rabinovici A.Z., Seinberg – cu toţii membri ai Sfatului Ţării, în prima lui configuraţie. Când, în cele din urmă, Basarabia şi-a câştigat autonomia, apoi şi-a impus independenţa, apoi, culme a insolenţei: a cerut fireasca unire la România. Ce jelanii, ce văicăreli, ce ieremiade, ce blesteme ale evreilor! Dacă ruşii aveau treburi mai urgente

decât păstrarea periferiei Basarabii, evreii – şi nu doar cei născuţi pe teritoriul dintre Prut şi Nistru – au înregistrat evenimentul de la 27 martie 1918 ca pe o catastrofă, o înfrângere, o pedepsire, o umilire a lor, apostolii internaţionalismului Revoluţiei Bolşevice considerată, nu pe nedrept, operă proprie. Şi din acest motiv (celălalt, secret: instaurarea unei patrii evreieşti) „*recuperarea Basarabiei*” le-a devenit evreilor o chestiune de onoare; de supravieţuire. Au luptat neobosit până la „victoria cvasifinală”: diktatul din 26 iunie 1940, prin care Rusia – URSS a re-răpit Basarabia şi, pentru că tot pornise la furat, a „împrumutat” ruseşte şi Bucovina de

Nord; până la „victoria totală”: 23 august 1944, când… „Armata Roşie” (cotropind jumătate din Europa) „a. eliberat nu numai pământul românesc, ci şi sufletele încătuşate”, cum scrie jubilator, falsificator de istorie, ofensator pentru români Matatias Carp (precedând-o în timp pe stalinista – aşa se prezintă ea însăşi – Lilly Marcou, autoare de broşuri bolşevice mult îndrăgită/e de Liiceanu).

Au luptat. prin terorism:

[Emanuel Bădescu „Terorismul în România”, Lumea nr. 1, 2006):

„Din enumerarea acţiunilor secţiilor teroriste ale Partidului Comunist şi Internaţionalei a III-a pana la mijlocul lunii aprilie 1921 rezulta atât frecventa, cât şi gradul lor de periculozitate, acestea soldându-se adesea cu victime, în vreme ce agresorii, când se întâmpla să fie capturaţi, erau pedepsiţi cu o stranie blândeţe. *Convingerea unor politicieni romani*: *aceştia acţionează „după cum le dictează conştiinţa potrivit dreptului garantat de sistemul democratic*, *precum* şi *apartenenta lor la etnia intangibila care dăruia istoriei „brigăzile internaţionale”*, *sunt cele două elemente care au legat justiţia de* mâini. Culmea: la Paris, aproape zilnic, comuniştii şi adepţii fundamentalişti ai democraţiei manifestau cot la cot împotriva abuzurilor pseudojustiţiei romane! mai mult, rezistenta zilnica a statului roman la dezintegrarea plănuită de Komintern era privita ca o

„continuare zilnica a măcelăririi muncitorilor”… Partea proastă a acestor manifestaţii era ca deranjau diplomaţia romană, Diamandy şi apoi Titulescu explicând în detaliu, dar zadarnic, în ce consta adevărul romanesc şi adevărul bolşevic. În anii 1921 – 1924, activitatea terorista bolşevica a fost atât de intensa, încât consemnarea ei selectiva a condus la apariţia unei broşuri (…) sub semnătură lui *Gheorghe Tătărescu*! *Din informaţiile primite de la Serviciul secret al Armatei s-a întocmit un tabel, pe anii 1919 – 1925, al „organizaţiilor teroriste descoperite în Basarabia”, cuprinzând* 118 asemenea organizaţii, (subl. mele, P.G.) (…) doar de Basarabia. În restul ţării cate vor fi fost? Cate consemnate şi de Siguranţă?

„Toate eforturile, toate atentatele îndreptate contra autorităţilor şi populaţiei din România au urmărit un scop precis, care nu numai ca nu reprezenta lupta de clasa ori răzbunarea muncitorimii pentru exploatarea nu rareori nemiloasa, ci se găsea la ani-lumină de însăşi ideologia leninista. *Acest scop avea ca suport secularul imperialism rus, transformat prin cosmetizare în imperialismul Rusiei Sovietice. Dar, spre deosebire de Rusia pravoslavnica, noua Rusie era portdrapelul luptei de distrugere a lumii creştine cu armele revoluţiei clasice: teroare, abuzuri, delaţiune, confiscare de bunuri şi de conştiinţe, valuri de condamnări gratuite*. (subl. mea, P.G.) Acest aspect, ţinut secret pana astăzi, a fost relevat de evenimentele din primele două decenii „roşii” de după ultimul război mondial, când naţiunile creştine din ţările cedate pentru experimentul comunist au suferit o crunta prigoana cu substrat religios din partea străinilor de alta religie, din acest unghi procesul de comunizare fiind unul dintre cele mai lungi şi sângeroase războaie (anti) religioase din istorie.

„România a fost programata sa cada în ghearele Moscovei încă *din anii interbelici – în 13 decembrie 1918, în plina copilărie a puterii sovietice, sau în toamna anului 1924, în momentul maturizării acestei puteri. Cum vom*

vedea, din cauza poziţiei geostrategice, de căderea ei depindea însăşi bolşevizarea Balcanilor... În ziua de 8 august 1924, Comitetul Executiv al Internaţionalei a III-a aproba „Proiectul de operaţie al comuniştilor din România”, *care trebuia să dea viaţa visului de distrugere a statului roman, ale cărui prime episoade le-am urmărit la Iaşi şi în Crimeea şi pentru care a ucis şi s-a sacrificat Max Goldstein. Datorită importantei „ca metoda de lucru”, cât şi din motivul necunoaşterii sale (cu excepţiile de rigoare)*, îl *voi reproduce integral*:

„De acord şi împreună cu secţia comunista balcanica, cu participarea comuniştilor de seama, sub preşedinţia secretarului general Kolarov, în ziua de 8 august, la sediul Kominternului s-a aprobat următorulplan de acţiune în România, aplicabil în prima jumătate a lunii septembrie a.c.

„Ca principiu, s-a admis ca în toate acţiunile ce vor avea loc în *statele din Balcani (...), Uniunea Sovietică sa nu participe oficial. Ajutorul efectiv, cu oameni şi mijloace materiale, este dat numai de comuniştii grupaţi în centre şi care îşi iau asupra-şi responsabilitatea pentru el. Planul se reduce la următoarele acţiuni: întreaga România este împărţită în cinci zone.*

„Prima zona, sau cea de nord, cuprinde raionul Bucovina, în care drept focare de propaganda şi centre pentru viitoarea revoluţie se indica: Cernăuţi, Corneanca, Bertina, Părcăni, cu direcţia generală spre Iaşi. Ca punct central de operaţie apare Corneanca, întrucât grupul de acolo are îndatorirea sa azvârle în aer podul de pe linia ferată *Cernauti-Pascani, fapt datorită căruia Bucovina va rămâne izolată de restul ţării. De acolo, înaintarea generală de-a lungul caii ferate are direcţia spre sud, în special spre Iaşi, unde trebuie să facă legătura cu teritoriul sovietic, şi anume cu forţa organizata de Znamenski* în *grânarul Basarabiei. Acest detaşament urmează să treacă peste Nistru ceva mai la sud de Rascola, distanta cea mai scurtă între Iagorlik* şi *Iaşi. În fruntea detaşamentului sta Maevski, cu cartierul general*

la Subotina.

„*A doua zona e Basarabia propriu-zisă. În raionul Basarabia nu se presupune nicio acţiune* de seamă. *Numai la sud, aproape de la vărsarea Nistrului şi până la Gurile Dunării, va trebui să aibă loc partea principala a revoluţiei. Drept cai de operaţii apar*: *Tuslă, Tatar-Bunar şi Cartol. În acest punct suntoregatite de mai înainte depozite de muniţiuni şi ele apar ca puncte de reuniune ale prietenilor organizaţi care, o dată uniţi cu Terente, trebuie să înainteze spre Galaţi cu scopul de a-l ocupa. Ca loc de concentrare a grupurilor este indicat Ismail-Chilia-Reni, de unde urmează să se dea atacul general asupra Brailei* şi *Galaţiului. În acest raion trebuie să aibă loc evenimente* de seamă. *Detaşamentul de ajutor din teritoriul sovietic urmează să treacă graniţa în raionul Olanesti-Budachi-Tusla*. (subl. mele, P.G.)

„A treia zona, sud-rasarit, cuprinde Dobrogea românească şi întreaga Silistra. (…) Conducerea acestui grup, împreună cu detaşamentele sosite din teritoriul sovietic pe uscat, este încredinţată lui Kotovski, supranumit cel Gros. Debarcarea e condusa de Godlevski-Gadilo, supranumit Gremceski.

„A patra zona cuprinde raionul Banat şi Ungaria de răsărit (zona Zarandului, n.n.). (…)

„(…) Zona a cincea, cuprinde partea de nord (Maramureşul, n.n.), Ungaria răsăriteană (Crisana, n.n.) şi Transilvania, cu centrul la Cluj, Dej şi Oradea. Aici pot avea loc numai demonstraţii, desfăşurându-se numai acţiuni mici cu detaşamente de lucrători şi ţărani.

„Conducerea generală a operaţiei în zona întâia şi a cincea au luat-o asupra lor tov. Bădulescu (Gelbert Moscovici, *n.n.*), Zociński, Rareniuc şi Karl Koz (Itzig Kallman, n.n.). În a doua zona vor fi conducători tovarăşii Gherman, Goldstein şi Gruetenberg. A treia şi a patra zona vor fi conduse de tovarăşii Kalifarski, Rankevici, Ivan Mironovici, Karl Koz şi Weissenburg. Conducerea generală a revoluţiei Comitetul Executiv o încredinţează treimii speciale, compusa din tovarăşii Bădulescu, Goldstein şi

Kalifarski.

„Revoluţia trebuie să înceapă între 10 – 15 septembrie. (subl. mea, P.G.)

„Documentul releva caracterul secret al acestui plan care va produce evenimentele tragice de la Tatar-Bunar prin neimplicarea „oficiala" a Uniunii Sovietice, o calitate care a marcat toate acţiunile teroriste antiromâneşti, mai cu seamă – cazurile cele mai fireşti şi mai numeroase – când acestea erau declanşate prin ordine verbale. Istoricilor li se servesc „documente secrete" care însă nu dezvăluie activităţile secrete, nici măcar nu le presupun! Se mai observa din text ca ura sovieticilor împotriva României era aşa de adâncă, încât numesc regiunea dintre Tisa şi Munţii Apuseni cu numele de Ungaria răsăriteana, deşi sunt evident deranjaţi de naţionalismul maghiar. Chiar mizează pe susţinerea „iredentiştilor maghiari"! Aceasta „slăbiciune" aminteşte de crearea Regiunii Mureş Autonome Maghiare din „epoca Chişinevski" (nu Dej, cum e numita deloc întâmplător azi). Împărţirea în regiuni – nu prea – istorice a teritoriului romanesc nu trebuie nici ea trecută cu vederea. Aceeaşi direcţie o vor urma Planul Valev şi mai noile euroregiuni concepute probabil de „foştii comunişti", de „foştii kominternişti" sau de kaghebiştii „refugiaţi" în Occident. De cei cărora urma sa le fie făcut cadou teritoriul căsăpit din nordul Dunării, ce să mai vorbesc. Ma întreb doar dacă bănuiau antiiudaismul visceral al lui Stalin, sentiment care – privit de la distanta – acoperă de ridicol speranţele, lupta şi sacrificiul teroriştilor roşii şi ale soldaţilor „brigăzilor internaţionale", cei care au „scris paginile nemuritoare" ale aşa-numitei „mişcări muncitoreşti" din România şi de aiurea. Terorismul interbelic de factura comunista, nu doar comparabil cu terorismul postbelic – iniţiat tot de Moscova –, ci mult mai activ, a însângerat aproape zilnic pământul rom anesc. Nu ar merita mai mult decât o abordare eseistica, precum cea de fata? Respectiv, o tratare ştiinţifică?")]

Aici îşi are locul şi textul lui (Stelian Tănase):

„Max Goldstein Confesiunea unui terorist comunist”.

Primul atentat cu bomba din istoria României s-a produs la 8 decembrie 1920, în sala de şedinţă a Senatului. „Maşinăria infernala”, montata în tribuna, i-a ucis pe ministrul Justiţiei, Dimitrie Greceanu şi pe senatorii Spiridon (Spirea) Gheorghiu şi Dimitrie Radu, episcop de Oradea. Preşedintele Senatului, generalul Constantin Coandă, a fost la rândul sau grav rănit.

Principalul autor al acestui carnagiu care a şocat opinia publică românească a fost identificat în persoana lui Max Goldstein, un funcţionar născut în Bârlad, într-o numeroasa familie de comercianţi evrei. Era poreclit „Omul cu cârlig”, din cauza faptului că avea mana dreapta amputata. În ciuda acestei infirmităţi, Goldstein îşi câştigase reputaţia de as al explozibililor şi de artist al evadărilor. Avea numai 23 de ani, însă era recidivist. Fusese deja condamnat la 10 ani de închisoare pentru crime împotriva siguranţei Statului, însă, în febru-arie 1920, reuşise să înşele vigilenta gardienilor şi apoi să fugă din tara. După câteva luni petrecute la Odessa, se întorsese în toamna la Bucureşti, decis să „răzbune muncitorimea asuprita”, prin acte de terorism. Încercase mai întâi sabotarea cailor ferate. Tentativele sale repetate nu au produs, însă, victime. A urmat, apoi, atentatul de la Senat. Max Goldstein a fost capturat abia în noiembrie 1921, când încerca să intre din nou în România, pe la Giurgiu, încărcat cu 15 kilograme de explozibil. A urmat un proces lung şi răsunător. Condamnat la munca silnică pe viaţă, Goldstein a murit în octombrie 1925, la închisoarea Doftana, după aproape 60 de zile de greva foamei. Detalii despre activitatea acestui terorist fanatic puteţi afla chiar din declaraţiile sale, consemnate de anchetatorii Siguranţei imediat după arestare. Un document inedit, care frapează prin cinismul şi lipsa totală de remuşcări care răzbate printre rânduri.

Prima evadare, minuţios planificată

După aproape un an de la sângerosul atentat din Senatul României, principalul artizan al carnagiului dădea,

în sfârşit, cu subsemnatul în faţa anchetatorilor. Iată ce mărturisea el maiorului C. Cernat, comisar regal pe lângă Consiliul de Război al corpului 2 Armata, şi subinspectorului general Vintila Ionescu:

„Ma numesc Max Goldstein, zis Stejarul, zis Coca, zis Serghie, Teohari, Abramovici, Sami Beliński, de ani 23, născut în comuna Bârlad, judeţul Tutova, din părinţi Alter şi Toni, comercianţi în Bârlad, de profesiune funcţionar comercial, domiciliat în ultimul moment în Iaşi, strada Sarăriei; armata nu am făcut, în judecata am fost dat şi condamnat la zece ani de munca silnică pentru crima contra siguranţei Statului, decorat nu sunt. Asupra celor ce mă întrebaţi, declar următoarele:

În februarie 1920, judecându-se la Curtea Marţială procesul complotului comunist zis de la Vitan, am făcut să fiu citat ca martor, întrucât intenţionam o evadare şi căutam asemenea ocazie. Planul meu a reuşit, căci fiind adus de la închisoarea Văcăreşti unde îmi făceam pedeapsa la care fusesem condamnat la 10 ani, de Curtea Marţială, unde se judeca procesul, şi profitând de momentul când am fost condus, după cererea mea, la latrina, am intrat pe o uşă de alături, unde întorcând cheia am ieşit în strada Sărindar, de unde apoi, luând o trăsură, am plecat în strada Bradului 26, la vechea gazda Julietta Holtzman. Aci am făcut să fie avizat fratele meu Paul Goldstein, zis Petre Traur, care după puţin timp a şi sosit la mine, însoţit de Nae Negoiţă care a rămas afară. Cu ajutorul acestora am plecat chiar în aceeaşi seară la domiciliul lui Negoiţă, în strada Ana Davila No. 24, unde sub numele de Teohari am stat atât fata de proprietar cât şi fata de cei din curte timp de 2 săptămâni. În acest interval am fost vizitat de Julietta Holtzman, sora mea Rebeca nefiind în Bucureşti nu venea; în cele din urmă, cu concursul lui Negoiţă şi Pârvulescu, am plecat spre Timişoara-Carpinis – pe unde am trecut fraudulos frontiera şi am continuat voiajul prin Serbia, Sofia, Varna, Odessa, unde am ajuns la 1 mai 1920”.

Sabotaj eşuat pe linia ferată Ciocăneşti-Chitila

La Odessa, fugarul a luat legătura cu grupările bolşevice, oferindu-se să se pună în slujba cauzei sovietelor. A primit sprijinul aşteptat:

„Mi s-au dat cu acea ocazie fonduri 12.000 lei şi, în adevăr, am plecat înapoi la Vama, de unde m-am introdus fraudulos prin graniţa dobrogeana şi, ajungând la Dobrici, am luat trenul şi am venit la Bucureşti cam la începutul lunii octombrie 1920, ducându-mă direct la Negoiţă. Din cauza urmăririlor pornite la epoca grevei generale, mi-am strămutat adăpostul în locuinţa chelnerului Puiu, un om mărunt cu cioc, care locuia în cartierul Dealul Spirei, mai exact cam în dosul cimitirului Ghencea. La aceasta adresa am fost dus de fratele meu Paul şi treceam sub numele de Georgescu, venit din provincie. Din cauza grevei generale, lipsei de legătură, a terorii exercitate asupra muncitorilor nu am putut culege nicio informaţie şi nici activa; mi-am strămutat domiciliul în strada Labirint 27, la fratele meu Lupu Goldstein şi tocmai aceste motive m-au determinat din iniţiativă proprie să rasbun muncitorimea care a fost aruncata în strada, prin săvârşirea de atentate. Neavând, însă, material explozibil, mi-am procurat o cheie franceza şi singur pe jos am mers pe linia ferată între staţiile Ciocăneşti-Chitila, lângă o ferma, şi aci am scos de la o eclisa a şinelor care sunt puse cap în cap, atât cele dinăuntru cât şi cele dinafară. Intenţia mea era de a scoate complet eclisele, astfel ca la venirea trenului, prin greutate să se deplaseze liniile şi astfel vagoanele să vină unele peste altele, producând deraiere. Calculasem operaţia mea să fie săvârşita şi terminata înainte de trecerea Simplonului, pentru ca să se producă deraierea acestui tren de lux. Nu mi-a reuşit aceasta încercare pentru că nu am reuşit să scot complet eclisele. Cheia franceza am procurat-o de la un depozit de ferarie veche de pe Calea Văcăreşti colţ cu strada Bradului. Înainte de a fi ajuns la locul unde am operat, m-am oprit şi mâncat la un restaurant de lângă Chitila, vis-à-vis de fabrica de zahăr. Întrucât desfacerea liniilor nu o făcusem complet, bănuiam că nu se va produce deraierea, ceea ce s-a şi întâmplat, şi

atunci am început a mă pregăti pentru a opera al doilea atentat. Cum ştiam ca Olteanu este păstrătorul unui material explozibil, am căutat să iau contact cu el, deoarece era singurul nearestat din grupul lui Constantinescu, care avea material explozibil".

Atentat cu bomba împotriva Simplonului

În faţa anchetatorilor, Goldstein rememorează preparativele în vederea unui nou atentat împotriva Simplonului, trenul de lux care circula pe linia Ciocăneşti-Chitila:

„I-am cerut lui Olteanu materiale şi a doua zi mi-a adus un pachet cu piroxilina în forma de săpun. Cu acest material am început să prepar un al doilea atentat de cale ferată, în acelaşi loc, tot asupra Simplonului. Aveam nevoie pentru acest atentat de o ţeavă cu un arc şi percutor care să-mi servească la procurarea exploziei ce avea să distrugă şină şi să producă explozia cu deraiere. În acest scop m-am adresat tovarăşului Saul Osias, din Calea Rahovei 15, pe care îl cunoşteam de la Cercul Tineretului din 1912 şi pe care îl ştiam ca lucrează în atelierul mecanic al tatălui său. Saul s-a obligat să-mi confecţioneze aceste aparate şi după câteva zile am trimis pe Lupu ca să primească acest aparat, însă nu a fost făcut din cauză că Saul nu avea timp, fiind în examen. Am procurat de la Saul o ţeavă de plumb după indicaţii anumite şi praf de puşcă şi, la 2 noiembrie 1920, am mers din nou cam în acelaşi loc la Ciocăneşti, unde, tot în dreptul unei eclise, am făcut o groapa adânca atât cât să intre pachetul de explozibile sub traverse şi am făcut legătura între acest pachet cu explozibile şi capsa de fulminant de mercur aşezată pe şină, printr-o ţeavă subţire plină cu iarba de puşcă, aceea adusă de Saul. După calculul meu, de la aprindere pana la explozie trebuia să treacă jumătate de secunda, timp în care capsa de fulminant de mercur aşezată pe şină, fiind lovita de prima roata a maşinii trebuia să producă flacăra care se transmitea prin ţeava plină cu iarba de puşca la capsa de la explozibil, unde se producea focul, deci explozia. Prin acest atentat vizam un răspuns la faptele guvernului,

pentru a lovi în burghezimea ce se găsea în acel moment în Simplon. Nu ştiam ca ministrul Argetoianu este în Simplon, dar aş fi voit să fie, ca să-l fac să tremure”.

Constantin Argetoianu, ministrul Afacerilor Interne, se afla, într-adevăr, în Simplon – într-un vagon special, legat direct de locomotiva. Explozia a distrus complet prima parte a acestui vagon. Din fericire, cabina lui Argetoianu se afla exact în capătul celălalt şi a rămas intacta.

Pregătiri pentru marea lovitură

Precaut, după atentatul asupra Simplonului, Max Goldstein îşi schimba locuinţa şi jonglează cu numele conspirative. Dar nu abandonează nicio clipă ideea unui nou atac terorist. Va găsi noi complici pentru planurile sale:

„Neputând să mai locuiesc în strada Labirint la fratele meu Lupu, prin mijlocirea lui Paul am cunoscut pe tânărul Leon Lichtblau, zis Loni, zis Hugo, din strada Stelei 15, ai cărui părinţi erau plecaţi în străinătate. Lichtblau m-a primit la locuinţa sa, unde mai domicilia pe lângă fratele sau Popi şi tovarăşul Ghiţă Moscu, zis Ghelbert, care activa clandestin în acea vreme în Bucureşti. Cu Moscu am locuit în aceeaşi casă câteva zile când acesta s-a şi mutat acolo. Cât timp am stat acolo era vizitat Ghiţă Moscu de Serebrier zis Roşu, cu care am şi jucat domino, Milu Gloter şi alţii pe care nu-i spun. La mine de asemenea, în timpul cât am locuit în casa fraţilor Lichtblau, veneau Paul, Julietta Holtzman, Rebeca – sora mea şi Saul, care era şi prietenul lui Lichtblau. Voind să am materiale explozibile pentru a face alte atentate, m-am adresat lui Olteanu, întrebându-l dacă poseda şi, în caz afirmativ, să le predea lui Pârvulescu, unde eu voi trimite să le ridice. Astfel, prin Saul – care s-a prezentat la Pârvulescu sub numele de Stefan – am intrat în posesia a doua obuze de 75 mm de provenienţa germana. Când am văzut despre ce material e vorba am ştiut cum voi putea să-l întrebuinţez şi m-am fixat la confecţionarea unei maşini infernale cu ceas. Am cerut lui Loni să-mi procure o

lădiţă de 35 cm pe 25 cm, cu un singur mâner deasupra cu două cârlige în parţi; iar lui Saul de asemeni i-am cerut să-mi procure un ceasornic, pe care el l-a plătit cu 90 sau 100 de lei, precum şi nişte brichete; una a fost chiar aceia pe care el o întrebuinţa, iar alta luata din comerţ; tot astfel el a procurat şuruburi de alama de diferite mărimi, pentru a fixa obuzele, brichetele şi ceasornicul de cutia de lemn; un cleşte procurat de Saul, iar sarma necesara a fost luata din casă, de la instalaţia de sonerie. Aceste preparative le-am făcut cu Loni şi cu Saul. Din moment ce împreună cu Loni şi Saul am preparat confecţionarea unei maşini infernale, este evident ca şi Loni dar mai ales Saul ştiau ca o asemenea maşină nu serveşte decât pentru a comite un atentat. În ceea ce priveşte pe Saul, discutând împreună cu el şi cu Loni unde anume am putea săvârşi atentatul, el nu a fost de acord a se săvârşi atentatul la Senat – aşa cum propusese Loni. (…) Loni mi-a adus relaţii, după indicăţiile mele, asupra intrărilor camerelor care aveau să ne servească la introducerea noastră în sala de şedinţă a Senatului. Maşina infernala se compunea din cele două obuze fixate pe fundul cutiei cu şuruburi de alama, din maşinăria ceasornicului, fixata în cutie la baza obuzelor şi din cele două brichete fixate cu sarma la partea superioară a obuzurilor. Întregul dispozitiv era astfel aranjat ca la o anumită ora, când ceasornicul trebuia să sune, trăgea o sarma printr-o alta sarma înfăşurată de cheia deşteptătorului şi, apăsând pe butoanele brichetelor suprapuse, se producea flacără, care se transmitea prin două fitiluri la cele două detunătoare ale obuzelor şi astfel explozia era produsă. La confecţionarea acestei maşini s-a lucrat două-trei zile şi, în seara de 7 decembrie 1920, în casa ne găseam eu, Loni, iar despre Saul nu-mi amintesc dacă era acolo”.

În faţa anchetatorilor, Max Goldstein relatează cu lux de amănunte cum a pătruns împreună cu complicele sau în incinta Senatului, cum a amorsat bomba artizanala şi cum şi-a petrecut orele premergătoare exploziei:

„La ora 9 seara am plecat de acasă cu Loni, care

ducea lădiţa cu explozibile, înspre Senat, trecând prin străzile Decebal, Bd. Colţei, Bd. Carol şi apoi intrarea în Senat. La Senat am intrat prin Bd. Carol pe locul viran dintre clădirea veche şi cea noua, am înconjurat partea de nord a vechii clădiri, am intrat prin o uşă mica ce dădea în curtea Universităţii, unde erau vechile latrine, şi de acolo am trecut prin coridorul ce are ferestre înspre Bd. Carol, adăpostându-ne între pietrele de sub scara ce ridica la Senat pana la ora 12 noaptea. După ce totul se liniştise, am ridicat scările sus şi acolo am deschis principala uşa de intrare la Senat cu o cheie passepartout. Întâi am încercat la uşa bufetului, pe care, neputând-o deschide, am renunţat la ea. Voiam să intrăm pe aceasta uşa pentru că era mai laterala şi astfel mai ferita de orice zgomot. Am intrat înăuntru după indicaţiile date de Loni, care studiase în amănunţime felul aranjamentului camerelor, al intrărilor şi al mobilierului. Înăuntru ajunşi, am dispus aranjarea lădiţei cu explozibilul în dosul perdelei, pentru că era singurul loc mai adăpostit, pentru ca acolo fiind aşezaţi cei care reprezentau regimul ororilor făcute asupra muncitorilor. (…) Timpul l-am trecut stand de vorba şi fumând în capătul tribunelor lângă banca ministeriala. La ora 5 dimineaţa am aranjat mecanismul pentru funcţionare a maximului de timp, potrivind astfel la ora 3 sa se producă explozia; apoi am scos cuiul de siguranţă, am închis lădiţa cu cheia şi, pe acelaşi drum pe unde ne introdusesem, am părăsit localul Senatului, încuind din nou uşa principala pe unde intrasem. Pe când coboram am auzit un zgomot şi atunci am grăbit ieşirea. Sosiţi acasă, m-am culcat aşteptând efectul, însă Loni, imediat după masa de la dejun, a plecat la cursuri în sala Facultăţii, situata chiar lângă intrarea în sala de şedinţă a Senatului. Aceasta a făcut-o pentru ca să urmărească mai de aproape efectul ce-l va produce explozia. După ora 3, Loni a venit acasă foarte emoţionat, povestind cele ce se petrecuseră în urma exploziei în Sala Senatului. Pentru a se linişti, atât el cât şi eu am luat bromura”.

Pregătiri de plecare şi „celula” din Iaşi

Conspiratorii erau îngrijoraţi şi se pregăteau să fugă din Bucureşti. Capitala devenise prea periculoasa pentru ei:

„Seara, mai devreme ca de obicei, a venit Popi, care a avut o explicaţie pe chestia atentatului cu fratele sau şi, înţelegându-se situaţia noastră, am luat o serie de măsuri pentru ca să nu cădem în mâna autorităţilor – între altele ca de acum încolo vom dormi numai îmbrăcaţi. Am făcut ca toate vizitele la noi să înceteze; l-am sfătuit pe Loni să părăsească tara, iar eu am început a mă pregăti pentru plecare. La vreo două zile după atentat, Loni, umblând cu revolverul ce purta asupra sa, din imprudenta s-a împuşcat la degetul mijlociu de la mâna stângă şi a mers pentru pansare mai multă vreme la Dr. Wexler din strada Udricani, unde am mers şi eu pana la poarta. În timpul de la comiterea atentatului până la plecare, am fost văzut de Julietta, care mi-a cusut o cămaşă. Am lăsat răspuns pentru cunoscuţi şi fraţii mei ca plec în Rusia; cam la o săptămână după atentat, într-una din seri am plecat la Galaţi, de unde cu concursul lui I. Palade Georgescu am plecat la Iaşi la fratele sau C. Palade, care în acel timp avea atelier de cizmărie în strada Pricop, sub numele de C. Popescu. După indicaţiile date de I. Palade, m-am prezentat la atelierul de cizmărie, unde am găsit numai pe lucrători. Revenind după un interval scurt, m-am prezentat lui C. Palade sub numele de Berea şi ca un var al lui. Văzând ca el cunoaşte pe Berea, i-am spus cine sunt. (…) Carol Marcus fiind în Iaşi şi ştiind ca el este un element bun, care ar putea să-mi facă legătura cu organizaţia revoluţionara basarabeana, am luat contact cu acesta, mai ales ca el era acela care conducea partea tehnica, în sensul ca procura locuinţa curierilor ce făceau legătura între organizaţie din Bucureşti, condusa de Ghiţă Moscu-Sternberg, şi Rusia, prin Basarabia. În acest scop am luat legătura cu Bubnowscky, sub numele de Milea; mai târziu, văzând ca Iaşul este un oraş unde am putea să lucrăm liniştiţi, am aranjat cu el ca în acest oraş să înfiinţam sediul unei tipografii şi al unei organizaţii clandestine. În

urma legăturii făcute cu cei din Rusia ni s-au trimis fondurile necesare atât pentru propaganda cât şi pentru cumpărarea unui imobil unde să aranjam întreaga instalaţie tipografica. La un loc cu noi în strada Pricop şedea şi Paraschiva Palade, mama fraţilor Ion şi Constantin Palade, care mă ştia cine sunt. Luându-mă de vorba cu aceasta, mai ales ca rămăsese singura întrucât Constantin Palade plecare la Bucureşti, m-am sfătuit cu ea pentru a merge la Tribunal unde va cumpăra casele pe numele ei. Atât la avocat cât şi la Tribunal, unde am numărat banii, m-am prezentat ca un copil crescut de ea şi drept recunoştinţă îi dau aceşti bani pentru a-şi cumpăra casa. Am primit bani în două rânduri, cate 20 mii şi 30 mii lei. Această casă din strada Râpei am cumpărat-o cu suma de 22 mii lei. Odată în posesia imobilului, am aranjat cu tovarăşii mei aducerea lui Teacenko, care până atunci era la Chişinău. În ceea ce priveşte organizarea şi conducerea mişcării clandestine în ţara, de la Bucureşti, Iaşi, Chişinău, şi în legătură cu cei din Rusia nu am nicio cunoştinţa. Însă în ceea ce mă priveşte, rolul meu pe lângă aceşti tovarăşi era activitatea tehnica. În ceea ce priveşte explozibilul găsit, era atât cât ne trebuia pentru apărare în caz de atac din partea autorităţilor. De unde mi-a fost adusa maşina tipografica de către Marcus nu ştiu. Nu am nicio cunoştinţa despre conferinţa care a avut loc la Iaşi în februarie sau martie 1921 pentru unificarea grupurilor şi nici nu am idee unde s-a ţinut. (…)”.

Din nou pe ruta Odessa-Bucureşti

Convins că se afla la adăpost, Max Goldstein şi-a adus la Iaşi familia şi complicii. Curând, însă, cu toţii vor fi nevoiţi să fugă din nou. Goldstein relatează:

„Pentru ca în Bucureşti cam în acel timp fusese arestata Maria Simoiu, şi aveam teama ca nu cumva să facă cine ştie ce mărturisiri care ar atrage arestarea fraţilor sau a prietenilor mei şi prin urmare a mea, şi deci a atentatorilor de la Senat, am trimis pe sotia mea şi a adus pe Rebeca, sora mea, comunicând lui Loni şi Saul să vină şi ei la Iaşi, închipuindu-mi ca acolo ar fi mai la adăpost.

Astfel au venit pe rând Rebeca, pe care am plasat-o în strada Sarăriei la locuinţa mea, pe Lupu în strada Uzinei, Saul şi Loni în strada Sarăriei la mine. Loni şi Saul tot timpul cât au stat la Iaşi învăţau matematici. Când s-a descoperit afacerea din strada Râpei şi s-a aflat cele ştiute de

Instrucţie, am expediat la Bucureşti pe cei de care eram înconjurat, iar cu soţia mea şi cu Carol Marcus, spre a scăpa de urmărire, am plecat la Ştefăneşti şi apoi am venit în Bucureşti, unde am stat provizoriu în casa lui Lichtblau numai o noapte, apoi am trecut la Chişinău şi cu concursul tovarăşilor respectivi am trecut în Rusia, la Odessa, cam prin luna aprilie 1922. La Odessa am stat până acum, când am încercat să viu în ţara după ce am fost prin Bulgaria. (...)".

După aproape opt luni petrecute în Rusia, Goldstein vrea să se întoarcă din nou la hobby-ul sau: terorismul. Se va întoarce pentru ultima dată în România:

„În ultimul timp hotărâsem să viu în ţara cu explozibile ce s-au găsit la mine, ca să fac atentate pentru a răzbuna pe muncitori pentru ororile comise asupra lor de guvernanţi. Nu judecasem nimic asupra cărora voi pune planul în executare, ma hotărâsem însă sa răzbun clasa muncitoare. Ajuns în Rusciuk din Sofia am luat un barcagiu pe care nu ştiu cum îl cheamă şi, în schimbul sumei de una mie lei, m-a trecut pe malul romanesc. De la locul debarcării, trebuia să trec un pod păzit de o santinela ca să ajung în oraş. În drum, m-am întâlnit cu un domn pe care întrebându-l dacă nu ştie unde este spitalul, mi-a arătat direcţia şi chiar a mers cu mine. Ajunşi la pod, santinela m-a oprit şi, întrebat de acte, am căutat să mă justific că sunt invalid şi că trebuie să plec. Văzând că nu pot scăpa, i-am oferit bani, pe care mi i-a refuzat. Văzând că nu am alta posibilitate de a scăpa, cum soldatul mergea înainte şi eu după el, am scos revolverul şi am tras în el. Soldatul atunci a început a striga ajutor, eu am lăsat geamantanul jos şi am luat-o la fuga pe drum, dar nu ştiam în ce direcţie mă duc".

Epilog

Despre capturarea teroristului Max Goldstein oferă amănunte suplimentare un raport înaintat ministrului de Interne de către directorul Siguranţei Generale, la sfârşitul lui noiembrie 1921. Îl reproducem integral:

„Domnule Ministru.

Am onoarea sa va raportez ca în noaptea de 19/20 noiembrie Max Goldstein, autorul principal al atentatului de la Senat, a intrat fraudulos în ţara prin punctul Giurgiu, aducând cu sine o valiza cu 15 kg écrasita, în scopul de a comite o nouă serie de atentate, ca demonstraţie pentru arestarea celorlalţi complici şi descoperirea atentatorilor.

După debarcare, Max Goldstein a fost întâmpinat de soldatul grănicer Heringa Alexandru, care făcea paza la acel punct; somat să se legitimeze, dar neputându-se legitima, a încercat să mituiască pe soldat cu o sumă destul de însemnată de bani şi, nereuşindu-i nici aceasta, la invitaţia formala a soldatului de a-l urma la pichetul de grăniceri, a lăsat valiza jos, fiind infirm de mana dreapta, a scos un revolver din buzunar şi a tras asupra soldatului, rănindu-l foarte grav în piept, după care a dispărut.

Căpitanul şlepului „Elizabeta”, aflându-se în apropiere şi auzind detunatura, a venit la faţa locului, unde a găsit pe soldatul Heringa Alexandru într-un lac de sânge; cu toate că era foarte greu rănit, acesta a făcut sforţări ca să arate împrejurările în care a fost rănit şi semnalmentele criminalului, în special pe cel mai principal: lipsa mâinii drepte, amănunt care a condus la identificarea şi prinderea lui Max Goldstein.

Fapta soldatului grănicer Heringa Alexandru, originar din comuna Chiriaşica, jud. Bihor, care şi-a făcut complet datoria, executând întocmai consemnul avut, neprimind mita cu care a fost tentat de criminal şi expunându-şi viaţa, iar – în stare gravă – ajutând la identificarea urmăririi şi prinderea lui, constituind un act de bravura şi de credinţă, am onoarea a vă ruga, Domnule Ministru, să binevoiţi a dispune să se intervină pentru a se conferi suscitatului soldat medalia «Bărbăţie şi Credinţa»

clasa a II-a”.

Condamnat la munca silnică pe viaţă, Max Goldstein a fost încarcerat la închisoarea Doftana, în condiţii de maximă securitate. Pentru a obţine un regim de detenţie mai blând, în august 1925 a intrat în greva foamei. Autorităţile l-au suspectat, însă, ca plănuieşte o nouă evadare, aşa ca cererile nu i-au fost satisfăcute. A murit în octombrie 1925.

Max Goldstein şi şcoala de terorism a Kominternului

În identificarea autorilor atentatului de la Senat, un rol decisiv l-au jucat agenţii Inspectoratului General de Siguranţă din Chişinău. Aceştia au reuşit să demanteleze o vastă reţea bolşevica infiltrata în *Basarabia şi controlata de la Odesa. Capturaţi, membrii acestei reţele au făcut mărturisiri pe cât de utile, pe atât de uluitoare. Ei au vorbit despre o vastă organizaţie de spionaj, dar şi despre pregătirea* şi *activitatea unor adevărate comandouri teroriste*, s.m. P.G.) În fruntea unui astfel de comandou se afla Max Goldstein.

Troicile explozive

Arestat de Siguranţă, Moise Broitman (alias „Bulea”, alias Vladimirov”), membru în organizaţia comunista din Chişinău, şi-a amintit: „În timpul şederii mele la Odesa am apucat să fac cunoştinţa cu un anume Mares, roman de origine din vechiul regat, care trece cum mi s-a spus în Odesa drept organizator al unei mari organizaţiuni teroriste în vechiul regat şi care a fost şi organizatorul principal al atentatului efectuat contra Senatului din Bucureşti”.

Broitman a povestit ca „Mares” este ciung, dar că se lauda ca poate face cu o mână „mai mult decât oricine altcineva cu două”. Nu era, însă, un simplu executant, ci un fel de instructor de terorism. El organiza comandouri formate din câte trei oameni – numite „troici” sau „treimi”. Misiunea acestora: „atentate cu explozibile pentru a arunca în aer instituţiunile de stat”. Broitman explica: „Scopul acestor atentate consta în faptul că se cauzează statului pagube şi irita populaţia contra guvernului, căci,

precum este ştiut, după o astfel de crima comisa într-un oraş oarecare se arestează o mulţime de oameni nevinovaţi şi se aplică acestor oameni represalii dintre cele mai severe. Apare succesul dorit în gradul cel mai minimal, dar, încetul cu încetul, *aceasta aduce la o răscoală generală şi în acelaşi timp şi la o scădere a valutei* (s.m. P.G.) din acea ţara unde se produc astfel de exploziuni".

Şcoală speciala de terorişti

Informaţii şi mai interesante au obţinut agenţii Siguranţei din Chişinău de la Gheorghe Ivanovici Lazaridis, în vârstă de 22 de ani, care lucrase timp de mai multe luni chiar pe lângă mai marii centrului de spionaj şi terorism de la Odesa, înainte de a fi trimis în Basarabia pentru a-şi crea propria reţea. Iată prima lui declaraţie:

„Subsemnatul Gheorghe Lazaridis, cu privire la activitatea serviciului terorist declar următoarele: Centrul serviciului terorist şi şcoală speciala de terorişti se găsesc la Moscova; acest centru este ataşat pe lângă partidul comunist rus şi are sucursale mai mici în diferite centre mari. *În Odesa, serviciul terorist este sub conducerea lui Grinstein. Acest serviciu lucrează în contact cu organizaţia centrala de sub conducerea lui Jujnii, care conduce propaganda în toată peninsula balcanica, Polonia, România şi Galiţia. Toate actele de teroare săvârşite în România sunt efectuate de serviciul lui Grinstein. Dintre actele teroriste efectuate în România ştiu: aruncarea podului de cale ferată de lângă Căuşani în 1920, pe la sfârşitul anului în luna octombrie-noiembrie, şi alte poduri, aruncarea depozitelor militare, dintre care* şi *cel din Iaşi, şi atentatul de la Senat.* (s.m. P.G.)

Relativ la atentatul de la Senat, eu ştiu următoarele: Când eram la Odesa în luna februarie 1921, un funcţionar din cancelaria organizaţiei centrale, după nume conspirativ Stepanov, mi-a declarat ca *atentatul de la Senat este făcut de 3 oameni trimişi de serviciul lui Grinstein cu mari sume de bani. Cine sunt aceşti 3 oameni, el nu mi-a spus. Aceşti 3 oameni au stat vreo 2 luni în Bucureşti şi, după săvârşirea atentatului, au plecat înapoi*

la Odesa. (s.m. P.G.)

Ştiu pozitiv ca în timpul atentatului de la Senat erau la Senat şi asistau în calitate de vizitatori. Şeful organizaţiei comuniste din Chişinău, după nume conspirativ Anulov, şi al doilea, şeful organizaţiei comuniste de raion, după nume conspirativ Pett, şef al raionului Galaţi sau Bucureşti. Ei au legături întinse între senatori şi deputaţi. *Aceasta o ştiu de la fostul şef, după nume conspirativ Mihailov, şi după nume de familie Estic Mihail*, (s.m. P.G.) căruia ei cu ocazia atentatului i-au făcut un raport detaliat".

Agenţi, curieri şi case conspirative

Într-o alta declaraţie, acelaşi Gheorghe Ivanovici Lazaridis oferă detalii suplimentare cu privire la modul de organizare al reţelelor de spionaj şi terorism controlate de la Odesa:

„Construcţia organizaţiei este următoarea: România, Bulgaria şi celelalte tari sunt divizate în organizaţii separate şi care nu sunt în legătură între ele; fiecare are legături separate cu Odesa prin trecere şi punct. Aceste organizaţii sunt astfel divizate ca în raionul fiecăreia sa între o unitate de armata mare, de exemplu divizie, şi astfel dislocata ca în domeniul economic să fie cât posibil perfecta. Ca şef de organizaţie este numit cel care cunoaşte bine condiţiile geografice ale raionului. Lui foarte rar i se da oameni, întrucât el trebuie să-şi recruteze agenţii din oameni localnici, din toate clasele societăţii, atât din societatea înalta cât şi din clasa de jos. Modul de recrutare întotdeauna este lăsat la aprecierea şefului de organizaţie. Apoi, această organizaţie se divizează în puncte importante atât în domeniul militar, cât şi în domeniul economic, financiar şi politic. Agentul unei organizaţii nu trebuie să ştie pe agentul aceleiaşi organizaţii. Legătura între agent şi şei se face prin curier. Şeful organizaţiei are case conspirative secrete, una sau mai multe, pentru primirea agenţilor şi trimiterea curierilor. Prin aceiaşi curieri, şeful organizaţiei trimite agenţilor instrucţiuni şi bani. (...) După ce primeşte

informaţii de la toţi agenţii, şeful organizaţiei centralizează aceste informaţii şi face un raport general şefului de la Odesa, prin cifrul secret”.

Punctele de transmisiune şi trecerile lor

Gheorghe Ivanovici Lazaridis dezvăluie existenta unei vaste reţele de spionaj bolşevic în partea de răsărit a României:

„Pentru trecerea agenţilor şi curierilor, întregul raion al Nistrului este divizat în puncte de transmisiune. Punctul 1 de transmisiune ocupa raionul de la Ovidiopol până la Tiraspol; cancelaria punctului este în satul Troitcoia şi când eu plecam de la Troitcoia, şeful punctului a spus că are ordin să mute biroul în satul Grădiniţa sau Zelita. Punctul 1 are patru treceri: 1. satul

Crocmaza, 2. În satul Olăneşti, 3. În satul Roscaia şi 4. În Copca (Slobozia). Şef al punctului 1 de transmisiune este Pobolsc Petre, conspirativ Maximov. Punctul al 2-lea de transmisiune ocupa raionul de la Tiraspol până la Dubăsari. Locul şi numărul trecerilor nu le ştiu; ştiu numai atât, că este cel mai mare punct. Prin punctul al II-lea, organizaţia de la Chişinău are legături cu Odesa. Trecerea sa se afla în raionul Grigoropol-Dubasari, biroul punctului 2 de transmisiuni este în Tiraspol, şef al punctului este Botev, nume conspirativ (înainte avea nume conspirativ Lapin). Raioanele ocupate de punctele 3, 4 şi 5 de transmisiune şi numele şefilor raioanelor nu le ştiu, pentru ca niciodată nu am fost acolo. Ştiu ca biroul punctului 3 este la Lampoli, biroul punctului 4 este la Moghilew-Podolsk şi biroul punctului 5 este în Kaz-Podolsk. Prin punctul 5 de transmisiune asemenea se trimit agenţi prin frontiera de uscat în Polonia. Şef al punctului 5 de transmisiune este Crivolenko, conspirativ Mâlcicov. Scopul punctului este de a întreţine legătura cu agenţii şi şefii de organizaţie din străinătate şi procurarea presei străine. Organizarea punctelor de transmisiune este următoarea: un şef al punctului, un secretar care lucrează în birou, un ajutor care conduce toate trecerile punctului. Un punct are 3 – 4, până la 5 treceri, în raport cu raionul ocupat de

punct. Punctul are la fiecare trecere cate 4 – 5 barcagii de trecere şi un barcagiu-sef”.

Moduri de operare

În declaraţia sa, Gheorghe Lazaridis a furnizat detalii importante şi cu privire la modul de infiltrare şi operare al reţelelor spionajului bolşevic:

„Trecerea se face astfel: spre seara, şeful de trecere cu oamenii care trec, agentul şi conducătorul merg spre Nistru şi aşteaptă pana la orele 10 – 11 – 12 noaptea, trag barca spre mal şi, când patrula românească trece, se îmbarca doi barcagii de trecere, conducătorul şi agentul, şi încet se apropie de malul romanesc. În acel timp, ceilalţi doi barcagii rămân pe malul bolşevic, gata înarmaţi. Conducătorul înarmat se da jos din barca cu agentul şi barca se întoarce înapoi pe malul rus. Conducătorul şi agentul cu precauţiune merg pe drumuri netrecătoare la casa conspirativa de pe partea (teritoriul) Basarabiei, lasa pe agent acolo şi singur pe aceeaşi cale se întoarce înapoi. Agentul rămâne în casa conspirativa până dimineaţa şi, când începe să se facă ziua, pleacă cu căruţa proprietarului casei conspirative spre staţia apropiata a caii ferate sau oraş. Căruţa se întoarce înapoi, iar agentul merge înainte pe calea ferată. (...) Legătura cu şefii organizaţiilor se face prin două mijloace:

— Şeful de organizaţie trimite curier prin trecere-punct la Odesa. Căruţa de la casa conspirativa a trecerei vine în ziua şi locul fixat dup curier şi el pe calea de mai sus pleacă la Odesa.

— Şeful de organizaţie are o casă conspirativa nu departe de Nistru, la 15 – 25 verte, unde curierul său, la date fuixe, trimite informaţiunile sale. Şi în acest timp, de la punctul de transmisiune vine curierul cu parola convenţionala mai mult verbala care este convenţia de şeful de organizaţie, ia informaţiunile, lăsa pentru şeful de organizaţie instrucţiunile şi banii şi astfel pleacă cu aceste informaţii la punct. Apoi imediat se trimite un alt curier cu aceste hârtii la Jujnii”.

Birocraţie, buget, finanţe

Mărturisirile lui Lazaridis dezvăluie o structura clandestina extrem de sofisticata, cu ierarhii şi reguli clare, ba chiar şi cu un sistem birocratic pus la punct:

„Odesa cere de la şeful de organizaţie următoarele informaţii despre agenţii lui: fotografia şi numele adevărat, adresa exacta, profesiunea, de cine este recrutat, de cine este recomandat. Aceste informaţii ne cere Odesa pentru ca, în caz de arestarea şefului de organizaţie, imediat să schimbe domiciliul tuturor agenţilor, ca astfel să evite alte arestări şi a feri organizaţia. Odesa cere ca în caz de arestare a şefului de organizaţie imediat să i se comunice. Pentru fiecare organizaţie, Odesa aproba bugetul cheltuielilor, peste care şeful de organizaţie nu poate trece fără o permisiune speciala de la Odesa. Leafa agenţilor este de 2000 lei lunar, pentru şef de organizaţie 2500 lei lunar şi curierul 2000 lei lunar. Casele conspirative se plătesc cate 500 lei lunar, pentru cheltuielile de drum se fixează o sumă anumită. Pentru primirea lefei de către agenţi, Odesa cere chitanţe. În unul şi acelaşi raion, pot fi două sau mai multe organizaţii, care nu trebuie să ştie una de alta. Astfel se fac verificările rapoartelor. Organizaţia este obligată să facă rapoarte nu mai puţin de 4 ori pe luna”.

Revoluţia proletara, între politica şi violenta

„Atentatul din 1920 de la Senat nu a fost un act izolat, provocat de un dezaxat, de un anarhist singuratic” – crede Stelian Tănase, care dedica acestui subiect episodul de mâine al emisiunii sale de la Realitatea TV, „Bucureşti, strict secret”. Ştim astăzi ca Max Goldstein era un terorist profesionist, aflat în slujba Kominternului. Asupra acestui fapt nu exista niciun fel de dubiu. Controversele persista, însă, în ceea ce priveşte natura relaţiilor dintre Goldstein şi mişcarea comunista din România. Ştiau liderii stangii promoscovite de la Bucureşti despre planurile criminale finanţate de Kremlin, via Odesa? Sau erau sinceri când se jurau că nu au nicio legătură cu acţiunile violente ale lui Goldstein, insistând ca acesta nu fusese nici măcar membru de partid?

Stelian Tanase este de părere ca greva generală din octombrie 1920 şi atentatul de la Senat, din decembrie acelaşi an, fac parte dintr-un plan în doi timpi de destabilizare a regimului de la Bucureşti. El explica: „La sfârşitul anului 1920, Kominternul era în căutarea unei „revoluţii", care să scoată Rusia din izolare. Dacă privim derularea încercărilor de puci din Bavaria, Germania, Ungaria, Finlanda etc., vom observa acelaşi modus operandi. Proteste, provocări, greve, atentate, grupuri clandestine, amestecul agenţilor sovietici şi al fidelilor locali instruiţi în Rusia. Niciunul dintre aceste elemente nu lipseşte la Bucureşti. Atentatul şi greva generală din octombrie au fost plănuite în acelaşi timp, la Moscova. Sunt implicaţi aceiaşi oameni care se regăsesc în mai 1921 pe băncile congresului, votând afilierea la Komintern".

Fireşte, Evreii s-au păzit să exprime cu glas tare interesul lor de a (men) ţine „în componenţa" Rusiei Basarabia care, în un secol 1812 – 1918) de ocupaţie feroce, deznaţionalizatoare, căpătase statut de surogat de *eretz* a/al lor, cei fără de patrie şi unde aveau mult mai multe drepturi decât băştinaşii. Denunţau gălăgios „răpirea samavolnică de către boierii români", „smulgerea de la sânul Rusiei" („sânul rus" alterna cu „pieptul ucrainean", după balansul meteorologiei politicii Kremlineze). De la inventarea „Bessarabiei" de către francezi în folosul ruşilor la începutul secolului al XIX-lea, evreii s-au simţit infinit mai bine în această nouă şi meridională gubernie decât în restul Rusiei, ca să nu mai vorbim de Galiţia tradiţională din care coborâseră cu vreo 500 kilometri spre Sud. Într-atât, încât în unele texte klezmer oneste (spre deosebire de cele necinstite, obraznice de tipul David Krakauer), poate fi auzit, în idiş, refrenul: „Basarabia ţara mea" (grafiat: „Basarabia", nu ruseşte: Basarabia; şi „ţara mia"); într-atât de mai bine, încât *pogromul* rusesc, declanşat de fiecare dată când Rusia îşi făcea semestriala criză de delirium tremens, dacă nu a fost cu totul uitat, atunci, din complexul eternei-victime-inocente-a-rusului (ah, sado-masochismul ruso-

evreiesc!), a fost minimizat, minorizat, trecut pe al n-lea plan, după 1944 pe primul fiind avansat „masacrul făptuit de români în Basarabia, Bucovina şi Transnistria”, cel care „a devansat în timp, a egalat prin cruzime Auschwitzul” – citat din Matatias Carp…

Rezumat: evreii (nu doar cei din URSS, ci şi din Polonia, Franţa, Ungaria, Anglia, Italia, Turcia, Germania, Canada, Argentina, USA) au făcut fixaţie pe *Basarabia pierdută la 1918*, ca şi cum a lor ar fi fost din moşi-strămoşi – „dinainte de Daci şi de Romani!” vezi-i pe protocroniştii lor; de parcă ei ar fi, tragic, abandonat-o, după lupte îndârjite, sângeroase. Nu au încetat de a activa pe toate căile, unele sinucigaşe, fiindcă în „România burgheză” care includea Basarabia peste trei sferturi dintre deţinuţii comunişti erau evrei. Grăitoare a fost şi cerinţa-condiţie insolentă, neinteligentă, provocatoare, pusă de evrei diferitelor comitete revoluţionare întrunite pe solul Basarabiei, în perioada 1917 – 1918 (până la 27 martie): vorbitorii să folosească în intervenţiile lor numai limba rusă! chiar dacă toţi cei de faţă: evrei, germani, polonezi, bulgari, ucraineni, ruşi, „basarabeni” fiind, fatal, cunoşteau româna, limbă a pământului, a indigenilor.

[O explicaţie a „iubirii de Basarabia”, şic! („*Basarabia*, ţara *mia*”) există, însă evreii nu ar recunoaşte-o pentru nimic în lume:

Prima, *cronologic*: *una din utopiile sioniste aşează patria* (*eretz*), *statul*, *ţara*, *evreilor pe un teritoriu cuprinzând*: *sudul Galiţiei*, *Maramureşul*, *Bucovina întreagă*, *nordul actualei Moldove*, *Basarabia* (*deşi*, *începând din 28 iunie 1940*, *evreii cereau*: «*Vrem Moldova până la Ser et*!») *şi Trans Nistria* (*Ucraina dintre Nistru şi Bug*).

A doua – cronologic – explicaţie: *începând din 23 august 1939 – pactul Stalin-Hitler*! – *printre evrei a început a circula zvonul că în curând Tovarăşul lor Stalin va preface Basarabia românească în Republică Socialistă Sovietică Evreiască*.

A treia: *povestesc o întâmplare*:

Încă din ianuarie 1978, Noël Bernard, directorul secţiei române a Europei libere, îmi propusese o emisiune dedicată drepturilor omului. Am răspuns că accept cu plăcere dacă mă angajează în… „redacţia Basarabia”… Bernard a răspuns că gluma e bună, dar „să discutăm despre ale noastre”. I-am răspuns că o redacţie Basarabia *la Europa liberă ar face parte din* ale-noastre, *dacă ar fi înfiinţată – uite, vorbesc cu „prietenul meu Jimmy Carter, el a mai intervenit pentru noi, pentru mine”.*

Bernard a râs, a ridicat din umeri şi a spus – păstrând tonul de glumă – că nici chiar preşedintele Statelor Unite nu are puterea de a hotărî ceva peste capul vicepreşedintelui Comitetului pentru Europa liberă… Am întrebat cine-i Superman?

«*Evreu de-al meu, basarabean de-al dumitale, un tip redutabil. Când careva de la noi l-a întrebat de ce nu se vorbeşte despre Basarabia la Europa liberă, l-a repezit, i-a spus că nu e treaba lui, Basarabia nu a fost niciodată românească şi că nici ruşii nu au dreptul la ea…*».

«*Nici ruşii*?», *am făcut eu, uluit.* «*Atunci cine are dreptul la Basarabia*?»

Bernard a ridicat din umeri şi a zis, agasat:

«*Ei, cine*!»

Plecând, a rostit:

«*Iarov – se scrie cu Y iniţial, cu dublu-vé final.*».

Mai târziu am aflat că Superman purtase, în Basarabia, alt nume, şi-l scurtase, ruseşte, însă ca american, semna: „Yarrow”. *i că făcea parte dintre. protocroniştii evrei, cei care susţin sus şi tare că evreii colonizaseră Dacia cu câteva secole înaintea romanilor* (sic), *khazarii îşi stabiliseră „vatra” taman în Basarabia de azi* (*sicsic*), *concluzie*: *vatra cu pricina aparţine evreilor, nu românilor – şi nici ruşilor*! *– după tovarişci ” Iarov, fost komisar bolşevic, devenit american cu drepturi* (*ceva*) *mai mari decât ale preşedintelui.*]

…Acestea sunt – nu-i aşa? – afirmaţii scandaloase din punctul de vedere al unor evrei. Din punctul de vedere – nu întâmplător – al acelor holocaustizatori feroci ai

românilor, în chiar momentul în care ei şi neamurile lor până la a şaptea spiţă fac ce fac şi se re-stabilesc în România şi în Basarabia. În urmă cu 200 ani năboiau din Nord, dinspre Rusia, Polonia, acum „urcă” din Israel, din Occident, din Americi, din Australia. Se spune că în ultimul deceniu au re-intrat în România („Noul

Israel”) peste un milion de evrei – adulmecând, ce: odoarea de cadavru a unei ţări la a cărei ruină au contribuit din plin, mai ales în Noaptea Comunistă? Sau perspectiva unor bănoase afaceri, acum că am intrat în UE? Şi una şi alta, precum şi spaima de explozie a Orientului Apropiat şi de cumplita *răzbunare* a palestinienilor şi a libanezilor. Cine va trăi va afla.

...Afirmaţii scandaloase? Tot atât de scandaloase cât erau, la vremea lor, cele rezemate atât pe documente oficiale sovietice, cât şi pe propria mărturie de fost militant bolşevic aparţinând cercetătorului Mihail Bruhis şi basarabean şi evreu şi comunist (fost membru al Comitetului Revoluţionar pentru salvarea Republicii Moldoveneşti), autor al monografiei Rusia, România şi Basarabia – 1812, 1918, 1924, 1940, redactată în limba rusă, publicată la Tel-Aviv în 1979, tradusă în română de I. Ţurcanu, editată la Universitas, Chişinău, în 1992.

Pe lângă *normalitatea* cu care tratează istoria, Mihail Bruhis are curajul de a produce procentaje, ba chiar *liste*! (ei, da: liste!) de evrei angajaţi în lupta pentru. salvarea Basarabiei din ghearele moşierilor, ale capitaliştilor români. În locul său un *goi* – mai ales un *goi* producător de *liste*! – ar fi fost pus la zidul Nürnbergului, pe dată condamnat pentru „propagandă rasistă şi (sic) antisemită”.

Citate din monografia scrisă de Mihail Bruhis:

„Aceste organe [din timpul revoluţiei bolşevice] nu au fost create de moldoveni. De pildă în Comitetul Central Executiv din Basarabia, alcătuit din şase oameni, nici preşedintele (V. Lejava-Murat), nici secretarul (Alexandrovici) nu erau moldoveni; nici majoritatea membrilor (...) Şi în componenţa Comitetului Revoluţionar pentru Salvarea Republicii Moldoveneşti *din care am făcut*

şi eu parte (subl. mea, nota în subsol aparţine lui M.B.) nu erau moldoveni" (p. 89);

M. Bruhis mai explică: imbecilităţi lingvistico-politice precum: „popor /norod/ moldovenesc", „cultură moldovenească" şi mai ales monumentala idioţenie: „limbă moldovenească" au apărut în 1924, odată cu constituirea, peste Nistru, pe teritoriul Ucrainei, a R.S.S. Autonome Moldoveneşti, cea *la* care urma cu) /trebuia cu) să se „realipească sub steagul biruitor sovietic", nu doar Basarabia, ci şi „Moldova de peste Prut", citeşte: teritoriul dintre Prut şi Carpaţi.

Reproducând o situaţie statistică dintr-o lucrare de istorie (sovietică), „Componenţa pe naţionalităţi a organizaţiei komsomoliste din RSSAM: 47, 85% moldoveni, 27, 40% evrei, 12, 3% ruşi, 3, 5 «alte naţionalităţi»", M. Bruhis comentează în nota din subsolul paginii 203:

„Este o metodă special inventată (...) *în scopul diminuării rolului evreilor în mişcarea comunistă a Basarabiei* (subl. În text). Deoarece astăzi (1979, nota mea, P.G.) când evreii din RSSM ca şi din întreaga Uniune Sovietică 1) *sunt coborâţipână la starea de oameni lipsiţi de drepturi politice* 2) nu e convenabil să se amintească faptul că *procentul participanţilor evrei în mişcarea comunistă din Basarabia depăşea cu mult procentul evreilor din efectivul general al populaţiei ţinutului*" (subl. mele, P.G.).

Bruhis reproduce după lucrări clasice sovietice „liste": „. membrii organizaţiei ilegale comuniste din Chişinău din perioada anului 1920, arestaţi: Bogopolski Haim, Luţenko Moisei, Saevici Faibisch, Frenkel Isak, Nicolaev Pavel, Volohov Vassili, Dudiński Moisei, Pohila Fedor, Gurevici Herş Leib, Lemkovici Feiga, Feierman David, Pupko Rubin, Bogopolskaia Ana, Svetkov, Goldstein Seiman, Bakal Israil, Sielberman Iosif, Rivlin Samuel";

„Declaraţia arestaţilor învinuiţi de complot în 1919, în «procesul celor 108», semnată de următorii: N. Antoci.

N. Stadzilo, A. Ostrovski, V. Slobodiniuk, X. Hendler, A. Upcer, R. Goldenstern, I. Friedman, Surâs, N. Fleischer,

N. Bercovici.

R. Kogan, N. Muraviev, O. Timoşenko, G. Meidman, I. Petrov.

— Kojuharenko, N. Bronfman, Abramov, E. Suhov, B. Şut.

K. Iordanov, G. Hendler, D. Senikliu, A. Bugodji, M. Koftear, A. Bercovici”.

„O simplă enumerare a activiştilor mişcării comuniste din Basarabia, în perioada anilor ’20 (…): S. Bubnovski, B. Abness, M. Meiersohn, K. Galitki, B. Borisov, I. Krivorukov, M. Bubnovski, Krivenko, A. Rubinstein, M. Wainberg, P. Tkacenko, P. Lerner, P. Grinspun, M. Rabinovici, Volînski, M. Serebrier, R. Bubnovskaia, M. Feidman, I. Badeev, G. Belinskaia, T. Şenker, M. Ehrlich, S. Blanck, V. Holostenko, T. Mirskaia, R. Fichman, N. Vakulin, N. Poch, I. Peceniuk, M. Krasnoianov, I. Ciumak, Goldenstein, M.S. Sohein, A. Dobroceaiev, B. Naumov (Kilimnik), (Abekov), Heisiner, Zahlkind, A. Podolskaia (Tarasova), A. Barski, M. Bociacer.

— Kaceanovski, Kimberg, (Kurnosov), D. Kauşański.

O. Grinspun, M. Taliskaia, N. Bogopalski, M. Dubiński.

— Reidman, B. Iţikovici, D. Roitman, S. Schiţo, S. Goldenstein.

S. Levensohn, Buzinovski, O. Volkova, J. Kipperwasser, R. Schutt, L. Roitman, R. Elbert, R. Grinspun”.

Analizând situaţia dintre 1920 – 1940, Bruhis scrie: „Completându-şi efectivele în principal cu oameni din rândurile (…) populaţiei nemoldoveneşti, comuniştii Basarabeni

(…) acţionau împotriva autorităţilor [româneşti] în condiţii grele pentru ei, în munca ilegalistă, chemând populaţia să se ridice (…) împotriva regimului, pentru alipirea Basarabiei la Rusia. Pentru că scopul principal urmărit de comuniştii basarabeni era smulgerea ţinutului [Basarabia] de la România şi alipirea la Uniunea Sovietică, aceştia nu se bucurau de simpatie în rândurile păturilor

largi ale populaţiei moldoveneşti şi nici nu erau susţinute de aceste mase”.

Iată încă un motiv al „neaderării maselor”:

„Prin alipirea teritoriului la România, moldovenii, din poziţia unei naţionalităţi oprimate în componenţa Rusiei au devenit reprezentanţi ai naţiunii dominante (...) Toate legile şi măsurile reacţionare luate în detrimentul drepturilor minorităţilor naţionale din România regală, ca «legea pentru apărarea muncii naţionale»; «numerus clausus», «numerus-valachicus» ş.a. nu lezau interesele moldovenilor basarabeni, dimpotrivă (subl. mea) îi aşeza în condiţii mai avantajoase comparativ cu alte naţionalităţi şi creau pentru ei o situaţie privilegiată în cadrul statului”.3)

În acelaşi timp (1917 – 1940), dincolo de Nistru, în Uniunea Sovietică se petreceau evenimente mult mai tragice decât în Basarabia, fostă gubernie rusească devenită provincie a României.

Apelăm – urmând exemplul lui Mihail Bruhis – la fragmente de liste de „komisari” de toate gradele şi funcţiile (scrierea numelor este şovăitoare: iniţial au fost grafiate în rusă, apoi „echivalate” în franceză):

Marc Natanson, P.B. Axelrod, Grigore Gurevici, Semion Lurie („Larin”), Leizer şi Nahman Loewenthal, surorile Kaminer, Leon Deutsch, Aptekelman, Parvus, G.T. Landau, V.S. Mandel.

— A. Stepun, Martov, Trotski, Grigori Gherşuni, Mihail şi Abram Goetz, Dora Briliant, L. Zilberg, Azef, M. Trilisser, Al. Gue, Pinkhous (Piotr) Rotenberg, Iakov Novomirski, Leon Ciornăi, I. Grosman-Roşcin, M. Winaver, L. Bramson, Zorin (Blumstein), Feierman; Sokolnicikov, Dridzo-Lozovski, Oskar Rivkin, Lazăr Şatkin, Glazman, Sermuk, Dreiţer, Efrem ştiański, Rozalia Zalkind-Zemliaşka, V. Iudovski, I. Gamarnik, Lazăr Kaganovici, Arkadi Rozengolţ, S. Nakimson, S. Zwilling, Zorah Grinberg, Evghenia Kogan, Semion Jukovski, Abram şi Grigore Bielenki, Samuel Filler, Isaak Koltun, Moisei Frumkin, I. Rafailov, A. Ghinţburg, Iakov Brandenburgski-Goldziński, Isaac Zelenski, Semion Voskov, Grigore

Zusmanovici, Miron Vladimirov-Seinfinkel, V. Volodarski, M. Uritki, I. Larin, Benedict şi Iakov Sverdlov, Moise Haritonov, Simion Diamantstein, G.

Melniciański, Friman, A. Minkin-Menson, Gomberg-Zorin, Iakob Fişman, Semion Kogan-Semkov, Tobinson-Staşevski, A. Halpern, Efim Iarciuk, Vsevolod Volin-Eichenbaum, A.N. Mandelstam („Liadov”), I.D. Iusefovici, A. Mikelson, Naum Glasburg, Gr. Zinoviev, Kamenev, Mosei Kalmanovici, Piatnitki (Iosif Tarhis), Isac Kizelştein, Lev Mihailovici (Elinson), A. Taratut (Aron Tufelevici), Spitzberg, Gubelman-Iaroslavsk, Solomon Şlepak, Boris Maghidov, Abram Deborin, Iakov Lifşiţ, Al. Goikbarg, Lazăr Kogan, Ilia Kit-Vitenko, Ştiański, Josef Furman, A. Rosenholţ, J. Drobkin-Gusev, D. Vaiman, L. Glezarov, Pecerski, G. Bitker, Béla Kun, Hodorovski, M. Lakevici, V. Lazarevici, N. Zorkin, I. Iakir, T. Hvestin, Israel Răzgun, Boris Goldenberg, Modest Rubinstein, Boris Ippo, Mihail Landa cu), Lev Berlin, Boris Skundin, Moise Vinnitki („Japonezul”), Rebeca Plastinina, Nadejda Ostrovskaia, Cecilia Zelikson-Bobrovskaia, Evghenia Main-Bosch, Elena Maiş-Rozmirovici, I.I. Minţ, A. Shilman, Isac Grinsberg, S. Turovski, J. Rubinov, Leon Kraini, Ben. Gherson, Israel Leplevski, Zinovi Katznelson, Samuel Moghilevski, Lev Levin-Belski, Nahum (Leonid) Etington, Isac (Simion) Schwartz, Matvei şi Boris Berman, Boris Poser, Iacob Agranov, Iacob Blumkin, P. Raivid, Eidman, A. Schlichter, Gopner, Levin, J. Goldin, Raihman, N. Margolin, Kreitzberg, Lev Mayer, Leonid Vul, Semion Ghendin, Karl Pauker, Evsei Schirwindt, Gr. Heifetz, Stromin-Stoiev, Fraţii Nehamkin, Boris Stein, Litvinov, Gruzenberg-Borodin, Abram Haşiş, Lev Mehlis, Moise Rukimovici, Iacob Iakovlev-Epstein, Henrik Iagoda, V.G. Feighin, M.M. Wolf, G.G. Roşal.

M.G. Ghercikov, M. Kalmanovici, M. Kolţov-Friedland, M. Litvin, Isac Şapiro, Kaplan, Simion Firin, Iacov Rappoport, Naftali Frenkel, Wolf, Boscher, L. Berenson, A. Dofman, Injir, Loiovetki, Kagner, Anghert, Iacov Moroz, Şeiman, Graci, Arm…

O reluare a câtorva dintre bestiile cekiste:

31.12.2007 IL Y A 90 ANS, ON PROMETTAIT (DEJA) DES LENDEMAINS RADIEUX. (32)

ROSALIA ZALKIND, dite ROSALIA ZEMLIACHKA

Sous ce doux prénom de Rosalia se cache une véritable harpie bolchevique qui n'avait strictement rien à envier à şes homologues masculins et qui saura démontrer l'étendue de şes talents durant la Grande Terreur.

Rosalia Zalkind naât en 1876 dans une famille de commerçants juifs de Kiev, en Ukraine. Elle y fréquente l'université et s'iniţie rapidement, au contact de şes frères, aux idées révolutionnaires. Elle est d'abord membre de la Narodnaya Volya (la Volonté du Peuple), mais se tourne vers le marxisme dès 1896. Elle n'a que vingt ans et deja quelques séjours en prison derrière elle.

Parmi şes amis se trouve un certam Léon Trotski qui lui fait rencontrer Lénine en 1903 – l'année où les bolcheviques se séparent des mencheviques – et l'introduit au comité du parţi de Saint-Pétersbourg. Sous le nom de guerre désormais de Zemliachka, elle participe avec ardeur à la révolution de 1905, qui échoue. Elle fera le coup de feu sur les barricades et découvrira à cette occasion que la violence, ça lui plaît. En février 1917, elle participe à nouveau à la révolution en să qualité de secrétaire du comité des bolcheviques de Moscou. En 1918, elle est volontaire pour monter au front contre les «blanes». La voilà donc enrôlée dans l'Armée Rouge, qui ne recrutait pas spécialement les femmes, mais ne refusait pas celles qui se présentaient. Elle est désormais à son affaire, nommée officier politique en chef de la 8 ème armée en Ukraine. Que s'y passe-t-il? Dificile de le savoir vraiment. Toujours est-il cu'elle est déplacée en avril 1919, après que le moral de la 8 ème armée soit tombé bien bas. Elle est à présent affectée à la 13 ème armée où elle fait un esclandre mémorable dès son arrivée.

Elle *va être chargée de «nettoyer» la Crimée en 1920 après la défaite des blanes et pour ce faire, prendra la relève de Béla Kun qui avait lui-même opéré dans la même région l'année précédente. Zemliachka va procéder à des*

massacres de masse de tous les «ennemis du peuple» qui auront le malheur de tomber entre şes mains et sera récompensee des éminents services ainsi rendus à la révolution par l'Ordre du Drapeau Rouge, qui lui sera décerné en 1922.

Après la guerre civile, elle est en poste dans l'Oural, mais surveille de près l'ascension de Staline cu'elle seconde de son mieux dans des postes liés à la «sécurité» et à la discipline du parţi. Travaillant étroitement avec le NKVD, elle traverseră toutes les purges sans y laisser la moindre plume, recevant même en 1936, pour son zèle militant, la plus haute distinction d'URSS, à savoir l'Ordre de Lénine. L'année suivante, en 1937, elle est admise au Soviet Supreme.

Et ce n'est pas fini. Cette bolchevique de la première heure, amie de Trotski et de Lénine, sera nommée commissaire du peuple à l'économie en 1939! Deveneant ainsi la femme la plus haut placée d'Union soviétique. Durant la guerre, elle reviendra à şes premières amours – militaires – aidant à organiser la défense de Moscou.

Elle mourra en 1947, toujours aussi stalinolâtre, et en sera bien récompensee. Şes cendres şont en effet enterrées dans la nécropole du Mur du Kremlin. Un honneur réservé aux meilleurs.

(31) FANNY KAPLAN

De prime abord, question caractère, elle me fait assez penser à Charlotte Corday. Sauf cu'elle rata son coup. Et que Charlotte avait véritablement agi seule, elle… Que se serait-il passé şi ce jour-là, Lénine avait été abattu? Bah, sunt d'autres se bousculaient pour le remplacer que vraisemblablement, le cours de la révolution n'en eût pas été dévié pour autant…

Une certaine aura de mystère entoure Fanya, ou Dora, Kaplan. Elle naât en 1883 dans une famille juive pauvre comptant sept enfants. Cette pauvreté n empêchera pourtant pas şes parents d'émigrer plus tard vers les Etats-unis. Sans doute grâce à certaines relations de leur fille… Mais n anticipons pas. Elle milite très jeune

au parţi socialiste-révolutionnaire. En 1906, elle se fait arrêter à Kiev pour une affaire de bombe ayant explosé au mauvais moment. Premier ratage. Elle est condamnée aux travaux forcés en Sibérie et y perdra en partie la vue. Elle a deja purgé 11 ans de peine lorsque la révolution de février 1917 éclate et lui rend la liberté. Tout le reste de să courte vie sera désormais empoisonné de violents maux de tête et de problèmes de vue.

On a vu que les bolcheviques et les socialistes-révolutionnaires s-opposaient notamment sur le traité de Brest-Litovsk qui avait mis fin au conflit avec l'Allemagne. Ainsi cu'en raison de luttes de pouvoir, que chacun voulait garder pour soi. Les bolcheviques comptaient leurs soutiens les plus sûrs dans les soviets tandis que leurs concurrents avaient fait élire l'Assemblée Constituante cu'ils présidaient et que les bolcheviques firent dissoudre en janvier 1918, voulant rester seuls maîtres à bord.

c'est dans ce contexte de lutte ouverte que la socialiste-révolutionnaire Fanny Kaplan décida d'éliminer Lénine. Telle fut du moins la présentation officielle de l'histoire.

Le jour fixé était le 30 août 1918. Lénine devait parler dans une usine de Moscou. Lorsqu'il en sortit, elle l'attendait, l'interpella et tira à trois reprises. Hélas, elle n'y voyait pas très bien et n'en fit pas un cadavre. Seulement un blessé, assez sérieusement atteint à l'épaule et au poumon. Îl fut transporté au Kremlin clonţ îl refusa de sortir pour aller à l'hôpital se faire soigner sunt îl craignait un nouvel attentat. Îl survivra cependant quoique sans avoir jamais réellement récupéré de şes blessures.

Fanny Kaplan fut conduite dans les locaux de la tehéka – alors dirigée par Félix Dzerjinski – et interrogée. Elle déclara ceci: „Je m'appelle Fanny Kaplan. J'ai tiré sur Lénine aujourd'hui. J'ai agi seule. Je ne dârai pas d'où provient le revolver. Je ne donnerai aucun détail. J'étais résolue à tuer Lénine depuis longtemps. Je le considere comme un traître à la Révolution. J'ai été exilée à Akatui pour avoir participé à la tentative d'assassinat du tsar à

Kiev. J'y ai passé onze ans de travaux forcés. J'ai été libérée après la Révolution. J'étais en faveur de l'Assemblée Constituante et je je suis toujours".

Elle ne dâra rien de plus et refusera de dévoiler les noms de complices éventuels. *Elle sera exécutée le 3 septembre 1918, sans jugement. Son exécution avait été organisée par Yakov Sverdlov, celui-là même qui avait orchestré celle du tsar et de sa famille peu de temps au paravant, en juillet 1918*. Îl demandera expressément à ce qu'il ne reste rien d'elle.

Le même jour, un autre attentat avait tué Moisei Uritsky, commissaire du peuple aux affaires intérieures et chef de la tehéka de Petrograd. Ces deux événements curent pour effet de déclencher la première vague de terreur rouge. L'occasion était trop belle de se débarrasser de tous les gêneurs au nom du sacrosaint intérêt supérieur de la révolution.

Mais l'histoire est sans doute plus complexe qu'il n'y paraît à première vue. Et il est bien possible que ces deux attentats atent fait partie d'un complot des Anglais visant à décapiter la révolution bolchevique. Un personnage très curieux, du nom de *Sigmund Rosenblum, alias Sidney Reilly*, y jouera un rôle non moins étonnant et important. Nous aurons l'occasion de reparler de ce client très particulier. Le revolver utilisé par Fanny Kaplan lui avait été fourni par Boris Savinkov, qui avait dirigé la section terroriste du parţi socialiste-révolutionnaire. Îl sera ensuite espion au service de l'Intelligence Service britannique. Arrêté en URSS en 1924, îl reconnaîtra alors avoir fomenté l'attentat contre Lénine par l'intermédiaire de Fanny Kaplan. Li se serait suicidé dans la prison de la Loubianka.

Etant donné toutes ces accointances bien mystérieuses, on peut comprendre que l'on alt fait partir la famille de Fanny Kaplan vers des cieux plus tranquilles. Et plus discrets.

(30) GESYA GELFMAN

Plus encore que dans le caz de Rosa la Rouge, nous

sommes la dans la génération des „précurseurs”, de ceux qui ont pavé la voie aux bolcheviques arrivés ensuite dans la foulée, de ceux qui ont essuyé les plâtres pour eux. Cette génération comporte également un certam nombre de clients intéressants qui généralement ne vivaient pas vieux…

Gesya Gelfman passera à la postérité pour avoir participé à l’assassinat du tsar Alexandre II. Elle naât en 1852 dans une famille juive établie à Mozyr, en Biélorussie, où vivait une importante communauté. Afin d’échapper à un mariage forcé, dit-on, elle’s enfuiră de chez elle vers l’âge de dix-sept ans.

Elle se rend à Kiev, la capitale de l’Ukraine, où elle entreprend des études de sage-femme. Ce qui ne l’empêche pas, parallèlement, d’être membre de plusieurs mouvements révolutionnaires. Elle est arrêtée une première fois en 1875 pour distribution de littérature illégale et condamnée à deux ans d’emprisonnement. En 1879, elle est envoyée en exil en Sibérie, mais s’en échappe et la même année rejoint, à Saint-Pétersbourg, la Narodnaya Volya qui vient de se créer.

La Narodnaya Volya (La Volonté du Peuple) était un mouvement révolutionnaire clairement terroriste qui s-opposait à d’autres groupes moins extrémistes. Plus tard, au début du XXe siècle, la Narodnaya Volya deviendra le parţi socialiste-révolutionnaire clonţ nous avons parlé à diverses reprises. Avec la N.V., la terreur va désormais être adoptée comme méthode de combat. Et quel symbole plus fort que de s-attaquer au e? un même du pouvoir: le tsar.

Alexandre II, qui avait pourtant introduit quelques mesures «libérales» comme l’abolition du servage, sera visé par les terroristes à plusieurs reprises, attentats qui tous échouèrent. C’est finalement la 7 e tentative qui sera la bonne, en marş 1881. Les narodniki réussirent certes à tuer le tsar mais pourtant, d’une certaine façon, ils échouèrent. Ils avaient escompté que ce choc serait de nature à ébranler le peuple et le conduirait à se soulever. Or, rien ne bougea. Les temps n étaient pas mûrs. D’autres

allaient tirer les marrons d'un feu qui ne brûlait pas encore suffisamment. Et surtout, ils étaient très isolés alors que d'autres, la encore, allaient bénéficier d'innombrables complicités et d'aides diverses.

Pratiquement tous les conjurés furent arrêtés et exécutés. Un seul, Emelianov, parvint à s'enfuir à l'étranger. Gesya Elfman vivait alors avec un collègue révolutionnaire, Nikolai Sablin, qui se suicida lorsque la police vânt l'arrêter.

Geysa Gelfman était enceinte à ce moment-là. Elle ne fut donc pas pendue comme les autres, mais condamnée aux travaux forcés à perpétuité, appelés katorga, dans la lointaine Sibérie. Cette «Clémence» nous informe Wikipédia, aurait été duc à une campagne de presse menée de l'étranger. On peut cependant's interroger sur les limites de cette «Clémence» qui apparut peut-être à l'époque comme une victoire et qui engendra de grandes souffrances. Car lorsque l'enfant naquit – une fille – elle lui fut retirée et placée dans un orphelinat où elle ne vivra guère. Geysa Gelfman la suivra de peu, mourant apparemment d'une péritonite, ou folle disent certains, le 12 octobre 1882.

A la suite de l'assassinat du tsar, de violents pogroms secouèrent la Russie et la répression anti-révolutionnaire se fit plus dure. Tous les ingrédients commençaient à s-assembler pour faire monter la pression jusqu'à l'explozion finale.

(29)

Faisant un récapitulatif des révolutionnaires évoqués jusqu'à présent, je m'aperçois que sur une petite trentaine de noms, n apparaissent que… deux femmes: l'espionne Zarubina et la communiste roumaine Ana Pauker. Serait-ce que les femmes n avaient pas, elles aussi, l'ardent désir de participer activement à l'avènement du grand soir? Ce serait bien mal les juger. Aussi, nous allons en évoquer quelques-unes, afin de vous prouver que leur soif de renverser l'ordre établi ne le cédait en rien à celle de leurs compagnons.

J’en profite pour indiquer – mais vous l’aurez remarqué – que je choisis mes «victimes» au gré de l’inspiration. Faire un plan établi, les enfermer trop rigidement dans des catégories fixes în ennuie, finalement. Je trouve que c’est plus intéressant de circuler à travers les secteurs d’activités, voire les pays. De toute façon, ils n échapperont pas.

ROSA LUXEMBURG, dite ROSA LA ROUGE

Şi quelqu’un a eu véritablement la fibre révolutionnaire, c’est bien elle. Qui la poussée à ne jamais transiger avec şes convictions et à ne pas ménager şes critiques à l’égard de şes collègues révolutionnaires, quels cu’ils soient. S’inquiétant du chemin suivi par les bolcheviques, elle écrira notamment ceci peu de temps après la révolution d’Octobre: „La liberté seulement pour les partisans du gouvernement, pour les membres d’un parţi, aussi nombreux soient-ils, ce n’est pas la liberté. La liberté, c’est toujours la liberté de celui qui pense autrement”. […] „La tache historique qui incombe au prolétariat, une fois au pouvoir, c’est de créer, à la place de la démocratie bourgeoise, la démocratie socialiste, et non pas de supprimer toute démocratie”. Allez, pour avoir écrit – et pensé – cela, il lui sera beaucoup pardonné.

Elle naât en 1870 ou 1871 dans une famille de commerçants juifs polonais et n’a pas dix-huit ans cu’elle est deja obligée de fuir en Suisse en raison de şes activités politiques. Elle s’est en effet engagée au parţi socialiste révolutionnaire polonais Proletaryat où elle manifeste un activisme débordant.

Installée à Zürich, elle reprend des études d’économie politique et s’engage dans diverses activités armexes, comme le lancement d’un journal, La cause ouvrière, en 1893, ou encore celui d’un parţi, le SDKP – parţi social-démocrate du Royaume de Pologne – en 1894, avec Leo Jogiches, qui restera un compagnon de toute să vie.

En 1898, elle contracte un mariage blanc avec Gustav Lübeck afin de devenir citoyenne allemande et

milite avec ardeur dans les rangs du SPD (parţi socialdémocrate). Dès cette période, elle's illustre par des débats théoriques très poussés avec les différentes factions, branches, mouvements existent au sein du marxisme. Je me garderai bien d'entrer dans les détails, îl y faudrait plus cu'un article. Mais vous l'aurez compris, c'est une théoricienne brillante et passionnée, bien que souvent moquée par şes distingués confrères qui lui reprochent, étant femme, de se mêler de débats hors de să (faible) portée.

Ce qui ne l'empêche nullement de poursuivre avec opiniâtreté sa route. Pour gagner să vie, elle est journaliste, traductrice, car elle parte polonais, russe, allemand, français et yiddish, voire enseignante à l'école des cadres du SPD.

Eclate la révolution de 1905 en Russie. Rosa Luxemburg se precipite en Pologne où elle espère l'embrasement. Mais, fausse alerte, le soufflé retombe et elle est arrêtée. Elle manquera de peu d'être exécutée. Cette fois, elle sera simplement assignée à résidence en Finlande.

Elle n'y reste pas longtemps puisqu'on la retrouve en Allemagne en 1906. A partir de cette date et jusqu'à la guerre de 1914, elle va traverser une sorte de désert où elle se trouve marginalisée dans son propre parţi qui est contaminé – de son point de vue – par le naţionalisme et le militarisme ambiants et qui finiră par voter les crédits de guerre en 1914.

Pacifiste, elle va s-opposer avec Karl Liebknecht à ce cu'elle considere comme une dérive. Elle appelle au refus d'obéir aux ordres de conscription, ce qui lui vaudra d'être emprisonnée. Exclue du SPD, elle crée le ler janvier 1916 la Ligue Spartacus avec Liebknecht, Clara Zetkin et Franz Mehring. Elle est à nouveau emprisonnée peu après.

En novembre 1918, c'est la révolution en Allemagne. Rosa Luxemburg est libérée et en profite immédiatement pour réorganiser la Ligue Spartacus, qui deviendra plus tard le parţi communiste allemand. Elle en rédige le

programme, en définit la stratégie et en anime le journal, Die Rote Fahne (Le Drapeau Rouge).

Entre-temps s'est bien sûr produite la révolution de 1917, clonţ elle ne tarde pas à dénoncer la dérive totalitaire, notamment dans un ouvrage publié en 1918, La révolution russe. Mais elle ne saura jamais à quel point elle avait eu raison – sur ce point. L'insurrection spartakiste est déclenchée le 5 janvier 1919 à Berlin.

Elle échoue et est réprimée dans le sang par les sociaux-démocrates au pouvoir, şes anciens compagnons, qui se débarrasseront à cette occasion de cette ale gauche encombrante. Rosa Luxemburg et Karl Liebknecht şont tous les deux arrêtés et assassinés le 15 janvier 1919.

(28)

Tous les hommes, ou femmes, clonţ il est question ici, quel que soit le poste occupé, ont été complices du régime cu'ils ont crée et servi. Les malheurs qui ont pu leur arriver suite à la prise de pouvoir de Staline furent occasionnés, non par une dénonciation des crimes du régime survenus DES LE DEBUT, mais uniquement par des luttes intestines de pouvoir.

IAN FRIDRIKHOROVICH, dit MARTYN IVANOVICH LATSIS

Il est très dificile de trouver des données concernant ce personnage qui occupa pourtant un rang élevé à la tehéka dès să création en décembre 1917. C'est finalement sur un site russe que ai trouvé şes dates de naissance et de décès, ainsi que son nom véritable.

Martyn Latsis, son pseudonyme, est né en 1888 dans une famille juive de Lettonie. Îl va suivre le parcours classique puisqu'il adhère tout jeune au parţi socialiste-révolutionnaire. Très actif lors de la révolution de 1917, il fait partie, avec Dzerjinski, le flutur patron de la tehéka, du comité révolutionnaire de Petrograd. C'est dans ce noyau dur que Dzerjinski va recruter les cadres de la future police secrète et Latsis sera son adioint.

Bien que l'on connaisse peu de chose sur lui, on peut supposer qu'il avait fait des études car apparemment îl

aimait écrire. Îl publiera en effet en 1920 à Moscou un livre intitulé Dva goda borby na unutrennom fronte (Deux ans de lutte sur le front intérieur), dans lequel îl relate să vision de la guerre civile.

En tout caz, dans şes fonctions de dirigeant de la tehéka, îl aura l'occasion de a exprimer à maintes reprises et il dâra alors des choses fort instructives:

Dans les Izvestia du 23 août 1918 – alors que la première vague de la terreur rouge bat son plein: «La guerre civile ne connaît pas de lois écrites. La guerre capitaliste a şes lois écrites (…) mais la guerre civile a şes propres lois (…) Il faut non seulement détruire les forces actives de l'ennemi mais démontrer que quiconque lèvera l'épée contre l'ordre de classe existent périra par l'épée. Telles şont les règles que la bourgeoisie a toujours observées dans les guerres civiles cu'elle a menées contre le prolétariat (…) Nous n'avons pas encore suffisamment assimilé ces règles. On tue les notres par centaines et par milliers. Nous exécutons les leurs un par un, après de longues délibérations devant des commissions et des tribunaux. Dans la guerre civile, il n'y a pas de tribunaux pour l'ennemi. C'est une lutte à mort. Şi tu ne tueş pas, tu seras tué. Alors tue şi tu ne veux pas être tué!».

Ces accents meurtriers étaient destinés à réveiller l'instinct de revanche dans les masses populaires. Ce qui va marcher au-delà de toute espérance. Ainsi encouragées par le pouvoir, les tehékas locales, qui constituaient l'occasion rêvée de régler tous les comptes en retard, vont se mettre à pulluler. A telle enseigne que les bolcheviques auront du mal par la suite à remettre de l'ordre et à faire rentrer tout ce beau monde dans le cadre d'une tehéka unifiée et disciplinée.

Le ler novembre 1918, Latsis fournit à şes zbires les instructions suivantes pour la conduite de leurs «enquêtes»: «*Nous ne faisons pas la guerre contre des individus en particulier. Nous exterminons la bourgeoisie comme classe. Ne cherchez pas dans l'enquête des documents et des preuves de ce que l'accusé a fait, en*

actes ou en paroles, contre l'autorité soviétique. La première question que vous devez lui poser, c'est à quelle classe il appartient, quelles şont son origine, son éducation, son instruction, să profession».

Dans son livre, îl prétendra cu'au cours du second semestre 1918, la tehéka avait exécuté 4500 personnes, precisant même: «Şi l'on peut accuser la tehéka de quelque chose, ce n'est pas d'excès de zèle dans les exécutions mais d'insuffisance dans l'application des mesures supremes de chitiment. Une main de fier diminue toujours la quantité de victimes».

Des études ultérieures ont fait apparaître la nette sous-évaluation de ce chiffre. Le nombre des victimes de la tehéka pour le seul automne 1918 tourne plutôt autour de 10 à 15.000.

Nous retrouvons *Latsis chef de la tehéka d'Ukraine en 1920. C'est la période de la décosaquisation. Des familles entières, voire des voisins, seront enfermés dans de véritables camps de la mort*. Latsis notera à ce propos dans un rapport: «Rassemblés dans un câmp près de Maikop, les otages – des femmes, des enfants et des vieillards – survivent dans des conditions effrayantes, dans la boue et le froid d'octobre (…) Ils meurent comme des mouches (…) Les femmes şont prêtes à tout pour échapper à la mort. Les soldats qui gardent le camp en profitent pour faire commerce de ces femmes».

On peut supposer qu'il poursuivra dans les rangs de la tehéka une carrière aussi prometteuse.

D'après le site russe, îl meurt en 1938. Il avait donc cinquante ans. Etant donné cette date fatidique, on peut supposer sans trop risquer de se tromper qu'il ne s'est pas fait écraser par un autobus. Mais bien plutôt par une machinerie autrement plus puissante qui portait le nom évocateur de «grande purge».

Source des citations: Le livre noir du communisme – ouvrage collectif

(27)

Tous les hommes, ou femmes, clonţ il est question ici,

quel que soit le poste occupé, ont été complices du régime cu'ils ont crée et servi. Les malheurs qui ont pu leur arriver suite à la prise de pouvoir de Staline furent occasionnés, non par une dénonciation des crimes du régime survenus DES LE DEBUT, mais uniquement par des luttes intestines de pouvoir.

ISAÏ DAVIDOVITCH BERG

Je me sens quelque peu frustrée d'avoir şi peu d'informations sur ce personnage. La encore, nous devons à Soljenitsyne d'avoir soulevé le coin d'un voile épais cachant ce qui n était pas censé être exposé aux regards.

Isai Davidovitch Berg est un rouage du système bolchevique comme il y en eul des milliers. Il n'a dû sa – relative – célébrité cu'à son esprit ingénieux qui va's exercer, hélas pour lui, sur un sujet aujourd'hui des plus sensibiles.

Voilà un homme qui s'est retrouvé, dans les années trenţe, chef du service économique du NKVD pour la région de Moscou. Un poste de responsabilité, certes, mais pas le sommet de l'échelle. Chargé comme il l'était des problèmes économiques, îl devait donc veiller à dépenser et faire dépenser le moins d'argent possible. C'est logique.

Nous sommes en 1937, période de grandes purges, lorsque les exécutions, dans le secteur de Moscou, prennent une ampleur telle que nos braves fonctionnaires ont du mal à suivre. Tous ces ennemis du peuple à fusiller en même temps! Sans compter toutes les munitions nécessaires pour leur tirer une balle dans la nuque, ça finit par coûter cher! Et le temps que ça prend pour les assassiner un par un!

c'est la que va intervenir la cervelle ingénieuse de notre bonhomme. Îl *va inventer un moyen moins onéreux de procéder*. *Un moyen simple*, *mais encore fallait-il y penser*: *le camion clonţ les gaz d'échappement şont orientés vers l'intérieur*. *Cette invention sera appelée en russe dushegubka*, *ou* «*chambre à gaz ambulante*».

La procédure était efectivement très simple: *les* «*patients*» *étaient entassés dans un camion*

hermétiquement clos renvoyant les gaz d'échappement vers l'intérieur, et e'était parţi pour une longue promenade autour de Moscou. A l'arrivée – o miracle de la technique – ne restaient plus que des cadavres qui étaient immédiatement escamotés dans un coin discret. Voilà, ce n'était pas plus compliqué que ça. Et relativement économique, encore que… l'essence…

Eh bien, le croirez-vous, ce rouage pourtant zélé et méritant finiră misérablement en 1939, victime lui aussi d'une purge. Quels ingrats!

Ce brave Berg a inventé une application pratique mais, soyons juste, l'idée d'utiliser des gaz pour tuer était plus vieille que lui. Elle démarre en fait durant la lère guerre mondiale, vite relayée par les bolcheviques qui n étaient jamais en reste dans ce domaine. Les gaz seront largement utilisés par eux, souvent contre les paysans refugiés dans les bois, notamment à Tambov en 1921. Les ordres reçus de Moscou spécifiaient: «*Les forêts où les bandits se cachent doivent être nettoyées par l'utilisation de gaz toxique. Ceci doit être soigneusement calculé afin que la couche de gaz pénètre les forêts et tue quiconque's y cache*».

(26)

Tous les hommes, ou femmes, clonţ il est question ici, quel que soit le poste occupé, ont été complices du régime cu'ils ont crée et servi. Les malheurs qui ont pu leur arriver suite à la prise de pouvoir de Staline furent occasionnés, non par une dénonciation des crimes du régime survenus DES LE DEBUT, mais uniquement par des luttes intestines de pouvoir.

GRIGORI MOISSEVITCH MAIRANOVSKI

Vous avez dû entendre parler des expérimentations humaines auxquelles se livraient les nazis dans les camps. Mais je parierais que vous avez moins souvent entendu parler de celles qui se pratiquaient dans les coins discrets de la Loubianka, le siège des services secrets soviétiques, cu'ils se soient appelés Tehéka, Guépéou, KGB ou NKVD.

Et encore moins de celui qui eul la haute main sur

ces expérimentations de 1937 à 1951. Il a fallu pour cela que Soljenitsyne lève le voile en 2003 dans le tome 2 de să fresque Deux siècles ensemble – Juifs et Russes pendant la période soviétique. Et révèle des choses bien étonnantes, quoique quasiment boycottées depuis.

Le laboratoire des poisons du régime bolchevique est installé dès 1921. En 1926, îl passe sous la férule de Gendrik Yagoda, alors second de la Guépéou. A partir de 1937, sous le nom de Laboratoire 1, şes activités vont considérablement se développer sous la direction de Grigory Moissevitch Mairanovski.

Les sources ne sont pas très loquaces sur ce personnage qui ne manque pourtant pas d'intérêt et clonţ les hauts faits mériteraient de passer à la postérité au moins autant que ceux du Dr Mengele. Dificile deja de trouver un portrait de lui. On şaiţ cu'il est né en 1899 à Batoumi en Géorgie. Dans să jeunesse, îl s-affilie au Bund (l'Union – socialiste et antisioniste – des travailleurs juifs), mais devant les nuages qui s'amoncellent sur ce mouvement, qui sera finalement lichidé, îl préfère rejoindre les bolcheviques. C'est plus sûr. Îl devient médecin biochimiste.

Îl travaille ensuite à l'Institut de recherches médicales Gorki à Moscou qui sera placé sous l'autorité du NKVD. En 1937, l'année des grandes purges, ce serviteur très zélé du régime obtient une promotion clonţ îl tâchera de se rendre digne: on lui confie la direction du *Laboratoire 1 avec la tache très spéciale de mettre au point un poison morte! ne laissant pas de traces*. *Un poison provoquant un décès qui semblerait naturii, du genre* «*insuffisance cardiaque*».

Dès lors, îl va se mettre au travail avec ardeur et sans états d'ame superflus.

De toute façon, n'est-ce pas, şes victimes étaient des ennemis du peuple, et lui même travaillait à instaurer un monde meilleur, alors les détails…

Îl va se livrer à des recherches sur toutes sortes de poisons: la digitaline, le curare, la ricine, etc. Et comme

c’était un homme consciencieux et désireux de bien faire, îl fera des essais sur des cobayes humains – les oiseaux, ainsi les appelait-il poétiquement – d ăge et de condition physique très variés. Îl administrait le poison dans la nourriture ou la boisson, puis à travers un judas, observait les phases de l’agonie, notant scrupuleusement tous les détails.

Il est şi bien noté par şes chefs cu’il est promu colonel du NKVD en 1943. C’est la guerre, ce ne sont pas les ennemis du peuple qui manquent. Outre les russes, îl aura bientôt à sa disposition des oiseaux allemands, polonais, voire japonais. Îl expérimente à tour de bras.

Et d’ailleurs îl réussira apparemment à mettre au point la substance parfaite, appelée *C-2 qui vous tuait doucement en quinze minutes, sans laisser de traces. Elle sera largement utilisée*.

Le NKVD demandera également à ce precieux auxiliaire d’expérimenter un «camion à gaz». Mais nous en reparlerons.

Ce n’est cu’à la veille du procès de Nürnberg, en 1945, que les expérimentations sur cobayes humains efectuées par le bon docteur Mairanovski furent interdites. Du moins officiellement.

Les luttes de pouvoir sauvages au sein du NKVD, alors dirigé par Lavrenti Béria, vont affecter le colonel-empoisonneur qui se croyait pourtant bien à l’abri dans son laboratoire. Îl savait sunt de choses, ayant personnellement pratiqué sunt d’assassinats politiques, qu’il se considérait intouchable…

Il est cependant arrêté en décembre 1951 – pas pour şes crimes, je vous rassure tout de suite – mais dans un contexte de luttes de dans. El, sans qu’il y alt de procès, il est condamné à 10 ans de prison pour. abus de fonction et détention illégale de poisons! Curieusement, il ne sera pas libéré à la mort de Staline, en marş 1953, et dans l’espoir de se dédouaner, îl chargera copieusement son ancien patron, Lavrenti Béria, lors du procès de celui-ci en juin de la même année, reconnaissant du même coup şes propres

crimes.

Îl fera bel et bien şes 10 ans de prison, à sa grande indignation. Voilà comment on récompensait la vertu militante! Il est libéré en décembre 1961 et assigné à résidence au Daghestan où îl travaillera dans un laboratoire de chimie.

Îl commettra une erreur fatale en essayant d'obtenir avec acharnement să réhabilitation. Dans ce but, il écrit à Krouchtchev, le nouveau maître, pour lui rappeler certains faits anciens – notamment un assassinat commun – que ce dernier n'avait apparemment nulle envie de voir ressurgir. Mairanovski n aura pas l'occasion d'en parler davantage car îl succombe opportunément en décembre 1964 d'une. insuffisance cardiaque.

(25)

Tous les hommes, ou femmes, clonţ il est question ici, quel que soit le poste occupé, ont été complices du régime cu'ils ont crée et servi. Les malheurs qui ont pu leur arriver suite à la prise de pouvoir de Staline furent occasionnés, non par une dénonciation des crimes du régime survenus DES LE DEBUT, mais uniquement par des luttes intestines de pouvoir.

IAKOV IAKOVLEV

Le petit préambule ci-dessus s-applique particulièrement à ce personnage clonţ le moins que l'on puisse dâre, c'est cu'il est tombé dans les oubliettes de l'histoire. C'est dommage, car son grand titre de gloire aura pourtant d'avoir été commissaire du peuple à l'agriculture pendant l'Holodomor, la terrible famine orchestrée par le pouvoir bolchevique en 1932 – 33, qui fit au bas moţ six millions de morts.

Il existe fort peu de données le concernant, du moins dans une langue intelligibile pour moi. Encore moins de portrait. Le seul que ale trouvé est en fait une caricature publiée dans un livre qui vient de sortir, Dessine-moi un bolchevik – Les caricaturistes du Kremlin, 1923 – 1937, qui a été traduit du russe. On y voit une sorte de rat moustachu et mal rasé assez peu ragoûtant. Mais, je le

rappelle, c'est une caricature faite par un de şes collègues bien-aimés en 1923.

Il avait alors 27 ans car il était né en 1896, et travaillait à ce moment-là au Departament pour l'agitation et la propagande du comité central. Il était entré au parţi bolchevique en 1913 et s'était en quelque sorte spécialisé dans la propagande puisqu'en 1918, îl sera envoyé en Ukraine pour y oeuvrer dans ce secteur. Dans les années 20, îl sera notamment rédacteur en chef de la Krest janskaya Pravda (La Vérité Paysanne), qui titrait alors à plus d'un milion d'exemplaires.

Fervent stalinien, c'est sans doute să «connaissance» du monde paysan qui conduiră Staline à le nommer commissaire du peuple à l'agriculture en 1929. Îl le restera jusqu'en 1934. En février 1930 commença la «dékoulakisation», c'est-à-dire la déportation et la répression de masse contre les centaines de milliers de paysans suffisamment aisés pour avoir de quoi manger et/ou mécontents de la politique bolchevique. Les zbires de la Guépéou feront régner la terreur dans les campagnes. Tout cela donnera tellement de travail à Iakovlev qu'il sera obligé d'envoyer son adioint afin de le représenter en juin 1930, au 16 e congrès du Parţi.

Cet adioint – qui le restera en 1929 et 1930 – n'est pas n'importe qui. Il s'agit du «nain sanguinaire» Nikolai Yezhov, qui finiră chef du NKVD. Et qui retrouvera d'ailleurs Iakovlev à cette occasion, nous le verrons. Représentant donc son supérieur lors de ce congrès, il en profitera pour se répandre en articles pompeux sur la collectivisation, l'éducation des masses, leur mobilisation, etc. Amusant, lorsque l'on şaiţ qu'il avait péniblement fini l'école primaire et qu'il avait été apprenti tailleur dans să vie pré-bolchevique.

c'est donc Iakov Iakovlev qui sera de par şes fonctions responsable de l'exécution de cette politique décidée à Moscou, qui consistait en fait à lichider toute une partie de la population. La loi du 7 juillet 1932 prévoiră même la peine de mort pour «toute escroquerie

au préjudice d'un kolkhoze», qui commençait par le simple vol d'un épi de blé.

Cette «politique» culminera avec l'horreur de l'Holodomor, en Ukraine principalement. Nous en avons deja parlé.

Je lis ça et la que Iakovlev occupera ensuite – forcément après 1934 – des fonctions importantes dans l'appareil de contrôle de l'état et du Parţi. Lesquelles? Je l'ignore. De toute manière, cela ne l'empêchera pas d'être emporté, comme bon nombre de şes collègues, dans les grandes purges de 1937. Il est arrêté cette année-là mais ne passera devant le peloton d'exécution cu'en juillet 1938.

Et devinez qui donnera l'ordre de tirer? Le nain sanguinaire lui-même, son ancien adioint. Qui ne tardera d'ailleurs pas à le suivre. La seule morale que l'on puisse tirer de cette horrible histoire.

(24)

Tous les hommes, ou femmes, clonţ il est question ici, quel que soit le poste occupé, ont été complices du régime cu'ils ont crée et servi. Les malheurs qui ont pu leur arriver suite à la prise de pouvoir de Staline furent occasionnés, non par une dénonciation des crimes du régime survenus DES LE DEBUT, mais uniquement par des luttes intestines de pouvoir.

SEMYON DIMANSTEIN

Laissons pour un temps les voisins – encore fort nombreux, mais nous y reviendrons – et retournons à nos bolcheviques maison.

Semyon Dimanstein naât en 1886 dans une famille de commerçants juifs installés au nord-ouest de la Russie, près de la frontière estonienne. Une famille sans doute très orthodoxe puisqu'il fera şes études dans une yeshiva où îl sera ordonné rabbin à l'âge de dix-huit ans.

Rabbin peut-être, mais révolutionnaire, sûrement. La même année, 1904, îl's înscrit au RSDLP, le parţi socialiste-révolutionnaire crée en 1898, qui se scindera par la suite en mencheviques et bolcheviques. Şes activités

illicites conduiront le régime du tsar à lui offrir en 1908 une résidence forcée quelque part en Sibérie. Mais îl's enfuit, quitte la Russie et se réfugie en France jusqu'à la révolution de marş 1917.

Îl rentre alors au pays et reprend de plus belle son activisme. Îl sera l'un des acteurs importants de la révolution d'octobre puisqu'il devient l'un des quinze commissaires du peuple de Lénine et prend la tête de la Yevsektsiya en janvier 1918. *C'est ainsi que l'on nommait la section juive du parţi communiste soviétique, créée pour évincer le Bund et les partis sionistes, considérés comme des rivaux du marxisme*. Ces derniers seront d'ailleurs vite lichidés et des milliers de sionistes iront faire connaissance avec la Sibérie. L'idée derrière cette section spéciale était de supprimer le judaisme religieux et de remplacer la culture juive traditionnelle par la culture prolétarienne. En imposant la dictature du prolétariat aux masses laborieuses juives. L'autre obiectif de la Yevsektsiya était la propagande: îl s-agissait de mobiliser les juifs du monde entier en faveur du régime bolchevique.

Semyon Dimanstein, qui sera en quelque sorte considéré comme le représentant «officiel» des juifs soviétiques, exercera notamment şes activités à Boukhara, en Asie centrale, où vivait une importante communauté juive. Îl's y rendra en 1920 afin de consolider le régime bolchevique et d'identifier – et soutenir – l «élite» locale. En 1922, on le retrouve en Ukraine, au Departament pour l'agitation et la propagande.

Îl rentre à Moscou en 1924 pour y diriger d'autres services de propagande visant à répandre l'idéologie communiste parmi les peuples non russes. Tout en collaborant à des organes de presse du style Est Nouveau ou Révolution et Nationalité.

A cette époque-là, il est un chaud partisan de Staline, ferveur qui sera bien mal récompensee par la suite, on le verra. Îl soutient en particulier l'idée du dictateur de créer une région juive autonome, quelque part très loin de Moscou. Ce qui sera fait entre 1928 et 1932 et qui

amènera du même coup la suppression de la Yevsektsiya. Dans l'idée des autorités, îl s-agissait de créer une Sion soviétique afin de détourner les pensées de la Sion de Palestine, dangereuse rivale.

Cette région sera créée vers la frontière chinoise, au Birobidjan, torride et infestée de moustiques l'été, glaciale l'hiver. Les colons y étaient invités à conserver leur héritage culturii yiddish – plutôt cu'hébreu, jugé trop religieux – dans un cadre socialiste. Apparemment, l'ancien rabbin trouvait ça très bien. La propagande battra son plein pendant ces années afin d y attirer les juifs, qui viendront même de l'étranger. On a vu récemment dans l'article sur l'affaire Koval, que la famille de l'espion avait quitté en 1932 l'Amérique – de la dépression, mais quand même – pour le vert paradis du Birobidjan.

Ils en seront bien récompenses car leur histoire inspirera un film de propagande en yiddish produit en 1936, intitulé «À la recherche du bonheur» qui raconte l'édifiante histoire d'une famille juive quittant les Etats-unis, cel horrible pays où l'on crève de faim, pour se créer une nouvelle vie de félicité au Birobidjan. Mal leur en priţ, d'ailleurs, aux Koval, car c'est ce film, et la littérature qui l'accompagna, qui finit par mettre la puce à l'oreille des Américains et leur permit de diriger, enfin, leurs soupçons sur l'espion.

La dernière fonction officielle de Semyon Dimanstein sera de diriger le comité central de l'Ozet. Ainsi s'appelait l'organisme officiel chargé d'aider les juifs à s-acelimater au travail de la terre et à assister les colons principalement en Ukraine et en Crimée, puis au Birobidjan.

Mais să carrière va bientôt s-achever car îl fera partie des purges de 193738. Il est arrêté en février 1938, condamné à mort et exécuté.

(23)

LES VOISINS

MATYAS ROSENFELD, dit MATYAS RAKOSI

Restons encore un peu en Hongrie où nous allons

faire la connaissance (ou la redécouverte) d'un autre bon élève de la fine équipe qui prétendit – excusez du peu – répandre la révolution bolchevique sur la planète entière. Car c'était ça l'obiectif au départ, ne l'oublions pas. La mondialisation était deja à l'ordre du jour.

Matyas Rosenfeld, qui prendra plus tard le nom de Rákosi, naât en 1892 dans une famille juive de Şerbie, qui faisait alors partie de l'empire austro-hongrois. Comme les autres deja vus – *Kun*, *Szamuely*, *Pogany* – il est fait prisonnier en Russie durant la lère guerre mondiale et en profite pour devenir communiste. Îl participera donc tout naturellement, comme les autres aussi, au gouvernement de Béla Kun, en 1919, où îl occupe le poste de commissaire du peuple au commerce. Mais nous avons vu que ce genre de poste était précaire dans un gouvernement qui l'était plus encore. Le ler août 1919, râdeau. Tout le monde's enfuit et Rákosi retourne en Union soviétique.

Nous le retrouverons secrétaire général du parţi communiste hongrois en 1945, au sortir de la guerre. qu'a-t-il fait entre-temps? Eh bien, un certam nombre d'allers et retours entre l'URSS et la Hongrie. Îl retournera notamment en Hongrie en 1924 où li se fera arrêter et emprisonner. Il est échangé en 1940 contre des drapeaux hongrois qui avaient été volés par les Russes. En Union soviétique, îl devient chef du Komintern.

A l'issue de la guerre, en 1945, îl rentre en Hongrie avec l'Armée Rouge. Les communistes ont gagné, la Hongrie voit's installer une dictature clonţ îl devient le chef. En 1948, les sociaux-démocrates qui existaient encore dans le pays şont contraints par les communistes de les rejoindre pour former le parţi hongrois des travailleurs. Dorénavant, Rákosi aura les condées complètement franches et la terreur d'Etat va peser de tout son poids.

Admirateur frénétique de Staline, li se considérait lui-même comme son «meilleur élève» ou son «meilleur disciple», cela dépendait des jours. En tout caz, îl profitera bien des leçons administrées par son mentor et tâchera de

l’imiter en tout. Îl saura y ajouter de petits raffinements bien à lui. Il avait ainsi inventé, et il était très fier de să trouvaille, la «tactique du salami». Du salami hongrois, sûrement. Bref, comme vous ne l’auriez sûrement pas deviné, cette aimable tactique consistait, non pas à découper délicatement şes ennemis en rondelles – on reste humains, quand même! – mais cependant à les éliminer par tranches successives.

Îl’s y emploiera avec beaucoup d’efficacité et tout comme Staline, son grand homme, îl offrira aux Hongrois, avec l’aide de să police secrète: arrestations arbitraires, emprisonnements, assassinats, purges, procès préfabriqués, etc. Oui, tout, vraiment. Un excellent disciple. Avec ça, il ne détestait pas un léger culte de la personnalité, pas trop léger cependant.

La Hongrie était donc devenite un pays parfaitement totalitaire sous le règne de Rákosi. Îl s-offrit également en 1952 le poste de premier ministre. Mais hélas, en matière économique, il était moins brillant que dans le remplissage des prisons ou des cimetières. Vous me rétorquerez qu’il avait pourtant été commissaire au commerce sous Béla Kun. Et alors? Quel rapport? Le gouvernement avait imposé avec brutalité la collectivisation de l’agriculture et acordé la priorité à l’industrie lourde. Tout manquait, le mécontentement populaire ne cessait de croatre. La révolution se profilait et les opposants étaient exécutés par milliers.

La mort de Staline, en 1953, va marquer le déclin de ce stalinolâtre. Sous bien des aspects, îl deveneait urgent de se débarrasser politiquement de lui. Sous la pression de Moscou, îl doit céder dans un premier temps, dès 1953, le poste de premier ministre à Imre Nagy, qu’il ne cessera dès lors de persécuter. Il en fera le bouc-émissaire idéal de la faillite économique.

Îl devra ensuite abandonner son poste de dirigeant du PC hongrois en juin 1956. Dans la foulée, il est «invité» en Union soviétique pour «se soigner». Les temps avaient un peu changé, il ne sera pas soigné définitivement, mais

contraint de demeurer au... Kârgâz, en Asie centrale. Îl y restera jusqu'à sa mort, en 1971.

L'insurrection de Budapest eul lieu en octobre 1956, peu après son départ. Elle sera matée dans le sang par les soviétiques.

(De pe site-ul La France licratisée)

*

La 28 iunie 1940:

Tabelul nr. 1

Membri ai P.C. din România, basarabeni şi bucovineni, recomandaţi de CC. al PCR pentru a li se acorda calitatea de membri ai P.C. b. din Toată Rusia

1. Bruhis (Kofman) Srul Pinhusovici /Mihai Bruhis/ 2. Faierştein Raia. 3. Kofman Iakov 4. Djureak Dmitri Mihailovici (Vladimirovici) 5. Morghenştern Israel Markovici 6. Zighelbaum Srul 7. Burlacenko Serghei Danilovici 8. Luca Laslo /Laszlo/ 9. Korotkov Iuri Aleksandrovic 10. Skvorţov Mihail Iakovlevici: Leibovici Srul Abramovici 11. Oighenştein Lev Nicolaevici /Leonte Răutu/ 12. Goldforb Abram Isakovici 13. Petrov Piotr Ivanovici (Guzun) 14. Roitman Fanea Isaakovna 15. Tarandaş Mâlea 16. Korotkova Natalia Isakovna 17. Satovskaia Roza 18. Rabinovici Fanea Iakovlevna 19. Revici Iakov Moiseevici 20. Visecauţan Polea Efimovici 21. Budeştiskaia (? Budeşti?) Ester 22. Cioclo Mordko 23. Kolpakci Iakov Aronovici 24. Şteinberg Froim 25. Boguslavskaia Polea Iakovlevna 26. Romanenko Nickolai Nikolaevici 27. Pastir Zasea Leibov 28. Gudis Lev Smulevici 29. Rabinovici Şoil Oizerovici 30. Orlih Mark Semionovici 31. Boguslavski Iakov Tovici 32. Zighelbaum Abram 33. Voloh Abram 34. Limon Srul Greşovici [Gherşovici?] 35. Grinman Isaaklosifovici 36. Bujor [?] Iosif Aronovici 37. Weisman Sara Iosifovna (Seindel)

Tabelul nr. 2

Membri ai PCR, basarabeni, bucovineni a căror apartenenţă de partid este necesar să fie înregistrată la locul de muncă

Judeţul Chişinău

1. Safran Raisa Semionovna 2. Leib Nahman (Noiman Leibovici)

— Diner Eţi Iakovlevna [celebra] 4. Protodiakonov Vsevolod Mihailovici 5. Maler (p) Maria Kiselevna 6. Voinberg Niuka Markovici 7. or Lev Ilici 8. Zaru Ivan Ilici 9. Cirik Avram Moiseevici 10. Derevici Ippolit Gheorghevici [celebrul] 11. androvskaia Ita Beniaminovna 12. Golfdfarb Zeilik Borisovici 13. Kuperman Isaak Moiseevici 14. vartman 15. Konstaninov Konstantin Stepanovici 16. Glikman Gitlea 17. Sinitivker (kver?) Fritz 18. Grinberg Ida Israelevna 19. ehter Roza Borisovna 20. Zistis Vonver Lvovici 21. Izu Fruhtman 22. Lupan Andrei Pavlovici [viitorul preş. al U. Scriitorilor] 23. Bravar Liuba S. 24. vet [d] skaia 25. Makler Ciaka Isakovna 26. Avrămescu Ida 27. Hresonskaia [Hersonskaia?] Etea Iosifovna 28. Rubinştein Alexander 29. Geboveţer Riva Simonovna 30. Gofman [Hoffmann] Mordko Iakovlevici 31. Silvestrov Ivan Antonovici 32. Kemelmaher Bliuma Naunovna 33. Goldştein Iosif Pinkusovici 34. Gherenburg Roza 35. Ihilovici Maier 36. Sikorski Gheorghi 37. Iancu Janetta 38. Tukerman Mark Borisovici 39. Tudoraki Lena Aronovna

Judeţul Soroca

40. Cemortanu Matvei Grigorevici 41. oimu Ivan Samoilovici 42. Kolokolnikov Evgheni 43. Pavlov Mihail 44. Guţul Konstantin 45. Leahovski Mihail 46. Guţul Pavel 47. Gruzin Alexander 48. Zaidman Leib 49. Zelţer Rahil Ihilovna 50. Golovati Ivan 51. Gherşman Srul Beirelovici 52. Dolear Mâlea Ihilovna 53. Akkerman Leib Iankelevici 54. Harmi Eva Iankelevna 55. oimu Samuil 56. Livşiţ Haim 57. Klimov Ivan Ivanovici 58. Mer Leib 59. Doktorovici Anna (Enea) 60. Abramovici Abram 61. Cehover (Tarasov) Oba Rahimilovici

Judeţul Bălţi

62. Reidenboim Rahil Isaakovna 63. Masisi Moisei Iosifovici 64. Erji Leibil Nahmanovici 65. Voitman Berko Iakovlevici 66. Reidel Rahil. 67. Pălăria Riva Davidovna 68. Rab Eva Isaakovna 69. Rab Ivan 70. Oighenştein Niunea

Iakovlevna [din familia „Răutu”] 71. Goldman Bela Abramovna 72. Goldman (Baciu) Ida Mironovna 73. Lampolski Buka 74. Oighenştein Mihail [Mişa, tatăl fraţilor Valéry şi Andrei Oişteanu] 75. Kotlear Lev

Judeţul Bender

76. imkov Ivan Fiodorovici 77. Sisimov Mendel 78. Reveneali [la?]

Serghei 79. Reddenboim Şmil 80. Dikler Ester 81. Dvoiritz Aron Matveevici

Judeţul Orhei

82. Ciornaia Nataşa (Burlacenko) 83. Krasnopolski Monea Iakovlevici 84. Mâlcic Riva Favelevna 85. Averbuh Jena Livovna 86. Vainştok Nuhin Rubinovici 87. Munder Lev Abramovici 88. Kojuşneanu [de la Cojuşna?] Abram Iakovlevici

Judeţul Hotin

89. Kuşnir Semion Ilici 90. Kovalciuk Vasili Mihailovici 91. Botoşański [?] Avram Iţikovici

Judeţul Ismail

92. Gherşkovici [Herşcovici] Silea 93. Gherşkovici Jenea (după soţ, Georgescu) 94. Şabin An [d] rei

Judeţul Cernăuţi

95. Finkel Evghenia (Vais Anna] 96. Kurtman Mozes 97. Vittner Eva 98. Vittner Norbert Leonovici 99. Kraitzler Naftalii Uşerovici 100. Şlomiuk Reia Aronovna 101. Gheigher Artur Irevici 102. Gadiak Anton Iakovlevici 103. Rainer Racella [Raşela?] Natalovna 104. Magkovski Vasili Onufrievici 105. Srefiuk Evghen-Lev

Tabelul nr. 3

Membrii PCR care trebuie lăsaţi cu dreptul membrilor partidelor comuniste frăţeşti (...)

Oraşul Chişinău

1. Spektor Ester Peisovna 2. Ber [n] ştein Simha Pinkusovici 3. Gherştein Haim Srulevici 4. Mârza Evghenia Borisovna 5. Feldman Riva Isakovna 6. Stei [n] berg Etea 7. Goldberg Iosif Davidovici 8. Bubis Isaak Markovici 9. Bubis Isaak Markovici [se repetă: greşeală? omonimie?] 10. Şmulevici Liza Aronovna 11. Beloţerkovici V.S. 12.

Torban Iosif Iakovlevici 13. Grecov Stepan Danilovici14. Kaşelnik Ivan Ivanovici 15. Lazăr Izabela Iosifovna 16. Vinberg Isaak Leizerovici [„Vindeleanu”?] 17. Barenboim Ioşe Iankelevici 18. Bukur Ghenea Miniminovna [?] 19. Ohştat Ghenea 20. Blekher Lev Meerovici 21. Reider Mosei Lvovici 22. Şprinţen Fanea Lipovna 23. Rubinştein Berta Vladimirovna 24. Lifşitz Zămovici 25. Ghilman Froim Moiseevici 26. Bleher Iakov Moiseevici 27. Solomovici Fanea [o rudă a lui Teşu Solomovici?] 28. Vasilenco Vladimir Sergheevici 29. Nisenblat Viţea Naumova 30. Abraham Sonia Grigorievna 31. Kaufman Fanea Isidorovna

Oraşul şi judeţul Soroca

32. Oleinik Maxim Stepanovici 33. Timofei Grigore Mihailovici 34. Melişen Ivan Nikolaevici 35. Navrotkaia Anna Panteleevna 36. Navrotki Mihail Iosifovici 37. Mişişin Alexander Antonovici 38. Navrotki Andrei Iosifovici 39. Navrotki Piotr Filippovici 40. Meşişen Vladimir Mihailovici 41. Meşişen Nikolai Grigorevici 42. Kordebanovski Frantz Iosifovici 43. Boico Ivan Makarovici [din familia Boico, devenit soţul Cristinei Marcusohn, mătuşa lui V. Tismăneanu şi general de grăniceri în R.P.R? – eu ştiam că „Boico” este pseudonume, iar acela avea prenumele „Mihail”] 44. Mocindeea Vassili Markovici 45. Reşednik Dionisii Ignat 46. Bordeniuk Mihail Vassilevici 47. Bihovski Vassili Abramovici 48. Takii Diordii [Tache Gheorghe?] Fiodorovici 49. Tokmeak Ivan Vasilevici 50. Şaragov Semen Fiodorovici 51. Weisberg Isaak 52. Oleinik Petr Fedoseevici 53. Kolesnik Afanasii Ivanovici 54. Ghebedniuk Timofei Fiodorovici 55. Morgun Pantelei Fedotovici 56. Tisminetki Buzea [din familia „Tismăneanu”?] 57. Şarogradski David Şeşomov 58. Goldenberg Abram 59. Buhman [Bruhmann?] Lazăr Abramovici 60. Ciumak Mihail 61. Roitman Iakov 62. Stolear Hana Sruleva 63. Cerkbz [?] Vsevolod Arkadievici 64. Goldştern Şişmon 65. Dumbravă Anatolii. 66. Bilkis Ilia Isaakovici 67. Şteinbuk Şmil 68. Faierştein Ianku Aronovici 69. Goreşnic Itzik Meerovici 70. Şulman Froim 71. Magazinik Riva Leibovna 72. Magazinik Gherş Leibovici 73. Milman Moişe74. Makogon Sonea 75. Kotlear Hanakii

Iankelevici 76. Kotlear Mendeii Iankelevici 77. Kotlear Şmerl Itzicovici 78. Palii Vasilii 79. Balan Isake [?] 80. Ghilas Haralambie 81. Stăriş Silvestr 82. Gogu Profirii 83. Kofteneak Vladimir 84. De aur [Ghiaur?] Dimitri 85. Harkovei Afanasii 86. Lefter Dionisii 87. Tihotki Valentin 88. Kolker Boruh 89. Kravţov Ivan 90. Naumov Alexei 91. Gherşenzon Sulea Moiseevici 92. Trahtman Idel 93. Pastuşenko Grigore 94. Derkauţan Aizik 95. Şehtman Ţalik 96. Gluhovski Petr 97. Karpiş Ivan 98. Lisov Ivan Antonovici 99. Şoltuz Nikolai 100. Gologorski David 101. Kriger Ianik 102. Davidovici Liubov 103. Pânzaru Ivan 104. Pânzaru Pavel Vasilevici 105. Kazak Demian Stepanovici 106. Tivnik 107. Tomak Ghiorghii Pavlovici 108. Iasiński Vasilii Ivanovici 109. Kalmaţui Stefan 110. Kozman Timku 111. Haralamb Buhor 112. Ciporneak Vanea 113. Ciporneak Haralamb 114. Zelţer Zolea 115. Postolake Vasilii 116. Bezbeda 117. Maceak Ivan 118. Eriomenko Grigorii Fiodorovici 119. Şveţ Dimitrii Mihailovici 120. Poliţiuk Şişma [am dat de o atletă americană: Komisarz – dacă nu chiar: Politruknaia...] 121. Strahov Kalinik 122. Şamanaki Alexandr Ivanovici 123. Ciobanu Marcu 124. Guţu Dimitrii 125. Kvatkovski 126. Ştrahman Sunea 127. Bruma Semion 128. Halkin Sima 129. Buris Sima 130. Nedelea Ambrozis 131. Şmunis Itzik 132. Revuleţ Grigorii 133. Spivak Şlik 134. Ţentis Pavel 135. Drobnika Fedor 136. Savka Efim Dmitrievici 137. Kaplan Mioka 138. Hoiut Iosif 139. Sosna Haim 140. Kaplan

Avoris 141. Ţâmbaliuk Kuzma 142. Ciumak Semion

Judeţul Orhei

143. Sakara Evghenia Vasilevna 144. Brizma Cearmă Aronovna 145. nir Ghenea Livovna 146. Lener Frima Iakovlevna 147. Lefter Roza Avseevna 148. Lerner Opşip Kipelovici 149. aparina Pelagheia Isakovna 150. Zămislovskaia Peloaghelia [?] Moiseevna 151. apoşnik Israel Rubinovici 152. Lerner Venea Markovna 153. Rakul Constantin Gheorghievici 154. Tartovski Solomon Moiseevici 155. Ghelman Riva Haskova 156. Rezingof Sara Haimova 157. Dizingof [nu va fi acelaşi nume diferit

grafiat? – pentru că patronimul este /aproape/ acelaşi?] Naum Haimovici 158. Malis Motel Abramovici. 159. Cebotari Peisih Haimovici 160. Grivokopatel Haim Iosifovici 161. Vaiser Haia Iosifovna 162. Moitlis Moisei umovici 163 Ciobotaru Sara Iosifovna 164. Iaruga Isaak Abramovici 165. Goldman Polina Pavlovna 166. Goldman Isaak Pavlovici 167. Fişman Rahil Davidovna 168. Fişman Estera Davidovna 169. Gerş Dafa Davidovna 170. Daici Ghitla lemova 171. Brezman Ekaterina Aronovna 172. Popusku Mira Mendelevna 173. Berekovici Adela Isaakovna 174. Jessan [Josan?] Vasilii Ivanovici 175. Zister Iankel Ţalikovici 176. mukler Leib Borisovici 177. Kogan Belemia Moiseevici 178. Tarlev Hanna Ioaakovna [?] 179. Ghinţburg Lipa Tudikovici

— Averbuh Băşea Livovna

Judeţul Bender

— Erţberg Amika 182. Burlak Fiodor 183. Slipakov Nikolai 184. Tabanov Elifer 185. Gabdzea Feodosii 186. Bazarov Dmitrii 187. Taran Iakov 188. Kovtunenko Ivan 189. Bicikov Victor 190. Bicikov Boris 191. Zăvadă Victor 192. Grinberg Hava 193. Kofman Zelma 194. Kofman Fanea 195. Mozeş Evghenii 196. Sisman Frida 197. Goldştein Iakov mulevici 198. Haikim Idel Gherşkovici 199. Zelter Zaiveid Leibovici 200. Roşko Rahman Davidovici 201. Kâsa Hristofor Ivanovici 202. Kelmenciuk Zinovii Ivanovici 203. Borisova Zinaida Ivanovna 204. lapakov Nicolai Abramovici 205. Pronoza Evghenii Ilici 206. Brodskaia Dora Zaharovna 207. Koroli Boris Iakovlevici 208. Brodskaia Janna Zaharovna 209. Leah Ivan Zaharovici 210. Dmitrieva ei fa Iosifovna

— Prokopeţ Moisei Iosifovici

Judeţul Bălţi

— Kolker Moisei Mihailovici 213. Birinboim Zolea Nutoviei 214. Barenboim Abram 215. Lerner Lona Idelovna 216. Rabenko Alexandr Israilevici 217. Rapaport Beeno Boris 18. Kuşnir Semion Aronovici 219. Goldiş Abram Isaakovici 220. Garber Sioma Ov şi Iankelevici 221. Weisman Toivi aevici 222. Rozneblat Moişe Lipov 223. Roll

Valter Livovici 224. Kuşnir Haia Eftimovna 225. Birinboim Monea Nutuvici 226. Kaţ Oscar Gerş-Berovici 227. Kevilevin Ihil Moşkovici 228. Kiseleva ei va Zisileva 229. Bujor Tatiana Iakovlevna 230. Ghelman

Vaitraub Fanea Pinkrovna 231. Roizman Nlemi Borisovna 232. Harak Polea Zelmovna 233. Grinberg Mişa 234. Ghelman Ivţe Itkovici 235. Şerman Moişe Beilovici 236. Flux Naftul Abramovici 237. Râlskii Grigorii Afanas 238. Haot Niusin Gherşovici 239. Jukovskii Boris Iosifovici 240. Ţuprik Aizea Davidovici 241. Rudima Anton Gheorghevici 242. Kleiman Moise Isaakovici 243. Pogorelovski Mihail Samuilovici 244. Babinetki Ivan Pavlov 245. Zernovoi Ivan Ivanovici 246. Reaboi Andrei Anufrievici 247. Straţiiciuk Iakov Stepan 248. Gomeniuk Ivan Eliseevici 249. Grinberg Haia Solomonovna 250. Grinberg Fira Israelevna 251. Leabis Tatiana Isidorovna 252. Vikinskii Fiodor Ivanovici 253. Gavriliuk Petr Petrovici 254. Golik Ivan Andronovici 255. Glinberg Moise Grigorevici

Tabelul nr. 4

Membri PCR., basarabeni, bucovineni sosiţi în URSS în calitate de emigranţi politici (foşti voluntari ai Armatei Republicane în Spania ş.a.) pe care CC al PCR îi recomandă pentru a fi transferaţi P.C. b din toată Rusia

1. Tismenetki Leon Moiseevici [Tatăl lui Vladimir Tismăneanu] 2. Telmer Elias 3. Kleiman Moisei Solomonovici 4. Vihrev Abram Naumovici.

După 23 august 1944 în România:

Ana Pauker, Iosif Kişinevschi, Leonte Răutu, M. Roller, Ghizela Vass, Valter Roman, Ana Toma, Alexandra Sidorovici, Brucan…

…Nikolschi (Grünberg), Sergiu Nicolau (Nikonov), Victor Nicolau (Saşa Cacica), Vidraşcu (Didenko), Rangheţ, Petruc, Protopopov, Gonciariuc, Alexeiev, Gribici, Silvia Ebner, Löbl, Teodor Rudenko, Pantelei („Pantiuşa”) Bodnarenco, Borilă, Coliu, Bucikov, Teişanu, Oprescu, Schlesinger, Bercovici, Ijak, Szabó Eugen, Strul Mauriciu, Andrei, Zalman, Nenciu, Hirsch, Hida, Friedlander, Kohner,

Sadovici, Gluvacov, Breban, Grigore „Grişa” Naum (şeful comandoului care a furat din Arhive dosarele tratând „Basarabia şi Evreii”), Mănescu, Ranga, Mazurov, Milea, Dullberger, Antoniu (Aritonovici Samy), Andreescu (Mătuşevici Nathan), S. Fischer, S. Ziegler, Răzvan Sergiu, Roşca, Milescu (Davidovici), Ciaslavski, Franka, Turkischer, Haber, Butika, Hary Bogdan, Ervin Voiculescu, Flux Beria, Herşcovici, Weiss, Kohn, Edelstein, Rodelstein, Hâncu Wistig, Popic, Dascălu, Goldberger Miklós, Hollinger, Herişan, Zeller, Kohler, Pangraţiu Patriciu, Pacher, L. Năvodaru, Löwi, Massler, Schwebel, Gruia, Roth, Breiner (Beiner, Bayner) Sigismund, Preiszler, Stern ş.a., ş. a...

NOTE

— Nu doar din RSSM – şi nu doar din URSS – ci din toate ţările europene din „Lagărul Socialist”.

— Lui M. Bruhis i-a scăpat o mărturisire despre realitatea-reală sovietică: aşadar începând de la Revoluţia bolşevică din 1917 până în jurul anului 1972 – deci o jumătate de secol! – evreii făcuseră parte din *altă* categorie de cetăţeni (sovietici, se înţelege), cea a minoritarilor (numeric) suprapriviligiaţi, cu un termen vulgar, dar exact: casta ştabilor; a celor care aveau – spre deosebire de restul membrilor „societăţii socialiste în drum spre comunism”, *drepturi*: politice, economice, culturale, dreptul de-paşaport – intern, dar şi extern...

Dar vai lor, evreilor sovietici, trup şi suflet devotaţi cauzei comunismului, din primele zile ale Marii Revoluţii din Octombrie: de prin anii ’70, fără a se mai ţine seama de meritele lor istorice în edificarea primului stat comunist, deci a primului stat terorist din lume (cu pornire în «Teroare! Teroare! Teroare!» cuvânt de ordine rostit de Lenin, pus în practică de Trotski, dus la perfecţiune de Stalin), printr-o hotărâre (bruscă, neaşteptată, adevărată lovitură de trăsnet!) din partea ne-evreilor: ruşi, ucraineni „antisemiţi”, evreii *fu*seseră *coborâţi* la nivelul celorlalţi cetăţeni sovietici, etern fără drepturi.

Ce nedreptate, câtă ingratitudine din partea

stăpânilor ruşi!

Coborâre să fi fost? Sau doar o vulgară – dar cât de tragică pentru evreii din lumea întreagă! – *egalizare prin… darea jos din susul unde stătuseră cocoţaţi atâtea decenii*, percepută şi denunţată de ei înşişi ca „persecuţie antisemită", în realitate o nevinovată atingere a supradrepturilor înşfăcate şi păstrate cu ferocitate de „egalitariştii comunişti" din casta *privilighenţiei*?

Această măsură *istorică* (subliniere neironică) a provocat pe de o parte „fenomenul refuznik" (prezentat de evreii sovietici drept„Cetăţeanul care refuză. sistemul politic (comunist)" – şi abuziv autoprezentată ca dizident, când în realitate, refuznik *este*, *nu un oarecare cetăţean*, *ci acel evreu sovietic căruia i se refuzase viza de emigrare în Israel – deci sionist*.

Pe de altă parte – la propriu, să zicem: pe coasta de răsărit a Americii de Nord, mai precis la Harvard – „ideologii" care dominaseră universul intelectual – nu doar american – şi-au întors pe dos discursul: de unde până atunci erau partizanii „echilibrului terorii" între Est şi Vest (fiind marxişti şi filo-sovietici din ţâţă-n fiu), brusc s-au declarat împotriva „Imperiului Răului" (reprezentat, fireşte, de URSS: creaţia lor). Atunci şi acolo a luat naştere „neoconservat (or) ismul", iar gânditorii de foarte-foarte-stânga de până atunci au devenit – ca prin minune – de foarte-foarte-dreapta şi consilieri ai lui Reagan – acum ai lui Bush junior, „patrioţi americani apărând exclusiv interesele Israelului" – de altfel li se spune: „likudnici".

Încă o dată: cât timp, în URSS şi în ţările din Europa de Est, evreii au făcut parte din elita bolşevică, nomenclaturistă, bucurându-se de supradrepturi, evreii americani, marxişti (de nuanţă – şic – trotskistă) au jucat rolul de agenţi de influenţă (terorişti) ai sovietismului; de cum evreii din Raiul Socialist au fost „declasaţi", „coborâţi", vorba lui M. Bruhis la nivelului cetăţenilor de rând, marxiştii americani filosovietici au perceput măsura ca pe un… pogrom. S-au ferit, totuşi să o atace frontal, ca pe una „rasistă *şi* antisemită" (pleonasm folosit în Franţa)

ci au travestit-o în una strict „ideologică”, iar ei înşişi s-au prezentat ca antisovietici, antimarxişti, patrioţi americani.

Dar păstrând caracterul de feroce terorist a eternului komisar, în influenţa exercitată în viceversitatea-i consecventă.

— Este şi acesta un punct de vedere – al fostului minoritar ultrafavorizat chiar faţă de majoritari, în Imperiul Ţarist, devenit, în Regatul României, un minoritar ca oricare altul.

O istorie de tip sovietic a „antisemitismului” românesc

Cel mai cuprinzător catalog al ororii a cărei victimă a fost comunitatea evreiască din România în timpul celui de al doilea război mondial se datorează lui Matatias Carp şi se intitulează: Cartea neagră – Suferinţele evreilor din România 1940 – 1944, cu o prefaţă de Alexandru Şafran. Folosesc ediţia a II-a îngrijită de Lya Benjamin, în 3 volume, editura Diogene, Bucureşti 1996:

„*Radu Florian*: *Din Prefaţă la ed. II*

„Cartea neagră a lui M. Carp face parte dintre *lucrările adresate istoriei, scrise pentru istorie* (subl. mea, P.G);

„Ziarişti şi istorici le neagă [faptele, adevărurile – n.m.], «le scuză», ca şi când umanitatea n-a înfierat *o dată pentru totdeauna* (s. m.) crima de genocid prin verdictul Tribunalului de la Nürnberg. (…) Cea mai neagră pagină din istoria ţării nu este cunoscută de numeroase generaţii care n-au trăit-o, asupra cărora se revarsă necontenit 1) texte ce le dezinformează, mistifică natura şi acţiunea regimului antonescian”. (…) „Oameni de toate vârstele asasinaţi cu cruzime 2) sunt omorâţi a doua oară prin anihilarea destinului lor tragic, a memoriei lor”. (…) „Respectarea *memoriei celor ce au fost ucişi datorită discriminării rasiale* 3) (s. m.) face parte din demnitatea elementară a oamenilor”. „În lumea de azi *istoria respinge fără apel tentativele mistificării sale, ale ascunderii umbrelor şi tragediilor* ei4) (s.m.)”.

„*Goldstein-Goren din partea Fundaţiei Goldstein-*

Goren

„Ca preşedinte al Fundaţiei şi ca evreu (…) născut în România, în 1905, am creat în 1987, pe lângă Universitatea din Tel-Aviv un centru de studiere a istoriei evreilor aşezaţi pe meleagurile româneşti încă de prin secolul al XIV-lea”.

„*Lya Benjamin – Notă asupra ediţiei*

„În ediţia de faţă s-a păstrat textul original chiar şi atunci când unele formulări se dovedesc marcate de optica supravieţuitorului”.

„Formulări” necorectate, neexplicate de editor (nota mea, PG.).

„*Dr. Alexandru afran, Rabin şef al Cultului Mozaic din*

România – Prefaţă (*Bucureşti 21 ianuarie 1946*)

„Exercitarea aptitudinilor memoriei la o colectivitate trebuie să aibă în vedere un scop moral”.

„Iudaismul care vede Istoria străbătută de Duhul lui Dumnezeu, ce se manifestă prin legi etice inexpugnabile atribuie funcţiunii de aducere aminte o funcţiune primordială. Regulile vieţii etice evreieşti purced de la comandamentul aducerii aminte. (…)

„Ca popor, Biblia ne-a învăţat de la început să ţinem minte, să nu uităm. «Adu-ţi aminte de zilele cele demult, cugetă la neamurile trecute!» Ni se atrage luarea aminte, cu stăruinţă, ca nu cumva să uităm, de pildă, necazurile pricinuite în vechime de amaleciţi. «*Adu-ţi aminte cum s-a purtat cu tine Amalec pe drum, când veneaţi voi din Egipt… nu uita aceasta*!» (subl. mea, P.G.). Noi, gândindu-ne la episodul amalecit, avem să tragem învăţăminte. Vorbind oamenilor, noroadelor, lumii despre acest episod, Biblia supune pe fiecare în parte şi pe toţi laolaltă unui proces moral, le aduce înaintea privirilor motiv de judecată, de socoteală, de revizuire a conştiinţei5)”.

(…) „Rostul etic pe care autorul l-a propus alcătuind această lucrare va fi şi prin aceasta atins, dacă ea va contribui la respectarea comandamentului simplu, sinaic: «Să nu ucizi!»”.

„*Matatias Carp – Cuvânt înainte, Ianuarie 1946*

„Toate afirmaţiile cuprinse în această lucrare sunt controlate, verificate şi se sprijină pe dovezi (…).

„Materialul a fost adunat încă din iunie 1940, iar sistematizarea am început-o în primăvara 1943, ajutat de o singură colabor [aţo] are: soţia mea.

Atenţie: *Matatias Carp reproduce aici acte oficiale* – însă fără trimiteri la fondurile de arhivă.

„Vol. 1 «Legionarii şi Rebeliunea»".

Pagina 24, nota 2 din subsol:

„Recensământul oficial efectuat sub guvernul Antonescu, cu secţiune specială pentru locuitorii de origine etnică evreiască. În Basarabia şi Bucovina, provincii *cedate* (subl. mea, P.G.) URSS în iunie 1940 şi *cotropite* 6) (subl. m.) în vara anului 1941".

Pagina 38:

„Evreii (din Basarabia şi Bucovina de Nord – n.m.) au fost jefuiţi de *trupele de ocupaţie*" 7) (sublinierea mea, P.G.);

Pagina 55, Nota din subsol, în legătură cu „*scăpările de ură şi incitare la asasinat din întreaga presă*":

„Pamfil Şeicaru, bunăoară spunea răspicat şi fără înconjur într-un „Apel către Români, în Curentul din *2 iulie 1940*: «în lunile iulie şi august *să manifestăm un maximum de disciplină naţională* (s. mea). Evreii însă să se gândească lucid la ziua de mâine. La acel „mâine" care se apropie cu fulgerări de furtună. *Să nu fie acel mâine al crâncenelor răfuieli, să nu fie acel mâine al scrâşnirilor de dinţi, al remuşcărilor văicărite*... (s. mele.

P.G.). Răbdare şi linişte pentru acel mâine care vine implacabil ca şi destinul» „8)

Pag. 89:

„Cronologia istorică a persecuţiilor împotriva evreilor" începe de la *6 septembrie 1940*: „*Regele Carol al II-lea abdică de la tronul României şi încredinţează generalului Ion Antonescu conducerea statului, acordându-i puteri dictatoriale* „9)

Pag. 126:

„27 noiembrie 1940: (…) D-na Eva Goldenberg din Aleea Modrogan nr. 9 revenind din oraş acasă, a găsit în apartamentul său *un grup de refugiaţi* 10) (s. mea) care luaseră în stăpânire tot mobilierul, covoare, îmbrăcăminte, lenjerie, veselă etc.”

Vol. 2, „Pogromul de la Iaşi”.

Pag. 7, din „Lămurire”:

„… *teritoriile cotropite* (s. m.) la răsărit de Prut”.

Pag. 9 „Privire generală istorică”:

„În Iunie 1941 opera teutonă de exterminare a evreilor încă nu începuse 11) (…) De aceea Iaşii – simbol monstruos de prigoană, jaf şi măcel – nu găseşte termen de comparaţie înapoia sa, ci numai în lunile şi în anii următori, la Odessa, Golta, Katyn 12), Kiew, Maidanek, Auschwitz, Belsen”.

Pag. 10:

„Pogromul de la Iaşi are rădăcinile adânc înfipte în putregaiul politic al pseudodemocraţiei româneşti. 13) (…) El nu a început în «Duminica ceea» de 29 iunie 1941; nici cu trei zile înainte [la 26 iunie, n. mea], când s-au produs primele omoruri; nici la 22 iunie când s-au deschis ostilităţile; nici la 6 septembrie (1940 – precizarea şi sublinierile mele, P.G.), cu un an înainte când s-au înscăunat Ion Antonescu cu legionarii săi şi nici măcar la 27 decembrie 1937 când Carol al II-lea (…) a încredinţat destinele ţării guvernului antisemit al lui Goga şi A.C. Cuza. Originile pogromului de la Iaşi, ca şi ale întregului lanţ de crime, jafuri şi suferinţe ce i-au urmat până la 23 august 1944, trebuie căutate într-un trecut îndepărtat (…)” [în „Sistemul oficial antisemit 14) de guvernământ inaugurat la 1867” (…)

„Cele 275 pogromuri organizate de oligarhia şi poliţia ţaristă nu au dat decât 15) câteva sute de morţi”.

Pag. 12:

„Când s-a aflat că operaţiunile militare germano-române de la capul de pod Sculeni au fost zădărnicite *prin dibăcia şi bravura infanteriştilor şi tanchiştilor sovietici* 16) (subl. mea, P.G.), neliniştea s-a transformat în panică”.

Pag. 13:

„Dar anii s-au scurs şi *a venit ziua în care au căzut lanţurile. La 23 august 1944 Armata Roşie a eliberat nu numai pământul românesc, ci şi sufletele încătuşate. Zorii zilelor de libertate şi democraţie au luminat atunci pentru prima oară orizontul României*" (s. mea şi trimiterea la proza-de-stat-şi-de-partid semnată: Lilly Marcou, editată de Liiceanu).

Pag. 16:

„Direcţiunea Generală a Poliţiei din Ministerul Afacerilor de interne – vestita Siguranţă – va rămâne în istoria prigoanelor reacţionare cu o faimă de multe ori egalată cu cea a Ohranei ţariste 17) a Intelligence Service-ului britanic 18) sau a Gestapoului german. Decenii de-a rândul metodele ei sălbatice de teroare şi tortură *au înăbuşit iniţiativele de libertate şi progres, iar celulele ei ferecate au închis oamenii muncii şi pe îndrăzneţii mucenici pentru o viaţă mai bună a poporului* (s. m.).

Pag. 23, „Cronologie istorică 19 iunie-6 iulie 1941":

„Războiul monstruos al fascismului 19) *împotriva Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice* (s.m.) – de multă vreme hotărât".

Pag. 25:

„La (...) Sculeni 20) se desfăşoară un măcel îngrozitor, preludiu demn de tragedia ce se pregăteşte la Iaşi. Acolo *hoardele cotropitoare s-au lovit din prima zi de rezistenţa eroică a Armatei Roşii* (sic). O încercare *vicleană* reuşise graţie surprinderii şi un cap de pod mărunt de vreo 5 km adâncime fusese stabilit pe malul răsăritean al Prutului. *Acolo şi-au înfipt călcâiul* (sic) două batalioane din regimentul german 305 comandat de colonelul Buck şi batalionul maiorţului] Garaiac, din regimentul 6 vânători de munte comandat de colonelul Emil Matieş. Ofiţerii acestui regiment blestemat, care a semănat moarte pe tot drumul de la Sculeni la Odessa au cerut în mod special comandamentului german să li se repartizeze tocmai acel sector, pentru a se răzbuna pe evrei (subliniat în text) *care i-ar fi umilit în retragerea din*

1940” (celelalte sublinieri îmi aparţin – P.G.).

Pag. 74:

„Masacrul de la Sculeni, nr. 23, Depoziţia martorului lt.-col. Mureşanu Romulus, audiat în ziua de 27 iunie 1947 de către judele instructor special general C.A. Av. Ionescu Emanoil”:

„(…) Ofiţerii din R [egimentul] 6 V [înători de Munte] cu garnizoana în Bălţi – din informaţiile pe care le deţin – *fiind umiliţi în timpul retragerii din Basarabia în 1940, au cerut şi au obţinut de la comandamentul german pe lângă care erau afectaţi ca să li se repartizeze ca sector de luptă Sculenii, cu intenţia de* a se răzbuna *pe evreii care-i umiliseră* „(subl. mea).

Pag. 76:

„Nr. 25 A: Apostila pusă de col Matieş Ermil (…) pe ordinul din 30 iulie 1941:

„«Eu ştiu că s-a răspuns la această chestiune: De mirare că se mai revine într-o chestiune din care *ostaşii acestui regiment de la Sculeni au avut f. mult de îndurat de pe urma tuturor jidanilor rămaşi în acest târg* (*s.m.*). De aceea au fost executaţi conf. ord. şup.» „21) (subl. În text).

Vol. 3, „Transnistria”.

Pag. 7: „Privire generală istorică”:

„Pe pământul acesta [dintre Nistru şi Bug] s-au desfăşurat câteva secole de viaţă şi durere evreiască”.

Pag. 8:

„*Aurora timpurilor noi* s-a arătat după aceea [după ultimele pogromuri ruseşti, cele din 1917], luminoasă şi plină de speranţă. *Aproape un sfert de secol evreii dintre Bug şi Nistru au trăit ca oamenii între oameni* 22)” (subl. mele).

Pag. 9:

„Ceva mai apăsaţi, în linişte relativă şi superficială întreruptă mereu de violente şi sângeroase manifestări de ură ale drojdiei, încurajată de conducerea superioară [şic!] românească23) au trăit evreii dincoace de Nistru 24)”.

Pag. 27: „Cronologie istorică”:

„29 iunie 1940: în executarea convenţiei de cedare a

Basarabiei, a Bucovinei de Nord şi a câtorva localităţi din judeţul Dorohoi 25), începe retragerea trupelor române de-a lungul întregii frontiere, de la Ceremuş la Dunăre. Unităţile venite din Basarabia peste podurile Prutului, de la Galaţi până la Herţa, *se pare* (s.m.) că au avut o atitudine demnă şi liniştită 26). În orice caz nu s-au semnalat în urma lor fapte remarcabile 27). Cele intrate în ţară peste Prut şi Siret în Bucovina au comis crime şi masacre oribile ale căror victime au fost mulţi evrei din oraşele şi satele aşezate pe drumurile de retragere".

Pag. 33:

„Armata *invadatoare* (s.m.) a făptuit masacre în toate satele locuite de evrei din judeţul Storojineţ";

Pag. 34:

„5 iulie 1941. La Rostochi-Vijniţa au fost măcelăriţi aproape toţi evreii (...) *Măcelul a fost făptuit de localnici* (subl. mea) cu sprijinul soldaţilor români" 28).

Pag. 36:

„[Briceni, Lipcani] târguri cu vechi aşezări evreieşti sunt pustiite de *hoardele în trecere*" (subl. mea).

Observaţii provizorii

— Românii acuzaţi de masacrarea evreilor au fost condamnaţi (mulţi au fost executaţi) *între*: 1944 şi 1951, după cum arată şi numeroasele documente reproduse de M. Carp – vezi şi Nota 8 la primul capitol.

Dar evreii vinovaţi de persecutarea, de masacrarea *ne-evreilor*, *a românilor*, înainte, în timp, în numele apărării sovietismului? Pe când Nürnberg II, fie şi după 62 ani?

— „Concepţia istorico-geografică" a lui Matatias Carp, nu un oarecare ciocănar, nici doar telal abia ştiutor de carte, nici ucenic croitor şcolit apoi la Moscova, ci un, dragă-doamne, intelectual (avocat, secretar al Uniunii Comunităţilor Evreieşti, fiu al unui senator, gazetar, scriitor): prin logică-inversă, gândire de beton-armat şi limbă-de-lemn este riguros aceeaşi cu a ultimului activist-troglodist-bolşevist;

3) în cele 3 volume alcătuind Cartea neagră... nu

există o singură menţionare a *întregului adevăr*:

— *Înainte – în timp (cu un an întreg) – de „Transnistria „*existase o „Săptămână Roşie" – în Basarabia, în Bucovina de Nord şi în Herţa – adevăr istoric pe care istoricul M. Carp îl tace în mod răsunător;

— În Transnistria fuseseră deportaţi de către români *şi ţigani*.

Cum rămâne cu obiectivitatea cu care a fost scrisă şi această *istorie* sub veşmântul: mărturie?; cum rămâne cu monopolul instituit de evrei asupra suferinţei?: potrivit autorului a existat *un singur genocid*: al Evreilor; *„doar"* Evreii au fost lichidaţi de români 29).

NOTE

— Cât de „necontenit" s-au revărsat textele „dezinformatoare"? *între 23 august 1944 şi 22 decembrie 1989 (45 ani!) în România nu a putut fi imprimată şi difuzată o singură propoziţiune despre exacţiunile evreilor dintre 28 iunie 1940 – 22 iunie 1941 – şi după 23 august 1944, victime*: *ne-evreii*; *autorul ar fi fost, pe loc, arestat-condamnat* şi *pentru" ură de rasă"*. În schimb, despre exacţiunile românilor, victime: evreii, au fost tipărite, difuzate, popularizate zeci, sute de volume de mărturii, romane, poeme, piese de teatru, filme. Scriind: „. confirm, *după 50 ani* (subl. mea, P.G.) că M. Carp redă cu exactitate.", Radu Florian indică momentul scrierii prefeţei: 1990 – 1991. Or până atunci se adunase o bibliotecă imensă – şi *unilaterală*. Faptul că Radu Florian este supravieţuitor al Trenului Morţii nu-i dă dreptul de a minţi, de a trafica adevărul istoric privitor la „tăcerea" asupra suferinţelor evreilor şi de a acuza vacarmul şi cantitatea „textelor dezinformatoare". Radu Florian: bolşevic fanatic, fanatic anti-român, mi-a fost lector de marxismstalinism la Universitatea Bucureşti şi anchetator-acuzator (împreună cu L. Tismăneanu, Al. Graur, M. Novicov, Iorgu Iordan „şi alţi tovarăşi în civil") în „procesul" înscenat în iunie 1956 la decanatul facultăţii de Filologie – acuzaţii: afirmasem că Basarabia (de la ea pornim, la ea ajungem.) este românească, a fost re-răpită

nouă de ruşi; că „limba moldovenească” nu există, în „Republica Moldovenească” se vorbeşte limba română; că războiul împotriva Finlandei, din 1939, fusese unul „nejust” (de agresiune), nu „just”, cum ne învăţase la curs tovarăşul nostru de nădejde, Radu Florian.

— Aceasta fiind limba română în care „se exprima” tovarăşul Radu Florian: (oameni) „asasinaţi cu cruzime”… Ceea ce ar însemna că au existat şi cazuri de (oameni) „asasinaţi cu delicateţă”.

— În capitolul următor se va vedea, cu probe, că „discriminarea rasială” („ura de rasă”) nu a avut legătură cu tragedia.

— Numai tragediile suferite de evrei, nu şi cele provocate de ei.

— Neînţelegând trimiterea la „episodul amalecit” m-am adresat Bibliei în româneşte, 1968, Ieşirea, cap. 17:

„8. Atunci au venit Amaleciţii să se bată cu Israeliţii la Rafidim.

„9. Iar Moise a zis către Iosua: «*Alege bărbaţi voinici şi du-te de te luptă cu Amaleciţii*! (…)

„13. i-a *zdrobit Iosua pe Amalec şi tot poporul lui cu ascuţişul sabiei.*

„14. Atunci a zis Domnul către Moise: «*Scrie aceasta în carte spre pomenire şi spune lui Iosua că voi şterge cu totul pomenirea lui Amalec de sub cer*!»

„15. Atunci a făcut Moise un jertfelnic Domnului şi i-a pus numele «Domnul este scăparea mea!»

„16. Căci zicea: «*Pentru că mi-au fost mâinile ridicate spre scaunul Domnului* [în timpul luptei, „când îşi ridica Moise mâinile, biruia Israel; iar când îşi lăsa el mâinile, biruia Amalec” n.m.] *de aceea va bate Domnul pe Amalec din neam în neam*!”

Am confruntat cu varianta franceză, La Bible, Gallimard, Pléiade, 1956:

„16. «Puisqu’une main est contre le trône de Iah, guerre de Iahvé contre Amalec de génération en génération!»”.

Cu varianta ecumenică, tot franceză, La Bible (TOB),

Poche, 1979:

„16. «*Puisqu'une main s'est levée contre le trône du Seigneur, c'est la guerre entre le Seigneur et Amalec d'age en age*!»".

Tot nu am înţeles ce a vrut să spună A. Şafran: care o fi, aici, „procesul moral"? Despre ce fel de „judecată, socoteală, revizuire a conştiinţei" vorbeşte? „La Rafidim" s-au înfruntat două tabere: „Au venit Amaleciţii să se bată cu Israeliţii". Motivul încăierării? Vechi cât lumea: Israeliţii încălcaseră teritoriul Amaleciţilor (întins din sudul Palestinei până în apropierea Egiptului, în Peninsula Sinai). Ce le reproşează – în veci – Evreii Amaleciţilor? Fireşte: că nu se lăsaseră măcelăriţi. Morala? Din spusele rabinului Safran: invadatorul (prin gura cronicarului evreu), învingând cu ajutorul lui Iahve, are în mod necesar dreptate (în numele lui Iahve), iar învinsul (cu ajutorul lui Iahve) este pedepsit şi cu uitarea în vecii vecilor – în numele lui Iahve.

Aceasta nu poate fi morală. Pentru că este parţială, deci şchioapă: A. Şafran pretinde că „episodul" se adresează „noroadelor, oamenilor, lumii", adică şi ne-evreilor. Da' de unde! O învăţătură astfel prezentată este numai pentru uzul evreilor: ca toţi invadatorii, reclamă *dreptul lor la ocuparea unor teritorii străine – în virtutea „poruncii lui Iahve" şi în numele lui* – aşa cum Turcii ascultau de „porunca lui Alah", făcând ce făceau în numele lui, cruciaţii „în numele lui Cristos", Ruşii în numele Ţarului, bolşevicii „în numele lui Marx, Lenin, Stalin – şi în al Revoluţiei din Octombrie"... Evreii au încercat să pună stăpânire pe Basarabia (şi pe împrejurimi), întâi în numele lui Herzl, inventatorul sionismului; apoi în săptămâna Roşie din 1940, în numele lui Stalin, inventatorul „Republicii Socialiste Sovietice Evreieşti" pe pământul românesc al Basarabiei.

— Nu cedezi decât ceea ce îţi aparţine, de drept (altfel, ai restitui); deci nu poţi cotropi teritorii anterior *cedate sub ameninţare*, ci re-cuceri. „Viziune" istorico-geografică a unui sovietic, fiu de komisar bolşevic (rus),

asiat, nu a unui, orişicâtuşi, europenizat cetăţean român, jurist de profesie şi fiu de senator.

Nu a existat vreo convenţie, pact, act de cedare a Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a Ţinutului Herţa. „Hârtia" pe baza căreia *sovieticii au ocupat prin violenţă pământurile noastre* a cu) fost. patru:

2.1 „Nota ultimativă" a Sovieticilor din 26 iunie 1940;

2.2 Răspunsul guvernului român (27 iunie) – refuz motivat;

2.3 Nota ultimativă sovietică din noaptea de 27 iunie 1940;

2.4 Răspunsul (28 iunie 1940) – acesta:

„Guvernul român, pentru a evita gravele urmări pe care le-ar avea recurgerea la forţă şi deschiderea ostilităţilor în această parte a Europei, se vede silit să accepte *condiţiile de evacuare* specificate în răspunsul sovietic" (subl. m., P.G.).

Deci nu a fost cedare, nici retrocedare, nici restituire; ci evacuare. De altfel Gh. Tătărescu (prim-ministru în timpul săptămânii Roşii) şi-a intitulat o carte: „*Evacuarea* (s.m.) Basarabiei şi a Bucovinei de Nord".

— În concepţia materialist-istorică de tip sovietic a martoruluicronicar M. Carp, (anticipându-l pe Radu Florian) „trupe de ocupaţie" erau. cele româneşti, liberatoare ale unui teritoriu istoric-geografic românesc, ale unei populaţii româneşti – teritorii şi populaţie *ocupate* de străinii năvălitori: ruşii bolşevici.

8) a) Exemplu de grosolană, obraznică falsificare a unui citat: „incitare la asasinat", cum pretinde M. Carp, cu o rea-credinţă vădită, traficând, interpretând pe dos îndemnul: „să manifestăm un maximum de disciplină naţională". Din contra: la 2 iulie Şeicaru cerea, „răspicat", vorba lui M. Carp, în plin masacru al românilor: *disciplină*, deci reţinere. Însă avertiza: crimele comise în timpul evacuării Basarabiei, Bucovinei şi Herţei, între 28 iunie şi 3 iulie 1940, nu vor rămâne fără *răspuns-răsplată*. „Răspunsul" (*Ochi pentru Ochi*, *Dinte pentru Dinte*), cumplit, a venit, după un an, începând de la 22 iunie 1941,

ca urmare a descoperirii întinderii atrocităţilor comise în 12 luni de ocupaţie (doar bănuite până atunci, ştiute din mărturiile românilor transnistrieni refugiaţi în România şi a polonezilor supravieţuitori ai ocupaţiei sovietice a estului ţării lor, după 17 septembrie 1939 – şi ei refugiaţi la noi);

8) b) Exemplu de grosolană falsificare a adevărului istoric: Pamfil Şeicaru nu era „antisemit" cum dă de înţeles M. Carp, foarte bine plasat ca să-i cunoască... dosarul. Potrivit documentelor publicate de Victor Frunză în Destinul unui condamnat la moarte Pamfil Şeicaru, 2001, rugat de Sergiu Dan de la Centrala Evreilor să intervină „în favoarea lui Mişu Benvenişti şi a sioniştilor aflaţi sub anchetă" în chestiunea emigrării spre Palestina, „antisemitul" a scris numaidecât lui Antonescu; în decembrie 1941, în plină campanie oficială împotriva evreilor, „antisemitul" a organizat la *Curentul* o întâlnire a veteranilor de război (Primul) la care au participat şi patru evrei decoraţi cu Virtutea Militară; o altă Notă a Siguranţei (22 martie 1944) spune: „Evreii reîntorşi din Franţa îşi manifestează simpatia pentru dl. Pamfil Şeicaru. Graţie intervenţiei energice a acestuia pe lângă autorităţile franceze şi germane au putut avea facilităţi de transport şi chiar cei arestaţi au fost liberaţi, după ce la o primă intervenţie (...) a legaţiei române nu se obţinuse un rezultat satisfăcător"; în fine, „antisemitul" Şeicaru avea la *Curentul* („fiţuică fascistă", cum o considerau evreii) ca şef de cabinet pe „Domnul Firoiu" (Willi Feinstein), în redacţie lucrau Bercu şi Râmniceanu (Finkelstein), iar când, în 1943 (!) rămăsese fără secretară, o angajase pe „doamna Apotheker"!

Nu este vorba doar de ingratitudinea evreilor, ci de consecventa ocultare a adevărului-adevărat din partea lor.

5. Dată fantezistă propusă-impusă de Matatias Carp (vol. 1, p. 89): 6 septembrie 1940. El pretinde că *de atunci* au început a fi persecutaţi evreii în România; şi că *de atunci* începe „Istoria" – nu mai devreme, de pildă din 28 iunie acelaşi an, când evreii îi persecutau pe români în numele Rusiei; nici măcar din 30 august: cedarea

Ardealului de Nord. Nu! După M. Carp, tragediile naţionale nu i-au privit vreodată pe evreii cetăţeni români, îi interesau doar cele comunitare, ba cea din „Săptămâna Roşie" trebuia ocultată, negată.

Să vedem cum este prezentat „Evenimentul 6 septembrie" de Istoria României în date, 1972, lucrare în tradiţia lui Roller:

„(...) izolat, compromis prin politica externă şovăitoare şi prin atitudinea capitulantă în faţa agresiunii şi silit de fasciştii români şi germani (şic – nu şi de «fasciştii sovietici»? – şi mai pe limba română /şic/ a evreilor: «faşiştii bolşevişti»? n.m. P.G.), Carol al II-lea abdică, transmiţând prerogativele regale fiului său Mihai".

Aceasta să fi fost, pentru evrei, tragedia „momentului 6 septembrie": abdicarea lui Carol II? M. Carp vrea să dea de înţeles că regele fusese protector al evreilor iar alungarea lui deschisese „era persecuţiilor antievreieşti"? Dar Carol nu fusese protector al evreilor ci neruşinat profitor (şi) de pe urma lor! Abdicarea lui prea-târzie ne costase pe noi, ne-evreii din întreaga ţară, *stricarea* societăţii româneşti şi aşa fragilă; *fracturarea* ei în două tabere artificiale, antagoniste: carliştii şi. ne-/anti-carliştii; *putrezirea* prea multor personalităţi – e drept: nu deosebit de verticale de-acasă; *inventarea partidului unic şi a* P*recântării României* – ce să mai vorbim de politica de cedări teritoriale.

„Atitudinea capitulantă" a subiectului logic (Carol II) se manifestase mai întâi prin cedarea Basarabiei ruşilor, apoi, la două luni, prin cedarea Ardealului de Nord ungurilor. Dacă M. Carp ar fi indicat – de pildă – data de 14 septembrie 1940 (Proclamarea statului naţional – legionar), ar fi fost de înţeles. Altfel, nu.

În fapt, Istoria Conflictului dintre români şi evrei – şi care a dus la tragedia din 1941 – 44 – începe din 1917, de la revoluţia bolşevică; ba chiar din 1878 – vezi mai departe nota 13 b. Or „istoria" scrisă de evrei (Biblie fiindu-le Cartea Neagră editată în URSS, în 1945, sub direcţia lui Ilia Ehrenburg şi a lui Vassili Grosmann) ocultează atât

activitatea, vreme de 22 ani (1918 – 1940), a bolşevicilor evrei împotriva noţiunii şi a realităţii: România Mare, de la 1918, cât şi tragedia ne-evreilor dintre 28 iunie 1940 şi 22 iunie 1941 (începutul evacuării Basarabiei, Bucovinei de Nord, Herţei, părăsite în urma diktatului sovietic din 26 iunie 1940, conform Pactului Hitler-Stalin din 23 august 1939 – şi începutul războiului în Est). În Istoria scrisă de evrei nu există nici perioada ce începe la 23 august 1944 şi care a durat, pentru restul României, până în decembrie 1989, însă pentru Basarabia şi Bucovina durează. Şi va mai dura cine ştie câte decenii datorită nesimţirii, a inconştienţei criminale a „românilor" I. Iliescu, P. Roman, E. Constantinescu, Pleşu, Ciorbea, Zoe Petre, Severin, Năstase, Adameşteanu, G. Andreescu, Băsescu, Tismăneanu, Liiceanu, Patapievici şi alţi bravi pui de daci – semnând-susţinând Tratatul cu URSS (cel care anula crima Pactului Hitler-Stalin), apoi Tratatul cu Ucraina (care „consfinţea" rapturile teritoriale, consecinţă a frontierelor trasate de Molotov în 1940), apoi susţinând „Istoria României" scrisă de „Comisia Tismăneanu".

În această cumplită Istorie de 70 ani – nu doar de 5 – Evreii au jucat un rol considerabil şi nefast în Aparatul administrativo-politico-ideologicopoliţienesc-militar sovietic şi sovietizator – în Rusia, în Karelia, în Ţările Baltice, în Polonia, în Cehoslovacia, în Ungaria, în Bulgaria, în România, în… – dar unde nu?

6. Ocultate fiind evenimentele dintre 26 iunie – 3 iulie 1940 (refugiul românilor din Basarabia şi din Bucovina de Nord) şi cele de după 30 august acelaşi an (refugiul românilor din Ardealul de Nord), din mărturie nu se înţelege cine erau acei *refugiaţi*, de unde *se refugiaseră*, ce li se întâmplase, de ce *se refugiaseră*…

Chiar aşa: *de ce, de unde se vor fi refugiat românii în blestemata vară a anului 1940*?

7. Ba începuse (şi teutona şi pravoslavnica operă) cu aproape doi ani mai devreme – adevărat, nu prin masacrarea evreilor, ci prin tentativa de lichidare a polonezilor polonezilor de către:

2.1 germani, începând de la 1 septembrie 1939, victime: intelectuali, prelaţi (catolici), militari, *evrei – însă ca polonezi comunişti, nu ca evrei*;

2.2 ruşi (începând de la 17 septembrie 1939): execuţii pe loc, arestări, deportări în Siberia, iar pentru mai puţin „vinovaţi”: alungare din case, din slujbe – aceasta făcându-se cu aportul extrem de zelos, frizând isteria, al evreilor – fie veniţi cu ocupanţii, ca NKVD-işti, fie localnici, voluntari entuziaşti în slujba bolşevicilor.

8. Triplu fals:

400.2 La Katjin a avut loc un masacru făptuit de bolşevicii ruşi, nu de nemţii nazişti;

400.3 La Katjn au fost asasinaţi 4.500 ofiţeri *polonezi de către bolşevici*

(*printre executori cine ştie câţi NKVD-işti evrei*!) – nu evrei, nu de nazişti; c) Nu „în lunile şi în anii următori”, ci *cu peste un an mai devreme*, în luna martie 1940, din ordinul lui Stalin (din totalul de 26.000 civili şi militari – numai polonezi), vezi şi Le Nouveau Larousse Encyclopédique, 1994.

9. În „putregaiul” românesc, în „pseudodemocraţia” carpato-dunăreană, cea pe care scuipă M. Carp şi de câte trei ori pe o singură pagină – deşi tatăl său Horia Carp fusese membru al Senatului României „antisemite” – evreii au vieţuit binişor, chiar confortabil, după 1867 – dar după 1878!; şi chiar după 1938, când a venit la putere guvernul Goga-Cuza, autodeclarat „antievreiesc”; şi până „cu trei zile înainte de 29 iunie 1941” (citeşte: 26 iunie, tot 1941… – războiul în Est începuse în 22 iunie 1941, cu patru zile şi mai devreme). De aceea vor fi optat ei cu atâta înflăcărare pentru „adevărata democraţie: democraţia sovietică”, prin manifeste şi manifestaţii, în România întreagă – până la 28 iunie 1940; cu ciomege, gloanţe, foc, oale de noapte, mutilări, linşaj, luări de ostateci, asasinate – începând din acea zi: 28 iunie 1940 – pe teritoriile abandonate ruşilor în urma diktatului.

14 a) M. Carp nu îşi cunoaşte clasicii: termenul „Antisemitismus” a fost lansat pentru întâia oară de către

germanul Marr, în 1879, deci nu avea cum exista – decât rar – la 1867, în România; b) în 1866, când s-a redactat Constituţia românească, evreii din România, susţinuţi de logistica „Alianţei Israelite Universale" cu sediul în Franţa – prin Alfred Crémieux – au încercat să impună formularea articolului 6 (din Constituţia României) astfel: *„Religia nu este o piedecă pentru naturalizare în România. O lege specială va regula admiterea graduală a israeliţilor la naturalizare"* (s.m.). Nesimţirea, obrăznicia, brutalul amestec („în treburile interne ale ţării noastre" – iată unul din puţinele adevăruri rostite de Ceauşescu – dar strâmb înţelese de el însuşi) au provocat indignare – şi efect contrar. Drept care art. 7 a sunat – o vreme: „Numai străinii de rit creştin pot dobândi calitatea de român".

Însă în 1878, la Congresul de la Berlin, presiunile teribile, insuportabile ale evreilor, prin Franţa şi prin Anglia (în ciuda opoziţiei Rusiei!) au căpătat caracter de război împotriva ţării noastre. În cele din urmă ni s-a impus: *recunoaşterea independenţei României să fie condiţionată de acordarea drepturilor de cetăţenie israeliţilor* (s.m.).

Noii cetăţeni-români – israeliţii – au folosit din plin: *drepturile economice*: mult trâmbiţata de către „istoricii" comunişti de teapa lui Roller răscoală ţărănească din 1907 a pornit în Moldova, cauza adevărată (ascunsă o jumătate de secol): rapacitatea, necinstea, nemila arendaşilor evrei; *drepturile cetăţeneşti* (*române*): – în timpul primului război mondial, sub ocupaţie germană, evreii au colaborat cu nemţii fără tresărire, fără scrupule, nepăsători la soarta ţării şi a lor, ocupată, spoliată, umilită, martirizată; i-au denunţat cu seninătate pe „compatrioţii" lor români (din tradiţia milenară a listelor-negre), făcând averi colosale pe spinarea nefericiţilor jefuiţi şi de administraţia militară germano-maghiară;

[*supradrepturile de „re-cetăţeni români „prin ukazul ocupantului rus, de după 23 august 1944*: în timpul secetei din Moldova – 1946 – 1947 – evreii aflându-se şi în fruntea organismelor economice, i-au jefuit fără de ruşâne pe

români în folosul sovieticilor, dar şi în al lor, sustrăgând o bună parte din ajutoarele interne destinate înfometaţilor, cât şi din cele externe, apoi speculând fără ruşâne alimentele; a fost nevoie să intervină Vasile Luca, alertat de „revoltele antisemite din judeţele Iaşi, Vaslui, Tutova” şi de zvonurile potrivit cărora „Ana Pauker trimite grâul nostru în Israel, după ce ni l-a luat de la gură”, pentru a domoli zelul neozapciilor evrei.]

*

[„VIITORUL POPORULUI EVREU VARIANTA COMUNISTA THEODOR WEXLER, MIHAELA POPOV „Cititorul care nu ştie când are loc şedinţa pe care o prezentam în continuare şi nu recunoaşte măcar o parte a personajelor care participa la ea şi-ar putea închipui că este vorba despre o întrunire a unui cuib legionar. De fapt, documentul transcrie lucrările şedinţei cu responsabilii organizaţiilor de masa (Apărarea Patriotica, Uniunea Patrioţilor, Comitetul National Evreiesc (C.N.E.), precursorul Comitetului Democrat Evreiesc), ţinută la C.C. al P.C.R., în ziua de *5 octombrie 1945*. În cadrul şedinţei, un capitol aparte l-a constituit analiza contradicţiilor ivite între populaţia evreiască şi activiştii de partid, inclusiv cei de origine evreiască. Principalii actori ai discuţiei au fost: *Chiriţă*, primul preşedinte al C.N.E., *Vasile Luca*, membru al Biroului Politic, responsabil cu problema naţională, *Ghizela Vass*, membra a C.C. al P.C.R., *Ferdinand Ticu*, activist al Madosz, *Alice Benari*, profesoara, activista de partid, *Elena Stoia*, activista a Uniunii Femeilor Democrate din România, *Ofelia Manole*, membra C.C. al P.C.R. şi preşedintă a U.F.D.R., *Ion Vinte*, adjunct al ministrului de Interne, *Macovei*, activist de partid din ilegalitate. Ceea ce şochează în timpul discuţiei este mentalitatea cu care se discuta, la un asemenea nivel al conducerii P.C.R., despre „problema naţională”, cum era privita marea masa a populaţiei evreieşti care nu se înregimentase în partidul comunist şi cum erau trataţi reprezentanţii grupului care milita pentru crearea unui stat al poporului evreu.

Prezentam în continuare aspectele cele mai

semnificative ale şedinţei. Documentul integral îl vom publica în volumele pe care le pregătim pentru tipar, cu titlul Anchete şi procese uitate. 1945 – 1960, şi care urmează să apară la Editura Fundaţiei Filderman.

Pentru reprezentanţii partidului comunist, două erau provocările venite dinspre populaţia evreiască. Iată cum le sintetiza Chiriţă:

„În viaţa evreiască exista două curente foarte periculoase: al lui Filderman, care toţi ştim care este politica lui; al doilea, al sioniştilor de dreapta cu Zissu… Ei nu se satura sa ponegrească democraţia din tara românească, ca să arate că este un fel de dictatura fascista”.

În cursul discuţiilor, Vasile Luca s-a lansat într-un atac de o deosebită virulenta, practic la adresa întregii comunităţi evreieşti. Referindu-se la afirmaţia lui Chiriţă, care susţinea ca şi militanţii sionişti trebuia să fie atraşi în cadrul Comitetului National Evreiesc, Luca îi reproşează:

„Facem un partid nou evreiesc, facem un gheto nou evreiesc. Asta vreţi voi? […] Trebuie o luptă serioasa împotriva elementelor fasciste evreieşti, în primul rând […] Nu vedeţi fasciştii din sânul vostru. Când Luca spune ca: jos speculanţii, o să se spună că este un antisemit. Dar dacă Chiriţă o să spună asta, nu o să se mai spună că este antisemit. Pentru ca Chiriţă este evreu”. [să *se înţeleagă că Luca nu este evreu*? *P.G.*]

Supărarea lui Vasile Luca venea din faptul ca în cadrul Comitetului National Evreiesc exista tendinţa de a trata populaţia evreiască – cum era şi firesc – ca o unitate.

„Burghezia evreiască, în frunte cu Filderman, care l-a susţinut pe Antonescu […] Şi vrei să faci unitate cu aceştia? Pentru ce? Numai şi numai pentru revendicările fata de statul şi poporul român. Nu pricepeţi şi nu încadraţi lupta voastră de revendicări juste în lupta noastră de revendicări, a întregului popor român. Noi nu putem tolera, şi în special *voi nu puteţi tolera, ca evreii, pe baza suferinţelor, să-şi creeze acum o situaţie privilegiata de jaf şi asuprire a populaţiei romaneşti* […] *Dar noi v-am*

creat tocmai pentru lupta împotriva reacţiunii evreieşti şi atunci, focul principal trebuie îndreptat împotriva organizaţiilor sioniste, în lupta pentru încadrarea în viaţa economică, politica şi sociala a poporului român”. (s. m.)

Vasile Luca dădea şi lecţii de tactica. Le reproducem şi pentru ca, iată, în octombrie 1945 se vorbea deja de arestarea lui Iuliu Maniu.

„Noi, chiar în lupta noastră interna cu reacţiunea, nu arestam pe oameni pentru că au alte păreri politice decât noi, ci pentru ca speculează sau pentru că au făcut deschis acţiuni contra Uniunii Sovietice. Şi noi niciodată nu am spus ca Maniu trebuie arestat. Şi noi nu l-am aresta pe Maniu sau pe ceilalţi membri ai partidului lui, dacă nu sunt fapte ca ale lui Haţieganu, care a organizat crime, care a trecut la acţiuni teroriste. Doar pentru că ne sunt adversari politici să-i arestam? Ar fi cel mai uşor lucru. Şi un popa dintr-un sat, reacţionar, este uşor să-l arestezi, ca să ai satul. Dar cu asta ai satul? Nu. Îl faci erou şi îţi faci satul duşman. Şi se va spune că suntem dictatura unei minorităţi asupra unei majorităţi. Nu guvernul trebuie să ia măsuri, ci datoria voastră era sa izolaţi aceste elemente de marea masa a populaţiei evreieşti”.

La fel de şocante sunt şi aprecierile lui Vasile Luca despre politica de cadre a partidului comunist.

„Nu trebuie să ne plângem ca, în actuala situaţie, cu moştenirea aceasta antisemita grozava, am avut puţin o linie politica de a nu ridica elemente evreieşti în conducerea organizaţiilor. Şi aceasta trebuie să înţeleagă orice evreu comunist. Trebuie să înţeleagă şi trebuie explicat, pentru ca *ce nenorocire am fi avut în Moldova… Partidul compus din evrei numai, organizaţiile celelalte evreieşti, poliţia, aparatul administrativ, evreieşti. Şi atunci s-a spus*: *Ce este aici, este un stat evreiesc sau un stat românesc*? (s.m.)

Nota mea, P.G.: Presupun că atunci, în timp, acolo – în Moldova, mai precis: la Iaşi – a avut loc tentativa unor evrei „revoluţionari” de a bucătari „Republica Sovietică Socialistă Moldovenească” destinată a fi ataşata URSS.

Activist de frunte în această manevră: Serge Moscovici, actualul guru parizian de sociologie, maestru al lui Oişteanu, M.D. Gheorghiu, Lavastina... El şi ai săi executaseră un prim ordin de la Kremlin: înjghebarea unei republici a evreilor în Estul României – cuprinzând, în afară de Moldova istorică (deci şi Basarabia) Maramureşul, Galiţia, Ucraina de Vest – însă Kremlinul şi-a schimbat tactica, dând cuvânt de ordine de renunţare la această prematură mişcare. Tânărul şi înflăcăratul bolşevic sovietist Serge Moscovici a fost chiar... pedepsit: nu i s-a aprobat o bursă în URSS – drept care el, supărat, a dezertat din lagărul comunist şi a fugit în Franţa.)

„Şi în mai multe părţi persista asta. Şi când noi avem o masa otrăvită de antisemitism, când vede numai un singur şef sau comisar, spune că nu mai este poliţia românească, ci poliţie evreiască. Şi asta este folosit împotriva populaţiei evreieşti. Adânceşte antisemitismul şi este împotriva democraţiei şi împotriva guvernului. Şi reacţiunea foloseşte aceasta. Ca asta nu este realitatea, ştim cu toţii, dar este atmosfera [...] Ţapi ispăşitori sunt evreii de veacuri *şi noi, deodată, după ce antisemitismul a ajuns la culme, prin fascism, apărem şi punem toate organele de conducere şi în fruntea administraţiei elemente evreieşti*". (s.m.)

Pe lângă problemele de tactica generală, în cursul şedinţei au fost abordate şi o serie de aspecte concrete. Tot Chiriţă se plângea ca atunci când au făcut o adresa către Confederaţia Generală a Muncii şi au cerut ca, acolo unde sunt locuri libere, să fie angajaţi muncitori evrei, li s-a răspuns: „Ca toate locurile sunt ocupate şi ca mai vin acum o alta serie de repatriaţi, adică aceia care au fost prizonieri, o parte din românii evacuaţi în Germania, care trebuie încadraţi în producţie". Situaţia – spunea Chiriţă – era grava. „Noi trebuie să ştim ca acest război de exterminare, care a fost timp de patru ani de zile, a avut o mare influenta asupra populaţiei evreieşti. Mii şi mii de evrei nu au niciun mijloc de existenta". Se făcuse şi un plan, potrivit căruia statul trebuia să acorde 12 miliarde,

organizaţia Joint 12 miliarde şi alte organizaţii evreieşti 3 miliarde pentru crearea unor întreprinderi colective de meseriaşi. Nu se făcuse nimic concret.

Îi răspundea Elena Stoia: „Ce se întâmpla? Noi avem muncitorii din industria de război, pe care trebuie să-i trecem în industria de pace. Sunt foarte mulţi, care stau pe spatele statului, cum s-ar spune […] Avem armata care se demobilizează; sunt prizonierii care vin. Şi trebuie să se ştie, ca producţia noastră este mai mult în textile, la filaturi […] Şi atunci am putea încadra pe tovarăşii evrei în textile, pentru ca în metalurgie nu prea lucrează. *Şi i-am întrebat dacă pot merge să lucreze în mine, în Valea Jiului. Şi au răspuns*: *dacă se poate o muncă mai uşoară. Şi noi cunoaştem ca ei fug întotdeauna de* o muncă *mai grea. Acum, în întreprinderi ce se întâmpla*? *Pleacă evrei pentru aprovizionare şi spun ca pleacă de la fabrica, pentru că aşa pot* câştiga *mai mult. Şi sustrag din bani 200 – 300.000 lei şi vin înapoi, ca s-au furat banii. Au fost, bineînţeles, daţi afară din fabrica. Ei, şi cu capitalul care şi l-au făcut în felul acesta, îşi fac un mic comerţ*”. (*s.m.*) (…)

Specula, fenomen răspândit şi familiar în orice ţară care trecuse prin război, era un alt motiv de disputa. Elena Stoia era nemulţumită de ceea ce văzuse la Iaşi.

„În timpul liber, după munca, se duc foarte mulţi să facă specula. *Şi muncitorii sunt contra lor şi spun*: *Bine, atunci a fost antisemitism, dar acum ei vin şi ne vând noua cu 2000 de lei o pâine. Cum să ne ataşăm de ei, când suntem muncitori cu ei în fabrica şi vin* şi *ne vând după masa o pâine cu 2000 lei. Şi s-ar putea încadra în diferite ramuri de producţie, dar şi la munci grele, nu numai la munci uşoare* […] *Şi dacă sunt în producţie, după masa sa nu mai facă afaceri* [*s.n.*] […] *Dacă te duci la evreu în prăvălie, găseşti în raft chifle*. Şi *atunci spunem*: *Noi mâncam pâine* neagră. *De unde au evreii pâine alba*?” (s.m.)

Nici Ghizela Vass nu era mulţumită.

„*Merg la tara, iau vite, iau tot şi dacă îi arestează, spun*: *tocmai pe mine ma arestezi, care am fost în*

Transnistria? *Şi jandarmul le da drumul*.

Mi-a povestit un tovarăş, că este o manifestare şi atitudine pur legionara pe care o întrebuinţează evreii. Dacă aveau un concurent creştin, se duceau şi îl denunţau, ca: el mi-a împuşcat pe fiul meu. Au aceleaşi metode pe care le întrebuinţau în Transnistria… *Şi nu numai el, şi tov. Bodnăraş a spus asta în şedinţă*". (s.m.)

Ofelia Manole insista mai ales asupra deficientelor C.N.E.

„Nu că n-a reuşit să atragă personalităţi, aceasta este o chestiune mult mai mică decât fondul central al problemei şi nu văd să vă preocupe. Puneţi foarte vag ca lupta împotriva rămăşiţelor fasciste… […] În Moldova sunt văduvele din pogrom şi ele cer, este revendicarea lor asta, ca să fie încadrate în rândul văduvelor de război. Cum smulgeţi aceste văduve din ghearele reacţiunii?"

Urmează un dialog în trei, în care, din nou, Vasile Luca are o intervenţie de o duritate deosebita.

„Tov. Ofelia Manole: […] Este problema asta şi în Ardeal unde, de asemenea, sunt deportaţi. Să vadă ei ca le luaţi apărarea. Nu să spună numai ca sprijiniţi guvernul.

Tov. Vasile Luca: *Nu prea sunt deportaţi în Ardeal care au rămas în mizerie*. *Au devenit arhimilionari*… (s.m.)

Tov. Chiriţă: Avem rapoarte despre oameni care trăiesc în baraci".

Cum poate fi rezolvata problema – cel puţin în viziunea liderilor comunişti care participau la aceasta reuniune?

Pentru Vasile Luca nu era decât o cale.

„Numai socialismul da rezolvarea definitiva şi chiar acesta numai în faza a doua. Am văzut şi în experienţele Uniunii Sovietice. Şi trebuie să vă spun, ca *în acest război oarecare antisemitism s-a creat* şi *în Uniunea Sovietică*, *prin atitudinea evreilor*, *care au provocat aceasta*. (s.m.) Eu nu vreau să acuz acum, dar vorbesc din punct de vedere obiectiv […] Şi iată, prin împrejurările acestea, s-a ridicat chiar acolo puţin din nou la suprafaţa problema; şi mai mult la noi, unde am avut un antisemitism formidabil

şi fascismul, pentru care noi trecem la reeducarea maselor, a unei părţi fascizate a tineretului şi populaţiei. Este fals însă de a pune problema evreiască ca unitara. Unde este unitatea evreiască? Vrei să scoţi poporul evreu din nou? Vrei să-l izolezi din nou? Însăşi acest fapt, de încadrare în viaţa economică, politica, sociala a poporului român cere nu unirea, ci fărâmiţarea evreimii. Asta este dialectic. Uneşti ca să fărâmiţezi pe urma şi mai mult, să dispară ca popor, să se contopească cu poporul român.

Tov. Ofelia Manole: Asta este de fapt viitorul poporului evreu. Nu-i ca alte popoare.

Tov. Vasile Luca: *Da, nu îl poţi aduna din toate ţările, ca să creezi un stat artificial, pe socoteala altor popoare*". (sublinierea mea şi întrebarea: era o aluzie la proiectul de constituire a unei republici sovietice evreieşti?)

Periodic, asemenea răbufniri de antisemitism aveau să se repete în şedinţele ţinute cu uşile închise, la cele mai înalte paliere ale puterii comuniste. Dincolo de lozinci şi de faţadă egalităţii între „naţionalităţile conlocuitoare", documentele ce încep să iasă din arhive ne înfăţişează o imagine cu totul diferita, în care antievreismul alternează cu antiisraelismul".

2) Ce spuneam de sado-masochismul ruso-evreiesc? După M. Carp, „oligarhia şi poliţia ţaristă" organizaseră, în 12 luni, *275* pogromuri [care] „nu au dat *decât* (s.m. P.G.) câteva sute de morţi". „Decât"... Au fost catalogate ca „pogromuri" cca. 80% dintre încăierările economice, pricinuite de concurenţa mai mult sau mai puţin loială pe care şi-o făceau corpurile de meserii, cele mai numeroase fiind semnalate la Kiev şi la Odessa între evrei şi greci şi care nu aveau nicidecum un caracter rasial, ci strict economic.

Unul dintre masacre – cel din 1903 (neinclus de M. Carp), de la Chişinău, cu sinistră faimă în toată lumea – este relatat şi comemorat de aşa manieră (verbală/scripturală) încât să se perpetueze falsul lansat de Cartea Neagră a lui Ehrenburg şi Grossman, în 1945, după care Pogromul ar fi imputabil. moldovenilor. Sunt uşor de

îmbrobodit francezii, englezii, americanii, mai ales culpabilizaţii germani, însă nu românii; şi nu evreii normali; însă ei tac.

Pogromul din 1903 de la Chişinău a avut loc în Rusia, nu în România; Chişinăul – botezat de ruşi: Kişiniov – era, în acel moment (şi a rămas până la 27 martie 1918) oraş ruso-evreiesc, în care populaţia băştinaşă moldovenească era ultraminoritară şi abia tolerată; poliţia era şi ea rusească, alcătuită din cazaci, nu din „jandarmi fajâşti" cum mint cu neruşinare (convinşi că nimeni nu-i va contrazice) făcătorii-falsificatorii de istorie, fie ei din Ardealul de Nord, ocupat de unguri, fie din Basarabia şi Bucovina mereu ocupate de ruşi; mereu-mereu „vizitate" de recenţi israelieni, dintre aceia care „înainte" (nu atât de „înainte", încât să li se fi şters sângele de pe mâini) fuseseră în fruntea bucatelor şi în „R.S.S. Moldovenească" (dar în a RSS Ucrainene!), ba chiar în fruntea procuraturii, a administraţiei, a învăţământului, a NKVD-ului, a KGB-ului, iar după ce îşi făcuseră datoria de komisari bolşevici de a distruge-strivistârpi tot ce ţinea de „naţionalismul fajişt – şi antisemit – românesc", se căraseră în Israel, în Franţa, în America.

Nu toţi. Unii – cei mai dârji, mai bravi, mai sionisto-bolşevici – au rămas. Ei constituie: „ariergarda-de-la-avangardă". Pentru evrei pământul Basarabiei este „o poziţie" care nu se părăseşte. În Basarabia, actuala „Republică Moldova" vor găsi azil (vezi şi P.S. 2), în cazul unei catastrofe în Palestina. Arieriştii-avantgardişti de la Chişinău sunt politruci, foşti-actuali NKVD-işti – KBG-işti, veterani ai campaniilor de represiune împotriva „naţionaliştilor", specialişti în Ţările Baltice, caucaziene, mai ales „moldovenologi": au lucrat intens – şi cu folos – în timpul Războiului de pe Nistru, firește, în folosul Kremlinului. Partea vizibilă a aisbergului este publicaţia – în limba rusă, cum altfel!

— *Evreiscoe mesteceo*. De la sediul ei sunt conduse acţiunile: informare, dezinformare, ameninţări cu americanii, calomniere, acuzaţii de „antisemitism" – a

cuvintelor, a faptelor care nu sunt suficient de ultrafilosemite.

Deocamdată nu se ştie care va fi ordinea: întâi evreii vor cere „Republicii Moldova” să plătească peşin miliarde de dolari pentru. daunele suferite de ei, între 1941 – 1944 şi de proprietăţile lor în Basarabia românească (sicsic!)? – abia apoi se vor re-instală cei 300.000 (bine: „numai 200.000) de evrei „refugiaţi politic” din Israel? Său. invers?

3) în pieptul fiecărui evreu bate inima viteazului krasnoarmeiel, doar Lev Bronstein-Trolki a inventat „instrumentul de impunere a dictaturii proletariatului şi a revoluţiei permanente”: Armata Roşie. De altfel, la începutul anului 2002, când urmările politicii sale criminale au început a-şi arăta „roadele”, primul-ministru al Israelului Sharon, într-un miting linut la Tel-Aviv, s-a adresat rezerviştilor în ruseşte cu: «*Tavarişci*!» şi a făcut apel la „bravii ostaşi ai Armatei Roşii”!

4) Niciun cuvânt despre Ceka, MVD, NKVD… Să deducem: acestea nu îi zi-i pe nume: muceniceau pe evrei, ci îi lichidau doar pe vorba Clasicului: viceverşi?

5) Prezenta Intelligence Service-ului în compania Ohranei şi a Gestapoului în capul şi sub pana lui M. Carp se explică astfel: până la constituirea statului Israel, în 1948, organizaliile armate (clandestine) evreieşti Irgun, Haganah, Stern erau desemnate de către britanici: „teroriste”, pentru că puneau bombe, organizau atacuri împotriva englezilor şi a arabilor, de pe urma cărora mureau mult mai mulli civili decât militari. Însă de cum Israelul a fost recunoscut, terorişti ca Menahem Beghin, Itzak Shamir au devenit fulgerător, nu doar eroi naţionali, dar şi conducători politici respectabili – respectali pe plan exterior. Pe cel interior (al Palestinei), a fost rândul foştilor terorişti să-i trateze de „terorişti” pe băştinaşi, alungali în 1948, nu doar de pe pământurile lor, ci şi din l-am care le dăduse numele: Palestina – de atunci (de 59 ani!) supravieluiesc în lagăre din Liban, Siria, Iordania, Egipt. Şi din Israel, unde indigeniiaborigenii-palestinienii au fost

băgali-în-sârme, după o expresie consacrată. Israelienii s-au documentat-inspirat atât din metoda rusească de teroare-teroare-teroare (moştenită de la lari, teoretizată de Lenin, aplicată de Trotski – şi care a dat Gulagul); din cea americană: băştinaşii au fost masacrali, supravieluitorii parcali în rezervalii; ca şi din cea sud-africană: apartheidul. *Politica Israelului este sionistă* – citeşte: *teroristă*, *xenofobă*, *rasistă*, *segregaţionistă*. Nu ştiu ce scrie pe porţile lagărelor palestinienilor din Israel, însă dacă cel mai feroce călău este o fostă victimă, atunci n-ar fi de mirare dacă ar scrie, în ebraică: „Munca te face liber!”

Marele erudit israelian Yeshayahou Leibowitz scrisese mai demult că toate nenorocirile actuale ale Israelului se trag de la victoria din 1967 asupra arabilor, iar Simone Weil denunţase „cultul forţei” la israelieni – care îi va pierde, fiindcă forţa se exprimă prin *victorie*, *cea care nu dă niciodată dreptate – decât învingătorilor*.

Câteva citate din scriitorul israelian Avraham B. Yehoshua:

„În acest amar conflict din Orientul Apropiat cele două popoare, israelian şi palestinian au pervertit noliunea de *patrie*. Pentru evrei *patria* este o noliune care nu apare în vocabularul lor, iar în Biblie doar în contextul *plecării*. Dumnezeu i-a spus lui Avram (Facerea, 12, 1): «Ieşi din pământul tău, din neamul tău şi din casa tatălui tău şi vino pe pământul pe care li-l voi arăta eu». Ceea ce a şi făcut primul evreu, Avram, tatăl iudaismului (iar sub numele Ibrahim, şi al islamismului. – n.m., P.G.). Cât despre palestinieni, ei confundă *patria* cu *casa*. Din 1948 fie au fugit de la *casa* lor, fie au fost alungali şi de 55 ani supravieluiesc în lagăre de refugiaţi, ajutaţi de diferite organizaţii caritative. (…) Când un om [un palestinian] îşi pierde casă, devine refugiat, chiar dacă a găsit adăpost tot în ţara natală. Pentru el casa semnifică acea casă în care au trăit părinţii, bunicii, străbunicii săi. Dorinţa, cerinţa celor din lagărele din afara Israelului este, nu doar întoarcerea în Palestina, ci întoarcerea în *casa* lor – care

de obicei nu mai există, fiindcă acolo este statul Israel”.

[Iată de ce, evreii, buni cunoscători ai psihologiei palestinienilor, nu scapă niciun prilej de a distruge *casele* „teroriştilor”, nu de puţine ori cu locuitorii în ele, după care promit o „anchetă obiectivă, minuţioasă – ca într-o democraţie!” – ale cărei rezultate nu se comunică niciodată – n.m.].

Despre „implantările în Cisiordania, Gaza”:

„Statul Israel seamănă cu un drogat incapabil de a se libera de drog. (…) Rolul comunităţii internaţionale va fi primordial în ajutorarea drogaţilor cu „implantaţii” de a se dezintoxica”. Avram B. Yehoshua când vorbeşte de „comunitate internaţională” se gândeşte numai la cea europeană şi la rolul ei de „reparatoare a stricăciunilor pricinuite de americani”, nu la comunitatea americană a cărei politică a fost şi rămâne de susţinere a Israelului cu orice preţ, fie şi cu al „implantaţiilor sălbatice” care nu pe ei, pe americani, îi deranjează.

[Nu voi înceta de a mă bucura de (şi de a admira) calitatea umană a intelectualilor evrei israelieni, ca şi cum aceştia ar face parte din alt popor; şi nu voi înceta de a mă întrista (şi critica) pe evreii intelectuali din afara Israelului care, în ultimii doi-trei ani s-au degradat, s-au des-umanizat, „proces” evident mai cu seamă atunci când se dezbate chestiunea israelo-palestiniană; sau/şi a Holocaustului. Vai, în fruntea acestora se află filosofii Alain Finkielkraut, André Glücksman, eseistul Bernard-Henri Lévy, Bernard Kouchner, Alexandre Adler dintre francezi, iar dintre români nu ştiu pe cine să pun în fruntea cozii: pe Shafir, pe Oişteanu, pe Volovici, pe A. Cornea, pe S. Damian, pe (R. Ioanid tot nu contează, chiar dacă ştie să se iscălească şi să socotească – stăpâneşte bine cifrele. arabe, când e să scrie monstruozităţi ca „Holocaustul românesc” ori „400.000 de victime ale românilor” – dar nu ştie ce este *citatul corect*, onest)?]

Cel mai acerb duşman al „teroriştilor” palestinieni este Ariel Sharon, desemnat de TPI criminal de război pentru (deocamdată) masacrele din Liban.

Asta-i soarta termenului „terorist”: l-am auzit în gura lui Gheorghiu-Dej, astfel numindu-i pe partizanii noştri; l-am auzit în gura lui Jiang Zemin – vorbind despre tibetani şi despre uiguri; din gura lui Miloşevici arătându-i pe albanezii din Kosovo – auzi-l şi în legătură cu cecenii „fioroşi, barbari, păgâni” am citat din Elţîn, din Puţin, însă şi din Puşkin, din Lermontov, din Lev Tolstoi, din Soljeniţîn, din Rostropovici, cu toţii ruşi, creştini pravoslavnici şi feroci imperialişti.

6) Faptul că Italia a participat simbolic la Campania din Est nu îl îndreptăţeşte pe M. Carp să folosească ticul verbal/ mental fals: „război fascist” în care caz toate cele duse de sovietici au fost/sunt: „(monstruoase) războaie bolşevice”. Alături de germani au luptat împotriva ruşilor: români, finlandezi, spanioli, unguri, croaţi, slovaci, francezi, ucraineni. Dintre toţi doar italienii pot fi numiţi – abuziv, pentru că generalizator: *fascişti*... Puteai fi foarte bine: antirus, anticomunist, fără a fi în mod necesar fascist. Însă este fatal-normal pentru un mânuitor al nemuritoarei limbi de lemn sovietice să folosească şi în locul virgulelor calificativul-înjurătură (mai ales că înjurătorul nu-i cunoaşte semnificaţia).

„*Faşist*” este forma (sic) rusificată a italianului *fascismo*, de la *fascia*: faşină, mănunchi de nuiele cu secure, însemn al lictorilor romani şi devenit emblemă a *partidului socialist*, P.N.F., al lui Mussolini (tot *socialist fusese şi cel al lui Hitler*, nazist, adică: Aazional Sozialist). *Fascist* a fost falsificat în franceză de propagandiştii kominformişti, printre autori: inevitabilul Ilia Ehrenburg – dar şi Valter Roman – şi lipit. franchiştilor în 1936. Intrat în rusă ca neologism, a devenit în limbasovietică un calificativ generic, injurios-misterios – şi comod: nu cerea eforturi intelectuale mai susţinute decât un râgâit, decât un scuipat. Întors în Occident, sub forma unui monstru de limbă şi de logică (funcţionând şi azi, mai ales în Franţa, pronunţat: „fasist”); rămas în URSS şi în ţările ocupate de ruşi, unde a devenit, nu doar o etichetă facilă – din lene – ci şi acuzaţie (gravă) care atrăgea grave şi grele

condamnări la închisoare; tot facilă-din-lene, dacă suna, de pildă: „organizaţie de tip fascist”; „propagandă fascistă”; „fascism românesc”, „ţări cu regim fascist” – citeşte: toate ţările /încă/ neocupate de URSS, „democraţie de tip fascist” (!), „spirit fascist” (la Haşdeu, Kogălniceanu, Eminescu, Maiorescu, aparţinători ai secolului XIX-lea, interzişi de tovarăşii noştri culturalizatori, veniţi dinspre Răsărit, pe tancurile Luminii lui Sadoveanu, după ce între 1940 – 1941 exersaseră-exercitaseră în Basarabia şi în Bucovina vocaţia de kultarmeieţi, cea având faţă de cultură „gândirea” Gărzilor Roşii ale lui Mao, mai încoace a talibanilor în Afghanistan: distrugere). A fost pus la treabă de către Secţia D (ezinformaţie), care mai târziu a lansat falsurile lingvistico-politice: *glasnosti*, *perestroika*, *refuznik*. Astfel s-a ajuns la deliruri analfabeto-analfabetizatoare ca: „hitlerişti fascişti”, „islamişti fascişti” (Kouchner). A fost dat pe rumânie: „fascişti legionari” (când legionarii pot fi orice, dar nu fascişti ca italienii; nu nazişti ca germanii; nu franchişti, nu salazarişti, nu trotskişti.). Ultima ispravă aparţine istoricului Andrei Pippidi cu: „Fascistul Antonescu”!

Sculeni: una din aşezările moldoveneşti de pe Prut. După 1812 jumătatea de pe malul drept a rămas moldovenească, cea de pe malul stâng a devenit localitate aparte, din „altă ţară”: Rusia. Cu peste un secol în urmă – la 1821 – în împrejurimile Sculenilor din Moldova se petrecuse o altă tragedie: înfrângerea eteriştilor de către turci şi masacrarea răniţilor supravieţuitori de către evrei. Citez din N. Iorga, România – cum era până la 1918 (reeditare din 1940), capitolul „La un vechi câmp de luptă: Sculenii”:

„Că a fost odată aici o luptă, fără puteri multe ori vitejie mare, însă oricum, lupta dintre apăsători şi un neam doritor de libertate, prins în războiul sfânt al dezrobirii sale, că aici Grecii au fost striviţi, măcelăriţi sau izgoniţi peste Prut, unde oşti ruseşti înşiruite priviau, cu ochi duşmani pentru Turci, cu ochi creştini, frăţeşti pentru Greci – aceasta o ştiu puţini. Doar bătrânii mai vorbesc

uneori de păţania „volintirilor (…).

„Jalnica Tragodie, naiva poemă căinătoare a bătrânului Vornic Alecu Beldiman, spune amănunţit această poveste (…) Cetind din nou lungile versuri ticăite, după cunoaşterea locurilor, le înţelegi mai bine. Iată plecarea Turcilor din Iaşi la 13 iulie. „Urdia" se opreşte întâi la Copou, târguşorul de azi (…). Pe atunci Evreii ieşeni, trezindu-se din groaznica frică pe care le-o făcuseră eteriştii, căutau pe „răi, îi „târâiau" pe stradă, până nu se mai puteau ţine în picioare şi tăbărând asupra celor istoviţi de puteri, îi ucideau cu nesaţ:

„Jidovii se răzvrătise, şi toţi răii ridicaţi.
Părând că-s volintiri vreunii, îi tăiau nejudecaţi:
Pe uliţă stârvuri multe, căci, ducând, îi târâia.
I unde cădea vreunul, acolo îl şi tăia

„(…) întinsul şes e pustiu (…) numai (…) uriaşii plopi negri stau nemişcaţi în valurile de lumină, ca un trist monument funerar al celor morţi, cu eroism, cu cinste – cu ruşine, pentru libertatea elenică".

Textul raportului Regimentului 6 Vânători P.A. No. 700 din 28 iulie 1941 către Divizia 14-a Infanterie (Biroul 2 Informaţii):

„La ordinul Dvs. No. 24354 din 23 iulie 1941.

„Am onoare a vă raporta că în intervalul de la 22 iunie până în prezent, au fost executaţi un număr de 40 jidani din.com. Sculeni-Tg., jud Iaşi, 14 jidani în oraşul Bălţi şi 120 jidani din.com. Mărculeşti, jud. Soroca, în total 174 jidani. „1) Din cei 40 jidani predaţi de Comandamentul German, 14 au fost împuşcaţi, deoarece au încercat să fugă de sub escortă, iar 28 au fost executaţi pe D. Stânca, în ziua de 28 iunie 1941, pentru motivele următoare:

„— Au tăiat cablul telefonic;

„— Au semnalizat din Sculeni-Tg. armatei sovietice, care se afla pe D. Nord Sculeni, indicând posturile de comandă ale infanteriei şi artileriei, precum şi amplasamentele bateriilor de artilerie, care au fost bombardate cu precizie de artileria sovietică;

„— Au sabotat armata română şi germană, trăgând

foc de arme şi aruncând grenade asupra soldaţilor în timpul când erau evacuaţi din Sculeni.

„2) Dintr-un număr de 500 jidani găsiţi în oraşul Bălţi, au fost executaţi numai 14 jidani care au declarat, atât ei cât şi ceilalţi jidani care au fost arestaţi pentru cercetări, că au fost aprigi comunişti şi au sabotat armata în timpul ocupării oraşului Bălţi şi care erau în mare parte autorii incendiilor din oraşul Bălţi. Restul de 486 jidani au fost trimişi conform ordinului Comandamentului German la Chestura Poliţiei Bălţi, spre a fi internaţi în lagăr.

„3) Din cei 120 jidani din Mărculeşti care au luptat în rândurile armatei sovietice (după propriile lor declaraţii), un număr de 100 jidani erau răniţi de glonţ, dovada cea mai indiscutabilă a luptei lor împotriva armatei române, în rândurile armatei roşii. Unii din ei au declarat că au împins înainte tancurile sovietice care nu mai puteau înainta cu motorul propriu.

„Toţi jidanii arătaţi mai sus au fost executaţi, bazându-se pe ordinul Armatei 3-a, No. 1949/1941, comunicat cu al Div.14-a, No. 24153 din Iulie 1941, punctul 2 care specifică: „Toţi indivizii care trag în trupe şi autorităţi să fie executaţi pe loc, precum şi pe ordinul Armatei 3-a care ordonă „să se procedeze fără cruţare faţă de cei găsiţi vinovaţi de acte înregistrate în contra Armatei şi contra Ţării.

„Totodată raportăm că datorită acţiunii jidanilor din Mărculeşti, Regimentul a pierdut în ziua de 12 Iulie 1941 pe Dealul Mărculeşti: un Cpt. act., 2 sublocot. rez. răniţi, 33 morţi şi 12 dispăruţi trupă din compania 2-a şi un ofiţer rez. mort şi 14 morţi, 6 răniţi şi un dispărut din comp. 4 a.

„Numărul jidanilor împuşcaţi este prea mic faţă de pierderile noastre din cauza lor.

„Comandantul Regimentului 6 Vânători, colonel Matieş Ermil.

„Ofiţer informator, Căpitan Ion V. Stihi”.

(B.A.R. Arhiva Istorică, fond XXIV, dosar nr. 3 246, f. 68 – 69. Original)

„Sfertul de secol [în care] evreii dintre Bug şi Nistru

au trăit ca oamenii între oameni” – este cuprins între 1917 – 1941. Sfert de secol în care nimeni şi nimic nu-i tulburase acolo, pe... planeta Marte („cea dintre Bug şi Nistru”), Palestina imaginară, locul fără locuitori *goi* – unde, după M. Carp, domnea pacea, bunăstarea edenică, frăţia proletară, câştigată cu sabia Brigăzilor de Cavalerie cântate de Isac Babel, osanalizată de simpaticii raducosaşi ai noştri. Dar Pământul – dintre Bug şi Nistru: să nu fi cunoscut teroarea bolşevică generală din timpul revoluţiei şi al războiului civil? Dar dekulakizarea – totală? Dar lupta (necruţătoare) împotriva burjuilor? Dar distrugerea bisericii creştine (la propriu, la figurat), feroce? Dar colectivizarea sălbatică? Dar execuţiile, arestările în masă, deportările? Dar foametea (programată de Lenin, de Trotski) care a provocat, între 1921 şi 1922, cu osebire în teritoriul „dintre Bug şi Nistru”, 11 milioane de victime?; dar „foametea lui Stalin” – 1932 – 1933 – cu alte 6 milioane de morţi?

Iată, după volumele 1 şi 2 din Cartea Memoriei editată de Iurie Colesnic la Chişinău (vezi Bibliografia) eşantioane din localităţi din Ucraina, atunci „R.S.S.A. Moldovenească”, *doar în perioada 1937 – 1938*, *deşi* represiunea bolşevică începuse din 1921:

— Oraşul *Tiraspol*: din 335 persoane arestate, 180 au fost condamnate la moarte şi împuşcate;

— Oraşul *Camenca*: din 24 persoane arestate, 9 împuşcate;

Raionul Camenca, comuna *Valea Adâncă*: din 8 persoane arestate, 4

condamnate la moarte şi împuşcate;

Raionul Camenca, comuna *Severinovca*: din 15 persoane arestate, 9 au fost executate;

— Oraşul *Dubăsari*: din 24 persoane arestate, 16 executate;

Raionul Dubăsari, comuna *Lunga*: din 12 persoane arestate, 8

Împuşcate;

— Oraşul *Grigoriopol*: din 24 arestaţi – 9 executaţi;

Raionul Grigoriopol, comuna *Butor*: din 30 arestaţi, 13 executaţi;

— „– comuna *Carmanova*: din 38 – 27 executaţi:

— „– comuna *Colosova*: 41 arestaţi, 28 executaţi;

— „– comuna *Hlinaia*: 113 arestaţi, 92 executaţi.

Aceasta a fost viaţa-şi-moartea oamenilor sub Soviete, nu doar „între Bug şi Nistru" ci între Nistru şi Pacific, în perioada 1917 – 1953. Dacă nu se poate vorbi de „holocaust" bolşevic în URSS, se poate vorbi de *genocid*.

[Ca şi cel din Basarabia reocupată de sovietici, organizat de Stalin şi ai săi între 1946 – 47 – vezi şi cap. „Martiriul Basarabiei – înfometarea".]

M. Carp este martor mincinos: evreii care au vieţuit atunci-acolo au trăit, nu „ca oamenii între oameni", ci ca supraoamenii – desumanizaţi, fiindcă ei nu cunosc mila, compasiunea – *lângă* suboameni refuzând să vadă teroarea, foametea, genocidul bine organizat, tocmai pentru că foarte, prea mulţi dintre ei făceau parte din chiar Aparatul de represiune bolşevic (Brigăzile – de terorizare, fireşte – babeliene).

Întru simetrizare, în legătură cu perioada 28 iunie 1940 – 22 iunie 1941 şi cea din august 1944 până azi, propun: „violentele şi sângeroasele manifestări de ură ale drojdiei [evreieşti] încurajate de conducerea superioară sovietică"…

În Basarabia, afirmaţie de reţinut, de aşezat lângă cea din Vol. 2, p.10.

Încă o dată: nu a existat vreo „convenţie", cu atât mai puţin „de cedare", doar *ordin de evacuare*. Noi numim: „Ţinutul Herţa" ceea ce eufemizează M. Carp prin: „câteva localităţi din judeţul Dorohoi";

Aşadar, M. Carp vorbeşte – cum vorbeşte – numai de faza finală a evacuării: trecerea Prutului, de pe malul stâng (ocupat de ruşi) pe cel drept. În mărturia sa întinsă pe 3 volume, nu există măcar o aluzie la perioada imediat anterioară: pe pământurile româneşti cedate bolşevicilor militarii români în retragere, prin faptul că primiseră ordinul strict al comandanţilor (români) de a nu opune

rezistenţă, fuseseră atacaţi (de bande de evrei), dezarmaţi, „reţinuţi" de „masele truditoreşti" şi deportaţi în Siberia, prefăcuţi în prizonieri de război – un război care nu exista – iar alţii pur şi simplu asasinaţi, ca „militarişti, faşişti, moşierişti (sic)"; ostaşii români au fost umiliţi şi prin invenţia komisarnică a tăierii nasturilor de la pantaloni.

Dar „episodul de la Sculeni"? cel din iulie 1940: *proposta* (atacul evreilor), care a atras în iunie 1941 *riposta* românilor?

Sinistră coincidenţă (şi cronologică, şi de la cauză la efect) cu masacrul de la Jedwabne, un târguşor din partea estică a Poloniei ocupată de sovietici după 17 septembrie 1939; acolo (şi nu doar acolo, ci şi în Ţările Baltice, şi ele ocupate de ruşi, în 1940) şi tot imediat după 22 iunie 1941, după fuga bolşevicilor, localnicii, sub privirile aprobatoare ale militarilor germani, au asasinat 1.600 evrei, acuzaţi de colaborare cu NKVD la arestarea, deportarea, asasinarea polonezilor.

[*în ziua de 10 iulie 2002 s-a terminat ancheta privind masacrul de la Jedwabne. A fost corijat numărul victimelor: de la 1.600, câte figurau pe stela memorialului, la 300. Adevărat: crima începe de la unu, deci chiar până la 300 şi tot e lungă calea morţii. Dar oare va fi de acord Elie Wiesel, paznicul unicităţii (şi al imensităţii) Holocaustului să fie corectată cifra de 1.600 şi să fie restabilit adevărul (macabru, însă adevăr)? A, dacă adevărul ar fi dictat o augmentare a numărului victimelor dintre evrei, totul ar fi fost în regulă – dar nu este*].

În 1970 – 1971, când eram mereu convocat de Zaharia Stancu, preşedintele Uniunii Scriitorilor pentru a mă lăsa convins-constrâns să scriu în Germania Federală editurii Suhrkamp că… refuz să-mi fie publicat romanul Ostinato la ei, în Occident, am asistat, martor tăcut, dar cu urechile ciulite la frânturile de propoziţiuni, la mormăiturile, bodogănelile la telefon, plângerile (mie.) din care am înţeles:

Mulţi erau scriitorii evrei supăraţi-foc pe Zaharia Stancu fiindcă îndrăznise (!) să scrie şi să editeze o carte

precum Şatra (şi despre ţiganii trimişi la moarte în Transnistria – de altfel prefaţată de un evreu.

S. Damian). Cel mai gălăgios, mai vehement era Baranga: el umbla la Răutu, la Paul Georgescu, la Crohmălniceanu, la Paul Cornea, la Nina Cassian, la Radu Bogdan, la Cosaşu. – dar la cine nu? – cu proteste – hotărâte, cu „demascări", cu pâre, cu liste de semnături cu cereri de a fi „oprită" cartea lui Stancu, pe motiv că *se scrisese totul* (*„o dată pentru totdeauna* am re-citat din clasicul Radu Florian) despre lagărele din Transnistria – şi, ca argument suprem, dădea titlul cărţii sale Ninge peste Ucraina (1945, ed. îi 1946).

Deci: fiindcă evreul Baranga scrisese despre martiriul evreilor, ne-evreul Stancu comitea o gravă greşeală politico-rasistă scriind *şi* despre al ţiganilor.

ANEXA

(informaţii extrase din volumul

Industria Holocaustului, reflecţii pe marginea exploatării suferinţelor evreilor de Norman G. Finkelstein – vezi Bibliografia)

Rămânând la Elie Wiesel: celebrul mitoman, nu doar ca „istoric", ci şi ca auto-biograf: a pretins că, imediat după liberarea din lagărul Buchenwald (în alte părţi afirma că de la Auschwitz fusese liberat.), la vârsta de 18 ani, citise Critica raţiunii pure în idiş, limbă în care nici până azi nu a fost tradusă; a susţinut că el citeşte în gând (doar cărţile sale!) atât de intens, atât de cu pasiune, încât, răguşeşte; că un taxi care-l izbise la o răspântie îl aruncase până la următoarea (în New York, distanţa dintre „blocuri" fiind cea dintre două străzi paralele) etc etc;

L-a cauţionat pe alt mitoman şi fabricant de istorie, „scriitorul de limbă engleză" Jerzy Kosiński; în cartea (autobiografică, scrisă în poloneză!) The Painted Bird, acesta povestea cum, în Polonia, separat fiind de părinţii internaţi la Auschwitz, rămas orfan, fusese martirizat (sexual) de ţărani polonezi, fireşte, antisemiţi sadici. Wiesel i-a dat o înaltă preţuire „pentru autenticitatea mărturiei de supravieţuitor al antisemitismului sălbatic şi

al Holocaustului ucigaş – polonez” însă nu a mai suflat un cuvânt după sinuciderea martorului Kosiński: ros de remuşcări, acesta re-mărturisise: petrecuse întreaga perioadă a războiului şi a ocupaţiei germane împreună cu părinţii, ascuns în casele unor ţărani polonezi care ştiau că găzduiţii sunt evrei şi care erau riscurile. Deci tot ceea ce scrisese în The Painted Bird erau pure invenţii, calomnii la adresa *goilor* în general, a polonezilor în special; le aşternuse pe hârtie (în poloneză) la îndemnul protectorilor şi consilierilor săi evrei; traducătorii în engleză introduseseră în text ce şi cât voiseră, el însă, autorul, nu protestase, fiindcă tot ce făcea fusese pentru cauză, nu?; apoi încasase premii peste premii, primise, modest nevoie-mare, laurii şi arginţii „martorului supravieţuitor al Holocaustului polonez”;

Wiesel: l-a acuzat-batjocorit pe Shimon Pérez (fostul ministru de externe al Israelului) pentru păcatul-de-moarte de a fi vorbit de „două holocausturi: Auschwitz *şi* Hiroshima” – când Holocaustul-Auschwitz este, nu-i aşa, unic…

Wiesel face parte din World Jewish Restitution Organisation (WJRO), organizaţie ce şi-a propus „recuperarea bunurilor pierdute de evrei în timpul războiului”; făcând presiuni neîncetate asupra Congresului american, se prezintă în numele lui la „datornici”, şi îi somează să plătească neîntârziat, altfel americanii se vor supăra-foc şi se vor opune la primirea lor în Europa, în NATO.

— Ca de pildă Polonia: lichidată ca stat în 1939 – de Hitler şi de Stalin – ruinată întâi de dubla ocupaţie: germană şi rusă; apoi de ocupaţia doar sovietică (1944); de comunism, până în 1989 – i s-a cerut să restituie de urgenţă 6.000 bunuri imobiliare ale evreilor dinainte de război, unele nemaiexistând, altele servind ca spitale, şcoli, precum şi o mulţime de terenuri evaluate (la Washington) la zeci de miliarde de dolari; când parlamentul polonez a propus o limitare (diminuare) a „reparaţiilor”, pentru a evita bancruta ţării, Elan Steinberg

din WJC a acuzat guvernul polonez că a emis un „act fundamental. antiamerican”, iar Israel Singer a cerut Congresului (american, nu israelian!) „supravegherea, verificarea listei de vărsăminte şi luarea de măsuri în caz contrar”; Benjamin Gilman a afirmat, tot în faţa Congresului: „răspunsul lor [al Poloniei şi al României] să constituie unul din criteriile evaluării relaţiilor bilaterale” (americano-poloneze/şi – române – nu israelo-poloneze şi nu israeloromâne, din moment ce Recuperatorul-Beneficiarul este statul Israel);

— Ca de pildă „Republica Moldova”, o parte din Basarabia – strivită, suptă de evrei între 1812 – 1918; a doua oară însângerată şi de ei între 28 iunie 1940 – 22 iunie 1941, „administrată” şi de evrei, din 1944 până în 1989 – câte zeci de miliarde de dolari pretind evreii de la nefericita Basarabie, *victima lor vreme de 151 ani*?;

— Ca de pildă România (căreia i se cere să plătească între 10 şi 50 miliarde de dolari!): în 1998, Avraham Hirschson, preşedinte al Comisiei Knessetului (parlamentul Israelului) ce se ocupă de „restituiri” şi totodată reprezintă Israelului în World Jewish Restitution Organisation „a omagiat complicitatea Congresului american în acţiunea de extorsiune de fonduri”. Amintind „încăierarea” cu Primul ministru român [Radu Vasile, poetul.], a povestit:

„*În mijlocul discuţiei, i-am spus*:

„«*Ştiţi, peste două zile voi depune în faţa Congresului – spuneţi şi dumneavoastră*: *ce o să le spun*? …»

„*Brusc, atmosfera s-a schimbat radical…*” (s. m. P.G.)

Obrăznicia, impostura (dictează, ameninţând, în numele Statelor Unite ale Americii!), brutalitatea (i se mai spune: *tâlhărirea*) cu care execută ţări ruinate economic de comunismul instaurat pentru decenii *şi de către ei, evreii*, l-au determinat pe un avocat al supravieţuitorilor să atragă atenţia celor din WJRO că au mers prea departe cu „industria Holocaustului” şi că animatorii – agenţii-executori, zapciii – „se fac vinovaţi de provocarea unei

abominabile resurgenţe a antisemitismului în Europa”.

«Fondurile recuperate de la ţările de Est vor fi consacrate operelor caritabile», asigură Stuart Eisenstat. „Una din operele caritabile”, explică Norman Finkelstein: introducerea în forţă şi „predarea obligatorie în şcoli şi în universităţi a materiei: *Holocaustul nazist*”. Hirschson (Vîşinski II, la Bucureşti, în 1998) a fondat numai din „recuperările” amintite o organizaţie „care propagă ideologia sionistă, pură-dură, mobilizând mii de participanţi; tineri din întreaga lume «mărşăluiesc» spre lagărele din Polonia, acolo primesc o instrucţie aleasă...” aleasăinstrucţie care îi determină pe mulţi să se mute în Israel.

„Industria Holocaustului, cea mai mare tâlhărie din istoria umanităţii”, continuă Norman Finkelstein, „este subiect tabu în Statele Unite, iar pe situl internet H-Holocaust (www2.h.net. msu-edu.) sunt cenzurate mesajele critice, oricât ar fi de documentate”.

Revenind la Elie Wiesel: în discursul de recepţie a Premiului Nobel pentru Pace (1986), laureatul a spus:

«Jur *să nu tac* (subl. mea, P.G.) atunci când aud că fiinţe omeneşti sunt persecutate sau umilite»

Vorbe-vorbe-vorbe. Minciuni-minciuni-minciuni.

Wiesel nu numai că tace suferinţa şi umilinţa şi moartea fiinţelor omeneşti victime ale sistemului comunist, dar insultă memoria milioanelor de nevinovaţi, aşa cum a făcut la Sighet, în vara anului 2002: a refuzat să viziteze Memorialul Victimelor Comunismului, în schimb s-a veselit foarte la Cimitirul Vesel din Săpânţa. Iliescu şi-a frecat palmele: avea alături, geamăn, un alt impostor (vezi scrisoarea lui Gheorghe Dima, în nota de la cap. 1).

Escrocul de istorie şi de morală Wiesel, în numele Statelor Unite ale Americii, a şantajat România, impunând *tăcerea*, nu doar asupra lui Ion Antonescu, dar mai cu seamă asupra faptelor murdare, criminale ale evreilor împotriva românilor între 28 iunie 1940 – 22 iunie 1941, apoi din 23 august 1944 până în zilele noastre.

Cum a mai făcut – şi are să mai facă cine ştie câtă

vreme.

Falsificarea istoriei se poate face şi punând în scenă cearta dintre doi *goi* cărora le acorzi dreptatea-rabinului

„Steaua galbenă” este subintitulat capitolul: „Port şi stigmat vestimentar” din cartea lui Andrei Oişteanu Imaginea evreului în cultura română – studiu de imagologie în context est-central european, Humanitas, Bucureşti, 2001. Citez de la pag. 146:

„În 1994, într-un interviu publicat de revista franceză *La Vie* (nr. 2546, 1994), regizorul Lucian Pintilie a amintit de «evreii care purtau steaua galbenă şi care măturau Bucureştiul» la începutul anilor” 40. Într-o pagină de jurnal scriitorul Paul Goma a comentat astfel acest episod: «Ştiam […] că, în România, evreii suferiseră persecuţii […], *dar nu purtaseră stea galbenă*» (sublinierea aparţine lui A.O., n. m. P.G) (…) Trebuie să observ – ca rabinul din celebra parabolă – faptul că, în felul lor, ambii interlocutori au dreptate”.

Aceasta este o variantă, nu doar prescurtată – fatal, includerea în volum obligă – ci, trivial vorbind: rasolită, deci falsificată, a altui text care măcar dădea citate corecte şi corect indica sursa: „roman”, nu „jurnal”, publicat în revista *22* din 4 – 9 ian. 1996, pag. 12, sub indicaţia: „eseu”, purtând acelaşi titlu: „Stigmatul etnic”. Primul capitol: „Paul Goma versus Lucian Pintilie”. Acolo citatele erau mai bogate şi, am mai spus: fidele, în schimb (!) lipsea trimiterea la rabin.

Nici în periodic nici în volum autorul nu a respectat *adevărul* conţinut în citatele de el produse – pentru un motiv simplu: nu a înţeles ce „conţineau”, altfel nu ar fi scris, negru pe alb, în *22*, cu o candoare egalată doar de neinteres (citeşte: insensibilitate la tot ce este ne-evreiesc): „Nu mă interesează (…) polemicile dintre Paul Goma şi Lucian Pintilie”; şi: „. dar anume acest subiect fiind suficient de interesant şi de important merită câteva precizări, pentru a-l scoate din zona ambiguă a «amintirilor din copilărie»”.

Mărturisesc, umil: pe mine mă interesează ce va

spune rabinul. Atât despre portul stelei galbene, în Bucureşti, cât şi despre„Zona ambiguă a «amintirilor din copilărie»”. Şi aşa, puţin, sunt curios să aflu cui va da dreptate înţeleptul Rabin: lui Pintilie – care „vede” cai verzi pe păreţi din filmele sale turnate după nemuritoarele texte de Băieşu, de Petru Dumitriu-Canaliu – sau lui Goma, şi el cu „ambigue” amintiri-din-copilărie? Desiluzie: Rabinul Oişteanu aţâţă curiozitatea cititorului (şi a autorului citat) apoi, senin, trece la alte celea, nesinchisindu-se de faptul că promisese „ambilor interlocutori, dreptate”. Modul în care semnatarul „studiului de imagologie” manipulează citate, nu doar falsificându-le prin modificare activă, ci prin omisiune (pasivă, în principiu), folosindu-le, nu ca izvor de informaţie, fie el şi polemic, ci doar ca pretext al propriului monolog dezordonat nu face deloc cinste unui om de ştiinţă, fie el şi imagolog. Pentru că: întrebarea la care trebuia să răspundă A.O. – din moment ce evocase „polemicile dintre P.G. şi L.P”. (care însă nu-l interesează!) era aceasta:

Au purtat sau ba evreii stea galbenă? – „la începutul anilor” 40” (citat din A. O.) în timp ce măturau străzile Bucureştiului, aşa cum afirmase L. Pintilie (şi fusese contrazis de P. Goma)?

În loc să răspundă (la propria întrebare), retoricianul A.O. Înşiruie ordonanţe, ordine, contra-ordine, anulări de ordine, abrogări de ordine… Cu eforturi considerabile şi cu multă bunăvoinţă am putea deduce că, la urma urmei., în Bucureşti, *Evreii nu vor fi purtat stea galbenă*… Dar de ce nu o spune de-a dreptul? Fiindcă pe de o parte i-i lene; pe de alta: i-i tare lene. Aşa a fost învăţat, aşa l-am învăţat noi, ne-evreii: să nu argumenteze, fiindcă lui, ca evreu, i se va da totdeauna dreptate, nu pentru că ar avea dreptate, ci pentru că este evreu, iar adevărul evreului holocaustolog, chiar mincinos, este considerat de facto: literă de Capital!

Că pe A.O. nu-l interesează polemicile dintre P.G. şi L.P. – nicio supărare (-n ciuperci)! însă pentru că el s-a băgat în vorbă, pentru că el ne-a folosit, prin citate, (el)

era obligat să iasă – din vorba şi din citatele noastre – ca un om de carte (şi de onoare) ce vrea să fie. Dar am spus: i-i lene să ducă la capăt ce începuse.

Abia citindu-l pe A. Oişteanu, am înţeles: un rabin este acel înţelept care face pace între doi evrei – şi numai între evrei. Or Pintilie şi cu mine păcătuim grav prin faptul că suntem *goi* (ce să facem: nu suntem cu toţii perfecţi). Un rabin nu are cum să decidă că „Amândoi avem dreptate, în felul nostru", nu pentru că noi, *goi-ii* am refuza dreptatea rabinului, ci pentru că pe rabin nu-l interesează polemicile dintre goi! în textul din *22* A.O. mă cita (citându-l pe L. Pintilie) mai pe larg. Paragraful nu vorbea doar de evrei, ci şi de nemţi, de la ei pornea – iată pasajul din interviul lui

Pintilie (în franceză):

„Ces visages d „Allemands şont pour moi associés a ceux des juifs portant l'étoile jaune et balayant les rues de Bucarest un an plus tard".

Ce vor fi având „ces visages d'Allemands" cu prefectura?

În volum A. Oişteanu a renunţat la germanii „văzuţi" cu ochii copilului L. Pintilie din pasajul citat în revista 22. Adevărat, în romanul Evadam (din care un fragment fusese publicat în revista *Timpul*) nici eu nu zăboveam la cestălalt neadevăr vehiculat în interviu…

…În legătură cu germanii din Sudul Basarabiei, colonizaţi de ruşi în locul moldovenilor alungaţi de noua stăpânire, începând din 1816, ajunşi în 1940 la cca. 100.000 suflete. După 1918 deveniseră fideli cetăţeni români de etnie germană (foşti fideli cetăţeni ruşi). Nu au suferit deloc după instaurarea regimului bolşevic: în virtutea înţelegerii Hitler-Stalin din 23 august 1939, au fost *repatriaţi* (în Germania, firește) şi nu „deportaţi", cum scrie A. Oişteanu în textul din *22*, fără a indica: de către cine deportaţi şi deportaţi, unde? El nu ştie (ceea ce este de mirare) sau nu vrea să ştie (ceea ce devine gravissim) că, *în ziua de 6 iulie 1940*, *la Chişinău* a fost organizată o mare sărbătoare narodnică, truditorească, în cinstea.

Încheierii ocupării de către Rusia Sovietică a teritoriilor româneşti Basarabia, Bucovina de Nord, Herţa. La tribună se aflau Hruşciov, Mehlis şi alţi monştri, iar ca invitat, un ofiţer superior german din SS. Garda de onoare (a tribunei oficiale) era formată, jumătate-jumătate, din ostaşi ai trupelor NKVD şi de SS, componenţi ai unui batalion german, venit în URSS (prima etapă: capitala. fructului antantei hitlerostaliniste: Chişinău), pentru a-i recupera şi repatria pe coloniştii germani şi a se perfecţiona în subtilităţile artei Gulagului, cum scrie Gr. Vindeleanu – vezi-i mărturia mai departe.

Aceasta a fost istoria-mare, cea în care A. Oişteanu a refuzat să se amestece. Dacă i-i lene. Acum istoria-mică, ignorată de Lucian Pintilie, însă, după un rău obicei carpato-danubian, comentată, vehiculată, impusă:

Dacă el, în vârstă de 7 ani, se afla în 1940 – 41 la Bucureşti, ca basarabean, atunci era un refugiat a cărui familie părăsise Basarabia *înainte de 3 iulie 1940*. Deci nu putuse vedea „*repatrierea nemţilor*" (şi nu „deportarea", cum scrie A.O. cu indiferenţă egalată doar de imensa-i ignoranţă) – *aceea avea să înceapă în august*. Concluzie – dublă:

Lucian Pintilie nu a avut cum vedea, *în Bucureşti*, *în timpul războiului*, *evrei purtând stea galbenă*, fiindcă nu au existat;

Lucian Pintilie nu a avut cum să-i vadă pe *coloniştii nemţi din Basarabia* şi să le plângă de milă până la a le asocia/ suprapune chipurile cu/pe cele ale evreilor, *în Basarabia*, din care el plecase *înainte* de repatrierea coloniştilor, pe Dunăre, îmbarcaţi pe nave fluviale la Reni. – din motive de (blestemată) cronologie.1)

În chestiunea „stelei galbene" mă las pe mâna „Dreptului între popoare", „Cetăţeanului de Onoare al Israelului", Raoul

Şorban (op. cit. p. 23):

„Multe din prevederile acelor legi discriminatorii nu s-au aplicat niciodată. Au fost elaborate sub presiunea nazistă, dar s-au căutat şi căi de a fi ocolite. Se elabora

legea, dar şi regulile… antilegii! Au fost şi voci care cereau ca şi evreii din România să poarte „Steaua lui David. Şi acestei presiuni i s-a găsit soluţie, în urma întrevederii dintre Mareşalul Ion Antonescu şi dr. Wilhelm Filderman, preşedintele Uniunii Comunităţilor Evreieşti. La 6 septembrie 1941 Mareşalul a dat dispoziţie ca semnul distinctiv să fie suprimat din România (subl… mea, P.G.). Cine a mai făcut aşa ceva? Tot atunci Consulatul Român din Paris a cerut ca o măsură similară să fie valabilă şi pentru evreii cetăţeni români, aflaţi în Franţa”.

În studiul de aproape 500 pagini (cu ilustraţiuni) cercetătorul Andrei Oişteanu, pentru a zugrăvi „imaginea evreului în cultura română”, a vorbit de calităţi, cusururi, meserii, înclinaţii, reuşite intelectuale. Cu lene şi cu convingerea că nu contează ne-argumentele sale, ci faptul că *goi-ul* cititor ar să-l creadă, oricum: «Domnule, ce învăţat e nepotul lui Răutu!” Numai că *a uitat* ceva esenţial pentru evreul din această parte a Europei populată de lituanieni, polonezi, ucraineni, unguri, ruşi, români: *muzica*.

În carte există doar două aluzii:

La pagina 193, în capitolul despre păstorit: „. În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, *lăutarii evrei din România* (subl. mea) interpretau în idiş un cântec popular evreiesc intitulat «Eu, biet cioban»”;

La pagina 197, în capitolul despre „agricolizarea” evreului:

„Şi nu este întâmplător faptul că imnul mişcării sioniste, *Hatikvah* («Speranţa»), devenit din 1948 imnul naţional al Statului Israel, are influenţe din folclorul muzical moldovenesc (piesa *Cucuruz cu frunza sus*)”.

Să ocultezi *muzica* într-un studiu despre evreul din Europa Centrală şi de Sud: un act motivat nu doar de ignoranţă, ci de reavoinţă – dacă aş fi rău, l-aş acuza pe autor de „antisemitism”! Să admitem că, bietul A.O. este afon. Însă nimeni nu i-a cerut să ne şi cânte la ureche *Cucuruz cu frunză*-n *sus* (şi nu: „frunza sus” una; a doua: partea muzicală a actualului imn naţional israelian nu „are

influenţe din.”, ci este chiar melodia de origine; nu „din folclorul muzical moldovenesc”, ci din cel basarabean, binişor diferenţiat de cel de pe malul drept al Prutului, moldovenesc-general, după tragedia sfâşierii Ţării Moldovei la 1812), ci să aibă idee: ce este *muzica* şi la ce slujeşte ea.

Dacă A.O. este un respins de muzică, va fi având măcar ceva cunoştinţe de arte plastice – să nu fi văzut nici reproduceri ale tablourilor semnate de oarecarele Chagall (la verişoara sa, Anca Răutu, istoric de artă) a cărui viziune este bântuită-legănată de miri, măgari – şi lăutari? Să nu fi auzit vorbindu-se, în familia sa de evrei bolşevici originari din judeţul Orhei, pe Râuţ – de altfel, de la râul cu acelaşi nume şi-a luat unchiul său după tată, pseudonumele… literar, că tot martirizase el, cu sadică şi mohorâtă plăcere, cultura română preţ de trei decenii – despre *lăutarul evreu Lemeş*? în toată modestia: dacă mi-ar fi citit textele publicistice şi romanul Profil bas, apărut în franceză în 2001, la Editions de Syrtes, Paris, s-ar fi documentat în vederea studiului (de imagologie). Muzicalmente, evreul poate fi privit din trei unghiuri:

Lăutarul – ca meseriaş;

Instrumentistul cult (aş umple trei pagini – fiecare cu câte două coloane – cu numele violoniştilor, ale pianiştilor, ale şefilor de orchestră evrei – de ieri, de azi);

Producătorul fenomenului *klezmer*.

Mă opresc doar la punctele 1 şi 3:

— În provinciile româneşti din Nord: Ardeal, Maramureş, Bucovina – cu osebire în Basarabia ocupată de ruşi *evreul lăutar* era o prezenţă curentă. Ba lăutarii evrei erau chiar mai numeroşi (ca *scripnik-i*) decât lăutarii ţigani, specializaţi în ţambal şi în instrumente de suflat, din alamă, clarinetul intrând şi el în dotarea evreului – în scurtă vreme evreii aveau să devină străluciţi contrabasişti şi ţambalagii – în America.

O figură de legendă a fost în secolul al XIX-lea lăutarul evreu Lemeş (sau: Lemiş), supranumit „Barbu Lăutaru al Basarabiei” (Haşdeu, Alecu Russo,

Kogălniceanu, Iorga, G. Madan, Stere). Acest Lemeş a fost nu doar un *muzâkant*, cum vor fi fost sute între Riga şi Odessa, cântând la nunţi, hore, baluri, sindrofii. Ci mult mai mult – în Basarabia ocupată de ruşi: el a fost interpretul, păstrătorul, colportorul valorilor de poezie, de melodie, de identitate ale „moldovenilor", rupţi de fraţii lor – începând cu doina intrată şi ea în folclorul idiş, numai cu partea muzicală: „*Prutule, râu blăstămat, /Care-n două ne-ai tăiat...*". Lăutarul evreu Lemeş, cântând şi la „soarélele" de la curţile marilor boieri basarabeni rusificaţi: Cantacuzino, Moruzi, Sturdza, Catargi, Krupenski ş.a., a jucat rolul de pedepsitor-lacererea-victimelor: poftit, angajat, plătit împărăteşte de cei care, pentru titlul de *kneaz* îşi vânduseră moldovenitatea. Lemeş, dăruit şi cu o voce sfâşietor de frumoasă, le amintea în „moldoveneşte" ce anume părăsiseră, trădaseră. Fanarioţii rusificaţi îşi rememorau „faza intermediară", moldovenească şi plângeau de beţie cu bale, rusească, cu lacrămi cât pearja, îşi smulgeau *à la russe*, bărbile, se loveau cu pumnii în cap (tot după modelul pravoslavnic), şi, masochişti, continuau a-i cere lui Lemeş: «Ia mai zi un cânticel în limba maicii noastre (sic) – să mai vărsăm o lăcrămioară». Vai, katharsis-ul moldo-rus stârnit de scripcarul şi guristul evreu Lemeş *prin limba română* – se rezuma la *kef-ul* anual, nu se concretiza în ctitorirea vreunei tiparniţe cu litere „moldovineşti", nici a unei şcoli, măcar de dascăli bisericeşti – „în limba maicii"...

— Decurgând firesc din primul punct (lăutarul evreu, acel meseriaş care contra plată executa comanda clientului: polonez, rus, ungur, moldovean, în limba şi cu materialul comanditarului), s-a închegat o nouă expresie muzicală: klezmerul. Pentru uz propriu evreii lăutari păstrau ca atare ori modificau teme muzicale existente în comunităţile pentru care executau comenzile, dotându-le cu texte în idiş, astfel creând *un nou folclor muzical*: (există în Europa de Est altul, cu texte în idiş, însă muzica – iudee

— Are inflexiuni melodice liturgice, de sinagogă şi a

inspirat jazz-ul vocal practicat în Franţa de Michel Jonasz).

Ciudat şi, la urma urmei, explicabil: klezmerul, născut în Europa s-a cristalizat în afara ei, în „emigraţie”:

— În America (mai cu seamă la New York);

— În repatriere – în Palestina.

Amândouă locurile atât de altundeva aflate – faţă de Basarabia

— Şi atât de îndepărtate unul de altul au produs *klezmer* din aceeaşi motivaţie intimă: *nostalgia* (să-i zicem pe româneşte: dorul), după acea patrie în care se simţiseră bine şi dacă nu de-a dreptul pierdută, sigur: părăsită, deşi subiectul cântăreţ se afla, în sfârşit, la Eretz Israel). Nostalgie exprimată printr-o veselie înlăcrimată, uşor disperată – deşi săltăreaţă.

Fidelitatea melodică, preponderent moldovenească, ţinând seama şi de faptul că de secole „Ucraina” dintre Bug şi Nistru fusese populată majoritar de moldoveni – va fi semnificând, simultan: desemnarea patriilor de substituţie şi conjurarea sorţii de a face din Israel cu adevărat Ţara Promisă, nu doar un stat, acolo, ca atâtea altele – temere, vai, adeverită, după 1948.

Sub formă onestă, cu indicarea originii: „pe o temă populară poloneză”, „pe o melodie din Basarabia” sau maghiară, bulgărească

— Încă o dată: mai ales moldovenească – câteva bune decenii klezmerul a favorizat structurarea unei variante a jazz-ului newyorkez (Benny Goodman la clarinet a participat la câteva înregistrări istorice). Asta a durat cam până în 1948, câtă vreme evreii nu au avut o patrie oficial recunoscută.

Există o sumă de piese „americane”, înregistrate la New

York începând de prin 1909 şi care, sub titluri ca: „A vaibele a tsnien”, de Tarras (cu poznaşele surori Bagelman), „What can you mach? S’is America” de Lebedeff, „Freilicher Yontov” de Brandwein, „Yddisher march” („marş” alcătuit din „Ciocârlia” curată, împletită cu o doină şi cu o horă), „Second Avenue square dance”,

de acelaşi Tarras popularizează, ca să spunem aşa, folclorul moldovenesc, în sens larg, în stare aproape pură, recognoscibil, nu doar după oarecari hore, doine, sârbe, ci şi după clasice ca „Ciobanul care şi-a pierdut oile”, „Ciocârlia”, „Hora Mare” (extrasă de Brandwein, în 1924, din… Rapsodia română nr. 1 de Enescu…).

După 1948 au răsărit klezmerieni „independenţi”: înregistrează discuri cu melodii ucrainene, ungureşti, poloneze – mai bine de trei sferturi basarabene – însă nu mai indică originea, cum făceau bătrânii Steiner, Tarras, Brandwein, Hoffman, Fried, ci pretind că *este* „muzică tradiţională evreiască din Europa de Est”!

Cel mai neruşinat dintre clarinetişti (şi mai lipsit de har) rămâne newyorkezul David Krakauer, altfel director de „şcoală de klezmer”… După el s-au luat o mulţime de clarinetnici de la Tel-Aviv, mai ales dintre recent recuperaţii din URSS: ei prezintă (şi vând) fără tresărire discuri cu *Ciocârlia*, cu *Hora Staccato* (predilect clarinetite – şi indecent schelălăite) sub eticheta: „muzică tradiţională evreiască” şi nu s-a găsit niciun etnomuzicolog evreu (mă gândesc la prietenul şi vecinul meu de Drumul Taberei, Harry Brauner – câtă vreme a trăit) să atragă atenţia calpuzanilor că (şi) aceste melodii, sub forma lor cunoscută, nici măcar nu sunt „din folclor”, deci anonime, ci aparţin unui anume Grigoraş Dinicu: el le-a cules, le-a prelucrat-aranjat, le-a semnat, le-a scos în lume.

Şi jazz-ul împrumută de peste tot, însă el se prezintă – în scris – cu *titlurile* pieselor, nu indică„Originea etnică” a temelor.

În klezmerul nou (şi, fie vorba între noi: de o calitate muzicală întristătoare – este adevărată zicerea: «Evreii sunt supradotaţi muzical – dar să te ferească Dumnezeu de evreii afoni!») este pusă în evidenţă „originea etnică” (deci: *proprietatea* – aş zice: *moşteniritatea*) – mincinoasă, abuzivă, confecţionată pe loc, în graba-mare.

Ca şi cum evreii nu ar fi produs de totdeauna o muzică şi originală şi de valoare.

NOTE

1) Regizorul Lucian Pintilie, ca artist, a fost remarcabil până în momentul în care şi-a căutat scenariile de film în texte de Băieşu, de Petru Dumitriu-Canaliu. Se vede că el nu cunoaşte funcţia sacră a *cuvântului*, ignoră *etica* – doar a mărturisit singur că înainte de 1989 făcuse „totul – ca toată lumea" – pentru a-şi salva talentul.

Se ştie: talentul-la-român: el este un lucru foarte mare! vorba cuiva. Alibiul „talent" a acoperit cu ţolu-i murdar, zdrenţuit, răumirositor multe demisii morale ale multor talentaţi, chiar geniali compatrioţi, ducând drept în subterana pactului cu diavolul securităţii (pact încheiat, după cum a mărturisit cu jumătate de gură după ce Iliescu a fost, în sfârşit trimis la plimbare, fiindcă iată cum arată căinţa lui: «Am fost şi eu… agăţat, dar am dat note numai câteva săptămâni…). Un om ameninţat, şantajat, torturat, pentru a da o notă informativă este, rămâne o *victimă*. Însă „artistul" care, pentru a obţine, de pildă, un *paşaport de serviciu*, îşi oferă. *serviciile* (ca Lucian Pintilie) – ce este el: un martir pe altarul artei curate?; un Sfânt-Gheorghe al Rezistenţei prin Cultură însuliţând balaurul totalitarismului terorist comunist? Sau o oarecare secătură cu care nu este recomandabil să te însoţeşti nici pentru a trece strada?

Într-un interviu dat televiziunii franceze Lucian Pintilie, întrebat fiind: cum de el, înainte de 1989, singurul român-la-Paris care călătorea în România după plac nu fusese. pedepsit de „emisarii" lui Ceauşescu (trimitere în „subsolul" cunoscut atunci, spre securistul Haiducu-Hirsch, cu misiunea de a-i suprima pe V. Tănase şi pe P. Goma), a răspuns, înţepat: Ceauşescu nu-i putea face lui nimic, fiindcă el este cunoscut pe plan mondial, s-ar fi făcut un scandal monstru dacă s-ar fi întâmplat una ca asta!; apoi el, Pintilie, îl ameninţase – pe Ceauşescu!: dacă *i s-ar* suspenda paşaportul, *ar face* scandal, *ar da* interviuri, *ar divulga* (! – să se remarce condiţionalul-perpetuu) ce se întâmplă, cu adevărat, în ţară (ce să se întâmple: foame-frig-dărâmăriteroare). De aceea lui Ceauşescu îi era o frică grozavă de el, de Pintilie, de

dezvăluirile, în fine, de ameninţările cu dezvăluirile, dacă i se va lua paşaportul de serviciu. Dar nu de acest motiv L. Pintilie a tăcut. Să acceptăm: pentru a obţine ceva (un paşaport cu mai multe intrări-ieşiri), artistul român de mare valoare – ce spun eu „mare valoare", de-a dreptul de geniu! – consimţea la o „mică derogare de la morală" – fiind el grijuliul care nu-şi lasă uriaşul talent să-i moară.

În termeni vulgari, de şedinţă comunistă, această sănătoasă, justă atitudine se chema: *„a da dovadă"* şi semnifica: a da arvună, a da aconto – pentru ceva neprecizat. Astfel văd eu intervenţia lui Lucian Pintilie în *chestiunea stelei galbene pe care ar fi purtat-o evreii, pe străzile Bucureştiului, în timpul războiului*.

Mă întreb şi acum, după aproape un deceniu de la citirea acestei afirmaţii iresponsabile, mincinoase:

«În ce scop Lucian Pintilie, marele nostru regizor (cel care era atât de mare, încât nu avea nevoie să facă plecăciuni, în direcţia celor care nu le meritau – însă aveau putere, aveau bani.) s-a trezit spunând neadevăruri strigătoare la cer – minciuni care stropesc cu noroi nu doar augusta sa persoană de informator al Securităţii, ci înfundă până la bărbie, în calomnie, biata comunitate românească în integralitatea ei?»

El se afla la Paris la începutul anilor "80, când săptămânalul *L'Express* a publicat „statistica lichidării evreilor", pe ţări – inspirată de Elie Wiesel – din care reieşea că România îşi lichidase evreii „în proporţie de 80%", pe când Ungaria „doar 40%"; cum era în excelente relaţii cu Eugène Ionesco, dacă nu va fi asistat la „discuţia" lui cu Wiesel, i se va fi povestit cum Ionesco i-a reproşat amicului declaraţia – mincinoasă istoric – anume că familia sa din Sighet fusese arestată în aprilie 1944, de către… jandarmi români. Oricum, frecventându-i pe Ioneşti, Pintilie se scăldase într-o atmosferă de onestitate intelectuală, de toleranţă, de democraţie în sensul bun al termenului; Eugène Ionescu, dacă nu era – şi nu putea fi – „antisemit", nu era nici fanatic filosemit.

Să fi intenţionat L. Pintilie să-i facă lui Ionesco „o

floare” prin o asemenea declaraţie? Dacă ar mai fi fost în viaţă, când au apărut declaraţiile sale – cum ar fi primit Ionesco un astfel de omagiu?

Atunci de unde i se trage lui Lucian Pintilie convingerea că, în timpul războiului, evreii din Bucureşti purtau stea galbenă – evrei cu stea galbenă văzuţi de el, cu ochii lui?

Sau va fi expectorat şi el vorbe-vorbe, pentru că era de un bon ton (altfel profitabil, material) să compătimeşti suferinţele evreilor, „în schimb” să taci cu un curaj admirabil suferinţele provocate nouă – ca basarabeni – de ei, evreii? Vasăzică Pintilie „îşi aduce aminte” (sic) să fi văzut cu ochii lui umilinţele, suferinţele evreilor din Bucureşti, „în timpul războiului, purtând stea galbenă”, dar nu-şi aduce aminte nimic-deloc (să nu-i fi povestit nimic părinţii? refugiaţii din preajmă?) de (spre) suferinţele ne-evreilor din Basarabia, pricinuite de bolşevicii evrei – şi bulgari şi de găgăuzi, la Tarutino – în blestemata săptămână Roşie: 28 iunie-3 iulie 1940?

Cum se va fi chemând această „memorie”? Minciună. Iar pentru că Lucian Pintilie a frecat multă vreme pavèlele Parisului: *couardise*.

Ce-am ajuns noi, românii („cei mai dârji anticomunişti din Europa de Est” – citat din Coposu, din Ana Blandiana, din N. Manolescu, din Adameşteanu, din Liiceanu, din Buzura): nici nu clipim în faţa minciunilor monstruoase, a calomniilor, a acuzaţiilor proferate de evrei la adresa întregii comunităţi româneşti – operaţie de pregătire a terenului în vederea re-jefuirii ţării – temeinic jefuită şi de ei în o jumătate de secol;

Nu tresărim când unul de-al nostru, din slugărnicie, supralicitează minciunile-calomniile-acuzaţiile delirante ale evreilor, ne împroaşcă el cu produsul latrinei marxist-bolşevist-sioniste – de ce?

Fiindcă noi, românii suntem. culturali; nu se face să atragem atenţia unei glorii culturale naţionale că este un abject slugoi.

Un an (26 iunie 1940 – 22 iunie 1941) ocultat.

Să fie el cauză? Sau efect?

Informaţii extrase din documente (vezi Bibliografia) – publicate în România din dreapta şi din stânga Prutului începând din 1990 – majoritatea reproduse şi de mine în texte publicistice, pe larg în romanul Basarabia.

I

[1 9 3 9]

„[Ministerul pentru Minorităţi, Secţia de Studii şi Informaţiuni]

„SCURT ISTORIC ASUPRA PROBLEMEI EVREIEŞTI ÎN

ROMÂNIA

„Probleme evreiască în România are aspectul destul de ciudat când îl judeci prin prisma dreptului la suveranitate al naţiunii şi al statului român, al unei lupte de aproape un secol între naţiunea română şi imigraţia continuă a evreilor din Rusia şi Galiţia, la care se adaugă aceea a evreilor din Ungaria, Germania şi Austria.

„Imigraţia evreiască se manifestă imediat după tratatul de la Adrianopol din 1829. Prin acest tratat se deschideau strâmtorile Bosforului comerţului internaţional şi se recunoştea Principatelor Române dreptul la comerţ cu alte state. (…) Cum viaţa socială în principate era foarte redusă, cum o negustorime naţională (…) nu exista, cum înşişi negustorii greci, armeni şi turci ce se aflau în principate şi erau mai înstăriţi, nu aveau experienţa legăturilor de comerţ cu străinătatea, s-a pornit o masivă imigraţie de evrei din Galiţia şi din Rusia în Principatele Române pentru a acapara comerţul românesc. (…)

„*Acapararea economiei naţionale*

„Poate că proporţia de 4 – 5% a populaţiei evreieşti faţă de totalul populaţiei României n-ar părea atât de primejdioasă. În fond însă ea reprezintă o primejdie gravă şi reală dacă ţinem socoteală de împrejurările în care se găsesc evreii faţă de populaţia băştinaşă. În adevăr aceşti evrei veniţi în România numai atraşi de perspectivele începuturilor de prosperitate ale Ţărilor Române, au acaparat întreaga piaţă comercială românească şi,

realizând beneficii importante, au începu să se substituie burgheziei româneşti. Astfel, pe la 1865 majoritatea terenurilor arabile din Moldova şi o bună parte din Muntenia se găsea grevate de ipoteci grele în favoarea evreilor. Chiar o parte a pământurilor ţărăneşti acordate prin legea agrară a domnitorului Alexandru Ioan Cuza erau ipotecate evreilor (…) Evreii încercau să acapareze acest izvor de bogăţie [pământul] acordând împrumuturi pe ipoteci asupra moşiilor marilor proprietari care, începând să ducă o viaţă de lux erau vecinic în căutare de bani. În acelaşi fel evreii reuşiseră să obţină ipoteci şi pe pământurile ţărăneşti, împrumutând cu camătă mare pe ţărani pentru nevoile acestora de a-şi procura vite şi unelte de muncă. (…)

„Situaţia aceasta vizibilă şi bine simţită de populaţia românească de la oraşe şi de cea rurală din Moldova, unde evreii începuseră să se infiltreze şi la sate ca arendaşi de moşii şi cârciumi, exploatând cu neomenie ţărănimea, a alarmat pe români şi a sfârşit prin a crea un curent antisemit în opinia publică românească.

„S-au produs astfel o serie de mişcări şi agitaţii pe chestia evreiască şi s-a ajuns chiar la *mişcarea sângeroasă de la 1907 care a pornit din Moldova din revolta ţărănimii împotriva arendaşilor evrei* (s.m.) şi s-a întins apoi în toată ţara luând aspectul unei revolte cu caracter social. (…)

„A intervenit însă izbucnirea războiului Mondial [primul] şi faptul acesta a schimbat din nou situaţia evreilor faţă de naţiunea română (…) Ar fi nedrept să nu recunoaştem că o parte din ei – destul de puţini, de altfel – şi-au făcut datoria către ţară. Marea majoritate însă au căutat şi au obţinut numai profiturile pe care le putea da războiul. Fapt este că *evreii din teritoriul ocupat de trupele inamice s-au pus la dispoziţia acestor trupe şi au urmărit cu tenacitate pe români, contribuind la şicanarea, maltratarea şi jefuirea românilor de către trupele inamice. Din acest trafic al trădării faţă de ţara care le dădea adăpost au realizat beneficii mari, au făcut averi.* (s.m.) (…)

„Prin legea din 1924 autorităţile comunale au fost îndreptăţite să întocmească liste de naţionalitate pentru locuitorii comunei cari au dobândit de plin drept naţionalitatea română (...). Întocmirea acestor liste (...) a dat loc la o nouă serie de fraude, *autorităţile comunale înscriind în aceste liste fie din neglijenţă, fie din rea-credinţă, o mulţime de evrei veniţi în ţară după 1918*. (...) *s-au făcut înscrieri de evrei veniţi din Germania după 1933 din pricina regimului naţional-socialist*. (s.m.)

„(...) Statul român are nu numai dreptul, dar datoria să se apere împotriva invaziei străine, el fiind un stat tânăr şi la începutul consolidării fiinţei lui naţionale. Într-o epocă în care state mari din Apus înţeleg să se apere împotriva străinilor, într-un moment în care Franţa şi Anglia însele refuză să primească pe refugiaţii evrei din alte ţări, ca simpli străini, nu ca cetăţeni, a pretinde statului român să primească pe aceşti refugiaţi recunoscându-le o cetăţenie obţinută prin fraudă nu este numai o exagerare ce atinge grav dreptul de suveranitate al statului român, dar este o primejdie pentru liniştea şi ordinea acestui stat (...)

„Ca dovadă a bunelor intenţiuni ale statului român faţă de minorităţile din România, a luat fiinţă un Comisariat General al Minorităţilor (...) elaborat în cel mai larg spirit de libertate şi are atribuţiile de a veghea la respectarea drepturilor acestor minorităţi, pentru a face să dispară orice abuz sau nedreptate (...)".

Arhivele Statului, Bucureşti, fond Ministerul pentru Minorităţi, dos. nr. 30/1939. f 108 – 123

*

[„Ministerul pentru Minorităţi Secţia de Studii şi Informaţiuni]

[1939, Bucureşti]

„[REFERAT CU PRIVIRE LA SITUAŢIA JURIDICĂ ŞI ECONOMICĂ A EVREILOR DIN ROMÂNIA]

„La recensământul făcut în 1930, numărul evreilor din România a fost (...) de 758.222 de suflete, adică 4, 2% din populaţia totală a ţării (...). Cu ocazia revizuirii cetăţeniilor, statistica judiciară a Ministerului de Justiţie a

stabilit că s-au înregistrat 208.217 cereri de revizuire, reprezentând tot atâţia capi de familie evreieşti care cereau revizuirea pentru 965.270 de evrei – membri ai familiilor lor (…).

Arhivele Statului, Bucureşti, fond Ministerul pentru naţionalităţi, dosar 30/1930. f 173 – 177

*

„Ministerul Regal al Afacerilor Străine

„Direcţiunea politică Nr. 15869/ 12 Martie 1939

„Domnule însărcinat cu Afaceri.

„Ca urmare la instrucţiunile şi informaţiile trimise până în prezent Oficiului Domniei-voastre cu privire la problema evreiască, am onoarea a vă face să parvină Memoriul aici alăturat, rugându-vă să binevoiţi a-l remite Guvernului pe lângă care sunteţi acreditat, atrăgându-i atenţiunea asupra importanţei problemei la care se referă şi exprimându-i speranţa că va sprijini punctul de vedere expus în Memoriu.

„Primiţi, vă rog, Domnule însărcinat cu Afaceri, asigurarea deosebitei mele consideraţiuni.

„Ministru Director

„Al. Cretzianu S. Davidescu”.

„PRO MEMORIA

„Guvernul român crede de datoria sa de a se adresa guvernelor Marilor Puteri, putând să colaboreze la rezolvarea problemei evreieşti şi de a le expune punctul său de vedere cu privire la o problemă care devine cu fiecare zi mai serioasă în România.

„Prezentul memoriu are drept scop să expună, pe de o parte, originile şi evoluţia problemei evreieşti în România, precum şi datele actuale şi, pe de altă parte, să formuleze propunerile concrete ale guvernului român în vederea soluţionării acestei probleme pe planul cooperării internaţionale.

„*I. Istoricul problemei evreieşti în România*

„Stabilirea populaţiei evreieşti în România, atât în Vechiul Regat cât şi în noile provincii, este relativ de dată recentă. Cronicile ţării, inscripţiile, sigiliile, într-un cuvânt

toate izvoarele istoriei ţării, nu spun nimic în legătură cu evreii până în secolul al XVIII-lea. În România Veche, la începutul secolului al XIX-lea de abia se constata prezenţa a vreo trei mii de familii evreieşti. În 1820 acest număr ajungea la 4.855. Din acest moment, teritoriul românesc devine teatrul unei adevărate invazii. În 1859 numărul lor a atins deja cifra de 118.922 de persoane. În 1899, el s-a dublat din nou, atingând 269.000 persoane. În mai puţin de un secol, prin urmare, elementul evreiesc din Vechiul Regat a sporit cu peste două mii la sută şi aceasta nu printr-o creştere normală a populaţiei, ci printr-un aflux neîncetat de noi imigranţi.

„În Bucovina, de la anexarea acestei provincii de Austria, în 1775 erau cu totul 526 familii de evrei, cam în jur de 2.100 persoane. În 1924 numărul lor era de 128.000 persoane (...).

„În Transilvania, se numărau în 1804, în toată provincia de abia 1.606 evrei. (...) în 1870, la 24.000 şi în 1923 la 200.000, în cifre rotunde.

„În Basarabia, în momentul dezmembrării acestei provincii a Moldovei, în 1812, numărul lor era neînsemnat. El este, în zilele noastre de 276.000, cam o zecime din populaţia acestei provincii.

„Dacă adăugăm la cifrele de mai sus numărul de evrei veniţi în ultimii ani din Rusia, din Ungaria, din Austria, chiar din alte ţări, cifra evreilor, cu cetăţenie sau fără cetăţenie română, ce trăiesc acum în România depăşeşte pe cea de un milion două sute de mii de suflete (1.200.000). Importanţa acestei cifre va apărea şi mai evidentă dacă se apreciază că numărul evreilor din toată lumea este, după statisticile Biroului din Philadelphia, de 14.600.000. Evreii din România reprezintă deci, ei singuri, în jur de 9% din numărul total de evrei. (...) „II. *Originea evreilor din România*

„Cu excepţia câtorva mii de rit spaniol zis „Sephardim, evreii din România sunt de rit polonez zis „Ashkenazim. Imigraţi, la o dată recentă din Rusia, Polonia, Ungaria, Austria, Germania, pentru a scăpa de

persecuţii, intoleranţă religioasă sau mizerie, ei s-au stabilit aproape exclusiv în oraşe, în grupuri distincte. Trăind separat de populaţia românească din cauza intereselor personale, ei rămân neasimilabili. (...) *Dacă există o problemă evreiască în România este necesar să subliniem că a avut tot timpul un caracter strict ecomic şi politic, niciodată religios*. (n.m.) (...)

*

„Marele Stat Major, Secţia II-a „Buletin contrainformativ pe luna Octombrie 1939 „*A. STAREA DE SPIRIT A POPULAŢIEI CIVILE* „[...] *5. Evreii*

„În rândurile evreilor s-a putut constata oarecare satisfacţie ca urmare a zvonurilor răspândite de unii agitatori că nu este exclusă o invazie a trupelor sovietice în Basarabia. Ei întreţin legături ascunse cu URSS. Elementul de discordie, boicot, anarhism, evreilor nu le scapă nicio ocazie pentru a semăna ura şi a agita spiritele celor nemulţumiţi. (...)

„(...) evreii din jud. Soroca ar fi format comitete secrete pentru primirea cât mai bine a trupelor ruseşti la o eventuală intrare în Basarabia. (...)

„Evreii din Ardeal au început a fi ostili ungurilor, datorită curentului antisemit din Ungaria şi comentează soarta conaţionalilor lor din

Polonia, contra cărora naţional-socialismul german a luat o serie de măsuri represive (Corpul 6 Armată)

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 333, dosar nr. 86, f.1, 17, 24 – 25

*

„Legaţiunea Regală a României în Egipt „Ataşatul de presă. Vezi adresa no.456 din 30. XII.1939 „Conferinţa Domnului Itzhak Gruenbaum, membru al executivei „Jewish Agency, ţinută la staţiunea de radio din Jerusalim în ziua de 20 Decembrie 1939 (traducere) „în aşteptarea evenimentelor, în România domneşte linişte. La graniţele ei au avut loc evenimente istorice, cu iuţimea cutremurului de pământ. Un stat vecin, care era sigur de puterile sale, a fost desfiinţat în timp de câteva săptămâni. România,

văzând că armata polonă se retrage spre graniţele sale şi că cetăţenii Poloniei fug de groaza războiului, şi-a deschis porţile în faţa lor şi i-a adăpostit. În faţa României, această ţară a fost ştearsă de pe lista statelor existente, iar Rusia a ocupat locul ei la nordul României. Deci acum Rusia o înconjoară atât dinspre răsărit, cât şi de la nord. Acest fapt a aruncat teamă asupra României. Deşi Rusia este cam slăbită, în ultimul timp, din cauza evenimentelor şi războiului cu Finlanda, totuşi acest pericol nu a dispărut încă. (…)

„Deşi în România este linişte, o linişte în aşteptarea deznodământului, în aşteptarea «cutremurului de pământ», fiecare se întreabă: când? Dar în special evreii sunt cei care se întreabă. În aparenţă sunt liniştiţi, căci îşi amintesc de pericolul regimului antisemit de care au scăpat ca prin minune. Urmele acestui regim nu au dispărut încă. Iată rezultatul: circa 300.000 evrei se găsesc în ţară fără a avea dreptul la cetăţenia română şi, neavând nicio altă cetăţenie, au rămas pe drumuri. Care va fi viitorul lor? Noi legi în contra evreilor nu se fac, deşi există posibilităţi. Noul guvern a declarat că are de gând să micşoreze numărul evreilor şi să încurajeze şi sprijine ieşirea lor. (…)

„Deocamdată domneşte linişte, iar evenimente speciale nu sunt. Afacerile merg bine şi mărfurile româneşti sunt foarte căutate. Bineînţeles că în Basarabia şi Bucovina situaţia este încordată, dar în Regat şi chiar în Transilvania nu sunt semne de frică.

În văzul evreilor români a fost distrusă evreime polonă. Refugiaţii lor au găsit aici un refugiu. Numărul lor nu este mare, maximum 1500 [în Nota, corectat: 10.000]. Aceştia au adus cu sine gemetele oraşelor bombardate; mulţimea refugiată, pe drumuri a fost atacată din ceruri cu bombe şi mitraliere. Ecoul detunăturilor a fost auzit din povestirile lor, iar imaginea câmpurilor de bătaie şi a căilor morţii ies în relief din aceste povestiri. Evreimea română şi-a deschis inimile şi casele în faţa fraţilor lor refugiaţii spre ei. O atitudine caldă şi inimoasă; le-au arătat o

atitudine frăţească, încât şi printre refugiaţi sunt voci conştiincioase care s-au deşteptat: «Nu avem dreptul să ne bucurăm de o asemenea inimozitate, căci la timpul său, nu am primit tot astfel pe refugiaţii evrei din Germania care au venit spre noi».

„Refugiaţii trăiesc în mijlocul populaţiei evreieşti. Aceasta suferă cu ei nenorocirile şi suferinţele lor. Evreii români aud mereu ecoul chinurilor din teritoriile poloneze ocupate. Deşi din teritoriile ocupate de germani sosesc veşti puţine, totuşi, şi acestea sunt de ajuns pentru a mişca sufletul până în adâncul lui. Din regiunile ocupate de ruşi nu se povestesc cazuri de teroare ne-omenească, dar şi aici a fost distrusă viaţa spirituală şi naţională.

„Nu este de mirare că faţă de cruzimile ne-omeneşti din teritoriile ocupate de germani, evreii nu şi-au ascuns dorinţa de a scăpa de acolo, iar cei care au scăpat au fost bucuroşi. Chiar şi cei care au fugit în Rusia erau bucuroşi, nefiindu-le viaţa în pericol. Şi iată că această situaţie a răspândit *zvonul printre polonezii din România că evreii din teritoriile ocupate de ruşi au trecut de partea ruşilor şi fac tot ce vor ei, pentru a le fi pe plac*. (subl… mea, P.G.) Probabil cel care a răspândit acest zvon a fost interesat să adâncească şi mai mult prăpastia dintre poloni şi evrei. (…)

„Viaţa refugiaţilor evrei din România nu ne dă acea impresie grea cu care suntem obişnuiţi, căci ei nu locuiesc în locuinţe comune, ci separate. Ei primesc din partea poliţiei româneşti, pe contul Guvernului Polon, suma de lei 100 zilnic. Bine înţeles această sumă nu este de ajuns, dar aceasta îi scuteşte de ruşinea foamei, mai ales din cauza ieftinătăţii din orăşelele României, unde s-au stabilit majoritatea refugiaţilor săraci. Toţi au primit haine de iarnă din partea comitetelor de ajutorare; bani pentru acest scop se primesc din străinătate. Cei care activează în acest comitet de ajutorarea sunt evrei poloni veniţi în România încă din timpul lui Grabsky, care şi-au deschis în România fabrici şi o parte din ei s-au îmbogăţit. De asemenea şi „Jointul a început a organiza această activitate de ajutorare. Acest fapt a adus la formarea unui

comitet mare de ajutorare a conducătorilor evreimii române. Între aceste două comitete au fost şi unele neînţelegeri, care probabil între timp au dispărut. (…)

„Se crede că evreii români au datoria de a umple lipsa creată prin distrugerea evreimii polone. În special sioniştii care au înţeles că evreii români formează acum cel mai mare grup de evrei din Europa şi că au obligaţiunea de onoare ca în această oră istorică să stea în primele rânduri în munca de ispăşire şi scăpare. Sioniştii au fost primii care s-au grăbit să ajute pe refugiaţii din Polonia şi ei simt că au datoria să mărească eforturile pentru această activitate. Din această cauză s-au unit cu toţii într-o singură organizaţiei care îşi va mări activitatea. Ei nu mai au încredere în puterea lor, dar dorinţa este foarte mare. Aceştia ştiu că atâta timp cât soarta lor le permite, trebuie să-şi facă datoria faţă de poporul şi ţara lor. Acesta este comandamentul orei istorice în care trăiesc şi nu vor trece peste el”.

Arhivele Statului Bucureşti, fond Ministerul Propagandei Naţionale. Informaţii, dosar nr. 740, f.1 – 4.

*

„Ministerul pentru Minorităţi, Secţia Studii şi Informaţiuni

„REFERAT

„Reprezentanţii populaţiei evreieşti din România s-au prezentat în repetate rânduri la Ministerul pentru Minorităţi cerând să li se îngăduie înfiinţarea unei secţii evreieşti în «Frontul Renaşterii Naţionale» şi constituirea unei asociaţii proprii după modelul celor acordate minorităţilor etnice sau cel puţin organizarea lor într-o comunitate de apărare a intereselor lor speciale.

„De curând s-au prezentat din nou la acest minister domnii Teodor Fischer, W. Filderman şi I. Finkelstein care ne-au depus câte un memoriu în aceeaşi chestiune. D.T. Fischer cere autorizaţie de înfiinţare a unei asociaţii generale a minorităţii etnice evreieşti din ţară care s-ar numi «Obştea evreiască a României» şi va fi un organ de reprezentare şi de colaborare cu guvernele ţării. D.W.

Filderman cere şi domnia sa tot o «Obşte evreiască a României» şi tot în aceleaşi condiţiuni ca D. Fischer, ceea ce arată că s-au pus de acord înainte de a prezenta memoriile respective. D.I. Finkelstein cere să se numească de către guvern un «Consiliu Superior al Cultului Mozaic» dintre evreii recunoscuţi ca buni cetăţeni români şi în acelaşi timp şi ca buni cunoscători ai chestiunii evreieşti care în acord cu organele statului, să coordoneze viaţa socială, culturală şi religioasă a evreilor din ţară şi să propună forurilor tutelare măsuriile de luat în problema evreiască.

„... socotim că ar fi nimerit să se găsească o formulă în cadrul căreia să se urmărească soluţionarea problemei evreieşti, cu colaborarea conducătorilor evreilor din ţară, pentru a preîntâmpina orice eventualităţi de viitor. Cum însă nu trebuie să se creeze evreilor din România o altă situaţie juridică decât aceea pe care au avut-o în trecut şi cum recunoaşterea lor ca minoritate etnică nu se poate face, ei fiind în fapt o minoritate religioasă în cadrul statului român, o încadrare a lor în «Frontul Renaşterii Naţionale» după modelul celor făcute pentru minorităţile etnice istorice, nu este recomandabilă. (...) totuşi, pentru a da şi populaţiei evreieşti din România un statut juridic care să acopere o lipsă de care se plâng evreii în forurile internaţionale (...) propunem: „1. Să se autorizeze constituirea unei «Asociaţii generale a comunităţilor de rit mozaic din România».

„2. Autorizaţia să se dea la 3 persoane care ar propune apoi Ministerului pentru Minorităţi o listă din care să se aleagă încă 6 persoane pentru a forma Comitetul de conducere al Asociaţiei. (...)

„3. Comitetul de conducere va elabora un statut pe care îl va prezenta ministerului pentru Minorităţi (...)

„În felul acesta, Comitetul de Conducere al Asociaţiei generale a Comunităţilor de rit mozaic din România ar fi organul central care va reprezenta interesele populaţiei evreieşti, în toate chestiunile referitoare la problema evreiască, fiind şi organul prin care statul român ar putea

răspunde diferitelor plângeri adresate de asociaţiile internaţionale evreieşti forurilor politice internaţionale”.

Arhivele Statului Bucureşti, fond Ministerul pentru Minorităţi, dosar nr. 30/1939, f 170 – 172.

I I [1 9 4 O]

„Marele Stat Major, Secţia II-a

„SECRET

„BULETIN CONTRAINFORMATIV pe luna Martie 1940 PARTEA A II-a

„A. *STAREA DE SPIRIT A POPULAŢIEI CIVILE*

„[…] 6. *Evreii*

„Populaţia evreiască a continuat a se manifesta, în cursul lunii Martie a.c., aşa cum s-a semnalat şi prin Buletinele anterioare.

„— Oportunistă, urmărind a-şi servi exclusiv interesele proprii în dauna societăţii şi a Statului.

„— Speculantă, fără nicio milă, a nevoilor populaţiei române.

„— Neloială, căutând a se eschiva, prin toate mijloacele, de la îndatoririle faţă de legiuirile şi instituţiile Statului.

„Luna Martie a anului 1940 are drept caracteristică, pentru mişcarea evreiască «O nouă organizarea a evreilor pentru căutarea unor noi mijloace de acţiune».

„Două fapte au contribuit la adoptarea acestui sistem:

„— Informaţiunile deţinute asupra celor ce s-au petrecut cu evreii în regiunile poloneze ocupate de germani şi de ruşi.

„— Alegerea noului rabin, Alex Şafran.

[Nota editorului: „Dr. Alexandru Şafran, Şef Rabin al Comunităţilor Evreieşti din vechi Regat (4 februarie 1940), membru al Senatului României (17 martie 1940), Şef Rabin al Comunităţii Evreilor din Bucureşti (13 mai 1940)].

„Din informaţiile căpătate, evreii din România şi-au dat seama că atât regimul sovietic, cât şi cel hitlerist le sunt potrivnice realizărilor spre care năzuiesc; de aceea au căutat, atât prin alegerea noului rabin cât şi prin noua

orientare dată activităţii mişcării evreieşti, să ia o atitudine de mai multă loialitate. S-au mărginit deci a se reorganiza formulând deziderate:

„— Federalizarea organizaţiilor sioniste din România cu secţiuni sioniste locale, în toate localităţile cu populaţie evreiască.

„— Reorganizarea Secţiei Culturale a organizaţiilor sioniste din România «Tarbut».

„Tineretul evreiesc din toate asociaţiile evreieşti să fie grupat într-o „uniune" pusă sub conducerea directă a Comitetului Central al Organizaţiei Sioniste.

„— Pentru propaganda evreiască au hotărât să tipărească un Buletin, din care a şi apărut un număr.

„— Să se înfiinţeze în ţara noastră un seminar pentru pregătirea rabinilor, deoarece România are comunitatea evreiască cea mai importantă din Europa de Est şi Sud-Est […]".

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 333, cabinetul ministrului, dosar nr. 86, f. 131, 141, 157 – 158.

*

(„Cu o lună înaintea începerii operaţiei militare [deci între 25 mai şi 1 iunie 1940] au fost chemaţi de Komintern M. Skvorţov (Leibovici) şi I. Morgenstern, membri ai secretariatului P.C. din România, respectiv în regionala din Basarabia – care au prezentat rapoarte despre «capacitatea de luptă»".

*

…" Membrii partidului comunist şi unii minoritari din Basarabia au fost înştiinţaţi de către agenţi sovietici cu mult timp înainte despre ultimatum. Sarcină: intensificarea propagandei prosovietice, confecţionarea de steaguri roşii, pancarte cu lozinca «Trăiască armata sovietică şi Stalin» cu care să-i întâmpine pe sovietici, la intrarea în teritorii şi cu care să hărţuiască trupele române şi coloanele de refugiaţi".

*

„În mai iunie 1940 radio Tiraspol: puterea sovietică promite împroprietărirea ţăranilor din RSSAM [în Ucraina,

pe malul stâng al Nistrului] cu pământ şi animale". (…) „Pe malul stâng al Nistrului au fost instalate difuzoare puternice care transmiteau muzică populară românească – numai veselă – întretăiată de propagandă".

*

Încă de la 23 august 1939 (Pactul Hitler-Stalin), printre evrei circula „promisiunea fermă a Tovarăşului Stalin: în Basarabia va lua fiinţă Republica Socialistă Sovietică Evreiască".

*

Manifest difuzat de Sovietici în *22 iunie 1940 [cu patru zile înainte de ultimatum]* în Basarabia *şi în* Bucovina – atenţie la „limba română", mai cu seamă la topică:

„A venit un mare ceas al eliberării noastre de sub jugul boierilor români, moşierilor, capitaliştilor şi Siguranţei. URSS, Armata Roşie, conduse de partidul lui Lenin-Stalin iau sub protecţia lor puternică Basarabia, furată de la noi în 1918 de boierii şi clica militară românească (…) Furat pământul sovietic al Basarabiei, se reîntoarce la a lui Patrie, în constituţionarea URSS. Armata Roşie care a eliberat pe ai noştri fraţi – ucraineni şi bieloruşi – de asuprirea boierilor polonezi v-a elibera şi pe voi, pentru totdeauna, ai noştri fraţi şi cetăţeni ai URSS (…) Poporul muncitor din Basarabia! Pe tine te aşteaptă o fericită şi liberă viaţă în marea familie a popoarelor din URSS. Trăiască Basarabia Sovietică! Trăiască ai noştri fraţi moldoveni, ruşi, ucraineni, smulşi din românească robia. Trăiască marele nostru conducător şi învăţător, tovarăşul Stalin!"

Semnează: „Comandamentul Armatei Roşii".

*

„Agresiunea a fost adusă la cunoştinţa executanţilor [militarilor sovietici] doar în 19 iunie 1940, în şedinţa specială a Consiliilor Militare ale Armatelor şi comandanţilor Corpurilor de Armată sub comanda generalului Jukov ţinută la Proskurovo".

*

Până la 26 iunie (1940) ordinul Armatei Române era: rezistenţa. În luna mai, la Chişinău, Carol îi

«Am încins ţara cu un stăvilar de foc, fier, beton»…

Din cauza. stăvilarului nu s-a pus la punct un plan de retragere („ca să nu se creeze panică"). Primul ministru Gheorghe Tătărescu şi regele Carol II nu au aprobat cererea (de la 12 iunie) a Armatei a 4-a de a evacua familiile ofiţerilor, funcţionarilor, clerului, averile de stat, materialele din stocuri, depozitele fabricilor din provinciile ameninţate.

*

Ultimatumul sovietic: la 26 iunie 1940.

Primul Consiliu de Coroană: 27 iunie 1940, orele 10.

Gh. Tătărescu şi I. Gigurtu: expunere a evenimentelor. Generalul Florea Ţenescu: situaţia militară. Rezultatul votului:

Nu (11) Cedării: G. Mironescu, N. Iorga, C. Angelescu, V. Iamandi, Victor Antonescu, Şt. Ciobanu, Silviu Dragomir, Traian Pop, N. Hortolomei, Petre Andrei, E. Urdăreanu;

Da (10) Cedării: C. Argetoianu. E. Baliff, I. Christu. M. Cancicov, M. Ghelmegeanu, Miţita Constantinescu, I. Macovei, Ion Ilcuş, Aurelian Bentoiu, Florea Ţenescu;

Pentru discuţii: I. Gigurtu, M. Ralea, V. Slăvescu, R. Portocală, C.C. Giurescu;

Rezervat: Gh. Tătărescu.

*

Carol îi „În afară de logică, mai există şi o morală naţională şi politică, trebuie rezistat la aceste feluri de injoncţiuni brutale şi nejusţificate prin forţa brutală".

(Cine ajunsese să invoce morala: Carol II! Până şi unul ca el avea, în România anului 1940, cui să dea lecţii de morală: lui Argetoianu, lui Ţenescu, lui Ralea, lui C.C. Giurescu, lui Tătărescu, lui.)

*

[*La 13 decembrie 1939 Carol* II, *aflând de la Clodius că Germania va apăra România „numai dacă Ruşii trec*

Prutul”, deduce că soarta Basarabiei fusese hotărâtă prin pactul Hitler-Stalin de la 23 august 1939.]

*

[De ce Românul a înclinat steagul şi a îngenuncheat, ba chiar s-a trântit pe burtă, în colb, imediat ce Rusul a bătut cu ciubota-n masă?

Nu de răspunsuri înţelepte ducem lipsă:

— «Că Rusia era un monstru, aliată cu celălalt monstru, Germania»;

— «Că Franţa şi Germania, garantele noastre erau în acel moment, prima înfrântă şi ocupată, cealaltă se retrăgea de pe continent în derută»;

— «Că armata noastră era prost preparată, rău dotată»;

— «Că…»

…dar câte *că-uri* nu găsim atunci când căutăm răspunsuri la afirmaţiile străinilor că suntem un neam de laşi, o adunătură de indivizi fără demnitate care nu cunosc poziţia în picioare-cu-faţa-laameninţare.

Dar bineînţeles: toate motivele înşirate mai sus (şi încă vreo zece ţinute în rezervă) sunt adevărate. Aşa era: monştrii erau monştri, noi: mărunţei, fără noroc, neînarmaţi, nepregătiţi pentru o *astfel* de înfruntare. Dar oare pentru ce fel de înfruntare-armată eram noi pregătiţi, în vara anului 1940? Vai, istoria este scrisă de învingători – şi scrisă mincinos – însă chiar în aceea se strecoară şi „amănunte” din care aflăm că o ţară, o comunitate, o coaliţie fusese în cele din urmă înfrântă – însă în luptă; că rezistase o zi sau un deceniu, nu se azvârlise în genunchi în semn de supunere la prima (bine: la a doua) răsteala a Monstrului.

Aici trebuie să introducem o îndreptare cu valoare morală:

Nu mobilizaţii Gheorghe şi Vasile şi Niculae – în civilie plugari şi tâmplari şi mici negustori şi învăţători şi (chiar) studenţi; nu ofiţerii, rezervişti, activi – deci nu alcătuitorii Armatei Române propriu-zise (prost instruită, prost înarmată, rău echipată) au fost, în acel moment de

cumpănă, laşii, dezertorii, vânzătorii de aproape şi de ţară. Ci conducătorii, guvernanţii, acei membri ai Consiliului de Coroană care au votat Cedarea – să fie ţintuiţi încă o dată întru neuitare: Tătărescu („rezervat”, când Ruşii începuseră ostilităţile prin paraşutişti şi prin evrei localnici?!), C.C. Giurescu, Ralea, Gigurtu, Argetoianu, Cancicov, Bentoiu – şi mai ales ministrul de război Ţenescu! Să nu ne înşele judecata aspră a regelui, nici prezenţa lui (M) Urdăreanu printre „opozanţi”: aceştia lucraseră dimpreună decenii la îngroparea României în acea neagră zi de 28 iunie 1940. A fost normal ca o asemenea echipă – chiar cârpocită la 4 iulie cu Gigurtu şi cu Sima – să cedeze şi Ardealul de Nord, a-normal fiind că nu a cedat întreaga Dobroge bulgarilor, Banatul sârbilor, Muntenia… cui o fi, cui o trece pe-acolo, numai să se debaraseze de o povară prea grea pentru umerii lor.

Tragedia basarabenilor şi a bucovinenilor a găsit înţelegere frăţească şi compasiune creştinească vreme de două luni încheiate: iulie şi august. Însă a fost trimisă într-un plan îndepărtat de altă tragedie: cedarea Ardealului de Nord. Numai că după mai puţin de *5 ani* (1944) ardelenii s-au întors pe pământul de pe care fuseseră alungaţi de urgia ungurească – basarabenii şi bucovinenii *nici după 60*.

Chiar nu era nimic de făcut în iunie 1940 – întâi faţă cu pretenţiile teritoriale ruseşti, apoi ale ungurilor? Vai, pe ruşi nu i-am fi putut bate – dar de înfruntat cu armele, o vreme: da. Iar pe unguri cu certitudine i-am fi bătut măr – dacă…

Dacă… Locul în care se dezbătea cu pasiune „dacă” a fost în *libertatea* din închisoare şi din domiciliu obligatoriu. Am asistat, uneori m-am amestecat în vorbă şi, bineînţeles, am fost trimis la plimbare, ca „prea tânăr, ca să ştiu cum şade politica”.

Am aflat – în închisoare, în deportare – de la politicienii români cum şade politica românească. Şi nu mi-a plăcut ce am aflat, mai ales din gura ţărăniştilor. Am aflat de la nepoliticieni cum trebuia să şadă omul în faţa adversităţii: pe două picioare – şi mi-a plăcut ce am aflat

de la nepoliticienii supravieţuitori ai războiului şi ai prizonieratului: militarii de carieră, civilii mobilizaţi. Ei fuseseră educaţi nu doar în spiritul violenţei, al *polemicei* (războiul), ci şi în al disciplinei; dar mai cu seamă în al moralei. *Morala îi diferenţia pe militari de politicieni, chiar dacă misia militarului este uciderea inamicului*. De aceea militarii erau proşti politicieni, iar politicienii, de regulă oameni fără cuvânt, fără demnitate, fără coloană vertebrală. Deci profund imorali.

Eu, deşi „prea tânăr", eram purtător al unei „soluţii intermediare": pentru întâia oară o auzisem de la tata, în Lagărul de „Repatriere" de la Sighişoara, unde stătusem între decembrie 1944 şi sfârşitul lunii mai 1945 – şi care poate fi rezumată astfel:

România ar fi putut evita diktatele, atât sovietic, din iunie 1940, cât şi cel maghiar, din 30 august, dacă ar fi „navigat" cu normală inteligenţă între Scyla-Stalin şi Carybda-Hitler, exercitând un şantajcinstit, avertizându-l pe Hitler: «*În cazul în care Rusia şi Ungaria agresează România, toate puţurile de petrol – pregătite de englezi, olandezi, americani, francezi în vederea sabotării – vor fi betonate*».

Nu ştiu de unde auzise tata această „soluţie": *şantajul cinstit cu petrolul* – însă nici azi, după 60 ani, nu o găsesc ridicolă, inaplicabilă (atunci).

Atunci importanţa capitală a petrolului fusese confirmată prin îndârjirea, prin sălbăticia cu care anglo-americanii ne bombardaseră, în 1943 şi în 1944. Iar în ultimii ani petrolul a devenit. carburantul tuturor conflictelor, mai ales cele provocate de americani. Ca dovadă („personală", desigur): o pusesem în Jurnalul din 1978 – apărut la Nemira abia în 1997.

Nu îmi fac iluzia că, în 1939 – 1940 „şantajul cu petrolul" ar fi pus la adăpost România de năvala rusească. Însă nimeni nu mă poate convinge că, dacă la 28 iunie 1940 Tătărescu şi Ţenescu nu ar fi ordonat militarilor să nu opună rezistenţă în timpul evacuării, chiar de am fi ţinut piept bolşevicilor o săptămână (avem exemplele,

ilustrate de documente din acest volum ale acelor ostaşi, ale unor mici unităţi care nu au ascultat ordinele şi i-au pus pe fugă pe vitejii krasnoarmeiţi), ar fi fost o săptămână roşie de sânge, în niciun caz de umilinţă naţională.

Nefiind militar îmi îngădui să spun: dacă ne-am fi opus atunci ruşilor, am fi pierdut mult mai puţini oameni şi mult mai puţină demnitate decât am pierdut în „evacuarea tricoloră"].

*

La 27 iunie 1940 opinia Foreign Office-ului despre ultimatum: *„Trebuie privite* [pierderile româneşti] *de scurtă durată şi nerecunoscute pe plan* internaţional" (s.m.).

Însă când, la 22 iunie 1941, românii au trecut la *recuperarea* „pierderilor ce nu trebuiau recunoscute", Churchill ne-a calificat de „şacali care se repeziseră asupra Rusiei, doborâtă"... Bătrânul leu fireşte minţea: până în ajun (21 iunie) biata Rusie a lui Stalin, viitoarea „victimă a şacalilor români" era aliata de nădejde a Germaniei lui Hitler, deci inamica Angliei; nu era victimă de plâns, nici „doborâtă" la 27 iunie, decât de surpriza trădării Germaniei, aliata-i indefectibilă împotriva Occidentului putred şi în special a perfidei Anglii.

Înainte de a declara război României (la 6 decembrie 1941), Anglia, la 30 noiembrie, i-a adresat un ultimatum.

România a răspuns:

*„Guvernul Regal Român a luat cunoştinţă de comunicarea pe care Guvernul Majestăţii Sale Britanice i-a făc*ut-*o prin mijlocirea Legaţiunii Statelor Unite ale Americii. În faţa situaţiei create prin această notă, Guvernul Român se vede obligat să facă următoarele constatări*:

„În Iunie 1940 România a fost victima unei grave agresiuni din partea U.R.S.S. Dispreţuind regulile Dreptului Ginţilor, drepturile istorice şi de liberă determinare ca şi obligaţiile formal asumate prin actele din 9 februarie 1929 şi 3 iulie 1933, Guvernul U.R.S.S. a ocupat Basarabia, Bucovina şi Regiunea Herţa a Moldovei.

Mai grav decât atât – şi acest lucru Guvernul Regal Român ţine să-l declare făţiş – U.R.S.S. este principala vinovată a unor schimbări teritoriale şi pe alte graniţe româneşti, pe care a trebuit să le sufere România din pricina agresiunii sovietice. Toate actele de neutralitate, neagresiune şi recunoaştere de drepturi făcute României de U.R.S.S. Între 1929 şi 1940 nu apar astfel decât ca mijloace de disimulare a unor scopuri de expansiune şi de uzurpare împotriva României, U.R.S.S. folosind cel dintâi prilej a unor situaţii internaţionale, complexe şi grele, pentru a dezlănţui nu numai acţiunea sa de invazie, dar a crea României grave condiţii, din care avea de ales între prăbuşirea totală şi anarhizarea Sud Estului european şi între acceptarea vremelnică a unei stări de uzurpaţiune. După ce agresiunea sovietică şi-a atins primele obiective, provocările guvernului sovietic n-au încetat, mărturisind astfel voinţa sa de a-şi continua politica de expansiune şi cotropire. Amintim:

„1. Ocupaţia brutală a patru ostroave pe Dunăre în toamna anului 1940;

„2. Incidentele zilnice de frontieră şi încercarea continuă de a schimba prin forţă linia de frontieră;

„3. Tendinţa de a controla întreg traficul Dunării maritime;

„4. Încercarea de a pătrunde prin forţă cu vase fluviale în apele româneşti, în ianuarie 1941.

„5. Incursiunile neîncetate ale aviaţiei ruseşti, care în lunile aprilie-iunie însemnau 2 – 7 survoluri zilnice, cu toate protestele României, dovedind astfel pregătirea unor acţiuni militare împotriva României;

„6. Concentrarea masivă de forţe militare colosale la frontiera de Nord şi Sud-Est a României cu dispozitive operative şi permanente incidente provocate de unităţi de recunoaştere. Forţele militare sovietice concentrate pe frontiera română însumau 30 divizii de infanterie, 8 divizii de cavalerie, şi 14 brigăzi motorizate;

„7. Încercările Comisarului Molotov de a mina securitatea României şi mărturisirea scopurilor ruse de

expansiune făcute deschis şi prin acte evidente faţă de oamenii de Stat străini;

„8. În acest timp Basarabia şi Bucovina erau supuse unui regim de distrugere organizată, zeci de mii de oameni suprimaţi sau închişi, sute de mii de Români trimişi în Siberia astfel ca populaţia unor centre ca Chişinău a fost considerabil redusă.

„În faţa acestei situaţii grave şi sub presiunea celei mai evidente primejdii a numeroaselor divizii concentrate la frontieră, România a pornit la 22 iunie 1941 o acţiune militară pentru a-şi apăra fiinţa naţională în contra agresiunii care ameninţa să continue şi a-şi redobândi drepturile uzurpate.

„Guvernul Regal Român este ferm convins ca acţiunea sa militară era singura cale prin care putea să-şi asigure salvarea împotriva vizibilei ameninţări ruseşti, noua agresiune rusă fiind iminentă, aşa cum cele mai obiective şi categorice constatări de mai târziu au putut să confirme.

„Pentru a-şi apăra fiinţa naţională, pentru a-şi redobândi drepturile şi a apăra ordinea şi civilizaţia Sud Estului, România nu avea nicio altă cale decât de a lupta alături de Marea Putere care s-a angajat în aceasta luptă istorică de apărare a civilizaţiei europene şi de stăvilire a invaziei ce se pregătea împotriva României şi Finlandei întâi, împotriva întregii Europe apoi.

„Astfel angajată, România respecta legile de onoare ale războiului.

„La 22 Iunie [1941], Marea Britanie nu era aliata U.R.S.S. Totuşi la 30 Noiembrie 1941, Marea Britanie considera ca România ar întreprinde acte de agresiune împotriva Rusiei, aliata Marii Britanii.

„România n-a întreprins şi nu întreprinde acte de agresiune.

„Acţiunea militară a României a fost o acţiune de legitimă apărare în faţa agresiunii ruse începută în 1940 şi ale cărei etape urmau să continue, iar operaţiunile militare pentru curăţarea frontierei, pentru suprimarea centrului

militar sovietic Odessa care, de la 45 km de limanul Nistrului, constituia un focar de veşnică ameninţare, după cum Crimeea constituia centrul aviatic de veşnica primejduire a teritoriului şi petrolului românesc; aceste operaţii sunt acte militare naturale ale unui front născut din agresiunea rusă şi pe care, în interesul conservării sale, România trebuia să le săvârşească pentru a-şi asigura o zonă de linişte.

„Guvernul Român îşi face datoria de a reaminti Guvernului Majestăţii Sale:

„1. Ca prin Convenţia din 28 octombrie 1920 de la Paris, Marea Britanie a declarat „graniţele fixate prin prezentul tratat ca şi suveranitatea României asupra teritoriilor care sunt prevăzute într-însul nu vor putea fi puse în discuţie..."

„2. O seama de instrumente internaţionale între 1920 şi 1939 comportau obligaţia de respect solidar al frontierelor.

„3. Declaraţia Marii Britanii de garanţie din 13 Aprilie 1939 prevedea „în cazul unei acţiuni care ar ameninţa precis independenţa României – etc. etc. *Guvernul Majestăţii Sale Britanice se obliga să-i dea tot sprijinul".*

„Cu toate acestea, când la data de 26 iunie 1940 U.R.S.S. a făcut publică voinţa sa de agresiune executată în zilele următoare, Guvernul Majestăţii Sale Britanice nu a făcut niciun act de apărare şi de respectare a garanţiilor date României.

„Guvernul Regal Român, amintind Guvernului Majestăţii Sale Britanice cumplitele suferinţe şi ameninţări, uzurpări şi ocupaţii pe care le-au suferit Românii începând cu veacul al XVIII-lea de la vecinii lor de la Răsărit şi poziţia sănătoasă anticomunistă pe care a avut-o România în ultimele două decenii, apărând încă de la 1919 Sud-Estul de primejdia des ordinii sociale şi a invaziei, îşi face datoria de a aminti Guvernului Majestăţii Sale Britanice ca această atitudine a găsit în trecut perfecta înţelegere a Marii Britanii.

„Mărturia acestei înţelegeri se găseşte în numeroase declaraţii făcute de oamenii de Stat englezi între anii 1919 şi 1939, prin care se semnala pericolul agitaţiei comuniste împotriva securităţii sociale şi politice a Europei.

„Guvernul Regal Român are conştiinţa ca ceea ce a îndeplinit România până azi era singurul mijloc pentru a apăra Sud-Estul şi a contribui la păstrarea Marilor instituţii ale civilizaţiei Europei.

„România a fost victima unei agresiuni cu grave consecinţe în 1940 şi trăia sub ameninţarea continuării fazelor următoare ale agresiunii; ea nu putea face în 1941 decât ceea ce a făcut. Dărăceasta nu constituie decât o legitimă apărare şi o jertfă pentru civilizaţie.

„6 decembrie 1941”.

Din partea oficialităţilor americane „pierderile [teritoriale româneşti] *au primit o aprobare tacită*” (s.m., P.G.). Nu a fost de mirare mai apoi când americanii ne-au bombardat cu sălbăticie, mai ales în 4 aprilie 1944, în zona Gării de Nord din Bucureşti (vezi şi Post-Scriptum 5).

Atunci-acolo au fost ucişi 5.000? 25.000? *civili, în majoritate basarabeni, bucovineni, herţeni refugiaţi din calea ruşilor – ca şi civilii nemţi ucişi de bombardierele anglo-americane la Dresda, Leipzig, în 1945*...

Pentru americani nu a existat vreun litigiu româno-sovietic, măcar... cartografic: în hărţile americane curente, de şcoală, de după al doilea război mondial, Ţările Baltice aveau dreptul la menţiunea, în roşu: „USA nu recunoaşte anexarea de către URSS în 1940”. În schimb (sic) Basarabia şi Bucovina de Nord, răpite de ruşi României nu se bucurau de acelaşi tratament: „nerecunoaşterea”. Probabil-sigur: din necunoaşterea *istoriei-geografiei* acestei părţi a Europei.

Nu cumva din pricina intereselor yarrowilor protocronişti?

*

În 28 iunie 1940: al II-lea Consiliu de Coroană:

Şase din cei 26 participanţi au votat pentru rezistenţă:

„Numele lor merită să fie înscris cu litere de aur în cartea demnităţii româneşti: N. Iorga, Victor Iamandi, Silviu Dragomir, Traian Pop, Ştefan Ciobanu, Ernest Urdăreanu” (Carol II, Jurnal).

III

EVACUAREA

D o cument e, în a r tu r i i

„A urmat retragerea precipitată a unităţilor militare, a administraţiei şi a numeroşi civili din Basarabia şi nordul Bucovinei. Grupuri comuniste din evrei, ruşi, ucraineni, găgăuzi şi chiar români au început provocările împotriva armatei române şi a civililor în retragere. Au dezarmat unele unităţi; au scuipat pe ofiţeri; aruncau cu pietre, huiduiau. În aşteptarea trupelor sovietice aceste bande au scos şi au rupt tricolorul de pe instituţiile publice şi l-au înlocuit cu steagul roşu. Unităţi sovietice au luat prizonieri militari români, ofiţerii fiind arestaţi.

„Armata româna n-a reacţionat. Primise ordin să nu răspundă prin foc la aceste provocări şi atacuri:

„«Nu se poate şti unde se opresc şi ce consecinţe pot avea» (atari reacţii ale trupelor române), citim într-un ordin al comandantului Armatei 4 române, generalul Nicolae Ciupercă.

(…) „Arhive de mare valoare, biblioteci publice şi particulare cu milioane de volume, mari cantităţi de material feroviar, depozite de muniţii, echipamente, zeci de mii de refugiaţi şi tot atâtea gospodării şi locuinţe, cu tot inventarul lor, părăsite în câteva ore, în faţa ocupantului”.

(D.C. Giurescu – „Cine poartă răspunderea”).

*

Un martor ocular din Cernăuţi:

„Joi, 27 iunie, orele 17.00, oraşul vuia. Se spunea că Basarabia şi Cernăuţii au fost cedaţi Sovietelor. Oficialităţile nu comunicaseră încă nimic! La orele 18.00 (27 iunie) comandantul militar al Gării Cernăuţi, căpitan de rezerva, avocat dr. Gheorghe Jeleriu (…), primeşte confirmarea cedării; a doua zi, 28 iunie, orele 14.00, trupele sovietice urmau să treacă Prutul şi să ocupe

Cernăuţii. Rămâneau circa 17 ore pentru evacuare. Căpitanul Gheorghe Jeleriu cere aprobarea sa anunţe populaţia. Răspunsul superiorilor săi: «Procedaţi cum credeţi de cuviinţă». „Nici acum, în ultimele ceasuri, oficialităţile nu se hotărau să spună adevărul. Se poate negocia măcar termenul-limită al evacuării? Nu, a venit răspunsul: 28 iunie orele 14.00 nu pot fi depăşite. De altfel, încă din dimineaţa zilei de 28 iunie, unităţile sovietice erau deja la podul de peste râul Prut, gata să intre în oraş în orice moment. „Prefectul şi subprefectul judeţului Cernăuţi nu au primit aprobarea de a confirma populaţiei cedarea! Subprefectul judeţului, Dimitrie Socoleanu, şi-a liniştit chiar propria familie: este doar un zvon, nu are rost să împacheteze.

„La 28 iunie, orele 9.00 dimineaţa, vine în sfârşit «dezlegarea» de la Bucureşti: ocupaţia sovietică – iminentă, cei ce vor să părăsească oraşul o mai pot face până către prânz. Motivaţia anunţului atât de târziu? Să nu se creeze panică în rândul oamenilor!

„Atitudinea guvernului central a fost caracteristică oricărui cârmuiri autoritare, grijulie pentru propria ei imagine înainte de toate. (…) Comunele limitrofe oraşului Cernăuţi au fost înştiinţate aşa de târziu, încât unii [oameni] nici n-au ştiut ce se întâmplă, alţii au fugit pe jos, fără nimic. În dimineaţa zilei de joi 28 iunie 1940, clopotele bisericilor băteau în dungă, la intervale rare, ca după mort. Oamenii alergau. Unii îngenuncheau şi se rugau. Mulţi erau în stare de şoc. Un vuiet surd străbătea peste străzi.

„Grupuri de agitatori comunişti şi-au început provocările. Huiduiau armata, aruncau cu pietre. Un tânăr comunist se suie pe turnul primăriei (către orele 10.30), dă jos tricolorul şi înalţă steagul roşu. Armata primise ordine stricte să nu reacţioneze la provocări. Un soldat pune totuşi arma la ochi şi doboară pe agresor.

„Atmosfera de dezolare creştea cu fiecare ceas. Sute şi sute de oameni se îndreptau spre gară, cărând după ei ce adunaseră în câteva ceasuri. Sunt aduse în graba toate

vagoanele-marfa şi de vite. Oamenii sunt rugaţi să se înghesuie, să încapă cât mai mulţi.

„Ultimul tren a părăsit Cernăuţii la orele 14.00, vineri 28 iunie 1940. În el se afla şi comandantul militar al gării, căpitanul de rezervă Gh. Jeleriu. Cu cinci minute mai înainte fusese înştiinţat ca primele batalioane ale armatei sovietice au şi început să intre în oraş. Pierderile reale nu pot fi socotite: zeci de mii de gospodării, construite de generaţii s-au împrăştiat în câteva ceasuri. Bibliotecile Universităţii, ale Seminarului Teologic, ale cărturarilor au rămas pe loc. Cărţile au fost comasate şi s-au deschis «biblioteci populare». În unele case, armata de ocupaţie a pus pe foc cărţi, a spart piane în bucăţi şi le-a folosit ca să se încălzească în timpul iernii. Tablourile, mobile, haine, argintărie, vesela, totul s-a pierdut".

*

„Din ziua de 28 iunie [1940] evreii îşi manifestaseră – în întreaga Basarabie şi Bucovină de Nord, nu doar în oraşe, dar şi în satele mai mari – bucuria că au devenit sovietici. Nu puţini erau înarmaţi şi agitau liste negre1), ameninţând cu pedepsirea celor figurând acolo".

*

„De îndată ce s-a dat ordinul de evacuare, evreii s-au dedat la manifestaţii antiromâneşti rupând şi scuipând tricolorul şi suindu-se pe monumentul Unirei [din Cernăuţi] arborând steagul roşu.

„Se produc devastări şi împuşcături în stradă.

„Înainte de intrarea trupelor sovietice centrala telefonică a fost ocupată de comuniştii locali".

„Şef de Stat Major;

„Maior (ss) Gh. Constantinescu".

Raport nr. 8327 din 28 iunie 1940, Corpul grănicerilor către M.St.M.

*

Ziarul *Universul*:

„Joi, 28 iunie 1940, la 6 dimineaţa, mă aflam la Comandamentul Corpului 3 armată. De cu noapte se anunţase: trupele sovietice vor intra în Chişinău la orele

10. La ora 7, s-a anunţat că Sovieticii vor intra la orele 14.

„În grădinile publice şi-au făcut apariţia bandele teroriste, arborând steaguri roşii. Alţi minoritari înarmaţi opresc autobuzele, trăsurile cu refugiaţi, smulg bagajele, poşetele femeilor; evreii în civil, extrem de excitaţi, au ocupat răspântiile şi aşteaptă convoaiele de refugiaţi, ca să le atace şi să le jefuiască. Aşa se şi întâmplă: sunt atacate cu pietre, cu oale cu apă clocotită, cu conţinutul oalelor de noapte şi convoaiele militarilor în retragere. Ofiţerilor li se smulg tresele, unor ostaşi li se taie nasturii de la pantaloni, apoi li se dă drumul, în hohotele de râs ale «populaţiei locale». Unii militari sunt duşi – nu se ştie unde, fiindcă în spatele civililor se află militari ruşi, ei îi preiau”.

„La Chilia, Reni, Ismail, ucraineni, ruşi, bulgari, găgăuzi – mai mult de jumătate dintre ei deţinuţi de drept comun, liberaţi – au instalat «comitete sovietice» de teroare, de jaf, de asasinate”.

„La Cernăuţi, cu începere din 28 iunie ora 10, 30 evreii şi deţinuţii de drept comun liberaţi din închisori au atacat mijloacele de transport pentru evacuare şi i-au jefuit şi maltratat pe refugiaţi. Evreii l-au împuşcat pe preotul bisericii catolice, pe câţiva gardieni. Evrei tineri (15 – 16 ani) au dezarmat soldaţi, i-au pus să se dezbrace, apoi i-au înjunghiat cu propriile baionete [vezi, mai departe, mărturia lui Raoul Volciński – n.m., P.G]. Evreii au rupt şi au scuipat drapelele tricolore şi, suindu-se pe monumentul Unirii, au arborat drapelul roşu. Tot ei au doborât crucea de pe catedrală şi au înlocuit-o cu steagul roşu şi cu portretul lui Stalin. Evreii de pe margine fotografiau scenele de maltratare, mai ales de umilire a militarilor, a teologilor, a preoţilor”.

„La Soroca evreii conduşi de avocatul Michael Flexer (Fluchser?) au ocupat primăria şi au asasinat în faţa statuii generalului Poetaş pe comisarul Murafa şi pe ajutorul său Eustaţiu Gabriel. Tezaurul administraţiei financiare, în valoare de 15 – 18 milioane lei, a fost confiscat iar administratorul Ion Gheorghe şi căpitanul Georgescu de la Centrul de recrutare au fost asasinaţi. Lt. Pavelescu Gh.,

maior Vartic Gh., comandantul leg. de jand. Soroca, căpitanul Ramadan au fost opriţi de evrei care i-au dezarmat şi le-au rupt galoanele”.

„La Chişinău au fost împuşcaţi comisarii Pascu Nicolae, Mateescu C., Severin şi Stol”.

„Incidente şi la Românești, jud. Lăpuşna: elevii, în majoritate evrei, i-au molestat pe profesori. La Reni grave incidente între evrei, cu benzi roşii la mână, şi autorităţi. La Tighina evreii au dezarmat pe jandarmi, luându-le uniformele. La Cetatea Albă au dat foc la primărie”.

„La Cernăuţi ucrainenii au avut o atitudine foarte corectă faţă cu populaţia românească care se refugia, oferind alimente gratuit. Însă a evreilor a fost atât de neomenoasă încât a revoltat chiar pe şefii trupelor de ocupaţie (ruseşti)”.

„Evacuarea a început la 28 iunie 1940 orele 10, 30.90% din populaţia evreiască a rămas pe loc, în schimb evreii bogaţi s-au refugiat în mare grabă. Au avut de suportat furia comuniştilor şi a evreilor autorităţile civile şi militare ale oraşului. Trupele româneşti în evacuare au fost atacate şi dezarmate, soldaţii au fost bătuţi cu pietre, opăriţi cu apă fiartă, împiedicaţi a se îmbarca în mijloacele de transport. Au fost devastate şi distruse câteva biserici. Au fost împuşcate autorităţi militare şi civile. Propagandă pe lângă soldaţi de a depune armele şi a dezerta.

Au fost ocupate, devastate, distruse unele sedii administrative şi militare”.

*

„La Vijniţa dr. Winner, şeful Sanatoriului a interzis personalului român să părăsească localul, a rupt steagul românesc, a păstrat numai fâşia roşie cu care s-a încins peste piept, strigând:

„«A sosit ceasul nostru, al evreilor»!”

*

„29 *iunie 1940*. (…) Marinescu ne-a spus lucruri îngrozitoare despre tragedia românilor din Basarabia şi Bucovina. Retragerea lor în faţa hoardelor bolşevice s-a efectuat în condiţii înspăimântătoare. Trupele ruseşti n-au

respectat nicăieri ordinea în care se angajaseră să ia în stăpânire zonele evacuate de trupele noastre (...)".

(*Ioan Hudiţă*, Jurnal politic, *vol. 1*, pag. *221*)

*

„*29 iunie 1940*. Excese de orice fel ale populaţiei minoritare, mai ales evreii, care-i atacă şi-i insultă pe ai noştri; au fost batjocoriţi ofiţeri; unităţi dezorganizate".

(*Carol al II-lea*, Jurnal)

*

Corriere della Serra:

„La 29 iunie cca. 3.000 evrei care au trecut în Basarabia pe la Reni au căutat să instige şi pe români la manifestări ostile contra refugiaţilor civili şi a militarilor, bătându-i cu pietre, devalizându-i, împiedicând transporturile, luând armamentul şi distrugând vehiculele".

*

Aceeaşi informaţie în *Gazzeta* dell'*Popolo*:

„La Galaţi 2000 de comunişti şi evrei locali şi din afară au provocat dezordini, ciocnindu-se cu forţele poliţieneşti şi ale garnizoanei – soldate cu 15 morţi".

*

Despre Cernăuţi, tot *Gazzeta* dell'*Popolo*:

„Imediat după plecarea soldaţilor români evreii, în număr de câteva zeci de mii, în afară de faptul că au comis tot felul de delicte, au deschis porţile închisorilor, înarmând pe deţinuţi, au început cu furie să masacreze pe românii aflaţi pe străzi, au jefuit băncile, casele particulare, au incendiat bisericile şi palatele".

*

„Ultimatumul sovietic de la 26 iunie 1940 şi anexarea teritoriului dintre Prut şi Nistru la Uniunea Sovietică a fost întâmpinată cu bucurie de unii evrei din aripa stângă şi comunişti".

(*Alexandru Şafran, fost rabin şef – declaraţie din... 1946*)

*

Corriere della Sera (30 iunie 1940) – relatează

incidentul tragic de la Galaţi:

„În timp ce românii încearcă să fugă din teritoriile ocupate, evreii se strâng din alte părţi acolo (...) Evreii aşteptau să fie trecuţi peste Prut; la un semn convenit au dezarmat pe soldaţii din gardă, au năvălit în oraş, trăgând nebuneşte, spărgând vitrinele, atacând trecătorii români. Brutala provocare a adus o fulgerătoare reacţie a populaţiei. A început o adevărată cursă după ei, sfârşită cu mulţi morţi şi răniţi".

*

„NOTĂ „30 Iunie 1940

„În legătură cu operaţiunile de evacuare a teritoriului cedat URSS se semnalează următoarele:

„A. OSTILITATEA POPULAŢIEI EVREIEŞTI FAŢĂ DE ELEMENTUL ROMÂNESC

„Din Basarabia s-a evacuat, în primul rând funcţionarii cu familiile lor, apoi populaţia care doreşte.

„Evreii din Basarabia au rămas şi s-au dedat la agitaţii şi manifestaţii comuniste (...). Se semnalează trecerea din vechiul Regat în Basarabia a unui număr important de evrei (numai în ziua de 29. VI. a.c. au trecut prin punctul Reni circa 3.000 evrei). Elementul evreiesc din Basarabia a căutat să instige şi pe unii Moldoveni la manifestaţiuni ostile contra refugiaţilor civili şi în special a armatei.

„Toţi refugiaţii din Basarabia declară că au avut de întâmpinat foarte mari greutăţi numai din partea comuniştilor locali, majoritatea evrei care sub influenţa evenimentelor i-au supus la torturi, i-au bătut cu pietre, le-au devalizat bagajele, le-au împiedicat transporturile, luându-le animalele şi distrugându-le vehiculele.

„La *Chişinău* avocaţii evrei din baroul local au pus cocarde roşii încă înainte de intrarea trupelor sovietice şi au comis acte de violenţă contra funcţionarilor români (...) Evreii (...) au arborat drapele roşii, manifestând pe stradă şi barând străzile spre gară pentru a nu permite refugierea funcţionarilor români. Au ocupat de asemenea localurile instituţiilor. Comisarii Pascal Nicolae, Mateescu Ctin,

Severin şi Stol au fost executaţi de evrei în stradă.

„Evreii din *Cernăuţi*, imediat ce au luat cunoştinţă de evacuare, s-au dedat la manifestaţiuni antiromâneşti, rupând şi scuipând tricolorul românesc şi suindu-se pe monumentul „Unirii" au arborat steagul roşu.

„S-au produs devastări şi împuşcături pe stradă.

„Refugiaţii din Bucovina declară că la Cernăuţi înainte de intrarea trupelor ruseşti, populaţia evreiască a devastat biserici şi a executat numeroşi fruntaşi români şi ofiţeri.

„Evreii comunişti între 15 – 16 ani au comis acte de barbarie, dezarmând pe unii soldaţi români, izolaţi de ofiţeri şi de poliţişti, înfigând baionetele şi armele în corpurile acestora" [vezi, mai departe, şi mărturia lui Raoul Volciński] (…)

„La *Cernăuţi*, muncitorii, în grupuri, au devastat imobilele şi căminurile studenţeşti, molestând populaţia română şi armata care se refugiază, dând drumul condamnaţilor din închisori.

„La Catedrala din Cernăuţi comuniştii au dat crucea jos şi au pus steag roşu cu fotografia lui Stalin, iar interiorul a fost devastat cu grenade. (…) „*F. INFLUENŢA COMUNISTĂ PE RESTUL TERITORIULUI* „Gara Galaţi a fost atacată de un grup de comunişti în cursul zilei de 30. VI. Intervenind armata şi făcând uz de arme, comuniştii au fost împrăştiaţi. (…)

„Partidul Comunist intenţionează să intervină pe lângă Legaţia Sovietică din Bucureşti pentru a opri plecarea comuniştilor în Basarabia, spre a nu fi micşorat efectivul comuniştilor activi. (…)

„*G. INFLUENŢA ASUPRA POPULAŢIEI ROMÂNEŞTI* „Populaţia românească este profund îndurerată de pierderea frumoaselor provincii româneşti. Elementul românesc este, în acelaşi timp, adânc indignat de faptele comise de evrei şi unele manifestaţiuni de reacţiune n-au întârziat să se producă".

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, Secţia 2, dosar nr. 941, f 217 – 226.

*

COPIE de pe telegrama Nr. 1767 din 30. VI. 1940 „Brumarul [cod neidentificat – n.ed.] 35 – 30. VI – 21/30 „în afară de cele raportate (…) se adaugă următoarele:

„1. Se continuă scurgerea coloanelor peste Prut prin (…) zona Ungheni. Şoselele sunt supra aglomerate, mişcarea făcându-se cu circa 1 km pe oră.

„2. Oraşul Ungheni fiind ocupat de trupele sovietice, retragerea trupelor noastre a întâmpinat mari greutăţi. Nu se ştie ce unităţi au rămas la est de Prut. Două trenuri de muniţii nu au fost evacuate, fiind oprite în Basarabia. Se duc tratative de a se permite transbordarea la Vest de Prut.

„3. Populaţia evreiască de pretutindeni a avut o atitudine ostilă şi de sfidare, batjocorind pe funcţionari, asasinând pe unii din ei, furând tezaurul instituţiilor statului etc. Şi dedându-se la cele mai neaşteptate nereguli, unii din funcţionarii basarabeni având o atitudine asemănătoare. Astfel (…) s-a atacat camionul cu tezaurul administraţiei Soroca, furându-se circa 157 milioane lei şi asasinându-se administratorul financiar. Ofiţerul ce-l întovărăşea şi un subofiţer, cei neasasinaţi, au fost degradaţi [li s-au smuls epoleţii-eghileţii, n.m.] şi batjocoriţi. Avocatul Michel Flexer din Soroca, conducând bandele de evrei, a ocupat poliţia şi primăria unde au făcut percheziţii. Tot el a asasinat în faţa statuei lui G-l Poetaş pe comisarul Murafa şi Eustaţie Gabriel (…)

„4. Populaţia refugiată din Basarabia manifestă o adâncă deznădejde pentru pierderea unor membri ai familiei şi avutului lor, mai există refugiaţi necăjiţi. (…)

„6. La Sculeni, Basarabia, la ora 18, au apărut pe malul Prutului 4 tancuri care au dezarmat un detaşament de lucrători români sub ameninţarea că, dacă nu se restituie luate de la locuitorii din Basarabia, vor pătrunde în Moldova. (…)

„Şeful Biroului Statistic Militar Iaşi

„Lt. Colonel (ss) Ion Palade”.

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948,

dosar nr. 155; *f. 3 – 4. Copie*.

*

La Stampa din 1 iulie 1940, sub titlul „Ororile şi devastările comise de evrei în Basarabia şi Bucovina” relata „manifestările de mulţumire la adresa ocupantului rus” şi informa că la Cernăuţi se formase „un guvern provizoriu compus din evrei şi comunişti”, situaţii similare petrecându-se la Reni, Ismail şi alte localităţi.

„Capii noii autorităţi la Cernăuţi:

„1. Marek Fisch, guvernator, mare comerciant, milionar, membru marcant al Camerei de Comerţ;

„2. Filip Beer, secretar general al guvernului, proprietar al restaurantului „Camenbeer;

„3. Max Weissman, primar, tipograf, agent sovietic;

„4. Bruell, chestor al poliţiei, ziarist la *Vorwärts* (?) şi *Morgenblatt*;

„5. dr. Zuflucht, şeful serv. sanitar;

„6. dr. Kehr – şeful Alimentaţiei;

„7. dr. Saşa Pimensohn, avocat din Hotin, procuror general”.

*

„Sunt originar din Cernăuţi, unde, în 1940, am trăit drama evacuării (…). În Cernăuţi erau trei echipe [de fotbal] la care jucau tinerii evrei: Macabi, Borohov şi Hasmonea. Deseori jucam românii cu evreii meciuri agreabile, fără nicio tensiune de natură rasistă, antisemită sau antiromânească. (…) în seara zilei de 27 iunie [1940] la radio Monte Carlo pe care familia mea îl asculta s-a anunţat că România este obligată să cedeze Basarabia şi Bucovina (…) A doua zi [în 28 iunie 1940] tata m-a trimis să-mi scot actele de la liceu (…) Când am ajuns la Primărie, am văzut că în stradă zăceau cinci cadavre de soldaţi români al căror sânge se scursese pe praful de pe caldarâm (…) Am întrebat ce se întâmplă, au venit deja ruşii la Cernăuţi? Mi s-a răspuns că soldaţii români au fost omorâţi «de ăia» – şi mi s-a arătat spre două automobile în jurul cărora se învârteau vreo 12 – 15 tineri civili, înarmaţi, unii aveau chiar două automate, unul în mână, altul în

spate şi se agitau, să încapă toţi în maşini. îi cunoşteam pe toţi, pe unii din vedere, pe alţii personal sau după nume: Aufleger Feibiş, Fisher, Abacumov, Eisinger Siegfried. Jucau fotbal în formaţia de juniori a echipelor evreieşti amintite (...)", „în grupul amintit se afla şi Sigi Bainer pe care-l cunoscusem bine, jucasem fotbal împreună (...) L-am regăsit pe la mijlocul anilor" 50, la securitatea din Cluj, când am fost anchetat şi de câteva ori am fost bătut măr de acest Sigi Bainer (...) îl mai întâlnisem prin Cluj, fusese un mic contrabandist înainte de a se angaja la securitate ca anchetator şi bătăuş. Când m-am liberat am aflat că plecase în Israel".

(Mărturia lui Raoul Volcinschi, profesor universitar, Cluj).

[Sigismund/" Gheorghe" Beiner? Breiner?

— Bayner, după Raoul orban – nu fusese un oarecare anchetator brutal, crud, „simplu torţionar" în adunătura de animale/criminale alcătuind Securitatea „poporului" (vezi şi mărturia lui Ovidiu Vasilescu, în revista *Memoria* 3 – 4/2003, descriind torturile aplicate de „maiorul Beiner" în tandem cu altă bestie: „căpitanul Gruia", altfel Grünberg – răsculaţilor de la Gherla din vara anului 1958), ci şi locţiitor al şefului serviciului anchete la Direcţia Regională de Securitate din Cluj. Dată fiind „activitatea" lui în timpul Evacuării din 1940, cu certitudine şi din al anului de teroare 1940 – 1941, Sigi Breiner/ Beiner/ Bayner, devenit cadrudenădejde al NKVD, fusese şi el evacuat în Asia Centrală, unde aşteptase să şi-o reia – vorba fiind de activitatea de bătăuş, de asasin – în România cea mult-detestată].

*

ALEXANDRU BUDIŞTEANU Ziua de 28 iunie 1 940 la Bălţi

(episod dintr-un volum de amintiri în pregătire)

În această zi, în urma ultimatumului URSS, trupele sovietice au intrat în oraşul Bălţi. Aveam aproape 12 ani. Înţelegeam clar că se petrecea ceva foarte grav. Desigur că părinţilor mei, cât şi mie, ne era greu să ne dăm seama pe

de-a-ntregul de ce va urma. Dar nimic nu prevestea ceva bun.

Pe la ora prânzului am auzit zgomot de avioane. Am ieşit în curte. Pe cer au apărut câteva avioane gigantice, de culoare închisă, practic negre. Nu mai văzusem în viaţa mea avioane atât de mari. Erau cvadrimotoare. Steaua sovietică se vedea cu claritate, deoarece zburau destul de jos şi mi s-a părut că în acelaşi timp zburau surprinzător de încet. Era o evidentă demonstraţie de forţă, care îşi atingea scopul. Avioanele degajau o forţă impresionantă, care confirma faptul, că şansele românilor, dacă s-ar fi opus sovieticilor, ar fi fost minime.

Apoi am auzit din vecini, că trupele sovietice sunt în centrul oraşului. Atunci tata şi cu mine am hotărât să mergem să-i vedem. Deoarece vremea părea instabilă, tata şi-a luat cu el o umbrelă neagră, mare de ploaie. Am aflat că ruşii sunt pe strada Carol, fostă Petrogradscaia. Această stradă era o arteră importantă de traversare a oraşului. Făcea legătura cu cartierul Gării Mari – Slobozia, trecând prin centrul oraşului, paralel cu strada Regele Ferdinand, care era strada principală şi ducea spre ieşirea din oraş spre apus, către Sculeni, respectiv spre Prut.

Într-adevăr, acolo era lume destul de multă, inclusiv armata sovietică, pe care venisem să o vedem. Trupele ruseşti erau înşirate pe ambele părţi ale străzii. Erau tancuri, tanchete şi soldaţi înarmaţi, care ne păreau îngrozitori de străini. Totul era străin pentru mine, începând cu feţele lor, cu maşinăriile şi uniformele lor de culoare atât de diferită. Era evident că aparţineau unei lumi complet necunoscute nouă.

Dar printre noii veniţi se agitau numeroşi localnici. Şi aici a fost marea surpriză: spre stupoarea noastră erau localnici evrei! Cu toţii într-o stare de excitaţie anormală. Am înţeles imediat care era cauza… Pe caldarâm, printre laturile zidului de soldaţi ruşi, de tancuri şi de privitori se retrăgeau soldaţii români. Unii pe cai, alţii pe jos. Se mişcau cu privirile în pământ. Acesta era drumul lor către Prut. Îmi erau familiari. Pe ei îi cunoşteam şi erau ai mei.

Săracii…

Pentru prima dată îi vedeam pe soldaţii noştri, pe care mă obişnuisem să-i văd la paradele de 10 Mai, păşind atunci mândri, comportându-se acum ca o armată învinsă, retrăgându-se demoralizaţi şi umiliţi. M-a apucat o mare tristeţe. Cum era cu „hotărârea de a lupta şi de a-ţi apăra glia strămoşească cu preţul vieţii”? Cum era cu declaraţiile Regelui Carol: „armata este bine înzestrată” şi „nu vom ceda nicio brazdă de pământ”? Oare nu mi-ar fi făcut mai multă plăcere să fim acum în plin război, cu orice risc, frontul fiind undeva pe la Nistru, iar noi sub bombardamentul giganticelor avioane văzute mai devreme, dar simţind că suntem angajaţi cu toţii într-un război demn, al apărării de patrie? Iată că se aplică citatul din „Decebal către popor”: „Capul cel plecat sabia nu-l taie, dar cu umilinţă lanţul l-încovoaie. Şi mama lui Ştefan cel Mare oare ce ne spusească Nu cumva: „Du-te la bătălie şi de-o fi să mori, îţi va fi mormântul încununat cu flori?” Şi în general ce ne învăţaseră pe noi învăţătorii şi profesorii noştri, la şcoală şi la liceu? Şi ce scria în toate cărţile noastre de istorie? Şi ce învăţam noi în fiecare săptămână în ziua închinată străjeriei? Acum eram în plin exerciţiu dureros de lecţie de istorie şi literatură revizuită, care se aplică în mod şocant pe viu…

Tata, în calitatea lui de fost militar, mă calmase după comunicarea hotărârii Consiliului de Coroană, care decisese acceptarea ultimatului, explicându-mi, că realitatea dură impunea această hotărâre, întrucât eroismul sortit pieirii certe, exclude şi o posibilă revanşă ulterioară. Avea dreptate, dar totuşi… Finlandezii de ce rezistaseră acum câteva luni? Parcă ei avuseseră şanse mai mari? La mine educaţia patriotică primită funcţiona perfect. Acum eram cu moartea în suflet. Eu mă retrăgeam odată cu soldaţii români, fără ca să fi tras un singur foc. Pentru mine ei nu erau „ei”. Pentru mine ei erau „noi”. Cu mintea mea de acum, mă gândesc că în prezent reacţiile la un atac se fac probabil pe baza unei „cost-benefit analysis”. Dar în 1940 parcă era mai normal să gândeşti

tot cu mintea unui plăieş, care scotea să se apere, pur şi simplu sabia, ghioaga sau suliţa, aşa cum făcuse de secole.

Dar groaznic acum era nu numai faptul, că ai noştri se retrăgeau, în umilinţa lor dureroasă, dar şi că asistam la un spectacol oribil. Soldaţii români, dintre care majoritatea erau călare, erau huiduiţi şi insultaţi de evreii agitaţi, care îşi demonstrau fericirea, că erau „eliberaţi” de sovietici şi sub ochii încântaţi ai acestora îşi arătau ataşamentul faţă de noua putere. Printre civilii de pe margine erau şi unii, nu prea mulţi, care ca şi noi veniseră din curiozitate şi se uitau şi ei înmărmuriţi. Dar tonul era dat de această populaţie alogenă, care domina scena şi care se manifesta copleşitor. Mă uitam la feţele pline de ură ale evreilor şi la cele încântate ale soldaţilor sovietici, care se simţeau nişte eliberatori, confirmaţi ca atare de populaţia „entuziasmată”. Ruşii se uitau zâmbind, pe post de părinţi protectori, care îi patronau pe copiii zglobii, care alungau din casă nişte pungaşi. Iar evreii se repezeau la soldaţii români, apucându-i de uniforme, de picioare şi de căpestrele cailor, fluierând şi strigând: „Hoţilor! Huo! Ţiganilor! Huo! Dacă printre voi sunt basarabeni, nu fiţi proşti şi nu fugiţi cu hoţii! Rămâneţi aici! Huo românii! Marş de aici! Huo!” Ba unii îi mai şi scuipau cu scârbă.

Şi eu şi tatăl meu ne uitam îngroziţi unul la celălalt. Nu puteam înţelege sub nicio formă de unde venea această extraordinară explozie de ură faţă de români şi de dragoste nemărginită faţă de noii stăpâni. Trăisem împreună atâta vreme cu populaţia evreiască din oraş. Niciodată nu asistasem în trecut la manifestări de ură faţă de români sau de conflicte interetnice. Existau cel mult glumele de rigoare despre ovrei, dar, pe de altă parte, toţi aveam prieteni evrei. Ei îşi aveau liceele, sinagogile, echipa lor de fotbal Macabi, publicaţii şi nu păreau discriminaţi. Practic, de exemplu, toţi doctorii din oraş şi majoritatea oamenilor de afaceri erau evrei. E drept, că pe vremea guvernării cuziste existase un curent antisemit în oraş, dar acesta nu se manifestase niciodată în mod concret şi nu existaseră acţiuni ostile faţă de evrei, care să

le fi creat efectiv prejudicii. Singurul element discriminatoriu fusese atunci apariţia unor inscripţii în locurile publice, pe care scria „Vorbiţi numai româneşte”, dar lumea nu se sinchisea de ele. Iar inscripţia se referea la toate minorităţile şi nu era îndreptată contra evreilor în mod specific. Era o indicaţie nedemocratică, dar avea doar un caracter de recomandare, deoarece nu era însoţită de măsuri administrative punitive.

În lumea noastră fusese linişte etnică. Şi acum, deodată, răbufnea această revoltă a unei populaţii, care părea că suferise îngrozitor sub asuprirea românească şi se putea în sfârşit bucura de o „eliberare”, care i se oferea şi care în mod evident părea, că fusese aşteptată cu ardoare.

Spectacolul continua fără sfârşit, iar coloana românească se scurgea hărţuită, umilită, ca o armată cotropitoare învinsă şi alungată de justiţiari, spre bucuria populaţiei dezrobite. Îmi venea pur şi simplu să plâng, dar învăţam repede şi din mers (probabil inconştient şi atavic), ceea ce urma să fac de acum încolo timp de mulţi ani, timp de multe decenii: adică să-mi ascund sentimentele.

Iar peste toate cele de mai sus, am asistat şi la tristul şi degradantul spectacol, când brusc în mijlocul urletelor şi huiduielilor, un soldat cavalerist român a sărit de pe cal, dându-şi arma unui camarad uimit, abandonându-şi calul şi rupând-o la fugă printre soldaţii ruşi, având parte de aplauzele evreilor de pe margine. Era limpede că era un basarabean. După un timp un al doilea a făcut acelaşi lucru. N-am să uit feţele celor doi dezertori, care exprimau frică şi ruşine în timp ce fugeau cu privirile în pământ, pierzându-se în mulţime.

Caii rămaşi fără călăreţi au creat o oarecare busculadă. Iar noi, privitorii, ne cam înghesuiam între noi. De fapt atmosfera devenea tensionată. Nici soldaţii sovietici nu mai păreau atât de veseli. Atmosfera festivistă se alterase. La un moment dat a început o ploaie uşoară. Tata şi-a deschis umbrela. În momentul acela un soldat sovietic de lângă noi, încruntat şi cu arma în mână, s-a

întors brusc către noi şi s-a dresat tatii în rusă, spunându-i: „Ce? Te ridici contra revoluţiei?” Tata, în superba lui naivitate, a înţeles că soldatul era contra faptului, că el îşi deschisese umbrela, fiind deranjat că el o mai şi ridica acum!?!? Tata a închis umbrela (!) şi spre stupoarea mea, dar şi al lui după aceea (când am reconsiderat împreună episodul), i-a răspuns tot în rusă: „Vă rog să vă purtaţi frumos, că altfel o să ne schimbăm părerea despre voi!” Soldatul a bombănit ceva, dar din fericire nu a întreprins nimic altceva. Apoi ne-am dat seama, că soldaţii fuseseră probabil preveniţi, că se vor putea confrunta cu elemente contrarevoluţionare…

Spectacolul general fusese concludent. Am plecat amândoi cu jalea în suflet, fără să mai spunem nimic. Între timp aflasem, că mai există un loc de primire al sovieticilor, în cartierul Pământeni. Ploaia se oprise, aşa că ne-am dus într-acolo. Cartierul acela, dincolo de Gara Mică, zisă şi Pământeni, avea case noi, precum şi unele terenuri încă libere. Am ajuns pe o toloacă, aşa cum îi spuneam noi, un fel de izlaz, unde soldaţii români făceau adesea instrucţie. Aici era acum un grup de camioane militare, tancuri şi soldaţi ruşi, înconjuraţi din nou de populaţie evreiască, formată predominant de data aceasta, din tineri şi tinere. Atmosfera era de chermesă. Natural, deoarece dispăruseră soldaţii români, care ar fi putut să strice plăcerea „eliberatorilor” şi „eliberaţilor”.

Uimitor era, că se vorbea româneşte de către tinerii localnici, care aproape toţi nu ştiau ruseşte, fiind în mod evident crescuţi sub români. Iar tinerii evrei ce făceau acum? Bucurându-se de venirea sovieticilor, învăţau limba rusă, cântând… Oare cine îi chemase? Ne-am dat seama acum, că dincolo, pe strada Carol, nu prea fuseseră tineri. Cineva avusese grijă să-i mobilizeze pe participanţi şi după criteriul vârstei. Din nişte megafoane se scurgeau cântece sovietice, iar nişte ofiţeri cu propaganda reluau şi explicau, cu întreruperi ale melodiilor, cuvintele mobilizatoare. Era impresionant să auzi cum tinerii şi tinerele evreice se uitau cu adoraţie în ochii ruşilor, maimuţărind cuvintele, pe care

în mod evident nu le înţelegeau. M-a frapat în special încăpăţânarea admirativă şi devotamentul, cu care două fete, sub îndrumarea unui ofiţer destul de arătos, învăţau cu greu cuvintele de la celebrul hit „Katiuşa”, fiind clar că învaţă papagaliceşte, habar n-având de limba rusă şi de sensul vorbelor.

Aici am stat destul de puţin şi apoi am plecat spre casă, cu inima tot mai strânsă. Pe străzi era lume destul de multă. În aer se simţea o stare de agitaţie crescută. Era şi normal, având în vedere, că asistam la un lucru major: o schimbare de stăpânire statală şi o trecere de la un regim politic la altul, fundamental diferit.

Pe drum, mergând pe strada principală Regele Ferdinand, am ajuns în dreptul oficiului telefonic al oraşului... Aici – iarăşi lume adunată, care schimba impresii. Desigur, fiecare era conştient, că trebuie deja să se păzească. Ce repede se învaţă aceste lucruri... Basarabenii îşi însuşeau noul lor mod de viaţă. Aici nu mai existau evrei majoritari şi era pur şi simplu lume logic şi sincer îngrijorată de noutatea situaţiei. Am intrat în oficiul telefonic. Lume destul de multă. Personajul principal era un civil sovietic, aşezat la o masă, care vorbea ruseşte, cu voce puternică la telefon. Ne-am dat seama, că era un corespondent de presă, care spunea următoarele: „Tot oraşul este în sărbătoare! Entuziasmul este general! Fiecare poartă în piept o cocardă roşie! Populaţia este fericită că a fost eliberată! Suntem primiţi cu dragoste şi recunoştinţă! Etc. etc.”

În oraş, ca impresie generală, disoluţia autorităţilor române era totală. Acestea pur şi simplu se evaporaseră.

Ne-am dus acasă în tăcere. Văzusem şi auzisem destule. Mama ne aştepta îngrijorată, bucurându-se că ne-am întors cu bine.

Am ţinut înainte de culcare micul nostru sfat zilnic, pe care îl efectuam din ziua ultimatului sovietic. Iarăşi ne-am întrebat pentru a mia oară, ce ne aşteaptă şi dacă nu ar trebui să ne refugiem în România. Din nou tata a susţinut două lucruri: mai întâi că nu avem la cine să ne ducem în

România şi după aceea, că nu avem avere şi că el şi cu mama au muncit cinstit şi nu au ce să-şi reproşeze şi că deci, nu ar trebui să avem probleme cu un regim, care declară, că îi va sprijini pe cei care au trăit din muncă cinstită.

Pe lângă toate acestea, astăzi se adăugase un element nou. Deja aflasem, deoarece ştirile circulau cu o iuţeală extraordinară, că sovieticii, nerespectând înţelegerile de retragere ale trupelor române, se instalaseră deja la Prut şi-i controlau pe cei, care se refugiau în România. Unii erau lăsaţi să treacă, iar alţii nu, creându-se un fel de lagăr de triere. Tata ne-a spus: „Nu-mi convine să mă duc acolo şi să înceapă să mă verifice. Am fost ofiţer în armata ţaristă. Poate că vor afla, poate nu. Prefer să nu mă duc eu de pe acum în gura lupului”.

Aşa s-a terminat pentru noi prima zi după intrarea trupelor sovietice în oraşul nostru.

EPILOG:

Peste câteva luni, când te întâlneai pe stradă cu câte un evreu, pe care îl cunoşteai mai bine, acesta, uitându-se mai întâi cu prudenţă în jur, îţi spunea: „Când scăpăm de ăştia? Rău ne-am păcălit!” Noi românii, evitam aceste discuţii şi preferam să dispărem. Spre deosebire de evrei, noi ne puneam întrebarea, cum să ne adaptăm la noua situaţie. În acest timp evreii, se gândeau deja cum să plece din Basarabia. Ei ne demonstrau că erau mereu cu un pas înaintea românilor, din punct de vedere al gradului de informare şi orientare politică şi socială şi în funcţie de acesta, gata oricând să anticipeze şi eventual să accepte – şi să participe, sau nu – la o nouă etapă sau orânduire istorică, fiind de fapt mai puţin legaţi personal de pământul şi istoria locală

Dar nimeni, atunci în iunie 1940 – inclusiv evreii – nu ştia, că peste un an, urma să aibă loc cumplita şi oarba pedeapsă, aplicată tuturor evreilor, atât vinovaţi, cât şi nevinovaţi, din Basarabia.

Este suficient să spun că, după eliberare, în toamna anului 1941, la Bălţi existau în oraş doar trei evrei. Aveau

regim de deţinuţi. Unul dintre ei era un medic dentist, adus de la Cernăuţi, unde evreii nu fuseseră exterminaţi. Aducerea acestui medic la Bălţi fusese imperios necesară, deoarece în tot oraşul nu mai exista nici măcar un singur dentist. Am fost şi eu la acest dentist. Era un evreu în vârstă, trist, care nu vorbea aproape deloc. Consulta la Spitalul Militar, care îi servea ca loc de muncă şi de detenţie. Al doilea fusese adus să repună în funcţie fabrica de săpun din oraş… (…) Al treilea evreu, nu mai ţin mint cu ce se ocupa. Basarabia devenise, din punct de vedere al absenţei evreilor, cea mai „pură" provincie românească.

*

„CENZURAT DE PRESĂ

„1 Iulie 1940

Universul „TRAGEDIA EVACUĂRII BASARABIEI „însemnările redactorului nostru pentru Basarabia

„De 24 ore mă găsesc sub cerul Capitalei şi nu mă pot desprinde de visul groaznic care a fost evacuarea Basarabiei româneşti. Îmi mângâi cei trei copilaşi şi nu-mi vine să cred că sunt în viaţă. Ce caut la această oră matinală pe peronul Gării de Nord, dormind pe coşul de răchită, singura noastră avere salvată în care soţia a aruncat fără să ştie ce, câtăva rufărie, desperecheate?

„Nu. Nu este vis. Este cruda realitate. Sosesc mereu trenuri cu refugiaţi şi din ele coboară fărâme din marea dramă naţională care a început să se desfăşoare fulgerător, *în noaptea de Joi, 27 iunie* [s.m.].

„S-a făcut dimineaţă şi în zadar aştept să bată clopotele catedralei din Chişinău şi ceasul Primăriei vestind începerea muncii.

„În apropiere se aud sughiţuri înecate în lacrimi, se deschid ochişorii copilaşilor privind miraţi forfoteala peronului.

„Aveţi rude? Vor copiii lapte? – întrebări ce măresc durerea, dar aduc mângâierea. Nu suntem între străini. Nu suntem între străini. Nu se va apropia nimeni pentru a ne suprima viaţa. Nu vedem ţevile revolverelor întinse. O singură zi şi o noapte ne desparte de clipa în care ne aflam

în Chişinău. Atâta doar. Vestea dureroasă a venit pe neaşteptate şi atât de fulgerător, încât nimeni n-a mai putut să-şi păstreze calmul şi sângele rece.

„Joi, la 6 dimineaţa, mă găseam la comandamentul Corpului 3 Armată. Se anunţase de cu noapte că trupele sovietice vor intra în Capitala Basarabiei la ora 10 în aceeaşi zi. (...) La ora 7 s-a anunţat oficial: «Trupele sovietice vor intra la ora 2 d.a.»

„În oraş nu se mai putea găsi cu uşurinţă niciun fel de mijloc de transport la gară, la o depărtare de 4 km. de centrul oraşului.

„Coloane de refugiaţi, fiecare cu câte o legătură în mână, mame purtând copii în braţe şi târând pe alţii, ochii împăinjeniţi de lacrimi, paşii grăbiţi cu o singură ţintă: gara. Suflete zdrobite cu o singură dorinţă; salvarea vieţii.

„În grădina publică şi-au făcut apariţia bandele teroriste. Nucleele comuniste au intrat să înfigă steagurile roşii.

„Comandantul militar desfăşoară patrulele pentru a pune pe goană pe acei care, înarmaţi, opresc automobilele şi mai ales trăsurile, smulgând bagajele şi poşetele din mâna femeilor.

„Cuiburile locale de comunişti, în unanimitate alcătuite din evrei au ocupat în chip de simpli spectatori centrele şi colţurile străzilor, gata spre a da semnalul începerei devastărilor şi executării fruntaşilor români cari nu vor mai avea timpul să părăsească oraşul în momentul intrării trupelor sovietice.

„În faţa redacţiei noastre, pe strada Ştefan cel Mare, un grup de comunişti evrei, arhicunoscuţi (...) mă aşteaptă să ies din casă. Unul din ei mi-a făcut „cinstea" să înfigă sub firma *Univer-sul* o cârpă roşie. (...). Înlocuiesc cârpa roşie cu stindardul ţării (...) 12 ostaşi înarmaţi sub comanda unui sergent ocupă trotuarul din faţa redacţiei. Comuniştii, în faţa ţevilor întinse, dispar.

„(...) în timp ce automobilul se pune în mişcare (...) doctorul Derevici, comunistul care de curând părăsise Doftana, îmi comunică, la telefon că nu trebuie să uit că la

1924, pe vremea revoluţiei de la Tatarbunar, comitetul „Tovarăşilor” m-a condamnat la moarte:

„«Nu te vom spânzura, vom fi generoşi, îţi vom smulge câte o unghie pe fiecare zi, cu cleştele» (…)

„Îmi iau copiii. Închid casa în care am lăsat tot rodul muncii a 21 ani. (…) Toate ferestrele evreilor sunt deschise. (…)

„Iată-mă pe peronul gării ticsit de lume. Rapidul de Bucureşti format din 30 vagoane este arhiplin (…) Câteva mii de oameni vor să pătrundă cu orice preţ în el (…) Mamele îşi îndeasă copiii prin ferestre. Altele îi strigă disperate pe cei rătăciţi. Bărbaţii care se tăvălesc pe jos cu braţele şi picioarele fracturate, cu faţa însângerată în lupta pentru ocuparea locului salvator. (…)

„Din oraş vin ştiri dureroase. (…) Listele întocmite de organizaţiile comuniste locale 1) cuprinzând numele românilor basarabeni şi a celor din regat, destinaţi arestării şi suprimării, au fost împărţite de avocatul Karol Steinberg şi avocata Etea Diner, tovarăşa de idei a lui Constantinescu-Iaşi şi dânsa evreică şi de curând ieşită din puşcărie. Bandele au început devastările pe str. Ion Inculeţ, unde îşi au gospodăriile majoritatea fruntaşilor basarabeni între care Pelivan, Gherman, Pântea şi alţii. De acolo au coborât şi, unde au dat de o casă de român, au pus în funcţie târnăcoapele, au dat în lături uşile şi au scos în stradă mobila şi lucrurile de valoare (…). Rezultatul jafului s-a depozitat în locurile indicate de cu vreme, odată cu împărţirea listelor. (…)

„Înainte de a intra în prima staţie după Chişinău, coloane groase de fum se ridică jertfitoare către cer. Identificăm baia „Dobromirov. Arde biserica Mazarache, cu trecut istoric românesc. Comuniştii evrei au inaugurat astfel începutul nefastei lor opere împotriva lăcaşurilor sfinte. În vagonul de alături stă o femeie îngenuncheată şi rosteşte rugăciuni însoţite de blesteme împotriva păgânilor încălziţi atâta vreme la sânul generos al neamului. Despre acest moment, profund de impresionant, află tot trenul. Genunchii cedează singuri. Toţi cădem în ei. Nimeni nu

mai poate opri lacrimile.

„Doamne, Dumnezeule, pedepseşte-i Tu! Numai puterea Ta poate face asemenea minuni. Numai Cerul poate arunca focul pentru nemernicii pângăritori de altare (…)

„Elefterie Negel, *Universul* din 1 iulie 1940" – text cenzurat. *Arhiva Ministerului Apărării Naţionale*, *fond 948*, *Secţia 2*, *dosar nr. 941*, *f 250 – 254*.

*

„*30 iunie*. [! *940*] A sosit Neculai care vine de trei zile pe drum, în tren. A plecat vineri de la plasa Buneşti, de pe malul Nistrului, retrăgându-se cu un regiment de artilerie (…) Aflând că e fratele meu, colonelul Manoil i-a pus la dispoziţie o căruţă pentru a-şi transporta câteva geamantane până la Chişinău. Acolo a fost o luptă gigantică pentru a putea ocupa un loc într-un vagon de marfă. De-abia şi-a putut salva un mic geamantan. Tot bagajul i-a rămas pe peronul gării, cum s-a întâmplat cu toată lumea care, pentru a se salva, a renunţat la toate bagajele. Neculai povesteşte scene sfâşietoare despre ce a văzut prin gările de la Chişinău până la Ungheni. Familii cu copii care nu se puteau urca în vagoane, tata într-o parte, copiii în alta, soţia urcată şi ea sau rămasă pe peron. (…) A asistat la uciderea multor evrei, în cursul drumului, de către legionari sau cuzişti care strigau în gura mare că «toţi jidanii trebuie ucişi, întrucât sunt aliaţii bolşevismului rusesc». Neculai spune că a văzut cu ochii lui, atât în gara Chişinău, cât şi în celelalte, până la Ungheni, bande de evrei, înarmaţi cu revolvere şi bâte care încercau să oprească populaţia românească să urce în tren. Neculai n-a fost niciodată antisemit. De data aceasta a rămas şi el uluit de ce a văzut la aceşti nenorociţi, care purtau steguleţe roşii şi panglici roşii la mână, pregătiţi să întâmpine trupele bolşevice. «Acum», zice el, «încep să-i înţeleg pe legionari şi pe cuzişti»".

(*Ioan Hudiţă*, Jurnal politic, *1*, *pp. 222 – 223*)

*

„NOTĂ – 1 iulie 1940

„Atitudinea evreilor în legătură cu evacuarea teritoriilor cedate

„(Soroca): 1. În ziua de 28 iunie, ora 16, 30 – 17, comuniştii evrei din oraş au ocupat Poliţia şi Primăria (...). La Poliţie a vorbit avocatul evreu Michel Flexor care a defăimat autorităţile şi administraţia românească. În acest timp a apărut comisarul ajutor Murafa Vladimir şi agentul Eustaţiu Gabriel (...) Aceştia au fost mai întâi percheziţionaţi apoi *puşi cu mâinile în sus în Piaţa Unirii, la statuia generalului Poetaş, unde au fost împuşcaţi de Michel Flexor* (subl. În text).

„2. La ora 17 un autocamion cu tezaurul Administraţiei Financiare Soroca în valoare de circa 15 – 18.000.000 lei (...). În Piaţa Unirii însă, *autocamionul în care se aflau Locot. Pavelescu Gheorghe, mai mulţi subofiţeri, Vartolomei, Dirigintele Oficiului Poştal şi avocatul Gheorghe Stănescu a fost oprit de evrei care au rupt galoanele locotenentului Pavelescu şi ale subofiţerilor, în asistenţa soldaţilor sovietici* (subl. În text). În faţa acestei situaţii, Locot. Pavelescu şi Vartolomei au dat 50 – 60.000 lei la doi evrei care i-au scos din mulţime.

„*Subofiţerul Ene, fugind, a fost împuşcat pe la spate. Avocatul Stănescu a fost dat jos din maşină, de către avocatul evreu Pizarecsky* (?) *Alexandru şi din informaţii reiese că a fost executat. Autocamionul cu tezaurul a rămas în mâna bandelor de evrei* (subl. În text).

„3. Din informaţii rezultă că au fost asasinaţi ulterior de evrei administratorul financiar Gheorghiu Ion şi Cpt. Georgescu de la Cercul de Recrutare.

„4. Maiorul Virtic Gheorghe, comandantul Legiunii de Jandarmi Soroca şi Cpt. Ramadan (...) însoţiţi de un număr de subofiţeri, căutând să se refugieze cu o maşină au fost opriţi de evrei, cari le-au rupt galoanele, dându-le apoi drumul. (...)

„5. Preoţii care voiau să se refugieze au fost opriţi de evrei şi întorşi înapoi în oraş. (...)

„(Bălţi) 1. În staţia Bălţi a fost împuşcat în ziua de 28 iunie a.c. un individ de către o persoană necunoscută.

Cadavrul a fost expus pe peron, spunându-se că a fost împuşcat de soldaţii români, cu scopul *de a provoca reacţia bandelor de comunişti evrei împotriva populaţiei româneşti* (subl. În text) (…)

„(Chişinău) 1. În ziua de 28 iunie a.c. la ora 16 a aterizat la Chişinău un grup de 20 – 30 avioane ruseşti. *Imediat evreii au arborat drapele roşii*, pornind manifestaţiuni de stradă la care se adăugau deţinuţi comunişti liberaţi din penitenciarul local. Manifestanţii au barat străzile, nepermiţând accesul spre gară a populaţiei care se evacua. Pe tot parcursul *manifestanţii evrei şi comunişti strigau*: «*Jos Carol*!», «*Jos Armata Română*!», «*Trăiască Stalin şi Armata Roşie*!» Poliţiştii care au vrut să facă ordine, pentru ca populaţia ce se evacua să se poată scurge spre gară, au fost prinşi, iar *comisarii Lascăr Nicolae*, *Mateescu Constantin*, *Severin şi Stol au fost executaţi de evrei în stradă prin împuşcare* (subl. În text).

„2. Pe strada Alexandru cel Bun (Alexandrovskaia) *funcţionarii români care voiau să meargă spre gară au fost împiedicaţi de o masă compactă de evrei şi ruşi care ocupau trotuarele ţipând, ameninţând şi aruncând cu pietre* (subl. În text). (…)

„(Cernăuţi) 1. Încă înainte de intrarea trupelor sovietice *populaţia evreiască a devastat bisericile şi a împuşcat pe mulţi dintre capii autorităţilor*. *Printre cei ucişi sunt şeful gării, un locotenent-colonel de regiment, probabil primarul oraşului şi foarte mulţi poliţişti, precum şi gardieni publici* (subl. În text).

Evrei comunişti între 15 – 16 ani au comis acte de barbarie [subl. În text], dezarmând pe soldaţii români, pe ofiţeri şi pe poliţişti, înfigându-le propriile baionete (…).

„(Vijniţa) 1. Întreaga dezordine a fost provocată de evreii comunişti şi ucraineni.

„Doctorul evreu Winer, şeful Sanatoriului din Vijniţa nu a dat voie personalului român să părăsească sanatoriul, a rupt steagul românesc, din care a oprit numai fâşia roşie cu care s-a încins peste piept, strigând că a sosit ceasul evreilor.

„2. În ziua de 28 iunie a.c. când trupele sovietice au intrat în oraş au fost întâmpinate (...) de evreul *Şatran*, înconjurat de populaţia evreiască (...)

„3. O bandă în frunte cu avocatul *Raufberger* a atacat pe perceptor şi pe pretor, *obligându-i să-i predea banii din cassa percepţiei*" (subl. În text).

(Din Nota Serviciului Special de Informaţii – iulie 1940)

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, Secţia 2, dosar nr. 941, f. 53 – 57. Copie.

*

„SUBCENTRUL Nr. 1

„1 Iulie 1940, ora 11

„RAPORT INFORMATIV TELEFONIC

„1. Azi 1 Iulie 1940, ora 9, 40, după unele greutăţi şi lipsuri s-a terminat scurgerea peste podul de pe Prut, Branişte-Ştefăneşti, a Brig. de Cav. comandată de Dl. Colonel Postelnicescu. Brigada are lipsă mai mulţi ofiţeri şi trupă şi materiale.

„Această brigadă a fost supusă la cele mai mari greutăţi, şicane, umiliri din partea autorităţilor sovietice militare, în asociaţie cu bandele de bolşevici şi jidani civili, care în nimic nu au respectat convenţia în legătură cu retragerea trupelor noastre.

„Toate aceste greutăţi au avut loc numai graţie [datorită] faptului că trupele noastre au avut ordin precis de a nu trage.

„2. Constructorul [?] de telefoane Bârsan Mihail din Briceni, judeţul Orhei ne comunică următoarele:

„În noaptea de 28/29 iunie, ora 2, au încercat a trece podul de peste Prut, în punctul Lipcani-Rădăuţi mai multe tancuri sovietice, trăgând focuri de intimidare. Au răspuns soldaţii noştri şi bolşevicii s-au retras.

„Jidanii din Lipcani strigau Trăiască Rusia Sovietică şi Stalin" (...)

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar nr. 155, f.5.

*

„TELEGRAMĂ

„BUJOR [cod: Corpul 10 armată] – 1. VII. 1940 „CĂTRE M. St. Major, Secţia 2, B.

„1. Trupele sovietice au atins pe toată lungimea ei linia de demarcaţie.

„(...) 2. Se pare că Sovietele manifestă tendinţa de a nu se mulţumi cu ce au ocupat până acum. În rândul militarilor sovietici se aude vorbindu-se că ei trebuie să ajungă cât mai repede la Ploieşti.

„În cursul zilei de 1 Iulie comandantul rus din faţa oraşului Şiret a cerut comandantului român predarea oraşului în timp de 24 ore, amenințând că îl va ocupa cu forţa dacă nu-l predăm de bunăvoie. Menţionăm că oraşul Şiret este la Sud de linia de demarcaţie fixată tot în cursul zilei de azi. Câteva tancuri sovietice din Lipcani au înaintat pe podul Lipcani-Rădăuţi având intenţia să treacă Prutul la Rădăuţi. Primite cu focuri de arme şi arme automate de unităţile noastre tancurile s-au retras. (...)

„Dl. G-l. Constantinescu, Comand. C. 10 A, mi-a afirmat că şi Domnia sa are impresia că armata sovietică nu se va ţine de angajamente şi profitând de succesele prea uşoare obţinute până acum, nu ar fi exclus să reia înaintarea peste linia de demarcaţie.

„3. Din cauza actelor ostile la care s-au dedat evreii din Bucovina şi Basarabia împotriva militarilor români, toată populaţia românească din teritoriul neocupat şi unii militari, grade inferioare mai ales, execută represalii contra evreilor: sunt bătuţi, aruncaţi jos din trăsuri etc. Asemenea excese ar putea determina o intervenţie a armatei sovietice sub pretext de a menţine ordinea. Se impun urgente măsuri pentru a opri asemenea acte din partea noastră acum. (...)

„Maior (s. s) Bădărău Nr. 1225 din 1. VII. 1940".

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar nr. 155, f. 85 – 86.

*

„2 Iulie 1940 „[SINTEZĂ]

„ACŢIUNEA EVREIASCĂ „1. EVREII DIN

„1. *Comitete Revoluţionare*:

„La Cernăuţi comisar al poporului este actualmente evreul Salo Brül, de profesiune fotograf, primar este evreul Glaubach, ajutor de primar evreul Hitzig, iar prefect este alt evreu, Meer sau Beer.

„La Chişinău sovietul comunal este condus de avocatul evreu Steinberg, originar din Huşi.

„La Chilia Nouă s-a format un comitet local condus de evreul dr. Rabinovici, medic primar al oraşului.

„Foştii gazetari evrei de la „Adevărul" şi „Dimineaţa" anume Torziman [corect: Terziman – vezi Nota l la acest capitol] şi Cândea au căpătat funcţiuni importante în Basarabia.

„La Soroca conducătorul acţiunii teroriste a fost evreul Leizer Ghinsberg, gardian public la poliţia locală.

„2. *Atentate şi asasinări*

„Bandele evreo-comuniste din Chişinău au jefuit pe refugiaţii care nu aveau posibilitatea să se apere. În diferite gări (...), în grupuri, cu drapele roşii, încercau să facă presiuni pentru a determina pe călători să coboare. În unele cazuri au cedat numai după ce călătorii s-au apărat cu focuri de armă.

„La Chişinău, o bandă de comunişti evrei a încercat să linşeze pe studenţii teologi care au scăpat numai datorită intervenţiei unui detaşament de jandarmi care au făcut uz de arme.

„Inspectorul financiar Preoţescu şi fostul inspector financiar, pensionar Pădureanu (...) au fost împuşcaţi.

„La Chişinău *listele de executări* 1) (subl. mea, P.G.) au fost întocmite de intelectualii comunişti evrei: au. Carol Steinberg, avocata Etea Diner şi dr. Dorevici. (...) avocatul evreu Steinberg, în fruntea unui grup, a aruncat cu pietre în trupele române care se retrăgeau.

„Perceptorul şi notarul din Ceadâr-Lunga (Tighina) au fost omorâţi.

„Preotul Bujacovski din Tighina a fost împuşcat de terorişti evrei. De asemeni colonelul Adamovici, fost

senator. Şeful postului de jandarmi din Abaclia (Tighina) a fost împuşcat de evrei.

„În Cazaclia şi Ceadâr-Lunga au fost omorâţi notari, preoţi, poliţişti. La Reni au fost incidente grave între evreii care împuşcaseră 2 marinari români şi autorităţile militare româneşti. Evreii purtau brasarde roşii. Au fost împuşcaţi 15 – 20 terorişti evrei comunişti.

„În judeţul Cetatea Albă bandele comuniste evreieşti au schingiuit preoţi, le-au ars bărbile cu ţigări, au devastat biserici.

„La Cernăuţi un grup de evrei a asaltat şi lovit cu pietre două autocare în care se aflau soldaţi; evreii au cedat numai când aceştia au făcut uz de arme.

„Faţă de toate aceste orori comise exclusiv de către evreii basarabeni, se observă o adâncă indignare a populaţiei româneşti care în unele cazuri nu-şi poate stăpâni sentimentul de revoltă (…) Militarii (…) erau foarte revoltaţi contra evreilor, fiind hotărâţi a linşa orice evreu ar întâlni, întrucât asistaseră la agresiunea evreilor împotriva ofiţerilor şi soldaţilor români pe linia Cernăuţi-Dorneşti, cu care ocazie se afirmă că ar fi fost omorât un ofiţer superior şi răniţi mai mulţi ofiţeri şi soldaţi români.

„Tot în ziua de 1 Iulie a.c. la ora 18, 30, la Bârlad, un grup de militari a împuşcat mortal pe evreul Poise (?) Leib Goldstein, comerciant din acel oraş. Numitul a fost transportat la spitalul local în stare de comă.

„*3. Propaganda antinaţională*

„Încă înainte de retragerea autorităţilor româneşti s-au constituit de către evreii comunişti locali comitete orăşeneşti care (…) au organizat primirea trupelor sovietice cu flori (…), s-au dedat la manifestaţiuni ostile împotriva autorităţilor în retragere, patronând şi îndrumând în acelaşi timp acţiunea teroristă.

„Conform instrucţiunilor, aceste comitete, imediat ce s-a aflat de hotărârea Consiliului de Coroană [de a accepta diktatul sovietic – n.m.], evreii au înlocuit în grabă firmele româneşti cu altele ruseşti.

„Cu ocazia trecerii trupelor române prin sate, oraşe

şi gări, evreii manifestau ostil, în unele cazuri aruncând cu pietre.

„În exodul lor, refugiaţii au avut de întâmpinat vexaţiuni, umilinţe, lovituri, iar unele cazuri au trebuit să lase în urmă morţi, numai datorită comuniştiilor evrei, care în afară de asta i-au devalizat de puţinele lucruri care mai scăpaseră.

„Pe de altă parte, pentru a împiedica retragerea populaţiei româneşti, evreii distrugeau vehiculele (…), iar în unele cazuri au încercat să incendieze traversele de cale ferată, pentru a provoca deraieri.

„Înşişi copiii evrei, dintre care unii chiar străjeri, aşteptau în gări trenurile refugiaţilor pentru a-i injuria şi a le arunca cu pietre şi orice obiecte ce le cădeau la îndemână, creând o impresie oribilă. (…)

„(…) refugiaţii basarabeni comentează faptul că împreună cu românii de peste Prut care se retrăgeau în interiorul ţării, sosesc grupuri de tineri evrei originari din Basarabia. Aceşti tineri evrei au fost observaţi (…) că au atitudine de veselie şi satisfacţie, ceea ce nu cadra cu situaţia celui care îşi părăseşte avutul, oricât de modest, familia şi mediul în care a trăit. De asemenea refugiaţii români au observat la aceşti tineri evrei că posedă valută forte, dolari şi lire sterline, cari nu ar putea fi justificate nici de ocupaţiile şi nici de veniturile lor normale (…). Considerând şi faptul că actualmente mişcarea populaţiei evreieşti basarabene este înspre Basarabia, nicidecum în sensul părăsirii acestei provincii, cercurile menţionate formulează presupunerea că aceşti tineri basarabeni au de îndeplinit în ţara noastră misiuni contra ordinii publice şi siguranţei statului.

„III. EVREII DIN RESTUL ŢĂRII

„(…) Părăsind teama şi atitudinea de rezervă, aceste cercuri [evreieşti] au adoptat spontan o atitudine de accentuată veselie, manifestată îndeosebi prin comentarii zgomotoase în grupuri numeroase pe străzi şi în localuri publice asupra evenimentelor (…), aprecieri jignitoare la adresa ţării noastre, a conducătorilor statului, a armatei şi

a tot ce este românesc şi în acelaşi timp o vie simpatie pentru acţiunea sovietelor (...)

„(...) în toate casele evreieşti având aparate de radio-recepţie s-au ascultat posturile emiţătoare sovietice, neomiţând să deschidă larg ferestrele, îndeosebi când acestea transmitea „Internaţionala (...) S-a început răspândirea discretă a fotografiilor cu Stalin.

„Ca şi la Bucureşti, în provincie şi îndeosebi la Timişoara populaţia evreească locală la aflarea vestei şi-a manifestat satisfacţia prin aceleaşi gesturi şi manifestări.

„După răspândirea însă în opinia publică a ştirilor privind jaful şi acţiunea teroristă întreprinsă de evrei la intrarea trupelor sovietice în provinciile ocupate, veselia ce cuprinsese cercurile semite din Capitală şi provincie dispărând, a făcut loc unei acute îngrijorări faţă de perspectivele unor ample represiuni ce se presupunea că urmează a se întreprinde ca urmare a terorismului la care s-au dedat coreligionarii lor din Basarabia şi Bucovina. Sesizând indignarea ce a cuprins întreaga suflare românească la aflarea celor petrecute în Basarabia şi Bucovina, conducătorii evreimei, în frunte cu dr. Filderman şi Şef Rabinul Alexandru Şafran au recomandat expres coreligionarilor lor, prin intermediul comunităţilor, să se abţină de la orice manifestare ce ar putea crea incidente cu populaţia românească.

„(...) *Teama de eventuale represiuni, precum şi propaganda întreprinsă de evreii basarabeni de a imita gestul lor* [de a trece în Teritoriile Ocupate] *au creat, îndeosebi în rândurile evreilor aparţinând micii burghezii, un pronunţat curent de emigrare în provinciile ocupate. Această acţiune îşi găseşte în plus aprobarea unora din cercurile conducătoare evreieşti, în frunte cu dr. Filderman, Şef Rabinul dr. Şafran şi scriitorul Horia Carp cari întrevăd astfel posibilitatea descongestionării teritoriului ţării noastre de un important număr de evrei* (subl. m. P.G.).

„În schimb se constată opoziţia manifestată de către cercurile evreieşti sioniste socialiste care militează pentru

emigrarea evreilor în Palestina.

„Deşi cuprinsă de panică, o bună parte de evrei continuă să păstreze (…) o atitudine ostilă ţării noastre (…)

„Excepţie făcând de la atitudinea generală manifestată de evrei în actualele împrejurări membrii cercului „Mutualitatea, cu sediul în str. Spătarului nr. 15, critică cu asprime acţiunea teroristă întreprinsă de coreligionarii lor în Basarabia şi sunt decişi să participe, cu maximum de mijloace, la acţiunea de ajutorare a refugiaţilor. Explicaţia acestei atitudini constă în aceea că membrii acestui cerc sunt în majoritate bine situaţi materialiceşte şi în totalitatea lor se recrutează dintre refugiaţii din URSS, cari au avut de suferit de pe urma instaurării regimului bolşevic în acest stat.

„III. TRECEREA ÎN TERITORIUL OCUPAT DE SOVIETE

„Acţiunea trupelor sovietice în Basarabia şi Bucovina a avut ca urmare o emigrare a numeroşi evrei basarabeni din capitală în aceste provincii. Se constată că totalitatea celor ce pregătesc plecarea din Capitală [spre Basarabia] se recrutează din meseriaşi, mici comercianţi, misiţi şi unii studenţi lipsiţi de o situaţie materială bună. De asemeni încearcă să părăsească ţara şi o serie de liber profesionişti, intelectuali, majoritatea dintre aceia cari au fost excluşi de la exercitarea profesiunilor lor din diverse motive, sau cari au fost decăzuţi din drepturile de cetăţenie. Motivul care îi determină pe aceşti evrei să părăsească ţara noastră îl constituie în majoritatea cazurilor credinţa abil susţinută de propaganda comunistă că sub regimul sovietic vor reuşi să-şi creeze situaţii mult mai înfloritoare decât cele avute în România, nemaifiind totodată nici obiectul presupuselor represiuni antisemite. Tendinţa de emigrare a acestor evrei, în general încurajaţi de coreligionarii lor originari din Basarabia este însă în parte combătută de către evreii originari din Vechiul Regat, ca şi de cei bine situaţi materialiceşte, cari speră încă într-o ameliorare a situaţiei lor în ţara noastră.

„În general, cadenţa trecerilor în Basarabia este în

medie de aproximativ 10.000 persoane pe zi. (…) De asemenea se înregistrează plecarea din Bucureşti spre Basarabia şi Bucovina a un număr de 7080 studenţi evrei de la Căminul Studenţilor Evrei Schuller, cunoscut focar de propagandă comunistă”.

„Este de relevat că faţă de eventualitatea de a rămâne lipsit de cadre, cari în bună parte şi peste tot cuprinsul ţării se recrutează din evreii basarabeni, Partidul Comunist din România a dat ordine severe în sensul ca membrii cari, fără autorizaţia conducerii partidului, vor părăsi localităţile unde au însărcinări, vor fi socotiţi trădători”.

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar nr. 155, f. 162 – 172. Copie

*

„BIROUL STATISTIC MILITAR, Bucureşti, 2 Iulie 1940, ora 19 „RAPORT CONTRAINFORMATIV Nr. 4

„1) Evacuarea Basarabiei

„A) Dr. Constantinescu, fost primar al oraşului Cernăuţi, refugiat, declară următoarele:

„Ucrainenii au avut o atitudine foarte corectă faţă de populaţia românească care se refugia, atât din Cernăuţi, cât şi la sate, oferind refugiaţilor alimente gratuite. Mulţi ucraineni s-au refugiat de asemenea.

„Atitudinea evreilor a fost atât de neomenoasă încât a revoltat chiar pe şefii trupelor de ocupaţie, cari au dat ordonanţe prin care se atrăgea atenţiunea că se vor sancţiona cu moartea jafurile şi crimele.

„Preotul bisericii catolice din Cernăuţi a fost împuşcat de evrei. Racoci, directorul penitenciarului Cernăuţi a fost împuşcat de către deţinuţii comunişti liberaţi. (…)

„F) o refugiată din Ismail declară următoarele:

„— Învăţătorul Savitzki, căzut de trei ori la examenul de admitere, intrat ulterior ca funcţionar în poliţia Ismail, a afirmat că la retragerea românilor, el va conduce teroarea contra lor.

„— D-ra Galiveski, profesoară la Liceul de fete Ismail,

cari e soră căsătorită cu un general român al cărui nume nu-l cunoaştem, îşi manifestă zgomotos bucuria pentru venirea bolşevicilor.

„— Fiul avocatului regăţean Popovici, din Ismail, concentrat în prezent cu gradul de căpitan, înainte de retragerea românilor a arborat steaguri roşii la liceul al cărui elev este, la Prefectură şi Primărie, iar pe un Plutonier român de la Manutanţă, a cărui familie se refugiase, l-a împuşcat fără motiv. (…)

„G) Locuitorii Bălan Gheorghe şi Coţofan Nicolae, originari din Judeţul Ialomiţa, care au plecat cu ultimul tren de refugiaţi din Cernăuţi spun că înainte de intrarea trupelor sovietice, comuniştii din acel oraş – în majoritate evrei – opreau maşinile, autobuzele şi căruţele cu refugiaţi, pe care, după ce-i maltratau, le luau vehiculele, strigându-le: «Ne furaţi averea, sunt ale noastre». O Doamnă care se refugia într-un automobil, opunându-se, a fost lovită cu cuţitul de un comunist. Nu se ştie starea ei.

„H) Refugiatul Molnicov Otto, agent de control al Ministerului de finanţe, din Văscăuţi, Bucovina, originar din Cernăuţi, declară:

„— La Ştefăneşti, Jud. Cernăuţi, trupele sovietice au arestat un Maior român de Grăniceri, pe care l-au surprins în biroul său şi l-au torturat pentru a lua informaţiuni militare.

În comuna Bărbăteşti, Jud. Storojineţ, elementele înaintate ale trupelor sovietice au împuşcat pe Şeful de Post cu trei Jandarmi români, care refuzaseră să predea armele.

„— Reg. 54 Inf., care se afla în Nordul Bucovinei, a fost capturat şi dezarmat. Pe ofiţeri, după ce îi dezbrăca şi maltrata, îi menţinea arestaţi, pe soldaţii români, după ce i-a desarmat, i-a lăsat liberi.

„— Un comisar ajutor de la Poliţia Văzcăuţi a fost surprins şi luat de bolşevici.

„Ajutorul de primar al Oraşului Cernăuţi a fost împuşcat de trupele sovietice. (…)

„I) Refugiatul Braicu Ion, originar din Gorj, pensionar

militar stabilit la Soroca, declară că Inspectorul Financiar Preoţescu şi fostul inspector Financiar pensionar Pădureanu au fost împuşcaţi de evrei la Chişinău.

„J) (...) Steinberg a organizat teroarea contra românilor cu puşcăriaşii liberaţi şi tineretul evreu.

„— Preotul Bujacovschi, fost consilier eparhial şi alţi preoţi au fost executaţi.

„— Crucile de la Biserici şi Statuile Regelui Ferdinand şi Ştefan cel Mare au fost distruse.

„— La Tighina a fost împuşcat senatorul colonel Adamovici.

„K) Refugiatul Condurachi din Bârlad, aflat la fratele său, şeful postului Jand. din Abaclia, Tighina, a declarat că a fost de faţă când un grup de trei evrei l-a împuşcat pe fratele său". (...)

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar nr. 155, f. 174 – 178

*

„Soldatul Hurez Nicolae (...) la 20 de ani avea să trăiască cele mai îngrozitoare clipe (...) înregimentat la Vaslui va face parte din Regimentul 25 Infanterie. După perioada de instrucţie este dus pe graniţa de la Nistru. Regimentul sau era deja pus în alertă având ordin la Podul de la Dubăsari-Căuşeni, de tragere, în cazul în care ruşii i-ar fi forţat trecerea. Acest fapt se petrecea în mai 1940. În urma dictatelor [?] impuse regele Carol al II-lea pentru a evita pierderile de sânge (avându-se în vedere raportul numeric de forţe masat la graniţa cu România de URSS) a cedat Basarabia şi Bucovina ruşilor. Retragerea Regimentului 25 de pe linia Nistrului s-a făcut „în linişte" până la ieşirea din localitatea Hânceşti. În afara acestei localităţi trei tancuri ruseşti baricadaseră drumul. Prin traducători, ruşii au somat Regimentul 25 Infanterie format din 4.000 de soldaţi înarmaţi cu puşti şi câteva mitraliere să dezarmeze şi apoi să-şi continue drumul spre România. Îndrăzneala şi curajul colonelului român care comandat regimentul 25 a mers până la a ameninţa ca minează întreaga localitate Hânceşti şi o aruncă în aer

(…). Fiecare soldat român purta la brâu câte o mină de aproape un kilogram. Ruşii speriaţi de aceasta ameninţare au retras tancurile pe marginea drumului şi au lăsat cale liberă armatei române. La câţiva kilometri prin pădurea de la marginea Hânceştiului erau lăsate în voia nimănui peste 50 de tunuri româneşti trase de cai lăsate de un alt batalion care trecuseră printr-o ameninţare asemănătoare din partea ruşilor. Urma ca acestea să fie preluate de către ruşi imediat după retragerea întregii armate române. Rupţi de oboseala şi venirea serii i-a determinat să ia poziţii de luptă în adăposturi improvizate oprindu-se pentru odihnă. În cursul nopţii Regimentul 25 a fost interceptat de o coloana de maşini româneşti venite din ţara pentru a remorca tunurile lăsate în pădurea de la Hânceşti. A doua zi retragerea a continuat trecându-se Prutul pe la Albiţa spre Vaslui. (…)”.

*

[*2 Iulie 1940*] „TELEGRAMĂ Către Marele Stat Major, Secţia II-a

„Fr. Graniţa [cod.: Armata 4)

„RAPORT CONTRAINFORMATIV

„1) Trupele obosite din cauza marşurilor.

„2) Exodul şi triajul refugiaţilor a scăzut simţitor.

„3) Se constată mai multă organizare la trupele ce trec Vest Prut. Tendinţa de a veni cu armamentul intact.

„4) Populaţia, în special evreii din Basarabia continuă de a ataca fracţiuni izolate la adăpostul trupelor ruseşti.

„5) Au fost ostaşi români care, după plecarea din rânduri a basarabenilor, în dorinţa de a nu lăsa în special armament automat, au adus în spate 3 – 5 puşti mitraliere.

„6) Ostaşii care au răzleţit rătăcesc prin Moldova între Prut şi Siret; trebuie recuperaţi.

„7) în general armata şi populaţia evacuată din Basarabia îşi manifestă revolta împotriva evreilor. Nu sunt excluse manifestări antisemite mai grave din partea armatei.

„8) La Sculeni trupele sovietice care au dezarmat unele detaşamente ameninţă că dacă nu se restituie

obiectele rechiziţionate de la cetăţenii basarabeni vor trece în Moldova. Evreii ce trec în Basarabia amplifică [exagerează] unele restricţii ce li s-au făcut, înrăutăţind relaţiile româno-ruse şi rezolvarea evacuării.

„D.O. Şeful de Stat Major

„Colonel Eftimiu Nr. 21 417 din 2 Iulie 1940".

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar nr. 155, f. 73 – 74

*

„TELEGRAMA No. 11307 3 Iulie 1940

„Gorun [cod.: Grupul de armate nr. 1] către M. St. Major, secţia II-a

„Am onoarea a raporta următoarele:

„Lt. col. Borş Gheorghe, fost Inspector P.P. la Bălţi, în călătoria ce a făcut cu C.F. pe parcursul Iaşi-Bacău, în ziua de 1 iulie, a observat la toţi ostaşii o stare de spirit foarte agitată contra evreilor, stare de spirit care a dat naştere la acte de agresiune ce au degenerat în bătăi şi chiar omoruri, astfel:

„1) în staţia Cucuteni, un evreu în haine militare a fost surprins când a scos un revolver din buzunar cu intenţia probabilă [de a trage] într-un general ce se afla pe scara unui tren în trecere. Evreul a fost dezarmat de serg. Paveleanu din Reg. 6 Vânători şi apoi bătut şi străpuns cu baioneta de mai mulţi ostaşi. În această staţie alţi 2 evrei au fost aruncaţi din tren, trăgându-se asupra lor.

„2) în staţia Târgu Frumos un alt evreu găsit cu un revolver şi o grenadă în buzunar a fost dezarmat şi apoi omorât.

„3) în staţia Bacău 2 evrei au fost bătuţi şi predaţi poliţiei gării.

„4) De asemenea, s-a constata că în gările Cucuteni şi Podul Iloaei şi alte gări, noduri de cale ferată, că soldaţii ce caută unităţile dislocate din Basarabia şi Bucovina sunt lăsaţi să staţioneze în gări, discutând între ei şi cu civili situaţia actuală Din atitudine şi discuţiile auzite între ostaşi s-a desprins hotărârea acestora de a se răzbuna pe evrei din cauza exceselor connaţionalilor lor din Bucovina

şi Basarabia. Pentru a preveni asemenea acte şi a preîntâmpina chiar eventuale mişcări, comandamentul Gorun a luat următoarele măsuri:

„În toate gările, noduri de comunicaţie să se înfiinţeze imediat birouri de informaţii care să îndrumeze pe toţi ostaşii ce nu-şi găsesc unităţile.

„Gărzile militare din gări să fie imediat întărite şi comandate de un ofiţer activ din garnizoana cea mai apropiată.

„Fiecare tren de persoane sau accelerat să fie însoţit de o gardă comandată de un subofiţer care va face poliţie în tren la oprire în staţii. „Comandantul Gorun Şef de stat major

„General de Armată Adj. C. Ilasievici G-l Tătăranu”.

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar 155, f. 125

*

(Sinteză informativă – 2 iulie 1940)

„(…) Fraţii Birnbaum [din Brăila] afirmă că «Multora dintre români le-a sunat ceasul».

„Iancu zis Jean a ameninţat un birjar că «în curând steagul roşu va fâlfâi şi deasupra Palatului Regal» „(…)

Biblioteca Academiei Române, Arhiva Istorică, fond XXIV, dosar nr. 3.377, f. 14 – 19. Copie

*

„TELEGRAMA Graniţa, 346, 3, 14 [3 iulie 1940]

„Atitudinea ostilă a populaţiei evreieşti care se manifestă tot mai accentuat în zona Prutului face ca centrele populate de această minoritate să constituie un focar comunist periculos în dispozitivul armatei. Situaţia operativă actuală impunând măsuri imediate de înlăturare a acestui pericol, armata a luat următoarele măsuri:

„Evreii din Fălciu târg şi Drânceni târg, judeţul Fălciu, care doresc – să fie trecuţi imediat în Basarabia; cei care nu doresc însă sunt semnalaţi ca agitatori să fie internaţi provizoriu în zona Vidra, Judeţul Putna: s-a dat ordin Reg. 3 Jandarmi să organizeze o regiune de internare provizorie în această zonă.

„Comandantul Graniţei
„General de corp de armată
„N. Ciupercă Nr. 21473 din 3 iulie 1940”.
Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar nr. 155 f. 155
*
„TELEGRAMA – Brumar către Marele Stat Major, Secţia 2-a
„Brumar; 87, 2, 7 1940, ora 10, 30
„RAPORT INFORMATIV No. 1814 din 3 iulie 1940
„1) Ieri, 2.7.1940, la 15, în gara Scânteia doi soldaţi evrei au fost bătuţi de către militari şi aruncaţi pe fereastră, din tren, fără a li se cauza răni grave.
„2) Un convoiu de 35 – 40 căruţe cu soldaţi din Regtul 3 Grăniceri trecând prin satul Săuceni – Botoşani s-au dedat la dezordini, căutând evrei pentru a-i molesta. Prin intervenţiile jandarmilor lucrurile s-au liniştit.
„3) în zilele de 1 şi 2.7.1940 pe distanţa Vereşti – paşcani au fost aruncaţi din tren 14 evrei.
„4) Un vagon cu refugiaţi evrei pentru Basarabia, ataşat la trenul Bucureşti-Iaşi din seara de 2.7.1940 a fost atacat cu focuri de armă dintr-un vagon alăturat, între staţiile Vaslui-Bălteni. 3 morţi şi 6 răniţi.
„5) La sosirea în Iaşi a unui vagon cu evrei ce veneau dinspre Galaţi, ieri, 2.7.1940 la ora 16, aceştia au începuse să strige că au fost bătuţi de civili între staţiile Vaslui-Grajduri şi Bârnova, creând alarmă.
„6) Urmare la raportul informativ No. 1783 din 1.7.1940
„Cu ocazia agresiunii produsă la Dorohoi, Regimentul 4 Jandarmi informează că sunt 53 morţi şi 6 răniţi.
„Şeful Biroului Stat. Mil. Iaşi
„Lt. Colonel (ss) Palade
„Transmisă Brumar de Ofiţerul Danţoş 3.7.1940”.
Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar nr. 155, f. 207. Copie.
*
„Din „Peşti Ujsâg” – 3 iulie 1940, Budapesta

„PRESA ITALIANĂ CONDAMNĂ UNELTIRILE EVREILOR DIN ROMÂNIA – Iulie 1940

„*Roma*”. Interesul ziarelor italiene faţă de evenimentele din România a mai scăzut. Ziarele fac cunoscute comunicatele oficiale ale guvernelor român şi sovietic în legătură cu evenimentele din Basarabia şi Bucovina. Ştirile referitoare la conflictul dintre autorităţile româneşti şi jidovime au produs mare vâlvă la Roma.

„Ziarele italiene accentuează că *Evreii au provocat incidente sângeroase prin atitudinea lor provocatoare* (subl. În text).

„După corespondentul din Bucureşti al ziarului „Giornale d’Italia, populaţia românească primeşte ştirile cu oarecare calm, însă evreii nu-şi pot păstra sângele rece. „Giornale d’Italia” vorbeşte despre atitudine evreilor din România, care, îndemnaţi de cei din Londra, doresc a provoca un război civil. Planul sioniştilor din Londra însă nu a reuşit şi evreii din România nu vor apăra Marea Britanie”.

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, Secţia 2, dosar nr. 941, f. 501.

*

„CORPUL GRĂNICERILOR, Stat Major

„Informaţiuni obţinute în ziua de 2 Iulie 1940 până la ora 18

„Frontiera cu URSS

„Extras din darea de seamă a Grupului 3 Gr. pază asupra modului cum s-au făcut operaţiunile de evacuare a parte din subunităţi.

„1. În sectorul companiei 6 Gr. Pază Cozmeni primele forţe sovietice trecute pe teritoriul românesc au fost unităţi de tancuri în valoare de circa 600, dirijate pe direcţiile (…), urmate îndeaproape de circa un escadron de cavalerie care opera în grupuri de 2 – 3 călăreţi. Aceşti călăreţi pare că aveau însărcinarea să exploateze panica produsă, să dezarmeze şi să escorteze trupele noastre.

„2) în sectorul Companiei 7-a Gr. Pază Carapciu ocuparea teritoriului s-a efectuat cu tankuri (circa 200)

care acţionau în serie şi la intervale de timp. Erau urmate apoi de unităţi de cavalerie, în aceeaşi formaţie şi cu aceeaşi însărcinare.

„3. Atitudinea forţelor sovietice faţă de trupele noastre a fost cât se poate de ostilă. Parte din tankurile sovietice care în majoritate nu au respectat orariul de plecare, au devastat trupele noastre în retragere, folosind tankurile ca mijloc de transport de arme pentru înarmarea populaţiei ucrainene. Aceştia [ucrainenii] înarmaţi, s-au dedat la atacarea convoaielor noastre, omorând şi jefuind soldaţii care treceau izolaţi.

„4. O Brigadă de Infanterie sovietică înaintând pe valea Prutului a tăiat retragerea Companiei la Gr. Pază Lipnic, Companiei 2-a Pază Romăncăuţi şi Companiei de rezervă din Batalionul 1 Gr. Pază Briceni. Trupa a fost în întregime desarmată iar parte din ofiţeri, printre care şi Maiorul Georgescu C., Comandantul Batalionului Briceni au fost arestaţi. Maiorul Georgescu a scăpat mituindu-i cu suma de 5.000 lei. Întreaga avere a subunităţilor a fost jefuită fie de trupele sovietice, fie de populaţia ucraineană sau bandele de comunişti.

„5. În ziua de 28. VI 1940, Domnul General Iliescu urma să aibă o întrunire cu parlamentarii sovietici în Zvanice (în faţa satului Atachi). Contrar hotărârilor anterioare, Delegaţia Sovietică trecuse deja frontiera şi întrunirea a avut loc la Hotin. Parlamentarul rus era însoţit de o gardă de soldaţi sovietici care ţineau puştile mitraliere întinse asupra soldaţilor noştri, pe teritoriul românesc.

„Atitudinea delegaţilor sovietici a fost foarte necuviincioasă. Când Domnul General s-a legitimat, parlamentarul sovietic a spus că şi el este General şi vorbeşte de la egal la egal.

Între timp trecuse frontiera încă o Companie sovietică. Ofiţerii noştri au fost duşi la Cercul de Recrutare Hotin, unde au fost ţinuţi sub stare de arest. Foarte târziu, după ce au primit instrucţiuni – zic ei – li s-a dat drumul.

„6. În momentul retragerii trupelor noastre din

Hotin, comuniştii şi evreii în număr foarte mare, manifestau ostil contra Armatei Române. Un ofiţer de cavalerie pentru a-i intimida, a îndreptat o armă automată asupra lor. În acest timp, venind o patrulă sovietică, manifestanţii i-au făcut loc după care au deschis focuri împuşcând câţiva soldaţi, calul şi mânzul căpitanului Teohari C., comandantul Companiei Gr. Pază Hotin. Trupa întreagă desarmată, cu foarte mare greutate s-a putut degaja pentru a se putea retrage.

„7. În general sovieticii s-au purtat foarte rău cu ofiţerii şi trupa ce le-a căzut în mână. Ofiţerilor şi subofiţerilor li s-au rupt epoleţii, batjocorindu-i, iar parte din ei fiind reţinuţi. Au căutat să dezorganizeze unităţile, îndemnând ostaşii să plece la vetrele lor, lucru pe care mulţi basarabeni şi bucovineni l-au făcut.

„*Concluziuni asupra valorii trupelor sovietice*:

„Şoferi şi mecanici buni.

„Ofiţerii, trupa şi mai ales cei din infanterie, foarte slab pregătiţi şi nedisciplinaţi.

„Majoritatea din ocupanţii tankurilor erau beţi.

„Material slab. Tankete vechi şi uzate.

„*Modul de comportare a unităţilor de grăniceri în retragere*:

„Deşi izolaţi şi legătura dintre unităţile de grăniceri şi trupele de acoperire a fost aproape inexistentă, subunităţile de pază s-au retras în bune condiţiuni, fie pe itinerariile stabilite, fie pe drumurile care le apreciau neocupate şi mai ascunse.

„Unităţile şi subunităţile de grănicerii nu li s-a făcut cunoscut la timp ordinul de retragere de către unităţile de acoperire, din care cauză, retragerea lor s-a făcut cu întârziere şi în majoritatea cazurilor, după ce ele au fost devastate de trupele sovietice.

„Buna stare morală a grănicerilor a făcut ca retragerea să fie executată în condiţii optime, în afară de faptul că din cauza lipsei de timp nu au putut salva nimic din avutul subunităţilor. Puţinul ce putuse fi salvat a fost prădat în timpul retragerii, fie de soldaţii sovietici, fie de

populaţia comunizată.

„Ordinul de retragere a fost primit cu multă nedumerire. Părăsirea teritoriului naţional fără luptă a dezorientat la început, atât pe ofiţeri cât şi trupa care, deşi în inferioritate ca număr şi dotare, ar fi vrut cu tot dinadinsul să reziste puhoiului duşman pe care îl deprecia ca pregătire.

„Totuşi această măsură care li s-a explicat ulterior de ofiţeri că este generală şi hotărâtă în interesul Statului, nu a avut nicio influenţă asupra spiritului de disciplină al ostaşilor, care s-au retras în ordine spre locurile de regrupare, cu toată oboseala şi peripeţiile înfruntate, cauzate în drumul lor de bande de evrei comunizaţi.

„Moralul lor se menţine încă ridicat şi privesc cu încredere viitorul. „Comandantul Corpului Grănicerilor „General de divizie Th. Şerb

„Şeful de Stat Major „Maior Gh. Constantinescu”.

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar nr. 155. f. 107 – 109. Original.

*

„BIROUL STATISTIC [3 Iulie 1940]

„TELEGRAMA No. 11910 „GORUN către MARELE STAT MAJOR SECŢIA ÎI „în dimineaţa de 2 Iulie Reg. 3 grăniceri Pază, venind din Basarabia unde a avut dificultăţi foarte mari cu evreii de la Nord de Prut, trecând prin Dorohoi, s-au răzbunat. Au împuşcat mortal 40 şi rănit 15. S-au devastat câteva prăvălii.

„Liniştea a fost restabilită imediat cu ofiţerii şi trupa lui Ghiocel [cod: Corpul 8 de armată].

„Regimentul 3 Pază nu are nicio pierdere.

„Comunicarea o face Colonel Halunga, şeful de stat major al lui Ghiocel.

„D.O. Şeful de Stat Major

„General Tătăranu No. 11910 din 3 iulie 1940”.

Biblioteca Academiei Române. Arhiva Istorică, fond XXIV, dosar 334 7, f. 88. Copie.

*

„TELEGRAMA GORUN către MARELE STAT MAJOR

[Secţia 2-a]

„Gorun Nr. 162 din 4.7.1940 ora 21, 50

„RAPORT CONTRAINFORMATIV – 4 iulie 1940 „Urmare la Nr. 11342 din 3 Iulie 1940 din zona Glia [cod.: Grupul de Armate nr. 1]

„1) *De la Ghiocel*

„Organele Jandarmeriei şi Curtea Marţială a Diviziei 6-a au constatat că devastările diverselor prăvălii şi locuinţe, la Dorohoi, în ziua de 1 Iulie a.c. s-a făcut de către soldaţii Legiunii de Jandarmi Hotin şi Regimentul 3 Grăniceri pe tot axul şoselei ce trece prin Dorohoi. Focurile au fost trase de soldaţi. Sunt 43 morţi dintre care 7 militari. Majoritatea morţilor au fost în regiunea cimitirului evreiesc, adică la ieşirea Sud-Est Dorohoi. Victimele sunt evrei. Panica a fost provocată de zvonul lansat poate intenţionat că la gară se găsesc tankuri ruseşti care trag. După circa o oră panica a încetat, populaţia reluându-şi calmul. Din cauza focurilor trase unităţile ce ieşiseră din

Dorohoi spre Botoşani au început să fugă, lansând zvonul că vin ruşii. Au fost liniştiţi de un ofiţer trimis de comandament cu auto în urma lor.

„*2) De la Pin [cod.: Armata 3]*

„Moralul unităţilor este bun. Până la 2 Iulie ora 2 au dezertat 39 soldaţi de origine rusă din unităţile Pajiştii [cod: Corpul 8 Armată]. Aceştia locuiau în teritoriul predat. În prezent la Pajiştea sunt arestaţi 12 soldaţi din Regimentul 56 Infanterie, prinşi în situaţii dubioase după retragerea regimentului. Populaţia nu are sentimente ostile.

„*3) De la Brânduşa [cod.: Divizia 7 infanterie]*

„A) Nu s-au semnalat cazuri de părăsirea unităţilor de către ofiţeri sau subofiţeri, decât numai un Locotenent, de origine ucraineană de la Brutăria nr. 7 Campanie şi un farmacist Locotenent de origine evreu din Cernăuţi aflat în Ambulanţa Diviziei.

„B) Brânduşa are un ofiţer şi circa 700 oameni trupă dispăruţi.

„Se crede că unii ar fi reţinuţi de trupele sovietice, iar majoritatea dezertori.

„REPARTIZAT:

„Comandam. Generalul al Pazei Terit.

„Secţia III-a a M. St. Major

„Biroul 1, Secţia 2-a M.St.M.

„Subbiroul 2/Bir.2, Secţia 2-a M. St. Major".

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar nr. 155, f 238

*

TELEGRAMA – DUD [cod.: Corpul 1 Armată] către M. St. Major, Secţia II-a – No. 141 din 4.7.1940, ora 20, 40

RAPORT INFORMATIV No. 1859 – 149 din 4 Iulie 1940

„1) în cursul zilei de 4.7. nu se semnalează până în prezent noi incidente şi agresiuni antisemite.

„2) Dintre agresiunile petrecute în zilele de 2 şi 3 Iulie a.c. se raportează astăzi, de către organele de poliţie şi jandarmerie din zonă.

„Agresiunea contra unui număr de 53 evrei, dintre care unii, cu răni uşoare au fost pansaţi. Au fost de asemenea patru morţi pe distanţa Paşcani-Dolhasca, toţi evrei ce au sărit din tren şi şapte găsiţi în pădurea Probota-Baia. Se fac cercetări.

„3) în ziua de 3.7. a.c. a fost jefuită o prăvălie din Iaşi de către soldaţi.

„4) Poliţia Roman raportează că asupra individului Isac Marcu din acel oraş s-au găsit manifeste comuniste.

„5) Poliţia Fălticeni comunică că în seara de 2.7. un individ rămas neidentificat a fost surprins de santinela postului de radio emisiune al Gliei, în grădina unde este instalat acesta. (...)

„6) în noaptea de 1/2.7 s-a tras un foc de armă de la colţul cazărmii Flotilei 1 Aviaţie Iaşi, asupra telegrafistului de la Secţia Aviaţiei civile. Glonţul pătrunzând pe fereastră fără a-şi atinge scopul.

„7) La Bacău a fost descoperită o adunare clandestină sionistă la care au luat parte mai mulţi tineri.

Sunt 10 arestări. Tinerii sunt originari din Bacău, Iaşi, Tighina şi Cernăuţi.

„La Galaţi există un număr de circa 10.000 de evrei ce vor să se refugieze în Basarabia, cazaţi în mai multe şlepuri în mijlocul Dunării. Problema hranei, higienei este foarte grea. S-a intervenit de rezidenţă pentru soluţionarea problemei.

„9) Populaţia evreiască agitată şi intimidată de ultimele agresiuni. A început a fi prudentă în manifestări. În urma măsurilor de pază luate se constată linişte în zonă".

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, Secţia 1, dosar nr. 531, f. 164 – 165. Copie.

*

„CORPUL GRĂNICERILOR, Stat Major

„INFORMAŢIUNI OBŢINUTE PÂNĂ LA 4. VII.1940 orele 12 „FRONTIERA CU URSSS

„Imediat după retragerea ultimului element al armatei noastre, evreii şi ucrainenii au arborat drapele roşii pe toate clădirile, manifestând în grupuri compacte pe străzi, molestând funcţionarii civili cari mai rămăseseră în oraşul Cernăuţi.

„Străzile sunt înţesate cu trupe. Magazinele sunt închise, afară de cele cu alimente, de unde ruşii încarcă totul în camioane mari şi transportă spre interior. De la Liceul Militar au luat tot mobilierul şi toată vesela. Populaţia de origine românească nu se vede pe străzi.

„Faţă de populaţia germană, care a primit dispoziţiuni de la Consulatul German să rămână pe loc, chiar după ocupaţia sovietică, trupele roşii au o atitudine din ce în ce mai brutală. Spre exemplu se comunică cum că doi germani trebuiau să fie executaţi în cursul zilei de 30. VI. 1940, în faţa casei germane. Informaţia din care rezultă că germanii au primit recomandaţiuni de a rămâne pe loc o deţinem de la un redactor al ziarului DEUTSCHE TAGESPOST ce apare la Cernăuţi cu sediul la casa germană. (…)

„Se face o intensă propagandă în defavoarea

României (…) la noi ar fi revoluţie, iar capul statului ar fi fost împuşcat, astfel că trupele roşii au venit să elibereze pe cei asupriţi de tirania boierilor români (…)

„Evreii sunt aceia care se ocupă în special cu propaganda. (…)

„Soldaţii şi ofiţerii sovietic întreabă încotro este Iaşul. (…)

„În general se observă că unităţile sunt formate din tineri mongoli, între 18 – 25 ani. Spun că sunt aceia care au luat parte la ocuparea fostei Polonii.

„CONCLUZIUNI: (…)

„— Manifestaţiunile de simpatie făcute de populaţia evreiască şi ucraineană la intrarea trupelor sovietice în Cernăuţi.

„— Tratamentul ostil al sovieticilor faţă de populaţia germană.

„— Propaganda deşănţată făcută printre populaţie contra conducerii administraţiei Statului Român. (…)

„Răul tratament aplicat trupei şi ofiţerilor noştri.

„Comandantul Corpului Grănicerilor

„General de divizie, Şeful de Stat Major Th. Şerb

„Maior Gh. Constantinescu”.

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 333, dosar nr. 97. f. 194 – 196. Original.

*

„SECRET

„ACŢIUNEA EVREIASCĂ

„I. EVREII ÎN BASARABIA ŞI BUCOVINA ÎN TIMPUL EVACUĂRII

„*1. Comitetele Revoluţionare*:

„— La Chilia Nouă în calitatea de şef local al GPU, care execută toată acţiunea teroristă împotriva populaţiei româneşti este evreul Dr. Rabinovici.

„Primar al oraşului este fratele său, profesor de ebraică.

„*2. Atentate şi asasinate*:

„— La Cernăuţi evreii au devastat mai multe biserici, printre care şi cea cu hramul Sf. Nicolae.

„— Depozitul de muniţiuni din Rădăuţi a fost atacat cu focuri de armă de către un grup de evrei, cari la riposta gărzii depozitului s-au retras lăsând 2 morţi pe teren.

„— La Chişinău ziarele sovietice apărute după ocupaţie „Sovietskaia Bessarabia" şi „Bessarabskaia Pravda" sunt conduse de redactori evrei.

„— La Cetatea Albă evreii comunişti au oprit un tren încercând să dezarmeze un batalion de artilerie [corect: divizion], renunţând la aceasta numai la intervenţia trupelor sovietice.

„În acelaşi oraş au omorât pe protopopul judeţului Crişan Folescu, pe preotul Petru Siniţă, pe şeful gării şi pe ajutorul acestuia anume Ojov. Acţiunea teroristă a fost condusă de evreul Abram Carolic.

„— La Volintiri (Cetatea Albă), grupuri de manifestanţi evrei au terorizat populaţia împuşcând mai multe persoane printre care pe grefierul Ştirbu Iosif, de la judecătoria de muncă.

„— La Bălţi bande de evrei au atacat cu focuri de revolver populaţia civilă care se retrăgea; de asemeni au rupt crucile bisericilor, arborând pavilionul roşu.

„— La Bolgrad, comuniştii circulau pe străzi având ca semn distinctiv steaua evreiască cu 6 colţuri şi o panglică roşie.

„— La Ismail morarii şi brutarii, toţi evrei, au refuzat să scoată pâinea cu o zi înainte de ultimatum, răspândind, imediat după anunţarea ultimatumului zvonul că lipsa de pâine se datorează faptului că făina a fost rechiziţionată de armată. Zvonul a produs agitaţie iar bandele de terorişti evrei au devastat manutanţa locală, omorând pe Locot. Alexandrescu şi Plut. Major Jianu. Datorită tot instigaţiilor evreo-comuniste, 20 din cei 23 soldaţi ai manutanţei s-au răsculat ajutând la asasinarea celor menţionaţi.

La Reni un grup de comunişti evrei izbeau cu buzdugane improvizate pe cei ce voiau să se refugieze pe vaporul „Carpaţi" care pleca în ţară. Vaporul nu a putut pleca din cauza acestor evrei decât tăind parâmele.

„— În gara Reni populaţia evreiască a arborat

pavilionul roşu. În comuna Ashita 2 soldaţi care rămăseseră în urmă au fost împuşcaţi în picioare de populaţia evreiască.

„— La Chilia Nouă comuniştii evrei au devastat bisericile, au arborat drapele roşii în localurile autorităţilor şi au împiedicat populaţia să se refugieze în interiorul ţării.

„— La Gura Humorului evreii au sechestrat autovehiculele nepermiţând retragerea populaţiei româneşti.

„— La Herţa (Dorohoi) înainte de intrarea din greşeală a trupelor sovietice, evreii comunişti au ucis patru ofiţeri români, iar zece soldaţi evrei dintr-un escadron de cavalerie şi-au ucis locotenentul (informaţie neverificată).

„— La Roman, un căpitan a fost împuşcat de patru evrei care imediat au fost omorâţi cu baionetele de un grup de soldaţi (informaţie neverificată).

„— La Cucuteni (Iaşi) un evreu în haine militare scoţând un revolver, probabil pentru a împuşca un general, a fost linşat. (…)

„— La un punct de la fortificaţiile de pe Nistru, un ofiţer evreu a deteriorat aparatul de radio, aşa încât detaşamentul respectiv de lucru, fiind izolat, nu a putut lua la cunoştinţă de ultimatum decât la apariţia trupelor sovietice. […]

„II. EVREII DIN RESTUL ŢĂRII

„Continuând să aplice tactica, tinzând să arate că evreii din ţara noastră nu vor fi făcuţi sub niciun raport răspunzători de actele teroriste săvârşite de coreligionarii lor din provinciile ocupate împotriva populaţiei autohtone şi a autorităţilor, fruntaşii evrei din Capitală au ales o delegaţie în frunte cu *Achile Şaraga*, fost ajutor de primar, în scopul de a prezenta consilierului Regal Dr. Alex. Vaida-Voevod, ministru de stat şi a-i înainta o moţiune exprimând solidarizarea evreilor la doliul ţării, odată cu protestul lor împotriva actelor de teroare săvârşite de coreligionarii lor în Basarabia şi Bucovina.

„Pe de altă parte fruntaşii evrei au transmis

coreligionarilor lor dispoziţiunea de a-şi păstra calmul şi, abţinându-se de la manifestări menite să irite opinia publică românească, să-şi continue activitatea ca şi în trecut, întrucât «se poate prevedea că cel puţin până în toamna anului curent, Statul român nu va adopta nicio măsură efectivă menită să elimine din viaţa socială pe evrei».

„Cu toate recomandările de linişte şi comportare ireproşabilă faţă de autohtoni primite din partea conducătorilor pe de o parte, opinia publică evreiască din Capitală şi provincie continuă să rămână îngrijorată de perspectiva unor severe reacţiuni din partea Statului şi a populaţiei româneşti, iar pe de alta, se produc noi acte din partea evreilor menite să evidenţieze profunda lor aversiune pentru poporul, armata şi conducătorii Statului nostru.

„În acest sens, se relevă impresia de panică produsă de zvonul care se încearcă a se lansa printre evrei, privind intenţia Consilierului Regal N. Iorga de a alcătui un memoriu pe care să-l înainteze forurilor superioare conducătoare, în care reeditând unul din punctele de program ale fostului partid naţional-democrat, să ceară expulzarea imediată a evreilor pentru a fi puşi astfel în imposibilitatea ca organizându-se să poată eluda măsurile antisemite ce se vor lua de către autorităţi.

„Cât priveşte manifestările trădând sentimentele ostile ale evreilor faţă de ţara noastră se menţionează între altele următoarele:

„În portul Constanţa majoritatea birourilor de expediţie şi vânzare fiind deţinute de evrei, aceştia interzic expedierea materialelor şi mărfurilor aflate în depozite scontând o eventuală ocupare inamică a Dobrogei.

„Se menţionează că o bună parte a materialelor aflate în depozite sunt destinate a fi folosite pentru apărarea naţională.

„La Galaţi evreul *Max*, patronul prăvăliei de haine vechi „Braufman Sami” din Piaţa Nouă a fost auzit de către un grup de refugiaţi adresând ameninţări românilor,

spunând între altele că «peste 5 zile le va plăti el poliţa».

„De asemeni evreul *Schächter*, proprietarul unei băcănii din acel oraş, deşi este bine aprovizionat, refuză categoric să vânză orice fel de marfă clienţilor români, la adresa cărora proferă injurii şi ameninţări.

„La Brăila (…) fraţii *Birnbaum* (…) afirmă că «multor dintre români le-a sunat ceasul» şi că au ei pe câţiva cu care să se răfuiască.

„(…) Carol Wurmbrandt (…) nu se sfieşte să spună tuturor că «este mândru de originea lui evreiască»

„Iancu zis Jean (…) a ameninţat pe un birjar că «în curând steagul roşu va fâlfâi şi deasupra Palatului Regal» „(…)

Biblioteca Academiei Române; *Arhiva Istorică*, *fond XXIV*, *dosar nr. 3.377*, *f. 14 – 19*. *Copie*.

*

„TELEGRAMĂ – GRANIŢA [cod: Armata 4] către „MARELE STAT MAJOR, Secţia II-a „Graniţa 396 – 4/7 – 3440 [4 iulie 1940]

„1. Exodul populaţiei a încetat. Pe timpul evacuării au trecut la Ţuţora mii de refugiaţi din Basarabia. Pe podul Daroieni 400, majoritatea intelectuali. Ei sunt deprimaţi.

„2. Populaţia românească din Basarabia rezervată: se poate observa o deprimare şi regretul că trupele române au părăsit Basarabia. Populaţia germană de asemenea nu se arată entuziasmată de sosirea trupelor sovietice.

„3. Acţiunea de răzbunare a militarilor români care sosesc izolaţi din Basarabia continuă să se manifesteze contra evreilor. Actele de răzbunare se petrec mai mult în trenuri. (…)

„4. Fruntaşul Catriniu Alexandru ctg. 1937 [şofer] la maşina delegatului M.St.M. (…) a împuşcat mortal pe fruntaşul T.R. Schur.

„Cazul se cercetează.

„D.O. Şef de Stat Major Colonel (ss) Mardari”.

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, *fond 948*, *dosar 155*, *f. 250*

*

Din Journal de Genève, *5 Iulie 1940*

„Scene tragice în Basarabia şi Bucovina”.

„Refugiaţii sosiţi din Basarabia şi din Bucovina povestesc că între trupele sovietice şi autorităţile româneşti s-ar fi produs excese. Numeroase biserici au fost prădate şi incendiate (...). Adversarii politici ai comuniştilor cât şi preoţii ar fi fost maltrataţi şi împiedicaţi. (...) Poliţia a fost atacată iar trenurile cu refugiaţi care se pregăteau să plece au fost lovite cu pietre. (...) Un alt refugiat din Basarabia povesteşte că a văzut alergând către gară un preot ortodox pe care comuniştii voiau să-l împuşte. (...) persoane povestesc că primarul Cernăuţiului a fost grav rănit. El a fost destituit şi înlocuit printr-un avocat comunist destul de cunoscut. Autorităţile sovietice se degajează de orice răspundere (...) susţinând că [incidentele] s-au produs înainte de sosirea trupelor sovietice. Cercurile româneşti spun că nu vor uita niciodată faptul că Sovietele nu au lăsat autorităţilor româneşti timpul necesar (...) Refugiaţii pretind că *90% din populaţia evreiască a rămas în teritoriile ocupate* (subl. În text). Cea mai mare parte din evrei aparţin clasei sărace. Evreii bogaţi s-au refugiat însă în mare grabă. Zvonuri neconfirmate încă susţin că ar fi fost incendiată catedrala ortodoxă din Cernăuţi şi că Episcopul ar fi rămas la postul său, cu toate că era cunoscut ca un mare duşman al comuniştilor. Autorităţile însărcinate să se ocupe de refugiaţi afirmă că aproape 100.000 de familii s-au refugiat din Bucovina de Nord şi din Basarabia”.

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, Secţia 2; dosar nr. 941, f. 491 – 492

*

„Nota informativă nr. 133 (din 6 iulie 1940): „Activitatea în Cernăuţi în primele zile de ocupare

„1. *Vineri 29 iunie 1940*.

„La ora 14 s-au adunat în Piaţa Unirii din Cernăuţi circa 200 lucrători exclusiv evrei care aveau cu ei un steag roşu ce avea cusut pe el secera şi ciocanul, arborându-l pe clădirea primăriei (...) şi tabloul lui Stalin şi Molotov pe

monumentul Unirei (...) Aceşti lucrători erau sub conducerea cunoscutului comunist evreu Vagner. La ora 16 aceeaşi coloană de lucrători evrei s-a dus la podul de peste Prut, pe drum încolonându-se şi alţi lucrători cu steaguri roşii în mână, unde au primit trupele [sovietice] cu urale şi strigăte ce ajunsese la delir. Vagner a cerut pentru toţi lucrătorii arme ca să plece şi să apere populaţia autohtonă contra burgheziei române, formând aşa-zisa poliţie muncitorească. După intrarea trupelor în oraş, toţi aceşti muncitori au primit de la trupele sovietice arme, postându-se în faţa clădirilor ce trebuiau ocupate de autorităţile de stat, formând paza care a stat până Duminică seara.

„2. *Sâmbătă 29 iunie 1940*.

„(...) comandantul sovietic al oraşului Cernăuţi a dat dispoziţiuni ca toate prăvăliile să fie închise în afară de restaurante şi băcănii (...)

„3. *Duminică 30 iunie 1940*.

„A apărut un comunicat sovietic în limbile ucraineană, evreiască, germană şi română în care se repetă ordonanţa privitoare la închiderea prăvăliilor şi [la interzicerea] vânzarea băuturilor spirtoase în afară de bere. Ordonanţa mai prevedea: circulaţia se interzice după ora 21; oraşul se declară în stare de asediu (...) Toţi posesorii de arme, inclusiv cei care le-au primit de la trupele sovietice (...) [sunt convocaţi] la comandatură spre a le depune (...).

„4. *Luni 1 iulie 1940*. S-au depus toate armele, ceea ce n-a plăcut evreilor. (...)

„5. (...) Marţi dimineaţa s-a prezentat la oficiul de telefoane un diriginte venit din interiorul Rusiei, evreu şi un inginer, tot evreu”. (...)

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, dosar nr. 155, f. 321 – 322. Copie

*

SECRET 7 Iulie 1940

ACŢIUNEA EVREIASCĂ I. EVREII ÎN BASARABIA ŞI BUCOVINA ÎN TIMPUL EVACUĂRII

„*Atentate şi asasinate*.

„Din relatările tuturor refugiaţilor din provinciile răpite reiese că atitudinea manifestată de populaţia evreiască din aceste provincii, atât faţă de armata română în retragere, cât şi faţă de populaţia civilă ce se refugia a luat forme care depăşesc o imaginaţie chiar divagantă. Imediat după anunţarea ultimatumului sovietic şi înainte de intrarea Armatei Roşii, în toate oraşele basarabene şi nord bucovinene, s-au format grupuri de evrei înarmaţi, în majoritate tineret de ambe sexe, care numaidecât au început acţiunea teroristă. Au fost împuşcaţi cu predilecţie funcţionarii judecătoreşti, poliţieneşti, slujitorii altarului, precum şi financiari, aceştia din urmă cu ocazia devalizării casieriilor Statului, întrucât, în afară de zelul revoluţionar, bandele au arătat o pronunţată tendinţă pentru adunarea de capital, în flagrantă contradicţie cu principiile anticapitaliste cuprinse în doctrina în numele căreia îşi desfăşurau acţiunea.

„Nu a fost cruţată nici armata (…): ofiţeri, subofiţeri, soldaţi, chiar fără a fi contrazis intenţiile comuniştilor evrei, au fost împuşcaţi sau schingiuiţi. Au fost cazuri (…) când executările au luat aspectul unei sinistre vânători de oameni în care tot ce putea constitui un element reprezentativ românesc stimula activitatea sângeroasă a tinerilor terorişti evrei. Conexând scopurile teroriste cu cele de natură de a produce avantagii materiale, evreii comunişti nu s-au mulţumit de a jefui locuinţele româneşti şi bisericile creştine, dar atunci când erau în superioritate numerică, opreau refugiaţi pentru a-i prăda de puţinul pe care aceştia încercau a-l salva cu ei.

„La Chişinău, 400 – 500 evrei comunişti constituiţi în bandă, înarmaţi cu puşti, revolvere, alţii cu pietre şi bastoane au cerut D-rului Ioneţ, medicul spitalului de copii ca imediat clădirea să fie predată. La încercarea medicului de a calma spiritele, l-au împuşcat, după care au năvălit în spital, devastându-l complet, iar copiii aflaţi internaţi omorându-i şi aruncându-i afară pe geamuri.

„În comuna Olăneşti (Cetatea Albă) învăţătoarea Irina Ţapu a fost împuşcată de bandele evreieşti unite cu

cele bulgăreşti. (…)

„În Olăneşti (Tighina) autorităţile locale au fost omorâte de bandele teroriste.

„(…) au fost împuşcaţi de către bandele comuniste evreieşti colonelul Cernobescu (?), comandantul Reg. 7 Vânători Chişinău împreună cu căpitanul de rezervă Grumvescu [?], fost primar de Ungheni.

„(…) au fost asasinaţi sau prinşi – printre alţii – Col. Cornea de la Reg. 8 Roşiori, col. Grenaru, Maior Millo, Căpitan Posu, Căpitan Al. Mavrocordat.

„La Rădăuţi plutonierul Major Diaconu Ion, fost la Cercul de Recrutare (…) a fost molestat de o bandă de terorişti evrei care i-au rupt epoleţii.

„II. EVREII ÎN RESTUL ŢĂRII:

„În puţine împrejurări ca acelea prin care trecem azi populaţia evreiască din ţara noastră a reacţionat atât de uniform, evreii părăsind pe cât posibil contactul cu populaţia autohtonă. (…) Conştienţi de rolul important ce deţin în viaţa economic şi comercială, iar pe de altă parte încredinţaţi de avantagiile ce decurg pentru ei, în actuala situaţie politică internă, din puternică solidaritate de rasă, evreii şi-au regăsit în parte echilibru moral şi, în aşteptarea evenimentelor, se menţin într-o strictă rezervă.

„(…) o atitudine distinctă, care se caracterizează printr-o vie aversiune împotriva ţării noastre, manifestă în prezent evreii încadraţi în mişcarea sioniştilor revizionişti. Conducătorii revizioniştilor au dat (…) dispoziţiuni precise partizanilor lor, deţinători de capitaluri în diferite întreprinderi înfiinţate în colaborare cu românii şi germanii, să se retragă din afaceri. Totodată s-a interzis membrilor deţinători de valori şi caselor de credit evreieşti să acorde împrumuturi creştinilor, oricât de mare ar fi dobânda ce li se oferă.

„În schimb s-a decis intensificarea colectării de fonduri, îndeosebi în scopul ajutorării familiilor refugiaţilor evrei din Basarabia şi Bucovina, cât şi acelora din ţară cari au suferit de pe urma acţiunilor populaţiei româneşti faţă de actele de banditism săvârşite de evreii din provinciile

răpite.

„Pe de altă parte este de relevat, ca o ilustrare a sentimentelor de înveninată ură de care evreii sunt animaţi faţă de populaţia autohtonă, iniţiativa luată de un grup de doamne evreice, printre care şi *A. Bruchnor*, *Paula Schönfeld* şi *Rolly Petreanu*, de a organiza în ziua de 9 iulie a.c. la Sinagoga Centrală o slujbă religioasă, constituind «*un blestem contra românilor*» „(sublinieri în text). (…) *)

„Tot în legătură cu fondurile evreieşti, printre evreii sionişti din Capitală se discută ştirea după care, la Chişinău, evreii comunişti au devastat sediul organizaţiei sioniste, ridicând chiar maşinile de scris şi însuşindu-şi sumele colectate.

„Reacţiunea populaţiei româneşti faţă de cele petrecute în provinciile răpite şi îndeosebi excesele de violenţă ce au avut loc în trenuri continuă să fie exploatate, împreună cu o întreagă serie de versiuni menite să evidenţieze «rigorile pe care evreii vor fi nevoiţi să le îndure sub noul regim din România» de către agenţii comunişti şi evrei

*) Slujbele de blesteme au fost practicate de Fiii lui Israel din timpuri imemoriale. Iată din Cartea lui Iosua Navi cucerirea Palestinei – evreii aflându-se dincolo de Iordan, la Sitim, în apropierea Mării Moarte:

„Cap.1.1 După moartea lui Moise (…) a grăit Domnul cu Iosua (…) şi a zis: 2. «Moise, robul meu a murit. Scoală dar şi treci Iordanul tu şi tot poporul acest *în ţara pe care o voi da fiilor lui Israel*» (subl. mea).

Au trecut Iordanul, *după o slujbă de blesteme* au atacat cetatea Ierihonului: preoţii au trâmbiţat, Fiii lui Israel au strigat, zidurile s-au prăbuşit.

„Cap. 6.21 *i au dat junghierii* [*aşa a fost tradus în româneşte pentru*: „au îndeplinit blestemul”] *tot ce era în cetate*: *bărbaţi şi femei şi tineri şi bătrâni şi boi şi oi şi asini tot au trecut prin ascuţişul sabiei*” (subl. m.).

După această ispravă s-au îndreptat spre cetatea Ai:

„Cap. 8 1 – 2. „(…) voi da în mâinile tale pe regele din Ai şi pe poporul lui, cetatea şi ţinutul (…) să faci cu Ai şi cu

regele său tot ce ai făcut cu Ierihonul şi cu regele său”.; 25 – 26 (...) *„toţi locuitorii din Ai, bărbaţi şi femei care au căzut în ziua aceea au fost douăsprezece mii (...) Iosua nu şi-a pogorât mâna sa (...) până nu a dat pierzării pe toţi locuitorii din Ai*”.

Mai departe citez din Cap. 11, 17 – 23:

„(...) de la muntele Pele (...) până la Baal-Gad din Valea Libanului (...) *a luat pe toţi regii lor şi i-a lovit şi i-a ucis*. (...) *Căci aşa a fost de la Domnul (...) ca să fie datepieirii, ca să nu găsească milă* (...) Şi n-a rămas niciunul din Anachimi în pământul fiilor lui Israel, ci numai în Gaza, în Gât şi în Aşdod au rămas din ei”.

Şi iată din Capitolul 12:

„1. (...) regii pe care i-au bătut fiii lui Israel *şi al căror pământ l-au luat tot de*ciile răpite

„III. REACŢIUNEA POPULAŢIEI ROMÂNEŞTI

În ziua de 1 Iulie a.c. În trenul rapid Nr. 52, însoţitorul trenului şi soldatul Popa au bătut pe evreul Max Mendel din Bucureşti (...). În acelaşi tren mai mulţi soldaţi au bătut (...) pe evreii Weiss P. Lupu din comuna Dej, Baruh Gross din Galaţi şi Burcamin Gutman din Piatra Neamţ.

„— În ziua de 2 Iulie a.c. din trenul Nr. 8006 Galaţi-Buzău evreul Hovenstein Simion din Bucureşti a fost dezbrăcat şi lăsat în pielea goală, după care a fost aruncat jos în staţia Făurei (...)

„— În noaptea de 3 spre 4 Iulie a.c. a fost găsit aruncat din tren între staţiile Tecuci şi Cosmeşti evreul Leiba Segal (...); fiind rănit la cap, a fost internat în spital (...) Rănitul declară că a fost aruncat din tren (...) de mai mulţi militari.

„— În aceeaşi noapte a fost bătut de militari (...) evreul Grepner Simion din Focşani: coborând în staţia Râmnicul Sărat pentru a reclama, a fost din nou bătut de un aviator.

„— În ziua de 4 Iulie a.c. a fost adus în staţia Deduleşti la Brăila (...) evreul botezat Heliab Panait, licenţiat al Academiei Comerciale (...) grav rănit la cap.

Numitul a declarat că (...) a fost insultat de mai mulţi călători din tren, apoi aruncat jos. Nu cunoaşte pe agresori, însă crede că unul ar fi poliţist, iar altul artist la Teatrul Muncă şi Voie Bună.

„— Din trenul rapid Nr. 51 au fost aruncaţi, între staţiile Monteoru-Buzău, evreii Iancu Moise din Roman şi Iosif Marcu din Opnic-Slănic, premilitar, care a fost tăiat de tren. Din acelaşi tren, între staţiile Bebecu şi Joiţa au mai fost aruncaţi indivizii Schehter Israel din Bucureşti, soldat cu ordin de chemare al unui regiment de aviaţie care, în stare gravă, a fost transportat la spitalul militar din Buzău şi Emanoil Rigler, de 37 ani, funcţionar comercial din comuna Dudeşti-Ilfov.

„— Între staţiile Vintileanca şi Ulmeni au fost aruncaţi din tren trei indivizi, fiind accidentaţi mortal. Până în prezent nu au fost identificaţi.

„— Cu trenul personal Nr. 508 a fost adus la staţia Buzău (...) Locotenentul Beregler Edmund, originar din Hudoşul de Mureş-Turda, *moştenire dincolo de Iordan* (...)”.

13. (...) *de toţi treizeci şi unu de regi*”.

Toate atacurile asupra cetăţilor vizate erau precedate de *slujbe de blesteme* – vezi: Levitic (XXVII, 29), Deuteronom (VII, 26; XIII, 18), Iosua (VII, 17 – 27; VIII, 1 – 29), Fiii lui Israel practicau slujba de blesteme de la începutul istoriei lor. Atât în blesteme, cât şi în fapte, evreii dădeau o importanţă capitală *focului*: cetăţile, oamenii din ele erau. „Arşi-de-tot”, altfel spus: holocaustizaţi. Victima (desemnată) era întâi blestemată, abia apoi – de obicei, a doua zi – nimicită (în România, în iulie 1940 victimele fuseseră blestemate. după ce fuseseră agresate, umilite – însă nu toate ucise; astfel supravieţuitorii români *s-au răzbunat* pe evrei, după un an de zile).

basarabeni, în scopul determinării acestora de a se refugia în provindin compania de fortificaţii Râmnicu Sărat, aruncat din trenul rapid

(O

„IV. TRECEREA ÎN TERITORIUL OCUPAT DE

SOVIETICI „Se constată că afluenţa evreilor cari pleacă în provinciile răpite a scăzut într-o oarecare măsură (…) La această situaţie a contribuit în bună parte poate şi faptul că Legaţia URSS, nefiind în posesia unor instrucţiuni prea detailate nu dă lămuriri cuprinzătoare (…)”.

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, Secţia 2, dosar nr. 941, f. 558 – 566 Copie.

*

„Comandamentul M.U. [cod: Div. 1 Infanterie]

„Statul Major, Biroul 2 SECRET Nr. 40193/8 Iulie 1940

„BULETIN CONTRAINFORMATIV

„I. STAREA DE SPIRIT ÎN ARMATĂ: În general bună.

„II. POPULAŢIA CIVILĂ

„1. Populaţia românească

„Desfăşurarea evenimentelor menţine populaţia românească în aceeaşi stare de nelinişte şi îndurerare. Incidentele recente de pe frontiera de Est au provocat oarecari îngrijorări între locuitorii din zona acestei frontiere.

„Se semnalează că populaţia din Iaşi este impresionată şi revoltată de faptele comise de evrei cu ocazia evacuării Basarabiei. O reacţiune contra evreilor n-ar fi exclusă. (…)

„În legătură cu evacuarea teritoriului cedat URSS se semnalează: actele ostile ale evreilor din Bucovina şi Basarabia au determinat unele reacţiuni în rândurile elementului românesc. (…)

„Plutonierul Marinescu Petre din Regimentul 1 Vânători, fiind oprit de o coloană rusă cu cisterne, a dezarmat, cu ajutorul câtorva soldaţi toată coloana, capturând armamentul şi dând drumul trupei, dezarmată. Plutonierul a fost citat prin ordin de zi pe Armată, iar materialul capturat va fi înapoiat la cerere.

„Informaţiile ce nu contenesc a veni odată cu cei refugiaţi arată barbariile ce au de suferit românii, în special din partea evreilor şi a comuniştilor din teritoriile cedate. În special evreii au fost aceia care au iniţiat şi au

condus toate atrocităţile îndreptate contra elementului românesc. Se semnalează din Bucovina că un grup de 40 evrei au atacat cu focuri de armă depozitul de muniţii al Garnizoanei Rădăuţi. Atacul a fost respins de garda depozitului, doi atacatori rămânând în teren. (…)

„Diverse

„(…) În gara Dej militarii concentraţi au bătut mai mulţi evrei.

„Se bănuieşte că Organizaţia „Magyar a magyar-ért, prin agenţi curieri ar fi lansat un apel către populaţia din Ardeal pentru ca, împreună cu evreii, să provoace tulburări, pregătind astfel o acţiune contra guvernului. Membrii Organizaţiei „Rongyos Garda" şi „Szabad Csapatok" au fost echipaţi militari şi constituiţi în unităţi speciale" (…)

„D.O., Şeful de Stat Major

„Colonel (ss) Gheorghiu

„Pentru conformitate p. Şeful Bir. 2 Inf.

„Căpitan P. Dumitrescu".

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 506, dosar nr. 20, f. 97 – 98. Copie.

*

„Dare de seamă asupra modului cum s-a desfăşurat evacuarea Basarabiei (după primele informaţii culese)

„1. ORGANIZAREA EVACUĂRII

„Din declaraţiile funcţionarilor, militarilor şi populaţiei civile evacuaţi din BASARABIA şi BUCOVINA, rezultă că nu a existat o organizare a evacuării.

„Majoritatea celor evacuaţi învinuiesc autorităţile militare superioare şi guvernul care, deşi informat din timp asupra intenţiilor URSS, nu a permis funcţionarilor şi militarilor să-şi evacueze familiile şi avutul, ba mai mult, cei care au încercat să facă acest lucru au fost opriţi prin ordine severe, ameninţaţi cu pedepse.

„La cele de mai sus se adaugă faptul că nu s-au dat dispoziţiuni ca evacuarea funcţionarilor de le telefoane şi jandarmi să se facă odată cu trupele. Prin faptul că aceştia s-au evacuat mai înainte şi, în general, fără un plan

stabilit, legăturile telefonice au fost întrerupte, comunicările de ordine nu s-au mai putut da, iar actele de banditism provocate de populaţia minoritară şi de evrei au început pe toată adâncimea zonei, punând în pericol şi dezorganizând retragerea trenurilor cu materiale, muniţii, populaţie şi chiar a unităţilor militare. Faptul că o parte din gărzile de C.F. n-au ştiut de evacuare şi deci au rămas pe loc până târziu au asigurat scurgerea trenurilor şi au împiedicat actele de terorism.

„2. ANUNŢAREA TARDIVĂ A EVACUĂREI

„(...) Autorităţile civile, poliţie şi jandarmerie primind ordinul de evacuare târziu, nu au anunţat imediat populaţia civilă, gândindu-se în general mai întâi la familiile şi persoana lor. Evacuarea nu a fost anunţată nici în interior, aşa că multă [lume] a plecat în ultimul timp în Basarabia, fără să fie prevenită de evacuare.

„3. ACŢIUNEA COMUNISTĂ ÎN PREAJMA EVACUĂREI

„În ziua de 27 VI a.c., cercurile comuniste, în mare măsură evrei, fiind încunoştinţate de demersul URSS, au început propaganda filo-sovietică. În noaptea de 28/29 VI a.c. s-au răspândit manifeste comuniste tipărite, probabil în BUCUREŞTI, în ultimul timp (atacau problema PARTIDULUI NAŢIUNII), şi care se adresau soldaţilor din MOLDOVA, fiind aruncate în preajma cazărmilor, în atelierele CFR, în cartierele muncitoreşti etc. Vestea evacuării BASARABIEI a fost transmisă rapid în cercurile evreieşti şi comuniste, organizându-se acţiuni de teroare (...)

„4. ACŢIUNEA TERORISTĂ A COMUNIŞTILOR ŞI EVREILOR PE TIMPUL EVACUĂREI „(...) Manifeste comuniste aruncate din avioane în ziua de 29 VI îndemnau populaţia să împiedice evacuarea, ruinarea fabricilor, staţiile de cale ferată, podurile etc. (...) S-au aruncat şi exemplare din ziarul „LIBERTATEA" în care se făcea apologia regimului sovietic care vine să salveze BASARABIA şi BUCOVINA din mâinile românilor. Prin alte manifeste răspândite se îndemna muncitorimea şi ţăranii

să lupte în contra pregătirii de război a ROMÂNIEI, pentru desconcentrare, înapoierea rechiziţiilor şi pentru un guvern popular de prietenie cu URSS; se ataca de asemenea Coroana şi guvernul, vinovaţi de toate provocările în contra Rusiei Sovietice. Atmosfera de ostilitate creată, populaţia evreiască şi comuniştii s-au constituit în bande armate care s-au dedat la acte de sălbăticii împotriva famiilor celor care urmau să-şi transporte puţinul din averea lor pe care puteau să-l ducă în MOLDOVA.

„(…) Astfel au fost lăsate pradă bandelor de terorişti familiile funcţionarilor şi militarilor.

„TRANSPORTURILE DE EVACUARE „(…) *b) Transportul şi evacuarea populaţiei civile* „Cea mai mare greutate au întâmpinat-o funcţionarii şi populaţia civilă. Cu toate că unii dintre ei au reuşit să-şi împacheteze mobila şi îmbrăcămintea, nu aveau cu ce le transporta până la gară, birjarii refuzând să-i servească. Chiar dacă unii reuşeau să-şi încarce bagajele în vreo căruţă găsită întâmplător, erau întâmpinaţi de bande evreieşti care devastau conţinutul sau îl împărţeau. Trenurile fiind supraîncărcate, capii familiilor plecau în căutare de locuri, dar la întoarcere nu-şi mai găseau familia.

„Această panică era produsă de bandele evreieşti ce omorau pe funcţionarii români, lansând în acelaşi timp zvonuri că toate podurile peste Prut sunt aruncate în aer. Toate acestea au înspăimântat funcţionarii şi locuitorii întratât, încât unii au renunţat de a-şi vedea familiile, plecând pe jos spre Prut, mulţi dintre ei căzând victime bandelor evreieşti şi minoritare înşirate în satele din lungul drumului. (…) „c) *Transportul evreilor din Moldova în Basarabia* „în timp ce trupele şi populaţia din Basarabia îndura toate lipsurile şi batjocura evreilor, neavând unii dintre ei decât cămaşa, evreii ce se evacuau *în* Basarabia erau îmbrăcaţi în haine de sărbătoare, cu enorme cantităţi de bagaje şi însemnate sume de bani. Aceşti indivizi, precum şi bagajele lor au trecut necontrolate de nicio autoritate română”. (…)

„Şeful Biroului Statistic Militar „Iaşi

„Lt. colonel Ion Palade”.

Arhiva Ministerului Apărării Naţionale, fond 948, Secţia 2, dosar nr. 982, f. 116 – 156. Original.

Carol al II-lea, Jurnal:

„*La 30 iunie* [*1940*]: Incidente, mai ales cu populaţia evreiască, au avut loc pretutindeni. Din această cauză evacuările în multe locuri au fost imposibile. S-au împuşcat funcţionari, s-au atacat chiar unităţi militare”.

„*La 1 iulie*: Tot aceleaşi ştiri asupra exceselor şi agresiunilor din partea evreilor şi comuniştilor. Ele se fac mai ales asupra ofiţerilor care sunt adesea bătuţi şi degradaţi” [li s-au rupt/smuls epoleţii, n. m. P.G].

„*La 3 iulie*: Ştirile din Basarabia sunt foarte triste. Azi a fost ultima zi a evacuării şi a fost hotărâtă zi de doliu naţional. Steaguri cernite, în bernă. Evreii şi comuniştii s-au purtat oribil. Asasinatele şi molestările mă fac să mă tem că se vor produce reacţii primejdioase”.

„*La 6 iulie*: Ştirile din ţară sunt îngrijorătoare; purtarea evreilor din Basarabia şi Bucovina a fost aşa de rea cu ocazia evacuării încât a provocat o reacţie şi o indignare care se manifestă prin excese, asasinate, devastări”.

*

Din raportul Ministerului de Interne din 30 iunie 1940:

„Populaţia evreiască originară din Basarabia sau doritoare să se stabilească în URSS continuă să treacă Prutul pe teritoriul basarabean. În cursul zilei de astăzi 7.600 de evrei au trecut prin punctele Ungheni şi Cristeşti, 2000 de evrei prin Galaţi-Reni”.

*

„Toţi cei surprinşi în apropierea Prutului [pe malul stâng, devenit „sovietic”, n. m., P.G.] după 3 iulie 1940 au fost internaţi în lagăre şi supuşi la tot felul de vexaţiuni” 3).

*

„*În lunile iulie-octombrie 1940 au trecut în teritoriile*

cedate [adică în teritoriile devenite sovietice – n. şi subl. m.] *165.089* 4) *persoane*; *doar 15.000 persoane din cele peste 300.000 reţinute în lagăre sau refulate de la graniţa nouă au putut trece pe malul drept al Prutului*".

*

„Cei opriţi din drum ori refulaţi – internaţi ori nu în lagăre – erau jefuiţi prin:

„— Confiscarea banilor, a bijuteriilor, a hainelor de preţ;

„— Înşelăciune: internaţii erau obligaţi să predea «în păstrare» banii, lucrurile de preţ; la ieşire li se confiscau cele rămase;

„— În situaţii disperate (internare, refulare) li se propuneau «servicii» – obţinerea unor autorizaţii, contra 100 ruble – s-au înregistrat sute de plângeri contra unuia Raichmann din Chişinău, de altfel «lucrător» la NKVD".

Multe familii au fost sparte: unii membri au putut trece noua frontieră, alţii ba.

*

„— Aproximativ 25.000 de capi de familie (din Basarabia, din Bucovina) au primit ajutoare de la Comisariatul General pentru Aşezarea şi Plasarea Refugiaţilor" [în ceea ce mai rămăsese din România].

*

Carol II, însemnări zilnice, 1940 (citat de Stelian Neagoe în Bătălia pentru Bucovina, Helicon, 1992):

„… excese ale populaţiei minoritare, mai ales evreii care atacă şi insultă pe ai noştri, ofiţeri batjocoriţi".

„Azi (3 iulie) a fost ultima zi a evacuării şi a fost hotărâtă zi de doliu naţional. Evreii şi comuniştii s-au purtat într-un mod oribil. Asasinate şi molestări ale ofiţerilor şi ale celor care voiau să plece. Acestea mă fac să mă tem că se vor produce reacţii primejdioase".

*

Din rapoarte:

„Localităţile Căuşani şi Ialoveni au fost ocupate de trupele sovietice în 29 iunie orele 9 dimineaţa (…) Gara

Bolgrad a fost ocupată de 80 paraşutişti sovietici în scopul de a împiedica evacuarea trenurilor cu refugiaţi". (...) în 29 iunie în localitatea Ştefăneşti jud. Cernăuţi a fost arestat un ofiţer de grăniceri care, torturat în scopul obţinerii de date, a decedat. În.com. Bărboeşti jud. Storojineţ sovieticii au împuşcat pe şeful de post şi trei jandarmi care refuzaseră se predea armele". (...) „Ofiţerii Reg. 54 infanterie au fost arestaţi, dezbrăcaţi, maltrataţi (...) Aceeaşi soartă au avut şi cadrele Batalionului 2/R 39 infanterie în localităţile Geaga şi Manziriu. Ofiţerii şi subofiţerii au fost dezarmaţi, degradaţi şi jefuiţi. Populaţia civilă formată mai mult din evrei manifesta o mare bucurie de cele întâmplate şi fotografia pe ofiţerii dezarmaţi, degradaţi, batjocoriţi (...) între Bolgrad şi Românești sunt 9 – 10 trenuri cu familii de ofiţeri şi refugiaţi nemilitari care sunt maltratate şi jefuite de civilii localnici, bulgari şi găgăuzi. În gara Bolgrad a fost atacată de către elemente găgăuze şi bulgare înarmate Compania a 8-a de grăniceri-pază „Talmaz" îmbarcată la Căuşani. Militarii au fost dezarmaţi şi prădaţi de bocanci, bluze şi alte materiale (...) între Bolgrad şi Etulia circa 500 de cetăţeni din rândul populaţiei găgăuze şi bulgăreşti au atacat un tren militar. În urma schimburilor de focuri a fost grav rănit mecanicul locomotivei care a reuşit, cu eforturi supraomeneşti, să conducă trenul până la Galaţi. O garnitură de vagoane militare şi civile a fost sechestrată în gara Reni de către elemente ale armatei sovietice echipate în civil. (...) Coloanele regimentului 25 infanterie au fost în permanenţă însoţite de unităţi de tancuri sovietice şi survolate de avioane evoluând la joasă altitudine. Caporalul Hăulică Constantin din acest regiment a fost bătut de evrei fiindcă a încercat să ia dintr-o căruţă o lunetă goniometrică. Un soldat român, bolnav, transportat într-o căruţă a fost împuşcat după relatarea unui martor ocular: «Lăsaţi-ne măcar o căruţă, să-l putem duce pe bolnav», au cerut ofiţerii civililor care-i agresau. «Balnav! Nu trebuie balnav!» şi, într-o clipă câteva gloanţe sfărâmă ţeasta nefericitului soldat".

*

(Memoriul Institutului General de Statistică, 26 nov. 1940):

„1. *Situaţia de la 1930*. Ultimul recensământ a arătat că numărul locuitorilor de religie mozaică ai ţării era, *la 30 Decembrie 1930 de 756.930*, ceea ce reprezenta 4, 2% din totalul populaţiei. (...) în mediul rural un număr de 236.926 nu reprezenta decât 1, 6% din totalul locuitorilor rurali ai ţării. Dimpotrivă, în mediul urban, cei 520.004 locuitori de religie mozaică reprezentau 13, 6 % din totalul populaţiei.

„(...) Din masa totală (...) mai mult de un sfert trăia în Basarabia (27, 3%), peste o cincime în Moldova (21, 4%) (...) Procentul pe provincii este următorul: 10, 9% în Bucovina, 7, 2% în Basarabia, 7% în Crişana şi Maramureş, 6, 7 în Moldova, 2, 5% în Transilvania, 2, 3% în Muntenia şi numai 1, 5% în Banat, O, 5% în Dobrogea şi O, 2% în Oltenia. (...) Putem constata că în Bucovina 79, 3%, iar în Basarabia 77, 4% din populaţia trăind din comerţ se declarase a fi de neam evreiesc. În mediul rural din Basarabia această participare se ridică chiar la 80, 2%, iar în oraşele Bucovinei la 81, 4%. În oraşele Moldovei reprezintă 66, 2%, în sate 41%".

„*Modificările ce s-au produs între 1930 – 40*.

„(...) Modificarea cifrei populaţiei evreieşti prin migraţiuni nu este cunoscută cu exactitate [datorită] imigrărilor clandestine. (...) [ţinând seama de tendinţa de emigrare a evreilor din România] se poate socoti că nu au sporit în intervalul 1930 – 40 cu o cifră care să întreacă 50.000" [persoane].

„*3. Situaţia de după detaşările de teritorii*.

„Prin detaşările de teritorii din 1940 România a pierdut în întregime, respectiv, în parte mai multe din regiunile în care este aglomerată populaţia de religie mozaică.

„Din populaţia de religie mozaică de la 1930 de 756.930 persoane, România a pierdut (...) 427.962 persoane, adică 56% şi anume: *278.943 prin ocuparea Basarabiei, Bucovinei de Nord şi a regiunii Herţa* (s. mea,

P.G.), 148.273 prin atribuirea părţii de Nord a Transilvaniei către Ungaria şi 846 [persoane] prin cedarea Cadrilaterului.

„Cifra exactă a Evreilor pe teritoriul rămas (...) nu depăşeşte, după toate probabilităţile *400.000*, adică 2, 6 – 3% din populaţia actuală".

„Din iniţiativa lui N. Iorga, memoriu-protest (adresat Parlamentului), semnat: Maniu, C.I. Brătianu, N. Lupu, Al. Lapedatu, Halippa.

*

„Toate criticile împotriva guvernului, a regelui, a armatei: cenzurate".

*

Generalul Ion Antonescu, în scrisoarea către Carol II, înmânată cu ocazia unei audienţe [în iulie 1940] – urmarea: Antonescu a fost arestat şi sechestrat la mănăstirea Bistriţa...

„Majestate, Ţara se prăbuşeşte. În Basarabia şi în Bucovina se petrec scene sfâşietoare. Funcţionarii, familiile lor şi ale ofiţerilor au fost lăsate pradă celei mai groaznice urgii. (...) Poporul şi armata au fost dezarmaţi fără luptă. Demoralizarea lor este fără limite. Lipsa lor de încredere în conducători este totală. Ura lor împotriva vinovaţilor, a tuturor vinovaţilor de ieri şi de azi creşte.

„Consiliul de Coroană v-a hotărât să cedaţi. Deciziunea a dezlănţuit haosul. Consecinţa lui, anarhia şi anarhizarea sunt numai la începutul lor. Ţara care simte, ţara care vede, ţara care presimte, ţara toată e consternată, în panică – consternată şi în panică fiindcă a auzit de repetate ori pe primii miniştri, pe miniştrii ei declarând că «Suntem înarmaţi până în dinţi», că «Nu vom ceda nicio brazdă», că «Să avem încredere oarbă şi fără control în şefi, în priceperea şi înţelepciunea regelui». Nicio replică n-a fost tolerată. Orice strigăt public, de alarmă a fost înăbuşit, adesea sângeros. Ţara a mai avut încredere fiindcă generalul pe care Majestatea Voastră l-a acoperit cu cea mai mare încredere [Florea Ţenescu, n.m. P.G.] a declarat la un banchet că sunteţi «cel mai puternic

rege din Europa» şi în neuitata şi recenta declaraţie de la Chişinău (…) a asigurat-o că a încins-o cu un stăvilar de foc, de fier, de beton peste care nu se va trece.

„Realitatea s-a răzbunat – fiindcă era alta. (…)

„Am prevenit de ani de zile, în scris, verbal, guvernele, pe şefii militari, pe Majestatea Ta că va veni catastrofa de azi. Metodele întrebuinţate în selecţionare şi în conducere trebuiau să ne ducă fatal la aceasta. Am fost însă socotit răzvrătit şi lovit ca atare. (…)

„Ascultă-mă cel puţin în acest ceas, Majestate. N-am fost un duşman al Majestăţii Tale. Am fost un slujitor fanatic al acestui neam. Am fost înlăturat prin intrigi şi calomnii de acei care au adus ţara unde este şi de forţe oculte. Nu mai asculta de aceştia, Majestate.

„Ei te-au adus unde eşti şi ne-au adus unde ne găsim.

„Este ultimul meu strigăt de alarmă, Majestate”.

Până şi jurnaliştii simpatizanţi ai Sovietelor ca Tudor Teodorescu-Branişte au scris pagini de durere şi de revoltă împotriva „nedreptăţii istorice: răpirea Basarabiei şi a Bucovinei”.

*

S-a instaurat cenzura (rea) textelor critice la adresa guvernanţilor. Victime cunoscute: N. Iorga, Stelian Popescu – care a publicat integral articolul abia după alungarea lui Carol II – printre altele scria:

„Acei oameni care ne-au asigurat că grija lor de căpetenie este apărarea ţării, după două ore de consfătuire au ajuns să hotărască cedarea fără murmur a pământului ţării”.

„Nu se nenoroceşte un neam întreg pentru decenii, poate pentru secole, fără să se stabilească răspunderile”.

*

Cunoscute erau atitudinile critice ale generalilor Ciupercă şi Ştefl ea care, într-o convorbire cu generalul Iacobici i-a cu) spus:

«Te rog aminteşte domnului general Ţenescu că tot „alte considerente” au făcut să ne prăpădim aproape o armată. Ar fi timpul ca „alte considerente” să nu mai joace

rol în operaţiuni».

*

În Jurnalul său, Grigore Gafencu găsea că:

(…) „răspunsurile româneşti [la ultimatumul sovietic] au fost greşit concepute şi foarte prost formulate. La pretenţiile ruseşti referitoare la drepturile istorice şi etnice ale Rusiei asupra Basarabiei, nu am răspuns nimic: nicio punere la punct, niciun contraargument, niciun protest. Ne-am mulţumit să răspundem «pentru a câştiga timp» – pretinde Ministerul de Externe – că suntem gata să stăm de vorbă. Ruşii au înlăturat cu multă îndemânare intenţiile dilatorii cuprinse în nota de răspuns, aducându-ne numaidecât la cunoştinţă «programul de evacuare». Nemţii au informat guvernul sovietic că răspunsul nostru, dilatorâu în formă, înseamnă, totuşi, o acceptare. Fapt e că ne-am plecat în faţa forţei, fără s-o spunem şi fără să stăruim asupra bunului nostru drept. Nu am respins argumentarea sovietică, ci ne-am declarat gata, după ce am luat cunoştinţă de ea, să stăm de vorbă”.

*

Nicolae Iorga, articol din *Neamul Românesc* (3 iulie 1940):

„În acele momente de grea cumpănă s-au găsit, la noi, oameni care au avut cruzimea infamă «Să-şi râdă de dureri străine»: este vorba de comuniştii cărora Internaţionala a III-a le trasase sarcina de a intensifica acţiunile antinaţionale şi antistatale, pe baza mai vechii lozinci a «autodeterminării naţionalităţilor până la despărţirea de statul român»; Directiva Kominternului din 8 mai 1940 dădea indicaţii: «în faţa P.C., a clasei muncitoare şi a popoarelor din România /şic/ stă sarcina de a nu admite atragerea României în război. Să nu se admită transformarea României într-un cap de pod al imperialiştilor englezi şi francezi împotriva URSS. (…) Rezolvarea pe cale paşnică a chestiunii Basarabiei (…) constituie o condiţie necesară pentru apropierea de URSS (…) pentru preîntâmpinarea unui război, pentru pace»”.

*

În *Neamul românesc* din 6 iulie 1940, sub titlul „De ce atâta ură?” tot N. Iorga scrie 1):

„Se adună şi cresc văzând cu ochii documentele şi materialele, actele oficiale şi declaraţiile luate sub jurământ. Înalţi magistraţi şi bravi ofiţeri care şi-au riscat viaţa ca să apere cu puterile lor retragerea şi exodul românilor au văzut cu ochii lor nenumărate acte de sălbăticie, uciderea nevinovaţilor, lovituri cu pietre şi huiduieli. Toate aceste gesturi infame şi criminale au fost comise de evreimea furioasă ale cărei valuri de ură s-au dezlănţuit ca sub o comandă nevăzută. De ce atâta ură? Aşa ni se răsplăteşte bună-voinţa şi toleranţa noastră? Am acceptat acapararea şi stăpânirea iudaică multe decenii şi evreimea se răzbună în ceasurile grele pe care le trăim. Şi de nicăiri o dezavuare, o rupere vehementă şi publică de isprăvile bandelor ucigaşe de sectanţi sau sanguinari. Nebunia organizată împotriva noastră a cuprins târguri, oraşe, sate. Fraţii noştri îşi părăseau copiii bolnavi, părinţii bătrâni, averi agonisite cu trudă (…) în nenorocirea lor ar fi avut nevoie de un cuvânt bun, măcar de o fărâmă de milă. (…) Li s-au servit gloanţe, au fost sfârtecaţi cu topoarele (…) li s-au luat hainele, li s-a furat ce aveau cu dânşii, ca apoi să fie supuşi tratamentului hain şi vandalic. Românimea aceasta, de o bunătate prostească faţă de musafiri şi jecmănitori merita un tratament ceva mai omenesc din partea evreimii care se lăuda până ieri că are sentimente calde şi frăţeşti faţă de neamul nostru în nenorocire”.

*

„*Sâmbătă 6 iulie 1940*. Jale mare peste tot. Comitete pentru ajutorarea refugiaţilor din Basarabia şi Bucovina. Pagini întregi cu numele refugiaţilor şi locurile unde se află. Familii întregi despărţite în timpul bejeniei caută să afle unde se găsesc membrii lor. (…) Blestemat fie Carol şi toţi acei care l-au ajutat în politica lui nenorocită care ne-a dus la dezastrul de azi. Lumea vorbeşte în gura mare şi înjură pe (…?) [academicianul Dan Berindei a îngrijit-prin-suprimări nu doar aici jurnalul socrului său – n. m. P.G.] pe

Carol şi complicii săi. La fiecare pas auzi numele lui Tătărescu şi Urdăreanu. Toţi călătorii îi înjură pe aceştia, dar şi pe evrei, pe care-i consideră «trădători în slujba sovietelor». Ei povestesc tot felul de bazaconii în legătură cu atitudinea evreilor din Basarabia şi Bucovina faţă de trupele noastre şi /faţă de/ cele sovietice. Încerc să stabilesc adevărul, dar nu reuşesc. Constat că se formează un curent antisemit foarte puternic", „(...) Tragedia cu refugiaţii. Comunicate în legătură cu locurile unde sunt cazaţi (...) Listele de subscripţii continuă să adune bani pentru cei care şi-au părăsit căminele, ajungând azi nişte cerşetori pe drumurile ţării".

(*Ioan Hudiţă*, Jurnal politic, *1*, *pp. 231 – 233*)

*

Dintr-un raport de poliţie:

„Propagandiştii comunişti străbat satele basarabene, nu doar cu minorităţi importante, dar masiv româneşti, asigurându-i pe ţărani să nu se teamă de armata rusească şi promiţându-le pământ.

„În timp ce ocupantul străin brutaliza, teroriza populaţia din teritoriile anexate, PCR lansa în restul ţării manifeste prin care îşi exprima «satisfacţia şi entuziasmul pentru eliberarea de către Armata Roşie a Basarabiei şi Bucovinei de sub jugul boierilor români»; şi «Armata Roşie a muncitorilor şi ţăranilor, armata care ajută proletariatul din toată lumea de a se elibera de sub jugul imperialismului a intrat în acţiune. A păşit în Basarabia şi în Bucovina, de unde izgoneşte ciocoii şi moşierii care au supt sângele poporului şi va ajuta muncitorii şi ţăranii să scuture jugul capitalist şi să-şi croiască o viaţă fericită instaurând sovietele de muncitori, ţărani, soldaţi»".

*

Bilanţ comunicat de Marele Stat Major:

„*Au fost reţinuţi în timpul retragerii* [deci: între 28 iunie-3 iulie 1940, precizare necesară] şi *făcuţi prizonieri*:

„*282* ofiţeri, dintre care *cca. 100* erau activi".

„În timpul Retragerii («Săptămâna Roşie»): ucişi, dispăruţi:

„*356* cadre;
„*42.876* soldaţi şi gradaţi”.
*
Scrisori [nedistribuite, reţinute de Cenzura Militară]:
Soldatul Costică Delea din Teleorman scrie acasă:
„Ce-am văzut am să spun şi la morţi (…) Ni s-au luat caii, căruţele cu bagaje şi cu arme. Ofiţerii au fost bătuţi, li s-au rupt tresele, scuipaţi, dezbrăcaţi (…). Soldaţii ruşi nu s-au atins de noi, priveau şi râdeau cum civilii evrei ne băteau cu pietre şi cu ciomege, ne trăgeau de picioare de pe cai, ne dezbrăcau, ne batjocoreau, mai ales femeile parcă erau turbate (…). *Dar o vrea bunul Dumnezeu să ne-ntoarcem – atunci o să fie vai de mama lor, a jidanilor*” (subl. mea, P.G.).
*
Raport: Armata a 4-a către Marele Stat Major (2 iulie 1940): „Armata şi populaţia evacuată din Basarabia îşi manifestă revolta împotriva evreilor. Nu sunt excluse manifestaţiuni antisemite mai grave chiar din partea armatei” (…) *Se propune, de urgenţă, pentru a se evita noi drame, recuperarea ostaşilor care rătăcesc răzleţiţi între Prut şi Siret*” (subl. În text).
*
Grupul de Armate Nr. 1 informează Secţia II de la M. St. M:
„În ziua de 1 iulie [1940] s-a observat la mulţi ostaşi o stare de spirit de extremă agitaţie, soră cu nebunia, contra evreilor, stare de spirit care a degenerat în bătăi şi chiar omoruri. (…) Din discuţiile lor cu civilii s-a desprins hotărârea acestora [a militarilor] de a se răzbuna pe evrei din cauza atitudinii conaţionalilor lor din Basarabia şi din Bucovina”.
*
Comandamentul Grupului de Armate nr. 1, cu aprobarea Marelui Stat Major, hotărăşte măsurile:
— „În toate gările cu nod de cale ferată să se înfiinţeze birouri de informaţii care să îndrume pe ostaşii ce nu-şi găsesc unităţile;

— Gărzile militare din gări să fie întărite şi comandate de un ofiţer activ din garnizoana respectivă;

— Fiecare tren de persoane sau accelerat să fie însoţit de o gardă care va face poliţie în tren şi va preveni actele îndreptate împotriva evreilor”.

*

„Din păcate resentimentele nu au putut fi, toate, zăgăzuite: la 1 iulie [1940], la Iaşi, au fost distruse case ale unor evrei. Cele mai multe incidente s-au petrecut în gările unde se încrucişau trenuri care duceau Evrei spre Basarabia. Soldaţii răzleţi, furioşi, au molestat evreii care, în vagoane, arborau steaguri roşii şi pancarte provocatoare.

*

„Statul român, Ministerul Apărării şi de Interne: eforturi considerabile pentru a nu îngădui actele de răzbunare”.

*

Scrisoare de răspuns (octombrie 1941) a lui Ion Antonescu adresată lui Wilhelm Filderman (fost coleg de şcoală) care intervenise pentru ca evreii colaboraţionişti ai sovieticilor din Basarabia şi Bucovina să nu fie persecutaţi:

„(…) înţeleg durerea Dvs., dar trebuia să [o] înţelegeţi Dvs. toţi, la timp, pe a mea, care era a unui neam întreg. (…) V-aţi gândit ce s-a petrecut în sufletele noastre anul trecut la evacuarea Basarabiei [28 iunie-3 iulie 1940] şi ce se petrece azi (…), când plătim cu mult sânge ura cu care coreligionarii Dvs. din Basarabia ne-au tratat la retragere?(…) Dar, *potrivit unei tradiţii, voiţi să vă transformaţi şi de data asta din acuzaţi în acuzatori, făcându-vă că uitaţi* pricinile *care au determinat situaţiile pe care le plângeţi* (s.m. P.G.). Să-mi daţi voie să vă întreb şi prin Dvs. să-i întreb pe toţi coreligionarii Dvs. care au aplaudat cu atât mai frenetic, cu cât suferinţele şi loviturile primite de noi erau mai mari:

„Ce aţi făcut Dvs. anul trecut, când aţi auzit cum s-au comportat Evreii din Basarabia şi din Bucovina faţă de trupele româneşti care se retrăgeau şi până atunci

apăraseră liniştea şi belşugul acelor evrei? Vă reamintesc eu: înainte chiar de apariţia trupelor sovietice, Evreii (...) au scuipat ofiţerii noştri, le-au smuls epoleţii, le-au rupt uniformele şi când au putut, au omorât cu bâtele soldaţii. Avem dovezi fotografice. Aceşti ticăloşi au întâmpinat venirea trupelor sovietice cu flori şi au sărbătorit-o cu exces de bucurie. Avem fotografii doveditoare (...). În timpul ocupaţiei bolşevice aceia pentru care vă înduioşaţi astăzi au trădat pe bunii români, i-au denunţat urgiei comuniste şi au adus jalea şi doliul în multe familii româneşti. Din pivniţele Chişinăului se scot zilnic, oribil mutilate, cadavrele martirilor noştri (...) V-aţi întrebat de ce şi-au incendiat evreii casele înainte de a se retrage [în iulie 1941]? V-aţi întrebat de ce (...) am găsit copii evrei de 14 – 15 ani cu buzunarele pline de grenade? V-aţi întrebat câţi dintre ai noştri au căzut, omorâţi mişeleşte de coreligionarii Dvs., câţi au fost îngropaţi înainte de a fi fost morţi? (...)

„Sunt acte de ură împinsă până la nebunie pe care evreii Dvs. au afişat-o împotriva poporului nostru tolerant şi ospitalier (...) Drept răspuns (...) evreii Dvs., ajunşi comisari sovietici, împing trupele sovietice printr-o teroare fără seamăn, mărturisită de prizonierii ruşi, la un masacru inutil, numai pentru a ne provoca nouă pierderi. (...) în regiunea Mării de Azov, trupele noastre retrăgându-se temporar au lăsat câţiva ofiţeri şi soldaţi răniţi. Când au reluat înaintarea şi-au regăsit răniţii mutilaţi îngrozitor. Oameni care puteau fi salvaţi şi-au dat ultimul suspin în chinuri groaznice. Li s-au scos ochii, li s-au tăiat limba, nasul, urechile.

„Te îngrozeşti? Te înduioşezi? Te întrebi de ce atâta ură 2) din partea unor evrei ruşi cu care nu am avut niciodată nimic de împărţit?”

„Mareşal Antonescu „19.X. 1941

„P.S. Un soldat rănit din P. Neamţ a fost îngropat de viu din ordinul şi sub ochii comisarilor sovietici jidani, deşi nenorocitul implora să nu-l îngroape, arătând că are 4 copii”.

*

[Teşu Solomovici publică în iunie 2006 următoarele:

„Horia Herman Clejan nu deţinea nicio funcţie în Centrala Evreilor. Nici nu se prea amesteca în treburile comunităţii. Era arhitect şi, înainte de război, îi construise lui Ion Antonescu o casă la Predeal. Îi câştigase, se pare, simpatia. Aşa se face că, atunci când antisemitismul devenise politica de stat în România, Clejan a continuat să aibă acces la Mareşal. A fost invitat, la 8 septembrie 1941, să-şi spună părerea despre ordinul Consiliului de Miniştri care impunea tuturor evreilor din România sa poarte un semn distinctiv – o stea galbena în şase colţuri. Discuţia a avut loc într-un cadru neoficial, la reşedinţa lui Antonescu din Butimanu. La ea a participat şi Willi Filderman, preşedintele Federaţiei Uniunii Comunităţilor din România (FUCE). (…)

„Invitaţia fusese lansată, în dimineaţa aceleiaşi zile, pentru orele 18.00. Era duminica. În ziua de odihna, Conducătorul statului îl invita pe liderul evreilor la el acasă, la vila din comuna Butimanu. Ne aflam în vara lui 1941, după victoriile eclatante ale armatelor germane şi romane pe frontul de Răsărit, Hitler, stăpânul Europei şi Conducătorul unei tari aliate cu Germania nazista şi ale cărui trupe „sângerează pe frontul împotriva bolşevismului”, îl invita pe liderul evreimii-romane acasă la reşedinţa sa personală. Să vină împreună cu arhitectul evreu Horia Clejan.

„Două zile mai târziu, Consiliul de Miniştri a revocat ordinul cu privire la semnul distinctiv impus evreilor”.

În legătură cu această informaţie, ce mai poate spune Lucian Pintilie (vezi, mai departe), sprijinit de A. Oişteanu: cum stăm cu „steaua galbenă”?

„Arhitectul evreu Clejan nu se prea amesteca în treburile comunităţii. Totuşi, la 2 februarie 1944, s-a lăsat convins de conducătorii evrei şi i-a cerut mareşalului o audienţă. Antonescu îl invita la reşedinţa sa şi-i asculta plângerile. A doua zi (…) i-a trimis mareşalului o lungă scrisoare:

„Domnule mareşal, sunt fericit că mi-aţi făcut deosebita cinste acordându-mi audienta solicitata şi vă rog, înainte de toate, a primi mulţumirile mele cele mai profunde. Cele ce vreau să vă comunic sunt realităţi, sunt situaţii care, în ambianta actuală, ar fi bine dacă s-ar rezolva cât mai grabnic”. Clejan îi scrie despre situaţia evreilor din Transnistria: „După datele din 10 noiembrie 1943 ale Ministerului de Interne, au mai rămas 55.000 de supravieţuitori din cei 110.000 deportaţi. Din aceştia au fost repatriaţi 6300 de dorohoieni şi 700 de deportaţi politici, în total circa 7.000 de repatriaţi, rămânând aşadar 48.000. După datele culese însă de Comisia pentru Transnistria ar fi rămas 58.000, aceştia fiind ameninţaţi să fie distruşi, aşteaptă zi cu zi salvarea. Pentru ei şi soarta lor tragica suferă şi se frământa toată obştea evreiască. Pentru aceştia stau azi înaintea Domniei Voastre, să implor omenie şi iertare pentru cei ce-au greşit. Dacă unii din ei au fost deportaţi din vina de a fi gândit sau lucrat împotriva intereselor statului, jumătate din ei au şi plătit cu viaţa lor aceasta greşeală, iar cei rămaşi au ispăşit cu prisosinţă prin suferinţele lor, cum însă mulţi n-au fost vinovaţi, ei au ispăşit totuşi cu cei vinovaţi moartea, mizeria şi lipsurile. Ştiu ca s-au făcut numeroase întâmpinări la Domnia Voastră în aceasta cauza şi ca s-ar fi luat oarecare măsuri în această direcţie. S-a hotărât şi repatrierea copiilor orfani, dar numai până la 15 ani şi numai orfanii de ambii părinţi. Vă rog să aprobaţi ca aceasta măsură să-i cuprindă pe toţi minorii până la 21 de ani, orfani chiar numai de un singur părinte. Ceilalţi deportaţi din Transnistria ar fi indicat să fie duşi, după posibilităţile de transport, în localităţile situate mai aproape de Nistru, pentru a nu fi lăsaţi în voia sorţii dacă evenimentele s-ar precipita, iar apoi treptat să fie trimişi în oraşele de origine sau în lagărele din Vechiul Regat”. În legătură cu evreii deportaţi dincolo de Bug, (…) „Dincolo de Bug au fost trimişi evrei în detaşamentele de munca pentru „Organizaţia Todt” şi altele. Despre aceştia se spune că ar fi fost omorâţi cu toţii, ultimii 433 la 10

decembrie 1943, fapt confirmat de o scrisoare din Tulcin. Aceasta scrisoare mai afirma ca toţi evreii din Oradotca, Crasnopolka şi Tarasifca ar fi pierit până la ultimul. Aceasta fiind situaţia de dincolo de Bug, vă rog cu multă insistenta a dispune ca persoane să plece la faţa locului spre a cerceta dacă mai sunt acolo evrei deportaţi şi a lua măsuri urgente de repatriere”. Referitor la situaţia evreilor din Vechiul Regat şi Transilvania de Sud, Clejan îl roagă pe mareşal „să nu fie supuşi la taxe excesive”, pentru ca „majoritatea evreilor lupta cu greutăţile vieţii şi au de suportat pe lângă contribuţiile directe şi taxele militare, întreţinerea tuturor acelora plecaţi la munca şi a familiilor lor, întreţinerea populaţiei evacuate din oraşe şi târguri, a celor deportaţi, a spitalelor, şcolilor etc. Toţi aceştia, gratie spiritului domniei-voastre de dreptate şi omenie, gratie voinţei domniei-voastre, cu toate restricţiunile şi sacrificiile impuse, au credinţă şi nădejdea că vor putea trăi, munci şi răzbi pana la vremuri mai bune. Ei sunt cu tot sufletul pentru triumful dreptăţii neamului românesc şi va exprima prin mine tot devotamentul şi recunoştinţa. Să trăiţi, domnule mareşal. H. Clejan”.

„Mareşalul citeşte scrisoarea lui Clejan, împinge mai încolo de pe birou harta operaţiunilor militare, şi – culmea! – ia o foaie alba şi începe să-i scrie evreului. Reproducem in extenso aceasta scrisoare, e un document istoric şi psihologic de mare însemnătate:

„Bucureşti, 4 februarie 1944.

„Domnule Clejan, scrisoarea dv. referitoare la situaţia evreilor din Transnistria şi de-a lungul Bugului, ca şi cele relative la dispensarea din obligativitatea prestării muncii de folos obştesc, mi-a dat ocazia de a reţine din nou o serie de aspecte ale problemei evreilor în România în limitele realităţii, determinate de situaţia de război şi de evenimentele precedente acestuia. După cum v-am declarat şi oral, am fost nevoit să evacuam evreii din Basarabia şi Bucovina, căci datorită comportării lor oribile în timpul ocuparâi acestui teritoriu de către ruşi, populaţia a fost atât de puternic întărâtata împotriva acestora, ca

fără aceste măsuri de securitate ar fi avut cele mai groaznice pogromuri. Cu toate că am fost hotărât să evacuez pe toţi evreii din Basarabia şi Bucovina, prin diferite intervenţii, am fost împiedicat s-o fac. Astăzi regret că nu am făcut aceasta căci am constatat că din rândul evreilor rămaşi acolo, elemente nedemne au fost recrutate de către adversarul ţării noastre. Nu exista nicio organizaţie comunista sau terorista, descoperita de organele noastre de poliţie căreia sa nu-i aparţină şi evrei şi adesea ele sunt constituite numai de evrei. Aceasta este tragedia rasei evreilor de a nu fi recunoscători, de a se opune ţării în care ei trăiesc şi de la care trag foloase. De aceea atrag şi de data aceasta atenţia ca, dacă evreii şi pe mai departe vor continua să submineze statul tolerant, vor atrage după sine urmări şi mai grele decât până acum, căci statul nu poate lăsa nepedepsiţi pe aceia care, profitând de aceasta toleranta, se străduiesc într-un fel criminal să ducă statul la prăbuşire. Mai departe, nu trebuie să uităm ca noi avem în Transnistria peste de romani şi de partea aceasta a Bugului tot aşa de mulţi care, în cazul ca frontul se apropie de granitele noastre, ar trebui să vină în România liberă. Situaţia acestor fraţi ai noştri ridica pentru naţiunea romană una din cele mai grele probleme de conştiinţă şi eu sunt profund îngrijorat pentru cei de romani, pe care nu pot să-i adăpostesc în ţară. Se înţelege de la sine ca în astfel de împrejurări este pentru mine o imposibilitate morala şi politica de a consimţi la aducerea înapoi a evreilor din Transnistria. Despre aceasta nu poate fi vorba. Voi dispune însă ca evreii din imediata apropiere a frontului să fie aduşi în sudul Transnistriei, de unde, apoi să poată fi transportaţi din tara, de către comunitatea evreiască, prin legăturile pe care le are în străinătate. Dintre evreii din Transnistria au fost recolonizaţi numai aceia care au fost deportaţi acolo din greşeală, adică aproximativ 7.000 de evrei din Dorohoi şi 4.000 de copii orfani. În războiul actual care se extinde asupra întregului glob pământesc, evreii nu sunt iertaţi de suferinţele şi mizeriile pe care aproape întreaga omenire trebuie să le

îndure. Dacă în timpul lipsei alimentelor şi a condiţiilor neigienice de viaţă au fost secerate şi vieţi ale evreilor, aceasta înseamnă ca legile nemiloase ale războiului, pe care nu noi l-am provocat, au impus şi evreilor imperativul de a plăti tributul de sânge. Romanii, care lupta în primele linii ale frontului, mor zilnic cu miile. Însă ca un om de factura europeană, nu am suportat niciodată omorurile împotriva nimănui şi nu pot să fac acest lucru. Am luat măsuri şi le voi lua şi pe mai departe, ca astfel de omoruri să nu se comită nici împotriva evreilor, oriunde s-ar găsi. În ce priveşte dispensarea de obligativitatea prestării muncii de folos obştesc şi exercitarea profesiei, aceasta este o problemă în care nu mă amestec şi nu mă priveşte. Cred însă că nu se poate face o comparaţie între contribuţia materiala a acelor evrei care sunt pentru dispensarea lor de la obligativitatea prestării muncii de folos obştesc şi jertfa de sânge a acelora care cu arma în mâna contra duşmanului, apara şi asigura viaţa şi munca tuturor acelor care se găsesc în patrie, deci şi a evreilor. Aceste obligaţii au fost stabilite în înţelegere cu Centrala Evreilor şi o mare parte a obligaţiilor servesc intereselor Centralei şi sprijină familiile de evrei lipsite de mijloace.

Mareşal Antonescu”.

Teşu Solomovici încheie comentariul la acest episod:

„Frumoasa epistola, aproape pastorala, umanista, dar nu trece nici măcar o zi, ca acelaşi Ion Antonescu, „omul de factura europeană” care purta un dialog civilizat cu un lider al evreilor oprimaţi, promiţându-i anumite înlesniri, să se manifeste îngrozitor de câinos. Auzind de la Guvernatorul Transnistriei, Alexianu, ca evreii mor pe capete din cauza tifosului şi exista pericolul extinderii epidemiei („Trebuie să-i dezinfectez, altfel o să-i infecteze pe toţi”), mareşalul îi recomanda acestuia, cu cinism: „Lasă-i, să mai moara pe-aceia”. Este acelaşi Antonescu care închide ochii şi se face ca nu ştie de miile de refugiaţi evrei din Polonia, Ungaria, Franţa, chiar şi din Germania care se strecoară în România ca să-şi salveze vieţile. Ce asimetrie de psihologie umană imposibil de înţeles!”

Din care rezultă un Antonescu, nu doar brutal, „antisemit”, ci chiar „fascist”, după opinia istoricului A. Pippidi – ci şi perfid, cinic].

*

Din raportul Ministerului de Interne din 30 iunie 1940:

„Populaţia evreiască originară din Basarabia sau doritoare să se stabilească în URSS continuă să treacă Prutul pe teritoriul basarabean.

În cursul zilei de astăzi 7.600 de evrei au trecut prin punctele Ungheni şi Cristeşti, 2000 de evrei prin Galaţi-Reni”.

*

„Toţi cei surprinşi în apropierea Prutului [pe malul stâng, devenit „sovietic”, n. m., P.G.] după 3 iulie 1940 au fost internaţi în lagăre şi supuşi la tot felul de vexaţiuni” 3).

*

„În lunile iulie-octombrie 1940 au trecut în teritoriile cedate [adică în teritoriile devenite sovietice – n. şi subl. m.] *165.089* 4) *persoane; doar 15.000 persoane din cele peste 300.000 reţinute în lagăre sau refulate de la graniţa nouă au putut trece pe malul drept al Prutului*”.

*

„Cei opriţi din drum ori refulaţi – internaţi ori nu în lagăre – erau jefuiţi prin:

„— Confiscarea banilor, a bijuteriilor, a hainelor de preţ;

„— Înşelăciune: internaţii erau obligaţi să predea «în păstrare» banii, lucrurile de preţ; la ieşire li se confiscau cele rămase;

„— În situaţii disperate (internare, refulare) li se propuneau «servicii» – obţinerea unor autorizaţii, contra 100 ruble – s-au înregistrat sute de plângeri contra unuia Raichmann din Chişinău, de altfel «lucrător» la NKVD”.

*

„— Multe familii au fost sparte: unii membri au putut trece noua frontieră, alţii ba.

*

„— Aproximativ 25.000 de capi de familie (din Basarabia, din Bucovina) au primit ajutoare de la Comisariatul General pentru Aşezarea şi Plasarea Refugiaţilor” [în ceea ce mai rămăsese din România].

*

Carol II, însemnări zilnice, 1940 (citat de Stelian Neagoe în Bătălia pentru Bucovina, Helicon, 1992):

„… excese ale populaţiei minoritare, mai ales evreii care atacă şi insultă pe ai noştri, ofiţeri batjocoriţi”.

„Azi (3 iulie) a fost ultima zi a evacuării şi a fost hotărâtă zi de doliu naţional. Evreii şi comuniştii s-au purtat într-un mod oribil. Asasinate şi molestări ale ofiţerilor şi ale celor care voiau să plece. Acestea mă fac să mă tem că se vor produce reacţii primejdioase”.

*

Din rapoarte:

„Localităţile Căuşani şi Ialoveni au fost ocupate de trupele sovietice în 29 iunie orele 9 dimineaţa (…) Gara Bolgrad a fost ocupată de 80 paraşutişti sovietici în scopul de a împiedica evacuarea trenurilor cu refugiaţi”. (…) în 29 iunie în localitatea Ştefăneşti jud. Cernăuţi a fost arestat un ofiţer de grăniceri care, torturat în scopul obţinerii de date, a decedat. În.com. Bărboeşti jud. Storojineţ sovieticii au împuşcat pe şeful de post şi trei jandarmi care refuzaseră se predea armele”. (…) „Ofiţerii Reg. 54 infanterie au fost arestaţi, dezbrăcaţi, maltrataţi (…) Aceeaşi soartă au avut şi cadrele Batalionului 2/R 39 infanterie în localităţile Geaga şi Manziriu. Ofiţerii şi subofiţerii au fost dezarmaţi, degradaţi şi jefuiţi. Populaţia civilă formată mai mult din evrei manifesta o mare bucurie de cele întâmplate şi fotografia pe ofiţerii dezarmaţi, degradaţi, batjocoriţi (…) între Bolgrad şi Romăneşti sunt 9 – 10 trenuri cu familii de ofiţeri şi refugiaţi nemilitari care sunt maltratate şi jefuite de civilii localnici, bulgari şi găgăuzi. În gara Bolgrad a fost atacată de către elemente găgăuze şi bulgare înarmate Compania a 8-a de grăniceri-pază „Talmaz” îmbarcată la Căuşani. Militarii au fost

dezarmaţi şi prădaţi de bocanci, bluze şi alte materiale (...) între Bolgrad şi Etulia circa 500 de cetăţeni din rândul populaţiei găgăuze şi bulgăreşti au atacat un tren militar. În urma schimburilor de focuri a fost grav rănit mecanicul locomotivei care a reuşit, cu eforturi supraomeneşti, să conducă trenul până la Galaţi. O garnitură de vagoane militare şi civile a fost sechestrată în gara Reni de către elemente ale armatei sovietice echipate în civil. (...) Coloanele regimentului 25 infanterie au fost în permanenţă însoţite de unităţi de tancuri sovietice şi survolate de avioane evoluând la joasă altitudine. Caporalul Hăulică Constantin din acest regiment a fost bătut de evrei fiindcă a încercat să ia dintr-o căruţă o lunetă goniometrică. Un soldat român, bolnav, transportat într-o căruţă a fost împuşcat după relatarea unui martor ocular: «Lăsaţi-ne măcar o căruţă, să-l putem duce pe bolnav», au cerut ofiţerii civililor care-i agresau. «Balnav! Nu trebuie balnav!» şi, într-o clipă câteva gloanţe sfărâmă ţeasta nefericitului soldat".

*

(Memoriul Institutului General de Statistică, 26 nov. 1940):

„1. *Situaţia de la 1930*. Ultimul recensământ a arătat că numărul locuitorilor de religie mozaică ai ţării era, *la 30 Decembrie 1930 de 756.930*, ceea ce reprezenta 4, 2% din totalul populaţiei. (...) în mediul rural un număr de 236.926 nu reprezenta decât 1, 6% din totalul locuitorilor rurali ai ţării. Dimpotrivă, în mediul urban, cei 520.004 locuitori de religie mozaică reprezentau 13, 6 % din totalul populaţiei.

„(...) Din masa totală (...) mai mult de un sfert trăia în Basarabia (27, 3%), peste o cincime în Moldova (21, 4%) (...) Procentul pe provincii este următorul: 10, 9% în Bucovina, 7, 2% în Basarabia, 7% în

Crişana şi Maramureş, 6, 7 în Moldova, 2, 5% în Transilvania, 2, 3% în Muntenia şi numai 1, 5% în Banat, O, 5% în Dobrogea şi O, 2% în Oltenia. (...) Putem constata că în Bucovina 79, 3%, iar în Basarabia 77, 4% din populaţia trăind din comerţ se declarase a fi de neam

evreiesc. În mediul rural din Basarabia această participare se ridică chiar la 80, 2%, iar în oraşele Bucovinei la 81, 4%. În oraşele Moldovei reprezintă 66, 2%, în sate 41%".

„*Modificările ce s-au produs între 1930 – 40*.

„(...) Modificarea cifrei populaţiei evreieşti prin migraţiuni nu este cunoscută cu exactitate [datorită] imigrărilor clandestine. (...) [ţinând seama de tendinţa de emigrare a evreilor din România] se poate socoti că nu au sporit în intervalul 1930 – 40 cu o cifră care să întreacă 50.000" [persoane].

„3. *Situaţia de după detaşările de teritorii*.

„Prin detaşările de teritorii din 1940 România a pierdut în întregime, respectiv, în parte mai multe din regiunile în care este aglomerată populaţia de religie mozaică.

„Din populaţia de religie mozaică de la 1930 de 756.930 persoane, România a pierdut (...) 427.962 persoane, adică 56% şi anume: *278.943 prin ocuparea Basarabiei*, *Bucovinei de Nord şi a regiunii Herţa* (s. mea, P.G.), 148.273 prin atribuirea părţii de Nord a Transilvaniei către Ungaria şi 846 [persoane] prin cedarea Cadrilaterului.

„Cifra exactă a Evreilor pe teritoriul rămas (...) nu depăşeşte, după toate probabilităţile *400.000*, adică 2, 6 – 3% din populaţia actuală".

NOTE

1) Evreii contestă existenţa „listelor negre" agitate din primele ore ale zilei de 28 iunie 1940, alcătuite (nu doar din disciplină de partid, ci din datorie a comunităţii) în zdrobitoare majoritate de congenerii lor – după care urmau să se facă arestările „duşmanilor" – de clasă – de naţie – de rasă; de asemeni contestă numărul imens al NKVD iştilor evrei care au participat la teroarea bolşevică din Basarabia şi din Bucovina de Nord.

Consultând monumentala Basarabia necunoscută, în 4 volume, alcătuită de Iurie Colesnic, apărută la Chişinău, începând din 1993 (v. Bibliografia), aflăm *când* fuseseră arestaţi acei intelectuali basarabeni mai puţin cunoscuţi,

care nu reuşiseră să se refugieze peste Prut şi pe dată populaseră închisoarea din Chişinău. La sfârşitul lui august (1940), doar la două luni după Ocupaţia Bolşevică se aflau încarceraţi în jur de 8.500 deţinuţi – doar acolo, însă asemenea „aşezăminte" funcţionau din plin în fiecare capitală de judeţ, iar la Tiraspol, pe malul stâng al Nistrului, una „foarte specială".

Dacă *listele* – în fapt: fişe personale, dosare de cadre – nu ar fi fost pregătite de cine ştie când (ba ştim: din 1918!) şi nu ar fi trecut din familie în familie – (citeşte: din celulă de partid bolşevic în celulă de partid bolşevic, jucând rol şi de serviciu de cadre şi de informaţii), arestările nu ar fi avut loc atât de operativ după „eliberarea Basarabiei de către Armata Roşie"…

…Ce s-a întâmplat cu basarabenii şi cu bucovinenii *„refugiaţi în România"*? – ce întrebare! ce nonsens, ce adevăr cumplit!:

Din dimineaţa zilei de 24 august 1944, am devenit – alături de „criminalii de război" – categoria cea mai periculoasă în ochii noului regim: *din acel moment am fost hăituiţi, arestaţi, internaţi în lagăre „de repatriere"*; *cei având şansa de a rămâne „refugiaţi în România"*, *au fost convocaţi mereu (până în 1953, după moartea lui Stalin) la poliţie, la jandarmerie, la miliţie, la securitate*; *în 1951 au fost deportaţi în Bărăgan, ca „titoişti"*; *mereu declasaţi în profesiile lor, consideraţi, nu doar „clasă socială" aparte, ci etnie deosebită, deci persecutabilă, ca, mai târziu, germana, din ianuarie 1945, sârba din 1949*; *cei care nu erau arestaţi trebuiau să se considere mai mult-decât-norocoşi*; *în schimb erau bănuiţi de românii localnici – munteni, olteni, bănăţeni, mai vârtos ardeleni – că ar fi „oameni ai ruşilor, favorizaţi"*. *De ce*? *fiindcă erau basarabeni*; *ca cine*? *– ca o mare parte din evreii instalaţi la conducerea ţării*; *fiindcă unii erau profesori de limbă rusă – de ce*? *fiindcă erau basarabeni*! *– ca evreii care ocupaseră toate scaunele importante*: *în securitate, în justiţie, în administraţie, în economie, în politica externă, în cultură şi se exprimau numai în ruseşte. Mulţi dintre*

românii basarabeni şi bucovineni, cerşetori pe drumurile propriei lor ţări, au devenit / au fost oameni pierduţi pentru ei înşişi, pentru familiile lor; şi pentru naţiune.

Acum este vorba de rămaşii-pe-loc, la sânul Marii Familii a Popoarelor Sovietice, consecinţă: înghiţiţi de Monstrul Bolşevic şi deveniţi, pentru a câta oară? *„pribegi în proprie ţară”*.

Nevrând să rămân mai prejos de evreii basarabeni (multe lucruri am învăţat de la ei, în primul rând: *neuitarea*; în al doilea: *listarea*), voi înşira – deocamdată – numele câtorva personalităţi culturale, didactice, artistice, religioase, politice, administrative, *în majoritate foşti membri ai Sfatului Ţării, deci consideraţi de bolşevici* trădători de patrie (*ai Rusiei*!), *deputaţi în Parlamentul României*. În dreptul fiecăruia, voi menţiona data arestării, data morţii – în detenţie – sau a execuţiei. Ordinea este cea în care aceştia au fost repertoriaţi în Basarabia necunoscută de Iurie Colesnic:

Gheorghe A. Rusu: pedagog, poet, dramaturg; deportat cu întreaga familie la 13 iunie 1941; mort de epuizare în lagărul OLT-5 Ivdel, Sverdlovsk, în 1942

Constantin Leancă: arestat la 6 iulie 1940; mort de distrofie într-o staţie de cale ferată, în regiunea Gorki, în 1942

Nicolae Secară: membru al Sfatului Ţării; arestat la 30 iulie 1940, mort în 1942

Paul Vatamanu: arestat la 25 iunie 1941, mort în 1941 – 42?

Aurel Ştefanelli: nu se ştie când anume a fost arestat în cursul anului 1941, mort în 1945 (?)

Ion Codreanu („Moş Ion”): arestat 30 iunie 1940; în 1941 – a fost schimbat cu Ana Pauker; singurul supravieţuitor dintre membrii Sfatului Ţării căzuţi în mâinile NKVD

Ion Bahtalovski: biolog, agronom, specialist în viticultură, autor de lucrări de specialitate; arestat în 26 iulie 1940, mort de distrofie în 1944

Alexandru Baltaga: preot, membru al Sfatului Ţării;

arestat la 30 august 1940, mort în 1941, în spitalul închisorii din Kazan

Vasile Chiparis: pictor; legionar; arestat la 24 aprilie 1941, executat în 1942

Alexandru Ciulcu: profesor, istoric, scriitor, a condus Straja Ţării; arestat la 26 iulie 1940, mort în 1942

Teodosie Cojocaru: militar, om politic, membru al Sfatului Ţării; arestat în iulie 1940, mort în 1941

Gheorghe Druţă: profesor, militar, publicist; arestat la 6 noiembrie 1940 – dispărut în Siberia

Vasile Gafencu: agricultor, arestat de NKVD la 5 octombrie 1940, mort în 1942 – unde? (Tată al lui Valeriu Gafencu, student, poet creştin martirizat la Piteşti, în reeducare, mort în 18 febr. 1952, în spitalul închisorii Tg. Ocna pentru că refuzase „îngrijirea medicală condiţionată”)

Cezar Stoica: avocat, poet, publicist (frate cu Titus Stoica); arestat în 7 august 1940, mort de epuizare în 1942 în lagărul din Nijne-Amursk

Vladimir Bodescu: jurist, membru al Sfatului Ţării, arestat la 10 august 1940, mort de epuizare, în 1941

Ştefan Balamez: arestat în 28 iunie 1940, membru al Sfatului Ţării – unul dintre cei care votaseră împotriva Unirii, dar şi el a fost arestat – a dispărut în Siberia

Nicolae Bivol: membru al Sfatului Ţării, profesor, jurnalist, om politic, fost primar al Chişinăului, arestat în 3 august 1940, dispărut în Siberia

Nicolae Ignatiuc: agricultor, membru al Sfatului Ţării, arestat la 23 iulie 1940, executat în 1943

Emanoil Catelli: membru al Sfatului Ţării, agronom, om politic, istoric, publicist; arestat la 5 iulie 1940, executat în 1943

Alexandra Juriari Russo: înrudită cu Alecu Russo; membru marcant al Mişcării Legionare; arestată la 7 iulie 1940, decedată în unul din lagărele din Karaganda, în 1943

Ştefan Botnariuc: membru al Sfatului Ţării, învăţător, arestat în 27 iulie 1940, mort în 1941

Ioachim Arhip: învăţător; arestat la 12 ianuarie 1941; dispărut în unul din lagărele din zona Arhanghelsk – când?

Al. Terziman (*Altersohn*): jurnalist de (foarte) stânga, după Cedare a fost în graţiile sovieticilor; arestat la 22 iunie 1941; i se pierde urma în 1943, în Gulag

Ieremia Cecan: preot; arestat în 12 iulie 1940, executat la 27 iunie 1941

Ion Halippa (fratele mai mare al lui Pantelimon): teolog, istoric, arheolog, autor de lucrări de specialitate; în corespondenţă cu Haşdeu, Muzicescu, Z. Arbore; revoluţia bolşevică din 1917 l-a surprins la Berdiansk; după 27 martie 1918 a fost arestat; liberat, nu i s-a permis trecerea Nistrului în Basarabia românească; a fost ţinut ostatic în URSS în ciuda nenumăratelor intervenţii (Rakovski, Nina Arbore, Titulescu); a fost arestat în multe rânduri, ultima oară la 25 iunie 1941; asasinat împreună cu fiul său în închisoarea din Zaporojie.

Aceşti 25 de oameni (cărora li se adaugă alţi cinci membri ai Sfatului Ţării: Teodor Neaga, Pantelimon Sinadino, Grigore Turcuman, Teodor Uncu şi Luca Ştirbeţ), au fost listaţi şi ei de concetăţenii lor/noştri evrei cu mult înainte de 28 iunie 1940, ba, de ce nu? începând din 27 martie 1918! apoi arestaţi. Ei nu fac parte din primul eşalon al intelectualilor basarabeni; însă şi ei au reprezentat importante valori culturale, ştiinţifice, artistice, morale ale comunităţii noastre, exprimându-se, înflorind în doar cei 22 de ani de libertate: 1918 – 1940. Au fost lichidaţi şi ei „pe baza" listelor-dosarelor alcătuite de prietenii-noştri-de-veacuri, evreii din Basarabia, liste consfinţite prin:

Hotărârea Nr. 1201 – 471:

Cu privire la activitatea tribunalelor militare pe teritoriul Basarabiei şi nordului Bucovinei", *semnată de Molotov la 9 iulie 1940*…

Cele mai frecvente nume ale „truditorilor NKVD", în procesele verbale de anchetă, sunt: *Goldenberg*, *Ştain*, *Şteineman*, *Levin*, *Şatkih*, *Israelov*, concetăţeni ai anchetaţilor, vorbitori de limbă română. Ultimul menţionat

(*Israelov* – apare şi unul *Israelevski*, nu ştiu dacă era tot *Israelov* sau altul) fiind şi „expertul” în materie de presă românească: acuzaţiile lui se rezemau pe citate din scrierile arestaţilor interpretate bolşeviceşte, deci ilogic şi pe neadevăruri flagrante, delirant formulate, exemple: „*X, membru al partidului culacilor anti-sovietici*” citeşte: Partidul Naţional-Ţărănesc; „*Y, membru al partidului fascist liberal*”; „*Z a făcut parte din gruparea trădătoare de patrie, Sfatul Ţării*” şi alte perle de gândire strâmbă şi de limbă şchioapă care din nefericire trimiseseră la moarte milioane de nevinovaţi – până atunci doar în Rusia; din 1939 şi în Polonia; din vara anului 1940 şi în Ţările Baltice, apoi, din 194445 şi în Ungaria, şi în Cehoslovacia, şi în Bulgaria, şi în România câtă mai rămăsese.

Cei care au reuşit să plece peste Prut atunci, în săptămâna Roşie – 28 iunie-3 iulie 1940 – au supravieţuit. Unii au fost „recuperaţi” de ruşi în 1944, duşi în Siberia, după mulţi ani liberaţi… în închisorile româneşti (ca Pantelimon Halippa, preotul Ţepordei). În majoritate intelectualii basarabeni şi bucovineni, dacă au rămas cu statut de refugiat-în-propria-le-ţară şi nu au fost „repatriaţi în Siberia”, au trăit cu permanenta spaimă de NKVD; de Jandarmerie; de Siguranţă; de Miliţie, de Securitate. Cei care aveau o meserie şi au găsit în cele din urmă posturi în învăţământ, în cercetare au trebuit să accepte declasarea, nepreţuirea profesională, repartizarea în cele mai rele, mai izolate, mai sărace localităţi (ca învăţătorii de părinţi ai mei), frecvent alungarea din slujbe, nu totdeauna din iniţiativa „alogenilor”. Mânuitorii de condei se mulţumeau cu traduceri (pe alt nume), cercetătorii îşi câştigau pâinea neagră „îndeplinind alte. funcţii”, după expresia tovarăşilor de la Cadre: de pildă istoricul literar şi strălucitul genealogist Gheorghe Bezviconi a fost paznic al Cimitirului Bellu; istoricul Alexandru I. Gonţa, persecutat cu proletară vigilenţă de Ştefan Pascu, academician ceauşist, fiindcă „teoriile” sale nu corespundeau „liniei”.

[Jur că este vorba de o banală coincidenţă: când am scris romanul Basarabia – din care un capitol a fost

„împrumutat” de prezentul eseu – nu aveam ştiinţă de teza de doctorat a lui Alexandru I. Gonţa: „Satul în Moldova medievală; vorbind de termenul „Moldova”, avansasem o ipoteză de nespecialist: „Moldova” nu este termen slav, ci ar putea veni de la bastarnul *mold* – în germană semnifică „pământ”, cu terminaţia frecventă în toponimia dacă; – (*d*) *ava* (după modelul Sucidava, Buridava…), rezultând într-o primă fază: Moldava. Spre surprinderea-satisfacţia mea am găsit reprodus de Colesnic memoriul-protest al lui Alexandru I. Gonţa în care el susţinea că *Mold* este termen got…]

Şi dacă i-am lua de model pe evrei şi în *asta*? *Asta* fiind confecţionarea de liste negre de duşmani ai poporului român? întreprindere cu atât mai lesnicioasă, cu cât evreii-noştri se exprimaseră în limba română, în presa controlată de ocupanţii ruşi, întru „îndrumare”; nu ar fi nevoie nici de traducători, nici de „experţi” ca să înţelegem scrierile bolşevice, antiromâneşti, antiomeneşti ale lor – în Basarabia şi în Bucovina de Nord din 28 iunie 1940, în restul României din 23 august 1944? Cum ar arăta „o mică” listă roşie? A celor care mai ales prin cuvânt – cuvântări, laude la adresa URSS, condamnări ale „trecutului”, directive, denunţuri – ne-au acuzat, agresat, terorizat decenii şi decenii? Aproximativ astfel:

— F. Aderca, J. Ancel, Pavel Apostol, Maria Arsene, Ashkenazy, Camil Baltazar, Banuş, Baranga, A. Băleanu, Benador, Adriana Berger, Radu Bogdan, Cristina şi Mihail Boico, Savin Bratu, Breslaşu, Brucan, Nina Cassian, Şt. Cazimir, Vera Călin, Ion Călugăru, Chapier, Chişinevski, Isac Chiva, Pavel Câmpeanu, Andrei Cornea, Paul Cornea, Colin, Cosaşu, Crohmălniceanu, S. Damian, Davidoglu, H. Deleanu, Dorel Dorian, Elvin, R. Feldman-Alexandru, Alexandru şi Radu Florian, Eugen Frunză, Lucien Goldmann, Al. Graur, C. Grosu, Ianoşi, R. Ioanid, Iosifescu, Iureş, Jar, Oscar Lemnaru, I. Ludo, Radu Lupan, T.G. Maiorescu, Norman Manea, Lilly Marcou, V. Mândra, Ion Mihăileanu, Mirodan, N. Moraru, Neuman, A. Oişteanu, Ornea, Saşa Pană, Ana Pauker, Perahim, I. Petran,

Petroveanu, J. Popper, Porumbacu, Răutu, Ed. Reichman, Roller, Valter Roman, Petre Roman, Shafir, V. Silvestru, Petre Solomon, Geo Şerban, Socor, Şelmaru, Tertulian, L. Tismăneanu, Sorin Toma, A.G. Vaida, Anatol Vieru, Vitner, Ştefan Voicu, Volovici, Vrancea, Wald, Zalis, Zincă. E frumoasă scurta, mult prea scurta listă roşie a mea? Nu, nicio listă nu poate fi frumoasă. Denunţul: un act odios, chiar atunci când era botezat: „demascare", cu atât mai ticălos cu cât este redactat în taină – şi anonim. Cu atât mai mizerabilă (lista-neagră), cu cât este destinată a fi folosită de duşmanul comunităţii naţionale în care denunţătorul găsise adăpost şi, dacă nu iubire, atunci toleranţă. Abominabile, criminale au fost listele negre alcătuite de evrei: acelea, spre deosebire de a mea, *au fost* materializate *cu începere de la 28 iunie 1940*, în Basarabia şi în Bucovina de Nord, iar din 23 august 1944 în restul României – prin arestări, prin excluderi din cultură, din cărţi, din locuinţe, din viaţă; listele-negre rămase valabile mult după moartea lui Stalin. „Micuţa" listă-roşie a mea este doar„Literatură", vorba securiştilor culţi, nu a provocat măcar o pereche de palme pe fărăobrazul ticăloşilor, al vânzătorilor de aproape, al turnătorilor bolşevico-sionişti.

Dar evreii vinovaţi de Holocaustul Roşu din România – inclusiv Basarabia, Bucovina de Nord, Herţa (28 iunie 1940 – 1990) să ştie: noi, victimele lor, nu am uitat, nu i-am uitat: vor da şi ei sama de ale lor. Fie şi postum – în cultură, tot după metoda lor, brevetată, aplicată – de a profana mormintele şi monumentele alor noştri: Şincai, Eminescu, Maiorescu, Haşdeu, Goga, Iorga, Lovinescu (vezi Post-scriptum 4).

Ce-ar fi dacă, întru simetrie cu Memorialul Holocaustului Nazist înfipt în inima Berlinului, ar fi edificat în centrul oraşului Tel Aviv un Memorial al Holocaustului Comunist? Doar evreii se laudă (adevărat, numai în intimitate) cu cea mai de seamă invenţie: marxismul şi materializarea lui: bolşevismul: „Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie".

2) „De ce atâta ură?” – întrebare pe buzele tuturor românilor. Astfel se intitula articolul semnat de Nicolae Iorga în 6 iulie 1940. Întrebarea merită un răspuns, fie şi ca ipoteză:

La o adică (citeşte: un Nürnberg II) evreii vor pretinde că, într-adevăr, în focul revoluţiei lor, naţionale (cea de la 1940, a stabilirii patriei lor în Basarabia – promisiunea lui Stalin…), al visului materializat, bucuria a debordat şi a produs „efecte colaterale”. Însă – vor accepta ei cu un sfert de gură şi abia atunci când nu vor mai putea nega argumentele noastre – victime au fost de deplorat numai dintre acelea care reprezentau pentru ei, în primul rând, „opresiunea”: poliţişti, jandarmi, prefecţi, agenţi de ordine – precum şi asupra câtorva legionari, cuzişti – „antisemiţi” notorii. A, nu, nu este deloc adevărat că ar fi atacat coloanele de militari în retragere, nuuu!: doar de pe margine îşi exprimau – cam zgomotos, recunosc – satisfacţia că armata română, „garanţia statului burjui şi faşist” pleacă, lăsând loc glorioasei Armate Roşii, creaţie a lui Trotski, Lev Bronstein; a, nu, în niciun caz evreii nu au agresat români civili: preoţi, călugări, studenţi la teologie, elevi de liceu, chiar eleve. – acestea sunt minciuni grosolane, invenţii ale propagandei fasste, naţionaliste, antisemite! ei au fost totdeauna, pretutindeni. umanişti! Ah, „umanismul” bolşevico-sionist!

Când va veni vremea – şi va veni, chiar peste o sută de ani – partea românească va produce probe: declaraţii ale victimelor, ale martorilor oculari, articole de ziar – române, străine, filme, fotografii. Acelea vor arăta adevărul, anume (mă repet, ei şi? bine fac, am învăţat bine lecţia):

Înainte de a fi fost agresaţi ei înşişi (ca să existe scuza-explicaţie a răzbunării lor pe români), evreii, *începând din 28 iunie 1940*, au dovedit că sunt capabili de cruzime asiată, de violenţă oarbă, de acte de barbarie, de sadism (românii, aflând de la fugiţii peste Nistru, din Ucraina între 1920 – 1940 şi din „Republica Autonomă Moldovenească” de performanţele în materie de tortură şi

de „lichidare a duşmanului de clasă” folosite curent de komisarii şi enkavediştii evrei, nu credeau – cum să creadă incredibilul?), fără a mai vorbi de calificativele groteşti, proferate la adresa românilor ca «Faşişti!», precum şi curat-rasiste: «Ţâgani!».

Toate acestea s-au manifestat din plin – şi din greu – *dinspre aproape toţi evreii* aflaţi în Basarabia şi în Bucovina de Nord în acea săptămână Roşie, *înspre toţi românii*. Nu doar poliţiştii, jandarmii au fost atacaţi, unii ucişi; nu doar militarii (gradele inferioare: ţărani, funcţionari, muncitori mobilizaţi) au fost dezarmaţi, dezbrăcaţi, bătuţi, umiliţi prin tăierea nasturilor de la pantaloni – şi răpiţi. Dar şi simplii locuitori ai României din provinciile Basarabia şi Bucovina, români cu care ei se cunoşteau, cu care vorbeau, aveau relaţii, dacă nu de prietenie, atunci de coabitare paşnică, concetăţeni, consăteni, vecini. – s-au trezit peste noapte „duşmani de veacuri (şi de moarte”), în ochii şi în faptele evreilor. Şi, vai, nu doar evreii adulţi, îndoctrinaţii de bolşevism, de ură de clasă – *şi de rasă*, *de ură de român* – s-au schimbat fulgerător, de cum au primit ordin de la sovietici – în 28 iunie, dar şi adolescenţii şi copiii au format pe dată cete, grupuri, haite înarmate, cu banderole roşii pe mână şi au început a-i vâna, agresa pe români, până ieri colegi, prieteni, tratându-i de „faşişti” (oare de unde vor fi învăţat aceşti copilaşi cuvintele, dacă nu din familiile lor, de la taţii, de la mamele lor?), de „bandiţi”, „exploatatori”, „antisimiţi”, „ţâgani” – ştiut fiind: marii-ruşi ocupanţi ai Basarabiei, pe urma surghiunitului Puşkin la Chişinău, le spuneau tuturor moldovenilor: *ţigani* (Genialul fiind, nu-i aşa, un curat-alb: ruso-nubian), deci şi marii-ruşi, altfel evrei, erau oameni-sovietici, cu toţii blonzi şi cu ochi albaştri, în niciun caz bruneţi faşisto-ţâgani.

De ce atâta ură? – care nu se reducea la insulte, la acuzaţii aiuritoare («Voi ne-aţi ars pe rugul Inchiziţiei!»). Există sute de mărturii ale copiilor, adolescenţilor atunci, în săptămâna Roşie (28 iunie-3 iulie 1940): înjuraţi, brutalizaţi, loviţi, scuipaţi de colegii evrei, prieteni până

ieri. Una din metode: când copilul român era doborât la pământ şi nu mai mişca, oricum, nu se mai putea nici zbate, era acoperit de scuipaţi, de muci; urma „apoteoza” (bine învăţată, repetată, înainte de 28 iunie): agresorii se pişau, în cerc, pe agresat. Nu doar copiii făceau asta, ci şi adulţii evrei – cu precădere femeile; victime: ofiţeri în uniformă, preoţi, teologi.

De ce atâta ură? – care a mers, frecvent, până la omor: nu puţini copii, adolescenţi înarmaţi (oare de unde vor fi avut revolvere copilaşii de 7 – 9 – 11 anişori: „de la cazarmă”?), *înnebuniţi de* ura de rasă *instilată de părinţii lor*, *trăgeau*; *şi ucideau români*.

[5 august 2005. Cine se mai îndoieşte de realitatea îndoctrinării rasiste, xenofobe, anti-*goi* a evreilor (în familie, în şcoală, în armată) să ia în seamă tragedia recentă provocată de un extremist israelian: nemulţumit de retragerea coloniştilor din Gaza, a mitraliat arabi, palestinieni, creştini – cetăţeni israelieni]

De ce atâta ură? Un cronicar al celei de a doua ediţii a eseului de faţă (Nicolae Pop) a scris:

„O martoră a evenimentelor îmi spunea că evreii le ziceau de la obraz românilor locali, în vara lui 1940:

„«*V-am băgat în sac*. *Rămâne numai să-l legăm la gură*» „(s.m.)

De ce atâta ură împotriva românilor? Ipoteză în două puncte:

— 1: fiindcă românii contrariaseră proiectul sionist al alcătuirii unei ţări a evreilor în 1918 – în Basarabia; în 1940 Stalin le promisese – tot în Basarabia, încă neocupată – o Republică Sovietică Socialistă Evreiască. Diktatul de la 26 iunie 1940 şi începutul evacuării fusese prilej de bucurie, dar şi de *răzbunare pe cei care le întârziaseră planul cu o eternitate de 22 ani*. De altfel lozinca cu care avocatul Carol Steinberg a întâmpinat (cu listele-negre pregătite la Moscova) trupele ruseşti în Chişinău glăsuia:

„Bine aţi venit! V-am aşteptat 22 ani!”

Şi, pentru că tot începuseră a face „purificare etnică”, să o facă, nu doar prin alungarea băştinaşilor de

pe pământul pe care Iahve-Stalin li-l dăruise (sic), ci şi prin lichidarea lor, aşa cum îi învăţase sionismul: pământul promis devenea *numai* al lor, fără niciun *goi*, deci trebuia etnicpurificat. Crime care au continuat, după Ocuparea Teritoriilor (de la 3 iulie 1940), „pe cale legală, sovietică – instituţionalizată" – prin lucrarea miliţienilor, a procurorilor, a NKVD-iştilor în majoritate evrei;

— 2: *ura* evreilor împotriva românilor s-a exprimat după război prin *neacceptarea adevărului*: a crimelor, în general, în special a numărului victimelor. În negaţia lor furioasă (iată cine sunt adevăraţii *negaţionişti*!) au mers până la *intervertirea evenimentelor*, *prezentând* efectele *drept* cauze: astfel Ehrenburg-Grossman au pretins: evreii „se răzbunaseră" pe români (în 1940!) fiindcă aceştia îi masacraseră în Transnistria, în 1941! în procesele intentate românilor acuzaţi de crime împotriva evreilor, au formulat culpe fanteziste, inventate, delirante, acuzaţilor nu li s-a permis să se apere, „judecătorii" calificând probele (înainte de a le cunoaşte) de… cum altfel: fasste (mai ales că adevăraţii judecători ai românilor erau sovietici, iar „jurnalişti" orduri brucane).

Au trecut de-atunci ani, decenii – nu s-a găsit niciun „caz" de evreu din cei care îi acuzaseră pe români că îi trimiseseră la moarte să accepte că existaseră cazuri de salvatori ai lor; cazuri, însă la români au existat, la evrei (în Basarabia, Bucovina, 1940 – 1941): ba!

„Cazul Cornel Dumitrescu", românul care, cumpărând fabricile de textile din Cernăuţi, a salvat de la deportare în lagărele nemţeşti, deci de la moarte, 3.600 evrei (celebrul Oskar Schindler: cca. 1.000), pretextând faţă de germani – care controlau Bucovina – că industria lucrând pentru armată are nevoie de muncitori.

După ocuparea ţării de către Liberatoarea Armată Roşie, în 1944, Cornel Dumitrescu a fost arestat şi îndelung anchetat de sovietici. În cele din urmă i-au dat drumul. Ruşii avuseseră nevoie de două luni întregi ca să transcrie-traducă două emisiuni ale BBC din care reieşea clar că Dumitrescu, departe de a fi colaborat cu nemţii,

sabotase programul nazist – adevărat: în perfectă complicitate cu Antoneştii, cu Casa Regală – astfel salvând evrei de la moarte. Evreii însă au avut nevoie de iată: 60 ani, ca să nu sufle nici până astăzi o vorbă despre acest „caz”. Din cei 3.600 evrei angajaţi în fabrici, câte 5 pe un loc de muncă, deci scoşi din gura lupului neamţ, nu s-a găsit un singur *evreu normal* să declare *adevărul* despre *cine* a fost Cornel Dumitrescu şi despre *ce a făcut el* pentru ei?

Şi, atenţie: totalul evreilor ocrotiţi, deci salvaţi, a fost mult mai important datorită organizării Cantinei Fabricii de Stambe, unde 2 – 3 – 5 persoane alcătuind familia fiecărui angajat aveau un prânz gratuit, inclusiv protecţia lui „Cornel Dumitrescu, omul Casei Regale” ceea ce a favorizat rămânerea pe loc, citeşte: în viaţă – a cel puţin 10.000 evrei.

Iar cei 10.000 (hai să spunem: doar 1.000; doar 100; doar 10 – să fie puţine „doar zece” suflete?) şi urmaşii lor au tăcut chitic – în România, în Palestina, în Franţa, în America, pe unde au ajuns – de ce au tăcut? De ce tac în continuare supravieţuitorii şi descendenţii lor faţă cu falsurile uriaşe, monstruoase atribuite românilor de către congenerii lor, sioniştii bolşevici: 400.000 de victime! Să fi devenit chiar cu toţii rabini – ca Rosen? securişti – ca R. Ioanid – deci obligaţi să păstreze „secretul. militar”? Să fi primit cuvânt de ordine de la Centrală de a nu contraria, de a nu accepta să „nuanţeze” *acuzaţia totală* la adresa românilor? Este sau ba această faptă-rea o încălcare criminală a Poruncii a 9-a? Nu este vorba doar de *ingratitudinea* evreilor români (ce, ar fi puţin lucru?), ci – am mai spus-o? foarte bine am făcut, am s-o re-spun: de *neacceptare a adevărului* din partea evreilor de pretutindeni.

De ce atâta ură? Să fie adevărat ce spun răuvoitorii anume că în comunitatea lor ura este carburantul existenţei, potrivit preceptului:

„Cine nu-i urăşte pe ne-evrei – acela nu este bun evreu”?

De ce atâta ură împotriva românilor?

De astă dată nu voi răspunde la *de ce*? voi constata că ea se perpetuează, ca în aceste mesaje de pe internet (din Anul Domnului 2003):

„Mesaje: 360 înregistrat: Jul 2001 postat 22 June 2003 17: 52 Click Here to See the Profile for transylvan Click Here to Email transylvan Edit/Delete Message Reply w/Quote *„Aţi auzit de lagărul numit România*?

„Eu personal nu simt niciun respect fata de romani pentru *ca toţi au fost iar majoritatea şi aztazi sunt antisemiţi, fascişti şi naţionalişti. Este o naţiune fără trecut şi fără viitor cu un present bazată pe minciuni* şi *furt. Fosta familie regala nu se trage din naţia romană cum nici catolicismul numai ortodoxia balcaniica*.

„Nicio naţiune nu are dreptul să nege holocaustul, numai noi evreii avem dreptul să vorbim despre Shoa cum vrem noi".

„Mesaje: 360 înregistrat: Jul 2001 postat 21 June 2003 09: 53 (...)

„Numai evreii au dreptul istoric să afirme dacă nu a exitat sau nu holocaustul, romanii nu au niciun drept fiind o naţiune cu vinovaţii şi păcate istorice!"

„Mesaje: 360 înregistrat: Jul 2001 postat 19 June 2003 16: 28 (...)

„De ce aşa de greu să recunoşti adevărul istoric? – *poate pica* şi *teoria dacoromaniilor*???"

„Mesaje: 360 înregistrat: Jul 2001 postat 19 June 2003 13: 17 (...)

„Într-o democraţie dacă cineva neaga holocaustul cum fac unii pe acest forum este băgat în închisoare de la 3 până la 5 ani!

Europa vă aşteaptă domniilor goi antisemiţi!!!"

„Mesaje: 360 înregistrat: Jul 2001 postat 17 June 2003 02: 20 (...) *„Proletarule, voi romanii aţi făcut un Holocaust de care şi nemţii au rămas şocaţi, voi aţi continuat cu antisemitismul şi pe timpul comunismului în frunte cu jegosul de Ceauşescu. Răzvan Theodorescu este un mincinos în stil tradiţional romanesc la fel cum au fost*

comuniştii şi fasciştii romani”.

„Postat 15 September 2003 23: 44 (…)

„*Nu numai fascismul dar şi fascicţii trebuie nimiciţi, în* România *sunt câteva milioane, dacă vă duc pe voi toţi la Centrul Wiesenthal întrec şi pe Bill Gates la numărătoarea de dolari…*

„*În lumea liberă România este egal cu fascismul şi comunismul.*

„*Jos Fascismul*!

„*Jos România*!

„*Trăiască Libertatea*!”

„Postat 15 September 2003 18: 55 (…)

„*Dacă nu înţelegi ce înseamnă alegorie în liter*atura universală *atunci nu înţelegi. Bineînţeles că Kertesz este evreu şi este firesc ca a scris despre situaţia barbarica din istoria omenirii cum declara el la Berlin este foarte asemănător ce a fost în Ardeal în anii ’80. Ştim cu toţii foarte bine cum au fost nimiciţi comunităţile evreieşti, nemţeşti* şi *ungureşti. Cel puţin un milion de oameni au fost purificaţi în stil romanesc*!!!

„*Poate te trimit la Simon Wiesenthal Center şi ridic 10.000 de dolari după un fascist ca tine*!”

„Postat 24 August 2003 14: 56 (…)

„*Duceţi-vă acasă şi întrebaţi-i cum era atunci când aici la Sighet trăia o comunitate evreiască prospera şi cum acum nu mai este niciun evreu. Întrebaţi-i cum s-au simţit după acea noapte, după 1944,* dacă *au dormit bine după aceea*”.

— *Elie Wiezel „Rual cum dormi? Dormi bine*???”

„Postat 29 July 2003 07: 40 (…)

„*Tot ce am spus Iliescu confirma, romanii sunt ucigaşii popoarelor vecine şi a etniilor din România, ucigaşii a altor religii* decât *ortodoxo-romina, naţiunea cu cea mai mare păcate în tipul holocaustului.*

„*Uncle Sam sau Bush aduce scaunul electric pertu voi toţi*!”

„Postat 23 July 2003 10: 54 (…)

„*Bai, Mihai bai, aici să spui cum trati pe evreii din*

România, spune adevărul! *Voi fasciştii sunteţi şi laşi nu numai mincinoşi*”.

„Postat 26 June 2003 22: 16 (…)

„*Domnule Coryolanus, voi aţi ucis evreii cu miile în numele D-zeului creştin oare ce fel de jignire o fi adevărul* pentru *urmaşii ucigaşiilor*??? *Foarte bine a întrebat Elie Wiesel de la maramureşeni*: *Ce aţi simţit în noaptea când noi am fost duşi la exterminare, cum* aţi *dormit*? *Liniştit şi în pace…*”

„Postat 24 June 2003 14: 30 (…)

„*Dacă un roman afirma ca crede în dacoromâni este* de ajuns să *ştim că este un xenofob naţionalist. Dacă un roman afirma* că nu a *existat holocaustul în România nu numai că este mincinos în stil tradiţional romanesc dar conform legilor din Europa poate să fie condamnat la închisoare de la 3 – 5 ani*.

„*Mai vreţi să nu Europa*?”

„Postat 24 June 2003 12: 37 (…)

„*Eu am auzit de la prietenii mei orădeni că eşti considerat* între *romani „buni” ca trădător de tara…* pentru *că eşti un om excelent, talentat adică fără caractere romaneşti*

„*Numai să gândeşti nu eu am spus dar sunt de acord cu Elie Wiesel*: „*romanii au ucis, au ucis şi au ucis*”.

„*Pe acest forum sunt o groază de oameni fără omenie care tăgăduiesc holocaustul*!”

„Postat 23 June 2003 18: 23 (…)

„*Educaţia am primit în România în şcoli româneşti, dar la o vârstă fragedă am înţeles ce este lecţia de istorie şi de literatura romană, înseamnă educaţie împotriva altor etnii, naţionalism* şi *şovinism cea ce este caracterul de bază a unui roman „bun”. Ceauşescu, Antonescu, Funar sau popa Bartolomeu Anania sunt toţi la fel oameni fără omenie*!”

„Postat 23 June 2003 16: 03 (…)

„*Ha-ha-ha, mor de râs când vorbiţi de Europa, romanii* şi *Europa*???

„*Vă pot demonstra ca 98% din romani sunt*

neonazişti, antisemiţi şi naţionalişti!

„Nu numai omul simplu dar guvernul şi majoritatea politicieniilor cu excepţia câtorva ca Eickstein-Kovacs din Cluj”.

„Postat 22 June 2003 17: 52 (…)

„Aţi auzit de lagărul numit România?

„Eu personal nu simt niciun respect fata de romani pentru *ca toţi au fost iar majoritatea şi aztazi sunt antisemiţi, fascişti şi naţionalişti. Este o naţiune fără trecut şi fără viitor cu un present bazată pe minciuni* şi *furt. Fosta familie regala nu se trage din naţia romană cum nici catolicismul numai ortodoxia balcaniica*.

„Nicio naţiune nu are dreptul să nege holocaustul, numai noi evreii avem dreptul să vorbim despre Shoa cum vrem noi”.

„Postat 21 June 2003 09: 53 (…)

„Numai evreii au dreptul istoric să afirme dacă nu a exitat sau nu holocaustul, romanii nu au niciun drept fiind o naţiune cu vinovaţii şi păcate istorice!”

„Postat 19 June 2003 13: 17 Click Here to See the Profile for transylvan Click Here to Email transylvan Edit/Delete Message Reply w/Quote *„Într-o democraţie dacă cineva neaga holocaustul cum fac unii pe acest forum este băgat în închisoare de la 3 până la 5 ani*!

Europa vă aşteaptă domniilor goi antisemiţi!!!”

(Forum din *Ziarul de Iaşi*)

Dacă propostele evreilor unguri sunt sincere: în ură, în neadevăruri, în insulte; agresive, isterice, curajoase-de-după-gard (anonimatul să trăiască! şi atacul în haită), „ripostele” arată după chipul şi asemănarea românilor: nesigure, fără vlagă, culpabilizate, gata-convinse-prin-copleşire-cu-minciuni-sfruntate, cu ochii la vârfurile bocancilor, incapabile de un dialog; din neputinţă, din lene, din ignoranţă, românii devin rezumativi, triviali, din moment în moment te aştepţi să conchidă cu: «Ai sictir!» – care nu semnifică refuz de a dialoga, ci, vai: predare cu toate armele – din lehamite mioritică.

Cum să nu fie evreii agresivi, obraznici, *abuznici* (de

la *abuz*, rusificat după: *refuznic*, *kibuţnic*), dacă au în faţă fiinţe pe jumătate analfabet (izat) e – şi de către ei –, pe cealaltă jumătate culpabilizate – de ei – în cinci decenii de reeducare ca la Piteşti?

[O informaţie demnă de interes oferă Florin Manolescu în a sa Enciclopedie a Exilului Literar Românesc – citez:

„CELAN, Paul (Pessach Antschel), poet evreu de limbă ger. şi română, trad/ucător/. * /născut la/ 23 noi. 1920, Cernăuţi – + 20 apr. 1970, Paris, Franţa/Tatăl: Leo Antschel-Teitler (...) Mama: Friederike (Fritzi), născută Schrager. (...) în iunie 1942 părinţii lui P.C. sunt deportaţi în Transnistria şi apoi despărţiţi. Tatăl va muri în oraşul Gaisin, iar mama va fi împuşcată în satul Mihailovka. P.C. îi comunică unui prieten următoarele: „*Meine Eltern sind von den Deutschen erschosse worden. În Krasnopolka am* Bug. P.C. reuşeşte să se salveze cu ajutorul unui industriaş român din Cernăuţi care îi oferă adăpost într-o fabrică de produse cosmetice şi detergenţi".

Din păcate Florin Manolescu nu indică sursa – să fie chiar P. (aul) C. (elan)? Sau „prietenul" poetului – cine? Deci nu aflăm dacă „industriaşul" care îl salvase era acelaşi Cornel Dumitrescu ori altul care „fabrica produse cosmetice şi detergenţi". Dacă acela este „altul", înseamnă că Cernăuţiul a avut mult mai mulţi „drepţi" negarantaţi de Israel.]

Familia noastră nu a atins malul Prutului: cu vreo 20 km înainte căruţa în care ne aflam s-a întâlnit cu alte căruţe: noua frontieră fusese închisă cu mult înainte de termenul fixat, Ruşii nu mai permiteau trecerea – deci, în bună limbă românească: au luat milioane de ostatici. Am fost siliţi să facem cale întoarsă – tata:

«Ne-am dus la Prut români, ne întoarcem cetăţeni sovietici – Dumnezeii ei de cetăţenie!»

De reţinut: „165.089 persoane care între iulie-octombrie 1940 trecuseră Prutul" în Teritoriile Ocupate. Să facem şi noi aritmetică – după informaţii fragmentare, însă autentice. Să luăm „persoanele trecute în cursul zilei

de astăzi [30 iunie 1940]" prin doar trei (din cinci) puncte de frontieră: 7.600 şi 2000 – total: 9.600. Dacă vom multiplica numărul zilelor – începând din cel mai târziu 15 iunie, 1940, când a început exodul evreilor spre Răsărit – secret, dar nu mai puţin important, vezi şi mărturia lui Gr. Vindeleanu – în direcţia Basarabiei (despre Bucovina se va afla doar în 26 iunie, din ultimatum că avea să fie ocupată – iar ei ştiau mai bine decât Statul Major al Armatei Române, oricum, decât ministrul Apărării, faimosul strateg generalul Florea Ţenescu...) – rezultatul va fi cel puţin surprinzător: 16 ori 9.600 dă... 156.600 persoane. La acestea îi adăugăm pe cei trecuţi după aceea, în intervalul iulie-octombrie: 165.089. Totalul spune: 321.689.

Desigur, nu toţi „trecuţii" pe malul stâng al Prutului erau evrei (eu am cunoştinţa de ne-evreii: A. Bârlădeanu, Perahim, Sorin Toma, Mihai Oigenştain (tatăl lui Andrei Oişteanu) şi Dan Oigenştain (unchiul său, fost direct al Institutului Stefan Gheorghiu), Bella Iosovici (mama lui Oişteanu) şi Celac – tatăl celacilor...). Să zicem că numai 200.000 dintre ei (nu mai ţinem seama de faptul că noua frontieră a fost trecută, în continuare, în ambe sensuri şi după octombrie 1940, însă până una-alta nu avem cifre exacte). Dar mai existau evrei „pe loc" – câţi: 200.000 (din cei cca. 276.943 înregistraţi ca domiciliaţi în Teritoriile Cedate)? Nu trebuie ignoraţi nici evreii alcătuind „ajutorul tovărăşesc-proletar", veniţi cu camioanele (doar „civilii") de dincolo de Nistru, începând din 27 iunie 1940 – câţi?: 10.000? 50.000? cei mai mulţi dintre ei nefiind evrei „moldoveni", ci evrei ruşi?

Or *toţi evreii militanţi bolşevici* (fie proveniţi din România propriu-zisă, fie din Rusia, tocmai pentru că „dăduseră dovadă" cu asupra de măsură în Basarabia şi în Bucovina de Nord, ocupate-sovietizate în acel An Negru) *fugiseră cu Armata lor Roşie după 22 iunie 1941*. Nu ei fuseseră victime ale răzbunării românilor, ci colaboraţionişti ordinari, denunţători mărunţi.

Şi nevinovaţii.

Din nou întrebarea: de unde ieşiseră, în România

Mică din 1948 mai mulţi evrei decât erau în România Mare dinainte de război?

Mister biblic. Cam tot aşa fuseseră multiplicate pâinile, peştii…

Un martor de necontestat: Gr. Vindeleanu

Mărturia lui Z. K.

— Gr. Vindeleanu, evreu basarabean, comunist, activist, ofiţer în Armata Roşie cea care a… „liberat Bucureştiul de hoardele fasciste” taman la 23 august 1944.:

„Am rupt-o cu ei încă din timpul războiului sovietofinlandez [1939 – 40 – în prima parte Ruşii au fost „ruşinaţi”, dar copleşindu-i pe Finlandezi cu diviziile, i-au înfrânt – şi au ocupat Karelia. – n.m. P.G.] – unul din actele cele mai mârşave ale lui Iosif Djugaşvili Stalin. În sala de lectură a căminului studenţesc [bucureştean] citeam ştirile din acest criminal război (…) Am înţeles cauza şi sensul rătăcirilor mele ideologice. I-am părăsit cu blestem!… Şi totuşi unul din «ei», bătând la uşa auditoriului I de la Universitate, pe Edgar Quinet, unde eram în cursul examenului la „Istoria culturilor slave” (prof. P. Panaitescu), m-a făcut să ies de la examen, să fug în grabă, să-mi adun catrafusele ca să apuc rapidul „Unirea” Bucureşti-Chişinău. Basarabia urma să fie «cedată». Atunci însă nu ştiam că am să revin aici, la Bucureşti, numai după patru ani, purtând involuntar titlurile de «davaiceas», «năvălitor», «aliat-ocupant» ş.a., nici că am să revin ca să văd cum s-a uneltit şi s-a efectuat subjugarea întregii Românii unui sistem, unei ordini străine, urâte, neacceptate de majoritatea poporului român. În Gara de Nord aglomeraţia era mare. Secretul lui Polichinelle despre «cedarea» Basarabiei i-a făcut pe mulţi să ia trenul: fanatici, amăgiţi, buimăciţi, trădători – toţi se duceau, grăbiţi, la Chişinău. *Era 17 iunie 1940* 1) (s. m., P.G.).

„Chişinăul liniştit, cu multe flori în parc, în bulevard, pe balcoane şi la ferestre, însorit, afişa, totuşi semne de nelinişte. Pe ici pe colo soldaţi cu căşti, în patrulă, cu baioneta la armă păreau alarmaţi, neliniştiţi. Pe străzi

oameni, în grupuri, vorbeau în şoaptă. Lângă Banca Municipală (…) misiţii, negustorii de vinuri, fructe, cereale, se înghesuiau în grupuri mici, întindeau urechea către cineva dintre ei care povestea despre lucruri care nu se spun cu glas tare. Unii dintre prieteni (…) foşti colegi de şcoală se aflau mobilizaţi pe linia Nistrului. Dl. Trimescu directorul aeroportului Chişinău a povestit la ureche brutarului Meier G. că noaptea sosise ordin de evacuare a aeroportului.

„Acum nu pot să-mi amintesc cum anume şi pentru ce am ajuns şi eu la etajul II al casei de la intersecţia străzilor Alexandru cel Bun cu Armenească, vis-à-vis de magazinul de arme Vijevsky. O mulţime de tineri şi de adulţi – evrei, ruşi, ucraineni, câţiva moldoveni – se înghesuiau în jurul vestitei Rozenberg, cu părul roşu ca flacăra (tot nu înţelegeam cum ea se afla aici, când se ştia că de ani de zile era în închisoare la Penitenciarul Central…) şi a lui Bubiş, Klinicikov, Moraru ş.a. Se dădeau ordine patrulelor (ale cui ordine? cu ce drept?) câte trei în patrulă – a «Autoapărării civile»: a opri şi a dezarma orice grup răzleţ de militari români! O mârşavă născocire a ocupanţilor ce stăteau gata de năvălire, dincolo de Nistru! Uneltele lor răspândeau marea minciună că, cică «Românii se retrag, jefuind şi violând» – una din calomniile politice întrebuinţate atât de des de către năvălitorii ruşi în diferite părţi ale lumii, cu scopul clar de a sustrage atenţia populaţiei locale de la actul ocupaţiei, al subjugării.

„Iată-mă cu o veche armă Browning, cu mine încă doi: F., G. şi al treilea nu mai ţin minte numele lui, băiat lung, taciturn. Mergeam în sus pe strada Gogol, ţineam marginea trotuarului, apoi la dreapta, pe strada Viilor spre panta Buiucani. Deodată în faţa noastră – un grup – trei soldaţi şi un subofiţer. F. Îndreaptă arma spre dânşii. Îi spun la ureche: «Nu trebuie, ce faci?» El nu răspunde. «Aruncaţi armele!» Subofiţerul aruncă pistolul.

Doi soldaţi aruncă armele. Al treilea o dă jos încet. F. i-o smulge grosolan.

„«Măi fraţilor, ce vreţi de la noi? Am primit ordin de

retragere şi îl executăm». Unul din soldaţi, mai în vârstă, vorbeşte cu noi: «Vai de noi, parcă ne-am uitat cu totul!»

„Eu stau ca trăsnit. Un amestec de consimţire şi de milă îmi umple sufletul, inima mi se zbate intens. Ce porcărie cu aceste „patrule de autoapărare. Nu e nicio apărare, fiindcă nimeni nu ne atacă. Toată povestea e o pură porcărie! Lângă pădurea Durleşti un grup de militari români a interceptat o patrulă ca a noastră, a deschis focul. Unul din patrulă a căzut, ucis pe loc, doi au fugit. Cine era vinovatul în aceste cazuri tragice şi nu mai puţin comice: nu agenţii ocupanţilor, cei din strada Armenească, etajul II?

„Stăteam (…) în întuneric, eu şi acelaşi F., cu arma la picior, lângă intrarea în clădirea Manutanţei Corpului III (în trecut). Noapte, numai scârţâitul ferestrelor şi uşilor deschise şi câte un lătrat de câine, departe. Din când în când, o împuşcătură undeva, în oraş. Ne-au pus acolo «să apărăm-păzim». Ce să păzim? Clădirea pustie, golită de viaţă, de oameni?

„Toate acestea nu erau decât amănuntele sistemului stalinist de pregătire a ocupaţiei: provocare de nelinişte, de incertitudine, de spaimă, de buimăcire generală, pentru a veni apoi «ca eliberatori». Şi «eliberatorii» au sosit pe la 4 dimineaţa, au apărut la poarta Manutanţei. O tanchetă în frunte, două tancuri mari după ea. În stradă s-a oprit o coloană. Câteva minute de linişte, expectativă. Se vede că ei ne analizau. Mitraliera tanchetei îndreptată spre noi… Ambii încremeniţi. Ca la comandă am aruncat armele. Ei au înţeles gestul, câţiva militari în uniforme stranii au ieşit din tancuri, cu căşti apărătoare enorme pe cap. Ei se îndreptau spre noi. Unul din faţă ţinea un pistol Mauser îndreptat asupra noastră. „Comandirul” s-a apropiat la trei paşi de noi.

«Cine sunteţi?» (Vorbea ruseşte).

„Eu: «Patrula apărării civile!»

„«Ei bine, v-aţi făcut datoria, mergeţi acasă!»

„Un soldat ne-a pipăit totuşi bine pe corp. Stăteam cu mâinile ridicate. Percheziţia s-a terminat. Ne-am dus tăcuţi

acasă, pe străzile pline de soldaţi străini, tancuri, tunuri, camioane. F. s-a despărţit de mine la intersecţia străzilor Puşkin-Alexandru cel Bun. Atunci nici el nici eu nu ştiam că după patru ani, când m-am întors ca militar sovietic, participând la re-ocuparea Chişinăului (august 1944), [ave] am să-l găsesc pe F. în lista împuşcaţilor din toate categoriile, omorâţi la sfârşitul lui 1940! Lichidarea în masă era una dintre metodele potolirii, închiderii gurilor, pentru ca ocupaţia să continue nestânjenită.

„Basarabia era ocupată din nou!

„Ei, cum să nu! La 6 iulie 1940 marea „paradă" a eliberării se desfăşura în sunet de fanfare şi zăngănitul coloanelor de tancuri. În funcţia mea de „instructor la sovietul Chişinău" am primit invitaţie la tribuna oficială. Executându-mi funcţia de instructor, de nenumărate ori mă duceam să reprezint primăria în conflictele dintre cetăţeni şi putere: ocuparea ilegală de locuinţe, expropriere ilegală la grădini, livezi ş.a. Din toate răsputerile mele scriam dări de seamă în folosul cetăţenilor, căci 99% din plângeri erau îndreptăţite. Chişinăuenii încă nu înţelegeau că s-a comis o năvălire, în care cei veniţi îşi împlineau rolul de o-cu-panţi!

„Tribuna de „onoare" era o enormă cutie de lemn, vopsită în roşu, răsturnată cu fundul în sus. Parada începea la 10, accesul la tribună se închidea la 9. (...) am văzut ceva, ce nu credeam să văd: de la colţul străzii Gogol până în strada Mihai Viteazul, pe două părţi ale străzii Alexandru cel Bun stăteau înşirate «cordoanele de onoare» (distanţa de 5 – 8 metri de la unul la altul): un enchevedist, un SS (da, da, nu te mira, cititorule!) în vestita uniformă „Mausfarbe" (culoarea şoarecelui). Înţelegerea Hitlerătalin era în toiul execuţiei pe puncte. Unul din ele era vizita în URSS a unui Batalion SS pentru a ajuta la repatrierea germanilor (dar şi pentru a vizita lagărele de muncă forţată GULAG, a avut, se vede, SS-ul ce învăţa în aceste lagăre.).

„«Coloanele de onoare» din 6 iulie 1940 de la Chişinău erau poate unica „manifestare fizică" a regretabilei prietenii hitleristostaliniste. Basarabia a căzut

jertfă acestei prietenii împreună cu jumătate din Bucovina, o parte din Transilvania…

„Eu stăteam uimit şi umilit, în fundul tribunei. În faţa mea, (…) Hruşciov, Mehlis (călăul suprem al Basarabiei), mareşalul Timoşenko, în al doilea rând fratele mareşalului, un ţăran analfabet din satul Furmanovka, judeţul Cetatea Albă, «cucoana din Hânceşti», fosta amantă şi agentă a lui Kotovski, Crâlov, primarul Chişinăului, Sviridov, răzvrătitor al tineretului – şi alte «personalităţi». Nu am putut continua. Nu am vrut să iau parte la această «bucurie tragică». Am înscenat o vomitare, m-am dat jos de la tribună, am trecut câteva controluri, am pornit-o în jos pe Gogol, am trecut prin parc, apoi pe diferite străzi din josul oraşului, acasă. Eram într-adevăr trist, foarte trist şi amărât.

„Atunci nu puteam să-mi închipui că, totuşi, Adevărul va străbate straturile groase de minciună şi inducere în eroare în masă, peste aproape o jumătate de veac![2].

„Gr. Vindeleanu”.

(Din *Basarabia*, revistă a Uniunii Scriitorilor din Moldova, nr. 6, 1991, Chişinău)

NOTE

La 17 iunie 1940, în „plină prigoană antisemită”, evreul Gr. Vindeleanu era student la Universitatea

---

2 Adevărul acela nu a străbătut nici până în clipa de faţă (2004) “straturile groase de minciună şi de inducere în eroare de masă”. Fiindcă există, pentru evrei, un adevăr etnic.
Chiar Gr. Vindeleanu, excepţie a excepţiilor dintre evreii basara- beni: se opreşte cu mărturia sa la 6 iulie 1940. Or între 6 iulie 1940 - sărbătorirea bolşevico-nazistă a ocupării Basarabiei - şi să spunem 6 iulie 194l (Chişinăul a fost eliberat de Armata Română o săptămână mai târziu) ce a făcut, ce a dres tânărul evreu Gr. Vindeleanu, întors, la 18 iunie [1940] acasă, în Basarabia ce urma a fi abandonată sovieticilor? Am aflat în trecăt că era “instructor la Sovietul Chişinău” şi că se străduia să rezolve plângerile cetăţenilor în legătură cu “exproprierile ilegale de locuinţe, de grădini, de livezi”. Da, el era un mărunt activist comunist - însă nu atât de mărunt, altfel nu i s-ar fi ordonat, la Bucureşti, să lase baltă examenele universitare şi să alerge la Chişinău, unde urma să construiască societatea socialistă - nouă, justă; măruntul “instructor”, fusese invitat în tribuna oficială.

bucureşteană şi îşi trecea examenele ca oricare alt cetăţean român.

Nici chiar Gr. Vindeleanu, om structural cinstit, neînrăit de fanatismul bolşevic – dovada: chiar mărturia, după 50 ani! – nu merge… atât de departe, încât să spună *adevărul-adevărat*: Ce a făcut el în cele peste 12 luni în Basarabia sovietizată? Ce responsabilităţi a avut? Să se fi ocupat doar de „rezolvarea litigiilor legate de apartamente, de grădini, de livezi?” Admitem: o lună de zile (iulie 1940) aşa va fi fost, fiindcă oamenii încă nu realizau ce înseamnă o ocupaţie bolşevică, în care „plângerile” pentru confiscări de case, de grădini încetează de a mai conta – contând altceva: arestările, anchetele, distrugerea şcolii româneşti, distrugerea biserii creştine – torturile, asasinatele, teroarea pură asupra populaţiei băştinaşe; atunci conta viaţa (şi moartea).

Ce vor fi făcut între 26 iunie 1940 şi 15 iulie 1941, (căderea Chişinăului) în Basarabia şi în Bucovina de Nord ocupate de ruşi A. Bârlădeanu, Roller, Mihail şi Dan Oigenstein (Oişteanu), Sorin Toma, Bella Iosovici, Perahim, Celac – şi mai cine?

„Discreţia” evreilor privind activitatea lor bolşevică în slujba ocupantului rus al Basarabiei şi al Bucovinei de Nord dovedeşte fără tăgadă *vinovăţia* lor – grea, mânjită de sânge. Tăcere-din-ordin; în slujba *adevărului etnic*. – adevărat numai când îl formulează-decretează evreii, în folosul lor.

Potrivit *adevărului etnic*, orice afirmaţie neconvenabilă, restabilitoare de cronologie, acuzatoare la adresa evreilor este tratată de „calomnie”, „minciună”, „propagandă fascistă sau/şi antonesciană”, cunună a calificativelor negatoaredenigratoare: „antisemitism” cum s-a întâmplat cu eseul de faţă prin vocile-condeiele vaşinskiene ale unor persoane citite care, fie nu citiseră textul incriminat (M. Shafir, G. Andreescu, A. Oişteanu, M.D. Gheorghiu), fie îl citiseră, însă îl deformaseră, falsificaseră, fabricând „citate” (R. Ioanid, Isaac Chiva, Laszlo, Al. Florian).

Adevărul etnic funcţionează şi în cazurile martorilor-mincinoşi dintre evrei – în sensul „acoperirii”; al „derogării”:

Primo Levi, cu al doilea volum de „memorii” – în care afirma că văzuse – cu ochii săi – camerele de gazare.

Jerzy Kosiński, cu „amintirile” despre copilăria-i nefericită din timpul războiului, când ţăranii polonezi îl chinuiau, îl martirizau (şi sexual). Primo Levi şi Kosiński s-au sinucis – de remuşcări, pentru că minţiseră – în numele *adevărului etnic*. Marek Halter însă trăieşte, bine-mersi şi nu dă semne că ar suferi ca urmare a – „amintirilor din Ghetoul Varşoviei”. Trăiesc în continuare, fără tulburări, evreii din „Comitetele Wilkomirski” – nume sub care se ascunsese impostorul elveţian Bruno Dösseker, şi el „cronicar al suferinţelor evreilor la Majdanek şi la Auschwitz”. Când un jurnalist – tot elveţian – a descoperit „adevărul etnic” (Dösseker era un *goi* oarecare), evreii au sărit, nu în capul mincinosului, ci în al celui care îndrăznise să-l demaşte, acuzându-l de cum altfel: „revizionism”, negaţionism”, „antisemitism visceral”.

Aceşti mincinoşi nu sunt consideraţi mincinoşi, ci purtători ai *adevărul etnic* (evreiesc), se înţelege.

Când ai crescut în cultul eternei victime inocente îţi vine greu să accepţi că ai fost şi tu un bun călău

Evreii – iertare: „unii evrei” – nu acceptă mărturiile care îi pun pe (unii) dintre ei în cauză, vezi interminabila polemică în jurul Cărţii negre a comunismului apărută sub direcţia lui Stéphane Courtois la Robert Laffont, Paris, 1997.

Lucrare cu mari merite dar şi cu un mai puţin foarte-mari goluri de informaţie privind România…

…imputabile înainte de toate ignoranţei coordonatorului: înainte de a studia istoriei rezistenţei anticomuniste în Europa de Est, Courtois fusese director al revistei binenumite: *Communisme*… De aceea va fi încredinţat redactarea capitolului „Europa Centrală şi de Sud-Est” tovarăşului (său) – frăţesc Karel Bartosek. Aparatcikul praghez, aterizat la Paris în 1983, a făcut

culoarul revistei *L'Alternative* – cu folos: după un an a fost introdus prin efracţie de Mihnea Berindei şi de Alain Paruit (pe ei îi. introdusesem eu – prin faţă). Eternul tovarăş Bartosek a profitat de retragerea (temporară) a lui François Maspero, fondatorul, a pus mâna pe revistă, a rebotezat-o *La Nouvelle Alternative* şi, dimpreună cu Berindei şi cu Lavastine a prefăcut-o într-o publicaţie eurobolşevică. Din extemporalele cehului „despre istorie", Courtois a înţeles că şi-a găsit un tovarăş de idei, iar Bartosek terenul pe care să cultive materialismul-istoric, recolta de după 1989. Că Stéphane Courtois nu s-a despărţit de litera-şi-spiritul revistei conduse o dovedeşte încuviinţarea prin ne-am endare a „tezei" bartosekiste: *pentru scrierea* istoriei contemporane *martori credibili/citabili nu sunt scriitorii – care au trăit şi ei evenimentele* (*arestările*, *închisorile*, *exilul*), *pe care le-au aşternut pe hârtie*, *ci... doar nescriitorii* – cu excepţia ruşilor Soljeniţîn, Şalamov, Bukovski, Nadejda Mandelstam. – citez din ediţia originală, pag. 289:

„Ar fi greşit să punem prea în faţă destinul dramaturgului ceh Václav Havel, al filosofului maghiar István Bibo, al scriitorului român Paul Goma şi pe al altora provenind din inteligheţie şi să-i lăsăm în umbră pe „oamenii de rând".

De ce „ar fi greşit"? Tovarăşul Bartosek de pe Vltava arată a fi dublul tovarăşului Ştefan Borbély de pe Someş: despre *martor*, *mărturie* gândesc la fel: cubic.

„Program" nu doar idiot, dar vădit diversionist: într-o Istorie ca cea numită, dacă a fost operată o „*ne*-punere în faţă" a unor persoane-personalităţi (numai dintre ne-ruşi!), care ar fi făcut umbră... istoricilor comunişti de la Paris, deci s-a materializat operaţia de *decredibilizare a martorilor* (păcătuiau grav în ochii borbélylor transnaţionali: erau *şi* scriitori!), nu a fost compensată (sic) de vreo „punere-în-faţă", la capitolul România, a, de pildă, muncitorului Vasile Paraschiv (ştiu de ce: pe când Paraschiv îşi risca viaţa pentru a depune mărturie – şi la Paris –, Courtois era ocupat de *Communisme*, iar Bartosek

nu terminase, la Praga, de stricat tot ceea ce îi încredinţase Husák); nu apar nici poetul Dorin Tudoran, nici profesoara Doina Cornea. Să nu ne mirăm: cunoştinţele bartosekiste se limitează la propriile note de lectură din *La Nouvelle* (sic) *Alternative*, iar „bibliografia" la o chestie semnată de reputata, inconturnabila, celebrissima cercetătoare Cristina Boico, mătuşa lui V. Tismăneanu, fostă eroină a Rezistenţei franceze şi feroce „îndrumătoare ideologică" stalinistă (dimpreună cu soţul, „Boico", general de grăniceri = securitate), în România sovietizată.

O astfel de concepţie-despre-lume-şi-istorie l-a determinat pe Stéphane Courtois ca ocupându-se de „materia" indicată de subtitlul lucrării: „Crime, teroare, represiune" la capitolul României să omită cu seninătate „materialul bibliografic" aflat sub nas, gata-tradus în franceză şi publicat de multă vreme: volumul de excepţională valoare (şi documentară!) o ultimă privire, de Silviu Crăciunaş, apărut întâi în engleză, apoi, în 1961 echivalat în franceză (Le dernier regard); La Cité Totale de C. Dumitrescu (Seuil, 1980, postfaţată de mine); de asemeni a tăcut răsunător toate cărţile mele editate şi în franceză, începând din 1971: La celule des libérables, Elles étaient quatre, Gherla, Garde inverse, Dans le Cercle, volume de mărturii ca Le tremblement des hommes (despre 1977), Chassé croisé (despre terorismul exercitat de „organe" şi asupra românilor exilaţi la Paris, V. Tănase şi P. Goma, nu doar asupra pomenitului în foarte-treacăt bulgar Markov), Bonifacia, Le Calidor, L'Art de la Fugue – şi cel despre Piteşti: Les Chiens de mort – *primul text apărut în limba franceză* (în 1981) *care vorbeşte despre fenomenul reeducării* – în schimb a citat din Piteşti al lui Virgil Ierunca tradus în franceză cincisprezece ani mai târziu, în 1996. Cu atât mai ciudat-inadmisibilă ne-menţionarea – cu program, s-a văzut – a titlurilor de mai sus, cu cât ele apăruseră mult înainte de 1997, data editării Cărţii negre a comunismului. Tot anterior – în 1994 – existau şi lucrările de referinţă (nu şi pentru Courtois-

Bartosek!): La vie en rouge de Christian Duplan şi Vincent Giret şi KGB en France de Thierry Wolton, din 1986, devenite clasice, acestea din urmă nici măcar pomenite de Courtois.

Aşa stând lucrurile, nu este de mirare că în ditamai cărţoiul despre „teroarea comunistă" nu am găsit măcar o referire la *scriitorii vizionari* Dostoievski, Orwell, Koestler, fiindcă alcătuitorii ei nu-i citiseră – iar dacă se va fi întâmplat minunea, puţin le-a păsat; nu citiseră nici opinia unui „coleg" de-al lor, Robert Conquest, autor al Marei Terori:

„Infinit mai bine, mai profund decât profesorii şi istoricii stalinismului (Conquest înşiră vreo zece nume de „sovietologi" – n.m.) au scris Orwell, Koestler: ei au înţeles şi au transmis realitatea stalinismului".

În fine, a treia imputare la adresa lui Stéphane Courtois: consimţirea la adevărul imuabil al primei ediţii a lucrării sale: în loc să repare erorile semnalate, „uitările" (la sugestiile – scrise – şi ale mele), să vegheze la conformitatea traducerilor, a considerat Addenda adăugată variantei româneşti editată de Liiceanu la Humanitas (nu doar falsă, abuzivă, ci de-a dreptul suprarealistă), „contribuţie preţioasă la cunoaşterea formelor de opoziţie din România". Astfel francezul Courtois a devenit complice la *falsificarea istoriei României operată, de astă dată, nu de către rollerii comunişti, ci de către „antirollerii-anticomunişti" Gabriel Liiceanu, Ana Blandiana şi soţul său, Romulus Rusan*.

Acestei triplete de tinichea trebuie adăugaţi scriitorii-ziarişti care angajează *„dialoguri" în perfectă necunoştinţă de cauză*: Mircea Mihăieş (cu V. Tismăneanu, cu N. Manolescu), Rodica Palade (cu Brucan, cu Pavel Câmpeanu), Stelian Tănase – cu sine însuşi, G. Adameşteanu (cu cine nu?), Tismăneanu cu Iliescu. Pe de o parte, analfabeţi profunzi: până în decembrie 1989 făcuseră „rezistenţă prin cultură", pe timpul lui Ceauşescu, trăiseră binişor în mizeria şi în teroarea generală, tocmai fiindcă făcuseră doar cultură, în care

scop îşi propuseseră să rămână surzi-orbi la tot ce se petrecea în jurul lor; pe de altă parte, neavând curajul elementar (de unde, dacă nu avseseră vreodată coloană vertebrală?) de a pune *întrebări adevărate* interlocutorului, îi lasă tot pe Brucan, pe Roman, pe Mizil, pe Bârlădeanu, pe Pleşiţă, pe P. Câmpeanu pe Iliescu şi pe alţi eterni bolşevici să scrie – tot ei – scurta-istorie a *lor*, nu istoria.

…Evreii, deci, consideră mărturiile nefavorabile sau doar neîntocmai tezelor lor: fie neconcludente, fie mincinoase, fie de-a dreptul „antisemite” (calificativ, nu doar un tic verbal, ci un fals secretat de lenea gândirii). În ciuda aparenţelor şi a legendelor tot de ei create, au o structură intolerantă, conservatoare, nu agreează schimbările de orientare ale mediului înconjurător, mai ales când acesta se vădeşte în dezacord cu interesele lor din momentul dat. Atunci se comportă precum colhoznicii din ţările comuniste după 1989: percep *libertatea generală* adusă de căderea Zidului Berlinului ca pe un atentat la *libertatea lor* ca indivizi, grup, clan, ameninţând *stabilitatea lor* materială, socială, psihologică – şi ierarhizatoare (vezi-i şi pe scriitorii români clasicizaţi…). Şi intră în panică. Şi devin neinteligenţi, le sărăceşte fulgerător fondul principal de cuvinte, discursul reducându-se la:

«*Eu* – victimă; *el* – antisemit».

Le este greu, foarte greu evreilor instalaţi de două milenii în statutul de victimă, în cultura „*unicului genocid*: *Shoah* „să admită adevărul istoric cel care spune: din nefericire, „genocid” se declină la plural. Au impus monopol asupra suferinţelor, pretinzând că doar ei au fost persecutaţi, doar ei au suferit – în urmă cu peste o jumătate de secol – deci relativizând, negând, suferinţele goilor pricinuite de ei, evreii şi interzicând să se vorbească de alte lichidări în masă, de alte victime inocente, de alte comunităţi martirizate decât a lor. Zbateri dovedind insolenţă, nesimţire etică şi, am mai spus: lipsă de inteligenţă.

Adevărul: şi ei au fost călăi nepedepsiţi pentru comunităţile căzute sub dominaţie bolşevică şi continuă a fi, azi, în Palestina: John Sack, supravieţuitor al lagărelor de exterminare naziste a publicat recent o carte în care mărturiseşte: unii evrei, foste victime, cărora li s-a dat ocazia, sunt capabili de *răzbunare* cumplită (pe care ei, la *goi*, nu o acceptă, ci o consideră „antisemitism istoric") – şi îl numeşte pe Solomon Morel. Acesta, ca şi el evreu polonez, după ocuparea întregii Polonii de către Armata Roşie fusese numit de sovietici comandant al unuia din multele lagăre de „denazificare", cel din localitatea Świętochlowice. Solomon Morel a organizat acolo un adevărat abator: deţinuţii – nu doar foşti auxiliari ai nemţilor, ci mai bine de trei sferturi dintre ei antinazişti care cunoscuseră lagărele germane; după o pauză (de un an), nefiind de acord cu politica de sovietizare, fuseseră arestaţi de comunişti. Or Solomon Morel nu făcea nicio deosebire între deţinuţi, ba îi considera pe anticomunişti mai periculoşi decât. foştii gardieni ai lagărelor nemţeşti. Drept care le rezerva un „tratament" inuman: îi închidea în cuşti de câine, prin bătaie permanentă îi obliga să latre, să mănânce direct din gamelă – „câineşte"; îi obliga pe deţinuţi să se insulte între ei, să se bată reciproc (în România încă nu începuse „reeducarea de tip Piteşti". – în Polonia: da), să se întrevioleze – înainte sau după ce erau violaţi de gardieni. Nu a fost singurul evreu, fostă victimă, prefăcut în călău de cea mai abjectă speţă, autor al mai multor omoruri – cu martori; şi-a continuat activitatea de torţionar până la pensie. În 1994 a fugit în Israel, unde a solicitat. protecţie. I s-a acordat pe dată. Procurorul polonez Eva Kok a cerut în mai multe rânduri autorităţilor israeliene extrădarea lui Morel, vinovat de crime împotriva omenirii. Israelienii au răspuns de fiecare dată că nu este cunoscută nicio persoană cu acel nume, cât despre acele fapte (prezentate de procuratura poloneză) nu a primit răspuns nici până în ziua de azi, ba i s-a atras atenţia că insistenţa ei este „suspectă, are iz antisemit"…

Vina evreilor este, nu deicidul (condamnarea şi

uciderea lui Ieşua din Naşeret a fost rezultatul unui conflict intern, iudeoiudeu), ci omucidul care a întunecat-însângerat întreg secolul al 20-lea odată cu Revoluţia bolşevică, operă teoretică a lor, operă materializată şi de ei prin teroare-teroare-teroare, vizând distrugerea trupului şi a sufletului omului – în Europa, în China, în Indochina, în Africa, în America Centrală şi de Sud. Ei pretind (oricum: ţin cu dinţii de acest „adevăr"): singurul *rău* universal fusese „faşismul"; singurele victime – nevinovate, se înţelege – doar ei, evreii.

Intru. auto-ajutor, nu doar istoricii, ci întreaga intelectualitate oficială israeliană a cu) acordat turcilor certificat de bunăpurtare şi de nevinovăţie (!) în campania furioasă a negării genocidului armenilor din 1915. Mai mult: autorităţile statului Israel, sprijinite gălăgios de „intelectuali oficiali", de „specialişti în istorie" – oficiali şi ei, aceştia „interiori", dar şi de exteriori, aşa-numitele „sentinele" –, au declarat *persona non grata* pe solul Israelului – fie la congrese, la colocvii, fie în librării, ca autori de cărţi – pe istoricii care, deşi evrei, „pretindeau în mod trădător" (ce neruşinare din partea trădătorilor!) că vânzătorii de ţară (turcească!): armenii ar fi fost masacraţi de bravii turci! Cum aşa, doar turcii sunt cunoscuţi ca persoane politicoase, blânde (n-ar ucide o muscă! – nu: o muscă, nu). Mai grav: calomniatorii au pretins că turcii ar fi comis un genocid – când trebuie să se ştie („o dată pentru totdeauna", vorba tovarăşului Radu Florian): singurul genocid din istoria omenirii este cel al căror victime au fost ei, evreii: Shoah! şi doar ei. Cine susţine contrariul (sau altceva) este un antisemit! – ca reputatul istoric francez Esther Benbassa, evreică originară din Salonic, ale cărei cursuri la Sorbona sunt sabotate de studenţi evrei, urlând, isteric: «Antisemito!». Evreii sionisto-bolşevici neagă existenţa şi ravagiile şi durata comunismului – de ei inventat şi pus în aplicare binişor înainte de apariţia nazismului (acesta cu o durată de 12 ani, mort şi îngropat în urmă cu 60 ani) – pe când comunismul lor e încă viu; şi ucigaş – în Coreea de Nord,

în China, în Cuba.

Dialog pe tema vinovăţiei *şi* a evreilor? Greu de imaginat. Când vine vorba de aşa ceva, evreii devin de o „discreţie" grotescă, ridicolă, atunci când pretind că ei nu au dat, în viaţa lor, nici măcar o palmă vreunui *goi*, aşa, ca de la cekisto-enkavedisto-securist la „duşmanul de clasă" (nu „de-rasă", boje moi) încăput în labele sale de komisar-revoluţionar-internaţionalist!

Însă *goi-i* sunt, nu doar fioroşi „antisemiţi", ci şi optimişti de nevindecat, îşi spun: «Nu va fi el omul chiar atât de tâmpit, de urât, de rău, de mincinos – cum este, de când îl ştim…»

Ei bine, până una-alta omul acela este mincinos-urât-prost. Cine se mai îndoieşte de asta să citească replica dată de Leon Wieseltier lui Adam Michnik (în *The New Republic*, publicaţie americană declarat proisraeliană, din 4 iunie 2001). Scriind în *New York Times* din 17 martie 2001, despre cartea lui Jan T. Gross, Vecinii, Michnik, el însuşi evreu, dintr-o familie de comunişti-aparatişti din Polonia sovietizată, se întreba dacă nu şi evreii, ca reprezentanţi de nădejde ai bolşevismului, vor fi având o părticică de vină în tragedia de la Jedwabne – şi nu doar în aceea. I s-a închis gura pe dată – citez din Leon Wieseltier:

„Evreii de la Jedwabne din vara lui 1941 nu au făcut altceva decât să moară. Nu sunt de loc de acord că evenimentele de la Jedwabne cheamă la vreo autoexaminare din partea Evreilor „(s.m.).

Descurajant, detestabil, ilogic, neuman „răspuns" – dovadă a orbirii, a relei credinţe, a violenţei isterice, a terorii asupra adevărului – ne-etnic. Totodată nesurprinzător: pentru jurnalişti ca Leon Wieseltier1), Istoria tragică a celui de al Doilea Război Mondial a început abia *„din vara lui 1941"*, atunci când 1.600 evrei din târgul Jedwabne au fost asasinaţi de concetăţenii lor polonezi, sub privirile aprobatoare ale nemţilor – în niciun caz aceeaşi Istorie (tragică) nu trebuie să cuprindă evenimentul *anterior*, *pornit la 1 septembrie 1939*, *când Germania a atacat Polonia* şi în două săptămâni a înfrânt-o;

nici evenimentul de la *17 septembrie 1939*, când sovieticii au cules fructul gata „copt” de nemţi, ocupând partea estică a nefericitei ţări, impunând bolşevismul – ajutaţi cu zel de evrei. După Wieseltier masacrul din vara lui 1941 pornise din senin, din „Antisemitismul supt odată cu laptele mamei poloneze”, şi nu din otrava celor 22 luni de teroare bolşevică, începută în septembrie 1939, în estul ţării, exercitată şi prin evrei.

Primatul Poloniei, Glemp, *după ce a exprimat regretele şi căinţa Bisericii pentru pogromul de la Jedwabne*, a adăugat:

„Şi Evreii trebuie să se întrebe dacă nu sunt vinovaţi de colaborare cu ocupantul bolşevic pentru arestările, maltratările, deportările Polonezilor, începând din 17 septembrie 1939”.

Rabinul Varşoviei Michael Schudrich a început prin a spune: „Încerc o adâncă ruşine pentru bolşevicii de origine evreiască… – dar a sfârşit fraza astfel:

„… deşi aceia nu au acţionat în numele naţiunii evreieşti”. Iată la ce slujeşte un rabin: să dea răspunsuri la întrebările încuietoare. Numai că în virtutea acestei înţelepciuni nici criminalii polonezi care uciseseră evrei în iunie 1941 nu erau vinovaţi, fiindcă nici ei nu acţionaseră „în numele naţiunii” (poloneze), ci din pură, bestială, omenească răzbunare! *Însă polonezii ucigaşi au fost judecaţi-condamnaţi* (*unii executaţi*) *în 1946*. Rabinul îi avea în vedere numai şi numai pe evrei – nu doar alcătuitori ai poporului ales ci şi ai poporului veşnic nevinovat: sutele de mii de evrei comunişti, voluntari entuziaşti în slujba ocupantului sovietic, al terorii din Karelia, din Polonia Orientală, în 1939; din 1940 în Ţările Baltice, în Bucovina, în Basarabia, (dar şi după 1944, din întreaga Polonie, Cehoslovacie, Ungarie, Românie, Bulgarie) „nu pot fi traşi la răspundere”, fiindcă ei, bieţii, „nu acţionaseră în numele naţiunii evreieşti”. Să mai pretindem că Rozen a reprezentat o „excepţie românească”!

Pierderile omeneşti au fost, de o parte şi de alta atât

de cumplite: 3 (6, după ultimele informaţii) milioane de polonezi au fost lichidaţi numai de naziști – dar de bolşevici?), încât, dacă nu este decent să ne întrebăm: «Cine a început primul?» – pentru că rana sângerează încă, vom formula astfel:

«*Cine s-a răzbunat – pe cine*? *Pentru ce*? *Când*?», *deci*: «Care a fost cronologia faptelor?»

Întâi, în timp (în Polonia: începând din 17 septembrie 1939; în Ţările Baltice, în Basarabia, Bucovina, Herţa din iunie 1940) au avut loc faptele de bestialitate ale evreilor în serviciul bolşevicilor ocupanţi;

Apoi – din iulie 1941, măsurat fiind dezastrul material, mai ales uman pricinuit în 12 luni de sovietism (în Polonia: 22 luni), *victimele* – baltici, polonezi, ucraineni, români – *s-au răzbunat*.

Adevărat: necreştineşte, neomeneşte, ticăloşeşte – potrivit Legii Talionului.

Ceea ce promiteau simpatizanţii români ai bolşevismului, începând din 1917, nu erau vorbe în vânt ale unor indivizi exaltaţi, nereprezentativi pentru societatea românească, spioniagenţi ai Rusiei; de cum sovietismul le-a oferit prilejul aplicării doctrinei. internaţionaliste – au pus-o pe dată în practică, instaurând teroarea bolşevică pură şi dură în Teritoriile Ocupate.

Recapitulare: în zdrobitoarea lor majoritate evreii fuseseră ostili României Mari – de la început, din 27 martie 1918. De la înfiinţarea Partidului Comunist Român, în 1921, comuniştii – în majoritate evrei (o parte locuind în alte ţări, având o altă cetăţenie decât română: maghiară, poloneză, bulgară, germană, franceză şi o „supracetăţenie”: sovietică) au contestat justeţea alipirii provinciilor istorice româneşti la România, au pledat pentru „restituirea Basarabiei către URSS” [reclamaseră şi „restituirea Transilvaniei către… Republica Sovietică Maghiară” în 1919]. Răpirea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord din iunie 1940 a fost primită de evreii din întreaga Românie cu entuziasm delirant, mulţi dintre cei aflaţi în afara Teritoriilor Cedate s-au grăbit să se mute în „Ţara

Strugurilor şi a Pâinii” (URSS, fireşte), vorba unui notoriu poet-agent de influenţă NKVD, francezul Aragón, prin pana tovarăşei sale, Elsa Triolet.

O remarcă: după 1775, faţă de indigenii români, ocupaţi, evreii aduşi în Bucovina au manifestat totdeauna ostilitate, ură; pe ei îi denunţau stăpânului: ungur, în Transilvania, austro-ungur în Bucovina, rus în Basarabia – ca anti-iudei (încă nu era moda „antisemitismului”). De ce? Probabil-sigur: fiindcă românii alcătuiau, în Ardeal, în Maramureş, în Bucovina, în Basarabia comunitatea băştinaşă, ocupată, colonizată, persecutată; evreii fuseseră, peste tot, dacă nu favorizaţi, sigur: nu atât de umilţi, obijduiţi, desconsideraţi, declasaţi, măcar pentru că nu părţi din ţara lor fuseseră ocupate, colonizate cu străini care primiseră de la stăpânire mult mai multe drepturi decât indigenii. Ura maladivă a evreilor faţă de români – în Transilvania, în Maramureş, în Bucovina, în Basarabia – poate fi explicată şi astfel: românul ocupat-colonizat rămăsese, în continuare, rob (al ungurilor, al austriecilor, al ruşilor). Pe când evreul juca peste tot – cu nuanţe – rolul supraveghetorului de robi: fusese şi el rob, de aceea se purta mult mai „sever” decât stăpânul: ştiind, din experienţă, unde doare mai tare, acolo lovea. Ura evreilor faţă de români s-a dezvoltat-manifestat, nu în Principatele Unite (România Mică) – de ce? De frică: ştiau din experienţă până unde pot merge prea-departe: guvernul, administraţia fiind româneşti, dacă s-ar fi comportat faţă de români aşa cum o făceau în Rusia, în Austro-Ungaria, riscau să fie daţi afar” din ţar! Ci în provinciile româneşti înstrăinate. Acolo motivul suferinţei evreului era unul deturnat: pentru că nu îndrăznea să-l acuze pe stăpân (austriac, ungur, rus) de cuvinte, de fapte anti-evreieşti, *se răzbuna deviat* pe stăpânit, pe rob (românul) de vorbedenăduf, interpretate: „anti-iudaism”, acuzaţie cu atât mai gălăgioasă, mai vehementă, cu cât bietul român nu avea cum să se disculpe – nu avea cuvinte, fiindcă nu avea cuvânt – necum să se apere activ. În acelaşi timp, *setea de apartenenţă la casta dominantă (în ciuda*

refuzului de a se asimila) l-a făcut să chiar fie, nu doar să se declare Mare-Maghiar, Mare-Rus, în ciuda persecuţiilor crâncene suferite de la stăpânii unguri şi ruşi, nu de la robii acelora: românii. Masochism frizând patologia, altfel cum se explică filomaghiarismul până la caricatură al supravieţuitorilor evrei din lagărele de exterminare naziste, unde fuseseră trimişi de unguri?; dar filorusismul manifestat până la dictaturăsegregaţie faţă de evreii neruşi, în Israel – cu toate că ruşii i-au umilit, i-au prigonit, i-au pogromizat, i-au masacrat veacuri de-a rândul, în pauze folosindu-i pentru treburile murdare, de *calo* (călău, în ţigăneşte) ca cele de pe timpul bolşevismului – ca apoi să-i alunge cu nagaika?

Comportament imoral din punctul de vedere al europenilor, „explicat" de înşişi evreii (Hannah Arendt) prin mileniile de persecuţii cărora le fuseseră victime şi care i-ar fi lichidat de multă vreme, dacă nu ar fi recurs la frecvente „derogări" de la etică (precum *adevărul etnic*). Oriunde, în oricare ţară s-ar fi aflat comunităţile lor, ei „s-au dat" totdeauna cu stăpânul – ceea ce nu ar fi blamabil, dacă s-ar fi mărginit să-l slăvească şi să-l cânte (am citat din R. Cosaşu – vezi Bibliografia), să-i lustruiască cizmele cu limba şi să capete răsplata *linguşirii*, care tot de la *limbă* se trage ea. Însă ei nu s-au mulţumit doar cu răsplata, pe lângă simbrie, ci au îndeplinit porunci netrebnice, murdare, criminale; nu de puţine ori aveau ei – brigadieri şi kapo din Antichitate şi din Evul Mediu – „iniţiative" în jefuirea, în asuprirea, în pedepsirea, în umilirea celor mici, a celor înrobiţi, a celor supuşi, a celor suferinzi – a celor care nu se puteau apăra. Aşa s-au ilustrat în statele kievliene după 1239, sub *ocupaţie* tătară, ca agenţi executori (zapcii) nemiloşi; în Spania, sub *ocupaţie* arabă, evreii toleraţi făcuseră front comun cu toleranţii arabi, batjocorindu-i pe creştini, chiar căsăpindu-i *pentru că*... *„mâncau carne de porc"*! – iar după ce ocupanţii Iberiei au fost alungaţi, creştinii s-au răzbunat cumplit pe slugile zeloase ale maurilor: le-au ars pe rug, le-au expulzat (şi fiindcă nu s-au creştinat); aşa au făcut

evreii în Africa de Nord, sub *ocupaţie* otomană; după ce şi turcii au fost bătuţi, siliţi să se retragă, evreii nu au apucat a fi pedepsiţi pentru murdarul auxiliariat, fiindcă s-au instalat alţi ocupanţi: francezii (de la 1830); când băştinaşii algerieni au câştigat independenţa în 1962, au traversat Mediterana, în panică, nu doar francezii colonişti-colonizatori (*les pieds-noirs*); nu doar *harki-i*, algerieni luptând (mai ales făcând poliţie în proprie ţară, de partea francezilor şi împotriva algerienilor). Dar şi evreii. Ştiau ei de ce, însă explicau altceva: deşi ei se aveau ca fraţii cu arabii în Maghreb, aceştia, brusc („din senin"…) deveniseră antisemiţi…

Antievreismul populaţiei băştinaşe din teritorile româneşti ocupate era mult mai puternic, mai acuzat în Bucovina decât în Basarabia. Austria smulsese în 1775 Ţara de Sus a Moldovei, o alipise la Galiţia (botezând-o cu un termen slav: „Bucovina", „Ţara Fagilor"), o colonizase cu un imens număr de ruteni şi cu foarte mulţi evrei – tot galiţieni. Or evreii din Bucovina şi din Maramureş sub austrieci nu erau, faţă de băştinaşi, doar „venetici" (ca în Basarabia ocupată de ruşi), ci şi agenţi zeloşi ai ocupantului şi legendar de nemiloşi cu ocupatul: nu se mărgineau cu puterea economică acaparată (într-un timp record deveniseră proprietari, cu acte! ai păşunilor, livezilor, pădurilor, ai munţilor întregi), dar exersau şi una administrativo-politicopoliţienească, de supraexploatare, de hiperterorizare a românilor. Înainte de 1918 evreii aduşi în Bucovina de ocupanţii austrieci (în realitate austriecii îi… deportaseră în ţinuturile cele mai îndepărtate de capitală, ca să scape de ei) se comportaseră faţă de indigenii români cu dispreţ, cu aroganţă, cu insensibilitate, cu neomenie egalate doar de slugărnicia, de supuşenia oarbă, zeloasă şi satisfăcută faţă de autorităţi, astfel anunţând comportamentul bestial, antiromân, *anti-goi*, anticreştin, *de după 28 iunie 1940*, de acea dată în numele ocupantului rus, bolşevic.

Aşa se va fi explicând antievreismul acut al românilor din Ţara de Sus a Moldovei, inclusiv al lui Eminescu; ca şi

marele număr de legionari, de cuzişti originari de acolo.

În fine, pentru că evreii originari din Basarabia şi cei aflaţi în URSS înainte de Cedare (din *România – încă o dată*: *câte sute de mii trecuseră Prutul începând din 15 iunie 1940, din ordinul sovieticilor*?) alergaseră în Teritoriile Cedate şi se dedaseră la acţiuni, nu de reparaţie socială, cum ar fi fost de aşteptat de la nişte comunişti, ci la *acte de barbarie pe criterii confesionale, naţional-rasiale* – azi se spune: „curăţenie (epurare) etnică" în vederea constituirii „Republicii Socialiste Sovietice Evreieşti".

Când o mică parte din probe s-a aflat în faţa ochilor, pe marginile gropilor comune des-acoperite, atunci, abia atunci (adică: *după 22 iunie 1941*) Românii au început *a se răzbuna* pe evrei.

«De ce s-au năpustit Evreii asupra Românilor în timpul evacuării Basarabiei, Bucovinei de Nord, Herţei (în *săptămâna Roşie*: *28 iunie-3 iulie* 1940)?; de ce s-au încrâncenat asupra unor bieţi soldaţi mobilizaţi şi care primiseră ordin să se retragă fără a răspunde la provocări?; ce aveau de împărţit cu ei „narodnicii truditori sovietici", cum se prezentau, în limba română cea care nu există, agitatorii sosiţi în grabă cu camioanele de peste Nistru – sau, ca Gr. Vindeleanu (ca Sorin Toma, ca Răutu, ca fratele său, tatăl lui A. Oişteanu, ca Roller, Perahim, Celac…), veniţi din restul României pentru a construi cea mai dreaptă şi mai bună şi mai prosperă dintre societăţi: comunista?; de ce mai ales Evreii i-au huiduit, i-au injuriat, i-au tratat de „regalişti", de „capitaliştifaşişti", de „moşieri-antisimiţi", de „ţâgani", i-au scuipat, i-au bătut cu pietre, i-au opărit cu uncrop, i-au împroşcat cu fecale, pe mulţi i-au smuls din coloane şi după ce i-au ciomăgit, călcat în picioare, zgâriat (nu doar femeile s-au dedat la această practică muierică), unora le-au tăiat nasturii de la pantaloni, apoi i-au lăsat să plece în această postură umilitoare iar pe alţii i-au reţinut şi i-au prefăcut în *primii prizonieri de război dintr-un război care nu exista*?;

«Şi încă: de ce, intrând în masă în organele administrative, politice, poliţieneşti ale sovieticilor

ocupanţi, evreii s-au purtat faţă de românii basarabeni, bucovineni, herţeni, de parcă aceştia ar fi fost, în ordine: babilonieni, egipteni, romani, spanioli, ruşi, ucraineni, seminţii-etnii care îi persecutaseră, diseminaseră, masacraseră potrivit termenilor inventaţi de… români: *Inchiziţie*, *pogrom*?»

La această întrebare îndurerată, de bun simţ „răspundeau" peste câţiva ani, nu mulţi: vreo cinci – securiştii evrei-unguri (e-he! ce Mari-Maghiari, evreii unguri!: cam ca Elie Wiesel; şi aproape tot atât de Mari-Ruşi ca evreii sovietici, de teapa lui Nicolski-Grünberg), când îi rupeau în bătăi pe ţăranii români din Oltenia, din Dobrogea, din Muntenia – care nu pricepeau de ce trebuie să „adere" la colhoz:

«*Voi*, care ne-aţi trimis la Auschwitz!» – voi-care fiind noi-care, *Românii*…

Logică de cristal, ilustrată de ultramediatizatul, mereupomenitul Elie Wiesel, cel care prin 1980, declara la televiziunea franceză că el şi cu ai săi din Sighet fusese (ră) arestaţi şi trimişi la Auschwitz – în aprilie 1944 (aprilie una mie nouă sute patruzeci şi patru) de către jandarmii români! – am mai spus-o? – ei bine, am s-o re-re-re-spun. Când Eugène Ionesco atrăsese atenţia prietenului său asupra adevărului: Transilvania de Nord, deci şi Sighetul, fusese, între 30 septembrie 1940 şi primăvara anului 1945 sub ocupaţie maghiară, prin urmare jandarmii erau unguri, nu români, Wiesel răspunsese vesel, cu un zâmbet pişicher, că nu contează „amănuntul", oricum, francezii tot nu cunosc istorie şi puţin le pasă de „asta".

Mie îmi pasă de „asta" – ca român, ca basarabean.

Evreii au tot vorbit în ultima jumătate de veac despre *asta* a lor (iar Wiesel a făcut din *asta* o tribună pe cât de lucrativă, pe atât de mincinoasă întru promovarea propriei persoane şi pentru funcţionarea din plin a industriei holocaustului – vezi, la Bibliografie, cartea lui Norman B. Finkelstein); tot vorbind, au monopolizat Cuvântul, au confiscat suferinţa: pentru ei nu există, în Istorie, decât un singur genocid: cel al căror victime au fost ei şi numai ei;

nu acceptă că în lagărele naziste au fost exterminate *şi alte etnii*, cronologic înaintea evreilor: ţiganii *şi* slavii, în general, în special polonezii: începând din septembrie 1939; *şi* ucrainenii *şi* ruşii, după iulie 1941; dintre germani, din 1938: *şi* catolicii *şi* nobilii *şi* homosexualii *şi* handicapaţii; evreii nu admit că, *înainte de Shoah*, Turcia, aliata strategică a Israelului care şi ea, după cum ştie lumea întreagă, apără cu iataganul „democraţia occidentală în Orient" (sic), se dedase, cu mare vitejie, în 1915, „unei mici operaţii de purificare": masacrarea armenilor; tot înainte de Shoah; genocidul organizat în două rânduri în Ucraina; că *după Holocaust* s-au semnalat masacre cu caracter de genocid în lumea comunistă: în Basarabia, între 1946 – 47, în China, în Tibet, în Coreea de Nord, Cambodgia, Cecenia. Din nefericire, tragedia evreilor din timpul ultimului război mondial nu a fost nici prima, nici ultima din secolul al XX-lea…

Cine nu a auzit de Ilia Ehrenburg? Mulţi, dar puţini ştiu că scriitorul (şi nu era rău, ticălosul!) după ce fusese, între cele două războaie, agent de influenţă mai ales în Franţa, îşi continuase activitatea de *dezinformator*, pe timpul războiului, nu doar ca jurnalist de front, ei. ca explicator-şef şi îndemnător-absolvitor al bestialităţilor pe care *trebuiau* să le facă ostaşii Armatei Roşii, cu femeia duşmanului. Ar fi un act de salubritate publică adunarea într-o *Antologie a Abjecţiei* (şi depunerea ei la Nürnberg II) a articolelor scriitorului Ilia Ehrenburg despre „Nemţoaică" şi despre ce *trebuia* (fiind o „datorie de onoare") să-i facă un adevărat ostaş sovietic, comunist.

Bietul soldat care-şi arunca ochii pe ce stătea scris în ziarul Armatei Roşii, înainte de a-şi răsuci ţigări din el: nu ştia geografie, nici istorie, habar n-avea de nimic din ce se întâmpla, nu doar în lume, ci în propria-i ţară – aşa că nu avea nevoie de îndemnul pringazetă de a-i jefui pe Nemţi («*Davai cias*!» a rămas în oasele auzului ne-ruşilor ca şi: «Vin Tătarii!», prizonierii de la Stalingrad au mărturisit că aceasta era întâia cerinţă a învingătorilor: să dea *ciasul*!), de a maltrata populaţia civilă întâlnită; şi nu avea nevoie

de un curs de alfabetizare, ca să afle ce să facă el cu *femeia* de la vârsta de cinci ani la o sută – cum, ce? S-o pună jos şi s-o violeze, el şi întregul său regiment, până la moarte – şi, vai, dincolo de ea. Însă, iată: afla pentru întâia oară (dar el nu ştia că e prima-oară): superiorii nu numai că nu-i pedepseau pe inferiorii care „se mai şi dedau.”, ci îi îndemnau să facă; tot repetând-repetând obligaţia ostaşului sovietic (ceea ce el, oricum, făcea, prin tradiţie rusească – răuvoitorii spun: slavă, arătând spre sârbi), îi dădea de înţeles că, de nu va face aşa, abia atunci va fi pedepsit. şi nu ştia, viteazul krasnoarmeieţ (care mărşăluia spre Apus, imaginându-şi Berlinul ca Raiul Rusesc: o poiană cu flori unde, printre munţi de cârnaţi, şerpuiesc pâraie de votcă) dacă femeile pe care le viola şi le mai şi ucidea erau, cu adevărat, nemţoaice iar dacă da: naziste ori ba; pro, ori antihitleriste?; şi nu-i păsa dacă „Nemţoaica” era, în fapt, o fostă victimă a neamţului: poloneză, rusoaică, ucraineancă, evreică… – oricum, el nu ştia care – cum e – şi nici nu era obligat să ştie: doar era krasnoarmeieţ!

Mărturia unui ostaş – din volumul Războiul nu are chip de femeie de Svetlana Alexievici, Presse de la Renaissance, 2004, p. 24:

„Ofensivă! Tot înainte! Primele sate nemţeşti. Eram tineri, în putere. Patru ani fără femeie. În pivniţe: vin. i fete. Puneam mâna pe câte una şi. Eram zece, la una. Nu erau destule femei, populaţia fugea din faţa armatei sovietice. Prindeam fete tinere, copile. Doisprezece ani. Dacă mucoasele plângeau, le băteam, le îndesam o cârpă în gură. Pe ele le durea, pe noi zbaterile lor ne făceau să râdem. Azi nu înţeleg cum am putut participa la astfel de Un băiat de familie ca mine”.

Rezultatul îndoctrinării ehrenburge:

Ostaşii Armatei Roşii *le-au violat repetat pe toate femeile supravieţuitoare ale lagărelor germane „liberate „de ei sau predate (gata liberate) de Aliaţi… i pe toate femeile, fetele, copilele din canalele Berlinului, adăpostite acolo, de săptămâni, ca să scape de bombardamente*.

Lui Ilia Ehrenburg nu-i păsa – el îşi făcuse datoria de „umanist”: strecurase otrava în urechea rusului, rusul să se descurce! Fiindcă Ehrenburg ştia ce ştia: nu e necesar să-i şi explici omului simplu (chiar dacă e „băiat de familie”) de ce trebuie să facă răul, doar să-i comunici că are voie să-l facă; şi că e bine să facă rău.

I eu ştiu ce ştiu: dacă Ilia Ehrenburg printr-o minune ar mai fi în viaţă, acum ar avea 111 ani şi în loc să fie judecat pentru incitare la crimă, ar fi numit director de onoare al Muzeului Holocaustului din Washington, consilier psihologico-ideologicopedagogic, alături de arański şi coleg de „umanism” al criminalului de război Ariel Sharon.

À-propos de sărmanul „refuznik” Nathan arański, „persecutat în URSS pentru ideile şi acţiunile anticomuniste”, internat în lagăr: aici, în Occident, făcusem pentru el o uriaşă campanie de petiţii, manifestaţii, meetinguri, interpelări ale oamenilor politici, să intervină în favoarea „militantului pentru drepturile omului, încarcerat”. (noi, cei care ştiam ceva rusă tăceam, complici-ai-unei-cauze-bune: „refuznik” nu însemna: „cel care refuză sistemul sovietic”, ci cu totul altceva: *„cel căruia i s-a refuzat viza de emigrare în Israel”*…). Ei bine, după lupte seculare, „dizidientul Şarański” a fost liberat – şi din lagărul mic, gulagul şi din cel mare, URSS. îl aşteptam la Paris, pentru tradiţionala conferinţă de presă – „în apărarea drepturilor omului”. Dar eroul nu a venit; a dispărut şi soţia sa, Abigail, care ne fusese, ca să spun aşa, stindard în toate manifestaţiile. Se dusese în Israel, să-şi vadă, în sfârşit, soţul. La scurtă vreme am aflat că „apărătorul (şi martirul) drepturilor omului”, „contestatarul (refuznik-ul) sistemului sovietic” Şarański a aderat la un partid de extremă dreaptă, rasist, anti-goi – anticreştin, antiarab. Când Ariel Sharon a devenit prim-ministru, l-a numit pe Şarański ministru al… colonizărilor: al politicii de alungare a băştinaşilor palestinieni din Palestina natală şi de „implantare” a unor recenţi evrei, în majoritate provenind din Rusia.

De astă dată, à-propos de drepturile omului:

Israelul este singurul stat din lume care nu acordă azil politic, iar „drepturile” sunt numai pentru evrei – fie ei japonezi, de curând incaşi din Perù – însă nu pentru oamenii pământului, alungaţi de pe pământul lor.

„Societatea nouă” instaurată în Rusia în 1917, întinsă în toată lumea (cu excepţia Israelului!) ca râia, ca sifilisul, ca sida (cu concursul entuziast, decisiv al evreilor) a fost incapabilă, în peste şapte decenii, să confecţioneze simple ustensile casnice de tipul şurubelniţei, tirbuşonului, nasturilor, acelor de cusut, medicamentelor curente; în schimb, de la origine s-a arătat expertă în producerea armelor: cine nu a auzit de Kalaşnikov, de Katiuşa, de Skud, de Sam, de Tokarev, de Mig, de Suhoi, de arme chimice şi biologice – de Cernobîl, de „Kursk”?

Etern comunista Coree de Nord înregistrează mii de morţi de foame (pe an? pe lună? pe săptămână?), însă are arma atomică!

NOTE

1) Dar cine este Leon Wieseltier? Apelăm la cineva care îl cunoaşte bine: Norman G. Finkelstein (op. cit. pp. 64 – 68):

„La apariţia ultimei absurdităţi despre Holocaust, [volumul] Călăii voluntari ai lui Hitler de Daniel Jonah Goldhagen toate jurnalele [americane] importante au publicat cel puţin un articol” [ultraelogios], scrie Norman G. Finkelstein. „E. Wiesel vorbeşte de «remarcabilă cercetare», «profuziune de probe (…), valuri de documente», «fantastică contribuţie la înţelegerea învăţămintelor Holocaustului…» (…)

Norman G. Finkelstein continuă:

„În Teza lui Goldhagen şi adevărul istoric Ruth Bettina Birn şi cu mine am demonstrat că lucrarea lui Goldhagen este nulă”. (…) „în campania contra noastră Leon Wieseltier, responsabil al rubricii literare din periodicul proisraelian *New Republic*, a protestat pe lângă Michael Neuman, descriindu-mă astfel: «Finkelstein este o otravă, un jidan împuţit, bântuit de ură de sine» (…) Ruth

Bettina Birn a fost calificată de «reprezentantă a rasei vinovaţilor» – fiindcă este originară din Germania, iar eu: «un antisemit care meritase ceea ce îndurase familia sa din partea naziştilor [mama lui Finkelstein era supravieţuitoare a Ghetoului din Varşovia n.m. P.G.]» – acuzaţii la care s-au asociat Stanley Hoffmann şi Charles Maier, de la Harvard".

[Tot de „jidani împuţiţi" şi de „antisemiţi" au fost trataţi evrei ca Raymond Aron, Esther Benbassa, Simone Weil, Daniel Barenboim, Rony Brauman, Jean Daniel, de curând Joschka Fisher, Daniel Kohn-Bendit. şi încă mulţi, mulţi alţii care nu au consimţit să ragă în Corul Armatei Roşii de la Tel-Aviv].

Martiriul Basarabiei şi al Bucovinei de Nord între 28 iunie 1940 şi 22 iunie 1941

I

Prima perioadă de teroare: evacuarea: 28 iunie – 3 iulie 1940:

„La Chişinău era exercitată [teroarea] de către tradiţionalele «patrulele de autoapărare» (sic) cu sediul pe strada Armenească şi dirijată de faimoasa „Rozenberg cea Roşcată", de Bubiş, de Klinicikov şi de Melnic. Avocatul Steinberg a acţionat independent o vreme, apoi a fost cooptat de patrule".

A doua perioadă: de la 3 iulie la sfârşitul lunii august:

„— Preluarea administraţiei de către funcţionari aduşi din Rusia;

„— Înlocuirea «patrulelor de revoluţionari locali (sic)» cu «truditori NKVD profesionişti»;

„— Arestarea tuturor persoanelor suspecte, în primul rând a oamenilor politici, mai ales a celor din Sfatul Ţării care militaseră pentru unirea Basarabiei cu România din 1917: 5 foşti deputaţi în Sfatul Ţării (printre care: Ion Codreanu, Leancă, Secară, Catelli), un fost senator, acuzaţi de... trădare de patrie (sovietică, se înţelege);

„— Foşti ofiţeri în Armata Albă;

„— Funcţionari civili şi militari – aceştia au fost transferaţi pentru mai multă siguranţă la Tiraspol, pe

malul stâng al Nistrului, pretextând că nu mai era loc la Chişinău”.

„Sărbătorirea liberării Basarabiei de sub jugul boierilor români – la Chişinău – la 6 iulie 1940:

„Statuia regelui Ferdinand pe care evreii scriseseră lozinci profanatoare şi antiromâneşti a fost învelită în pânză roşie şi împodobită cu portretul lui Stalin; pe coloanele Clopotniţei Catedralei (învelite în roşu): portretele lui Stalin şi Molotov;

„În tribuna oficială: N.S. Hruşciov, comisarul Mehlis, mareşalul Timoşenko (el condusese «operaţiile militare»).

„Reprezentanţi ai truditorimii localnice”: fratele lui Timoşenko, ţăran analfabet din Furmanovka, Cetatea Albă; Krîlov, primarul Chişinăului, Sviridov, responsabilul Komsomolului.

„Cordoanele Gărzii de Onoare (comandată de generalul NKVD Bodin) erau alcătuite din: *trupe NKVD şi trupe S.S.* (un batalion de S.S.-işti se afla în Basarabia, pentru a-i conduce în Germania pe coloniştii germani din Sud)” [vezi şi mărturia lui Gr. Vindeleanu]”.

„În această perioadă au fost confiscate aparatele de radio şi introdusă radioficarea.

„S-au înfiinţat organizaţii de partid în toate localităţile.

„La 2 august a fost adoptată legea de «Alcătuire a Republicii Sovietice Socialiste Moldoveneşti Unionale».

„Tot atunci s-a declarat «reunirea RSSMU cu RSSAM» (!)

„Noul preşedinte al guvernului, Konstantinov anunţă că Nordul [judeţul Hotin] precum şi Sudul [judeţele Ismail şi Cetatea Albă] nu mai fac parte din Basarabia, ci din… Ucraina”.

Organizare: „RSSM (U) condusă de o «comisie guvernamentală creată de către Sovietul Comisarilor Poporului» în care intră:

„— Tov. Iliński, locţiitor al preşedintelui (Konstantinov);

„— Tov. Sazîkin – ministru de Interne

„— Tov. Orlov, şeful Cârmuirii Republicane (?)

„— Tov. Soracian – gospodăria comunală

„— Tov. Melnic, preş. al sovietului orăşenesc Chişinău”.

După cum se vede: niciun aborigen.

Imediat după 28 iunie 1940, Armata Roşie a fost primită de evrei cu entuziasm: La Chişinău, avocatul Steinberg a desfăşurat lozinca: «Bine aţi venit! V-am aşteptat 22 ani!»

Procuror-general: evreul Chitiş (de la Tiraspol).

La Orhei: s-a autoînscăunat prefect: Trostineţchi, procuror: Boris Cogan, Dr. Burd: medic primar; Rechis a doborât portretele familiei regale şi le-a călcat în picioare; un soldat evreu a părăsit coloana în retragere şi a tras cu arma în statuia lui Vasile Lupu.

La Rezina: evreii au aruncat în Nistru statuia lui Ferdinand;

La Tighina: „comitetul de primire” (a sovieticilor) a fost animat de inginerul Muhimann şi de avocatul T. Boris;

„Colectivizarea s-a făcut fără opoziţie: ţăranii erau de terorizaţi, traumatizaţi de brutalitatea ocupaţiei şi au «consimţit»”.

„CADRELE BOLŞEVICILOR Alexandru Moraru

„(documentele acuză regimul sovietic) materiale noi din arhive vechi „Procesul de colonizare a Basarabiei, început în 1812 de autorităţile Rusiei ţariste după ruperea ei din trupul Moldovei, a avut un impact tragic pentru românii basarabeni şi extrem de favorabil pentru străini. Amestecul populaţiei locale cu tot felul de veniţi (ruşi, ucraineni, evrei, găgăuzi, bulgari, nemţi, ţigani) şi deportarea a sute de mii de familii basarabene în Ucraina, Altai, Siberia, preponderent din cei mai avuţi, avea un scop: de a distruge structura etnică românească şi de a schimba raportul de forţe în favoarea celor împroprietăriţi de guvernul ţarist din contul populaţiei locale deportate.

„Unii istorici consideră că anume de atunci au început toate nenorocirile. Străinii au pus stăpânire pe economie, comerţ, politică şi cultură. Pământul mănos,

frumuseţea naturii, oamenii harnici, buni, primitori şi în majoritate „cu capul plecat” i-au făcut pe străini să creadă că şi-au găsit, pământul făgăduinţelor. Din aceste motive au început să-şi aducă părinţii, fraţii, prietenii; să cumpere imobile şi proprietăţi funciare la un preţ de nimic, devenind adevăraţii stăpâni ai guberniei Basarabia.

„Perioada anilor 1918-iunie 1940, când populaţia Basarabiei prin act legislativ al Sfatului Ţării s-a reunificat cu Ţara, a fost o perioadă de ascensiune naţională. Au fost stabilite principii marcante ale democraţiei. Autorităţile române n-au recurs la violenţă pentru a schimba raportul de forţe în favoarea românilor basarabeni, n-au au fost făcute deportări, fiind păstrată componenţa etnică constituită de Rusia ţaristă. Aceasta înseamnă că întreaga masă de ruşi, evrei şi ucraineni cum s-au stabilit în oraşe şi orăşele până în 1917, aşa au rămas. În mediul rural reprezentanţii acestor naţiuni nu prea se stabileau cu traiul, probabil din motiv că la sate posibilităţile de a face politică sunt mai mici. În aceiaşi ordine de idei trebuie să clarificăm un lucru de la bun început: nici ruşii, nici ucrainenii veniţi în Basarabia nu se compară cu cei din patrie… Pe parcursul materialului, nu intenţionez să ofensez o naţiune oarecare, mă refer doar la o anumită categorie de „internaţionalişti”.

„Dar să revenim la anul 1940.

„După cum afirmă cunoscutul istoric Florin Becescu, despre evenimentele care urmau să se desfăşoare în iunie 1940 populaţia evreiască a fost înştiinţată şi pregătită din timp.

„Dovada constă din unele măsuri de prudenţă ale comercianţilor-preponderent evrei. Astfel, până în iunie 1940 erau destul de insistenţi, propunând mărfurile sale pe datorie. Iar din partea a 2-a a lunii iunie 40 acestea refuzau orice livrare de mărfuri în credit.

„O parte din respectiva minoritate naţională, consideraţi în perioada aceea meşteri ai zvonurilor, îndeplinind misiunile Moscovei, lansau printre populaţie şi funcţionarii români o aberantă recomandare, că în cazul

cedării Basarabiei şi Bucovinei de Nord nu e nevoie de părăsit aceste provincii, căci sub ocupaţia sovietică se vor obţine slujbe mai bine plătite. Mai mult decât atât, în taină deja erau constituite comitete speciale (compuse din principalele minorităţi naţionale: evrei, ucraineni şi ruşi), care aveau ca scop organizarea programului de primire a trupelor sovietice.

„În scopul de a demonstra credinţa sovieticilor, persoane din rândul minorităţilor naţionale, preponderent evrei şi ucraineni, înarmaţi în mare taină cu arme primite de peste Nistru cu câteva săptămâni înainte de ziua nefericită de 28 iunie, au omorât, batjocorit şi au adus mari stricăciuni ostaşilor, ofiţerilor români şi rudelor acestora. Există zeci de cazuri care demonstrează, că mulţi soldaţi români au fost împuşcaţi chiar în ziua aceasta ruşinoasă, fără a avea dreptul de a răspunde cu foc la foc.

„Cred că câteva exemple după aceste afirmaţii n-ar strica:

„La Chişinău, avocatul Carol Steinberg organizează, împreună cu alţi (…), comitetul de primire a bolşevicilor. Acest comitet, împreună cu multă populaţie evreiască întâmpină hoardele năvălitoare cu steaguri roşii şi cu placarde pe care era scris: «Bine aţi venit, v-am aşteptat 22 ani!».

La Orhei, capitaliştii (…) Trostineţchi, Cogan Boris, avocatul Rabinovici şi doctorul Burd, au format comitetul comunist (comitet pentru întâlnirea [întâmpinarea] eliberatorilor”, fiindcă comitetul comunist a activat în ilegalitate pe tot parcursul perioadei 1918 – 1940, fiind doar luat la evidenţa poliţiei judeţene – A.M.). Imediat după instaurarea regimului sovietic, Trostineţchi a fost numit prefectul judeţului, tipograful Malchevici – primar, Cogan Boris: procuror şi dr. Burd – medic primar al judeţului. Toţi aceştia la intrarea trupelor sovietice au ţinut discursuri prin care au adus cele mai grele insulte ţării noastre. (…) Rechis, fost funcţionar al prefecturii, a dat jos de pe pereţi portretele familiei regale şi le-a batjocorit în faţa mulţimii îmbătate de fericire, iar un soldat evreu

concentrat, părăsindu-şi unitatea cu întreg echipamentul şi ajungând în piaţa oraşului, a tras cu arma în statuia lui Vasile Lupu.

„La Rezina, evreii au ridicat statuia regelui Ferdinand şi în procesiune au aruncat-o în Nistru, întâmpinând pe bolşevici cu drapele roşii şi pâine şi sare. Aceleaşi fapte jignitoare la adresa demnităţii naţionale româneşti s-au întâmplat în târgul Teleneşti.

„La Tighina comitetul de primire a trupelor bolşevice a fost format din inginerul Mulmann, fost în serviciul primăriei, avocatul Titus Boris şi alţii. S-au ţinut de asemenea, discursuri pline de insulte şi s-a manifestat îndelung pe străzi, cu steaguri roşii. Ca la comandă, toate prăvăliile şi casele (…) au fost împodobite cu drapelul sovietic. În aceeaşi zi s-au schimbat şi firmele.

„La Soroca, înainte de intrarea bolşevicilor s-au format gărzi (…) înarmate care au jefuit instituţiile publice şi casele particulare ale românilor. Au fost ridicate toate portretele familiei regale şi arse pe foc. (…) Din ordinul sovietelor în simbria cărora erau, evreii au organizat un întreg sistem de a împiedicare a evacuării Basarabiei. Jefuiau bagaje şi creau obstacole celor ce încercau să se refugieze, în special – funcţionarilor, pe care îi arestau pentru a-i preda sovieticilor. Au rechiziţionat, sub ameninţarea revolverului toate mijloacele de transport: trăsuri, căruţe, maşini, etc.

„Cu un an mai târziu, la 19 octombrie 1941 Mareşalul Ion Antonescu în răspunsul lui la cele două scrisori ale lui Filderman Wilhelm, Preşedintele Federaţiei Comunităţilor Evreieşti din România printre alte subiecte i-a adus aminte de anul 1940:

„" Vă gândiţi, v-aţi gândit ce s-a petrecut în sufletele noastre anul trecut la evacuarea Basarabiei şi ce se petrece astăzi, când zi de zi şi ceas de ceas plătim cu mărinimie şi în sânge, cu foarte mult sânge, ura cu care coreligionarii Dvs. din Basarabia ne-au tratat la retragerea din Basarabia, cum ne-au primit la reîntoarcere şi ne-au tratat de la Nistru până la Odessa şi pe meleagurile Mării

de Azov?

Dar potrivit unei tradiţii, voiţi să vă transformaţi şi de astă dată din acuzaţi în acuzatori, făcându-vă că uitaţi pricinile care au determinat situaţiile pe care le plângeţi. Să-mi daţi voie să vă întreb şi prin Dvs. să întreb pe toţi coreligionarii Dvs. care au aplaudat cu atât mai frenetic cu cât suferinţele şi loviturile primite de noi erau mai mari.

Ce-aţi făcut Dvs… anul trecut când aţi auzit cum s-au purtat evreii din Basarabia şi Bucovina, au scuipat ofiţerii noştri, le-au smult epoleţii, le-au rupt uniformele şi cât au putut au omorât mişeleşte soldaţii cu bâte. Am dovezi.

Aceiaşi ticăloşi au întâmpinat venirea trupelor sovietice cu flori şi au sărbătorit-o cu exces de bucurie. Avem fotografii doveditoare.

În timpul ocupaţiei bolşevice, aceia pentru care vă înduioşaţi astăzi au trădat pe bunii români, i-au denunţat urgiei comuniste şi au adus jale şi doliu în multe familii româneşti.

Din pivniţele Chişinăului se scot zilnic, oribil mutilate, cadavrele martirilor noştri, care au fost astfel răsplătiţi fiindcă 20 de ani au întins o mână prietenească acestor fiare ingrate.

Sunt fapte ce se cunosc, pe care le cunoaşteţi desigur şi Dvs. şi pe care le puteţi afla în amănunt.

V-aţi întrebat Dvs. de ce şi-au incendiat evreii casele înainte de a se retrage? Vă puteţi explica de ce în înaintarea noastră am găsit copii evrei de 14 – 15 ani, cu buzunarele pline de grenade?

V-aţi întrebat câţi din ai noştri au căzut omorâţi mişeleşte de coreligionarii Dvs., câţi din ei au fost îngropaţi înainte de a fi morţi? Voiţi şi în această privinţă dovezi – le veţi avea.

*Sunt acte de ură, împinsă până la nebunie, pe care evreii Dvs.*au *afişat-o împotriva poporului nostru tolerant şi ospitalier, dar astăzi demn şi conştient de drepturile lui.* „(subl. mea, P.G.)

„Zilele trăite la sfârşitul lui iunie 1940 au fost desigur din cele mai tragice pe care le-a trăit vreo dată neamul

românesc şi constituie o perioadă neagră în istoria lui.

„Deja e pe sfârşite al 5-lea an din mileniului III, dar până în prezent există cărţi „închise în puşcării". Pentru a confirma justeţea acestor cuvinte e de ajuns să vă propun să găsiţi de exemplu două cărţi considerate" periculoase până în prezent:

„1. Basarabia dezrobită (drepturi istorice, nelegiuiri bolşevice, înfăptuiri româneşti), lucrare a Guvernământului Basarabiei apărută în iulie 1942 sub îngrijirea Institutului de Arte Grafice" Marvan" S.A.R. (292 pag.)

„În temeiul unui document de arhivă sovietic din 1940 – în 2003 pregătisem un material documentar intitulat „1940: când au năvălit „eliberatorii" publicat în săptămânalul" Glasul Naţiunii" în nr. 24 – 29 din iulie-august. Acest articolul este o dovadă, prezentând câteva sute de argumente solide, inclusiv statistice, economice şi culturale, că *spre mijlocul anului 1940 în Basarabia majoritatea oraşelor şi orăş*elelor *erau deja electrificate şi telefonizate, activau o sumedenie de şcoli, o reţea bună de şosele, biblioteci, magazine, cinematografe şi teatre. Pentru informare: în 1940, până la 28 iunie, în Chişinău erau mai multe cinematografe decât în 2005*.

„Toate instituţiile statului aveau clădiri bine amenajate. Ţinând cont de faptul că toate aceste Informaţii au fost depistate din document rusesc scris de autorităţile sovietice după 2 luni de la ocupaţia Basarabiei de către URSS avem toate motivele să credem cele relatate mai sus. Tot în documentul cu pricina este inclusă şi prima împărţire administrativ-teritorială în proaspăt înjghebata de autorităţile staliniste RSS Moldovenească.

„Adică, după lichidarea structurilor statale româneşti (primării, prefecturi, judeţe etc.) sunt formate structuri după modelul sovietic (soviete săteşti, soviete raionale, soviete orăşeneşti, toate subordonate structurilor partidului comunist (bolşevic) din localitate, raion, oraş, republică etc.

„În fruntea fiecărui raion au fost înscăunaţi câte 3

secretari ai CR al PC (b) M, adică Primul secretar, al II-lea secretar şi secretarul pentru ideologie şi propagandă, mai popular spus secretarul al III-lea. De facto aceşti trei erau factorul de decizie în raion, oraş, republică şi nu sovietele de deputaţi, care aveau uneori drept de decizie numai în chestiuni de gospodărire.

„Dar să vedem cine erau aceşti secretari; adică de unde au fost aduşi, unde au fost înscăunaţi, de ce naţionalitate erau şi ce studii aveau?

„Documentele prezentate în continuare sunt pregătite şi traduse de mine; se publicate în premieră absolută:

„Raionul, Judeţul, Numele, anul naşterii, Naţionalitatea, studiile Bolotino, jud. Bălţi: Bargan Mârtan Alexeevici, 1898 Moldovean, studii medii

Bălţi: Bukin Mihail Vasilievici, 1897, Rus, medii

Brătuşeni: Cehun Senion Petrovici, 1899, Ucrainean, primare

Briceni: Razumovici Cuzima Sp, 1907, Ucrainean, medii

Glodeni: Ivaşciuk Chiril Axente, 1903, Ucrainean, primare

Edineţ: Trofimenco Nichifor Af, 1902, Ucrainean, medii incomplete

Corneşti: Snejnoi Casian Iacov, 1904, Ucrainean, primare

Chişcăreni: Vidiş Stepan Corneevici, 1908, Ucrainean, medii incomplete

Lipcani: Morgun Feodor Achim, 1903, Ucrainean, primare

Râşcani: Sirotenco Ivan Ivan, 1901, Ucrainean, medii

Sculeni: Kisticov Ivan Ivan. 1906, Rus, superioare incomplete

Sângerei: Morenco Mihail Matvei, 1911, Ucrainean, medii

Ungheni: Poleanin Semion Af, 1904, Rus, medii

Făleşti: Ahmatov Iliea Trof, 1898, Ucrainean, medii

Budeşti, jud. Chişinău: Afanasenco Stepan VI, 1903

Rus, medii incomplete

Bujor: Vnucov Afanasii Iliici, 1903, Ucrainean, primare

Călăraşi: Smiciok Vasilii Martă, 1901, Ucrainean, superioare

Chişinău: Kopâlov Piotr Ivan, 1910 Rus, la studii este scris muncitor

Nisporeni: Bondarenco Zahar Iliici, 1901 Ucrainean, primare

Leova: Ursul Vlas Ivan, 1907, Moldovean, medii

Brăviceni, jud. Orhei: Kosticov Andrei Mih, 1905 Rus, primare

Susleni: Zaharov Arsenii Zahar, 1901, Rus, primare

Răspopeni: Doncenco Grigorii Pav? Ucrainean, medii incomplete

Rezina: Tişcenco Ivan Petr, 1906, Ucrainean, medii

Teleneşti: Racinskii Leonid Fedor, 1907 Ucrainean, medii incomplete

Criuleni: Rulev Piotr Andreevici, 1902 Bielorus, superioare

Orhei: Litvinov Alexandr And, 1896, Ucrainean, medii incomplete

Chiperceni: Lemişenco Piotr Ivan., 1910, Ucrainean, medii incomplete

„Lista prim-secretarilor ai CR al PC (b) din Moldova (funcţii şi persoane aduse de puterea sovietică în 1940 după ocupaţia Basarabiei de URSS – A.M.), aprobată la şedinţa Biroului CC al PC (b) M (Procesul-verbal nr. 9, şi 1, din 29 octombrie 1940)

„Observaţi, în lista primilor secretari sunt înscrişi tocmai 2 „moldoveni”, care-s şi ei de peste Nistru (dar „peste Nistru” e şi Tiraspol şi Camenca sau Grigoriopol, şi Reazani, şi Haricov şi Rostov). Minim 6 din aceşti prim-secretari aveau studii primare (adică ştiau să scrie şi să citească, probabilşi să numere). Este semnificativ şi faptul, că din 28 de secretari – 18 sunt ucraineni, 7 – ruşi, un bielorus şi 2 „moldoveni” care, cel puţin, nu erau din Basarabia şi nu cunoşteau româna. Să vedem poate în

rândul secretarilor II al CR al PC (b) M găsim mai mulţi moldoveni.

„LISTA SECRETARILOR Îl ai CR al PC (b) al Moldovei (funcţii şi persoane aduse în 1940 după ocupaţia Basarabiei de URSS), aprobată la şedinţa Biroului CC al PC (b) din Moldova nr. 9 şi 2 din 29 octombrie 1940

„Raionul, Judeţul, Numele, anul naşterii, Naţionalitatea, studiile Bălţi, judeţul Bălţi: Berlinic Alexei S, 1908, Ucrainean, medii Briceni: Alexandrov Ivan S, 1904, Rus, medii Glodeni. Davidenco Ivan C, 1907, Ucrainean, medii Lipcani: Cechin Leonid C, 1906, Ucrainean, primare Râşcani: Dranev Semion A, 1904? primare Ungheni: Paraconnîi Alexei, 1901, Ucrainean, primare Făleşti: Luchianov Avraam Z, 1900 Moldovean?

Edineţ: Bricevschii Anton. I, 1904, Ucrainean, medii

Bujor, jud. Chişinău: Naidăş Mihail P, 1907, Ucrainean, medii incomplete

Kotovsk: Cernihovschii Ivan, 1904, Ucrainean, medii

Călăraşi: Tarasenco Ivan S, 1903, Ucrainean, medii

Chişinău: Rahmanin Cuzima, 1903 Rus, primare

Brăviceni, jud. Orhei: Dernov Alexandru, 1907, Ucrainean, medii

Chiperceni: Talpă Trofim G, 1903, Moldovean, medii

Criuleni: Borovicov Vasilii???

Orhei: Nos Ivan Petrovici, 1906, Ucrainean, medii incomplete Teleneşti: Prea nân Pavel A, 1897, Rus, medii Susleni: Hranovschii Feodor, 1908, Moldovean, medii incomplete Rezina: Moiseenco Constan., 1907; Ucrainean, medii

„Referitor la secretarul II al CR Făleşti al PC (b) M totul este clar: este moldovean şi se numeşte Avraam. În schimb din ceilalţi 19 secretari II ai CR al PC (b) M 11 au fost ucraineni, 3 ruşi şi 2 moldoveni. Dacă judecăm după numărul de ucraineni la posturile de secretari ai CR ale PC (b) M este greu de înţeles cine totuşi a ocupat Basarabia ruşii sau ucrainenii?

„Dacă ne abatem puţin de la subiect şi medităm la rece, apoi anume acestea şi alte sute de cadre de „cileni”

aduşi pentru ocuparea posturilor de miniştri, directori, ofiţeri NKVD, medici, etc. au alcătuit baza nomenclaturii comuniste din RSSM. Anume aceşti sus-puşi au primit gratuit apartamentele cele mai bune, casele cele mai bune, posturile cele mai bine plătite, dreptul de a face cumpărături în magazine speciale bine aprovizionate etc.

„Fără îndoială că toţi aceşti venitici la rândul lor şi-au adus rudele, copiii, prietenii aşezându-i în casele băştinaşilor, care au fost deportaţi, împuşcaţi, aruncaţi de vii în gropi cu var. Toate oraşele şi orăşelele noastre au fost împânzite de larva comunistă. Acei puţini, care n-au izbutit să primească case sau apartamente gratuit, şi le-au cumpărat la un preţ de nimic. Nu voi rămâne şocat, dacă voi afla de exemplu, că strada Ştefan cel Mare este locuită de 2 moldoveni! Zic acestea, fiindcă nomenclatura este nemuritoare, pur şi simplu periodic îşi schimbă culoarea politică pentru a regenera!

„RAIONUL, JUDEŢUL NUMELE, ANUL NAŞTERII NAŢIONALITATEA, STUDII Bălţi, jud. Bălţi: Laviş Vasilii I., 1907, Ucrainean, superioare Briceni: Kravcenco Mihail Ia, 1906, Ucrainean, primare Sculeni: Ognev Nicolai Gr, 1904, Ucrainean, superioare Brătuşeni: Mihailicenco Mihail E, 1901, Ucrainean, primare Edineţ: Cartaşev Semion S, 1905, Rus, primare Lipcani: Taran Vasilii N, 1901, Ucrainean, medii

Râşcani: Iaşcenco Alexandr L, 1902, Ucrainean, primare

Sângherei: Bezrucco Condrat M, 1902, Ucrainean, primare

Ungheni: Kricun Grigorii A, 1905, Ucrainean, medii incomplete

Chişcăreni: Şapoval Ivan A? Ucrainean, medii

Budeşti, jud. Chişinău Evtuşenco Pavel F, 1908, Ucrainean, primare

Bujor: Poprujnîi Ivan Gr, 1906, Ucrainean, primare

Kotovsk: Covaliciuk Alexandr, 1904, Ucrainean, primare

Călăraşi: Capran Miron M, 1893, Ucrainean, primare

Chişinău: Barica Ivan F., 1909, Ucrainean, primare

Nisporeni: Belicenco Profirii F., 1903, Ucrainean, primare

Străşeni: Oleinic Ivan M., 1907 Ucrainean, primare

Criuleni, jud. Orhei: Luchianenco Serghei M., 1903 Ucrainean, primare

Orhei: Kuşneriov Alexei D., 1908 Ucrainean, medii incomplete

Teleneşti: Malahov Ivan G? Moldovean, medii speciale

Rezina: Prohorschii Ivan F., 1900, Ucrainean, primare

Susleni: Grenenov Timofei Ia., 1905, Rus, primare

Răspopeni: Teaci Chiril T., 1904, Moldovean, medii incomplete

Lista secretarilor responsabili de cadre în CR ale PC (b) M, aprobată la şedinţa Biroului CC al PC (b) din Moldova (Procesul-verbal nr. 9, 3 din 29.10.1940)

„Dar să revenim la temă şi să vedem cine erau secretarii III ai CR ale PC (b) M? După cum vedeţi în tabelul de mai sus deosebiri esenţiale nu prea sunt, comparativ cu cei înscrişi în primul şi al doilea tabel. Din 23 de secretari ai CR al PC (b) – 18 sunt ucraineni, 2 ruşi şi din nou 2 moldoveni, dacă numele de Malahov Ivan sau Teaci Chiril poate fi atribuit la moldoveni. Totodată, 15 secretari aveau studii primare şi erau responsabili de cadre la fel ca şi ceilalţi opt.

„Şi iată că toţi aceşti „cărturari" au venit aici să bage pe gât populaţiei băştinaşe sistemul stalinist şi noul mod de viaţă – socialist şi ateist.

„În caracteristicile acestor „înalţi demnitari" semnate de secretarul CC al PC (b) M Borodin se menţionează şi vechile locuri de muncă a celor nominalizaţi. De exemplu:

„1. Doncenco G.P. – []

Nota P.G.: *aici documentul păstrează doar numele proprii, celelalte date sunt ilizibile*.

„2. Tişcenco I.P. – [] 3. Ursul V.I. – [] 4. Rozumovici C.S. – []

5. Morgun F.A. – [] 6. Alexandrov I.S. – [] 7. Cechin

L.C. – []

8. Prohorschoi I.F. – [] 9. Cuşnerov A.D. – [] 10. Şapoval I.A. – []

11. Bezrucico C.M. – []

„Lista poate fi continuată. În unele documente nu este arătată adresa fixă de unde a venit un cârmaci sau altul, ci numai se menţionează „când a venit în RSSM sau când a fost numit în funcţie...”, dar informaţia, în esenţă, este de acelaşi gen.

„Cu unele excepţii. Unii din cei trimişi înţelegeau că sunt nişte marionete de execuţie în politica lui Stalin; alţii pur şi simplu, nu doreau să-şi părăsească oraşul, familia şi încercau să se eschiveze. dar o încurcau. De exemplu, la şedinţa Biroului CC alPC (b) M (Procesul-verbal nr. 9, punctul 31) din 29 octombrie 1940 a fost „ascultată” cererea lui Melinic Filip Chirilovici, care a fost trimis de CC al PC (b) al Ucrainei pentru a lucra în Basarabia (conform originalului). Probabil că autorul cererii revenise în patrie, iar cererea fiind discutată în lipsa lui. i iată ce a hotărât Biroul CC: „În legătură cu faptul că tov. Melinic F.C. a plecat din Moldova la locul anterior de lucru în or. Haricov fără permisiunea CC al PC (b) al Moldovei şi prin aceasta s-a dovedit a fi nedisciplinat – fiind membru alPC (b), de a anunţa CC al PC (b) al Ucrainei şi de rugat Comitetul Regional al PC (b) U din Haricov să fie ascultat în calitate de dezertor”.

„Dar cazuri de acest gen erau rare. În majoritate ocupanţii erau extrem de mulţumiţi. Primind posturile, pe care tot ei le-au născocit, erau cazaţi în cele mai bune case sau apartamente, care în scurt timp treceau în posesia lor la un preţ de nimic sau gratis; salariile-cele mai mari; dreptul de a judeca populaţia băştinaşă, a-i trimite prin lagărele din Siberia, Altai etc; dreptul de a închide şcolile şi bisericile naţionale; dreptul de a anula toate cărţile cu caractere latine, indiferent că sunt în română, franceză, germană sau engleză; dreptul de a se folosi de rodul muncii oamenilor paşnici din Basarabia.

„Aveau drepturi şi erau mulţumiţi.

„Iată o scurtă caracteristică semnată de secretarul PC (b) din Moldova tov. Borodin unuia din aceşti mulţumiţi:

[*şi acest pasaj este ilizibil – P. G.*]

„Anexarea din 1940 nu putea fi posibilă fără acordul prealabil al Germaniei din 23 august 1939, când Hitler şi Stalin şi-au împărţit sferele de influenţă în Europa de Est. Astfel, Basarabia Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţei au devenit primele regiuni româneşti în care a fost instaurat regimul comunist, anticipând, de rând cu ocuparea ţărilor Baltice şi a unor teritorii aparţinând anterior Poloniei, expansiunea dominaţiei sovietice asupra întregii Europe Centrale şi de Est după cel de-al doilea război mondial. România pierdea 3 776 309 cetăţeni, dintre care 53, 49% români, 10, 34% ruşi, 15, 50% ruteni şi ucraineni, 7, 27 % evrei, 4, 91 % bulgari, 3, 31 % germani.

*„Conform surselor sovietice numai în perioada 28 iunie-decembrie 1940 s-au repatriat în Basarabia în jur de 30*0.000 *basarabeni aflaţi în străinătate. Dintre aceştia aproximativ 22*0.000 *proveneau din România, în rândul cărora, după date româneşti, „erau foarte mulţi evrei*”.

„Pentru a justifica declaraţia mincinoasă a lui Molotov că „în Basarabia populaţia majoritară o constituie ucrainenii”, autorităţile sovietice au depus eforturi mari pentru a transforma mincuna în realitate. La acest capitol se înscrie şi următorul document inedit din fondul arhivistic al CC al PCM, depozitat la Arhiva organizaţiilor social-politice a RM. Înainte de a vă propune textul documentului, vă amintim că în 1940, potrivit înţelegerii dintre Stalin şi Hitler, mii de familii germane care locuiau în Basarabia s-au evacuat în Germania. Este binecunoscută hărnicia, punctualitatea, practicitatea nemţilor. Au lăsat case bune, bine amenajate şi au plecat spre patria lor istorică.

„Autorităţile staliniste au luat la evidenţă tot imobilul respectiv şi au hotărât ca în scopul destabilizării unităţii naţionale româneşti din Basarabia, în casele nemţilor plecaţi să fie strămutaţi colhoznici ucraineni din diferite regiuni ale RSS Ucrainene. Observaţi! Nu români din

Basarabia, nu ruşi, nu bieloruşi, ci ucraineni. Iar acum textul documentului:

„Procesul-verbal nr. 20, şi 8 al şedinţei Biroului CC al PC (b) M din 21 decembrie 194020 „Despre situaţia privind strămutarea kolhoznicilor din regiunea Izmail în fostele colonii germane", Biroul CC al PC (b) M a constatat că strămutarea kolhoznicilor din regiunile RSS Ucrainene în fostele colonii germane din regiunea Izmail se îndeplineşte neorganizat. Descărcarea celor strămutaţi şi averii lor din vagoane se înfăptuieşte extrem de încet, eşaloanele cu cei strămutaţi staţionează câte 10 – 20 de ore în aşteptare să fie descărcate. Cei sosiţi, după descărcare în staţii, îngheaţă de frig în staţii câteva ore în aşteptarea Transportului pentru a fi duşi la locul destinaţiei. Durata mare a aflării în drum a celor strămutaţi, lipsa de combustibil în vagoane şi a hranei pentru vite a dus la o îmbolnăvire în rândul celor maturi şi a copiilor. Drept consecinţă a celor expuse, pe tot parcursul căii ferate Chişinău, inclusiv staţiile de intersecţie şi anexele, de la 4 până la 18 decembrie 1940 din 43 de eşaloane cu strămutaţi au fost descărcate numai 15 eşaloane. Numărul mare de vagoane nedescărcate cu strămutaţi (1500 de vagoane) crează dificultăţi în activitatea căilor ferate.

„Biroul CC al PC (b) M Hotărăşte:

„1. De înştiinţat CC al PC (b) al URSS şi CC al PC (b) al Ucrainei despre faptul că din partea comitetului pentru strămutare de pe lângă Sovnarcomul RSS Ucrainene, Comitetul Regional Izmail al PC (b) U şi executivul regional n-au fost luate toate măsurile privind repartizarea kolhoznicilor strămutaţi.

„2. De însărcinat Sovnarcomul RSS Moldoveneşti de a pune la dispoziţie fonduri de furaje şi produse alimentare în ajutorul kolhoznicilor strămutaţi.

„3. De însărcinat şeful căii ferate Chişinău tov. Golic să ea toate măsurile pentru o mişcare cât mai rapidă a eşaloanelor cu strămutaţi la locul destinaţiei.

„4. De însărcinat Comitetul Judeţean Bender,

comitetele orăşeneşti Tiraspol şi Chişinău, comitetul raional Căinări al PC (b) M de a organiza controlul asupra deplasării eşaloanelor cu cei strămutaţi şi acordarea ajutorului necesar acestora.

„5. În scopul acordării ajutorului kolhoznicilor strămutaţi, de a forma o comisie din 3 persoane: vicepreşedintele Sovnarcomului RSSM-tov. Rudi, şeful secţiei transport al CC al PC (b) M – tov. Ivancihin şi şeful secţiei transport NKVD a căii ferate Chişinău – tov. Anosov. Secretarul CC al PC (b) M Borodin".

„Deci, o politică destul de clară: băştinaşii în gropi cu var, împuşcaţi, în cel mai „bun caz" deportaţi în Siberia şi Altai; străinii – în casele acestora.

„Atunci, în 1940 tovarăşul Nimeni a devenit stăpân în Basarabia.

„Alexandru Moraru, istoric, mun. Chişinău".

Nota: *Deşi în text se fac trimiteri bibliografice, acestea nu există. P.G.*

În afară de „justiţie" şi de poliţie politică (NKVD) în care au activat, evreii au avut de distrus: cultura, învăţământul şi religia.

— Au atacat *şcoala* românească, europeană, impunând şcoala sovietică, prin discreditarea familiei, a respectului faţă de profesori («Mama voastră: Uniunea Sovietică, Tatăl vostru: Tovarăşul Stalin!»), promovând-încurajând denunţul, lepădarea de părinţi după modelul Pavlik Morozov;

— Au atacat *cartea*: au ridicat din biblioteci, de la particulari şi au ars toate volumele «tipărite cu litere burgheze, monarhiste, naţionaliste, faşiste» (citeşte: latine); cele tolerate au fost „epurate".

Rezultat – în învăţământ:

— Şcoli de rang secundar, la Chişinău: 25 ruseşti, 17 «moldoveneşti», 5 evreieşti";

— Facultăţi: la Chişinău şi la Cernăuţi – de filologie-pedagogie – A v A V A V y-" 1, w., 1 A r»

Însă numai în ucraineana şi în rusa. Facultăţi tehnice: numai în afara «republicii», cu precădere în Ucraina;

aceeaşi politică şi cu şcolile de meserii: adolescenţii care doreau să înveţe o meserie, după un examen de limbă rusă, erau trimişi la şcoli-internat în Ucraina”.

„La *1 ianuarie 1941 s-a anunţat*: alfabetul latin *a fost interzis*, *înlocuit cu cel chirilic*”.

Fabricarea „linghii maldavineşti” (limbii moldoveneşti) – din arhaisme, din rusisme, din „adaptarea” rusismelor şi *elimi*narea *tuturor neologismelor franceze* – *dar nu şi germane*!

„Biserica a fost interzisă în faza a doua (1 ianuarie 1941), însă preoţii, călugării, credincioşii au fost agresaţi din primele momente ale regimului sovietic. Evreii au fost în majoritate zdrobitoare alcătuitorii Brigăzilor de Propagandă Antireligioasă („S.V.P”). Ei pătrundeau în catedrale, în biserici, în mănăstiri, chiar în timpul slujbei religioase, cu drapele roşii, cu şepcile pe cap, urlând: «Moarte popilor! Jos opiul noroadelor!!», după care treceau la devastări: doborau, spărgeau icoanele, le mâzgăleau cu vopsea – nu de puţine ori cu scârnăvie – scoteau ochii sfinţilor; uneori, pe dosul lor lipeau portretul lui Stalin. Intrau în altar, se îmbrăcau cu veşmintele preoţeşti – şi, cu pumnul ridicat, cântau Internaţionala. Scuipau crucile, urinau în faţa altarului – credincioşii nu îndrăzneau să se opună: în uşă se aflau NKVD-işti înarmaţi, gata să intervină. Au pângărit, au ars cărţile de cult, precum şi cele din bibliotecile parohiale, episcopale, mitropolitane. Au percheziţionat locuinţele, confiscând, distrugând icoane, crucifixuri, biblii. Lăcaşurile de rugăciune au fost prefăcute în cluburi, magazii, grajduri. Paraclisul Palatului Mitropolitan a fost amenajat în sală de spectacole a Palatului Pionierilor. Capelele din cazărmi: în magazii, grajduri. O bisericuţă din portul Ismail în magazie, iar o capelă militară din Cetatea Hotinului – în latrină. Tinerii evrei din Brigăzile Antireligioase perturbau, fluierând, huiduind cortegiile funebre…

Există informaţii potrivit cărora Sorin Toma – de pildă – a avut un rol de seamă în „noua cultură – sovietică” – prin brigăzile *kultarmeiţilor*: cărţile din biblioteci

(tipărite cu „litere monarhiste”) au fost retrase şi distruse; de asemeni a avut un rol important în inventarea „limbii moldoveneşti”; a activat cu entuziasm şi în Brigăzile Atee;

Cât despre Perahim (Jules), el s-a ocupat de muzee şi de bietul patrimoniu artistic (cât fusese, după noaptea rusească de până la 1918, după ravagiile Marii Revoluţii din Octombrie). El a fost responsabilul suprem al „lichidării” tuturor muzeelor din Basarabia, fie acestea de oarecare importanţă, ca cele de la Chişinău şi Cetatea Albă, fie judeţene: Orhei, Soroca, Hotin, Ismail. Exponatele, în cel mai fericit caz au fost „centralizate” – în magazii – fie, în cazul picturilor – pur şi simplu furate de tovarăşii revoluţionari din echipa de „artişti” ai lui Perahim. Tot el este autorul distrugerii-dispersării-pierderii pentru totdeauna a pieselor din muzeelor religioase – întreprindere în care a primit două mâini de ajutor de la Sorin Toma.

Încă nu am aflat cu ce s-a ocupat – la Chişinău – tovarăşul Celac, tatăl lui Sergiu şi al Marianei. Vom afla în curând (fireşte: prea-târziu).

48 preoţi deportaţi, ucişi, dispăruţi între 1940 – 1941:

Preoţi ucişi imediat după Cedare, de către evrei: Eustaţie Chiriţă, Gheorghe Mihalache, Gheorghe Tudorache, Teodor Bunescu, Gheorghe Maleavin (vezi şi mai jos: Motescu, E. Popovici, Nicador Maleschi).

Au murit „de inimă rea” în ziua Cedării preoţii: Mihail Vasilache, Dumitru Cozinschi, Ştefan Zagorodnîi, Ion Dulap.

Printre deţinuţii „arşi” în închisoarea din Orhei s-a numărat şi elevii cu condamnări „mici” din Lotul Institutului Pedagogic (vezi nota nr. 1 la acest capitol); şi preotul Mina Ţăruş.

Siliţi să fugă în iulie 1941, ruşii au vrut să-i împuşte, dar evreii au impus „pedeapsa focului”: au incendiat penitenciarul, cu arestaţii în celule.

În groapa comună din curtea sediului NKVD Orhei au fost găsite cadavre cu chipurile arse cu vitriol, imposibil de

identificat.

La Ismail una din gropile comune a fost săpată în… cimitirul evreiesc.

„Închisoarea: până la 15 februarie 1941: arestate 48.000 persoane”.

„Deportarea: fără judecată – «pe bază de listă»;

„A) capi de familie

„B) familii întregi

„Pe vagoane scria: «Tren cuprinzând muncitori români care au fugit din România de sub jugul boierilor, ca să vină în raiul sovietic. Ieşiţi-le în cale cu flori!»”.

Numărul deportaţilor nu se cunoaşte cu precizie. Se crede că cel puţin 300.000 persoane.

În locul lor au fost aduşi cca. 200.000 de nemoldoveni.

Planul de deportări fusese pus la punct mult timp înainte de ocuparea Basarabiei şi a Bucovinei.

Scopul: deznaţionalizarea.

„În toamna anului 1941 unităţi ale Armatei române au descoperit, lângă Odessa, un tren de marfă: în fiecare vagon (din cele 22) câte 40 – 60 persoane împuşcate prin pereţii de lemn [Doar acest tren a cuprins 1.000 victime]. Adulţi, femei, copii – fuseseră arestaţi şi trimişi în Siberia cu câteva zile înainte de izbucnirea războiului…”

„«Rezolvarea şomajului» (deportarea mascată) prin «deplasare benevolă»:

„— Până în septembrie 1940 «trimişi în URSS» [din Teritoriile Ocupate]: 135.000 muncitori;

„— În octombrie-noiembrie: 19.200 „în decembrie: 27.000 „Aceştia erau «trimişi liberi»”.

„Asasinatul individual, colectiv:

„— Arestaţii mai puţin periculoşi erau deportaţi;

„— Periculoşii erau asasinaţi pe loc, după ce, sub tortură, li se smulgeau scrisori care trebuiau să pară expediate din Siberia.

„— La Chişinău, execuţiile: în beciul sediului NKVD din str. Viilor nr. 97. În septembrie 1941 [la trei luni după liberare] au fost descoperite 87 cadavre, dintre care 15

într-o groapă comună – mâini, picioare legate;

„— La Ismail: sediul NKVD, subsolul imobilului din str. G-l Văitoianu: 6 cadavre (5 bărbaţi, o femeie), mâini legate la spate;

„— La Cetatea Albă: 19 aprilie 1942 – 19 cadavre;

„La Cernăuţi: înainte de 22 iunie 1941 sovieticii «arestaseră prea mulţi, nu-i mai puteau transporta; i-au legat, i-au aşezat cu faţa în jos, au trecut cu tancurile peste ei»;

„Orchestra simfonică a Basarabiei fusese surprinsă de cedare într-un turneu de concerte prin ţară. S-a întors în 3 iulie [1940]. În gara Chişinău toţi muzicienii au fost suiţi în camioane, duşi, în Valea Morii, lângă Orhei şi împuşcaţi”;

„După izbucnirea războiului: la Sorotov, au fost executaţi 15.000 ostatici şi prizonieri români ca represalii pentru împuşcarea ostaticilor evrei după explozia Comandamentului de la Odessa”.

După o statistică sumară alcătuită de români la sfârşitul anului 1941: *în intervalul de 12 luni – între 28 iunie 1940 şi 22 iunie 1941 – au fost asasinate sau au murit sub tortură cca. 30.000 de persoane*.

„În ajunul Paştelor 1941, un grup de 40 elevi de la Institutul Pedagogic nr. 2 din Orhei au redactat manifeste antisovietice – redactate de profesoara de filosofie Maria Manjaru şi de elevul Dumitru Avramoglu: „«Ne-am săturat de regimul şi de pâinea sovietică! Vrem pâine românească! Jos Bolşevicii! Jos NKVD! Jos Stalin!» Trădaţi de o colegă evreică, au fost arestaţi. În frunte cu profesoara, elevii majori: Anatolie Guma, Grigore Mihu, Vichentie Eprov, Victor Bradeţchi, Anatolie Cotun, Onisie Cozma au fost executaţi ca «spioni şi trădători de ţară»; minorii au fost condamnaţi la pedepse între 10 şi 25 ani”.1)

„Pe ocupanţi îi impresionaseră prăvăliile în general, în special magazinele alimentare. Cumpărau cantităţi enorme de alimente. Mâncau pe loc, până li se făcea rău. Trimiteau colete uriaşe la ei, în Rusia. Spre uimirea localnicilor, Ruşii cumpărau mari cantităţi de vase de

bucătărie, mosorele de aţă, zeci de metri de panglică, ace de cusut, ace pentru maşini de cusut, nasturi 2) – mai cu seamă nasturi. În magazinele de îmbrăcăminte erau uluiţi de ce se putea găsi – nu se atingeau de pălării, cravate (considerate «burgheze»). Era frecvent ca rusoaicele să iasă în oraş îmbrăcate în cămăşi de noapte, crezând că sunt rochii de stradă. Au fost văzute purtând sutien peste rochii, peste bluze".

Masacrul de la Fântâna Albă (după mărturia supravieţuitorului Vasile Vorobeţ, publicată în *Datoria românească*, Chicago, II, USA – Anul IX, nr. 23, nr. 2/2004):

„La 1 aprilie 1941, lângă localitatea Fântâna Albă din Bucovina ocupată de sovietici a avut loc un masacru: victime: românii care au încercat să se refugieze în patria mamă. (...) Nu trecuse niciun an în infernul ocupaţiei bolşevice şi românii, cei de neam şi de sânge cu noi, majoritatea situaţi pe ambele maluri ale Siretului (Ideşti, Suceveni, Demca, Carapciu, Petriceanca, Cupca, Pătrăuţii de jos, Hliboca, ş.a.) au fost cuprinşi de îngrijorare: se începuse măsurarea pământurilor, a pădurilor, inventarierea averilor în scopul înfiinţării colhozurilor, recrutarea tineretului în Armata Roşie, dijmuirea recoltelor prin „cote " obligatorii etc. *La toate acestea se adăuga durerea cea mare: prin ocuparea acestei părţi din Bucovina, mulţi dintre ei au fu*seseră *despărţiţi de părinţi, de copii, de soţi, de soţii, de fraţi, de surori.*

„Celelalte naţionalităţi (nemţi, poloni, evrei, slovaci) au primit dreptul la repatriere. Din Pătrăuţii de Jos s-a iscat zvonul că şi românii pot să se repatrieze, trecând gardul de sârmă ghimpată în România. Acest zvon a zburat din gură în gură prin satele amintite şi astfel, la 1 aprilie 1941 mii de români au luat hotărârea să lase agoniseala de-o viaţă acolo şi să trăiască restul vieţii în România-Mamă.

„Lângă moara din Hliboca s-a desfăşurat un miting ad-hoc. Înveşmântaţi în haine de sărbătoare (...) s-au strâns toţi cei care şi-au pus în gând să treacă gardul de sârmă. Oamenii, cu lacrimi în ochi de bucurie şi speranţă

rosteau rugăciuni. Au scos din biserică pentru a fi însoţiţi pe drum cruci, prapuri, icoane. Cineva din mulţime a spus cu glas tare: «Oameni buni, la graniţă ne aşteaptă fraţii din România cu pâine şi sare!» La rândul lor şi ei veneau cu pâine şi sare în ştergărea albe. Toţi aveau convingerea că se apropie timpul să-şi poată revedea, în sfârşit, soţia, soţul, tatăl, fiica, fratele.

„S-a dat un semnal de plecare spre graniţă (…) pe un drum de pădure către toloaca [păşunea, islazul – n.m.] de la Varniţa, Fântâna Albă. Mergeau în grupuri, cu icoanele în braţe. Cei din faţă aveau tricolorul desfăcut, înconjurat de prapuri, steaguri albe şi cruci. Din când în când se auzea din mulţime: «Trăiască România Mare şi Regele Mihai!». Din spate se auzeau alte voci: «La graniţă! La graniţă!»

„Grănicerii ocupanţilor le-au ieşit înainte, îndemnându-i să facă cale întoarsă, că altminteri au ordin să tragă (…) Ei nu au crezut. Cum puteau să creadă când consăteni de-ai lor de alte naţionalităţi au fost sprijiniţi să plece! Ignorând somaţiile, în strigătele disperate:

„«La graniţă, la graniţă!», au pornit mai departe.

„Din acel moment s-au închis uşile iadului. După primele rafale lumea s-a aruncat la pământ. Cei nevătămaţi, la îndemnul celor din urmă: «înainte! Ura!», s-au ridicat reluându-şi drumul, dar şi din aceştia au căzut mulţi sub gloanţe. Din mulţime se insista: «Ridicaţi batistele albe!», dar gloanţele ciuruiau şi mâinile ridicate şi batistele. (…) Se trăgea din toate părţile. Cei rămaşi vii încercau să fugă spre pădure, unii dintre ei târându-se răniţi şi plini de sânge. Se trăgea şi din pădure, de după copaci. Toloaca de la Varniţa s-a umplut de mormane de cadavre. Mame cu copii mici ascunşi în traiste sau duşi de mână căzeau şi nu se mai ridicau. Peste tot se auzeau vaiete, gemete, blesteme. (…) s-a pornit o adevărată hăituire şi vânătoare de oameni.

„O parte dintre cei care au scăpat cu viaţă au fost deportaţi în Kazahstan. Numitul Tudor Deca s-a întors de acolo după 28 ani. Acasă n-a mai găsit pe nimeni.

Pădurarul de atunci, la câteva zile după astuparea gropilor comune, a găsit în pădure, după o grămadă de vreascuri, un copil de 7 ani, mort pentru că i se scursese tot sângele din cauza rănilor (…).

„*Unul din supravieţuitorii masacrului, prof. Gheorghe Mihailiuc povesteşte*:

„«*Invazia sovietică din 1940 s-a dovedit a fi cea mai îngrozitoare, cea mai lipsită de umanitate. Odată cu venirea lor a început procesul de asimilare, insistându-se pentru dispariţia trăsăturilor specifice românilor, a limbii române, elementul de bază a naţiunii. Peste tot s-a pus în practică rusificarea: obiceiurile, tradiţiile neamului erau interzise, religia era oprimată, chiar gândirea omului era dirijată din afară. Sărbătorile religioase şi naţionale, interzise. Pentru a stârpi orice deviere de la linia ideologică impusă s-au comis tot felul de atrocităţi: persecuţii, condamnări, deportări, jefuirea oamenilor mai înstăriţi, falsificarea istoriei* (*crimă care continuă şi azi*)»”.

„(…) *După căderea comunismului şi destrămarea «Minunii» Sovietice, în locul odioasei crime, urmaşii celor dispăruţi au ridicat şi sfinţit în anul 1943* (…) *o TROIŢĂ* – pe care autorităţile ucrainene au demolat-o! „[*sublinierea mea, apăsată*].

„*În noaptea de 13 spre 14 iunie 1941* (*joi spre vineri*) *a început deportarea masivă a Basarabenilor şi a Bucovinenilor. Circa 200.000* (unii contestă cifra astfel: «*Numai* 100.000!») *oameni au fost deportaţi în Siberia*”.

„«*Într-un sfert de oră să fiţi gata*!»

„De acasă erau urcaţi în camioane militare. La gară, în tren, câte 60 – 70 persoane în fiecare vagon (de marfă).

„*Pe vagoane scria*: «*Emigranţi voluntari*»”. 3)

„Au fost deportaţi şi evrei – numai dintre cei foarte bogaţi ori sionişti; au fost şi câteva cazuri de „membri ai partidului culacilor” (PNŢ) şi ai „partidului fascist liberal” (PNL).

„În judeţele din Sudul Basarabiei, trecute la Ucraina, nu au fost despărţite familiile; în RSSM: bărbaţii duşi separat în lagăre de muncă forţată, familiile în Siberia”.

„La Comrat, denunţător-şef: Rimanov. Spre deosebire de alţi ticăloşi, el nu s-a retras cu Armata Roşie după 22 iunie 41. Localnicii l-au linşat”.

„Pe drum (era iunie, vara), oamenii cereau apă. NKVD-iştii le aruncau prin ferestrele zăbrelite peşte sărat:

„«Na, apă sovietică pentru bandiţi de români! Pentru faşişti!»”.

„Supravieţuitorii, când primeau *Adeverinţa de reabilitare* (!), constatau că data condamnării era cu cel puţin un an ulterioară arestării: fuseseră deportaţi fără decizie juridică”.

„Direct-responsabili de teroarea din Basarabia – între 28 iunie 1940 – 22 iunie 1941:

„*Serov* – înalt comisar NKVD al… RSS Ucrainene;

„*Dmitrenko*, înalt comisar NKVD al RSS M (old)”.

„*Gog* (*o*) *lidze* – reprezentantul NKVD al lui Stalin [a fost executat odată cu Beria – ce târziu, ce târziu!];

„*Nasedkin*, şeful Gulagului pe întreaga Uniune Sovietică [în luna mai 1941 Nasedkin definitivase planul de deportări masive din Estonia, Letonia, Lituania, Basarabia şi Bucovina de Nord];

„*Borodin* – prim-secretar al PCM”.

Bilanţul unui an de „putere sovietică”:

— Arestarea, deportarea, asasinarea a peste 300.000 români, reprezentând 12, 23% din populaţie – după revenirea sovieticilor, în 1944, numărul victimelor avea să urce la valori terifiante, atingând în 1953 *peste o treime* (*33*%) *din totalul populaţiei Basarabiei*. (vezi şi Nota 3)

Mărturia lui Vadim Pirogan despre ziua de 13 iunie 1941:

TRAGEDIA POPORULUI ROMAN DIN BASARABIA

13 Iunie 1941

Nimic nu prevestea aceasta năpastă, aceasta tragedie a poporului nostru. 13 iunie – înfiorătoare zi. Puţini au putut şti, gândi şi înţelege ca s-ar putea întâmpla aşa ceva pe acest pământ pătimit şi înecat în sânge nevinovat…

Marfarele au fost aduse în gări cu câteva zile mai

devreme. Din timp, erau completate şi listele care mai erau şi studiate amănunţit, ca nu cumva să fie uitat vreunul. Listele erau studiate şi ţinute în mare taina, astfel încât, lovitura de graţie să fie data prin surprindere. Au fost mobilizaţi toţi comuniştii, nkvd-istii, toţi trădătorii şi pârâtorii, cei care nu şi-au iubit niciodată neamul, tara. Vicepreşedinte al sovietului orăşanesc era Polosov. E drept, el trăia bine cu tata, dar ce putea face? Maşina diabolica funcţiona şi nu mai era cu putinţă s-o opreşti.

Cu o lună şi ceva mai înainte, la un pahar de vin, Polosov i-a spus, printre altele, lui tata:

— Stefan Egorovici, ar fi bine ca dumneata sa te muţi undeva, în altă parte… Multe se pot întâmpla… Vinde, împarte totul, schimbă-ţi locul de trai…

Mai mult nu i-a spus nimic. Pentru unul care ar fi trăit mai mult timp în URSS, acest sfat ar fi fost de ajuns ca el să-şi strângă boarfele, să-şi ia femeia şi copiii şi să dispară… Să i se piardă urma… Dar tata, ca toţi basarabenii care abia gustaseră din „fericirea” sovietică n-a înţeles talcul acelor vorbe…

După tata au venit noaptea, la ora 24.00. Erau trei: doi civili şi unul în uniforma de nkvd-ist. Treziţi din somn, buimăciţi, ai noştri au deschis. Oaspeţii nepoftiţi au intrat şi le-au ordonat să se îmbrace, apoi le-au citit ordinul de deportare în ţinuturile îngheţate. Tata se aştepta la orice, numai la asta nu. Nu credea că va fi luat şi dus de acasă… Lacrimile îi curgeau pe obrazul îndurerat…

Din tot ce mai avea în casa şi pe lângă casa le-au dat voie să ia 100 de kg de bagaj… Noroc de Iulia Ivanovna, care a început să strângă cate ceva. Alegea în pripa şi punea lucrurile în sac, în sacoşe şi geamantane. Punea, scotea şi iar punea… De ea s-a apropiat şoferul maşinii, în care urmau să fie încărcaţi.

— Tovarăşa, luaţi-vă haine calde şi de mâncare. Unde va duceţi îi frig… Haine calde…

Iulia Ivanovna s-a uitat lung la el, neînţelegând ce vrea să spună…

— Îmbrăcăminte călduroasa şi mâncare… Drumul e

lung.

Tata aşa şi nu a putut să-şi revină. Avea sufletul zdrobit.

Trezit din somn şi înfricoşat de vorbele răstite ale celor trei, fratele meu, de 9 ani, dârdaia într-un ungher.

— Du-te la tanti Vera, i-a zis Iulia Ivanovna, gândindu-se ca, poate, măcar el va scapa. Tolic a ţâşnit în noaptea neagra, a bătut în geam la tanti Vera. Dar n-a răspuns nimeni…

Tanti Vera se afla în casă, îngrozită, îi zărise pe nkvd-isti în curte – siluetele lor se mişcau ba ici, ba colo. De frică, s-a temut să-i deschidă fratelui meu. Văzând ca nu răspunde nimeni, Tolic s-a întors acasă unde au fost încărcaţi în maşină şi duşi la gara Pământeni. Vagoanele – zeci de vagoane – îi aşteptau, trase pe linii. Baltiul nu mai văzuse aşa ceva. Încă din vremea tarului, când pe străzi erau duşi condamnaţii la ocna… Lume multă în faţa gării. Pe peron nu e voie să treci. Santinele cu puşca în mâna peste tot. Cei urcaţi cu de-a sila în vagoane plâng. Şi rudele plâng afară. Plâng oameni necuno scuti… Plâng copii după gratii. Soldaţii din escorta se plimba în lungul vagoanelor, nu le pasa de nimeni şi de nimic. Vagoanele sunt încuiate pe din afară, în ele – oameni nevinovaţi de toate neamurile: moldoveni, ruşi, ucraineni, evrei. Basarabeni…

„Eliberaţi” cu numai un an în urmă, erau scoşi din casele lor şi duşi în Siberia. Între timp, bărbaţii au fost despărţiţi de femei şi copii. Toate familiile destrămate.

Spre seara, trenurile s-au pornit unul după altul, spre răsărit. Despre cele întâmplate mi-a povestit mama Iuliei Ivanovna, când, după două zile, am sosit de la Chişinău la Bălţi. O ascultam şi plânsul ma îneca… Casa – pustie. Umbla ruşii prin ea şi cumpăra de la bunica, la preţuri derizorii, cate ceva din lucrurile rămase.

Bunica mi-a dat ceva bani, am luat două costume a lui Costache Leanca, pe care tata le păstra, trăgând nădejde că se va întoarce cândva, din lagărul Suhobezvodnaia de lângă oraşul Gorki, unde a fost dus

imediat după ziua fatala, 28.06.1940, când toţi deputaţii din Sfatul Ţarii rămaşi în Basarabia au fost arestaţi, unii împuşcaţi, pentru că au unit neamul românesc în 1918. Tata mai credea ca dreptatea va învinge şi ca moş Costache va fi cercetat şi eliberat. Cât de naivi am fost noi, romanii basarabeni. M-am întors la Chişinău, unde tot aşteptam ca ovirul sovietic ne va da drumul în Ţara, în România. Nu l-am mai văzut niciodată pe tatăl meu, Stefan Pirogan, primar de Bălţi, timp de 11 ani, democrat cu idei socialiste, care a murit în lagărul Ivdei din Ural, la doar 52 de ani, despărţit de familie şi judecat în cea mai umană „tara din lume". Şi azi, când unii din cei bolnavi de nostalgie readuc monumentul lui Lenin în sate, neştiind istoria adevărată, neştiind ca Lenin a fost cel mai mare criminal al sec. XX... Pe conştiinţa lui au fost zeci de milioane de vieţi omeneşti ucise şi Dumnezeu l-a făcut nebun la o vârstă tânără. Dumnezeu nu-i va uita pe acei de azi a căror mâini sunt pătate de sângele multor popoare.

Vadim PIROGAN

Calvarul bucovinenilor sub ocupaţia sovietică

Evenimentele dramatice din vara anului 1940 au întrerupt brusc viaţă paşnica a locuitorilor Bucovinei, Basarabiei şi ţinutului Herţa. În decurs de şase zile (28 iunie – 3 iulie 1940), România a pierdut prin ultimatumul Uniunii Sovietice o suprafaţă de 50.762 kilometri pătraţi (inclusiv 6262 km pătraţi în Bucovina) din teritoriul său, cu o populaţie de cca. 3.776.000 de locuitori. Chiar din primele zile, regimul totalitar-stalinist a purces la sovietizarea teritoriilor anexate, fenomen ale cărui consecinţe au fost impunerea ideologiei totalitar-comuniste şi distrugerea vieţii politice şi a structurii socio-economice tradiţionale în teritoriile respective.

Dumitru Covalciuc, în studiul sau „Romanii nord-bucovineni în exilul totalitarismului sovietic", demonstrează ca „prin promovarea politicii staliniste de genocid etnic, în perioada 1940 – 1941 şi în perioada 1944 – 1952 au existat cinci etape legate de modificarea structurii etnice a populaţiei rămase în teritoriul ocupat".

Fiecare etapa a constituit o verigă a unui lanţ de măsuri şi metode represive, necunoscute până atunci de o populaţie „eliberata” nici mai mult, nici mai puţin, decât „de sub jugul cotropitorilor burghezo-mosieresti romani”. În acest sens, s-au adoptat legi privind interzicerea fostelor partide politice, naţionalizarea pământului şi a întreprinderilor, socializarea imobilelor, colectivizarea agriculturii, au fost desfiinţate societăţile culturale, au fost suprimate toate publicaţiile periodice etc.

Deoarece pentru perioada de pana la primul recensământ sovietic din 1959 nu exista date oficiale sistematizate privind schimbarea structurii etnice a regiunii Cernăuţi şi cauzele acesteia, pentru a păstra obiectivitatea, pe parcursul cercetărilor ne-am bazat doar pe declaraţiile martorilor oculari, făcând trimiteri la acele informaţii care deja fuseseră date publicităţii.

Masacrarea elementelor „anti-sovietice”.

Prima etapa au constituit-o execuţiile izolate ale „elementelor antisovietice”, urmate de masacrarea organizata a populaţiei. Imediat după „eliberare”, noile autorităţi au declanşat pe teritoriul regiunii Cernăuţi sistemul de fărădelegi şi crime oribile îndreptat împotriva populaţiei băştinaşe. Sub pretextul ca intenţionau să treacă frontiera şi să se stabilească în România, sute de oameni au fost împuşcaţi fără cercetări şi judecata, în curţile lor, pe drumuri, pe câmpuri, în locuri publice. Alţii au fost executaţi pentru că ar fi făcut spionaj… în favoarea României. Membrii fostelor partide politice din perioada interbelică, foştii primari, ofiţeri, jandarmi, preceptori, preoţi, care n-au reuşit să se refugieze în România, au fost arestaţi şi escortaţi în direcţii necunoscute, de unde nimeni nu s-a întors.

Pana la primele „alegeri libere” din 12 ianuarie 1941, acţiunile de lichidare fizică a romanilor nord-bucovineni, herteni şi nord-basarabeni, care făceau parte din componenta regiunii Cemauti, au avut un caracter oarecum mai izolat şi victime ale regimului bolşevic au devenit în temei aşa-zişii „exploatatori” ai oamenilor

muncii, aceia care nutreau sentimente ostile fata de Armata Roşie, care încercau să fugă în România.

Invazia comisarilor

În urma unei decizii adoptate de Biroul Politic al Comitetului Central al Partidului Comunist din Ucraina, în regiunea Cernăuţi au fost trimise 4.970 de persoane pregătite să traducă în viaţa directivele autorităţilor centrale, dintre care 893 de activişti de partid, 1004 activişti sovietici, 777 de specialişti în domeniul industriei, 540 de recepţioneri, 195 de specialişti în domeniul comerţului, 137 de lucrători ai Justiţiei şi Procuraturii etc. Dintre aceştia, 3145 erau membri plini sau candidaţi de partid. „Specialiştii" nou-veniţi au fost numiţi în toate funcţiile superioare de conducere. Autohtonilor li s-au rezervat posturi de ranguri inferioare.

O direcţie distincta în acţiunile sovieticilor a constituit-o depistarea aşa-zişilor „duşmani ai orânduirii socialiste", eliminarea oricărei opoziţii, deportarea nemulţumiţilor. Teroarea a făcut „parte integrantă din procedeele şi obiectivele bolşevice, motiv pentru care, spre deosebire de teroarea iacobina, care a durat numai un an, avea să însoţească regimul totalitar comunist de-a lungul întregii sale existente".

Deportările şi întemniţările erau şi o modalitate de a forţa nationalităţile din noile regiuni să se subordoneze total lui Stalin. În acest scop, în teritoriile anexate, într-un mod accelerat au fost constituite organele de represiune. Astfel, la 1 septembrie 1940 era deja organizata şi completata cu cadre Direcţia pentru Regiunea Cernăuţi a Comisariatului Popular (?) pentru Probleme Interne (cunoscut sub abrevierea NKVD), cu tot cu secţiile ei raionale. În februarie 1941, pe baza acestei Direcţii, au fost create Direcţii independente pentru Regiunea Cernăuţi ale NKVD-ului şi Comisariatului Popular (?) pentru Securitatea Statului (NKGB), cu lucrători recrutaţi din diverse regiuni ale Ucrainei şi ale altor republici sovietice.

Prin ordinul NKVD-ului Uniunii Sovietice, din 7

septembrie 1940, şi a unuia similar al NKVD-ului Republicii Sovietice Socialiste Ucrainene, din 20 septembrie 1940, s-a dispus înfiinţarea pe teritoriul regiunii a patru închisori: două la Cernăuţi (nr. 1, prevăzută cu 128 de angajaţi şi un plafon de 700 de întemniţaţi; nr. 2, cu 46 de angajaţi şi 160 de deţinuţi), una la Hotin (42 de angajaţi şi 100 de întemniţaţi) şi alta la Storojinet (41 de angajaţi şi 60 de deţinuţi). În plus, la Cernăuţi a fost organizat un arest preventiv, cu 40 de angajaţi şi cu un plafon de 160 de deţinuţi. În scurt timp, însă, numărul deţinuţilor avea să depăşească de câteva ori plafonul total planificat.

Deportările

Deja la 2 august 1940, Bogdan Kobulov, adjunctul Comisarului NKVD al URSS, semna un ordin de deportare a 12.191 de „elemente antisovietice" din regiunile romaneşti încorporate (la 28 iunie 1940) RSS Ucrainene. Acest fapt demonstrează ca fişarea persoanelor respective s-a desfăşurat într-un interval mai mic de o lună de zile. De la Cernăuţi, în luna august 1940, au fost expediate în Siberia două eşaloane cu deportaţi. Însă operaţiunea de depistare şi deportare a bucovinenilor nu s-a oprit aici.

Toţi aşa-numiţii „duşmani ai puterii sovietice" au fost trecuţi iniţial în tabele speciale, fiind apoi arestaţi şi condamnaţi, iar familiile lor deportate în regiunile estice ale Uniunii Sovietice. Astfel, la 4 decembrie 1940, Martinov, căpitan al Securităţii de Stat, şeful Direcţiei NKVD pentru Regiunea Cernăuţi, trimitea la Ministerul de Interne de la Kiev un tabel cu numele a 2 057 de persoane care urmau să fie deportate. Pe aceste liste au fost trecuţi 855 mari comercianţi, 302 mari proprietari de imobile, 245 înalţi funcţionari, 227 industriaşi, 141 foşti poliţişti, 77 foşti agenţi ai Siguranţei, 80 de prostituate, 74 moşieri şi 26 alb-gardişti. În perioada imediat următoare, toţi aceştia au fost deportaţi în Siberia.

În februarie 1941, la prima Conferinţă regionala a Partidului Comunist, Ivan Hrusetki, prim-secretar, sublinia ca numărul „duşmanilor puterii sovietice", depistaţi în

ultima vreme numai în oraşul Cernăuţi, se ridica la 658 de persoane, provenind din categoriile sociale menţionate mai sus. Casele confiscate de la proprietarii legitimi erau trecute în mâinile miilor de „specialişti” aduşi din regiunile estice.

La sate, unde trebuia distrusă baza sociala a capitalismului pentru a putea realiza cooperativizarea şi a putea organiza colhozuri, s-a aplicat „politica de deschiaburire”. Către sfârşitul lunii februarie 1941 [1940?], pe liste speciale au fost incluse 3 970 de gospodarii ale chiaburilor din întreg ţinutul. Aceştia, împreună cu familiile lor, au fost deportaţi în Siberia şi Kazahstan în vederea „reeducării”.

Deja în primele luni de ocupaţie a început un aflux masiv de oameni din diferite regiuni ale URSS, care se stabileau cu traiul în locuinţele şi casele bucovinenilor şi basarabenilor refugiaţi sau deportaţi.

Fuga în România

Desfăşurarea fulgerătoare a evenimentelor de la sfârşitul lunii iunie 1940 a făcut ca multe familii să se pomenească despărţite de noua linie a frontierei sovieto-române. Foarte multe persoane, mai ales în mediul rural, dar şi în cel urban, au fost surprinse de vertiginoasa înaintare a Armatei Roşii şi nu au avut timp să se retragă împreună cu armata şi administraţia românească. Mulţi au fost întorşi din drum de către soldaţii sovietici.

Din 3 iulie 1940, aşa cum informa populaţia un anunţ oficial, noua frontiera cu România a fost închisă „cu lacăt”, lipsind oamenii de posibilitatea legala de a se refugia. Această situaţie i-a constrâns pe locuitori, mai ales pe cei de origine romană, să încerce să traverseze clandestin noua linie de demarcaţie. Unii au fost arestaţi de grănicerii sovietici şi persecutaţi, alţii au reuşit totuşi să ajungă în România.

Potrivit datelor oficiale sovietice, din sectorul detaşamentului 97 grăniceri, care se întindea de la graniţa până la 7, 5 km de Cernăuţi, în primele cinci luni de ocupaţie (iulie – noiembrie 1940), au trecut ilegal frontiera

471 de persoane din diverse localităţi ale raioanelor Hliboca, Herţa, Putila şi Storojinet. Din satele mai îndepărtate de frontiera, din raioanele Vascauti, Zastavna, Noua-Sulita, Sadagura şi Cernăuţi rural, s-au refugiat clandestin în România, către sfârşitul lunii decembrie, 628 de persoane. Trebuie să subliniem faptul ca emigrarea nu cunoştea granite etnice sau sociale.

În primul an al dominaţiei sovietice, potrivit datelor unui cercetător ucrainean, numărul refugiaţilor veniţi în România din regiunea Cernăuţi a fost de circa 7.000 de persoane. Cu siguranţă, numărul acestora a fost mult mai mare, reieşind din faptul ca numai până la 23 august 1941, în circa şapte săptămâni de administrate românească, au revenit la casele lor 6 827 de persoane, procesul continuând şi în perioada următoare, mai ales ca o parte dintre refugiaţi şi repatriaţi nu s-au mai reîntors la baştină, preferând să rămână în alte zone ale ţării.

Pe lângă întărirea pazei frontierei, autorităţile bolşevice au început să alcătuiască liste cu familiile ale căror membri (unul sau mai mulţi) au plecat în România după instalarea stăpânirii sovietice şi care erau consideraţi „trădători ai patriei”.

Deja la 1 ianuarie 1941, în tabelul alcătuit de grănicerii sovietici din date preliminare, pentru localităţile ce intrau în zona detaşamentului 97 grăniceri, au fost trecute numele a 1 085 de persoane. Din celelalte localităţi, din datele adunate până la 7 decembrie 1940, pe liste au fost incluse 1 294 de persoane. De asemenea, în urma unor denunţuri ale consătenilor, au fost luate în evidenta şi persoanele care aveau doar intenţia să plece în România.

În categoria de „trădători ai patriei” au fost încadraţi şi bărbaţii care, desfăşurându-şi serviciul militar în armata romană, nu au revenit, după 28 iunie 1940, în localităţile de origine.

Mulţi dintre fugari apelau la serviciile unor călăuze provenite din rândul satenilor din localităţile de frontiera, însă autorităţile bolşevice au creat, în scurt timp, propria

reţea de „călăuze”, care îi conduceau pe refugiaţi direct în mâinile sau – şi mai tragic – sub focul grănicerilor.

Romani împuşcaţi de grănicerii sovietici

Cei reţinuţi erau transportaţi într-un lagăr de „arestaţi”, care fuseseră prinşi pe graniţa. Un asemenea lagăr se afla în curtea proprietarului Cârjitchi din comuna Vadul-Siret. După cum ne mărturisea Dumitru Nimigeanu din Tereblecea, în timp de numai o lună după invazia Bucovinei, în acel lagăr se aflau deja 2 400 de persoane. Afară de acesta, mai existau încă noua asemenea lagăre, toate pline. „Acesta era lagărul pentru zona noastră, în care se aflau închişi preoţi, profesori, învăţători, primari, funcţionari şi foarte mulţi pensionari, cărora comuniştii nu le-au plătit nicio pensie. Printre aceştia erau şi doi generali ieşiţi la pensie, al căror nume nu-l ştiu… Numai 5% au scăpat… restul de 95% au fost încărcaţi în camioane şi duşi în gara Vadul-Siret, unde au fost urcaţi în vagoane de marfa cu destinaţia Siberia”.

După şase luni de ocupaţie comunista, în închisorile din Cernăuţi nu mai era loc pentru arestaţi, umplându-se şi cazărmile cu oameni nevinovaţi. Astfel „erau pline cazărmile regimentelor 3 Grăniceri, 11 Roşiori şi 4 Pionieri. Mii şi mii de oameni gemeau sub lacăt. Mulţi din ei s-au stins chiar atunci, în 1940”.

Din acest motiv, mai multe grupuri de bucovineni au căutat să fie pregătite în eventualitatea unei ciocniri cu ostaşii sovietici. La 19 noiembrie 1940, 40 de familii, în număr de 105 persoane, din satul Suceveni, având 20 de arme şi muniţia necesara, au încercat să treacă clandestin frontiera în zona localităţii Fântâna-Alba. În confruntarea nocturna cu grănicerii, trei oameni au fost ucişi, doi răniţi au fost capturaţi de sovietici, restul grupului, inclusiv cinci răniţi, a ajuns cu bine la Rădăuţi. În schimb, în scurt timp rudele apropiate ale celor 105 persoane au fost arestate şi deportate.

Mult mai norocoşi s-au dovedit a fi cei peste 100 de locuitori din Mahala, Ostrita, Horecea şi alte sate, care au reuşit, în ianuarie 1941, să treacă graniţa şi să ajungă în

România. Acest fapt a inspirat încredere altor săteni. Drept urmare, în noaptea de 6/7 februarie 1941, un grup de peste 500 de persoane din Mahala, Cotul-Ostritei, Buda, Sirauti, Horecea-Urbana şi Ostrita a încercat să treacă în România. La orele 6 dimineaţa, satenii, ale căror intenţii erau cunoscute deja autorităţilor prin intermediul unui turnător, au fost descoperiţi de către grănicerii sovietici. În urma unor rafale de mitraliere trase din două sau chiar trei direcţii, vreo cinci sute de refugiaţi au fost ucişi, inclusiv organizatorii N. Merticar, N. Nica şi N. Isac. Circa 57 de persoane au reuşit să ajungă în România, profitând de întuneric, iar 44 au fost arestaţi şi deferiţi justiţiei în calitate de „membri ai organizaţiei contrarevoluţionare".

La 14 aprilie 1941, tribunalul Districtului militar Kiev a condamnat la moarte 12 persoane, ceilalţi 32 fiind pedepsiţi cu câte 10 ani de munca silnică şi 5 ani lipsire de drepturi politice fiecare, precum şi cu confiscarea avutului. Ca şi în cazul precedent, toţi membrii familiilor acestor „trădători ai patriei" au fost deportaţi în Siberia.

Decapitarea învăţământului

Universitatea din Cernăuţi, deja la 13 august 1940, a devenit o instituţie superioara de învăţământ de tip sovietic. În locul profesorilor romani refugiaţi au fost angajaţi în principal ruşi şi ucraineni, care erau preocupaţi în principal de extinderea influentei limbilor rusa şi ucraineana. În regiunea Cernăuţi a fost permisa funcţionarea a 538 de scoli, dintre care 408 ucrainene, 111 în limba „moldovenească", 10 ruseşti şi 9 cu alte limbi de instruire. În noul an de învăţământ 1940/1941 minorităţilor din regiune li s-a permis funcţionarea a 114 scoli „moldoveneşti", 11 ruseşti şi 9 evreieşti.

Însă din prima luna „s-a procedat la recensământul şi verificarea cadrelor didactice". Au fost excluse cadrele care s-au dovedit a fi făcut politica în trecut sau la care s-a depistat că ar fi avut simpatii politice fata de unele partide din România. Erau preferaţi în primul rând profesorii de origine evreiască, pe urma cei de origine ucraineana şi numai pe ultimul plan veneau cadrele de origine romană şi

poloneza… Aceasta ierarhizare s-a păstrat tot tompul şi în toate sferele de activitate”.

Sub lozinca „alegerilor organelor sindicale”, încă la 22 iulie 1940 au fost lichidate „sindicatele burgheze”, printre care şi sindicatul muncitorilor romani „Breasla”.

Cu ajutorul comitetelor sărăcimii, create în localităţile nord-bucovinene, au fost inventariate casele şi averile părăsite de către persoanele refugiate în România, au fost întocmite listele foştilor primari, perceptori, jandarmi, ofiţeri, membrilor partidelor politice din România, care n-au avut posibilitatea sa se refugieze în momentul ocupării nordului Bucovinei de către trupele sovietice şi care au fost arestaţi şi aruncaţi în închisori şi lagăre de concentrare încă din vara anului 1940.

Germanii părăsesc „paradisul sovietic”.

După trei luni de stăpânire sovietică, pentru etnicii germani din aceste teritorii deja nu mai exista nicio îndoială că nu au o alternativa mai bună decât să se repatrieze în patria lor istorica. Îndeosebi generaţia tânăra opta pentru o repatriere organizata în Germania. De asemenea mulţi romani şi ucraineni s-au hotărât să se repatrieze. Problemele economice, precum şi frica fata de teroarea totalitarista, au jucat un rol decisiv în luarea acestor hotărâri.

Comisia germana de repatriere şi-a început activitatea la Cernăuţi la 15 septembrie 1940. Primii 1.000 de repatriaţi au plecat spre Germania la 17 septembrie, iar peste două luni, la 17 noiembrie, ultimul transport cu germani bucovineni a plecat din Cernăuţi.

Timp de două luni, pe această cale au părăsit nordul Bucovinei 43.641 de persoane. Totuşi încă 3.446 de germani din nordul Bucovinei au rămas în teritoriul ocupat de sovietici.

Pentru mulţi romani bucovineni, dar şi locuitori de alte etnii, s-a ivit o nouă şansă ca prin intermediul acestei comisii să poată părăsi acest teritoriu. Din aceasta comisie a făcut parte şi Herbert Mayer, conferenţiar la Catedra de Fizică a Universităţii din Cernăuţi, care a acordat un mare

sprijin romanilor să plece în Germania.

La sfârşitul lunii noiembrie 1940 în Germania erau deja cca. 3.000 de refugiaţi romani. Mulţi dintre ei au nimerit în Germania în lagăre.

În mai 1941 la Bucureşti, Cercul Bucovinenilor a format o comisie din Gheorghe Vântu, Constantin Zoppa şi Aurel Morariu, cu obligaţia de a examina şi a se referi la romanii care se aflau în lagărele din Germania în 1941 şi care urmau să fie repatriaţi, în sfârşit, în România. Printre cele 1501 de persoane incluse în aceste liste identificam familii de intelectuali cu rol deosebit în viaţa culturala a Bucovinei: Leonida Bodnărescu, fost director al liceului din Rădăuţi aflat în 1940 la Cernăuţi, L. Tomoioaga, fostul director al şcolii Normale din Cernăuţi, Alexandru Zavulovici, fost profesor de muzica la şcoala Normala din Cernăuţi, Ion Cavulea, profesor de geografie la şcoala Normala din Cernăuţi, Arcadie Dugan, cercetător ştiinţific, Traian Cantemir, istoric literar. Persoanele incluse în aceste liste erau însoţite şi de membri ai familiei, spre exemplu: Vasile Răzvan, socrul academicianului Radu Grigorovici, familia Sfinţitchi (Sfinţescu), rude apropiate tot ale academicianului Radu Grigorovici, precum şi mai multe persoane cu numele Trebici (rude ale academicianului V. Trebici din Horecea) etc…

Mulţi din aceşti refugiaţi s-au întors ulterior în România. Numai în iunie 1941 au revenit în nordul Moldovei mai mult de 1.000 de refugiaţi din Germania. Cu ajutorul Comisiei germane de repatriere au părăsit nordul Bucovinei şi cca. 4.000 de ucraineni.

De asemenea, o parte din polonezii din Cernăuţi, care se aflau în legături de rubedenie cu familiile germane, au plecat, împreună cu acestea, în toamna anului 1940 din capitala Bucovinei. Potrivit unui recensământ, realizat de autorităţile romane în august 1941, în Cernăuţi au fost consemnate doar 3.523 de persoane de etnie poloneza.

Concomitent avea loc repatrierea sau refugierea în principal a romanilor din Basarabia şi nordul Bucovinei.

(19 4 1)

Îi

Ordin Nr. 255 din 4. VII. 1941:

„Dezordinile întâmplate acum câteva zile la Iaşi au pus armata şi autorităţile într-o lumină cu totul nefavorabilă.

„Cu ocazia evacuării Basarabiei [28 iunie-3 iulie 1940] a fost pentru armată o adevărată ruşine că s-a lăsat insultată şi atacată de evrei şi comunişti fără a reacţiona.

„Ruşinea însă este şi mai mare când soldaţi izolaţi, din proprie iniţiativă şi, de mai multe ori numai în scopul de a jefui şi maltrata, atacă populaţia evreiască şi omoară la întâmplare, astfel cum a fost cazul la Iaşi.

„Neamul evreiesc a supt, a sărăcit, a speculat şi a oprit dezvoltarea neamului românesc timp de câteva secole. Nevoia de a scăpa de această plagă a românismului este de nediscutat, dar numai guvernul are dreptul de a lua măsurile necesare. Aceste măsuri se află în curs de aplicare şi ele vor fi continuate după normele ce voi hotărî.

„Nu este admisibil ca fiecare cetăţean sau fiecare soldat să-şi asume rolul de a soluţiona problema evreiască prin jafuri şi masacre. Prin asemenea procedee arătăm lumii că suntem un popor nedisciplinat şi necivilizat şi punem autoritatea şi prestigiul statului român într-o lumină cu totul neplăcută.

„Opresc dar cu desăvârşire orice acţiune pornită din iniţiativă individuală şi fac răspunzătoare autorităţile militare şi civile de executarea întocmai a acestui ordin. Crime de asemenea natură constituie o pată ruşinoasă pentru neamul întreg şi ele sunt plătite mai târziu de către alte generaţii decât aceea care le-a comis.

„Cei ce se vor abate ori s-au abătut de la ordinul de mai sus vor fi daţi în judecată şi li se vor aplica sancţiunile cele mai severe prevăzute de lege.

„General I. Antonescu”.

Arhiva M.A.N., fond Marele Cartier General, dosar nr. 3 828

*

Ordin – telegramă:

„General Tătăranu, foarte urgent. 1. Am ordonat ca plot. de rezervă Manoliu de la Divizia 14, care a fost unul din principalii vinovaţi de jafurile de la Iaşi să fie imediat arestat şi trimis în faţa Curţii Marţiale pentru a fi judecat. Nu am primit până acum niciun raport în această privinţă. 2. Nu am primit de asemenea raportul asupra măsurilor luate contra subit. din Regt. 2 a.g. de la Galaţi pentru jafurile comise asupra magazinelor evreieşti. Aştept, până la 4/7/1941 raport asupra ambelor chestiuni.

„Şeful Marelui Cartier General, General Ioaniţoiu „Nr. 252 din 4/7/1941”.

Arhiva M.A.N., fonddosar nr. 3828, f. 76

*

Raport contrainformativ, Corpul de Cavalerie, Armata a 3-a, Secţia 2-A Nr. 5956 din 8 iulie 1941:

„(...) c) *Populaţia evreiască*

„Această populaţie a dat dovadă – cu ocazia ocupării unor localităţi, unde aceştia erau în masă compactă – de conlucrare şi mărire a spaţiului propagandei comuniste, astfel că evreimea constituia al doilea inamic şi mai periculos, cu care trupele noastre au trebuit să lupte.

„În Trg. Edineţ, ostaşii români au trebuit să verifice casă cu casă şi beciurile de unde se trăgeau focuri de armă şi arme automate de către evrei asupra ostaşilor noştri, pentru ca apoi unităţile noastre să fie sigure de înaintare. Armamentul şi muniţiunile pe care aceştia le foloseau era lăsat de sovietici, cu scopul de a ataca armata de ocupaţie.

„Comandanţii de unităţi, văzând rezultatul luptei şi împotriva populaţiei evreieşti din Trg. Edineţ, au început în ziua de 6 iulie a.c. trierea evreilor; cei găsiţi cu arme şi vinovaţi de a fi tras în trupe au fost imediat executaţi, iar restul conform ordinelor au fost ţinuţi ca ostateci. (...)

„III. DIVERSE, a) *Din informaţiuni de la prizonieri*

„Unităţile din Basarabia au avut o compunere neomogenă. Înainte cu câteva zile de izbucnirea războiului, au fost ridicaţi numeroşi locuitori, îmbrăcaţi militari la Centre de Strângere şi, după ce erau înarmaţi, fiecare cu câte o armă şi 125 cartuşe, erau aşezaţi în diverse puncte pe Prut, cu

misiunea de a interzice trecerea. Printre aceştia s-au găsit şi unităţi aduse din interior; în special din regiunea Turchestan şi regiunea Crimeii.

„Basarabenii au opus o slabă rezistenţă şi au tras, în general, de frica gradaţilor care îi încadrau. Pe timpul operaţiilor au fost prost hrăniţi. (...) Transmisiunile au funcţionat defectuos, din această cauză unităţile erau dezorientate. Se pare că în primele zile ofiţerii au fugit, lăsând unităţile să reziste cum vor putea. Sovietele contau mult pe conlucrarea populaţiei băştinaşe simpatizante cu regimul comunist. Speranţele lor însă nu au fost realizate.

„În rândurile armatei [sovietice] se ducea o vie propagandă (...), ştiri tendenţioase, de exemplu: Guvernul Român a fugit, Bucureştiul şi Iaşul au fost distruse, puternice unităţi motorizate pătrund în Moldova etc. „b) *Din informaţiuni de la agenţi*:

„În fiecare sat funcţiona un comitet sătesc, „Năcealnici" format de obicei din 5 – 9 persoane şi un număr de 20 – 30 locuitori (...). Printre aceştia se găseau numeroşi evrei şi chiar evreice. (...) Aceştia întreţineau propaganda comunistă (...). Prin satele pe unde au trecut sau au staţionat unităţile aparţinând Corpului de Cavalerie, toţi aceştia au fost identificaţi şi cei care au rămas pe loc au fost prinşi (...) Elementele comuniste care erau grav compromise faţă de populaţia băştinaşă au fugit (...) Prin localităţi şi în special prin pădurile din apropiere se găsesc numeroşi suspecţi. (...) Acolo unde nu sunt unităţi militare, populaţia civilă se dedă la devastarea cooperativelor şi a depozitelor care conţin mari cantităţi de alimente, materiale de tot felul, animale şi păsări lăsate de sovietici nedistruse, din lipsă de timp" ()

„Comand. Corp Cavalerie, General de Divizie M. Racoviţă

„Şef de Stat Major, Colonel Gh. Georgescu".

Arhiva M.A.N., fond Armata 3, dosar nr. 435, f. 53 – 55

*

Raport contrainformativ, Corpul de Munte către

Armata a III-a, Secţia a 2-a, Nr. 20448/8 din 14 iulie 1941
Secret.

„I. Starea de spirit

„(…) 2. Populaţia civilă:

„A) Românii primesc cu entuziasm trupele române şi se arată foarte mulţumiţi de succesul României, bucurându-se că au scăpat de stăpânirea iudeo-comunistă. În Noua Suliţă armata română a fost primită cu muzică de întreaga populaţie, iar la şcoala primară li s-a oferit ostaşilor o masă bogată. S-a combătut ştirea alarmantă că oamenii înscrişi la colhoz vor fi împuşcaţi de români.

„În timpul ocupaţiei bolşevice comuna nu a avut nicio asistenţă medicală.

„B) Ucrainenii din Basarabia primesc de asemenea cu mare bucurie trupele române (…) în special acei care au făcut armata la unităţile române dovedesc încredere fără margini în armata Română.

„B) Evreii, o mare parte din ei s-au refugiat odată cu trupele sovietice. Cei rămaşi prin sate stau ascunşi, nu reacţionează în contra armatei. Au fost cazuri când, din ascunzişuri au tras focuri asupra trupelor române. În această situaţie au fost sancţionaţi.

„D) Prizonierii: (…) majoritatea lor au fost încorporaţi în preajma izbucnirii războiului fără nicio instrucţie. Mulţi au vârsta de 18 – 19 ani, alţii, din contra, sunt prea bătrâni, iar unii chiar dispensaţi de serviciul militar. Toţi declară:

„«M-am predat fiindcă nu am pentru ce să lupt (…) Comandanţii ne-au spus că mai bine să ne sinucidem decât să cădem prizonieri, fiindcă românii ne vor schingiui şi apoi ne vor împuşca. Totuşi am preferat să mă predau (…) Toţi gândeam la fel dar nu îndrăzneam să ne mărturisim unul altuia gândurile noastre, fiindcă dacă s-ar fi aflat, am fi fost împuşcaţi pe loc.»

„(…) Soldaţii din armata roşie erau trataţi cu brutalitate, cu neîncredere, ameninţaţi cu împuşcarea şi loviţi pentru cea mai neînsemnată greşeală, insuficient hrăniţi. Ei [prizonierii] afirmă că în general moralul

armatei ruseşti este foarte scăzut. Numai o mică parte vrea să lupte – ofiţerii, comisarii politici, evreii, tinerii comunişti. Prizonierii explică fidelitatea aceasta faţă de regimul bolşevic prin situaţia lor materială mai bună.

„(…) în satele de la Est de Nistru din care s-au retras trupele sovietice, oamenii au desfiinţat colhozurile, şi-au reluat pământurile şi au împărţit vitele şi căruţele. (…)

„Evreii fug spre est, însă nu au mijloace de transport, întrucât au fost luate de armata sovietică.

„(…) în retragere, armatele sovietice au luat turme de porci, însă nu au voie să-i consume pentru hrană.

„II. ACŢIUNEA DE TERORISM ŞI SABOTAJ

„(…) Trupele sovietice au dat foc oraşelor şi depozitelor, instituţiilor, clădirilor publice, distrugând lucrările de artă şi comunicaţii. Calea ferată ce trece prin regiunea Larga a fost tăiată şină cu şină, iar toate podurile aruncate în aer. De asemenea stâlpii de telegraf au fost tăiaţi.

„În regiunea Hotin, unde era o herghelie, caii au fost legaţi câte 15 şi s-a tras în ei de către trupele bolşevice cu tunul. Sunt sute de cadavre de cai. (…)

„Comandantul Corpului de Munte, General de Divizie Gh. Avrămescu

„Şeful de Stat Major, Locotenent-colonel I. Chirciu”.

Arhiva M.A.N., fond Guvernământul Basarabiei, dosar nr. 22, f. 247 – 249. Original

*

La 3 iulie 1941 Stalin, vorbind la Radio Moscova recomanda – în vederea retragerii: „*Tactica pământului pârjolit*”.

Komisarul I.A. Muhin a condus un regiment de distrugeri alcătuit din cca. 480 specialişti, restul voluntari dintre evrei.

Aceştia au distrus instalaţiile tehnice, au dinamitat uzinele de apă şi electrice, atelierele, fabricile, morile, căile de comunicaţie; poduri, magazii, depozite, depouri – în proporţie de 100%. Au dinamitat, incendiat instituţii administrative, biserici, şcoli, biblioteci, catedrale, palate,

bănci, băi publice, locuinţe particulare: 40%. Unelte: dinamita, ciocanul, grenada incendiară, bidonul cu benzină. Indivizii erau înarmaţi, iar dacă localnicii se opuneau distrugerilor, incendierilor, erau împuşcaţi pe loc.

Cel mai mult a suferit Chişinăul; centrul a fost în totalitate distrus. Apoi oraşele Orhei, Bălţi; târgurile: Călăraşi, Hânceşti, din judeţul Lăpuşna, distruse în proporţie de 90%; Sculeni-Tg., Ungheni-Tg., Răşcani, din judeţul Bălţi: aproape în întregime; Tarutino, Arcis, Sărata, judeţul Chilia-Nouă – complet distruse; Cleaştiţa, Şaba, Volintiri, Borodino, din judeţul Cetatea Albă; Teleneşti, Căzăneşti, Răspopeni, tunelul de cale ferată de la Mateuţi, judeţul Orhei; Vadu-Raşcu, Floreşti, Zgurita, Vertiugeni, Otaci, Mărculeşti, judeţul Soroca;

Românești, Căuşani, Cimişlia, judeţul Tighina…

Nu doar pentru că Stalin ordonase o „Tactică a pământului pârjolit" bravii noştri concetăţeni evrei au lăsat în urmă, în iulie 1941, o ţară de ruine fumegânde, un pământ netocmit şi gol – ca la început. Ci şi pentru că de totdeauna le-a plăcut să distrugă – cine nu crede să privească la Palestina de azi. În iulie 1941 evreii, după ce au… transportat dincolo de Nistru tot ce (mai) era bogăţie, au ucis animalele „netransportabile", au pus foc, au dinamitat cu o plăcere soră cu extazul. Şi au fugit.

Unul dintre distrugători trăieşte – bine – la Chişinău. Numele lui este V. Medenec. Meseria lui: arhitect. A scris un articol: „Eu am aruncat în aer clădirea Băncii de Stat din Bender". Pentru că Iurie Colesnic l-a încondeiat după merit în Enciclopedia Chişinău, eroul sovietic, tovarăşul V. Medenec îi poartă sâmbetele şi-l ameninţă ca la ei, la NKVD/KGB.

Din Chişinăul în 1941, ediţie îngrijită de Dinu Poştarencu, scoasă în 1996 (!) de Iurie Colesnic la Museum

„Raportul Administraţiei Basarabiei nr. 721 din 7 august 1941.

„Între 25 – 30 iulie 1941 o Comisie de ingineri şi arhitecţi conduşi de: Pr. M. Hanganu, prof. arhitect A. Simotta, ing. Gh. Petrescu-Prahova şi ing. C. Popovici a

constatat distrugerile pricinuite de ruşii în retragere, iar administratorul Basarabiei, generalul C. Gh. Voiculescu a adresat acest raport lui Antonescu însoţit de anexe.

Mai întâi o scurtă notă cronologică:

— 28 iunie 1940: ultimatumul rusesc, ocuparea Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a Herţei;

— 22 iunie 1941: România declară război URSS şi trece Prutul;

— La 29 iunie potrivit hotărârii C.C. al PC (b) al Moldovei şi a Sovietului Comisarilor poporului din RSSM sunt create, *pe lângă secţiile raionale şi orăşeneşti al NKVD* batalioane de distrugere. *Cel de la Chişinău, era comandat de I.A. Muhin şi cuprindea 480 de dinamitori* (subl. mea);

— 2 iulie: trupele româno-germane liberează oraşul Cernăuţi, iar la 12 iulie întreaga Bucovină de Nord;

— 3 iulie: discursul radiodifuzat al lui *Stalin, care ordonă „tactica pământului ars „*(subl. mea);

— 4 iulie: ocupanţii sovietici încep „evacuarea populaţiei şi a întreprinderilor industriale”.

— La 7 iulie ostaşii români liberează oraşul Bălţi, iar în 12 Soroca;

— La 10 iulie românii opresc ofensiva din Masivul Corneşti („cheia strategică a Basarabiei”), datorită rezistenţei îndârjite a sovieticilor;

— Ofensiva a fost reluată în 13 iulie;

— La 15 iulie ruşii sunt alungaţi din oraşul Orhei;

— La 16 iulie sovieticii au dinamitat, incendiat zeci de clădiri din

Chişinău – istoriografia bolşevică a pretins că aviaţia română şi germană a cu) bombardat oraşul – până în 1988, când unul dintre dinamitori, V. Mednec (arhitect de meserie!) a povestit: „… eu cu mâna mea am aruncat în aer clădirea Băncii din Tighina”, astfel executând *„ordinul lui Stalin, de a distruge totul în calea duşmanului”* (subl. mea);

— În 16 iulie corpurile de armată 3 român şi 54 german intră în Chişinău;

— La 24 iulie, la Cernăuţi, Ion Antonescu declara jurnaliştilor români şi străini:

„Au rămas urmele unei barbarii fără precedent, cum nici hoardele hunilor nu au lăsat în urma lor”.

Aşadar Raportul:

„Domnule General.

„Am onoarea a Vă prezenta (…) o scurtă situaţie aflată la venirea noastră în Basarabia (…), în intervalul de timp de la 20 iulie [1941] până în prezent.

„A. SITUAŢIA GĂSITĂ

„Aproape toate centrele importante erau lipsite de populaţie, care fie că s-au retras odată cu trupele bolşevice, fie că s-au refugiat în păduri şi vii din cauza ororilor săvârşite de ruşi.

„Populaţia Basarabiei la data de 1 iunie 1940 [înainte de Cedare, nota mea, P.G.] se cifra la 2.164.402 suflete. (…) [din rezultatele recensământului, neverificate încă] se deduce că numărul populaţiei a scăzut în mod simţitor, al oraşelor în special reducându-se la jumătate.

— Determinată de:

„A/ Refugierea populaţiei româneşti cu ocaziunea cedării Basarabiei, circa 120.000, după datele de la Bucureşti (…).

„B/ Deportarea populaţiei în timpul dominaţiei sovietice.

„C/ Mobilizarea tineretului în armata sovietică şi retragere unui număr însemnat din populaţia civilă, în special evrei, cu ocaziunea plecării trupelor sovietice.

„D/ Repatrierea Germanilor (…) cca. 110.000.

„E/ Dispariţia unor locuitori.

„Pentru aflarea numărului exact al evreilor rămaşi în această Provincie, am ordonat întocmirea unei statistici care este în curs de executare. În prezent evreii rămaşi sunt adunaţi în anumite centre şi ţinuţi sub supraveghere. În sate nu se mai găseşte niciun evreu. Populaţia oraşelor şi în prezent este străină (…) Chilia: din 15.000 locuitori numai 3.400 sunt români. Cam aceeaşi situaţie în Ismail, Cahul. Toate oraşele din Basarabia au fost distruse în bună

parte de bolşevici, cu ocaziunea retragerii. În special instituţiile publice şi cartierele comerciale şi industriale au fost distruse în întregime. Uzinele de apă şi electricitate au fost distruse în tot locul. Mai crunt au suferit (...) Municipiul Chişinău, cum şi oraşele Bălţi, Tighina, Cetatea Albă, Orhei, Cahul şi Soroca.

(...) „e/ Situaţia proprietăţilor rămase de la Germani

„În urma repatrierii Germanilor au rămas (...) 453.760 ha.

„Aceste proprietăţi au fost lucrate în (...) sovhozuri. Inventarul agricol, viu şi mort este complet dispărut, satele germane prezentând azi un aspect pustiu. Gospodăriile, grajdurile hambarele sunt într-o stare jalnică (...)".

„ANEXA (la Raport)

„(...) unde au fost colonii germane, sub stăpânirea bolşevică pe proprietăţile românilor şi germanilor au fost aduşi colonişti ucraineni şi polonezi (...)

„Coloniştii ruşi s-au retras cu trupele sovietice, moldovenii au rămas pe loc. (...) în.com. Tarutino din 6.000 locuitori, 3.000 erau germani care au fost înlocuiţi cu ucraineni (...) Ucrainenii s-au retras, rămânând 2 familii, în prezent arestate.

„În.com. Paris în locul germanilor s-au colonizat ucraineni şi polonezi. Ucrainenii s-au retras; *polonezii au rămas pe loc, nevoind să plece. În.com. Berezina au fost aduse cca. 150 familii poloneze ce au rămas pe loc* (...)

„*Unde au fost aduşi polonezi nu s-au putut forma colhozuri, deoarece ei au refuzat fiind mereu în conflict cu conducerea rusească.*

„În concluzie: *în toate regiunile unde au fost aduşi colonişti polonezi nu au părăsit niciunul satul, ucrainenii s-au retras odată cu trupele ruseşti* (sublinierile mele, P.G.).

GENERAL C. Gh. Voiculescu".

„Anexa nr. II

„RAPORT".

asupra stării clădirilor din Municipiul Chişinău (...)

„1) Aspectul general al oraşului.

„La plecarea din Chişinău a Armatelor URSS

majoritatea clădirilor publice, multe clădiri particulare, precum şi toate clădirile industriale şi comerciale au fost distruse prin minare şi incendiere (...). Zona care a suferit cele mai mari distrugeri este (...) Alexandru cel Bun, unde era şi centrul comercial, strada Carol Smidt şi str. Ştefan cel Mare, zonă care prezenta la data cercetării aspectul unor vaste ruini, pe alocuri încă fumegânde.

„Străzile şi liniile de tramvai au suferit în general mai puţine stricăciuni. Liniile telefonice, liniile de curent electric şi conductele de apă sunt întrerupte; materialul lor este utilizabil, însă punerea în stare de funcţionare (...) se va face cu greutate din cauza distrugerii uzinelor, astfel că oraşul este lipsit de lumină electrică şi de apă. (...) Se poate aprecia că 40% din totalitatea clădirilor oraşului şi 100% din instalaţiile industriale sunt complet distruse sau grav avariate prin minare şi incendiere.

„2. Starea clădirilor publice

„(...) cele mai distruse sunt clădirile Administraţiei cari, la plecarea administraţiei româneşti [în 28 iunie 1940, n. m. P.G.] cuprindeau: Directoratul Basarabiei, Primăria oraşului, Prefectura judeţului, Banca Naţională, Palatul Metropolitan, Casa Eparhială, Localurile militare, Poşta, Telefoanele, Postul de radio etc, precum şi clădirile industriale proprietate a oraşului şi statului, Uzina electrică, Uzina de apă, Cazărmile Comunale, Fabrica de ţigări şi Depozitele de tutun CAM, Magaziile şi Depoul de locomotive CFR, Depoul de tramvaie, etc. De asemeni au fost distruse prin minare şi incendiere morile mecanice, cinematografele şi teatrele. (...)

„8) Probabilităţi de dezvoltare a oraşului în viitor „Oraşul Chişinău avea înainte de ocuparea Basarabiei de către trupele sovietice [28 iunie 1941, n. m. P.G.] o populaţie de cca. 110.000 locuitori, din care 30.000 români. În timpul acestei ocupaţii, prin mutarea capitalei Republicii Moldoveneşti la Chişinău, se pare că această populaţie a crescut la aproape 300.000 suflete (...) Astăzi apreciem că populaţia oraşului ar fi de 30.000 – 40.000 locuitori care ar putea locui în clădirile ce au rămas

nedistruse. (…)

„În lumina acestor consideraţiuni este absolut necesară alcătuirea unui program general detaliat de refacere a întregului oraş, încadrat în programul general de refacere a ţării”.

„Prof. Ing. M. Hanganu „Prof. Arh. A. Simotta „Ing. Gh. Petrescu-Prahova „Ing. Const. Popovici”.

Din „Anexa nr. III, Tablou nr. 1, cuprinzând evaluarea distrugerilor aduse clădirilor şi instalaţiilor publice”:

„1. Liceul „Alexandru Donici (…) – *Etajul dărâmat şi parterul deteriorat* (…) Observaţii: *trebuie să se dărâme complet şi să se facă altă clădire* [sublinierile mele, P.G.]

„2. Liceul „Mihai Eminescu (…) – *Minat şi devastat* [subl. mea] „(…) 7. Postul de radio – Complet distrus. Clădirea distrusă, un pilon doborât, al doilea avariat.

„8. Şc. Normală de fete [nota mea: acolo a învăţat mama, înainte de 1930]

„11. Şcoala primară (str. Tighinei)

„12. Capela militară – Mici avarii, geamuri sparte. Obs.: *a fost transformată în club* [subl. mea]

„13. Biserica „Adormirea Maicii Domnului” (str. GI. Dragalina) – Mici avarii, geamuri sparte

„14. Şc. primară băieţi No. 1 (str. Mareşal Badoglio) – Deteriorată „15. Biserica Cimitirului ortodox – Mici avarii „16. Spitalul de ochi (M. Kogălniceanu) – Mici avarii, geamuri sparte

„17. Centrul de Ocrotire (Orfelinat) – Mici avarii, geamuri sparte „18. Directoratul Basarabiei – Minat, incendiat. Obs. Corpul principal complet surpat

„19. Liceul „Alecu Russo” – Mici avarii, geamuri sparte

„20. Seminarul teologic – Mici avarii, geamuri sparte (…)

„21. Muzeul de Istorie Naturală – Avariat de cutremur [nov. 1940] Obs.: *probabil minat* [subl. mea].

„24. Facultatea de Agronomie – Mici avarii, geamuri sparte (…) „26. Spitalul de ochi (I.C. Brătianu) – Mici avarii, geamuri sparte „(…) 43. Şcoala comercială – Parţial

distrusă (…)

„46. Liceul Militar (Str. Alexandru cel Bun) – *Minat şi distrus* „47. Cercul Militar – *Minat şi distrus* [subl. mea] (…)

„49. Catedrala oraşului – Incendiată

„50. Palatul Metroploitan – Minat, incendiat (…)

„52. Primăria oraşului – Minată, incendiată (…)

„57. Manufactura de tutun (GI. Dragalina) – Minată, incendiată „(…) 64. Uzina electrică (GI. Broşteanu) – Incendiată, distrusă „(…) 67. Poşta Centrală (Universităţii) – Incendiată, distrusă „68. Gara Chişinău – Minată, incendiată, parţial distrusă (…)

„75. Uzina de apă – Minată, distrusă (…)

„79. Depozitele CAM (tutun) – Minate, complet distruse (…)".

[Raportul – facsimilat – este completat de 72 fotografii ale unor distrugeri din Chişinău].

Nu mă pot stăpâni de a face apropiere între două texte:

Primul aparţine comisarului regimentului NKVD de distrugere din Chişinău, I.A. Muhin şi cuprinde amintirile – înlăcrimate, consemnate în 1965, despre retragerea *lor* din 1941:

„Ziua de 16 iulie a fost cea mai grea din viaţa comuniştilor regimentului. În ochii noştri ardeau zeci de clădiri de pe străzile Lenin, Kiev. Pâlcuri de avioane ale inamicului bombardau oraşul. Tancurile fasciste se apropiau de oraş. Regimentului i s-a ordonat să se retragă spre Bender. Cu lacrimi în ochi părăseam oraşul natal. Mulţi dintre noi sărutam caldarâmurile, iar în batiste luam cu sine o mână de pământ natal".

Al doilea text este semnat de Andrei Oişteanu, holocaustolog emerit – tovarăş de prezidii, de tot felul de comiţii (şi de tăcere înţeleaptă, de complicitate etnică a lui Ion Vianu în cazul unor „cestiuni arzătoare") – şi a apărut în *Supliment cultural* nr. 10, din 29 ian-4 febr. 2005. Citez:

„M-am născut la Bucureşti, dar primii şase ani de viaţă (19481954) i-am petrecut la Cernăuţi; compusă din

cinci suflete familia mea locuia în două camere foarte modeste din cartierul evreiesc; stăteam pe uliţa ceasorinicarilor (…) cărei i se schimbase numele cu cel al comunistului Karl Liebknecht. Era o perioadă de după război în care Uniunea Sovietică îşi oblojea rănile. Era un amestec de mândrie şi sărăcie postbelică. Marea victorie asupra nazismului (şi ocuparea

Europe est-centrale) hrănea sufletele, dar nu şi trupurile. Nu se mai găsea mai nimic de mâncare. Ca să supravieţuiască cernăuţenilor li se dădea în folosinţă câte o bucată de pământ pe care o cultivau de regulă cu cartofi […] Devenit şomer, tatăl meu nu putea să se reangajeze din cauza unui puternic val de antisemitism declanşat la începutul anului 1953 de batiuşca Stalin însuşi (procesul „asasinilor în halate albe"). Abia după moartea lui Stalin părinţii mei au reuşit să emigreze în România. În octombrie 1954 lăsam în urma noastră marea Uniune Sovietică; tot ceea ce unii iubeau şi urau mai mult. Fratele meu (11 ani) şi-a luat puţin pământ într-o punguţă legată la gât. Eu (6 ani) l-am imitat. „La Bucureşti am locuit pe strada Washington, devenită Haia Lipschitz, militantă comunistă, situaţie simetrică cu cea din Cernăuţi Dar statutul social şi starea materială s-au îmbunătăţit substanţial. Problema mâncării nu se mai punea în termeni de supravieţuire. i totuşi, în fiecare dimineaţă se derula un ritual culinar sărăcăcios. Toată familia se aduna la masă, mama punea solemn un castron aburind, plin cu cartofi fierţi în coajă. Suflând în mâini, decojeam cartofii fierbinţi, îi mărunţeam în farfurie şi adăugam sare, ceapă tocată şi untdelemn. Apoi mâncam în tăcere, ca într-o agapă mistică. Trecuseră mulţi ani de la părăsirea ghetoului din Cernăuţiul stalinist, dar noi continuam să practicăm ritualul săptămânal, în amintirea paradisului/infernului pierdut", dar noi continuam să practicăm".

În purcoiul de minciuni pe care le debitează A. Oişteanu, fiul lui Mişa Oigenstein, activist bolşevic în Basarabia ocupată după 28 iunie 1940, ofiţer NKVD, venit în România „pe tancuri", sfârşind ca director al Academiei

„Ştefan Gheorghiu” şi al Bellei Iosovici, dârză supraveghetoare sovietică a Agerpres, nepot al sinistrului Lev Oigenstein, cunoscut sub pseudonimul „Leonte Răutu” – sare din pagină… pământul luat în punguliţe… Dacă la Muhin – care pretinde a fi nativ din Chişinău – se mai înţelege înduioşarea bolşevică pricinuită de ordinul de retragere de pe un pământ. românesc, de el şi de ai săi martirizat, tot din ordinul lui Stalin minat, incendiat, devastat – incoerentul A. Oişteanu, la plecarea din Cernăuţi, ia şi el pământ într-o punguţă, cu toate că se născuse în România (fratele său Valéry în Kazahstan), zicând că familia sa „emigrează” în România – din URSS. Se vede că bolşevicii, în taină, sunt mistici – oare câte „pământuri” vor fi purtând cei care au martirizat Basarabia şi Bucovina sub steagul bolşevic? Multe, domnule.

Rămâne să aflăm că şi R. Ioanid poartă pământ românesc într-o punguţă atârnată de gât. De ce nu? Şi el a dovedit prin scrierile sale cât de mult iubeşte această ţară, acest pământ, pe după cap cu alţi iubitori de Românie: Serge Moscovici, profesorul său de sociologie (specialitate şi a lui A. Oişteanu), cu Elie Wiesel, superiorul său la Centrul holocaustologic de la Sighet.

Crimele comuniste

„Un Katyn romanesc Crimele uitate ale comunismului

Primele victime făcute de comunism în rândul românilor sunt ignorate complet de Raportul Comisiei Tismăneanu. Documentul nu pomeneşte nimic despre represiunea sângeroasă instaurată în Basarabia şi Bucovina imediat după anexarea acestor teritorii de către URSS, în 1940. A urmat un an de bolşevizare forţată, cu deportări masive, execuţii sumare, torturi şi gropi comune. O avanpremiera tragica pentru ceea ce avea să fie soarta întregii Românii (…) Consecinţele Pactului Molotov-Ribbentropp explica – pentru respectarea adevărului istoric – şi decizia de neevitat a Guvernului român de a se alătura puterilor Axei. De altfel, obiectivul teritorial strategic al URSS – Transnistria, Basarabia, Bucovina,

Ţinutul Herţei, Delta şi accesul la Gurile Dunării, Insula Şerpilor – a fost reocupat după 23 august 1944. Altă dată istorica evitată de Raportul Tismăneanu. Ignorarea crimelor în masa comise de regimul comunist sovietic împotriva românilor în perioada 1940 – 1941 ar echivala, spre exemplu, cu omiterea, dintr-un Raport similar realizat în Polonia, a odiosului masacru de la Katyn. Cum ar explica, oare, polonezilor preşedintele Lech Kaczinsky alegerea anului 1945 pentru un atare demers de condamnare a comunismului? Dacă, pentru crima de la Katyn, Polonia a solicitat Rusiei să-şi asume responsabilitatea şi să-şi ceară oficial scuze, pentru crimele comise de sovietici în România ciuntită nu se găseşte nimeni să avanseze aceeaşi cerere firească. (…)

Pavel Moraru, autorul comunicării „Documente româneşti despre atrocităţile bolşevice din stânga Prutului, 1940 – 1941” (prezentată în revista „Arhivele Totalitarismului”) este doctor în istorie, autor a numeroase lucrări ştiinţifice publicate atât la Chişinău cât şi la Bucureşti. Istoricul basarabean prezintă în premiera pentru publicul larg dovezi şi alte date concrete despre un Katyn românesc ocultat de sovietici şi urmaşii lor.

Titlul şi intertitlurile aparţin redacţiei – Victor RONCEA

„Documente ignorate

„(…) Costurile instaurării şi menţinerii regimului totalitar sovietic au fost estimate la colosale pierderi materiale şi umane; au fost nimicite valori şi tradiţii, distruse lăcaşuri sfinte şi monumente de cultură. Prin violenţă, lichidare fizică, deportări, supravegheri, intimidări etc., executate de NKVD – organul de represiune pe care s-a sprijinit regimul sovietic – s-a ajuns la mutaţii în psihicul uman şi la involuţia întregii societăţi. Cei ce nu se lăsau convertiţi, opunând rezistenta aveau să devină adevăraţi martiri. Crimele comuniste au fost până acum bine ascunse. Unele continua sa mai rămână aşa. Organele de represiune, după comiterea asasinatelor, au avut grijă sa le camufleze cât mai bine, încercând să şteargă urmele,

să lichideze martorii şi să rescrie istoria.

Actualmente, accesul la documentele sovietice (cel puţin în Republica Moldova), care ar reflecta direct executarea atrocităţilor, este limitat, ca să nu zicem oprit. Cu toate acestea, crimele regimului sovietic în Basarabia, Bucovina şi Transnistria, comise pana la izbucnirea războiului germano-sovietic, pot fi aflate, măcar parţial, din documentele romaneşti din epoca – documente care, în fosta Republica Sovietică Socialistă Moldovenească au fost desecretizate pe motiv ca aparţineau inamicului învins şi, deci, erau pline de „falsuri", neprezentând vreun pericol pentru regim. De regulă, pe dosarele care conţin documente romaneşti referitoare la descoperirile făcute în 1941 – 1943 asupra crimelor bolşevice de la est de Prut, era notat: „Materiale falsificate despre înscenarea privind represiunile executate de organele NKVD în 1941".

Autorul vorbeşte despre „Tactica pământului pârjolit" aplicată în iulie 1941, „Primele crime ale comunismului împotriva romanilor" – pe acestea le consemnasem şi eu, cu o excepţie: „Katyn-ul românesc uitat". Eu nu am avut acces la documente despre gropile comune de peste Nistru, deci consemnasem numai câteva „urme" ale bolşevicilor în Basarabia propriu-zisă.

„Un alt caz din şirul crimelor bolşevice descoperite, cercetate şi documentate de autorităţile vremii, este cel de lângă localitatea Tătarca, regiunea Odesa, investigat în primăvara-vara anului 1943. Autorităţile române din Transnistria au fost sesizate ca în apropierea localităţii Tătarca, s-ar fi găsit gropi comune cu jertfe ale asasinatelor bolşevice. La mijlocul lunii iunie 1943, organele din Transnistria şi un grup de medici specialişti din Odesa (directorul adjunct al Direcţiei medico-sanitare a Guvernământului Transnistriei, dr. K.I. Sapocichin, administratorul secţiei de dezinfecţie, N.I. Grubianu, şeful expertizei medico-legale, docentul I.I. Fidloveschi şi caporalul jandarm de la Serviciul Pretoral Odesa, Grigore Tatarciuc) au cercetat terenul indicat şi au constatat că, pe o întindere de 1.000 de metri pătraţi, se afla îngropat un

mare număr de cadavre ale persoanelor executate de NKVD în urma represiunilor staliniste din anii 1938 – 1940, printre care s-ar fi aflat şi cadavre ale deportaţilor din Basarabia şi nordul Bucovinei, pe care sovieticii, neputându-i transporta în interiorul URSS, i-au împuşcat. Pentru a facilita procesul de putrefacţie, întregul teren a fost acoperit cu bălegar.

„Descoperirea de la Tătarca a şocat autorităţile şi opinia publică, provocând multe discuţii înainte de elucidarea cazului. După cum semnala Serviciul Special de Informaţii la 28 aprilie 1943, prin agentul Kor-Marin, „aceasta ştire a circulat în cercurile manişte şi evreieşti din Capitală, fiind prezentate sub aspect contrariu celor comunicate de legaţia germană şi anume că este vorba de cadavrele evreilor asasinaţi în diferite ocazii de germani şi, mai mult chiar, mareşalul (Antonescu) a plecat la Odesa pentru a înăbuşi acest scandal. Din şoaptele înregistrate printre evreii rusofili, se pot trage indicii ca puterile aliate, cu concursul agenţilor comunişti, intenţionează, pe baza materialului strâns de la declararea războiului încoace (fotografii, declaraţii ale ofiţerilor romani şi germani, statistici – mare parte din materialul documentar şi informativ fiind deţinut personal de Maniu), să dea o replică pe plan internaţional afacerii de la Katyn”. De asemenea, agentul Kor-Marin informa că, în acelaşi timp cu zvonul care circula ca aceste cadavre ar fi aparţinut evreilor asasinaţi de germani, „se poate spune că este vorba de asasinarea în masă a populaţiei româneşti evacuate din Bucovina şi Basarabia, după cum o alta sursă precizează că ar putea fi vorba de cadavrele ucrainenilor sau a ruşilor ostili regimului sovietic”.

„Într-un alt document al SSI, datat 1 iunie 1943 şi semnat de locotenent-colonelul Traian Borcescu, se menţiona: „Pe terenul denumit Spolka, situat la km 7 al liniei Odesa-Ovidiopol, între suburbia Tătarca şi aerodrom, s-au descoperit gropile comune ale victimelor NKVD. Lucrările de deshumare, ordonate de Serviciul Pretoral Militar al Odesei, au început la 22 aprilie 1943.

Concomitent cu săpăturile, s-au întreprins cercetări pentru a stabili cu exactitate şi a verifica informaţiile relative la proveniența victimelor şi la împrejurările în care au fost ucise. Din declaraţiile luate locuitorilor din vecinătatea terenului Spolka rezultă ca organele NKVD le aduceau noaptea, cu un camion închis, şi le aruncau în groapa comună, care era imediat astupată şi nivelată. Totodată, mai rezultă din aceste declaraţii că circulaţia era cu desăvârşire interzisă pe drumul paralel cu terenul în chestiune, care era păzit în mod sever. Investigaţiile au stabilit că execuţiile săvârşite de NKVD s-au intensificat în 1940, după ocuparea Basarabiei şi Bucovinei de Nord. Ioan Halip, Grigore Tătarcu şi Alexandru Ivanov, locuitori din Basarabia şi Bucovina, în prezent domiciliaţi la Odesa, aduşi la faţa locului, şi-au recunoscut, printre cadavre, rudele lor, deportate de NKVD după cedarea teritoriilor.

„Comisiunea pentru examinarea cadavrelor şi stabilirea împrejurărilor în care au fost suprimate victimele (a stabilit ca acestea) au fost ucise prin împuşcare în ceafă de la o foarte mică distanţă, vechimea execuţiilor fiind de 2 – 3 ani, iar îmbrăcămintea găsită în una din gropile comune aminteşte portul basarabenilor şi bucovinenilor”. (…)

„Victimele terorii NKVD (…)

„Masacrul de la Tătarca investigat de experţii de la Katyn

„Putem doar presupune ca printre victimele de la Tătarca s-ar fi aflat şi deţinuţi basarabeni şi bucovineni de la Tiraspol, dar şi de la Chişinău. Pentru identificarea şi stabilirea cauzelor exacte ale morţii acestora, a fost instituită o comisie specială, condusă de dr. Alexandru

Birkle, medic legist din Bucureşti – care de curând revenise de la Katyn, unde, alături de alţi experţi europeni, investigase cazul masacrării de către sovietici a 15.000 de militari polonezi. Dr. Birkle fusese şi la Viniţa, unde, la fel, se descoperiseră gropi comune cu jertfe ale totalitarismului bolşevic. Din Comisie mai făceau parte dr C. Chirilă, subdirector al Sănătăţii din Guvernământul

Transnistriei, şi câte un reprezentant al primăriei municipiului Odesa, al Inspectoratului de Jandarmi Transnistria, al armatei germane şi al Universităţii din Odesa.

„La 6 august 1943, medicul legist Alexandru Birkle a prezentat „Raportul medico-legal provizoriu asupra cercetărilor de la Tătarca”. Potrivit documentului, până la acea data, fuseseră descoperite 42 de gropi comune şi reperate încă 10 – 20. În fiecare groapă se aflau aproximativ 80 de cadavre, adică în total 3.500 de cadavre, însă se aştepta ca numărul final să fie mult mai mare, aproximativ 5.000. Din cele 516 cadavre exhumate, 486 fuseseră examinate medico-legal, iar concluziile care se impuneau erau următoarele:

— Cauza morţii a fost împuşcarea în partea posterioară a craniului şi numai în câteva cazuri în ceafă;

— Împuşcarea a fost executată cu revolver militar, având gloanţe cu înveliş de metal de calibrul 7 milimetri şi cu un revolver cu butoiaş, cu gloanţe de plumb de 5, 5 milimetri; arma a fost descărcată din imediată apropiere;

— Cercetările medico-legale au demonstrat că vechimea cadavrelor era de 3, 5 – 5 ani, dar din studierea actelor găsite asupra lor, reieşea ca unele victime fuseseră ucise chiar cu 4, 5 – 5 ani mai înainte (1938);

— În gropi nu s-au găsit larve sau insecte, care desăvârşesc procesul de putrefacţie, ceea ce indică faptul ca execuţia a avut loc într-un anotimp rece, iar cadavrele au fost îngropate imediat după împuşcare;

— Procesul de putrefacţie fusese întârziat şi din cauza numărului mare de cadavre îngropate la un loc;

— Din cele 486 cadavre examinate, toate au fost găsite cu mâinile legate la spate, cu excepţia unuia, la care nu s-a găsit legătura, dar care păstra urma legăturii pe mâini;

— Din totalul cadavrelor cercetate, şapte erau de femei şi 479 de bărbaţi, dintre care unul părea să fi fost militar, după uniformă;

— Asupra unui număr de 43 de cadavre au fost găsite

acte (procesele-verbale de arestare sau percheziţie etc.) care au permis identificarea lor;

— Cei identificaţi erau originari din URSS (din 1940 inclusiv Basarabia şi Bucovina de Nord)

„Aşadar, vorbind în limbajul statisticii, menţionăm că cercetările prealabile au dus la descoperirea a 42 de gropi comune (dar se estimă că ar fi fost 50 – 60), cadavre deshumate – 516, cercetate medico-legal – 486, înmormântate – 385, încă neînmormântate – 131, cadavre aparţinând persoanelor cu vârsta de 20 – 30 ani – 60, 30 – 40 ani – 189.

40 – 50 ani – 186, peste 50 ani – 81 iar 7 erau de sex feminin şi 509 de sex masculin; erau 515 civili şi un militar (identificare după îmbrăcăminte), 43 de cadavre identificate după acte.

„Din păcate, nu cunoaştem rezultatele finale ale cercetărilor, însă şi aceste date preliminare ne vorbesc despre amploarea represiunii staliniste din anii 1938 – 1940. Toate aceste crime au fost metodic ascunse de regimul sovietic pe tot parcursul existentei lui, iar cei ce ştiau despre ele erau identificaţi şi lichidaţi. De pe urma „operaţiunii de lichidare a martorilor" a avut de suferit şi medicul legist Alexandru Birkle, care a luat parte la elucidarea cazurilor Katyn, Viniţa şi Tătarca.

„Trebuie menţionat că, între cele trei cazuri menţionate mai sus exista o strânsă legătura, dar şi o coincidenţă stranie: 1. toate au fost descoperite în anul 1943 şi numai „graţie" războiului germano-sovietic, izbucnit din 1941; 2. toate au avut acelaşi autor – regimul stalinist –, care a utilizat aceeaşi metoda de lucru în toate cele trei cazuri de asasinat colectiv; 3. toate au fost investigate de medicul legist roman dr. Alexandru Birkle; 4. gropile comune au avut un număr foarte mare de cadavre, în care erau militari, intelectuali şi ţărani, consideraţi ostili de către regimul sovietic; 5. acestea rămân neelucidate din cauza lipsei documentelor sovietice, care ar clarifica multe aspecte ce rămân deocamdată necunoscute.

„Pavel MORARU”.

*

Masacrul de la Bălţi (vara-toamna anului 1944)

Articolul semnat de Nicolae D. Rusu, publicat iniţial în săptămânalul *Ţara* de la Chişinău, reprodusă de *Datoria Românească* (Chicago) Anul IX, nr. 23, trimestrul 2, 2004 dă seama de scrisoarea Ierodiaconului Nicodim Şchiopu:

„În urma încercuirii sovietice din Nordul Basarabiei, au fost făcuţi prizonieri circa 50.000 militari, din care 40.000 români, în jur de 5.000 germani, 2000 unguri, restul (3.000) cehi şi polonezi.

„În Nord-estul oraşului Bălţi, în mlaştinile Răutului, a fost „amenajat” lagărul de prizonieri de război. Numeroşi au fost seceraţi de foame, de boli. S-*au semnalat câteva evadări. Într-o noapte supravieţuitorii au fost executaţi cu câte un glonte în ceafă de NKVD-işti şi aruncaţi în şanţurile mocirloase pe care înşişi prizonierii fu*seseră *obligaţi să le sape.*

„După mărturiile unor evadaţi, după 1991 Curierul de Nord *din oraşul Bălţi, au fost publicate informaţii despre masacrarea prizonierilor de război.* S-*au făcut sondaje în mlaştini*: „Nici hârleţele, nici lopeţile nu au putut fi utilizate din cauza mulţimii osemintelor.

„La iniţiativa săptămânalului Curierul de Nord [Bălţi], *oamenii din împrejurimi au adunat pe un loc uscat resturile umane, au alcătuit o piramidă de oase şi cranii, au aşternut deasupra pământ curat, iar în vârful movilei de oase au aşezat o troiţă, darul credincioşilor din Râşcani. La 7 mai 1992 troiţa a fost sfinţită de episcopul Petru de Bălţi, cu sobor de preoţi şi monahi, sfinţire la care au participat mii de credincioşi români şi autorităţile româneşti.*

„Atunci s-a lansat apel la construirea unei Biserici sau Mănăstiri a Oaselor pentru pomenirea celor 50.000 nevinovaţi ucişi mişeleşte de către bolşevici. Preasfinţitul Petru de Bălţi a investit ca paroh al viitoarei Biserici a Oaselor pe tânărul preot Valeriu Cernei, fost cancelar al eparhiei Bălţi (în decembrie 1992 Patriarhia Română a

reactivat Mitropolia Basarabiei).

„După acesta lucrurile au luat o întorsătură tragică: Preasfinţitul Petru a fost agresat cu arme şi bâte în chiar Palatul Episcopal de un grup de călugări şi preoţi adepţi ai Arhiepiscopiei Vladimir care ţine de Patriarhia Moscovei [*subl. m. P.G.*]. *Atacurile au fost extinse şi asupra celor două mănăstiri din Eparhia*

v

Bălţi – şi continuă şi azi, împotriva a tot ce este românesc. În scaunul episcopal s-a aşezat şeful agresorilor moscoviţi, arhimandritul trădător Marcel Mihăiescu. [*s.m.*]

„Din cauza lipsei de fonduri, Biserica Oaselor a rămas în stadiul de proiect.

„De ce nu se vorbeşte nimic de acest genocid împotriva poporului român? *De ce nu se stabileşte adevărul masacrelor împotriva neamului nostru*?

I aceste crime monstruoase nu sunt altceva decât tot holocaust – trecut însă sub tăcere.

„Oare nici chiar morţii nu mai sunt egali în faţa lui Dumnezeu?”

Câteva mărturii culese din presă:

„Între 17 ianuarie şi 27 martie curent [1992?], prin publicaţiile noastre [cu osebire *Curierul de Nord*, din Bălţi], la rubrica «Morminte fără cruce» am reuşit să stabilim:

„1. În 1944 pe teritoriul actualului Combinat de Blănuri din Bălţi [şi] pe cel al Unităţii militare din str. Leningrad, actualmente Ştefan cel Mare, au fost două lagăre de concentrare (unul de concentrare forţată, altul obişnuit) prin care au trecut cel puţin 45.000 prizonieri.

„2. În aceste lagăre au fost deţinuţi de la 2 – 3 luni la câte un an şi ceva prizonieri, inclusiv din armata română printre care un număr extraordinar de mare de români, moldoveni, nemţi, unguri, italieni.

„3. Lagărele au avut număr de înmatriculare (deocamdată nu le-am stabilit) (…) Mărturiile mai multor prizonieri bălţeni confirmă că aici au pierit mii de moldoveni, români.

„4. Lagărele s-au aflat în directa subordine a NKVD.

„5. Numele primului prizonier constatat de către noi care şi-a aflat moartea aici este TUDOR AL LUI NICOLAE GLAVAN DIN SATUL SOFIA, RAIONUL DROCHIA. Nume ce va fi primul înscris pe crucea acestui mormânt. Cruce care va fi instalată la începutul lui mai”.

*

(…) „Maria aştepta răvaş de la fratele ei Grigore. A aflat că Grigore a fost făcut prizonier şi e aici, la Bălţi (…) A mers cu pachet. Ruşii de pază le alungau pe femei, zicând: [în traducere românească]: «Vor mâncare? Gloanţe, nu mâncare! Trebuie ucişi ca nişte câini!»

(…)

„Maria s-a apropiat de gard, a ridicat puţin sârma, a împins coletul şi a încercat să-şi strige fratele. O femeie, cu acelaşi necaz, a văzut-o, a rugat-o să vâre şi legăturica ei. Maria a trecut-o pe sub sârmă şi s-a depărtat. Probabil că femeii i s-a părut că legăturica ei e prea departe, s-a apropiat de gard, să o împingă. Ruşii au tras, au ucis-o pe loc. (…)

„Maria a mai venit la lagăr, dar nu se mai apropia, arunca ce avea, de departe şi se întorcea fuga înapoi. (…)

„Grigore a fost ţinut aici până toamna, târziu. Când s-a făcut spărtura ceea în gard şi au evadat mulţime de prizonieri, era şi el pe aproape. Le-a ajutat celor mai slabi şi fără de putere să iasă. Pe sine s-a lăsat la urmă şi n-a mai reuşit. Au fost văzuţi. Au fost bătuţi cu vergeaua de fier. După bătaia asta şi după toate necazurile s-a stins Tudor, băiat din mahalaua lui, cu care mâncase dintr-o bucăţică.

„Cele trei gropi cu cadavre de care vorbesc mai mulţi au fost făcute după ce groapa mare din centrul lagărului a fost plină, nu mai încăpeau nici viii nici morţii. Erau traşi de picioare, stropiţi cu apă de var, câteva lopeţi de ţărână, atât. Lui Grigore îi promisese un cunoscut că va încerca să-l ajute să scape. Când a văzut că nu mai poate de frig, s-a dus la «groapa morţilor», şi-a făcut culcuş printre cadavre şi moţăia acolo mai multe de durere decât de

somn. Nu se mai temea de moarte” (…)

*

„Eram pe linia două a frontului, la Iaşi. La 23 august 1944 (…) România a pornit împreună cu ruşii împotriva nemţilor. Am plecat cu tot regimentul la Mărăşeşti (…). Până la 6 septembrie am reparat şoselele şi podurile. La 7 septembrie am fost încolonaţi şi am pornit la eliberarea Bulgariei. (…) Acolo m-au rănit (…) Spitalul din Buzău nu ne-a primit. Am fost la Bârlad, Vaslui, Iaşi – am fost refuzaţi, eram prea mulţi răniţi.

„La Ungheni ne-au pus în corturi. După ce ni s-au făcut pansamentele, un ofiţer rus ne-a spus că vom fi liberaţi. Ni s-a dat foaie de drum. Am pornit în cârji spre casă (…) Ne-au ajuns din urmă ruşii (…), duceau mai multe sute de prizonieri. Ne-au cerut hârtiile, le-au rupt, ne-au ordonat să intrăm în coloană. (…)

„Până la Sculeni am mers pe jos, în cârji. De acolo până la Bălţi, în căruţe, în spinarea celor care puteau duce. Cele trei coloane pe care le-am văzut erau a câte 5 mii oameni (în total, vrei 15 mii prizonieri). Cei care mai-mai să moară dar nu cădeau singuri erau împuşcaţi.

Călcam peste ei, mergeam mai departe. La 20 septembrie ne-au pus în lagăr [la Bălţi]. Eram de tot vreo 50.000. Eu şi vreo opt moldoveni, din sate megieşe, am nimerit în partea stângă [a lagărului]. Mai bine de două săptămâni casă-masă ne-a fost acoperişul unei case pe jumătate dărâmată (…). Era toamnă, mă secătuise rănile, m-am îmbolnăvit de friguri. (…) Pe noi, basarabenii, ruşii nu ne scoteau din lagăr, că fugeam. (…) Mureau straşnic de mulţi. Erau aruncaţi noaptea [în pâlnii de obuze]. Ziua erau puşi într-un sarai (…), încăpeau la vreo 800 morţi. Unii, doar leşinaţi erau aruncaţi de vii [în gropi]. Înspre dimineaţă, dacă îşi mai veneau în fire, se apucau de bolovanii îngheţaţi de pe malurile gropii şi ieşeau înapoi. Când îi vedeam, ne îngheţa sângele în vine (…).

„Au pierit acolo o mulţime de moldoveni, români, italieni, nemţi.

„La 20 noiembrie 1944 am fost luaţi şi duşi cu trenul

la altul, în regiunea Reazani. (...) De acolo, în Tadjikistan. În 15 octombrie 1949 am fost liberat. Din 800 de moldoveni [„trădători de patrie”] ne-am întors 17”.

A consemnat, pentru *Curierul de Nord*, T. Sturză. Nu se dă numele martorului.

*

„(...) Eram măricică, mă duceam cu părinţii la câmp. Când ne întorceam acasă (...), aruncam din căruţă porumb peste sârma ghimpată. Sărmanii prizonieri se aruncau ca haita pe pradă. Erau sleiţi de puteri şi atât de mulţi de se împiedicau unul de altul când mergeau. Porumbul era în ţintă, bun de fiert sau de copt, cine dovedea să apuce îl mânca crud cu tot cu ştiulete.

(...) „Erau şi ostaşi din armata română. Ei se apropiau de gardul cu două rânduri de sârmă şi strigau la trecători: «Mă cheamă cutare, sunt din satul cutare (...) Găsiţi-i pe ai mei!» Oamenii mai în vârstă dacă aveau şi ei copii şi bărbaţi la război se ducea prin sate, le căutau rudele, le spuneau ce şi cum. (...)

„Cei mai mulţi s-au stins acolo cu zile. Sleiţi de foame şi de bătăi, că nu se supuneau fiecărui ordin, cădeau. Mai ales vara. (...) Pe cei care cădeau fără cunoştinţă de nu se mai puteau ridica singuri îi puneau pe nişte pânze groase şi îi duceau pe şes. Au săpat o groapă, ei singuri, prizonierii (...) erau aruncaţi de-a valma. Vă spun: unii morţi şi reci de-amu, alţii cu sângele cald în ei. Se aruncau câteva lopeţi de ţărână. Groapa s-a umplut degrabă, mureau cu zecile. Nu au încăput toţi. Când dădeau căldurile după vreo ploaie se răspândea pe tot şesul un iz de mortăciune de nu puteai sta afară.

„Mare nevoie a mai fost. Doamne, nu s-au temut de niciun blestem cei care i-au aruncat acolo de vii.

„Până amu nu a vorbit nimeni despre asta. Mai sunt oameni în Bălţi care ţin minte ce de-a norod a o fost îngropat în «moghilnicul» cela. îs bătrâni. Mai ales cei din mahalaua noastră. Grădinile lor se terminau în sârma ghimpată a acelui lagăr şi cei care fugeau treceau mai întâi prin grădină. Odată unul s-a ascuns la noi în

coştireaţă. M-am dus să închid găinile, el mi-a făcut semn cu degetul să tac, să nu ţip. Nu ştiu ce naţie era, că nu l-am auzit vorbind (…)

„Mai trăiesc şi bălţeni care au stat închişi acolo, apoi au fost judecaţi de puterea sovietică. Dacă v-aţi apucat să aflaţi ce şi cum e cu osemintele celea, grăbiţi-vă. Martorii îs bătrâni. Moartea îi va lua nu numai pe ei – se duc pe ceia lume şi cele ştiute de dânşii. Ei îs cea mai dreaptă istorie.

„Oasele celea să nu se împrăştie. Cine ştie, poate unii mai caută şi nu-şi găsesc părinţii, fraţii. N-are a face ce sunt: nemţi sau de-ai noştri, au avut şi ei copii, au avut şi ei soţii”.

— Foametea organizată între 1946 – 1947 a pricinuit moartea a cca. 200.000 persoane (vezi capitolul următor).

— Arestările în vederea deportării din 1949: peste 11.000 familii.

Din scrisoarea lui Onisifor Ghibu către Petru Groza, 1949:

„La 22 iunie 1941 România s-a văzut nevoită să intre în război contra URSS în scopul de a-şi reface, pe calea armelor, hotarele care între timp îi fuseseră ciuntite şi la Răsărit şi la Apus şi la Miazăzi (…) Acesta a fost unicul scop al războiului şi trebuie să calific ca o ofensă şi calomnie ordinară afirmaţiunea [ta] că acel război ar fi fost făcut în scopul devastării Rusiei alături de germani [apud Groza]. (…) ai împărtăşit aceleaşi sentimente războinice şi la 22 iunie 1941, ca şi la 30 august 1940 [Cedarea Ardealului de Nord]. În tot cazul, până la proba contrarie, îmi susţin categoric convingerea că şi tu ai fost pentru războiul sfânt de reîntregire a ţării, alături de toţi bunii patrioţi români”.

Fiindcă tot am ajuns la Petru Groza:

La 20 martie 1945 a avut loc o reuniune la care au participat reprezentanţi ai guvernului şi colonelul sovietic Borisov, din partea. Comisiei Aliate (citeşte: *numai sovietice*) de Control în chestiunea „repatrierii în URSS” a basarabenilor şi a bucovinenilor refugiaţi (în acel moment

– din decembrie 1944 şi până prin 12 mai 1945 – autorul acestor rânduri împreună cu familia era internat în Lagărul de „Repatriere” de la Sighişoara).

Noul prim-ministru Petru Groza – *numit* de ocupanţii ruşi la 2 martie:

„Eu nu am nevoie de basarabeni. Vreau să fiu precis şi categoric: nouă nu ne-a trebuit Basarabia”.

După cum va arăta Onisifor Ghibu în scrisoarea din [abia] 1949, cel-mai-mare-trădător-al-neamului-românesc pe numele său Petru Groza – minţea: la 22 iunie 1941 fusese şi el de acord cu „Războiul Sfânt” pentru liberarea Basarabiei. (…)

*

Câteva din faptele şi numele unor evrei care şi-au arătat „iubirea” faţă de băştinaşii români, după 28 iunie 1940 – am mai spus-o? – foarte bine am făcut! am s-o re-re-respun:

La Chişinău: din ziua de 28 iunie 1940: Etea Beiner, doctorul Derevici, avocatul (un articol de ziar bulgar îl desemna ca inginer) Steinberg (Sternberg) – locuitori ai oraşului au pornit în „patrulele de autoapărare”, conduse de Tovarăşa cu Părul Roşu, Polina Rozenberg, de pe strada Armenească, sediul NKVD. Ei au fost primii care şi-au manifestat, pe străzi, bucuria de a fi fost „liberaţi de sub jugul moşieriştilor, faşiştilor români”, agitând listele negre (alcătuite de cine ştie când.) şi urlând ameninţarea:

«Ne-a venit rândul să vă ardem noi pe rugul Inchiziţiei!» – dacă i-ai fi întrebat cine/când „îi arsese pe rugul Inchiziţiei” (Basarabenii? care nici nu ştiau ce-i Inchiziţia)? ar fi pretins că însăşi întrebare ta este, cum altfel: antisemită; şi, desigur: faşistă.

— Tot ei s-au aflat în fruntea bandelor care i-au atacat pe refugiaţii ce încercau să iasă din oraş pentru a se îndrepta spre Prut – coloane alcătuite din funcţionari, profesori, elevi, studenţi;

— La îndemnul şi prin exemplul celor trei (dirijaţi de la sediu de Tovarăşa-Roşie, Rosenberg), „populaţia paşnică indignată” – alcătuită din evrei locali, aduşi de peste

Nistru, dar şi dintre cei veniţi din timp de peste Prut (nicio greutate: atunci nimeni din România moşieriştilor şi burjuiştilor – şi a faşiştilor – nu avea nevoie de paşaport ca să treacă Prutul de pe malul drept pe cel stâng) ţineau deja pregătite: pietre, bâte, vase cu uncrop, oale de noapte, pline. Refugiaţii români au fost bătuţi cu pietre, opăriţi, ciomăgiţi, dezbrăcaţi, scuipaţi, stropiţi cu fecale, pe teologii şi preoţii căzuţi la pământ, femeile doar mimau sau chiar urinau cu adevărat, apoi târâţi şi închişi în subsolurile clădirilor Facultăţii de Teologie, unde NKVD-ul amenajase una dintre închisori, specializată în mai cu seamă, *anchetarea ostaşilor răpiţi în timpul retragerii*;

Şi ce dacă am mai spus-scris? – re-scriu, re-spun (de la evrei am învăţat: „Repetiţia: mama supravieţuirii”):

— Aceiaşi (Rozenberg, Beiner, Derevici, Sternberg) s-au aflat în fruntea haitelor de enkavedişti care în următoarele zile au operat mii de arestări (*doar în oraşul Chişinău*) – după listele lor negre.

La Tighina: în 28 iunie 1940 avocatul Glinsberg a împuşcat demonstrativ, în stradă, doi funcţionari ai prefecturii; acelaşi împreună cu alţi evrei i-au tăiat limba şi urechile, în plină stradă, preotului Motescu, apoi l-au dus în altar şi au dat foc bisericii – în foc au sfârşit şi preot şi biserică;

La Soroca: avocaţii Fluchser (Flexer? Flexor?), Pikraevski (şi *ei autori de liste negre*) au împuşcat în stradă, la 28 iunie 1940, mai mulţi funcţionari superiori, avocaţi, ofiţeri români;

La Cetatea Albă: *autorii de liste-negre* Zuckermann şi Burmann i-au împuşcat în stradă pe preoţii Eusebie Popovici şi Nicador Maleski;

La Orhei şi în satele învecinate: Popăuţi, Olişcani, Isacova bande de evrei purtând steaguri roşii şi portretul lui Stalin au terorizat localităţile numite, au ucis preoţi, strigând:

«Vrem Moldova până la Sret!»

(Nu va fi momentul însă nu mă pot stăpâni: de ce nu strigau – că tot împuşcau ei popi: «Vrem Moldova până

la… Atlantic!», deşi nici «până la Pacific» n-ar fi stricat – să nu fi fost încă momentul?)

La Cernăuţi, încă din 27 iunie 1940 – ce precocitate! – evreii au alcătuit un „comitet popular” condus de Sallo (Solo?) Brunn (Braun?), autonumit primar; împreună cu adjunctul Glaubach (numit de către autonumitul Brunn/Braun) au pornit în fruntea cetelor de evrei căutători mai cu seamă de preoţi, de studenţi la Teologie, de profesori, de înalţi funcţionari – ca să-i ucidă (ceea ce au şi făcut).

Aceste acte de barbarie au avut loc începând din 28 iunie 1940, în Teritoriile *revendicate* de Sovietici – dar *încă necedate oficial* – şi comise mai cu seamă de evrei asupra Românilor localnici.

La o eventuală acuzaţie martorul mincinos de profesie Elie Wiesel ar răspunde că *asta* nu este decât un amănunt – oricum, francezii nu ştiu istorie. (dar bineînţeles că lui Wiesel îi convine analfabetismul în materie de istorie al francezilor, astfel îşi poate desfăşura mitologia „unicului genocid: holocaustul”) – iar A. Spire, ajuns jurnalist la France Culture (după ce a trudit cu drag la organul Partidului Comunist Francez *L'Humanité*), cunoscutul falsificator de citate din textele celor desemnaţi de el drept „fasişti, antisemiţi”, alfabetizatul care atunci când i se atrage atenţia asupra incorectitudinii fabricării de citate, răspunde senin: «N-am falsificat citate – doar le-am ajustat puţin…», ar justifica injustificabilul – cum a mai făcut-o pe platoul canalului de televiziune *Paris Première*, când a susţinut cu o obrăznicie egalată de inconştienţă (bine stăpânită): „dreptul la *consideraţie* (?) al evreilor este mult mai mare decât al africanilor!” necomunişti, nesovietici şi, păcat de moarte: *goi*…

În iulie 1941, după liberarea Chişinăului de bolşevici, în curtea consulatului italian, unde NKVD-ul îşi stabilise unul din sedii, au fost dezgropate 80 cadavre, în majoritate rămase neidentificate, într-atât fuseseră mutilate (membre, capete tăiate), batjocorite (organe sexuale în gură), arse la flacără în timpul „anchetei”, iar după moartea anchetatului cu var viu şi cu acizi. După resturile de îmbrăcăminte, s-a

dedus că martirizaţii fuseseră preoţi, studenţi, elevi, ceferişti (după chipie);

S-a constatat că în subsolurile Palatului Mitropolitan fuseseră amenajate celule individuale pentru „naţionaliştii români”;

— La data de 7 septembrie 1941, la Chişinău au avut loc funeraliile naţionale ale celor 450 persoane găsite în gropile din curţile consulatului italian, Palatului Mitropolitan, Facultăţii de Teologie – multe rămase neidentificate din pricina mutilărilor;

— În mai puţin de un an de ocupaţie bolşevică s-au înregistrat (în afară de lipsa celor cca. 300.000 refugiaţi în ce mai rămăsese din România) în jur de 30.000 arestaţi, din care unii au fost împuşcaţi pe loc, alţii au fost deportaţi, au murit în detenţie, au dispărut.

— În Basarabia, pe lângă secerişul roşu al oamenilor, între 1940 – 1941 au fost dinamitate, incendiate:

— 42 biserici.

— 28 şcoli.

— 32 localuri ale unor instituţii publice.

— 79 ale autorităţilor.

— Sute de monumente: statui, stele comemorative, fântâni de răspântie, troiţe, cruci din cimitirele creştine.

La aceste crime împotriva Românilor din Basarabia şi din Bucovina de Nord au participat cu zel (şi eficace) foarte, prea mulţi evrei, unii numiţi de noua autoritate directori de şcoli, de instituţii, de colhozuri, de sovhozuri etc., însă cei mai numeroşi: voluntari în aparatul politico-represiv: partid, komsomol, sindicat, miliţie, NKVD (în majoritate „trecuţi în Teritoriile Ocupate la 28 iunie 1940” ca Mişa Oighenştein, Bella Iosovici, Perahim, Sorin Toma – *kultarmeiţii*...).

După retragerea sovieticilor din Basarabia şi din Bucovina de Nord, în iulie 1941, alde Rozenberg, Goldenberg, Axelrod, Beiner, Pikraevski, Brunn, Sternberg, Derevici, Fluch (a) ser, Zuckermann, Glaubach, Burman, Glinsberg, chiar şi Marii Ruşi de la Popăuţi care, pe când ucideau popi, declarau că ei vor «Moldova până la Sret!»

au şters-o în furgoanele Armatei Roşii, în Asia Centrală, nu au rămas pe loc, să dea seama de faptele lor, oalele sparte le-au plătit coreligionarii nevinovaţi, unii (medici, profesori, negustori, proprietari, bancheri), victime şi ale bolşevicilor.

Dar chiar dacă cei ce scriu istoria o vor consemna potrivit adevărului istoric, fără a manipula cronologia: ar fi pedepsiţi într-un *Nürnberg* II (pe care îl imaginam în romanul Ostinato, scris în România începând din 1965) şi marii-vinovaţi-comunişti, aflaţi de ani buni la adăpost în Lumea Capitalistă?: în USA (unde nu sunt toleraţi criminalii nazisto-fascişti, în schimb criminalii bolşevici, da, cu precădere „lucrătorii" din poliţiile politice comuniste, fiice ale NKVD-ului – *numai dacă sunt evrei*), în Germania (ca despăgubiţi); în Franţa ca pensionari ai Rezistenţei, deşi, între 1 septembrie 1939 şi 22 iunie 1941 nu făcuseră niciun fel de rezistenţă împotriva ocupantului german – dacă erau supuşi Moscovei – din contra: sabotaseră industria militară franceză, în folosul. lui Hitler, aliatul lui Stalin, iar după război fuseseră expulzaţi cu sutele ca spioni sovietici (relele obişnuinţe nu se uită). După decenii de „activitate" în aparatele represive ale democraţiilor populare, unde făcuseră tot răul imaginabil (mai mult din cruzime nativă, din răzbunare oarbă şi din interes material, prea puţin din convingere politică – Cristina Boico, mătuşa lui V. Tismăneanu, „Holban"-Bruhmann, Herskovitz...), au dat fuga la adăpost, la capitalişti. Acolo s-au plâns că, în Ungaria, în Cehoslovacia, în Polonia, în Bulgaria, în România, ei, tovarăşi-juşti ca Perahim, Marcou, Mirodan, Maria Banuş, Tertulian, Nina Cassian, Crohmălniceanu ş.a. fuseseră cumplit persecutaţi de autorităţi, în dubla lor calitate de comunişti şi de evrei! în „prelungirea în Orient a Occidentului": Israel, pensionarii NKVD, KGB, komisarii poliţiilor politice ale ţărilor sovietizate îşi petrec ultimele momente din viaţa lor dedicată triumfului bolşevismului în toată lumea (dar nu în Israel!), în reculegere, în pace şi în „rugăciune-mistică" nu era un pleonasm în gura lor atunci

când îi vânau cu revoluţionară dăruire pe nefericiţii creştini din ţările Comunismului Biruitor. Din păcate.

Ceea ce nu înseamnă că cei care pot da glas indignării – să tacă. Vorba mea: «Dacă tac, mă doare şi mai tare».

NOTE

1) De consultat şi „povestirea documentară" Osândiţi la nemurire de Petru Bunacalea şi Andrei Calcea, Presa, Chişinău, 1999: Elevii Liceului Vasile Lupu, transformat de sovietici în Şcoală Pedagogică, au alcătuit o organizaţie antibolşevică. Prima acţiune (în afară de inscripţii pe pereţi şi difuzare de manifeste: „Moarte ocupanţilor stalinişti!", „Căraţi-vă acasă, barbarilor!", „Jos călăul Stalin! Basarabia Basarabenilor!", „Trăiască Neamul Românesc!"): arborarea drapelului tricolor, în noaptea de Crăciun 1940, pe clădirile în care se instalaseră NKVD-ul, Partidul bolşevic, „Primăria". În ianuarie 1941 au început arestările elevilor şi ale profesorilor Maria Manjaru, Dumitru Munteanu. Autorii vorbesc de „vânzare", însă nu dau decât numele NKVD-iştilor: G. Goldenberg (şeful secţiei judeţene Orhei – l-a cunoscut şi tata, arestat la 13 ianuarie 1941 vezi Din Calidor, capitolul „Trăiască Gutenberg!"), Konopelkin (şef anchetă), Terebilo (locţiitor), Toporov, Cerepanov, Plotnikov, Nikitovici, Morev, Mălinin (anchetatori). În sentinţa de condamnare la moarte (24 iunie 1941) apar alte două nume de împuşcaţi: Dobândă Mihail şi Grăjdian Haralambie (raport: la 27 iunie 1941, semnat Axelrod, Tribunalul Militar Odesa).

Iată lista, probabil incompletă, a condamnaţilor, după Cartea Memoriei vol. 3 (doar din oraşul şi din judeţul Orhei):

Alexeev Vlad – condamnat (?), dispărut în Siberia;

Avramoglo Dumitru (n. 1922 în Puţintei) – *condamnat la moarte în 1941*;

Bacalu Ion (n.1924): condamnat la 25 ani, mort în detenţie;

Boguş Pavel (n. 1924, în Mână): 25 ani, mort în detenţie;

Braşoveanu Eugen (n. 1924): 25 ani, mort în detenţie;

Brodeţchi Victor (n.1924) *condamnat la moarte, împuşcat la Chişinău, în 27 iunie 1941*;

Ciobanu Vsevolod: 10 ani, dispărut în Siberia;

Cotun Anatol: *condamnat la moarte, împuşcat la Chişinău, în 27 iunie 1941*;

Cozma Onisie (n. 1922): *condamnat la moarte, împuşcat la Chişinău, în 27 iunie 1941*;

Cuculescu Nicolae (n.1923): condamnat la 20 ani;

Dobândă Dumitru (n. 1922): *condamnat la moarte, împuşcat la Chişinău, în 27 iunie 1941*;

Eprov Vichentie (n. 1923): *condamnat la moarte, împuşcat la Chişinău, în 27 iunie 1941*;

Frunză Oleg (n. 1928!): la vârsta de 13 ani a fost condamnat la 10 ani!;

Grăjdianu Mihai (n. 1922): *condamnat la moarte, împuşcat la*

Chişinău în 27 iunie 1941;

Guma Anatol (n. 1922), conducătorul organizaţiei: *condamnat la moarte, împuşcat la Chişinău, în 27 iunie 1941*;

Guma Victor (n. 1923): condamnat la 25 ani, decedat în Siberia;

Măjaru Maria, profesoară, condamnată la 10 ani pentru nedenunţare; a supravieţuit;

Martânov Gheorghe (n. 1924), condamnat la 25 ani, eliberat în 1954!;

Mihu Gheorghe (n. 1921): *condamnat la moarte, împuşcat la Chişinău, în 27 iunie 1941*;

Sârbu Constantin – *condamnat la moarte în 1941*;

Stici Dumitru: condamnat la 10 ani – dispărut în Siberia;

Buiuc Serghei (n. 1924); condamnat la 10 ani;

Duca Anatol (n. 1922), din Ciocâlteni: *condamnat la moarte, împuşcat la Chişinău în 27 iunie 1941*.

1 bis. Adaug aici câteva mărturii apărute în ziarul *Flux*, Chişinău din 23 noiembrie 2007, adunate de Sergiu

Praporşcic. Dacă vor repeta fapte din mărturiile precedente – foarte bine: să fie repetate ca să nu se uite:

„Societatea noastră cunoaşte foarte puţin, dacă nu aproape nimic, despre rezistenta antisovietica (atât armata, cât şi pasnica) din perioada 1940 – 1941 şi 1944 – 1991. Eroii rezistentei anti-sovietice nu sunt cunoscuţi opiniei publice, faptele lor de curaj nu sunt relatate în manualele de istorie, în ziare şi reviste, la posturile de radio şi TV.

Lucrul acesta nu este deloc întâmplător. Din 1991 pana în prezent, mai-marii acestei tari şi-au dorit să guverneze o populaţie ascultătoare şi docila, fără memorie istorica, o populaţie care nici prin vis să-i treacă că a avut şi mai poate avea demnitate, curaj, rezistenta. S-a creat deja un stereotip potrivit căruia romanii basarabeni, moldovenii din stânga Prutului sunt nişte papă-lapte, nişte mămăligari, nişte fricoşi, nişte laşi, spre deosebire de romanii de la Bucureşti şi Timişoara, care au avut curaj să moară şi să învingă în revoluţii, spre deosebire de ceceni, care, o mână de oameni fiind, au avut bărbăţie să se opună armat monstrului militar rus sau, mai nou, spre deosebire de georgieni, care, cu toate presiunile făcute de Moscova, au dârzenia să meargă mult mai hotărât spre NATO şi UE decât Republica Moldova.

Aţi observat probabil ca, în puţinele cazuri în care se vorbeşte despre ororile ocupaţiei sovietice, se relatează doar despre deportări şi foametea organizata. Este adevărat ca acestea sunt două dintre principalele elemente ale genocidului organizat de bolşevici împotriva romanilor basarabeni, care au făcut cele mai multe victime – sute de mii de morţi. Autorităţile moldovene de după 1991, care nu neapărat sau nu întotdeauna s-au identificat cu ocupaţia sovietică, au admis aceste subiecte în discursul public pentru ca ele, ca efect, pot doar să ne umilească, să provoace resemnare, să ne confirme încă o dată ca rolul predestinat noua de istorie este cel al victimei incapabile să se împotrivească călăului. Dar niciodată nimeni nu vorbeşte despre rezistenta armata antisovietica, despre

mişcarea de ilegalişti, despre actele de bărbăţie ale basarabenilor înrolaţi în Armata Romană, despre jertfa deliberata a preoţilor din Basarabia, torturaţi până la moarte în beciurile KGB-ului din Chişinău. Cine, spre exemplu, ştie astăzi ca un şir de preoţi de la Chişinău au refuzat să se refugieze în România, au rămas aici şi au condamnat în mod deschis ocupaţia sovietică din 1940. La un an, când în Chişinău au revenit trupele romane, cadavrele acestor preoţi au fost găsite în beciurile securităţii având gurile cusute cu sârmă.

Populaţia din Republica Moldova păstrează vie memoria marilor voievozi romani. Potrivit studiilor sociologice, Ştefan cel Mare şi Sfânt, Vlad Ţepeş, Mihai Viteazu, Mircea cel Bătrân sunt în topul listei eroilor naţionali ai Republicii Moldova. Dar, se pare, aceasta memorie a trecutului medieval este insuficienta pentru recuperarea identităţii noastre, pentru revenirea la normalitate. Romanii din R. Moldova trebuie să aibă şi o viziune adecvata asupra istoriei noastre recente, asupra evenimentelor din secolul trecut. Poate ca acest trecut recent nu este unul glorios, dar, în mod sigur, este unul care şi-a avut eroii, martirii săi. Lumea trebuie să ştie că au fost mulţi cei care nu s-au resemnat, dar s-au opus tăvălugului sovietic, chiar dacă au ştiut că vor plăti cu preţul vieţii.

Şi acesta nu este un moft, ci este o necesitate fără de care Republica Moldova nu-şi putea construi un viitor. Marile probleme ale Republicii Moldova de astăzi sunt o consecinţă a ocupaţiei sovietice, a inoculării în minţile oamenilor a ideologiei comuniste. Cu atât mai important este să-i cunoaştem pe cei care s-au opus ocupantului şi ideologiei lui. Spre deosebire de alte state, cum ar fi Polonia, Lituania, Estonia, Letonia, România, Republica Moldova nu a depăşit condiţia de tara ocupată de Rusia. Pana în prezent, o parte a teritoriului nostru naţional se mai afla sub controlul militar al ruşilor. Ruşii domina mass-media de la noi, limba rusă mai păstrează puternice influente în viaţa publica. Republica Moldova se afla şi sub

ocupaţia ecleziastica a Patriarhiei Moscovei, iar o parte importantă a clasei noastre politice este tributara Kremlinului. Unde mai pui ca partidul care ne guvernează astăzi, ales în cadrul unor alegeri recunoscute drept democratice de comunitatea internaţional, mai păstrează titulatura comunista.

Dacă ne dorim un viitor demn, trebuie, suntem obligaţi să ne cunoaştemeroii rezistentei antisovietice şi anticomuniste. Ei sunt, alături de alţi înaintaşi ai noştri, piatra care trebuie pusă la temelia Republicii Moldova, cel de al doilea stat romanesc, dacă vrem ca pereţii acestui edificiu să nu se surpe.

Osândiţi la nemurire

Imediat după ocuparea Basarabiei de către trupele sovietice, la 28 iunie 1940, câteva zeci de tineri de la Liceul de băieţi „Vasile Lupu” din oraşul Orhei au înfiinţat gruparea de rezistenta „Majadahonda”. Tinerii au tipărit şi împrăştiat prin oraş, în special în locurile mai aglomerate: lângă sediile NKVD, Comitetului judeţean al Partidului Comunist, Comitetului Executiv Sovietic, fluturaşi cu următorul conţinut: „Jos Comunismul”, „Romani din toate ţările uniţi-vă! Căci ceasul eliberării va sosi în curând!”, „Jos călăul Stalin!”. Acţiunea cea mai temerara a tinerilor ilegalişti de la Orhei a fost arborarea Tricolorului pe clădirile NKVD, Comitetului judeţean al Partidului Comunist, Comitetului Executiv Sovietic şi a miliţiei judeţene. Mulţi dintre ei au plătit cu viaţa acest gest de curaj. Din fericire, faptele acestor tineri nu au rămas necunoscute. Doi cercetători de la Orhei, regretatul Petru Bunacale şi Andrei Calcea, au muncit ani întregi adunând informaţii şi, în 1999, au editat cartea „Osândiţi la Nemurire”, despre eroii organizaţiei „Majadahonda”.

Nimeni nu pomeneşte numele eroilor noştri Elena Grajdianu, sora lui Mihai Grajdianu, unul dintre eroii de la Orhei

Fratele nostru Mihai lucra într-un sat din apropiere şi părinţii nu ştiau cu ce se ocupa el. Avea mulţi colegi. Într-o zi, proprietarul casei în care el locuia, stătea în chirie, a

venit la mama şi i-a spus:

„Veniţi ca feciorul dumneavoastră a fost arestat şi dus la raion”.

Mama a început să plângă. S-a dus la raion şi a spus că vrea să-şi vadă băiatul şi să afle de ce a fost arestat. Un şef a întrebat-o:

„Matale mai ai copii?”

„Da, a răspuns mama, mai am încă 5 copii”.

„Atunci, a spus şeful, du-te acasă şi ai grija de ei ca de acesta vom avea grija noi”.

După asta, părinţii mei nu l-au mai văzut niciodată. L-au ţinut la puşcăria din Orhei. Într-o zi, un alt frate al nostru, Valea, cu doi ani mai mic decât Mihai, l-a văzut pe Mihai în timpul când era dus la un interogatoriu. El a strigat: „Mişa!”. Dar Mihai s-a întors şi a spus: „Eu sunt arestat, Valea, nu putem vorbi”. Valentin a povestit părinţilor despre aceasta întâlnire.

De Paşti, papa s-a dus la închisoare ca să-i transmită un colet, ca să-l vadă. împrejurul închisorii erau mulţi părinţi care au venit să-şi vadă fiii. Dar gardienii nu deschideau, nu permiteau nicio vizita. Papa a aşteptat 3 zile, a dormit pe sub garduri. La a treia zi, gardienii au acceptat să transmită o parte din coletul adus de tata, dar nu tot. Şi în schimb au adus o hârtiuţă pe care i-au arătat-o de la distanta şi pe care era scris „Am primit. Mişa”. Aceasta a fost ultima veste de la el. Părinţii au scris, dar nu au primit niciun răspuns. Mama mereu plângea. Au trecut ani şi mama voia să-i facă praznic. Şi se ducea la preot, dar preotul nu-i dădea voie, zicea ca poate Mihai este viu, poate a trecut graniţa, poate s-a ascuns undeva. Noi aveam un alt frate mort pe front şi mama i-a făcut praznic acasă, căci nu ne-am putut duce să-l înmormântăm. Şi mama noaptea a visat că a venit fratele cel mort pe front şi i-a spus: „Mama, de ce eu am de toate, dar Mişa nu are nimic? Eu i-am spus să ia dintr-ale mele, dar el mi-a spus că nu, acestea nu-s ale mele, sunt ale tale şi eu nu pot lua nimic”. Şi mama s-a dus la preot şi i-a povestit acest vis. Şi atunci preotul i-a dat voie să-i facă

praznic. Şi mama i-a făcut praznic. Vreo 50 de ani noi nu am ştiut nimic. După ce mama şi papa au murit, eu am aflat din zarul nostru, „Plai Orheian”, ca Mihai a fost împuşcat la Chişinău.

Toţi ruşii care au murit pe pământurile noastre sunt eroi. Noi le îngrijim mormintele, autorităţile au denumit străzi cu numele lor. Dar despre eroii noştri nimeni nu ştie nimic, nimeni nu vorbeşte despre ei, nici nu le pomenesc numele. Şi noua ne este foarte dureros.

Cei care s-au făcut vinovaţi de moartea acestor tineri trebuie să răspundă. Ei au comis o crimă. Aceşti copii ai noştri nu au comis nicio crima. Au arborat tricolorul, au difuzat foi volante, au protestat împotriva unei armate, unui regim de ocupaţie. Asta nu este o crimă. Ei s-au născut romani, ştiau că sunt romani. Şi când au văzut atâta bătaie de joc fata de noi, au decis să lupte. Au luptat pentru limba noastră română şi pentru tricolor. Dar NKVD-ul i-a împuşcat în secret, pe ascuns. Dacă fraţii noştri au fost vinovaţi, trebuia să-i judece şi să-i condamne în mod public. Dar autorităţile sovietice i-au împuşcat şi nici nu au anunţat despre aceasta rudele”.

Sovieticii au ucis nişte copii de 18 – 19 ani Andrei Calcea, unul dintre autorii cărţii Osândiţi la nemurire:

„În perioada 1977 – 1982 mi-am făcut studiile la Facultatea de jurnalism a Universităţii de Stat din Moldova. Întâmplarea a făcut să găsesc un document despre un grup de tineri ilegalişti din oraşul Orhei, care a activat în anii 1940 – 1941. În acel document se menţiona doar ca acest grup de ilegalişti a lansat foi volante în faţa clădirii miliţiei raionale, comitetului orăşenesc al partidului comunist şi la şcoala nr. 2 moldovenească. La începutul lui 1989, când a pornit valul de renaştere naţională, am trimis o scrisoare pe numele Procuraturii Militare a fostei URSS. La 19 august 1991, când a avut loc puciul de la Moscova, am primit un răspuns în care eram informat ca persoanele nominalizate în scrisoarea mea au fost reabilitate postmortem, fiind vorba de cei 7 ilegalişti din Orhei care au fost împuşcaţi la 27 iunie 1941 de către fostul NKVD.

Despre alte 7 persoane, de a căror soarta nu ştiam, ni s-a spus că vom obţine informaţii mai târziu, ca dosarele lor sunt cercetate, după care vor fi puse la dispoziţia Securităţii Naţionale a Republicii Moldova, fapt care s-a şi întâmplat. Dosarele au fost trimise la Chişinău în toamna lui 1990. Am făcut o scrisoare către Ministerul Securităţii din URSS şi mi s-a permis, cu unele restricţii, să le studiez. Dosarele, 11 volume, fiecare având cate o mie şi ceva de pagini, au fost trimise la direcţia raionala Orhei a

Ministerului Securităţii. Am avut acces la ele doar timp de 2 săptămâni.

„Mulţi dintre părinţii acestor ilegalişti s-au dus în lumea celor drepţi cu gândul ca ei sunt în viaţă, că au făcut undeva puşcărie şi pe urma au fost eliberaţi, dar nu au mai revenit la baştină. Când a apărut cartea, rudele care mai erau în viaţă a acestor eroi au fost şocate să afle că au fost executaţi prin împuşcare. Dar toţi s-au convins ca elevii au fost împuşcaţi după ce am avut acces la ultimul dosar în care era anexata foaia de titlu a sentinţei pronunţata la 27 iunie 1941.

Procesul judiciar a durat din noaptea lui 24 iunie 1941 (deja începuse războiul) pana pe 27 iunie. Sovieticii se grăbeau să-i judece şi să-i condamne pe aceşti copii de 18 şi 19 ani. Aceşti tineri nu au comis crime, eu au acţionat prin metode absolut pasnice: au arborat tricolorul, au difuzat foi volante şi pentru asta au fost ucişi.

Conducerea Republicii Moldova nu vrea să se ştie că în timpul ocupaţiei din 1940 – 1941, populaţia din acest teritoriu s-a opus invadatorilor. Nu este adevărat ca ocupanţii au fost întâmpinaţi de către localnici cu pâine şi cu sare. Ba dimpotrivă, au existat revolte mari.

Tot ce făceam era pentru unitatea cu România

Din mărturiile altui membru al Mişcării antisovietice „Majadahonda”, Oleg Frunza

„La început, eu nu făceam parte din grupul „Majadahonda”, creat îndată după ocuparea Basarabiei, dar simpatizam mişcarea de rezistenţă. Apoi am început să mă implic în acţiuni. Tot ce făceam era pentru unitatea cu

România. Toţi aşteptăm eliberarea Basarabiei. În Ajunul Crăciunului din 1940 am arborat tricolorul pe sediul NKVD-ului.

Ne-am urcat pe scara de incendiu a clădirii. Alţii pe copacul de-a laturi şi de acolo nu ne-a fost greu să smulgem steagul lor şi să-l punem pe-al nostru. Dimineaţa se adunase în strada mulţime de lume. Privea la Drapelul Tricolor. Nimănui nu-i venea a crede ochilor. În oraş, se începuse o hărmălaie extraordinară.

Mai târziu ne-au arestat. Ne-au bătut crunt, dar n-am recunoscut. Toţi ne-am ţinut bine. Nu ne-am parat. Ne-au judecat de acum când la Prut începuse acţiunile militare de eliberare. Unora le-au citit sentinţa, altora nu. Ne-au mai judecat prin închisori şi gulaguri.

Soarta vitrega i-a lovit cu aripa sa grea şi nemiloasa pe fiecare. Pe unii cu aripa morţii chiar după judecata: Grigore Mihu, Anatol Guma şi alţi şase băieţi. Am fost judecaţi în noaptea de 24 iunie 1941 de către Tribunalul Militar din Odesa. Noua am fost condamnaţi la 25 ani de privaţiune în gulag. Telea Arcadie a murit în Sviajsk, lângă Kazan, în 1942. Dumitru Avramoglo a fost condamnat tot în lagărele din Kazan la pedeapsa capitală.

Cei care împlineam 18 ani eram condamnaţi a doua oară la moarte. Eu aveam numai 17 ani, am scăpat de moarte. De fapt, am reuşit să păcălesc şi moartea, şi pe calai. E greu să-ţi aminteşti chinurile iadului şi de acei camarazi care au murit fiecare izolat, fără a avea alături măcar un suflet apropiat, sub gloanţe sau de loviturile mortale ale călăilor, sau de foame şi boli, când nu mai puteai lucra…

Sclavia era în plina înflorire în Rusia sovietică

După ce am trecut Nistrul, aproape de Colbasna, trenul a fost oprit în camp şi ne-au sortat, trenurile fiind înconjurate de maşini militare – soldaţi cu câini. Femeile şi copiii erau urcaţi în alte vagoane, bărbaţii în altele, desigur cei apţi de muncă. Membrii celor mai multe familii nu s-au mai întâlnit niciodată. În lagăr, dintre basarabeni erau mulţi intelectuali: magistraţi, profesori, doctori,

avocaţi, preoţi. Buni gospodari, muncitori cu mâini de aur, deportaţi în friguroasa Siberie numai pentru vina de a nu fi fost rusofili. În lagăr, 60% erau romani, iar 40% ruşi şi alte naţionalităţi…

Puşcăria de la Kazan se afla în vestita Catedrala Fecioara Maria. Celula mea era chiar în fostul altar al Catedralei. Oficial, în scris, nu primisem sentinţa. Am mai fost bătut, încarcerat, judecat. Abia la 2 februarie 1942 a venit sentinţa – munca silnică, 25 de ani. Eram învinuit de justiţia sovietică de acte contrarevoluţionare, după vestitul lor articol „CRD” – activitate contrarevoluţionară. În mai 1942 am fost transferat de la Kazan la Ivdelag, la nord de Ekaterinoslav.

Aici erau aduşi bărbaţii condamnaţi la munca, în robie, în Rusia sclavia era în înflorire. Eram mai mulţi basarabeni. Aici i-am întâlnit pe colegii de la Orhei: Leonid Budeanu, Gheorghe Martanov, Crucinschi ş.a., condamnaţi în baza aceluiaşi articol „CRD”…

În Kazan, ca şi în Ivdelag sau Krasnoiarsk, toţi cei care vorbeam româneşte eram ca o familie. Tot lagărul Ivdelag era împărţit în douăsprezece raioane şi avea o suprafaţă egală cu a României. Trăiam în baraci, pe jumătate în pământ. În fiecare zi, din baraci erau scoase pana la douăzeci şi mai multe cadavre. Mureau de foame, frig, mizerie, de bătăi neomeneşti şi gloanţe. Am rezistat, fiind trecut prin şcoala militară românească… Basarabenii, bucovinenii, alţi romani din lagăr eram numiţi „politici”, pe când restul populaţiei lagărului, aproximativ 40%, erau în majoritate ruşi şi alte naţionalităţi. Nu ştiu rolul lor. Mulţi ziceau că-s spioni. Ei erau condamnaţi pe drept comun, dar ne stimau, ne înţelegeau, noi toţi eram disciplinaţi, muncitori, de noi nu se prea puteau lega, chiar şi conducerea lagărului. Cum se vede, eram şi paraţi, fiindcă eram deseori cercetaţi şi torturaţi, din nou judecaţi…

Păi, noi, basarabenii, avem o alta mentalitate, o alta educaţie. Ruşii de când sunt ei, încă din primul mileniu, au fost şi au rămas barbari. M-am convins în cei 15 ani de detenţie în Siberia. Înainte de ocupaţia lor, la Orhei, viaţa

trecea liniştit, patriarhal. Plecau de la putere liberalii, veneau ţărăniştii şi invers – se duceau ţărăniştii, veneau liberalii, viaţa curgea liniştită, pasnica, cu înţelegere, cu hramuri şi petreceri, în armonie… Aveam tara, Patrie, neam şi credinţa sfânta în Dumnezeu, care nu m-a părăsit niciodată şi nici eu n-am uitat de Dumnezeu… L-am purtat pretutindeni în suflet, l-am simţit alături; chiar şi în celula din Catedrala Sfânta Maria din Kazan, când toţi adormeau eu mă rugam lui Dumnezeu. Poate El m-a scăpat cu zile din iad…

Mai 1998".

Omul nu poate să aibă două patrii

Din amintirile unui membru al Mişcării antisovietice „Majadahonda", Gheorghe Martanov „Pe la 1 martie 1941 i-au arestat pe doi din ai noştri mai mari. Peste vreo 2 săptămâni – încă pe câţiva. La alte 10 zile ne-au luat într-o noapte şi ne-au adus la închisoare. Cercetările se făceau la NKVD, care era în casa lui Coteanu, mai jos de liceu. Şeful NKVD-ului era un evreu zdravăn, păros pe mâini, pe nume Gavril GOLDENBERG, anchetator-sef – unul CERE pănoV şi simplu anchetator – un sergent Pavel PLOTNIKOV. Cercetările erau duse de ăştia doi. Aveau metodele lor.

Cate 7 zile la rând ne manau la interogatoriul ce dura zi şi noapte. Se schimbau numai ei doi. Noi vorbeam, ei scriau în chirilica şi ruseşte, ştiind cu buna seama că nu cunoaştem rusa şi nici chirilica.

Noi îi spuneam lui Plotnikov ca omul nu poate avea două Patrii, la care el ne ameninţa mereu cu tocul revolverului, ce stătea în faţa sa pe masă.

A fost arestat şi Oleg FRUNZA. Îl ştiam din liceu, era cu o clasa mai mare ca mine. La închisoare am stat mult timp într-o cameră. Toate camerele erau pline de băieţii noştri. Mai ţin minte ca aproximativ la 10 – 15 februarie 1941 i-au adus pe Tolea GUMA şi Grigore MIHU. Apoi am fost arestat şi eu după 11 martie 1941. Când au bătut la uşă, anunţând-o pe mama ca „aveţi o telegramă", am înţeles că m-au ajuns şi pe mine".

„MAJADAHONDA" Organizaţia antisovietica a

tineretului studios, judeţul Orhei, Basarabia 1 august 1940 – 31 mai 1941

GUMA Anatol, 1921, Orhei, cursul III, Scoala Pedagogica

Orhei – împuşcat

GUMA Victor, 1923, Peresecina – 25 ani

MARTANOV Gheorghe, 1924, Cucuruzeni – 25 ani

BRODETCHI Victor, 1922, Puţintei – împuşcat

EPROV Vichentie, 1920, Verejeni – împuşcat

MIHU Grigore, 1921, Curleni – împuşcat

SÂRBU Constantin, 1924, Cucuruzeni – 25 ani

BOGUS Pavel, 1923, Mana, elev, Scoala medie nr. 2, Orhei – 25 ani

COTUN Anatol, 1922, Samascani, cursul II, Scoala Pedagogica

— Împuşcat

DOBÂNDA Dumitru, 1922, Ghetlova – împuşcat

COZMA Onisim, 1921, Vascauti – împuşcat

GRAJDIANU Mihai, 1922, Orhei – împuşcat

BRAŞOVEANU Eugeniu, 1924, Gauzeni – 25 ani

BACALU ION, 1924, Orhei – 25 ani

DUCA Anatol, 1922, Ciocalteni – împuşcat

DUMITRESCU Valerian, 1922 – datele lipsesc

BIVOL Vichentie, 1922, Morozeni – 15 ani

ŞAPTEFRATI Cuprian, 1922, Oliscani – împuşcat

CIOBANU Vsevolod, 1920, Orhei, cursul II, Scoala Pedagogica – 15 ani

STICI Dumitru, 1923, Orhei – 15 ani

ALEXEEV Vladimir, 1923, Orhei – 15 ani

DRUGUS Mihai, 1924, Ghiduleni, Orhei – 15 ani

BARCARU Grigore, 1923, Orhei, elev – datele lipsesc

TIMOV Ilie, 1923, Orhei – datele lipsesc

MĂJARU Maria, Orhei, prof. de psihologie, Scoala Pedagogica – 15 ani

VASCAN Eleonora, Orhei, eleva – datele lipsesc

VASCAN Margareta, Orhei, eleva – datele lipsesc

JOVMIR Tamara, Orhei, eleva – datele lipsesc

MARTANOV Larisa, Cucuruzeni, eleva – datele

lipsesc

STOIANOV Rita, Orhei, eleva – datele lipsesc

FRUNZA Oleg, 1923, Orhei, anul II, Scoala Pedagogica Orhei

— 25 ani

ASVITZ Veaceslav, 1924, Chişinău – 10 ani

AVRAMOGLO Dumitru, 1923, Bravicea, student, anul II.

Scoala Pedagogica – împuşcat în Rusia, Gulag

TELEA Arcadie, 1923, Soroca – 25 ani, decedat în Gulag, 1942

BUIUC Serghei, 1924, Chiperceni, anul II, Scoala Pedagogica

— 10 ani

CROITORU Gheorghe, 1923, Orhei – 10 ani, căzut pe front în 1945

BLANARU Iacob, 1923, elev – 10 ani

CHIRILOV Iacob, 1923, Ustia, elev – domiciliat în România

CUDRITCHI Petru, 1923, Braviceni – 10 ani

BUDEANU Leonid, 1923, Peresecina – 25 ani, decedat

GUDIMA Vlad, 1924, Peresecina – datele lipsesc

CRUCINSCHI Petru, 1924, elev – datele lipsesc

MIHALACHE Iurie, 1923, elev – datele lipsesc

DANGA Boris, 1923, Criuleni – datele lipsesc

DODON Vlad, 1923, elev – 10 ani

PRICHICI Constantin, elev, an. II, Scoala Pedagogica – datele lipsesc

HOLBAN Elena, eleva – datele lipsesc

SANDU Ana, eleva – datele lipsesc

CRECIUN Eudochia, eleva – datele lipsesc

CUCULESCU Nicolae, 1923, Orhei – 20 ani

DUMITRESCU Valerian, elev – datele lipsesc

GUMA Vladimir, 1921, Orhei, student – datele lipsesc

MUNTEANU Dumitru, profesor la Liceu – datele lipsesc

Sergiu PRAPORSCIC”.

Comentarii (3 7):

1 (*Notă scrisă în ruseşte, deci nu a „trecut „în româneşte*)

2 Scris de Ac la 22 noiembrie 2007

felicitări pentru ideea de a deschide o temă atât de dureroasa! O să aştept şi alte articole din aceeaşi serie. Sunt convinsă ca numai aşa vom învinge sclavul din noi: retrăind şi comemorând jertfa celor mai buni dintre noi, acei care au fost în primele rânduri ale rezistentei…

3 Scris de Vladimir Voronin la 22 noiembrie 2007

Ce face Tov. Voronin pentru reparaţiile morale la care au dreptul eroii romani din Basarabia! mai ridica o statuie lui Lenin.

4 Scris de andu la 23 noiembrie 2007

…oribil! Eu n-am ştiut de lucrurile astea nici măcar de la cunoscuţi, de istoria oficiala ce să mai vorbesc…

5 Scris de Anonim la 23 noiembrie 2007

dumnezeu să-i odihnească, bine că îşi mai aminteşte cineva de ei.

6 Scris de turcanu la 23 noiembrie 2007

Ar fi interesant să vedem dacă au mai fost şi alte cazuri de acestea. Cine poate să ne spună, cunoaşte cineva vreun caz similar?

7 Scris de Ion pop la 23 noiembrie 2007

Este un material foarte important. Îmi pare bine ca jurnaliştii de la FLUX au găsit timp ca să meargă să se documenteze în aceasta chestiune. speram să avem şi alte materiale de acest fel în FLUX. E cam lung articolul, dar este interesant

8 Scris de Anonim la 23 noiembrie 2007

am auzit şi eu ceva de o organizaţie „arcaşii lui Ştefan" de undeva de prin părţile telenestiului sau tot a orheiului nu mai ţin minte în orice caz erau de la nord

9 Scris de Grisa la 23 noiembrie 2007

Ceea ce a avut loc în Moldova se numeşte, mai degrabă, jertve al regimului comunist rus, decât rezistenta armata organizata de tipul cecenilor ori al balticilor; „fraţii de pădure".

10 Scris de Grisa la 23 noiembrie 2007

Ceea ce a avut loc în Moldova se numeşte, mai degrabă, jertve al regimului comunist rus, decât rezistenta armata organizata de tipul cecenilor ori al balticilor; „fraţii de pădure”.

11 Scris de felicitări la 23 noiembrie 2007

este un proiect care trebuie continuat. Comunismul a căzut în multe tari după ce societăţile de acolo au avut libertatea să vadă care au fost crimile, atrocităţile comise de comunism. Aşa se va întâmpla şi la noi. Moldovenii trebuie să vadă care sunt atrocităţile comise de comunism ca să a-i mai voteze pe comunişti.

12 Scris de Val la 23 noiembrie 2007 Bre 1 „Xenofob”, scrie în romană şi nu te screme în rusa, că poţi să te băşeşti…

13 Scris de sovietic la 23 noiembrie 2007

Care eroi, erau nişte bandiţi, autorităţile sovietice, miliţia, securitatea nu împuşcape nimeni dacă nu făcea crime, dacă nu era bandit. Aşa şi cu patsanii iştia de la Orhei. Bine o făcut ca o distrus banda asta. Ia te urâtă, jurnaliujile de flux se apucat să laude nişte bandiţi. fluxul trebuie închis.

14 Scris de sovietic la 23 noiembrie 2007 Ce au tăcut toţi?

15 Scris de rezonabil la 23 noiembrie 2007

Este evident ca „sovieticul” este o canalie. Dar eu vreau să abordez altfel problema: credeţi ca aducând în prim plan tema eroilor rezistentei antisovietice putem schimba ceva inj societatea noastră. Pe oamenii noştri în interesează dacă un ce să mănânce şi ce să bea – nu nu ştiu ce eroisme. Nu mai intereseza pe nimeni tema asta. Noi trebuie să propunem oamenilor chestii concrete, care pot fi să le schimbe viaţa în bine. Nu să le vorbim despre morţii trecutului.

16 Scris de rezonabil la 23 noiembrie 2007

Altfel, sincer nu cred că putem scăpa de comunişti. Doar ei despre asta vorbesc electoratului, despre pensii şi salarii majorate, chiar dacă le majorează. Asta aşa ca să

mă înţelegeţi. Că nu sunt împotriva eroilor romani.

17 Scris de ///// la 23 noiembrie 2007

sovieticul e dus cu pluta, poate nu a auzit de Kotovskii pe care tot ei sovieticii l-au puat în cur şi care era un adevărat bandit şi nu nişte liceeni ce luptau p/u ideea neamului, dacă faci aşa declaraţii să înţeleg că te-ai documentat??? sau vorbeşti şi tu ca să nu taci, vorba aia „profesor rămâneai”.

18 Scris de ///// la 23 noiembrie 2007

p/u 15, 16 ai dreptate nu zic dar de ce când merge vorba de eroii uniunii atunci le facem monumente construim memoriale ridicam întrebarea ca să numim străzi în numele lor şi când merge vorba de nişte luptători p/u cauza neamului atunci ne amintim ca de fapt nu ne trebuie nimic decât mâncare şi carnat de 2 lei???

19 Scris de observator la 23 noiembrie 2007

şi sovieticul şi rezonabilul sunt la fel, amândoi sunt comunişti şi îi urăsc pe romani, adică pe noi, băştinaşii din Republica Moldova. doar ca rezonabilul este şi un pic şmecher, dar sovieticul este idiot.

20 Scris de Ion la 23 noiembrie 2007

Pentru cei care nu ştiu priviţi şi masacrul de la Fântâna Alba: http://ro.wikipedia.org/wiki/Masacrul de la F [întâna Albă]

21 Scris de Anonim la 23 noiembrie 2007

sunteţi nishte fascishti! *nu va iskalitip*. *toţi noi.pe site-ul ista numai înjurături citim*. *viva Rusia*!

22 Scris de constatare la 23 noiembrie 2007

Vedeţi cum sar bolşevicii, ei misinu peste tot.

23 Scris de lui Ion la 23 noiembrie 2007

am citit masacru de la Fântâna alba – îngrozitor. Se pare ca ucrainenii preiau ticurile imperialiste ruseşti

24 Scris de Anonim la 23 noiembrie 2007 lasa ca fasciştii o să vă *vina de hach*

25 Scris de Ioana la 23 noiembrie 2007

Spre regret, bolşevicii spurca cel mai frecvent site-ul acesta, deoarece ei sunt acei care au schimbat portofoliile pe note-bookuri, iar basarabenii tot se mai scarpina pe

undeva. La carte, copii!

26 Scris de Ion la 23 noiembrie 2007

Mulţumesc mult pentru acest articol. Este într-adevăr o realitate cruda care din păcate este puţin cuno Scuta de basarabeni. Sper mult ca aceatsa situaţie să se schimbe după alegerile din 2009!

27 Scris de po la 24 noiembrie 2007

anonim şi sovietic, voi aveţi patrie sau identitate, sau numai idei bolşevice în capul vostru? sunteţi nişte rataţi, fără nimic în spate, la voi istoria începe din 1917? dar au mai fost evenimente şi până atunci.

28 Scris de giova la 24 noiembrie 2007

Felicitări domnului redactor şef şi întregii echipe a Fluxului pentru un material aşa interesant! Succese şi pe viitor! Dumnezeu să vă păzească!

29 Scris de Anonim la 24 noiembrie 2007

fluxul ppediştilor este una mierda! *sunt alte ziare, alte site-uri. voifasciştilor, sunteţi o mina de golani şi nu va ikalitip. noi tati*! *Viva Rusia, madre Patria*! *(să ni mai auzim di guini*!).

30 Scris de dan la 24 noiembrie 2007

pentru 29 Scris de Anonim la 24 noiembrie 2007. Să-i pupi în cur pe toţi forumiştii şi pe toţi din Rusia. spor la pupat… boule

31 Scris de dan – braileanu la 24 noiembrie 2007

fără a fi pe undeva cu inima plină de venin dar aş vrea să vă interesaţi cum s-au comportat, nemţii în ţara ca trpe de ocupaţie şi cum sau comportat sovieticii, fără răutate am spus, veţi vedea că a fost un comportament diferit, modul de educaţie şi civilizaţie stau spus cuvântul. Hitler, pe lângă Stalin a fost copil raportat la ororile pricinuite. romanul lui ALEX. SOLJENITIIN A FOST ELOCVENT. au fost mulţi oameni anonimi care s-au opus pentru impunerea noi patrii şi cotropiri ţării, trebuie căutate informaţii şi despre situaţia legionarilor basarabeni ce sau întâmplat cu ei…

32 Scris de theo la 25 noiembrie 2007

fraţilor nu e cazul să ne supărăm pe acei care ne

urăsc, datria noastră este să fim gata să combatem cu ei şi să fim şi noi evrei, cum zice Paul Goma, cerând Rusiei, care este ereditara regimului odios sovietic, despăgubiri morale şi materiale pentru toate actele de cruzime, deportări, omoruri, aşa vom putea să dovedim noua şi urmaşilor noştri că suntem demni de naţiunea noastră. Priviţi în jur, la popoare care s-au ridicat să apere demnitatea lor, nemaivorbind de ruşi că sunt cei mai ostili naţionalişti, cunosc mai bine basarabenii care muncesc la ruşi, cum vin bătuţi şi furaţi. Sper să avem cât mai multă înţelepciune.

33 Scris de pribeag la 25 noiembrie 2007

eram copil când a căzut comunismul în România „despre comunism ştiam că a fost bun… după ce am văzut la tvăă Memorialul Dureriiăămiam dat seama de perversitatea şi cruzimea acestui sistem. Crimele comunismului sunt ascunse (în cazul Basarabiei) cu scopul că ne existând victime, nu exista nici calai… cheia deşteptării oamenilor este ADEVA-RUL, continuu îngropat de comunişti, ferecat în arhive. arma comuniştilor este minciuna, generata de minţi rătăcite şi bolnave care repeta aceleaşi sloganuri înţepenite în timp… Cunoaşte Adevărul, iar acesta te va elibera… de aceea va ascund istoria, identitatea şi limba materna… ei nu vor ca ei să ştiţi cine sunteţi, vor ca VOI să ajungeţi să-i iubiţi pentru mizeria în care trăiţi, să vă arate duşmani invizibili, pentru ca Voi să nu recunoaşteţi adevăratul duşman… treziţi-vă oameni şi căutaţi adevărul. Pentru a vă putea privi copilul în ochi, trebuie să evadaţi din MINCIUNA…

34 Scris de dronic la 27 noiembrie 2007

E oribil! Sigur nu este un singurul caz. Bravo Flux sunteţi promotorii restabilirii conştiinţei; i identităţii naţionale a moldovenilor! Încă ceva… cred că este actual şi acum sloganul: jos Comuniştii! Deci n-avem decât în mod legal şi democratic să îi detronam pe Voronin şi compania… La Alegerile din 2009 sa ne prezentam cu toţii!!! să votăm împotriva reminiscenţelor ideologiei comuniste! Tânăra generaţie – este salvarea Moldovei, dar

nu bunicuţele care pentru100 lei primiţi relativ regulat vor vota comuniştii…

35 Scris de Pentru cei care nu ştiu la 09 ianuarie 2008 http://ro.wikipedia.org/wiki/Evacuarea din Basarabia %C5%9 Fi Bucovina %C3 zA En vara lui 1940

36 Scris de un roman la 14 ianuarie 2008

sunt de peste Prut din timiş, cred că Basarabia a fost, este şi va fi o parte din romanaia aşa cum au vrut-o strămoshii noştri STEFAN, MATEI, CORVIN.voi de peste Prut nu trebuie să uitaţi că sunteţi romani şi ca în venele voastre mai curge un mândru nume de TRAIAN!!! jos comunismul tortura ce va macină de decenii fiţi şi voi odată o tară unita!!!

37 Scris de andrei la 04 februarie 2008

ştim noi asta d-le timişorean dar ce folos ca la noi la Chişinău ruşii ne comanda pana an prezent

2) „în societatea comunistă toţi tovarăşii vor purta obiele de mătase şi poseda mai mulţi nasturi (la obiele!)”.

Astfel se explică pedepsirea românilor prin tăierea *nasturilor* de la pantaloni: dar cum îşi permiteau fa-iştii să aibă ceea ce proletariatul cel mai înaintat din lume nu avea: nasturi – la pantaloni?

Martiriul… – după martie 1944 înfometarea (1946 – 1947)

(şi acest capitol preia un fragment din volumul Basarabia, Ed.

Jurnalul Literar, Bucureşti, 2002)

Începând din martie-aprilie 1944 frontul a dat înapoi, pe pământurile româneşti ale Basarabiei şi ale Bucovinei de Nord. Războiul avea să mai dureze încă un an şi ceva, însă pe Ruşii ocupanţi îi preocupa „pedepsirea cetăţenilor sovietici care colaboraseră cu «ocupantul român» „acţiune la care evreii sovietizaţi participaseră cu avânt, considerând-o „justă”, însă cu totul injustă, chiar criminală (şi pedepsibilă-pedepsită) acţiunea românilor de a-i fi pedepsit – după 22 iunie 1941 – pe cetăţenii români colaboratori ai ocupantului sovietic – ei.

Pe lângă cunoscutele metode de terorizare a

„trădătorilor moldoveni”: arestări, execuţii, deportări, dislocări (forma „dulce” a deportărilor, în vederea des-românizării ţinuturilor româneşti ocupate) care nu aveau să înceteze nici după moartea lui Stalin din 1953 – Basarabenii au îndurat pe loc şi înfometarea programată. Avea experienţă, Tatăl Popoarelor: tot el provocase Foametea din Ucraina (1932 – 34) care pricinuise pieirea a milioane de suflete…

În 1944 şi în 1945, în Teritoriile Româneşti Ocupate, sub pretextul „Totul pentru front, totul pentru victorie”, Ruşii au confiscat cvasitotalitatea produselor agricole, cu precădere cerealele. Li s-a lăsat ţăranilor cantitatea socotită necesară însămânţărilor din anul următor. Numai că, pe de o parte, sămânţa a fost folosită pentru propria alimentaţie (de nevoie, nu din intenţie de sabotare a sovietismului biruitor), pe de alta anul 1946 a fost extrem de secetos: câmpurile n-au produs aproape nimic. Au fost câteva „plângeri” din partea organelor locale (alcătuite, în totalitate, din ne-basarabeni), cerând Moscovei să diminueze ori să suprime cotele de cereale impuse „Republicii Moldoveneşti”, dată fiind starea de calamitate naturală şi subalimentarea populaţiei. Hotărârea a venit: nicio reducere, ba chiar suplimentarea cotelor!

Nu este necesar să li se explice românilor ce înseamnă să-ţi intre în gospodărie, în casă, în pod, în pivniţă oamenii partidului, cu revolvere, miliţieni cu pistoale-mitralieră, să ia „la cotă” tot ce găsesc – dar să nu fie de-ajuns, omul să fie obligat să împrumute (de unde? de la cine?), să cumpere (cu ce bani?), ca să împlinească acea cotă. Iar de nu, vai de capul-familiei: arestat, bătut, umilit, condamnat „administrativ” – o lună, un an, trei ani, iar dacă a supravieţuit, a şi povestit (mai degrabă: nu) prin ce a trecut. Acestea le sunt cunoscute Românilor din Muntenia, Oltenia, Ardeal, Dobrogea. Mai lipsesc două elemente (existente în Basarabia) – primul: nu doar tovarăşii din „puterea centrală”, dar toţi activiştii de partid, toţi funcţionarii, începând de la şeful cătunului până la al raionului, toţi miliţienii, toţi directorii de şcoli

erau ne-români, nu vorbeau „moldoveneşte”, chiar dacă ştiau, potrivit principiului: ocupatul trebuia să înveţe limba ocupantului (cântând, plângând, nu conta); al doilea element „original”: seceta şi prefacerea ei în pedeapsă prin foamete.

Din documentele acelui timp răzbate fără tăgadă voinţa Moscovei de a-i pedepsi pe «trădătorii moldoveni» până la lichidarea fizică.

(Comunitatea ucrainenilor trecuse prin aceste vămi înainte de război: foamete organizată, arestări, execuţii, deportări… individuale, însă nu şi deportări în totalitate – se zice că Stalin socotind vagoanele, şi-a dat seama că nu există atâtea în întreaga Uniune Sovietică: pentru „transportarea” celor 50 milioane de oameni. –, precum cecenii şi tătarii; nu şi deportări netotale, însă raportate la populaţia iniţială, depăşind treimea, ceea ce duce la milionul de persoane – iar la campaniile bolşevice de pedepsire a comunităţilor ne-ruseşti, sub pretextul „trădării patriei sovietice”, martirii ucraineni au dovedit zel şi eficacitate – drept pentru care au fost răsplătiţi de Kremlin după 1989 prin daruri teritoriale imense, mai ales din trupul României).

Oricât de acute ar fi fost nevoile alimentare ale URSS după război, nu se putea să nu se ţină seama de o lege eternă: vita de povară şi robul trebuie hrăniţi, pentru a putea lucra. Or, aşa cum Ceka – MVD-NKVD-KGB îi tortura pe cei căzuţi în labele-i, nu pentru a-i obliga să spună adevăruri ascunse (în legătură cu „intenţiile agresive ale duşmanului”), ci pentru a inventa, ei, nevinovaţii, „motive de vinovăţie”, ca să scape de tortură, însă nu scăpau şi de condamnare, „pe baza recunoaşterii crimelor”, conform planului de represiune – tot aşa procedau Ruşii cu indivizii din comunităţile, în principiu, libere (în sensul că nu se aflau între garduri de sârmă, nici între patru ziduri): erau „pedepsiţi” fiindcă îşi afirmaseră *identitatea*, *alta decât cea rusească* (*ascunsă sub pseudonimul… internaţionalist*: „sovietică”); fiindcă negaseră „înglobarea în familia popoarelor sovietice”. Aşa erau pedepsiţi Tătarii, Cecenii,

Balticii, „Rumânii” (Românii din Bucovina de Nord şi din Basarabia de Sud), „Moldovenii”: Românii din Basarabia.

Informaţii, mărturii extrase din Cartea foametei de Larissa Turea şi Valeriu Turea – vezi şi Bibliografia

(Prin anul 2000 m-a vizitat Larissa Turea. Mi-a spus că lucrează la Cartea foametei. La rugămintea mea, mi-a încredinţat şpalturi şi dactilograme – pe care le-am folosit.

Între timp – cât de mult-timp! – a apărut cartea soţilor Turea. La Bucureşti, nu la Chişinău).

Deci: cotele impuse de Moscova nu ţineau seama de capacitatea de producţie, nici de condiţiile climatice: peste puterile celor impuşi.

Erau însă alte cazuri: cutare agricultor (în fapt: văduvă cu şase copii), achitase toate cantităţile, ba i se luase mai mult – însă… nu i se dăduseră bonuri – or, fără bonuri, n-ai dat cota! O altă văduvă avea bonuri – dar, în absenţa ei, a venit tovarăşul Boris Mamişov, preşedintele selsovietului, cu haita lui, a cerut copiilor să dea bonurile, a „recalculat”, a anunţat că familia mai are de dat, a spart lacătele, a intrat cu forţa, a luat tot ce a găsit – şi a plecat. Văduva a făcut reclamaţie – s-a adresat lui Stalin! dar uimitor, nu? nu s-a găsit vreo urmă de pedepsirea. abuzului. O altă văduvă (ori erau foarte multe văduve în Basarabia „dezrobită” de Armata Roşie, ori femeile erau mai curajoase decât bărbaţii) s-a plâns, pentru a treia oară, că „tovarăşul Canaev, secretar de partid” i-a dublat (pe hârtie) suprafaţa agricolă, deci şi cotele, fiindcă „el a vrut să mă batjocorească şi eu n-am vrut şi el a zis că mă trimite în Siberia dacă nu mă las lui”.

În jefuirea agricultorilor, prin cote de cereale (*postavka*) s-au ilustrat toţi activiştii de partid, toţi miliţienii, toţi NKVD-iştii (în multe cazuri, nevestele lor, ca bestia din Costeşti, Lăpuşna: el, un oarecare Popov, fiind tot timpul beat-mort, de „apărarea statului” se ocupa nevastă-sa, „tovarăşa Olga”: ea pornea prin sat, la confiscarea ultimului bob de grâu, ea îi bătea, pe loc, pe recalcitranţi, ea îi ducea la sediul NKVD, ea îi „ancheta”.).

Printre cei-mari: F. Butor, D. Ivanov, A. Sâci,

Salagovski, Rudi, Covali – şi alţi. băştinaşi.

„În 1946, în timp ce oamenii mureau de foame şi se dedau la canibalism, Industria Alimentară din RSSM depăşise planurile de producţie: la unt, cu 33, 2%; la carne, cu 32, 5%; la ulei comestibil, cu 39, 5%, la conserve: cu 101%! Totul se transporta la ruşi, cei care organizaseră foametea în Basarabia".

Cotele, aşa cum le voiau Ruşii, au provocat, întâi, foamete. Consecinţă: actele de violenţă ale celor care nu aveau nimic de mâncare împotriva celor care mai aveau ceva. Puterea comunistă rusească le-a numit: „banditism". Câteva condamnări penale – extrase din cercetarea cererilor de graţiere:

— B.T., din Drochia, Bălţi, ţăran sărac, analfabet, fără partid, *„conform articolului ci al Codului Penal al RSS Ucrainene, (!) condamnat la un an închisoare pentru furtul a 5 kg. de grâu din avutul de stat"*;

— P.E., ţărancă din jud Bălţi, analfabetă, fără partid, fără antecedente penale, *„condamnată la 3 ani închisoare şi interdicţie de drepturi de alţi 3 ani, conform Codului Penal al RSS Ucraina pentru agitaţia de a nu preda cotele"*;

— C.S. muncitor din oraşul Bălţi, *„condamnat la 1 an pentru furtul a 40 kg. de şroturi „*(deşeuri cerealiere);

— M.A., ţăran chiabur, din raionul Căuşeni, *„condamnat la 8 ani pentru sustragere criminală de la achitarea cotelor obligatorii către stat"*.

În fine, două cazuri ce ar părea ieşite de sub dubla pană a lui Ilf şi a lui Petrov dacă nu ar fi crâncen de tragice – citez, în continuare, din procesele verbale de judecare a cererilor de graţiere:

— „Cârlan Teodor, n. 1921, *condamnat* de judecătoria narodnică a sectorului Stalin din or. Chişinău, *la 1 an detenţie pentru furtul unei pâini"* (parcă am citit despre-aşa-ceva în literatura franceză din secolul al 19-lea…);

— „Ciolpan Nicolae, n. 1903, muncitor, 6 copii în întreţinere. *Condamnat* la 18.2.1946 de judecătorianarodnică a sect. 3, Lenin, or. Chişinău *la 1 an*

închisoare pentru furtul unei pâini”.

Nota: *aceştia au fost graţiaţi după executarea pedepsei…*

S-a observat un amănunt (dar cât de semnificativ!): în 1947, Basarabenii (locuitorii R.S.S. Moldovenească) erau judecaţi şi condamnaţi după Codul Penal al. RSS Ucrainene!

Sofia Rotaru – Parcova, Edineţ

„Foametea ceea m-a prins taman când îmi era lumea mai dragă: eram tânără şi în putere, mi se bucura inima cătând la copilaşul ce-l aveam şi iaca se abate peste noi năpasta… Tot am dat şi am dat la postaucă până ne-am pomenit la fundul sacului. N-aveai ce pune în oală, stăteai cu dinţii la stele – nu mai aveam ce vinde, am dat totul din casă şi de pe noi – dar ne puteam ţine zilele cu bruma de zestre când un kil de păpuşoi era 60, unul de grâu 70 ruble? (…) *Bărbatul a pornit să caute în Ucraina de Apus, doar să ne scape de ghearele celei cu coasa. Schimba lăicerele din zestre pe un fel de borhot de sfeclă, uscat şi fără gust – îl spălam, îi puneam o ţâră de lapte, fierbeam ca un fel de tăieţei şi băieţelul meu, sărmanul, că abia începea a pricepe lumea, mă tot întreba dacă n-avem şi alt fel de tocmagi… (…) Alteori făceam rost de un fel de borhot de cartofi, în două cu viermi – îi alegeam, clăteam şi coceam un fel de lichieşi.*

„Ne măcinam de la o zi la alta, mereu te sugea la linguriţă, nici somnul nu te prindea, aţipeai ca într-un leşin şi dacă te trezeai, iar ţi se făcea foame. Ne rugam Domnului să treacă toamna, iarna, să ne vedem în primăvară…

…„Când ne-a pălit altă nenorocire: soţul, dus în căutare de mâncare în Ucraina de Apus, a ajuns, cu un tovarăş, într-un sat ursuz, cu toate porţile zăvorâte. Au bătut la porţi – nu le-au deschis. Dar după ce s-a întunecat, Ucrainenii au tăbărât pe ei, i-au stins în bătăi, le-au luat lucrurile şi banii… Pe al meu, că era mai chipeş, mai bine făcut, chiar dacă era slăbit de foame, au năvălit vreo cinci inşi, l-au învelit într-o pătură, ca să-l puie jos. L-au acoperit

cu o scândură şi au dat în ea, până i-au dezbătut măruntaiele. Când l-am văzut, la poartă, negru la faţă, mai să nu-l cunosc… S-*a spălat, s-a primenit şi mi-a zis să chem băieţelul.*

L-a luat în braţe şi i-a cântat cum a putut:

„Cântă-mi, cucule, numai mie.
Că la vară nu se ştie De mai sunt, de nu mai sunt.
Ori mă fac negru pământ…
„Într-o săptămână s-a şi dus…” (…).

Anatolie Costişanu, Codru, Teleneşti

*„M-am născut în anul 1936, când s-a decretat foametea, av*eam *10 anişori. Ţin minte re-Ocupaţia* din *„44*: *mare teamă s-a vârât în anii ceia de prăpăd în inimile noastre – nimica nu se uită…* (…) *În 1946 tata a strâns oleacă de pâine – însă activul ne-a luat grâul, păpuşoii, fasolea, tot, până la un bob. Ne-a rămas la suflet vaca şi calul. Noi, copiii, sora Nina, fraţii Ion şi Vasile tăiam lemne cu beschia, mama amesteca rumeguşul cu ce putea sclipul, îl fierbea şi aşa mâncam toţi şapte. Dar cât puteai să te ţii numai cu inimă de copac? Neavând încotro, tata s-a apucat şi a tăiat calul; vreo două săptămâni am dus-o.*

(…) *„Într-o zi tata zice*: «*Anică, îmi iau doi băieţi şi mă duc spre Polonia. Dacă găsesc ceva de mâncare, mă întorc să-i iau şi pe iştialalţi*». *A luat tata două lăicere mari şi frumoase, hainele mamei de nuntă – şi, cu mine şi Ion, am pornit tustrei la drum tare lung şi greu. Ceilalţi fraţi au rămas acasă, cu mama şi cu vaca.* (…) *Am ajuns la Bălţi, la gară, acolo ne-am suit pe un vagon, găvozdindu-ne lângă o ţeavă mare din care ieşea fum – degeaba*: *era iarnă, aşa că am îngheţat bocnă. Când am ajuns în Cernăuţi, tata m-a lăsat pe mine să vând lăicerele, el cu Ion s-au dus prin piaţă. Nu ştiu nici azi cum s-a întâmplat, dar nişte blestemaţi mi-au furat lăicerele şi am rămas cu nimic.* (…) *Am îmblat aşa din sat în sat, din oraş în oraş până am ajuns la Strii. Intram în magazine şi cerşeam*: «*Deadea, dai hleb, dai tri rublea*». *Vânzătorilor li se făcea milă de mine, îmi dădeau, care pâine, care bani, fiecare ce putea, că pe-acolo n-au tras foame aşa straşnică.* (…) *Ne aciuisem într-o*

casă părăsită. Fiind mai mititel, nu mai puteam de picioare, tata şi Ion erau prea slăbiţi ca să mă târâie prin bălţi, omăt, apă, la cerşit. S-au gândit să mă lepede la vreun spital ori casă de copii. Când am bătut la uşa spitalului din Stanislav, eram orb de păduchi, picioarele umflate, pline cu apă pe sub piele. Doctorii ceia m-au îmbăiat, m-au culcat... Parcă-l văd şi acum pe tata cum a deschis uşa şi mi-a spus: «Ţolica, noi ne ducem mai departe...»

„Am rămas acolo trei luni, după care m-au dus la o casă de copii. Tata s-a întors acasă, cu demâncare, dar fratele Vasile, mai mic ca mine, era înmormântat deacuma. N-au avut din ce-i face sicriu, l-au dus la groapă pe o scară de suit în pod...

(...) „în 1948 am scris acasă unde mă aflu, tata a venit să mă ia. Era mai binişor de trăit, lumea ieşise din grozăviile foamei. (...) Să nu tragă nici puiul cel de şarpe ce am tras noi, Basarabenii sub ruşi! Le povestesc copiilor mei, cu lacrimi în ochi cum oamenii nu mai aveau nici măcar lobodă, ştir, frunze de salcâm, ceapa-ciorii. Se umflau bieţii oameni, de nici nu mai vedeau cu ochii, atât de umflaţi şi la faţă erau şi mureau, câte 10 – 15 suflete pe zi. Dacă nu se stingeau atâţia atunci, mulţi dintre ei ajungeau oameni mari, învăţaţi, îşi puneau la cale dreaptă copiii, rămaşi fără mamă, fără tată. Eu îi învăţ pe copiii mei şi pe toţi care mă ascultă să strângă orice bob de jos, să sărute fiecare bucăţică de pâine, să nu deie cu piciorul în ea – că tare-i greu şi tare-i rău când n-o ai în casă. Pâinea-i tot aşa de scumpă ca părinţii, ca fraţii, ca surorile, ca Patria. Tare mă scârbesc când văd pierzându-se bobul de grâu, bucăţica de pâine tăvălindu-se pe jos, că tare, tare mai este scumpă pentru toţi cei ce trăiesc pe faţa pământului".

Ion Beţivu – Sângerei

(...) „în 1946 a fost şi secetă, c-adica n-a plouat, dar pe oameni i-au ucis impozitele, postavka. Fiecare avea câte un braţ de chitanţe. Ce folos, toată ziua intrau pe poartă oamenii activului şi-ţi cereau să plăteşti din nou...

Lumea era supusă, cu mare frică de putere. Când îţi spunea de NKVD, dădeai şi cămaşa de pe tine. (…) Ne-au scăpat cu viaţă vaca şi cele 15 oi. Mă duceam să le pasc, furam de la mama o boaghe de păsat – îl ţinea sub cheie, ne hrănea cu porţia. Mulgeam oleacă de lapte într-o cutie de conserve, îl fierbeam, îl amestecam cu păsatul. Când nu mai puteam de foame, prindeam o oaie şi încercam să mi-o mulg în gură – oile se speriau, mă călcau pe obraz, pe piept, mereu umblam cu vânătăi, ca bătut. (…) Frate-meu venise de la armată gras, rumen. Într-o săptămână s-a învineţit, s-a umflat. Zicea: «Am venit de la o moarte, dau de alta».

(…) „Adunam şi fierbeam buruieni. Făceam din ele un fel de lipii – cam amare, dar mergea. Vecinul Calistru umbla pe dealuri cu un cântar de apă şi prindea ţiştari. îi coceau, îi mâncau. Timofte Săcăreanu avea vacă, dar nu s-a îndurat s-o taie, s-o mănânce şi a murit. S*-au prăpădit atunci Palade, Bostan, Rusu…*

(…) „Ruşii l-au pus prisidate pe unul Gusaric. Era puturosul satului, se dădea la lucru ca piatra la deal. Sărac şi rău. Când venea la el o biată femeie, să-i ceară căruţa satului – rămăsese singura căruţă, când înainte fiecare familie avea măcar una – să-şi ducă bărbatul ori copilul mort de foame la ţintirim, zicea: «Aşteaptă până mâne, să mai moară vreo 5, să facem economie». Câine era, nu om. După ce s-a văzut şef, şi-a îmbrăcat casa cu covoare, ar fi fost în stare să şi-o învălească şi pe dinafară – haine fel de fel, zestre de-a oamenilor pe care tot el i-a pus pe listă de-au înfundat Siberia. Umbla din casă în casă cu pistolul şi cu vreo cinci hăndrălăi ca şi el, îţi bortileau hornul, podeaua, grădina, cu o ţepuşă de fier, să caute ascunzători de pâine. Dacă găsea, nu-ţi lăsa nimic-nimicuţă. Seara trântea beţii cu muzicanţii lui Gavrilă Ţiganu'. Mai avea un obicei: trimitea vorbă la câte unul: «Să taie un cârlan, că deseară venim cu petrecerea la el». Nevastă-sa se îmbăta şi chiuia: «Dac-o fi şi-o fi să fie, / Numai pe-a noastră să fie!»

(…) „Unii se duceau peste Nistru, în Ucraina, după

borhot – la ei îi zicea: jom. Gropile erau adânci de vreo douăzeci de metri. Ai noştri scoteau gunoiul acela, îl puneau pe bucăţi de tablă şi-l coceau. Unii mâncau aşa, crud, până le plesnea stomacul. Alţii cădeau în groapă şi se înecau în umblătoarea aceea.

„(…) Tata a luat un sac de lăicere şi s-a pornit în lume, să le schimbe pe mâncare (…) După vreo două săptămâni am văzut un om negru prăvălit lângă gardul nostru. Mama îl alunga, spunându-i că n-avem nimic de dat. Numai eu l-am simţit: «Lasă-l, mamă, că-i tătuţa». Când miliţia, când hoţii – îi luaseră lăicerele, îl bătuseră…

(…) „Tare se înrăise lumea. Unul Chirică şi-a mâncat copilul. I-au găsit mânuţele în cenuşă. L-au judecat. Dar pe aceia de la Moscova care au făcut foametea? Lor nu le-a cerut nimeni seama.

(…) „Erau mulţi păduchi, ne-am bolnăvit de tif Eu am zăcut o lună, am mâncat mere acre şi am scăpat. Când a venit rândul tatii, s-a dus la spital, la Glingeni. Nu le dădea nicio doftorie, doctorul Bujorski intra în fiecare dimineaţă în salon şi răcnea: «Toţi, cu curu-n sus!» Cel care se întorcea însemna că-i încă viu – cine nu, nu, era gata.

(…) „A doua vară sovietul sătesc ne-a dat grâu de semănat şi un om de pază, să nu mâncăm sămânţa. A fost an bun, s-a făcut grâu… Dar la treierat ne-a luat tot, tot, tot. Atunci, pentru 5 kile din grâul tău, ascuns, te judecau şi-ţi dădeau până la 5 ani.

„Cum a trecut foamea, în *„47, cum au început a ne da cu sila la colhoz şi a ridica iar oamenii pe lumea amară din Siberia. De la noi vreo douăzeci de familii, le-au dus «în etap». Dar asta-i altă poveste…”*

Ion Stici, Văratic, Râşcani

„Când s-a abătut asupra noastră pârjolul foametei, aveam nouă *ani. Tata murise pe front, mama rămăsese cu doi copii şi fiindcă avea 5 hectare, trebuia să deie foarte multă pâne la stat. Îmi aduc aminte cum veneau tot felul de comisii de la sovietul sătesc, să ne ieie pâinea, să ne sechestreze lucrurile. Tovarăşii cu pistoale urcau vitejeşte în pod şi măturau totul, până la ultimul grăunte.*

Presidatele nu se oprea la asta: când intra în ogradă şi vedea o pasăre, o împuşca şi poruncea mamei să o gătească – numai pentru el şi-ai lui. Asta a fost înainte de secetă şi foamete. În anul foametei, eram goi-goluţi, podul, cămara, beciul erau pline de vânt. Ne luaseră totul, totul.

(…) „Pe măsură ce oamenii mureau de foame, deveneau tot mai răi, chiar şi femeile – doar văduvele altfel se purtau, nu ştiu de ce: văduvele – şi erau multe, trei sferturi dintre femeile măritate – se întrajutorau, săracele, ajutau şi pe câte un bătrân, pe copiii rămaşi singuri. Se uneau, se duceau în Ucraina, vindeau lăicere şi aduceau ceva secară, soia, borhot…

(…) „în al doilea an de foamete, ne-a organizat statul, la şcoală, cantină. După aceea s-au lăudat cu marele-ajutor-sovietic: primeam o strachină cu zeamă albastră, nu ştiu ce puneau în ea. Fiindcă eram doi fraţi, aveam dreptul numai la o strachină. Apă chioară. i albastră… Acum scriu în cărţile de istorie cum ne-a ajutat statul sovietic… Dar nimic nu scriu despre faptul că statul, conducerea de la Moscova, ei au provocat foametea la noi, luând la cotă tot-tot-tot, cică să scoată naţionalismul românesc din noi.

(…) „Numai ce ieşisem din foamete şi pe băietanii care mai rămăseseră vii i-au adunat şi i-a trimis la FZU. Nu ştiu ce înseamnă, dar era vorba de ceva meserii. Nicio şcoală de meserii nu mai era la noi, în Moldova – numai la ei, în Ucraina. Cine voia să înveţe meserie trebuia să plece dincolo de Nistru, la străini. Nu de bunăvoie, te lua cu de-a sila, te ducea în Ucraina şi te punea să înveţi numai meseria de miner.

(…)" învăţătorul meu, Chetraru, Dumnezeu să-l ierte: în fiecare zi venea la lecţii cu un pumn-doi de cucoşei de păpuşoi. Cum suna clopoţelul de recreaţie, el lăsa geanta deschisă pe catedră şi ieşea pe-afară – noi ne repezeam la cucoşei…

(…) „Presidatele nostru era nu numai sărac, dar rău, leneş, ciudos. îi plăcea să vadă cum tremurăm toţi de frica lui. El zicea că dă oamenilor două căi: na prava – în Siberia, na leva – la ţintirim. Satul nostru e mic, dar el a

dat pe listă, de deportat în Siberia, întâi în *„40, la prima Ocupaţie, cam 25 familii*; în *„46, 16 familii, dar în "49 peste 30 de familii, de rămăsese satul pustiu…"*

Gheorghe Tătaru, Pojăreni, Ialoveni

*„*În *„46, prin iunie erau păpuşoii până la piept, nanţi, verzi, negri de verzi – şi-atunci n-a mai plouat*. S-*a pus seceta pe doi ani. A scăpat doar grâul, dar puţin*. i-a *venit ordine de la tătuca Stalin să se ia toată pâinea la stat. Eu, invalid, fără văz, fără mâna dreaptă, m-am dus la raion să mă scutească. i m-au scutit*! *Am fost singurul scutit din sat"*.

Mărturii culese de Alexei Vakulovski, publicate în revista *Tiuk*, 2003

*„*Aşa începe foamea: /Te trezeşti dimineaţa viguros, /Apoi începe moleşeala, Apoi începe plictiseala, /Apoi apare pierderea /Puterii raţiunii rapide, /Apoi apare liniştea, / Şi apoi începe groaza".

(Daniil Harms)

*„*Prăjeam câte un pumn de grâu şi ne părea ca mâneam covrigi".

Ludmila Bacalov (n. 1922)

*„Am vândut toate hainele în timpul foametei. Câte am avut mai bune, le-am vândut. Se ducea bărbatul meu în Polonia şi le schimba pe cartofi, pe grâu, pe secară – ce găsea. Am dat şi toate covoarele pe care le-am avut şi le-am mâncat atunci, cu foametea. În primăvară, ultima dată s-a dus Anton în Polonia şi a adus macuc. Puneam păpuşoii la deal cu hârleţul. Puneam un grăunte în pământ şi unul în gură. Era foamete. Aşa am ieşit din foamete, cu macucul cela. Aveam şi vacă, dar nu prea aveam cu ce o hrăni. În primăvară a dus-o mama la bitul Filip, la baltă, şi acolo păştea, că ieşise iarba. Iarna am hrănit-o cu ciocleji, am avut oleacă, şi cu stuf verde – tot din baltă îl adusesem. În timpul foametei nici nu coceam pâine, uitasem cum se coace pâinea. Prăj*eam *câte un pumn de grâu şi ne părea ca mâncam covrigi şi ne miram cum înainte de foamete nici nu ne-a venit prin cap să mâncăm grâu prăjit. Nu ştiam că-i aşa de bun.*

*„Din făina de papură şi o boaghe de făina de grâu făc*eam *geandra, un fel de plămădeală pe care o fierbeam şi o mâncam. Pâine nu aveam din ce face. Mâncam cartofi cu lapte. Muşcam din cartof şi sorbeam o înghiţitură de lapte, era bună mâncarea, nemaipomenit de bună, aşa ni se părea.*

„Odată a făcut mama mămăligă şi am oprit din ea şi pentru băieţi, pentru Valentin şi Gică, căci pe ei îi aveam atunci, să mănânce când s-or întoarce la amiază de la şcoală. Dar a intrat un ţigan în casă, a văzut mămăliga pe soba, a întins mâna şi a luat-o. Mama i-a ieşit în cale şi i-a zis:

„— N-o lua pe toată, lasă şi băieţilor mei o bucată.

„Aşa şi au făcut: au împărţit bucata de mămăligă. Omul acela a mâncat bucata sa, apoi a ieşit din casă. Mai târziu a murit şi el, dar mama era mulţumită că şi-a făcut atunci pomană cu el, nu i-a luat mămăliga de la gură*, i-a dat şi lui o bucată.*

„Odată o femeie mi-a spus:

„— Am tăiat mâţa şi am mâncat-o. Nu mai aveam nimic pe lângă casă şi am hotărât să ne ducem în Polonia, poate găsim acolo ceva de-ale gurii, poate nu murim. S-*au dus şi n-au mai revenit în sat. Ori au rămas acolo să trăiască, ori au murit. Nimeni nu ştie nimic despre ei. Se spune despre unii oameni că le-a venit numai vestea, dar familiei despre care vă povestesc nici vestea nu i-a venit.*

„Să nu credeţi ca pe cei ce plecau în Polonia îi aşteptau câinii cu colaci în coadă. Nici în Polonia aceea, unde o fi fiind ea, nu era rai, îmi spunea bărbatul. Uneori aduceau ceva pâine, iar alteori veneau sărmanii oameni, cei ce plecau acolo, cu mâna goală*. i Anton al meu s-a întors acasă odată cu mâinile în buzunare, că i-a tras din tren sacul cu cartofi, pe care-i adunase acolo. Cu cângile i l-au tras. Trenul mergea prin păduri, oamenii răi îi ieşeau înainte, aruncau cângi de fier legate cu funii, cângile se înfigeau în saci şi săracul om rămânea fără mâncare.* S-*or fi înfipt cângile şi-n oameni, nu zic ba. Multe se întâmplau pe drumuri: mureau, îi ucideau, îi aruncau din trenuri –*

Doamne fereşte! *Chiar eu am văzut o femeie fără picioare – i le tăiase trenul.*

„Noi ne duceam la lucru zi de zi şi mai puneam prin buzunare câte o mână de grâu. Rareori luam, că ne temeam. Iar odată când ne-am întors de la lucru am văzut pe masa din casa noastră o moviliţă de grâu pe care noi n-o adusesem. i i-am întrebat pe băieţi:

„— De unde-i grâul?

„— Au trecut nişte căruţe cu grâu pe lângă casa noastră şi am luat noi din ele câte o cutie, cât am putut, mi-au răspuns ei.

„Atunci am râşnit grăunţele acelea şi am făcut pâine. Pâine adevărată. Dar în rest mâncam mai des geandră, turte din papură, mai rar mămăligă. Da. Am avut noroc de vacă. Ea ne-a scos din foamete. O ruda de-a noastră, Fanasia, avea un băieţel, Costică, dar nu avea cu ce-l hrăni. Ca să nu moară de foame, lucra pe la oameni şi ei o răsplăteau cu ce aveau. Venea şi pe la noi. îi dam din puţinul nostru, că ne era rudă. A ieşit şi ea din foamete. Badea Mihail, fratele ei, era la puşcărie şi ea se ducea să-l vadă. Când se ducea la dânsul, trecea pe la noi şi zicea:

„— Mai dă-mi, Liusea, ce mai ai de mâncare, să-i duc şi lui Mihail, că-i suflet şi el. îi dam. Că îmi era jele. îi dam. Ce? *L-au închis pe Mihail, fiindcă nu împlinise postavca la grâu. Cinci ani i-au dat. Aşa era. N-a avut de unde lua grâu şi a suferit.*

„Tatăl lui Anton, adică socru-meu, repara moara. Avea şi nişte oameni care lucrau la dânsul. îi trebuiau nişte piese la moara aceea şi le-a adus de la oraş. Închinase, cum se vede, puţin vin şi s-a culcat mai devreme, iar oamenii care lucrau la dânsul şi feciorii lui încă stăteau la masă. *Cinci feciori avea. i au auzit pe cineva strigând de la uliţă*:

— *Ţine-ţi câinii, ca să intrăm* în casă.

„Ei au crezut că-i şeful de post şi au potolit câinii. Că şeful de post trecea des pe la casa socrului meu, trecea şi controla. Erau vreo cinci străini cei ce au intrat. Au năvălit în casă şi cereau bani, pâine, îi ameninţau pe cei din casă

cu puştile. Feciorul cel mai mare al socrului meu, fratele lui Anton, s-a repezit la hoţi să le ia puştile, iar bandiţii au stins luminile şi au început să tragă. Oamenii străini, care lucrau la moară, au fugit, iar o fată, din cele care erau la moară, l-a trezit pe socru-meu spunându-i:

„— Scoală, moş Gheorghe, că au intrat nişte bandiţi să vă fure. Vă pradă.

„Iese socru-meu afară, voia să fugă, dar l-au ajuns bandiţii şi l-au împuşcat. i pe feciorul lui l-au împuşcat. Abia venise din armată. Au cotrobăit bandiţii prin beci, prin casă, au luat tot ce au găsit. i în locul celor furate au lăsat doi morţi. Oamenii legii nu i-au mai găsit pe bandiţi. N-au aflat cine au fost ei. Casa socrului meu era în baltă.

„În timpul foametei l-au ucis şi pe Filip Meşteşug, un neam de-al nostru. El trăia la grădină. A fugit acolo, că se temea să nu-l ieie la Sibir. Se gândea ca nu l-or găsi la grădina. Acolo îşi ridicase casă şi trăia în singurătate. Într-o seară aude pe cineva bătând la fereastră şi strigând:

„— Moş Filip! Moş Filip! Dă-ne voie să intrăm, că ne prăpădim. Îngheţăm de frig. Viscoleşte şi nu putem ajunge acasă.

„Era noaptea. El dormea. S-*a trezit din somn şi i-a primit în casă ca pe nişte oameni buni. Cu bunăvoinţă i-a primit. Avea o turtă pe masă moşul şi i-a hrănit pe oaspeţii nepoftiţi cu turta aceea. Au mâncat şi s-au culcat. Iar străinii ce s-au gândit? Să-l ucidă şi să-i ia vaca; avea moşul o văcuţă la casă. Cu drugul de fier cu care priponea uşa i-au tras moşului în cap şi l-au ucis. I-au luat vaca, au tăiat-o şi au mâncat-o, dar nu le-a fost de folos omorul cela, i-au prins şi i-au dus la puşcărie pe ucigăşi. Dar n-au stat ei mult în puşcărie. Un an şi jumătate au stat. I-au iertat, cred, că era foamete şi au socotit ca li să întunecat mintea de foame. Foametea era ucigăşă, nu oamenii. Dar eu mă întreb: aşa să fie? Ce, toţi au omorât oameni? A fost moşul avan, nu zic ba, dar harnic era. A fost şi primar cândva. A fost om cumsecade, şi nu prost. Gospodar a fost. Avea pământ mult, dar îl lucra împreună cu băieţii lui. Avea trei feciori moşul. Înăimea oameni numai la treierat. Cine ştie*

dacă cei ce l-au ucis nu din ură faţă de dânsul l-au ucis. Cine ştie… Foametea a nivelat totul. i i-a iertat.

„Tare îmi plăcea în timpul foametei să mănânc floare de salcâm fiartă în lapte. Când începuse să se coacă orzul, băieţii mei îl luau în mâini şi îl sugeau. Când orzul abia da în frupt. Semănasem orz în harman. Că nouă ajutor în timpul foametei nu ne-au dat. Nimic nu ne-au dat. Cei de la sovietul sătesc dădeau cui voiau ei. Nouă numai de semănat ne-au dat oleacă, în 1947, primăvara. Norocul nostru a fost ca Anton a avut putere şi aducea pâine din Polonia. i vaca ne-a salvat. Fără vacă nu ştiu ce aveam să păţim atunci, în timpul foametei. Dar am trecut-o şi pe asta. Omul harnic e rezistent, putere să ai. i oleacă de noroc”.

A doua mărturie culeasă de Alexei Vakulovski:

„În timpul foametei oamenii nu vorbeau între ei”.

Istina (n. 1919) şi Nicolae Coreţchi (n. 1921)

„Istina Coreţchi: *în 1945 ne-am însurat cu Colea, iar în 1946 nu s-a făcut pâinea. Semănasem noi, dar n-a crescut nici păpuşoiul, nici grâul. Am smuls spicele şi cioclejii cu mâinile. Aveau unde şi unde câte un grăunte. Atunci l-am născut pe Timofei, iar Colea s-a dus în Polonia după mâncare. Aşa ziceau atunci, că se duceau în Polonia, dar de fapt se duceau în Ucraina. A adus Colea oleacă de fasole, puţină secară, le-a lăsat acasă, a mai luat haine, ţoluri, ce mai aveam, şi a plecat iarăşi în Polonia ceea. A adus cartofi, dar îngheţaţi. Că ei nu călătoreau în vagoane, se suiau pe acoperiş şi era vrăjmaş de frig acolo. Ce eram să facem cu cartofii ceia? Trebuia noi să mâncăm şi să mai schimbăm pe fân pentru vacă, că aveam o văcuţă pe care o ţineam în casă cu noi. Ca să nu îngheţe ori să nu ne-o fure cineva. Aşa am iernat până în primăvară. În primăvară ne dădeau câte o bucăţică de pâine şi ieş*eam *pe deal la lucru. Am pus păpuşoii cu sapa. îl luam în braţe pe Timofei, puneam sapa în spinare şi cu un şip de lapte lucram toată ziua. Puneam copilul jos şi făceam cuiburi în pământ nearat. „Ne-am ţinut sufletul, că dacă stăteam acasă, muream. Mai des rămânea acasă mama cu băiatul. Când*

veneam de la lucru, ei ne aşteptau la colţul casei. Le aduceam şi lor câte o fărâmătură de pâine. În 1947 ploua, era cald şi ce am pus în pământ – totul a ieşit şi era aşa de frumos… Toamna am scăpat de foame. Ne era mai uşor. Lapte aveam. Pâine aveam. Ce ne mai trebuia? Am ieşit cu zile, dar prin grele zile am trecut. Poate de atâta şi-a betejit Timofei stomacul, că de mititel a fost chinuit. Lapte aveam, dar altceva… Greu a fost. Nici pe urmă, când am intrat în colhoz, nu ne-a fost uşor. Abia prin 1957 am ţinut un ban în mână, *iar până atunci ne mulţumeam eu te miri ce.*

„Eu scoici n-am prea mâncat. Am încercat o dată, m-am îmbolnăvit şi n-am mai pus scoică-n gura. Vaca ne-a scos din nevoi. Că nici papură, nici ciocleji nu puteam mânca. Am mai ţinut în iarna ceea o oaie şi o găină. Asta ne era toată gospodăria. Atâta aveam. Le dam în casă, *încuiam uşa şi nu ni le-au furat. Am ieşit la iarbă verde cu vaca şi cu găina, iar oaia a ieşit o dată din ogradă şi n-am mai văzut-o.*

„Mâncam şi buruiene. Le amestecam cu lapte, le presuram cu o mână de bulgur şi mâncam. Azi şi vitelor le dăm mâncare mai buna, dar atunci… Atunci în Purcari nişte femei au mâncat doi copii. Rămăseseră copiii fără părinţi: pe tatăl lor l-au dus la puşcărie, iar mama le-a murit de foame. Femeile celea au chemat copiii la dânsele şi i-au mâncat. Le-au găsit mai târziu capetele şi ce a mai rămas din ei. Pe femei le-au dus la puşcărie. Doamne fereşte… Noi am gustat carne de cal. Ni s-a părut bună.

„În timpul foametei oamenii nu vorbeau între ei. Se uitau unul la altul şi mergeau mai departe, dacă nu zăreau în mâna cuiva ceva de mâncare. Abia când începuse să apară pâinea s-a înviorat lumea. Oamenii au început a râde, a glumi.

„Colea a venit odată cu cartofi din Polonia prin Nezavertailovka. Ne-a poruncit prin nişte oameni să-l întâmpinam. Ne-am dus, am trecut Nistrul şi am luat toţi câte un tobultoc de cartofi în spate. Dar erau îngheţaţi cartofii ceia. Aşa i-am mâncat. Ce era să facem? Colea de

*trei ori a fost după hrană. Primăvara aşteptam să fete vaca şi nu-l lăsa*m să *plece, dar el mi-a spus că s-a înţeles cu un om de acolo să-i ducă nişte cârlige. A luat un sac de cârlige şi s-a pornit.* S-*a suit în tren, iar acolo au năvălit nişte bandiţi cu cuţitele şi i-au luat sacul. Credeau,* pesemne, *ca-n sac e zestre. Să fi ştiut că-s nişte beţişoare de viţă-de-vie nu le mai luau cât lumea. Dar aşa… Colea s-a dezbrăcat de izmene (erau noi-nouţe) şi le-a schimbat pe cartofi. Aşa a venit acasă: cu vreo zece kilograme de cartofi în spinare şi cu pielea în pantaloni. Apoi s-a îmbolnăvit şi a zăcut vreo lună de zile. Era slab şi nici nu putea vorbi la un timp. Credeam că-i gata, nu se mai ridică din pat. Se speriase, cum se vede. Văzuse moartea cu ochii. Hoţii ceia puneau cuţitul în pieptul omului, îi luau sacul şi-l aruncau din tren, apoi săreau şi ei, că mergea încet trenul prin locurile celea; aveau, cum se vede, legătura cu maşiniştii. Prin multe am trecut noi, dar am avut zile şi am ajuns azi la 80 de ani. Azi alte griji avem.*

„Nicolae Coreţchi: *Da, de trei ori am fost în Polonia. Ne suiam ori pe acoperişul vagonului, ori ne îngropam în cărbuni. Ca să nu îngheţăm. Îngropam şi sacii în cărbuni, că prin păduri ieşeau tâlharii cu căngile, le legau cu funii de copaci şi le azvârleau în noi. Trăgeau ce le cădea: om, sac – nu se uitau. Eu m-am înţeles cu un om să-i duc nişte cârlige. Ne ştia limba omul acela. M-am pornit cu un sac de cârlige, dar mi le-au furat. Trebuia să nu le pun în sac. Dar când ai s-o tragi – o tragi. Dar tot am ajuns la omul cu care m-am înţeles. Am lucrat puţin timp la el şi m-am pornit spre casă. Dacă mai stăteam acolo vreo trei zile, Timofei avea să moară. Nu aveau nimic de mâncare. Vaca încă nu ne fătase, iar pâinea se terminase toată. Era greu de noi, dar am adus câteva kilograme de cartofi şi ne-am ţinut în viaţă. Da.*

„Istina Coreţchi: *Când ne-a fătat vaca, am scăpat de grija cea mare. Nu mă mai temeam că o să-mi moară copilul. El trăia cu mult mai bine ca noi. Măcar grija hranei nu avea. Venise atunci la noi un cumnat din Olăneşti, s-a uitat cum trăim, iar când s-a dus acasă i-a*

spus surorii mele:

„— Ei n-au cu ce trăi, dar cresc un băiat gros şi voinic!

Cu lapte l-am ţinut. Noi cu lapte numai ne păzeam sufletul, iar pentru băiat era o hrană bună laptele.

*„*Nicolae Coreţchi: *Eu şi cu tata am fost în Polonia, şi cu mama am fost. Mai des aduceam de acolo secară şi cartofi. Chinuri. Ca alde tata trăiau greu. Aveau mulţi copii, dar nu aveau vacă. Nu era bătrân tata, dacă împlinise vreo 45 de ani, dar îl aşteptau acasă o mulţime de guri; trebuia să le hrănească. Eu eram cel mai mare, eram însurat în timpul foametei. Alde tata au trăiit mai mult cu papură, cu scoici, cu ciocleji, cu beţe de răsăritä, cu ierburi, dar i-au ţinut pe toţi ai noştri vii, n-a murit nimeni. Azi toţi îs gospodari, la locul lor.*

*„*Istina Coreţchi: *Atunci nu aveam nici chibrituri. Dacă vedeam că la vreo casă iese fum, ne duceam cu o cutie, împrumutam jăratic şi aprindeam lemnele din soba noastră. Nici săpun nu era. Puneam nişte cenuşă în apă, o fierbeam, făceam leşie şi ne spălam ori spălam hainele cu leşia ceea. Nu era nici sare, nu era nimic. Aşa am trăit câţiva ani. Apoi au început să aducă prin magazine şi săpun, şi sare, şi chibrituri. Puteam cumpăra câte o jumătate de săpun, dar era săpun, nu leşie.*

„Să fi trăit tata, poate nu mai simţeam noi foametea. A fost un om gospodar tata, aveam pământ, aveam de toate, dar munceam ziua întreagă, iar în 1944 l-au arestat ruşii pe tata şi l-au dus la închisoarea din Tighina. Cât a fost mama sănătoasă, se ducea la el cu mâncare, cu bani – cu ce avea. Dar a dat tifosul în noi, a zăcut mama, au zăcut surorile mele, am zăcut eu şi a rămas tata singur în puşcăria ceea. Cine ştie ce mânca, dacă mânca. i-a *murit de foame şi de păduchi, acolo, tata. M-am dus eu cu sora cea mai mare până la Tighina pe jos, că nu mergea nicio căruţă spre oraş, ne-am dus şi l-am găsit pe tata în morgă, am plătit şi l-am îngropat în Tighina pe tata. În cimitirul ista de la marginea oraşului l-am îngropat, apoi ne-am întors acasă. O săptămână am mers încolo şi încoace.*

Acolo zace şi azi tata. Timofei îl chema. Aşa am rămas numai cu mama, dar nu aveam casă, arsese în timpul războiului, şi trăiam la sora mea. Atunci l-am întâlnit pe moşneagul meu; acum e moşneag, dar atunci era un flăcău chipeş. Ne-am întâlnit şi ne-am luat. Trăim împreună până azi. Cinci copii am crescut. i i-am dat la lege pe toţi. Au casele lor, au gospodăria lor, au copiii lor şi nu ne este ruşine de ei. Chiar ne mândrim cu dânşii. Numai foamete să nu fie. Foametea... Foametea poate n-ar fi ucis atâta lume dacă nu ne luau toată pâinea din casă. Munceam zi şi noapte cu Colea, adunam pâinea, iar ei veneau şi ne-o luau. Nu dovedeai bine să hărmăneşti pâinea că veneau şi ţi-o luau toată, dacă nu dovedeai s-o ascunzi. „Mama avea câteva deseatine (1, 20 ha) cu grâu, l-am strâns, l-am adus acasă, dar n-am dovedit sal suim în pod că au venit cei cu luatul şi ne-au poruncit să-l punem în căruţa lor. Mama a zis că grâul nu e al ei, ci al lui Colea. S-*a gândit biata femeie ca nouă au să ne lase, că le-a fi jele de tinereţea noastră. Ai găsit cui să le fie jele! Au luat tot grâul cela. Noi ascunsesem nişte pâine într-un poloboc. Au dat şi de ea, au luat-o, dar l-au târât cu ei şi pe Colea; l-au ţinut închis la Olăneşti trei luni de zile, apoi l-au eliberat, că nu era omul vinovat. Ei pe mama o ţineau de culac şi cum auzea vreo veste rea, sireaca mama se ascundea ani la rând. Când i-au ridicat pe cei văzuţi ca culaci, mama se ascundea la noi, dar au găsit-o şi au luat-o, au închis-o, apoi i-au dat drumul acasă, că nu mai avea ea nimic, numai sufletul; cu ce aveau să se procopsească de la ea? Să fi avut avere, poate o duceau în Siberia. Dar aşa a rămas acasă mama. A trăit la noi până a murit. Din spaima ceea i se trage şi moartea, căci a tras o frică mare, i s-a ridicat tensiunea şi a murit. Am tras noi mari greutăţi.*

„Am muncit. Am muncit, cu călcâiele crăpate lucram, că nu prea aveam încălţăminte şi nici haine. În timpul războiului am ascuns tot ce aveam în vreo şapte locuri. i în pod am ascuns o ladă, şi-n sarai am făcut o groapă, şi-n alte părţi. Dar a ars casa noastră şi a ars şi zestrea. Rămăsese ceva îngropat lângă casă, dar a putrezit şi am

rămas goi. Greu, greu am trăit.

„Iată am ajuns şi la bătrâneţe, dar tot goi suntem. Am adunat ani la rând bani, i-am dus la bancă, dar ni i-au furat şi pe aceia. În loc de o mie de ruble ne-au întors un leu prăpădit. Batjocură. Că noi de moarte îi ţineam, nu pentru baluri. Dar ne-or îngropa copiii. Ce să facă? Or pune mână de la mână şi ne-or îngropa.

„Atunci, în timpul foametei, dacă nu aveam vaca, ne murea băiatul. Timofei e născut atunci, în 1946. Mama zicea:

„— Are să moară băiatul ista.

„— i ce dacă are să moară? îi răspundeam. i eu o să mor. Toţi o să murim.

„Eram sătui de viaţă. Nu ne păsa de nimic. Voiam să scăpăm mai repede de chinuri. Dar a început văcuţa noastră să deie lapte şi am început a prinde la puteri. Ne-am salvat. i Colea venise din străini cu puţină pâine. Mare bucurie aveam atunci. Ţin minte cum odată, în sâmbăta Paştelui, am venit de la deal cu o mână de grăunţe. Semănam atunci grăunţe de păpuşoi în pământ, dar şi la gură duceam. Erau pe câmp multe cutii de conserve goale rămase din timpul războiului şi noi puneam grăunţele în cutiile celea şi le prăjeam la foc. Mâncare gustoasă. Dar le mâncam şi crude. Că nu erau otrăvite. Atunci, în sărbătoarea Paştelui, o mână de grăunţe am mâncat. Trebuia să trăim.

„Timofei Coreţchi (*1946*): *Eu cu fătul vacii am ieşit din foamete, cum mi-au povestit părinţii. Laptele m-a salvat şi astăzi putem sta de vorbă. Creşteam eu, creştea şi viţica ceea. Am ţinut-o la casă mai mult de zece ani, mi se pare. Eu o păşteam. Dar o dată am hrănit-o prea mult, s-a umflat vaca şi murea. Părinţii au fost nevoiţi s-o taie. Au tăiat-o şi au împărţit-o pe suflete, n-am prea înţeles noi multe din carnea ceea. A nimerit la stat. Dar până la nenorocirea ceea ea ne-a fost satul casei. Vreau să vă povestesc ceva şi despre bunica Maria. După cum v-a spus mama, ea a trăit până la moarte cu noi. Eu lucram în Saratov, în Rusia. Mă pornisem după noroc în lume, iar*

bunica nu putea muri fără să mă vadă. Totdeauna întreba dacă n-am venit eu acasă. Când m-am întors acasă, ea m-a văzut, a lăcrimat şi în aceeaşi zi a decedat. Se ţinea pe lumea asta bunica numai cu gândul să mă vadă. Când m-a zărit, nimic n-a mai reţinut-o pe pământ.

„Istina Coreţchi: *Vă povesteam că în ziua de Paşti am mâncat numai o mână de grăunţe. Ne uitam unul la altul şi ne aminteam alte sărbători, dinaintea foametei, când aveam ceva mai mult pe masă decât o mână de grăunţe. A venit atunci la noi o verişoară de-a mea şi ne-a adus o oală de lapte cald şi o hrincă de măligă. Asta ne-a fost masa de sărbători. I-am mulţumit, ne-am înfruptat din bunătăţile aduse, iar dimineaţa am ieşit la lucru. Of, Doamne, Doamne. Mâncam păpuşoi cruzi, aveam dinţi sănătoşi atunci. Păpuşoiul e pâine, nu papură. Ne-am ţinut cum am putut, nu ne-a înghiţit foametea. Trăim şi azi împreună. Am avut zile, dar câţi au murit... Chiar un frate de-al mamei, în 1947, s-a dus la cantină, a mâncat două porţii şi în două zile a murit. După atâta post, era periculos şi să mănânci pe săturate. Nu rezista organismul.*

„Nicolae Coreţchi: *Lucram pe la oameni când am fost în Polonia. Noi paiele le hărmăneam cu caii, dar ei le puneau în snopi şi acopereau casele cu ele. Trăia bine lumea acolo. Aveau cai, vaci, oi, căruţe. Ca şi noi înaintea foametei. Dar grâu n-aveau. îi întrebăm de ce nu se face grâul la ei (şi ne răspundeau că nu dovedeşte să se pârguiască. Pământul lor e nisipos. Dar secara se făcea. Aveau multă secară. Şi mori aveau ca la noi. Am întâlnit acolo un moşneag de 110 ani. Era voinic încă. Fuma, bea rachiu din sfeclă de zahăr, suduia. Ştia limba noastră moşneagul. Făcuse cândva armata la Cetatea Alba, mi se pare ca-n timpul lui Neculai. La noi a făcut armata. Trăiau oamenii. Foametea nu se lăsase peste dânşii. Dar n-a durat zece ani şi a început a veni polonezii ceea la noi după mâncare. Rămăseseră şi ei fără pâine. I-am ajutat. Cum altfel?"*

(nr. 2 *Tiuk* 23001/2002

A treia mărturie culeasă tot de Alexei Vakulovski:

„Chiar şi cel care avea puţină pâine era flămând văzând atâta foamete în jur” – Grigore Moraru (1921)

„Seceta nu e un fenomen rar la noi în Moldova. Încă pe când învăţam la Viişoara, prin anii 1935 – 1939, eram obligaţi să pregătim câte o conferinţă pe diferite teme. Un profesor de-al nostru, un neamţ cu liceul făcut la ruşi şi cu universitatea terminată în Germania, îmi porunci odată:

„— Tu ai să vorbeşti despre secetă!

Biblioteca şcolii din Viişoara era foarte bogată pentru acele timpuri, aşa că am avut de unde aduna informaţii. Mă uimise atunci mai ales faptul că seceta e un fenomen care se repeta după anumite perioade de timp. În unele ţări ea are loc la peste o sută de ani, în altele peste patruzeci, iar la noi ea îşi arată colţii din trei în trei ani. Vă daţi seama? Din trei în trei ani! Şi în anii 1945 – 1946 a fost mare secetă la noi, dar ieşeam, poate cumva, din nevoi, dacă nu ne lua statul toată pâinea. Noi doar am fost în zona frontului. Pământul rămase nelucrat şi, totuşi, n-am fost scutiţi de impozite. Ne-au luat toată pâinea fără nicio cruţare. Rânjind ne-au luat-o. Ne-au măturat podurile. În acea vreme cruntă a murit cam jumătate din populaţia satului nostru. Mânca lumea stele, ciurlani, papură, miez din beţe de răsărită, ciocălăie… Turtele făcute din făină de papură ni se păreau tot aşa de bune ca cele coapte din făină de grâu. Scoicile pe care le adunam din Nistru ni se păreau de frupt, iar peştele era ceva ieşit din comun, era ceva extraordinar. Oamenii care aveau o vacă la casă se socoteau foarte bogaţi. Aşa şi era. Laptele i-a scos pe mulţi din foamete. Aceia care au avut vaci n-au murit. Pe atunci medicii ne recomandau să mâncăm chiar cioroi şi guzgani. Numai să ne salvăm cumva. Mânca lumea grăunţe măcinate fără a le prepara în vreun mod oarecare. Chiar şi cel care avea puţină pâine era flămând văzând atâta foamete în jur. Până în 1946 nimeni la noi în sat nu mânca carne de cal, iar în timpul foametei au dispărut aproape toţi caii. I-au mâncat. După foamete oamenii cu hârleţul puneau păpuşoii în pământ. Săpau pământul tot cu hârleţul. Nu avea cine trage plugul.

Mâncau unii şi câini. Ţenea B., bunăoară, şi fraţii lui rămăseseră fără părinţi. Ca să supravieţuiască, au mâncat câinele.

„Murea lumea. La înmormântare îi mobilizau pe cei mai sănătoşi şi mai voinici. Mai des îl vedeam pe moş Ivănaş Spătaru cărând morţii cu căruţa ori cu sania.

„Lucruri straşnice se înfăptuiau atunci. Căci ce poate fi mai îngrozitor decât sacrificarea copiilor? Un bărbat din Palanca, ori din Tudora, simţi lângă o casă miros de carne prăjită. Intră şi văzu cum unul cu minţile pierdute împinsese un copil în cuptor şi se pregătea să-l mănânce. În satul nostru parcă n-au fost asemenea cazuri, deşi oamenii se umflau de foame şi se stingeau zilnic. Vă puteţi închipui un sat în care nu se aude cântat de cocoş? Straniu, nu?

„Aşa erau Antoneştii noştri în timpul foametei.

„Totuşi lumea a supravieţuit. Mă gândesc uneori că i-a ajutat şi simţul umorului, deşi de multe ori era cam negru acest umor. Mă rog, şi timpurile erau de aceeaşi culoare. Era un dascăl la noi, unul Mihail Ivanovici. Slăbise extraordinar. Avea un cartuz mare şi părea un copil la înfăţişare. Trupul i se făcuse ca un chibrit. L-au văzut rupând şi mâncând ciurlani, iar unul mai din neamul lui Păcală nu se putu reţine şi-l întrebă:

„— Ăştia ţi-s colacii, sfinţia ta?

„Mai erau în sat câţiva fraţi muzicanţi. Ţin minte numai că pe unul îl chema Anton, iar pe altul Ştefănică, o lume îi ştia, la multe nunţi şi cumetrii au făcut veselie. i iată ca unul din ei moare (nu-i ştiu numele) şi l-au îngropat cu tot cu trombon. Au mai adus la groapă câteva trupuri şi un gropar a fost de părere să-i ia instrumentul, dar l-au oprit ceilalţi:

„— Lasă-l, bre: cu ce-o să cânte pe lumea ceea?

„Cine ştie... Poate simţul umorului e artileria noastră grea.

„Dar oamenii nu aşteptau numai mana cerească. Ei acţionau.

Se luptau pentru viaţă. Se duceau în diferite oraşe ca

să schimbe pe mâncare tot ce aveau prin casă, iarna aceea a fost împotriva poporului. Era foarte geroasă. Ca să nu îngheţe cartofii ce le puteau salva viaţa celor apropiaţi, oamenii umpleau sacul cu tuberculi, udau alt sac, mai mare, cu apă şi-l îmbrăcau [îl trăgeau] peste cel plin. Cel ud îngheţa şi păstra producţia o perioadă mai lungă de timp. Ucrainenii se cruceau când vedeau aşa „frigider". Ziceau ca la asemenea „pivniţe" nici nu s-au gândit. Inventau oamenii diferite lucruri, unul mai ingenios ca altul, numai ca să poată supravieţui copiii lor şi ei. Numai cei ingenioşi şi puternici au ieşit din foamete. Restul au pierit, i-au dus cu zile în pământ.

„A fost foamete. O foamete cruntă şi rea. Dacă nu ne-ar fi măturat podurile, n-ar fi murit niciun om. Fiindcă, după cum v-am spus, oamenii noştri sunt deprinşi cu secetele şi ştiu a le învinge. Dar ne-au luat toată pâinea din casă. *Ne-au măturat podurile. Ne-au lăsat cu dinţii la stele…"*

Din vara anului 1947, în documentele găsite, traduse, reproduse, apare un element nou – chiar din titlu:

„Informaţia vice-ministrului ocrotirii sănătăţii al RSS Moldoveneşti N.N. Ejov către Preşedintele consiliului de miniştri al RSSM G.I. Rudi şi secretarul CC. al PC (b) M., N.G. Covali despre spitalizarea bolnavilor de distrofie şi asigurarea întreţinerii lor" (s.m. P.G.).

„În scopul spitalizării bolnavilor de distrofie, conform directivelor consiliului Miniştrilor al RSSM, în luna iulie (1947) în republică funcţionau 10.000 locuri provizorii. Locurile (…) au fost asigurate cu produse alimentare şi asignaţii numai până la 1 august (informaţia poartă data: 27 iunie 1947, n.m. P.G.). *Ţinând cont de numărul mare al bolnavilor de distrofie precum şi de existenţa multor copii ai nimănui (1.800 persoane), a bătrânilor internaţi actualmente pe aceste paturi, se crează imposibilitatea aprovizionării lor, începând cu 1 august".*

Am ajuns şi la asta. Cronologic, începuse demult, însă abia acum autorităţile ruseşti îi spun pe nume. Din informaţia şefului secţiei judeţene Bender (Tighina), A.D.

Mocialov către secretarul CR al PC (b) M., D.K. Bâcikov despre „situaţia” din satul Sălcuţa raionul Căinări:

„Am fost informaţi că locuitoarea C.I., n. 1903, din ţărani chiaburi, analfabetă, foloseşte în alimentaţie carne de om. Controlul faptelor a stabilit: C.I., la data de 18 martie 1947, în timpul odihnei soţului său, C.V., l-a lovit cu toporul în cap, l-a decapitat, carnea a fript-o şi a mâncat-o. Sub arest, la interogatoriu, C.I. a recunoscut că şi-a omorât soţul cu scopul de a-l mânca. Pe lângă aceasta, a recunoscut că în ianuarie 1947 a născut doi copii, dintre care unul mort. împreună cu soţul l-au mâncat pe nou-născutul mort, apoi l-au tăiat şi pe cel de-al doilea, folosindu-l în alimentaţie. În aceiaşi lună au dezgropat, în cimitir, mormintele a 2 copii, de 3 şi 5 ani şi au mâncat cadavrele. După un timp, C.V. (soţul – n.m. P.G.) a invitat la ei în casă o fetiţă de 6 ani, orfană, din satul Zaim, r. Căuşeni, pe numele F., a omorât-o şi împreună cu soţia au mâncat-o”.

Informarea – politico-poliţienească – poartă data de 5 aprilie 1947. Însă şi mai devreme (7 martie) medicii V. Averbuch şi B. Morozov, membri ai comisiei de expertiză medico-judiciară şi psihologică adresează ministerului ocrotirii sănătăţii a RSSM o notă cuprinzând rezultatul studiului în raionul Cangaz, judeţul Cahul. Citez:

„(…) Până la 28 februarie 1947, în raionul Cangaz au fost înregistrate 12 cazuri de necrofagie şi canibalism, cu participarea a 20 persoane, dintre care au fost arestate 13. Dintre cei depistaţi până la 28 februarie 1947, 4 au murit. (…) Cercetării medico-legale şi psihiatrice au fost supuse 9 persoane”.

„Concluzii: (…) în timpul cercetării a ieşit la iveală faptul că nu toate cazurile de necrofagie şi canibalism au fost luate în evidenţă la timp de către organele MAI şi cazurile înregistrate nu reflectă starea reală de lucruri, adică proporţiile mari ale necrofagiei şi canibalismului în acest raion la ora actuală (s.m. P.G.)”.

În sfârşit! Chiar mai târziu (pentru mulţi prea târziu – însă pentru a-i salva pe cei încă în viaţă), se vor lua măsuri

adecvate, se va suprima cauza: *foametea provocată de ruşi*.

Ne-am înşelat. Fiindcă iată ce scriu aceşti doi, totuşi, medici:

„Primele cazuri de necrofagie şi canibalism n-au implicat luarea de măsuri urgente şi nici penalizarea criminalilor şi, în virtutea acestui fapt, elementele de acest tip şi-au format o impresie eronată că asemenea fapte ar rămâne nepedepsite" (s.m. P.G.)

Victimele, acei nefericiţi oameni, ţărani, unii analfabeţi, spoliaţi, înfometaţi de Puterea Centrală de la Moscova – erau „elemente" – care abuzaseră de Puterea Sovietică – cum? „Formându-şi impresia eronată că asemenea fapte ar rămâne nepedepsite"! Care fapte: înfometarea, animalizarea oamenilor, acţiune politică, deliberată a Ruşilor asupra ne-ruşilor, a nesovieticilor? „Fapta", sub pana doctorilor Averbuch şi Morozov: *canibalismul* la care fuseseră împinşi, constrânşi oamenii.

Altă invenţie rusească: pentru a… combate canibalismul, necrofagia, e suficient să-i „lămureşti" pe oameni că nu-i just să se mănânce între ei, iar pe cei care nu ţin seama de avertisment să-i pedepseşti cu severitate! O explicare (medicală) a faptelor:

„Marea majoritate a cazurilor cercetate au fost precedate de o flămânzire îndelungată (15 – 20 zile) şi prezintă o distrofie moderată (majoritatea suferă de distrofie gradul I), o retardare intelectuală evidentă, primitivism psihic şi diminuare a tonusului emoţional (caracteristică distrofiei) până la gradul de apatie. Explicarea comportamentului acestor persoane prin prezenţa unor psihoze clar conturate la momentul săvârşirii crimelor pare a fi imposibilă

Iată ce „consideră" medicii Averbuch şi Morozov:

„În baza expertizării efectuate considerăm că persoanele culpabile nu intră sub incidenţa art. 10 al Codului penal al RSS Ucrainene (iar Codul ucrainean!) *şi trebuie să fie recunoscute responsabile*".

Ce propun cei doi medici, în vederea „eradicării"? în

8 puncte:

„1. Toate persoanele vinovate de săvârşirea unui asemenea gen de crime necesitând tratament antidistrofic, trebuie să fie internate sub pază, în regim de izolare;

„2. Persoanele vinovate de asemenea crime care nu necesită tratament medical să fie supuse unui interogatoriu accelerat şi să fie trase la răspundere, în regim de arestare;

„3. Organele puterii locale să divulge la timp cazurile de necrofagie şi să ia măsuri eficiente de supraveghere a populaţiei, precum şi să amplifice activitatea de informare a organelor MAI în scopul prevenirii lor;

„5. Procuratura şi MAI să explice la faţa locului gravitatea acestor crime;

„6. Să fie asigurate îngroparea la timp, corespunzător exigenţelor stabilite a cadavrelor şi paza cimitirelor;

„7. Reieşind din situaţia materială grea a populaţiei, în special a familiilor cu copii, considerăm oportună spitalizarea obligatorie a tuturor copiilor distrofici de toate gradele şi organizarea unor puncte alimentare pentru toţi ceilalţi copii;

„4. Organele Ministerului Securităţii, în cazul analizării acestui gen de fapte să-şi focalizeze atenţia asupra posibilei agitaţii provocatoare din partea elementelor duşmănoase care-i împing pe indivizii instabili din punct de vedere moral şi psihic la săvârşirea crimelor, în special ţinându-se cont de zona de frontieră a acestui raion (Cahul – nota şi sublinierea mea, P. G);

„8. Să se amplifice activitatea de lămurire a populaţiei despre *caracterul criminal al infracţiunilor şi despre tragerea la răspundere pe care o implică*.

„Comisia medico-legală şi psihiatrică de expertiză, Morozov, Averbuch

La 16 iunie 1947 era transmisă informaţia:

„La 31 mai 1947 în satul Piţuşca raionul Calarăşi, N.O. în vârstă de 8 ani l-a înjunghiat pe fratele său M. de 9 luni, o parte a lui a fiert-o în oală şi, împreună cu sora sa

de 3 ani, au folosit-o în alimentaţie. (…) Când mama O.N. şi fratele B.N. s-au dus la câmp, N. l-a luat din pat pe fratele său M., l-a dus în odaia nelocuită, i-a tăiat capul cu cuţitul, apoi l-a dezmembrat şi l-a fiert în oală, apoi împreună cu surioara de 3 ani au folosit în alimentaţie această carne, lăsând o porţie şi pentru unchiul B., însă în absenţa lui N. surioara a mâncat-o şi pe aceasta".

Să nu se creadă că toţi Românii din Basarabia mâncau carne de om, ci şi alte „alimente" specifice societăţii sovietice – cunoscută ca cea mai bună, cea mai dreaptă, cea mai prosperă societate din lume – raportul din 5 iunie 1947 întocmit de vice-ministrul ocrotirii sănătăţii al RSS Moldoveneşti, Hechtmann, al şefului direcţiei Chişinău, Discalenko şi al medicului neuro-patolog Beidburd – zice:

„Între 1 mai şi 4 iunie a.c. au fost înregistrate 140 cazuri de intoxicaţie cu plante otrăvitoare (troscot, lobodă sălbatică, ridichioară). (…) Toate cazurile prezintă edeme faciale, ale membrelor inferioare, paliditate pronunţată a epidermei mâinilor. Fenomenul ischemiei progresează până la necroză. Durata bolii: 3 – 5 zile.

„Tratamentul a constat în administrarea salolului cu urotropină, cafeină şi lapte dulce.

„Cu populaţia s-au dus convorbiri despre pericolul utilizării în alimentaţie a plantelor otrăvitoare".

Supravieţuitorii vor fi lăudat pre Domnul că n-au fost arestaţi şi condamnaţi, ca cei care „foloseau în alimentaţie" propriii copii.

Iată şi o statistică: „Estimarea populaţiei rurale a RSS Moldoveneşti la data de l ianuarie 1948".

„La 1. ian. 1948 populaţia rurală număra 1.737.000 persoane; 780.500 populaţie masculină, 965.500 feminină. Faţă de începutul anului 1947 populaţia s-a micşorat cu 193.900 oameni – dar faţă de anul 1944, când a început re-Ocupaţia Sovietică? dar faţă de 1940 – înainte de Ocupaţia Sovietică din 28 iunie, când Basarabia număra 2.500.000 de locuitori – adevărat, inclusiv citadinii? – întrebarea mea, retorică – P.G… *Descreşterea populaţiei reprezintă 10 %*

faţă de anul precedent, respectiv 12, 7% sex masculin, 7, 7% la feminin. Cea mai mare mortalitate: grupa de vârsta de 2 ani: 52 %. (…) Dacă în întreg anul 1946 sporul natural constituia minus 477 persoane, pentru anul 1947 el este de minus 100.300 persoane".

Raport al Ministrului Afacerilor Interne din Moldova, Tutuşkin către superiorul său de la Moscova, Kruglov, la 19 decembrie 1946:

„*Ca rezultat al ocupaţiei române şi a secetei anilor 1945 – 46* [n-ar fi fost mai just-bolşeviceşte să nu pomenească nimic de „secetă", doar de „moştenirea ocupaţiei faşiste române"? – n.m. P.G.], *situaţia alimentară a Republicii Moldoveneşti este extrem de grea – mai ales la ţăranii din raioanele Chişinău, Bender, Cahul, şi parţial Orhei şi Bălţi. (…) La 10 decembrie curent printre locuitorii satelor se numărau 30.043 distrofici, din care 18.570 copii. Situaţia pe raioane: Chişinău: 13.717, Bender: 9.301, Cahul: 6.755, Orhei: 920, Bălţi: 50. (…) în sate multe familii zac umflate din pricina malnutriţiei, fără să dispună de un kilogram de pâine.*

„*În satele Baimaclia şi Sălcuţa, raionul Bender, familii întregi – câte 3 – 5 persoane – suferă de edeme provocate de lipsa de albumină, gradul IIşi III. (…) în raionul Leova subnutriţia şi inaniţia au doborât un mare număr de copii de vârstă preşcolară. În urma unui examen medical din 19 localităţi, din totalul copii: 2.101 suferă de subnutriţie 1.113. Aceste cauze au sporit brusc mortalitatea populaţiei: oamenii mor în sate, pe drumuri, în oraşe. În octombrie 1945 au decedat 3.993 persoane, în octombrie 1946: 5.714, iar în comparaţie cu septembrie, în octombrie s-au semnalat cu 1.110 mai multe. (…) în ultimul timp organele de miliţie din Chişinău ridică zilnic de pe străzi 8 – 12 cadavre. În raionul Comrat numai în luna octombrie curent au murit de subnutriţie 269 persoane, inclusiv 115 copii.*

„*(…) Cresc proporţiile vagabondajului. Copiii orfani din sate pornesc la oraşe, în căutarea unei bucăţi de pâine. (…) Numai prin instituţiile specializate ale MAI au trecut,*

în 11 luni, din 1946, 3.411 copii vagabonzi.

„Din cauza dificultăţilor de ordin alimentar s-a intensificat spiritul emigraţionist. În 11 luni au fost arestate în tentativă de trecere în România 189 de persoane, 20 reuşind să treacă graniţa – în total 209. (…) în republică au fost luate în evidenţă peste 100 persoane care intenţionează să fugă în România. Din numărul lor fac parte mulţi ţărani săraci şi mijlocaşi".

„S-a intensificat", nu foamea, ci… „spiritul emigraţionist". Imaginaţia teroristă a Aparatului Represiv Rusesc: nelimitată. „Vinovaţii" puteau fi foarte bine (şi cumplit) pedepsiţi pe loc, în satele şi în oraşele lor, fără a mai fi nevoie de arestare, de anchetare, de transportare, de alimentare – chiar şi în lagărele din Siberia deţinuţii primeau o porţie de ceva. – printr-un ordin de la Moscova:

Confiscarea totalităţii cerealelor de la ţărani.

Rezultatul nu a întârziat să se arate – doar fusese verificat în Ucraina, în 1933 – 34; mijloace: minime. Operaţia: curată, ieftină, eficace: au dispărut câteva sute de mii de duşmani-ai-poporului! (sau milioane, ce contează la un comunism atât de numeros demografic!).

Supravieţuitorii unui astfel de „tratament", cei care priveau de 50 an peste Prut, cu speranţă, au, fost, după „Revoluţia Română" din decembrie 89 respinşi, refulaţi peste graniţă (şi ce graniţă!: cea de pe Prut, dintre „Republica Populară Română" şi provinciile româneşti Basarabia şi Bucovina răpite şi prefăcute în „teritorii sovietice" era mai păzită, mai impenetrabilă decât cea dintre URSS şi China, în timpul războiului de pe Amur, comparabilă doar cu Zidul Berlinului – fără zid din beton), nu doar de tovarăşii Iliescu, Petre Roman, Brucan, Măgurean, Caraman, Năstase şi alţi sovietici-în-civil, ci de cine ar fi crezut: de Tatăl Naţiei, Seniorul C. Coposu şi de ai săi.

Şi de Zoe Condurache-Petru: activista PCR de la Universitatea Bucureşti se străduise – dimpreună cu alt activist: Emil Constantinescu – să-i confecţioneze pe măsură colegului lor, altfel şef al Securităţii, Măgureanu o

catedră de sociologie. Reuşise. De aceea Emil ajunsese preşedinte, iar Zoe consilier personal. Creatura Zoe (/de care nimeni nu are nevoie) va rămâne în inima basarabenilor, ca acea româncă spunând despre românii dintre Prut şi Nistru că sunt„*Românofoni*”!

Au oare Zoe, demna fiică a nedemnului acad. Condurache, ce este ea: măgureanofo (a) nă? Altfel spus: purtătoarea de cuvânt a Securităţii eterne? Dimpreună cu „tighineanul” de tristă amintire Emil Constantinescu?

Iar acum, urmând „Linia Naţională a Ţărănismului Ardelean”, au fost oferiţi, dăruiţi (nici măcar vânduţi!) de aceşti, nu imbecili, ca să aibă circumstanţe atenuante – ci nemernici, în ordinea cronologică a ticăloşiilor lor – îi înşir din nou, ca să nu-şi închipuie că vor fi uitaţi: Iliescu, Roman, Brucan, Voican, Caraman, Constantinescu (fost activist de partid, purtat în zgardă de Securitate), Ciorbea, Năstase, Zoe Petre – fostă-prezentă – viitoare activistă de partid – aceştia doi nu au nici măcar scuza (!) că lucrează pentru KGB, ca fostul ambasador la Paris, cu nume predestinat: Ciauşu, ca Geoană, precum şi nemăsurabilul intelectual Andrei Pleşu, dus în lesă de Organ…

Acestora li se alătură, cum altfel, aiuritorul intelectual (şi el istoric): Ungureanu, cel cu „light rumanian”, limba vorbită de românii cedaţi – pentru a câta oară? – şi de el.

Şi iată – pentru a câta oară? – confirmat, în latura lui adevărată, criminală: mioritismul cu care se tot laudă românii cititori de cărţi puţine/ în schimb, cretine.

Acela care constă în simplu: vinderea de frate.

Şi în uciderea de frate.

Ion Antonescu: înger *sau* demon?

Întrebare vicioasă, rău pusă: oamenii nu pot fi înghesuiţi în o singură categorie din doar două, nu trebuie clasificaţi după legea strâmbătoare a disjunctivului său, nefiind logic nici moral să fie obligaţi a răspunde la somaţia:

«Eşti cu mine *sau* cu el? Dacă eşti cu el, eşti împotriva mea!»

Cu atât mai vârtos în cazul unei personalităţi ca Ion Antonescu. După mai bine de jumătate de veac de la moartea sa prin împuşcare îl putem privi, judeca după o „rotire” în juru-i, alături fiind aşezate faptele rele, faptele mai puţin rele, faptele bune (vor fi fiind şi din acelea, nu?). Nu pentru a i se da lui dreptate ci pentru a se da dreptate adevărului istoric.

Nu am ambiţia de a-i zugrăvi, eu, portretul complet. Îmi lipseşte competenţa istoricului, nu am documentele necesare unei evaluări a omului, a militarului, a conducătorului politic. Mă propun şi de astă dată ca martor.

Unul, firește, parţial: ca basarabean, copil, am trăit, prin memoria mamei şi a consătenilor din Mana: Cedarea (1940), refugiul ratat, întâile „binefaceri” ale regimului bolşevic, începând cu arderea cărţilor tipărite cu „litere faşiste”, sfârşind cu arestarea şi deportarea tatii în Siberia – pentru „deţinere ilegală de drapel naţionalist”, citeşte: tricolor; am trăit, prin memoria devenită a mea, trezită odată cu primele bubuituri de tun dinspre Apus, la Prut – semn că în curând vom fi liberaţi de robia rusească; şi am trăit prin memoria mereu vie (din ce în ce mai vie, pe măsură ce trecea timpul) a tabloului: primii ostaşi români, călări, purtând un drapel de o nesfârşită frumuseţe: „roşu, galben şi albastru este steagul nostru sfânt…” era acelaşi ca drapelul pentru care tata fusese ridicat şi dus de ruşi – în Siberia lor.

Martor (foarte) parţial, pentru că am simţit – şi am scris în amintiri din copilărie, vorba lui A. Oişteanu – în primul rând în cartea Din calidor: dacă nu ar fi existat generalul Antonescu să strige: «Ostaşi, vă ordon: Treceţi Prutul! Zdrobiţi vrăjmaşul de răsărit şi miazănoapte!», noi, românii căzuţi în robia bolşevică – dacă am fi supravieţuit încă o jumătate de veac, poate că am fi apucat. Podul de Flori.

Dar, păstrând proporţiile şi eu ar trebui să fiu privit din faţă, din profil, din trei-sferturi, din spate.

Fiindcă sunt şi martor (mai puţin) parţial: am fost,

dacă nu întâiul român – am să cercetez, să aflu cine m-a devansat – care *a scris, din 1965, în cărţi aşternute pe hârtie în România, editate în*

Occident – prima fiind Ostinato – despre responsabilitatea guvernului român din timpul războiului în deportarea şi masacrarea multor evrei şi ţigani. Am repetat această acuzaţie (sub formă de asumare a culpei comunităţii mele) în însemnările de jurnal de prin 1978 – 1980, publicate la Nemira în 1997; în vederea alegerilor prezidenţiale din 1996, la 21 martie 1995 în Programul prezentat am scris explicit că o comunitate care ţine să fie respectată să înceapă prin a se respecta ea însăşi – cea românească prin asumarea faptelor rele şi a crimelor – printre care cele comise împotriva evreilor şi a ţiganilor.

Cu o astfel de carte de vizită nădăjduiesc din inimă că Volovici-Cunctator, Ed. Reichman, R. Ioanid, Shafir („trivialistul afirmatic", simetricul „negaţionistului trivial": eu fiind acela...), Lavastine, Oişteanu, Andrei Cornea, Ornea, Manea, Codrescu, S. Damian, apoi Paul Schuster, Schlesak, Adameşteanu, Totok, Mihăieş, S. Tănase, D. Pavel, G. Andreescu, Chiva, László Alexandru, Moscovici, Chapier, I. Vianu, Antonesei, Marta Petreu, Andrei Pippidi! – vor binevoi a-mi acorda bilet-de-voie de a vorbi chiar şi eu despre generalul devenit mareşal Ion Antonescu. Atrag atenţia eurobolşevicei Lilly Marcou: dacă ea l-a ridicat în slăvi pe Stalin (pretinzând: „toţi românii întâmpinaseră cu flori Armata Roşie liberatoare la 23 august 1944"), nu a scris nicăiri că eroul său (foarte) preferat avea şi oarecari lipsuri.

Înainte de a mă deda la „un elogiu deşănţat", atrag atenţia încă o dată (nu strică, mai ales când interlocutorii pretind a fi mânuitori ai limbii române) că a-l vorbi *şi* de bine (cu argumente) pe Antonescu nu înseamnă deloc a fi de acord cu *tot* ce a făcut Mareşalul. Nu accept însă diktatul privitor la „ce este-binesă-conţină" şi la „ce este-bine-să-nu-conţină" istoria României trăită şi de mine. Nu ne-au otrăvit prea destul indicaţiile-preţioase ale cvadrigei Ana Pauker-Kişinevski-Răutu-Roller, pentru a nu mai

tremura acum când obraznici ca Shafir, Reichman, Ornea, Voicu, Manea, Cornea, Pippidi, Ashkenazy, Ancel, Neumann, Totok, Oişteanu, R. Ioanid, Volovici, Largnel, Codrescu, Laszlo, Manolescu, Gârbea ridică glasul, ameninţându-ne cu bătaia la palmă pentru. – pentru ce, dacă nu pentru „antisemitism”?; pe acei evrei care scriu adevărul: Vindeleanu, Hâş. Z. Lavi, Minei-Grünberg considerându-i „trădători” trădători ai minciunii? Câtă vreme ne-au ocupat Ruşii, istoria ne-a fost schilodită (cu ajutorul neprecupeţit al „istoricilor” evrei) – acum, că, dragă doamne, suntem liberi, să ne-o mutilăm singuri, din slugărnicie faţă de ucraineni, faţă de unguri, faţă de americani faţă de evrei? Parodiind spusele lui Caragiale din urmă cu peste un veac: „Europa e cu ochii pe noi – ce-o să spună ea, dacă noi „acum zicem în cor, după tremuricii, după dialogoizii liiceni, monfrèrii sebastiánezi şi adameştenele de serviciu de la GDS, prin organele eternilor tovarăşi P. Câmpeanu, Brucan, A. Cornea, Oişteanu, revistele *22*, *Dilema*:

«Europa şi America stau cu ochii pe noi, or să ne bată la palmă dacă nu încheiem tratatul cu Ucraina; dacă nu-l (re) alegem pe Iliescu; dacă nu încetăm de a mai vorbi despre Antonescu; dacă nu renunţăm să vorbim *şi* despre durerile noastre pricinuite de comunişti (nu doar de biciclişti, vorba lui Cosaşu cel foarte distractiv – când e să facă diversiuni), evreii au să ne ia şi oasele, preţăluite la 50 miliarde dolari, nu doar pielea, în acelaşi preţ să introducem în şcoli la cursurile de română, de istorie, de matematică, *materia obligatorie* (altfel «E caz de justiţie!», ne ameninţă ameninţătorii etnici): holocaustul lor, nu şi genocidul comunităţilor noastre, sub bolşevism. În schimb, dacă suntem oameni-de-înţeles şi ne vom ocupa numai şi numai despre suferinţele evreilor, pricinuite de noi, în Ardealul de Nord ocupat de unguri, potrivit directivelor tovarăşului *vostru* Wiesel (cel care minte numai şi numai în numele Americii, în folosul Israelului), atunci vom fi primiţi fără zăbavă în Europa şi în NATO! ba vom căpăta din partea Casei (Albe) şi câte o ţuică. Altfel *se va spune* (*se*

va… cine, spune? Reichman, R. Ioanid, Cornea, Voicu, Volovici, Oişteanu, Shafir, (agitatul agitator electoral al lui Iliescu în 2000, *necititorul textelor pe care le combate cu un curaj nemaiîntâlnit*)?: „Toţi românii sunt ca V.C. Tudor»? (V.C-ul dinainte sau după ce a devenit. semit?)

Dar, pentru Dumnezeu, chiar să fi devenit românii (dimpreună cu altenaţionalitişţii) cei mai cretini dintre pământeni? Credeam că în noiembrie-decembrie 2000 fusese un accident Marea-Alternativă instilată maselor mortăcioase de români paralizaţi de trădarea-vânzarea lui Constantinescu – cea cu isteric-greţoasa diversiune: „Votaţi împotriva dictaturii!” Care dictatură? cea cu care erau speriaţi românii: eventuala, problematica (imposibila, în timpul nostru) dictatură de dreapta?; alegând-votând pentru ne-dictatura de nedreapta, cea a bolşevicului Iliescu? precum şi explicaţia idioată-idiotizatoare: „Decât un xenofob şi un antisemit ca V.C. Tudor, mai bine un orişicâtuşi democrat ca Iliescu”.

„Decât.

— Mai bine”! Iată că spiritul lui Ceauşescu rămăsese veşnic-viu (pe timpul lui diversiunea de stat şi de partid, de altfel tot la Washington, la Departamentul de Stat fabricată – suna: „Adevărat că Ceauşescu este incult, bădăran, îşi înfometează, îşi tiranizează populaţia – *dar* este antisovietic”). Antisovietic.

Ceauşescu! fiindcă decretaseră americanii…

Nimic nu *se* ţine minte (la români) – de pildă:

V.C. Tudor a fost nu doar un securist zelos şi. *Săptămânal*, rămâne un bou xenofob, un juncan antidemocrat şi dimpreună cu naşu-său Eugen Barbu, încă din primele luni ale anului 1990, a alcătuit unitatea MAI istă specializată în diversiuni politice, imaginată şi pusă la treabă de interesaţii Iliescu-Roman-Brucan-Caraman-Măgureanu. Aceşti eterni tovarăşi inventaseră cu mâna lor un „duşman faşist”, de combătut pentru a putea exercita asupra ţării o *teroare securistă de tip NKVD* («KGB-ul: o glumă!», le explica Dracu-şchiop, literatul-komisar Paul Georgescu ucenicilor săi întru morală-literară Breban,

Matei Călinescu, Nichita Stănescu, Dimisianu: «E-he! NKVD-ul era cu totul altceva. – deşi în România ar fi nevoie de o Ceka!»);

Aceiaşi – la care s-au adăugat: Coposu, Constantinescu, Severin, Ciorbea, Zoe Petre, Doina Cornea, Pleşu, Sorin Alexandrescu, G. Andreescu, Andrei Cornea, Adameşteanu, Marta Petreu, Cesereanu – au militat activ pentru încheierea Tratatului cu Ucraina, cel care a consfinţit Tratatul cu Rusia. În virtutea acestor „tratate", România-Trădătorilor – României (pe urma lui Groza) a renunţat – în numele nostru! – la denunţarea Pactului Hitler-Stalin din 23 august 1939; acea România a antiromânilor a renunţat la denunţarea diktatului sovietic din 26 iunie 1940 prin care Basarabia, Bucovina de Nord şi Herţa (şi platoul continental al Mării Negre, cu tot cu Insula Şerpilor) au fost *ocupate fără documente*; a renunţat şi la tezaurul ţării dus la Kremlin în 1917. – iată la ce slujeşte cooptarea României în NATO, dragi copii din ţara asta: la (re) integrarea în Pactul de la Moscova – alături de filoromânii americani, chinezi, israelieni – ce să mai vorbim de iubitorii de români, ruşii.

Că V.C. Tudor este „singurul om politic care a vorbit în gura mare despre durerile românilor din Basarabia şi din Bucovina"? Ei, da, ei şi? A devenit prin asta mai patriot? mai deştept? mai onest? Nu. A interpretat, la virgulă, scenariul securităţii (model: cel jucat în Rusia de Jirinovski, alt „antisemit", de altfel, evreu, ca tot recentul naţionalist). După cum adevărurile rostite *şi de* V.C. Tudor nu au devenit, în mod necesar, neadevăruri.

Trist este că în România piteştizată nesecurişti, nederbedei, persoane aflate, moral (în principiu.), la antipodul „senatorului" – tremură, dârdâie, transpiră, numără pe degete pierderile în caz de pedepsire a lor (pentru curajul nebun de care vor da dovadă într-un viitor extrem de apropiat – dacă.), apoi. tac, grămăjoară; tac sonor, tac asurzitor, tac înţelepţeşte – cum tăcuseră şi sub Ceauşescu (astfel rezistând agriculturaliceşte); cum tăcuseră şi taţii lor: „ca iarba câmpului" – pe vremea lui

Dej; cum tăcuseră, înţelepţi nevoie-mare, stră-strămoşii, cu toţii, de-a lungul şi de-a latul veacurilor de restrişte.

„Adevărurile" rostite, scrise de urdori securiste… Nu doar pentru câteva adevăruri scăpate din greşeală sunt de iertat creaturi ca Pelin, V.C. Tudor, Dan Zamfirescu, Măgureanu, Brucan, Pavel Câmpeanu, Iliescu, Petre Roman, Constantinescu, Năstase, Zoe Petre şi-a ei ceată, istoric din familia-i de colaboraţioniştivoioşi, cu condică, cea care a pretins că basarabenii sunt…" românofoni" din negura veacurilor.

Coposu cel care nu voia, în România *lui*, „încă 4 milioane de minoritari", în ochii săi minoritari fiind românii basarabeni şi bucovineni, nu, doamne-fereşte diviziile de turnători, gurişti, cobzari (adevărat, lipsea Păunescu, însă Ioan Alexandru, Nicolae Balotă şi alţi lingăi ceauşişti erau prezenţi la datorie), de miliţieni, de activişti, de securişti, în frunte cu şogoru-său, Măgureanu – alcătuitorii, sub stindardul său ai „opoziţiei democratice ţărăniste".

Iar în 25 mai 2006 ministrul de externe, komsomoleţul Răzvan Ungureanu a dovedit că este, nu doar un individ fără curaj normal, care tremură doar la gândul că Rusul sau/şi Americanul l-ar putea urechea, dar şi un profund analfabet:

A declarat că limba vorbită de „moldoveni" este „o variantă a limbii române", şi a precizat, viţelul: «un fel de „light Romanian"». Când te gândeşti că şi acest imbecil este. istoric! Să se ia de mână cu Marius Oprea şi cu Stepaniuc de la Chişinău. Aceştia ni sunt. istoricii care fabrică „Istoria Patriei" amputată de Teritoriile furate de ruşi iar acum Doamne-fereşte să rostească numele: Basarabia! Dacă la Oprea şi la Tismăneanu omiterea cu program a Basarabiei şi a Bucovinei de Nord din programul de cercetare a comunismului (sic) poate fi explicată prin abjectcorectitudinea americano-israeliană, prin gura lui Ungureanu urlă ignoranţa pură şi simplă.

Ion Antonescu a fost, a rămas, pentru mine, ca pentru toţi românii basarabeni, bucovineni, herţeni: „Mareşalul dezrobitor".

Amintesc acelor evrei (şi rudelor, prietenilor, consângenilor) salvaţi din ghearele morţii lagărelor naziste din Polonia şi din Cehoslovacia că nimănui nu i-a trecut prin cap să le reproşeze recunoştinţa veşnică purtată faţă de Armata Roşie şi faţă de Stalin (tiran cel puţin tot atât de sângeros ca şi Hitler). Ei bine, şi noi, ne-evreii din Basarabia şi din Bucovina avem dreptul – şi datoria – să păstrăm veşnică recunoştinţă Armatei Române şi generalului Antonescu (devenit mareşal după trecerea Nistrului).

Un lagăr este un lagăr, nu „lagăr al morţii" doar acela în care sunt închişi numai evrei-comunişti, păziţi fiind numai de „gardieni făşişti" – în schimb „aşezământ de reeducare socialistă" cel în care se află, „temporar-fără-termen", doar ne-evrei, doar neco-munişti trimişi acolo de anchetatori, de ofiţeri politici, de procurori, de judecători comunişti – evrei; un om încarcerat este un om umilit, batjocorit, negat, lichidat, nu doar de zvastică, ci (chiar) şi de secere şi ciocan; pe lumea asta, în secolul care a trecut, nu doar evreii au suferit, nu doar ei au murit nevinovaţi, ci, de mirare, nu? şi ne-evreii. Atât că supravieţuitorii evrei ai Holocaustului, după încheierea războiului, au devenit, în ţările ocupate de sovietici, apoi în Israel călăi emeriţi ai *goilor* (precumpănitor nevinovaţi) care le-au căzut în mâini. Şi încă nu au fost convocaţi în faţa Tribunalului Nürnberg îi veghează protectorii-complicii-stăpânii lor: americanii şi ruşii.

Vorbeam de Antonescu şi de imaginea lui în inima mea de copil, de adolescent: un erou. După ce a fost executat, a devenit şi martir.

Erou-martir, Antonescu? Dar nu ştiu ce le făcuse evreilor? Cum de îndrăzneam să pun lauri pe fruntea unui criminal?

Ştiu. Dar mai ştiu:

— Stalin a fost de o mie de ori (numai?) mai criminal decât Antonescu – însă evreii se prefac a nu şti acest adevăr orbitor: în casele lor din Israel, din America, din Franţa păstrează la loc de cinste câte un bust din ghips

autentic-garantat al Tatălui Popoarelor; alţii au pe pereţi fotografii ale lui Trotski iar dacă vizitatorul ne-evreu, necomunist, ba este chiar originar din Europa de Est, se miră, gazda se miră de mirarea lui, explicând cu neruşinare Istoria Contemporană astfel:

«*Dar Trotski a fost împotriva lui Stalin şi a stalinismului*!»;

— Horthy s-a purtat mult mai „sever” (citeşte: sângeros) faţă de nemaghiari: români, slovaci, ruteni, sârbi – dar faţă de evrei? Totuşi a fost reabilitat şi reînhumat cu funeraliile naţionale. Englezii şi Americanii nu l-au dat pe mâna aliaţilor lor, Ruşii, nu l-au trimis în faţa Tribunalului de la Nürnberg, nici în a plutonului de execuţie ca pe Antoneşti, l-au ocrotit într-un castel din Germania, apoi au vegheat la „mutarea” sa în Portugalia, unde a murit în tihnă, fără a fi fost hăituit de vreun Simon Wiesenthal – român ori sârb, deşi germanofil… – dacă era în slujba englezilor, ceea ce nu nu s-a întâmplat cu anglofilul Antonescu, aflat în slujba României; „istoricii” evrei tratează nesfârşit de hazliu (dacă nu ar fi crâncen de grav) persecutarea şi a evreilor în Ungaria de după 30 august 1940: cum dau cu nasul de această *dată* (*30 august 1940*), cum sar în grădina vecinului român, explicând că… legionarii i-au trimis la Auschwitz pe evrei (inclusiv pe cei deveniţi cetăţeni maghiari);

— Sharon *este* cel puţin tot atât de criminal ca şi Antonescu. Când contabilii de cadavre ne vor comunica, în sfârşit, câţi evrei au fost ucişi din ordinul lui Antonescu şi vom compara cifra victimelor lui cu cifra neevreilor victime ale lui Sharon (inclusiv miile de masacraţi din lagărele din Libanul ocupat de Israel – când Sharon se întorsese cu spatele, ca să nu vadă ce le fac falangiştii creştini păleşti nienilor refugiaţi, el fiind, nu-i aşa, o persoană sensibilă, miloasă, care nu suportă sângele.) – atunci vom mai sta de vorbă; cu cifrele în faţă.

La întrebarea idioată (dacă nu ştiu ce le-a făcut Antonescu evreilor) aş putea da un răspuns pe măsură, adică tot atât de idiot:

«Ştiţi, atunci eram prea mic, sunt născut în octombrie 1935, faceţi calculul, dragi tovarăşi de alte naţionalităţi şi români getbegetnici ca Pippidi, Giurescu, Theodorescu, Adameşteanu, G. Andreescu (filosof al disidenţei la român), Totok, Laszlo, Petreu: nu împlinisem şase ani – ce ştie un copil la acea vârstă? Apoi, ce: eu cu mâna mea i-am omorât?!»

A „încă nu aveam şase ani, dar ştiam:

A., A v*1* * /\ < /\ I /V *întâi noua*, *ne-evreilor* ni se întâmplase ceva urât, ceva rău: fusesem ocupaţi de bolşevici – cu tot ce însemna ocupaţia bolşevică, cea care pe mine mă lăsase fără tată; *apoi evreilor* li se întâmplase ceva rău – îi auzisem pe oamenii din sat:

«. La târg, la Orhei, i-o-mpuşcat armata pe mulţi – n-am văzut cu ochii mei, mi-a spus un cumătru".

«. Eu am văzut la Teleneşti. Nu cum i-o-mpuşcat, dar i-am văzut morţi. Erau mulţi, săracii.»

«. Un văr mi-a spus că la Nistru. Acolo-i prăpăd cu jâdanii. Se zice că-i arde. îi pune stivă ca lemnele de ster şi-i arde.»

Aceste vorbe, imaginile create de ele mi-au rămas pentru totdeauna. Cu atât mai terifiante, cu cât nu aveau legătură cu nimic din ceea ce ştiam (şi doar apucasem să aflu multe, până la acea vârstă). De pildă nu făceam legătură între „jâdanii" omorâţi şi arşi şi Avrum al nostru, care ţinea dugheană în sat (şi dispăruse, fugise peste Nistru încă de când se instalase pe imaş artileria antiaeriană a ruşilor şi înainte ca mama şi cu mine să pornim „în refugiu", în pădurea Manei, apoi în Camencea). Până atunci nu auzisem calificativul „jâdan"; lui Avrum i se spunea „Avrum" şi „dughenarul". Când am întrebat-o pe mama care le ştia pe toate, nu doar ca învăţătoare, ci ca mamă, ce-i acela „jâdan" (era în plin cules de soldaţi căzuţi pe câmpul dinspre Orhei – foarte mulţi ruşi, mulţi români şi unu-doi germani – şi de îngropat în nou-nouţul cimitir-al-eroilor de lângă biserică) a răspuns:

«Şeful celor care au ars cărţile şi l-au arestat pe tata şi l-au dus în Siberia – acela era jâdan».

Astfel am înţeles: „jâdan” este om-răul care arde cărţile noastre, româneşti, îi ridică pe taţii noştri şi-i duce în Siberia.

Cu această „concepţie” am rămas până târziu, în adolescenţă: la internatul Liceului Gheorghe Lazăr din Sibiu, un prieten mai mare, tot basarabean – pierduse vreo trei ani cu *refugiile* – mi-a spus că „jâdanii” omorâţi şi arşi pe malurile Nistrului nu erau aceiaşi care arseseră cărţi şi ridicaseră taţi pentru Siberia; adevăraţii vinovaţi, ştiind ce blestemăţii făcuseră şi ce-i aşteaptă dacă pun Românii mâna pe ei, o tuliseră cu Armata lor, Roşie, scăpaseră… Am întrebat: dacă oamenii aceia erau nevinovaţi, de ce fuseseră ucişi? Colegul mi-a răspuns cam aşa:

«Când eram mititel şi mă bătea mama pentru vreo poznă, de durere şi de mânie, luam la bătaie mâţa; când un vecin al nostru afla că iar l-a înşelat nevasta, scotea calul în ogradă şi-l bătea cu parul.»

«Dar de ce?» am întrebat.

Colegul a mormăit ceva despre „prostia omenească”.

Aş fi putut cere lămuriri la cei doi colegi de clasă, evrei. Nu am făcut-o: erau prea antipatici, prea distanţi, prea bine îmbrăcaţi, prea nu ştiau româneşte, nici ungureşte, limba lor declarat-maternă (dar şoşoteau în ruseşte), prea aveau bani de buzunar, încât puteau să comande prăjituri din cofetării, nu din piaţă, unde să ceară ca noi, internii, de-un-leu-bomboane; prea erau bine hrăniţi, prea nesimţiţi în recreaţia-mare, când cei care aduseseră de-acasă câte o felie de pâine cu ceva o împărţeau cu cei care nu aveau de unde aduce, dacă erau interni, iar ei doi desfăşurau pe bancă, în văzul întregii clase, şervete frumos colorate şi începeau să întindă şi să dezvelească din hârtii minunat unse pui fript şi peşte fript şi costiţă friptă – să înnebuneşti de ură de clasă, ba chiar şi de rasă!

Oricum, nu am făcut legătura între Antonescu şi evreii ucişi, arşi. Nici când, la Universitate, conferenţiarul de marxism-stalinism Radu Florian, înfuriat de cine ştie cine (de nimeni, doar de sine şi de propria-i isterie, ţinea

curs, nu seminar, ca să dialogheze cu careva) a spus că el este unul din supravieţuitorii Trenului Morţii şi că „există documente: trenul a plecat de la Iaşi din ordinul lui Antonescu personal, el comanda atunci represiunea”. Bineînţeles nu l-am crezut (umbla vorba printre studenţi, în 195456: pe Radu Florian să nu-l crezi nici când, uneori, păcătuind, spune adevărul – dacă preda stalinismul!): din păcate, Trenul Morţii existase, provocase multe victime iar victimele – ştiam de la colegul meu basarabean: sunt totdeauna sau devin nevinovate, dar că Antonescu ar fi comandat (personal!) trenul… când el avea, atunci, altă treabă: să comande Armata, doar eram în plin război, nu?

Abia în închisoare (din 1956) am aflat – a, nu de la poliţişti, jandarmi, siguranţişti, ci de la militari (să fi participat la execuţii şi ei? nu cred: nu ar mai fi fost colegi de celulă cu mine, ori nu ar mai fi fost în viaţă.). Cei mai mulţi dintre ofiţerii cunoscuţi la Jilava, la Gherla, în domiciliu obligatoriu la Lăţeşti erau – şi rămăseseră – în ciuda prizonieratului la ruşi, a puşcăriei la români – oameni de caracter, patrioţi, cu judecată limpede, dreaptă. În legătură cu trecerea Nistrului ziceau în primul moment că fusese o greşeală, nu trebuia; în al doilea că fusese (trecerea) o necesitate strategică şi îl evocau-citau pe Clausewitz.

Despre responsabilitatea lui Antonescu în deportarea şi masacrarea evreilor şi a ţiganilor. – ajunşi aici îşi pierdeau calmul, unii chiar judecata în disculparea Mareşalului şi aruncarea vinei pe alţii: „Porcul de Hitler l-a obligat sa.”; „Curva de Veturia Goga, ibovnica lui Groza, spioana englezilor şi a ruşilor, ea l-a împins, prin Miţa, ca să mai poată fura ceva piane şi tablouri de maeştri”. – ba unul, ignorant al timpului istoric, ştia „precis, de la un cumnat” că pe Antonescu îl împinsese în păcat şi în crimă, nu Miţa, ei. Lupeasca!

A fost lung pentru mine drumul cunoaşterii, al acceptării adevărului. Însă odată aflat (din surse numai orale, nu aveam cum ajunge la documente scrise), l-am asumat; mi-am asumat trecutul *nostru*, l-am făcut şi *al*

meu. Tata (care nu cunoscuse mersul evenimentelor: fusese arestat de NKVD în ianuarie 1941 şi, după „o scurtă plimblare la eschimoşi", aproape numaidecât pornisem în refugiu – în partea opusă), deşi vedea în toate catastrofele politice *şi* naturale «mâna rusului – ascultă-mă pe mine!», îi purta lui Hitler o ură neîmpăcată: «Hitler a vândut lui Stalin Karelia, Ţările Baltice, Polonia Orientală, Basarabia – ascultă-mă pe mine!», egalată doar de cea nutrită pentru Stalin; vinovăţia României faţă de evrei, de ţigani el o extindea şi la refugiaţii noştri, basarabenii şi bucovinenii daţi pe mâna ruşilor, în 1944, 1945 (ca fratele mamei, Niculae Popescu din Chiştelniţa) – şi zicea, în chip de concluzie resemnată:

«Asta ni-i istoria, o luăm în spinare ca pe-o cruce şi ne-o ducem.».

Aşa am făcut: mi-am asumat-o; mi-o duc.

Evident, am intrat în conflict cu românii-verzi I. Raţiu, Blandiana, Manolescu, Liiceanu, Coposu – ei susţineau sus şi tare că poporul român („cel omenos") nu a încălcat vreodată teritorii străine. Dacă este vorba despre asta, să vorbim: numai în prima jumătate a secolului al XX-lea, omenosul nostru popor încălcase teritorii străine de 4 (patru) ori: în 1913 când a intrat în Bulgaria învinsă; în 1919, când a intrat în Ungaria învinsă; în 1941 când a trecut Nistrul şi a intrat în Rusia; în 1944 – 45 când, trecând Tisa a intrat în Ungaria (şi în Cehoslovacia) … Am fost în conflict şi cu alţi români (sau cu aceiaşi), după ce am scris în 1980 – 81 ce am scris despre vinovăţia noastră, a Românilor, de crimele ale căror victime au fost evreii şi ţiganii (însă primele volume de Jurnal au fost editate abia în 1997, deci după acea declaraţie, din martie 1995: Programul amintit).

Întru „reciprocitate" aştept (demultişor) să mi se indice un singur pasaj, o singură frază, o singură propoziţiune – măcar de compasiune, dacă nu de asumare a vinovăţiei – pentru umilirea, maltratarea, răpirea românilor, militari, civili în retragerea din săptămâna Roşie (28 iunie-3 iulie 1940), precum şi pentru arestările,

deportările, torturile, asasinatele, distrugerile materiale, coautori: auxiliarii zeloşi ai bolşevicilor ocupanţi ai Basarabiei şi Bucovinei de Nord: evreii – scrise şi publicate în revistele *Dilema* şi *22* 2) de vîşinskii zilelor noastre: Volovici, Shafir, R. Ioanid, Manea, Reichmann, A. Cornea, Ashkenazy, Voicu, Neumann, Codrescu, I. Vianu, Al. Florian, Oişteanu, Tismăneanu – şi ei basarabeni prin părinţi, ca şi Mihail Bruhis, ca şi Gr. Vindeleanu. Iar dacă aceştia vor explica: «Nu mă consider vinovat, pentru atunci – 1940 – 41 – m-am născut după aceea.», îi voi trimite lângă simetricul lor, fostul ceauşist, actualul ţărănoist Alex Ştefănescu.

În continuare portretul (subiectiv) al lui Ion Antonescu:

În anii petrecuţi în domiciliu obligatoriu în Satul-Nou Lăţeşti, Feteşti (care nu mai există de multă vreme, Securitatea l-a arat prin 1970 şi a plantat vie) am stabilit un „clasament" al oamenilor în funcţie de sentimentele faţă de el.

S-a întâmplat să fiu vecin cu Maria Antonescu, „Mareşaleasa". împreună cu alţi studenţi deoişti i-am dus – pe bicicletă – apă (o problemă în Bărăgan), tulpini de floarea soarelui, coceni de porumb pentru foc. Am participat chiar şi la un „complot" având scopul de a o ajuta să mănânce în fiecare zi, ceea ce, altfel, nu se întâmpla. Făcuse multă închisoare: din august 1944 până în 1946 în URSS; trecuse prin Văcăreşti; în 1958 fusese „liberată", „cu-fără-termen" în domiciliu obligatoriu. Eu am fost adus la Lăţeşti în noiembrie 1958, la trei luni după re-re-re-arestarea tuturor legionarilor (aflaţi în d.o.), am găsit-o pe Maria Antonescu acolo şi am constatat că era terorizată, mai puţin de miliţieni şi de securişti, cât de legionari, colegi de suferinţă şi „consăteni" însă care nu mai erau prezenţi, fuseseră re-internaţi... Ei nu o agresaseră cu adevărat, însă o ameninţaseră: la noapte, pe-ntuneric (şi era un întuneric, în Bărăgan, când cerul era înnorat.), au să-i facă/dreagă, Căţelei Câinelui Roşu! Dispariţia din sat a legionarilor, în august 1958, nu o

liniştise pe biata Mareşaleasă; rămăsese convinsă că, de oriunde ar fi, legionarii au să vină, noaptea, au s-o pună la cazne, au s-o omoare, pentru că Mareşalul îi zdrobise la Rebeliune.

În fruntea listei celor care îl urau pe Antonescu îi pun, fireşte, pe evrei. Numai că în satul nostru, unul din cele vreo 25 Sate-Noi M.A.I. şi care, singur, aduna în jur de 800 de foşti deţinuţi politici, erau doar doi: Frieda Lacaze, spioană britanică şi Ancel Gruber din Cernăuţi care, la Auschwitz, va fi făcut ceva foarte urât-grav împotriva propriilor coreligionari (fusese kapo? lucrase la cuptoare?

— Dumnezeu să ştie, Gruber nu sufla un cuvânt), dacă după război fusese condamnat la moarte, apoi la viaţă, însă fusese liberat (în d.o., se înţelege) după 12 ani şi jumătate. Nici Frieda Lacaze nici Gruber nu-şi făceau cunoscute sentimentele faţă de Antonescu.

Imediat după evrei, cei care îl urau de moarte pe Mareşal erau legionarii – am spus motivul; după ei – pauză; apoi puteau fi numiţi politicienii: ei îl dispreţuiau pe Antonescu, îl tratau de Moş Teacă, de militar rigid, lipsit de supleţe (aşa!), mărginit, catastrofal om politic, mai severi fiind social-democraţii şi liberalii, mai puţin ţărăniştii; veneau apoi regaliştii (sau „mihăiştii”) – foarte mulţi studenţi şi elevi: nu-l urau pe Mareşal, dar suferiseră din pricina tratamentului la care îl supusese Conducătorul Statului pe Regele României, Mihai I-ul.

Oamenii simpli, meseriaşi mai puţini, ţărani mai mulţi – păstraseră despre Mareşal bune impresii: ziceau că fusese un om sever, însă drept, nu făcuse vreun compromis în politică, nicio afacere, nicio escrocherie, nicio trădare. Trecerea Nistrului, continuarea războiului alături de Hitler nu găsea aprobare deschisă, însă Antonescu era preţuit pentru că nu-şi călcase cuvântul dat: «Un român de-al nostru să se ţină de cuvânt? să nu-şi trădeze tovarăşul de drum? – îţi dai seama”.

Când venea vorba de evrei, după un oftat, după două oftaturi, din cap, încuviinţau că, da, aşa fusese, însă din gură: «Dar ei, cu un an *înainte*, în timpul retragerii din

iunie-iulie ”40? Nu le făcusem nimic până atunci şi în plus aveam mâinile legate de ordinul strict: să nu opunem rezistenţă, ca să nu pretindă

…A”, ruşii că i-am provocat… Însă nu militarii ruşi ne-au atacat, nu ei ne-au batjocorit, ci ovreii civili – femeile şi copiii lor azvârleau cu murdării şi cu pietre în noi şi ne făceau criminali, faşâşti, exploatatori, bandiţi.»

Îl venerau pe Antonescu basarabenii şi bucovinenii, liberaţii de raiul bolşevic. Ardelenii: „nu prea” (în fapt: deloc) – de înţeles: Mareşalul nu era ardelean (ca Groza!) deci, spre deosebire de Pătru Bumbac („care-o adus groaza din Rusia.”), nu liberase, el cu mâna lui, Ardealul Sfânt – şi Sânjeros.

Cu cine dintre protagoniştii învinşi ai celui de al Doilea Război Mondial se poate compara Antonescu – prin destin?

— Hitler s-a sinucis;

— Mussolini a fost împuşcat de partizanii comunişti;

— Mannerheim, deşi îi bătuse pe bolşevici încă din 1918 şi devenise regent al Finlandei; deşi în prima parte a războiului ruso-finlandez (1939 – 1940), conducând armata naţională, le-a administrat Ruşilor o severă şi ruşinătoare corecţie; deşi fusese şi el aliat al lui Hitler, nu a fost judecat, condamnat, executat ca „trădător al poporului finlandez”, ba în 1944 a fost ales preşedinte al Republicii Finlanda (şi a rămas până în 1946).

Cu Horthy: nu – din multe motive, primul fiind acesta: nu te compari cu un amiral al unei ţări fără ieşire la mare, fără flotă.

O oarecare apropiere poate fi făcută de Mannerheim: ambii militari de profesie, ambii patrioţi, deci anticomunişti, deci antiruşi. Deosebirea va fi: Mannerheim se opusese cu armele agresiunii, Antonescu nu (nici nu avea cum, în momentul ultimatumului şi al Cedării nu era la afaceri – din contra: arestat de Carol al II-lea, tocmai pentru că ceruse audienţă şi protestase împotriva acceptării ciuntirii ţării).

Urmarea: deşi din tabăra lui Hitler şi el, Mannerheim

nu a avut de suferit (să nu fi fost persecutaţi evreii în Finlanda?), nici ţara sa nu a fost ocupată de ruşi, doar „finlandizată”;

Deşi în tabăra lui Hitler, Horthy nu a fost supărat nici de Aliaţi, nici de evrei – *oare de ce*?

În schimb Antonescu a fost arestat de rege, predat Sovieticilor; toţi ai săi, militari, civili au fost anchetaţi la Moscova, judecaţi la Bucureşti de tribunale militare – sovietice – condamnaţi după indicaţiile-preţioase ale ruşilor, iar cei mai importanţi dintre ei după „Procesul Marii Trădări Naţionale”: executaţi. Învingătorii fac „dreptatea”, scriu ei istoria, rusul însă nu poate fi rus dacă nu este şi nesimţit şi mincinos: de ce a impus românilor un proces al „Trădării Naţionale” – şi nu, de pildă, unul „pentru crime de război”? Pe cine trădaseră românii?: pe nemţi, nu pe ruşi. Rusul însă impusese neadevărul: „Românii care luptaseră împotriva ruşilor îi trădaseră pe… români”. (îi vor fi judecat şi pe nemţi într-un Proces al Trădării Germaniei?).

Să fi avut România alt destin decât Finlanda doar din pricina persecutării evreilor (despre ţigani se va fi amintit, la Nürnberg?), sau/şi pentru că românii nu răspunseseră cu forţa forţei, nu-şi asumaseră riscul de a fi învinşi în luptă, rezistând – ca finlandezii?

Protestele zgomotoase ale evreilor împotriva „reabilitării” lui Antonescu sunt excesive, insolente. Şi parţiale: au protestat ei cumva şi împotriva, nu doar a reabilitării, dar măcar a necondamnării lui Horthy? – reuşiseră Wieselii încă o murdară manevră: trecerea vinei de epurare etnică ordonată de Horthy în octombrie 1940, în primul moment asupra lui Szalasy, „înlocuitorul” lui în 1944, iar după război, în „istoriografia” Ungariei imaculate asupra”. legionarilor lui Antonescu”?; au protestat evreii împotriva necondamnării lui Stalin, fratele geamăn al lui Hitler – în Rusia, în Israel? – unde îl interzic de pildă pe Wagner dar nu şi pe Hans Eisler; pe Céline, un spurcat la gura condeiului, dar nu şi pe de pildă, Ehrenburg, aţâţător la crime de masă: „Nu este ostaş sovietic acela care nu-i

ucide pe toţi nemţii capturaţi! Nu este ostaş sovietic acela care nu violează toate nemţoaicele capturate? De ce? Dar e limpede: nu contează *relele făcute* de X, Y, Z – Eisler, Chagall, Ehrenburg, ei *fuseseră*. evrei, deci Marele Rabin îi absolvea din principiu de toate păcatele bolşevismului criminal.

Tună şi fulgeră împotriva unui găinaţ, unui *nimic* tot de ei inventat, de ei folosit ca V.C. Tudor, pentru ca boii de români, în fruntea lor: vacile tricolore, să se sperie că nu vor fi primiţi în Europa, în NATO şi să-l voteze pe tovarăşul Iliescu (NKVD-ist notoriu, însă acceptat de americani – ca şi Putin, Kwasniewski, Miller, Medgyesy – pe ei interesându-i fidelitatea faţă de ei, americanii, a călăilor, nu „dosarul de călăi, de criminali împotriva omenirii" al ne-americanilor), dar, Doamne fereşte să-i atingă măcar cu o floare pe Pavel Câmpeanu, pe Crohmălniceanu, pe Paul Cornea, pe Ion Ianoşi, pe Cosaşu, pe Florian tatăl şi fiul, pe Tertulian – ca să nu mai vorbim de o creatură ca Ariel Sharon, criminal de război!;

Scormonesc în secolul al XIX-lea românesc, îi aleg pe Haşdeu, pe Kogălniceanu [amândoi basarabeni, al doilea prin strămoş, trăitor pe Cogâlnic, prin mamă, de la Cetatea Albă: fiind la afaceri, s-a opus atunci când evreii, prin Alianţa Israelită Universală, au încercat să ne impună modificarea Constituţiei – au şi reuşit în 1878: recunoaşterea independenţei României în schimbul (!) acceptării ca cetăţeni români a evreilor apatrizi, intraţi clandestin în ţară; nu l-au iertat niciodată evreii pe Kogălniceanu, mai ales pentru Discursul solemn de la Academie, din 1891, intitulat: „Dezrobirea *ţiganilor*, ştergerea privilegiilor *boiereşti*, emanciparea *ţăranilor*", dar pentru vreun discurs despre... autoemanciparea *evreilor* prin şantajul de la Berlin] – şi îi pun, cu zarvă, la stâlpul „antisemitismului" că tot fuseseră ei mari; îl ciopârţesc editorial, îl interzic pe Eminescu (ca între bolşevici de viţă veche, la cererea formulată limpede către tovarăşul nostru de veacuri Leonte Răutu din partea nu mai puţin a tovarăşului rabin Rosen, monument de

înţelepciune şi de moralitate – de altfel prieten-protector al găsitorilor peste noapte ai iudaităţii curate, precum literaţii Crohmălniceanu, Norman Manea, Cosaşu, Wald), nu degeaba se spune: „Opera lui Eminescu, sub comunişti, a fost alcătută din cele câteva zeci de pagini încă neinterzise de tovarăşii Pauker-Chişinevski-Răutu-Rosen” însă nu acceptă în ruptul capului că – de-o pildă – uriaşul Chagall fusese komisar bolşevic, pur şi dur, la cultură; că marele Meyerhold repeta Shakespeare cu revolverul pe masă, ameninţându-i pe actori cu împuşcarea; că Ehrenburg a fost o imensă târâtură – iar bietul Leonea Bronstein-Trotski, cel asasinat în 1940 din ordinul lui Stalin fusese creatorul, în 1918, al Armatei Roşii, iar până în 1927 un asasin-bolşevic (pleonasm acceptat): ce a făcut Armata Roşie, creaţia sa, în războiul civil, împotriva populaţiei de rând, a intelectualilor, a clerului, a elitelor ruseşti, neînarmate?; ce le-a făcut el, cu mâna lui, marinarilor de la Kronstadt?

…Cotrobăiesc în hârtiile din 1937 ale lui Eliade, Cioran, Ionesco, de când au murit îi vânează ca „fasişti” (aşa pronunţă bolşevicii francezi cuvântul, altfel îl scriu, totuşi, corect – atunci când semnează: Lucien Goldmannn, J.P. Enthoven, B-H. Lévy, Tertulian, Dubuisson, Lavastine, Nicolas Weil, Isac Chiva 1), Reichmann, Lilly Marcou, Chapier, cei din clanul Moscovici); îl „prepară”, îl împăiază pe Sebastián, mutilându-i, aranjându-i Jurnal-ul (ca din întâmplare – ce întâmplare!: taina ei era cât pe ce să fie. destăinuită de Volovici lui Dan Petrescu, în 1997, însă a rămas până azi întăinuită), îl fac pe diarist să nu fi consemnat perioada iunie-decembrie 1940 – oare de ce?: ca să cânte Aria Acuzării cvasitotalităţii marilor intelectuali români dinainte de cel de al doilea război mondial); merg până la a-l introduce pe Eugène Ionesco în „lotul faşiştilor”, pentru că fusese prieten cu foştii săi adversari de opinii politice – însă doamne fereşte să te atingi de evreii care, nu numai că au scris pagini de nesfârşită ruşine, fluvii de laude lui Stalin, partidului, cincinalului, Canalului, colhozizării dar au fost autori de

„măsuri” politice, poliţieneşti, criminale de pe urma cărora au pătimit *toţi locuitorii României* şi câteva generaţii au fost analfabetizate după programul sovietic:

Ana Pauker, Chişinevski, Nikolski, Răutu – infernala cvadrigă politico-poliţienească;

Roller, ucigaşul istoriei noastre;

Perahim, satrapul (corect: komisarul) artelor plastice;

Socor, gauleiterul muzicii;

Graur, al lingvisticei;

Tismăneanu, Radu Florian, ei aveau în pază „gândirea-pelinie” – citeşte: *marxism-stalinismul*;

Paul Cornea, tineretul, apoi învăţământul (după Alexandru/ Feldmann);

Tertulian: filosofia;

Moraru, Vitner, Baranga, Sorin Toma, Crohmălniceanu, Iosifescu, Şelmaru, Bratu, Mândra ne învăţau cum să scriem româneşte;

Ileana Vrancea – cum să gândim *cu* lupta-de-clasă;

Pavel Câmpeanu veghea din foişorul C.C.-ului şi turna pe hârtie „abaterile ideologice…” pentru ca acum, pe urma eternei javre numită Brucan, tot explicându-ne cum şade „adevăruladevărat” cu democraţia pe care el şi tovarăşii săi de la Răsărit ne-au „predat-o” cu patul puştii – chiar cu ţeava, cu tot cu gloanţe – să dea întreaga vină a bolşevismului impus de ruşi, prin evrei, în România, pe „cizmarul Ceauşescu”!

Şi alţii şi alţii, zeci, sute, mii de „îndrumători spre îndărăt”.

În *istorie* însă evreii au provocat un dezastru ale cărui consecinţe se vor simţi decenii şi decenii de-acum încolo 3). Şeful echipei de la Ministerul Adevărului de pe Calea Dorobanţi nr. 18, subordonat direct lui Roitman-Kişinevski, era sinistrul M. Roller, de meserie NKVD-ist. Sub comanda sa au asudat (însă au reuşit!) truditorii-în-ramura-istoriei-României, niciunul istoric: Goldberger Miklós, cizmar, Rudenko, tovarăş, Filipovici, sovietic, Aronovici, arhitect, Marcusohn (să fi fost însăşi Cristina Boico, mătuşa lui V. Tismăneanu? o soră? un frate?),

Krakauer, Langfelder – şi încă vreo trei tovărăşele „franţuzoaice”, posesoare a câteva clase de liceu. *Niciunul nu cunoştea limba română*, între ei comunicau în limba-de-lemn-sovietică. Şi prin semne.

Ei *au distrus* istoria României:

prin falsificare – în general a istoriei ţării întregi, redusă la „lupta de clasă” şi la „prietenia de veacuri româno-sovietică”; prin sustragerea (citeşte: furtul şi transportarea în URSS) a cca. 200.000 dosare cu documente privind.: Basarabia-şi-Evreii! (după 1990 au apărut câteva copii) – operaţie semnată de generalul Grişa Nahum, evreu din Ucraina, devenit şef al Direcţiei contrainformaţii militare – a securităţii RPR, se înţelege.

Dacă ai nemaipomenita îndrăzneală (mai degrabă: tendinţe sinucigaşe) să spui-scrii *adevărul interzis vreme de o jumătate de secol*, *despre* Basarabia-şi-Evreii, păcătuieşti grav: eşti „antisimit”!

Atâta vreme cât evreii noştri refuză dialogul şi nu lasă tribuna acuzării să se mai aerisească şi ea (ar fi timpul, nu?), *ei să vină la masa rotundă a asumării vinovăţiilor*, *ale fiecărei comunităţi în parte*;

Atâta vreme cât evreii vor pretinde, în continuare, statut de victimă unică, absolută, îi vor încuraja pe simetricii lor de pretutindeni (şi pe acei români care nu au nici ei excesiv de multe idei, în schimb fixe) să revendice exact acelaşi statut: de fecioară neprihănită, de membru al unei comunităţi „care nu a dat măcar o palmă…”

NOTE

Vineri 6 februarie 2004, France Culture, a difuzat la orele 22, 30 o emisiune intitulată „La Shoah roumaine”. Au participat: Isac Chiva, originar din Iaşi, Alexandra Largnel-Lavastine, R. Ioanid, Pierre Pachet – realizatori: J. Birmant, Th. Dutter.

În programul radio – TV un desen – nu o fotografie – poartă legenda: „În iunie 1941, 13.600 evrei asasinaţi în pogromul de la Iaşi, în România”, iar în textul prezentând emisiunea se comunică: „Shoah în România: peste 250.000 victime”.

Nu 400.000 cum glăsuieşte Memorialul Coral, prin textul – şi bilanţul cosemnat şi de R. Ioanid? Au mai lăsat din preţ?

Anti-antisemitologul Chiva, anti-fasistologul R. Ioanid (pronunţă: „fasist" ca bolşevicii francezi), anti-legionaroloaga Lavastine au ocupat antena o oră şi jumătate şi, pe fond de înregistrări sonore din adunări legionare, emisiuni radio, tangouri de epocă, au prezentat auditorilor francezi o para –, o ne-istorie a României din timpul celui de al doilea război Mondial.

Dacă Isac Chiva depune mărturie despre coşmarul trăit din timpul acelei cumplite încercări – iar autenticitatea relatărilor nu poate fi pusă la îndoială – ceilalţi pozează în istorici, în analişti, explicând astfel motivele persecuţiei evreilor, recitând lecţia învăţată în ultimii 60 ani:

„Românii sunt structural antisemiţi"; „majoritatea lor sunt legionari"; „au avut de totdeauna o doctrină fasistă, antisemită"; „legionarii fasişti sunt autorii Pogromului de la Bucureşti, din ianuarie 1941, şi ai Pogromului de la Iaşi"; „evreii au fost masacraţi de către români fără motiv, din senin".

Cunoştinţele lor istorice: nule. Fiindcă. le lipsesc cu desăvârşire? Sau, mai grav: nu pe acelea le-au sonorizat?

Cine să-i fi corectat? Ei înşişi? Ce interes? „Dezbaterea" a avut loc în cerc (foarte) închis, participanţii şi-au recitat rolurile şi au plecat, lăsând în urmă mlaştina puturoasă a *dezinformării*, a *neadevărului istoric*, a *minciunii*, fabricând fără ruşine, fără scrupule *o* altă „*istorie* „a României.

Astfel nu au suflat un cuvânt despre *ce se petrecuse cu un an înainte în timpul evacuării Basarabiei şi Bucovinei* (urmare a diktatului sovietic din 26 iunie 1940) – când evreii au atacat, au jefuit, au asasinat ostaşi, funcţionari, civili care încercau să se refugieze în ceea ce mai rămăsese din România. Dacă printr-o minune la „dezbatere" ar fi asistat un ne-evreu şi ar fi dovedit, cu documente, *faptele de barbarie ale evreilor asupra ne-*

evreilor, între 28 iunie 1940 şi 22 iunie 1941, în Teritoriile Ocupate de ruşi, cei din faţă nu numai că le-ar fi negat cu seninătate, dar l-ar fi acuzat pe *goi* de antisemitism, de negaţionism, ba chiar de nazism: de a-i fi trimis pe evrei la Auschwitz – nu ar fi fost pentru întâia oară când bolşevicii evrei folosesc astfel de „argumente”!

Exemple de aproximări – istorice – inadmisibile, de elucubraţii, de minciuni, de analfabetisme? Iată:

„Mareşalul Antonescu a luat puterea în 1940, l-a destituit pe regele Mihai şi a instaurat statul fascist” (subl. mea, P.G.).

Câte grave greşeli de informaţie într-o (scurtă) frază?

Generalul (s.m.) Antonescu a devenit „mareşal” în 1941, după trecerea Nistrului;

Antonescu nu „a luat puterea”, ci „(la 4 septembrie) a fost numit preşedinte al Consiliului de Miniştri”;

Un rege nu se… destituie; Antonescu nu „l-a destituit (!) pe rege”, ci „regele a cedat generalului Antonescu principalele prerogative ale puterii” (informaţii extrase din Istoria României în date, Ed. Enciclopedică, 1972);

Ca în bancul de la radio Erevan: „regele” (destituit.) era, nu Mihai, ci Carol.

Antonescu era militar, însă nu atât de ignar ca „istoricii” de la microfon, pentru a instaura un stat „fascist” român – în 1940, când exista originalul: cel italian.

Să continui? Să dezmint-combat şi conjuncţiile?; şi prepoziţiile?

Şi Lavastine şi Chiva şi R. Ioanid au caracterizat evenimentele de la 21 – 23 ianuarie 1941: „pogrom organizat de legionari” – împotriva adevărului, revelat începând din 1990; au susţinut că şi „pogromul de la Iaşi”, din 27 iunie, „a fost organizat de legionari”! (când aceştia erau fie împuşcaţi, fie închişi, fie fugiţi din ţară încă din 23 ianuarie).

Isac Chiva iese hotărât din rolul-rostul său de martor când afirmă:

„De curând, un scriitor, un fost disident, Paul Goma

(…) a publicat într-o revistă mai mult sau mai puţin literară (sic) din România, *Vatra*, un text abject, abject. (…) Acolo *Paul Goma afirmă că Românii au avut dreptate să-i omoare pe evrei* (subl. mea, P.G.). Ar trebui tradus textul acesta, abject".

Are dreptate într-un singur punct tovarăşul Isac Chiva: atunci când spune că ar trebui tradus textul lui Goma:

În acel caz, *francezii ar putea constata singuri că Goma nu a scris aşa ceva*… Numai că el, Chiva, acuzatorul, este şi ne-cititorul textului de care vorbeşte din auzite. El, flancat de Ioanid, de Lavastine, de Ed. Reichman, de J.P. Enthoven, de Tertulian, de Nicolas Weil, de Păruit (întâiul care, în revista *Esprit*, l-a „demascat", pe „Goma, autor al unui text antisemit") şi de alţi juşti tovarăşi – *a căror tactică de luptă este atacarea unor texte necitite* – se agitase isteric, în panică mimată (o, dar cât de lucrativă.), avertizând-somând editurile, nu doar franceze, să nu publice „un text abject, antisemit *şi* negaţionist semnat de Paul Goma".

În materie de *interdicţii* se pricep, dragii-noştri-tovarăşi-deveacuri: ei şi ai lor au organizat şi în România, după modelul URSS, campaniile de epurări de cărţi şi de autori rezultatul – revoluţionar – fiind: cărţi arse (Hitler făcuse altfel?), autori arestaţi pentru. crimăde-gândire (vezi Orwell), cea mai subversivă formă de contrarevoluţionarism pentru bolşevicii de pretutindeni.

Pentru că ei – bolşevicii – lucrează, nu doar cu Teroare-Teroare-Teroare, dar şi cu *Minciuna-Minciună-Minciună*.

Am cercetat în repetate rânduri, răbdător, cu speranţă, catalogul editurii Hasefer, comparabilă prin cuprindere, prin mijloace materiale, prin număr de titluri cu mamutul Humanitas: nu am găsit un singur titlu care să vorbească despre crimele evreilor din Basarabia şi din Bucovina între 28 iunie 1940 şi 22 iunie 1941 (de altfel nici la Humanitas); absente fiind – din principiu? din jenă? din ordin – şi „amintirile" unor evrei care petrecuseră perioada

indicată în Basarabia şi Bucovina ocupate de sovietici, chiar aşa: ce făcuseră Răutu, Roller, Oişteanu (tatăl lui Valeri şi a lui Andrei), Sorin Toma, Celac, Bârlădeanu şi tovarăşii lor de idiologie: în ce „sector" trudiseră ei: în cultură? în agricultură? în contra-cultură? în proletarnaia-kultura? în combaterea misticismului? în nimicirea „duşmanului", mai puţin de clasă, mai ales de-rasă?

Ultima falsificare a Istoriei României – dar nu cea din urmă. – prin „Comisia Tismăneanu" comandată de Băsescu: liota de „experţi", care de care mai analfabet şi mai obedient doctrinei abi ect-corectitudinii.

(Ziua 24 oct. 2007) ANTONESCU

Instanţa suprema aşteaptă să fie depusa la dosarul în care se judeca procesul mareşalului Ion Antonescu scrisoarea lui Hitler adresata lui

Carol al II-lea

Procesul mareşalului Ion Antonescu, guvernatorului Transnistriei, Gheorghe Alexianu, şi şefului Gărzii de Fier, Horia Sima, va continua la instanta suprema în 4 decembrie, data până la care avocatul fiului lui Alexianu va trebui să depună la dosar o scrisoare a lui Hitler adresata lui Carol al II-lea.

Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie (ICCJ) a luat în discuţie, ieri, recursul la decizia instanţei inferioare de achitare a unor crime de război comise de mareşalul Antonescu, de Gheorghe Alexianu şi de Horia Sima. În 5 decembrie 2006, Curtea de Apel Bucureşti a hotărât achitarea mareşalului

Antonescu, a lui Sima şi a altor 19 membri ai Guvernului roman din 1940, pentru unele crime de război imputate ca urmare a colaborării militare dintre România şi Germania în agresiunea „contra popoarelor din Rusia Sovietică". La cererea apărătorului lui Sorin Alexianu, fiul fostului guvernator al Transnistriei, executat în lotul Antonescu, Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie a acordat un nou termen pentru depunerea de acte la dosarul cauzei. „S-au găsit o serie de acte noi, foarte relevante în acest caz", a spus Sorin Alexianu. Fiul fostului guvernator al

Transnistriei a făcut referire la o scrisoare a lui Hitler adresata lui Carol al II-lea, document pe care îl publicam aşa cum este el prezentat în cartea „Istoria Romanilor între anii 1918 – 1940”, ce-i are ca autori pe Ioan Scurtu, Theodora Stănescu şi Georgiana Margareta Scurtu.

Scrisoarea lui Adolf Hitler către regele Carol al II-lea (17 iulie 1940)

„Maiestatea Voastră.

Evenimentele, ca şi unele consultări determinate de ele, nu mi-au îngăduit pana azi să exprim opiniile mele despre propunerile pe care Maiestatea Voastră mi le-a comunicat. Trebuie se va rog să admiteţi ca situaţia extraordinara şi pericolele pe care le prezintă constituie explicaţia absolutei francheţi a gândurilor pe care doresc să le exprim. L-am informat pe duce despre aceasta scrisoare. (…)

După războiul mondial, România, favorizata de o şansă excepţională, a dobândit de la trei state teritorii pe care, după părerea mea, nu le mai poate păstra mult timp din punctul de vedere al politicii de forţă. Alta ar fi fost situaţia dacă România ar fi reuşit să realizeze asimilarea interna a acestor teritorii din punct de vedere etnic şi politic sau dacă slăbiciunea militară a ţarilor vecine ar fi rămas permanenta. Prima alternativa nu s-a putut materializa, iar pe cea de-a doua nu ar putea conta nimeni dintre cei care au cunoştinţă de legile ce guvernează evoluţia naţiunilor. Dacă România este astăzi silita pe calea concesiei să înapoieze teritoriile pe care le-a dobândit, aceasta nu reprezintă altceva decât ceea ce previziunea omeneasca trebuia să se aştepte a se întâmpla într-o zi. Îmi pare deja un mare câştig faptul ca Ungaria – după cum consider că am motive să cred – nu insista asupra unei definiri strict juridice a revendicărilor ei, ci este gata să le negocieze pe baza unui compromis echitabil. (…)

Eu am făcut însăşi guvernului ungar următoarea declaraţie clară:

În eventualitatea ca nu ar exista nicio posibilitate de înţelegere pasnica între România, Ungaria şi Bulgaria,

Germania – la rândul ei – ar putea anunţa în mod clar că de acum înainte ea se va dezinteresa total fata de viitoarea evoluţie în sud-estul Europei. Reichul german este destul de puternic pentru a se proteja el însuşi, cu promptitudine şi prin propria forţă, împotriva ameninţării oricărei agresiuni. Totuşi, eu nu voi permite niciodată ca Wehrmachtul german să fie angrenat într-un conflict pentru chestiuni care sunt absolut disproporţionate cu jertfele cerute de un război. Dacă România, Ungaria şi Bulgaria considera că nu pot ajunge la o înţelegere, convingerea mea este ca aceasta atitudine nu va aduce beneficii nici uneia dintre aceste tari, ci, din contra, le va aduce pedeapsa tuturor. În acest caz, nu mă simt chemat să întreprind ceva spre a ţine sub control evoluţia viitoare. (…)

Dacă Maiestatea Voastră ar fi acum în măsură sa revadă punctul de vedere al României în acest sens şi ar fi dispusă să mă informeze despre aceasta, as face imediat cunoscut lui Mussolini acest fapt, ca şi guvernelor ungar şi bulgar.

Dacă, pe de altă parte, Maiestatea Voastră ar considera ca nu poate fi de acord cu modul meu de a raţiona, eu nu îl voi mai continua în viitor, ci, pur şi simplu, voi informa guvernele ungar şi bulgar ca guvernul german, la rândul lui, nu vede calea pe care ar putea porni la soluţionarea acestor probleme.

Dacă totuşi ar fi posibil să se ajungă la o reglementare satisfăcătoare între cele trei tari printr-o asemenea atitudine, aceasta ar însemna, pentru fericirea şi viitorul tuturor celor trei interesaţi, mai mult decât orice presupus succes tactic de moment, care, mai devreme sau mai târziu, ar duce inevitabil la noi crize.

Adolf Hitler”.

*

„Protocolul secret nr. 3

Ion Antonescu – militarul care a preluat puterea în România în 1940, după abdicarea Regelui Carol al II-lea – şi o parte dintre membrii Cabinetului sau au fost judecaţi,

în 1946, pentru „crime de război şi dezastrul ţării”. La 17 mai 1946, ei au fost condamnaţi la moarte de „Tribunalul Poporului”, fiind găsiţi vinovaţi, iar execuţia a avut loc la 1 iunie 1946. Curtea de Apel Bucureşti (CAB) a admis cererea de revizuire formulata de Sorin Şerban Alexandru împotriva Hotărârii 17 din 17 mai 1946 a „Tribunalului Poporului” şi a rejudecat cauza în fond, însă numai în raport de conţinutul dezvăluit al Protocolului secret numărul 3 din Pactul Ribbentrop-Molotov (încheiat la 23 august 1939, între Germania şi URSS) ce releva împrejurări noi, necunoscute de „Tribunalul Poporului” la data soluţionării cauzei. La 5 decembrie 2006, CAB a decis achitarea mareşalului Antonescu, a şefului Gărzii de Fier, Horia Sima, şi a altor 19 membri ai Guvernului roman din 1940, printre care şi Gheorghe Alexianu. Instanţa a precizat în motivarea deciziei ca „starea de necesitate şi de legitima apărare în care s-a aflat România urmare acestui protocol (Protocolul secret nr. 3 – n.r.) şi urmat de ultimatumurile sovietice din vara anului 1940, s-au răsfrânt şi asupra condamnatului Alexianu Gheorghe”. Pe de altă parte, CAB a arătat ca Alexianu, în calitate de fost guvernator al Transnistriei, „după data de 6 septembrie 1940, a militat pentru desăvârşirea intrării armatelor germane pe teritoriul ţării, prin participarea sa în Consiliile de Miniştri, începând de la 7 iulie 1941 până la 26 ianuarie 1944”. (Andrei GHICIUŞCA)

*

Ziua, 28 iunie 2008):

„Teşu Solomovici: Ziua invaziei văzută de Antonescu

„Mi se pare semnificativ ca astăzi, 28 iunie, la 68 de ani după raptul Basarabiei şi Bucovinei de Nord de către Uniunea Sovietică, apare în librarii primul volum din „Jurnalul mareşalului Ion Antonescu”.

„Istoriografia despre cel mai controversat lider roman face un serios salt înainte odată cu apariţia acestei lucrări. Documentul „Pentru Memorii” cuprinde două file umplute cu „gândurile” generalului axate pe evenimentul ocupării ilegale a Basarabiei şi Bucovinei de Nord de către

trupele sovietice. Scrie Ion Antonescu: „Pierderea Bucovinei şi a Basarabiei nu ne poate îndreptăţi să cedam lupta”. Şi mai departe: „Orice popor are o vitalitate inepuizabila, datorită căreia poate să reînceapă lupta după erori comise şi înfrângeri suferite... Destinul nostru m-a aruncat în mijlocul unei fatale «pânze a Penelopei». Luam drumul de la cap şi cu Bucovina şi cu Basarabia. Depinde de noi să ajungem repede la capul lui. Va depinde tot de noi să transformam într-o opera istorica temeinica ceea ce a fost atât de fragil”.

„Accedarea la putere a generalului Ion Antonescu a fost rezultatul natural al trădării din iunie 1940 şi al catastrofei trăite de populaţia ţării prin pierderea celor două provincii româneşti, Basarabia şi Bucovina. Din lectura „Jurnalului” apare cu claritate faptul ca şi declanşarea, la 22 iunie 1941, a războiului romanesc împotriva Uniunii Sovietice este o rezultanta a actului agresiv săvârşit de sovietici la 28 iunie 1940. Purtat de valurile protestului popular şi al dorinţei de revanşa românească asupra ocupantului sovietic a devenit Ion Antonescu, în urmă cu 68 de ani, Conducătorul ţării.

„Puţine sunt lucrările lăsate posterităţii de personajele principale ale epocii, jurnalele la persoana întâi sunt şi mai rare. Nici cartea despre care vorbim nu e un jurnal intim, dar valoarea sa istorica este uriaşă, în primul rând pentru că e o sursă originala, valorificând un document inedit fundamental: „Jurnalul activităţii lui Ion Antonescu, Conducătorul Statului”. El a fost întocmit de colaboratorii mareşalului, cu ştiinţa lui Ion Antonescu, în cadrul Cabinetului Militar, îngăduind în premiera cititorului, aşa cum subliniază Gh. Buzatu, „să pătrundă în intimitatea Guvernului şi anturajul Generalului/ Mareşalului, în sfera deciziilor capitale de ordin politico-diplomatic, militar şi social-economic, toate expuse într-o ordine şi logica precisa, care nu îngăduie denaturari grosolane şi interpretări labile”.

„În ce-l priveşte pe Ion Antonescu, istoricii au astăzi privilegiul de a avea la dispoziţie câteva surse esenţiale cu

caracter memorialistic. Conducătorul era preocupat să lase posterităţii documentele necesare care să nu permită întinarea sau falsificarea imaginii sale. Aproape tot ce a spus şi a decis Antonescu a apărut în presa vremii sau a fost fixat în scris. În mod special, mareşalul a notat cu propria sa mana pagini destinate fie unui Jurnal intim, fie unei istorii a anilor de guvernare. Gh. Buzatu înregistrează 15 asemenea documente. Voi enumera doar câteva:

De pildă, înainte ca regele Carol al II-lea să dea ordinul arestării sale, (9 iulie 1940), generalul Ion Antonescu a redactat două file de „Consideraţii" referitoare la întrevederea avuta cu regele (4 iulie 1940). Alăturate „Memoriului" lăsat regelui referitor la cedarea fără lupta a Basarabiei şi nordului Bucovinei, aceste pagini sunt deosebit de relevante intru cunoaşterea evenimentelor care au dus la accedarea la putere a lui Ion Antonescu.

„Istoricul arestării mele".

„Într-un alt document, „Istoricul arestării mele", Antonescu relatează cum a fost surghiunit, la Predeal, în dimineaţa de 9 iulie 1940, „din înalt ordin al Majestăţii Sale", fiind trimis la Mănăstirea Bistriţă. De aici îi scrie sotiei sale, Maria, o încunoştinţează ce i s-a întâmplat, şi-i cere o serie de obiecte personale, hârtie de scris, un stilou, câteva „cărţi de istorie, de filosofie, de economie politica, Racine". De la Bistriţa, generalul îi cere sotiei să fie „calma" şi „demna", şi-o asigura ca „orice suferinţă nu va egala linia mea dreapta şi nevinovăţia mea".

„Reflecţii din închisoare: De ce am ajuns la Bistriţa?" prezintă versiunea generalului asupra deciziei regelui Carol al II-lea care patrona un regim „tăbăcit de minciuna". Antonescu nu-i iartă regelui indiferenta fata de notele ultimative din 26 – 27 iunie 1940 ale ministrului de Externe sovietic Viaceslav Molotov, note brutale şi ultimative, reprezentând „o groaznica scadenta". Generalul care critica clasa politica şi pe rege pentru toate „calamităţile", avea statura morala să facă acest lucru, deoarece încă din 1924, el avertizase ca graniţa de Est nu

era „definitiva”, ca de acolo Bucureştii trebuie să se aştepte la complicaţii”. Gh. Buzatu subliniază ca, relativ la acceptarea notelor ultimative ale Uniunii Sovietice, generalul Ion Antonescu aprecia ca numai ancheta faptelor şi istoria urmau a stabili ce anume a contat în iunie 1940: inconştientă, nepriceperea sau trădarea. Cele mai importante din aceasta serie de documente destinate de mareşal pentru a-l ajuta la scrierea memoriilor sunt, fără îndoială, „Jurnalul activităţii domnului Ion Antonescu, Conducătorul Statului (27 septembrie 1940 – 21 iulie 1944)” şi „Registrul istoric al Conducătorului Statului”.

„Preludii. Explozia. Revanşa”.

„Deocamdată, a apărut primul volum din „Jurnal”, cuprinzând „Preludii. Explozia. Revanşa (4. IX. 1940 – 31. XII. 1941)” – editori: Gh. Buzatu, Stela Cheptea şi Marusia Cârstea. Profesorul Gh. Buzatu cercetează de câteva decenii viaţa şi faptele mareşalului, opiniile sale sunt, în genere, cunoscute. El socoate ca „istoria veacului al XX-lea este frecvent şi grosolan violentata”, dar „în ciuda denigrărilor şi contra facerilor istoricilor improvizaţi sau ale activiştilor aflaţi în slujba înaltelor Porţi de aiurea, figura Mareşalului Ion Antonescu s-a impus constant”. Nu e locul, aici şi acum, să vedem unde are şi unde nu are dreptate istoricul, voi spune doar ca între cele 1, 5 milioane de titluri de cărţi şi studii reprezentative axate pe tema celui mai mare conflict armat din istorie, „Jurnalul lui Ion Antonescu” marchează o premiera istorica şi editoriala. Cartea devine un instrument de lucru esenţial pentru istorici, este şi o lectura palpitanta pentru cei preocupati de tainele vieţii şi epocii lui Ion Antonescu.

Despre luminile şi umbrele Jurnalului voi reveni.

* „28 iunie 1940: Armata Roşie intra în Basarabia

„Astăzi se împlinesc 68 de ani de la raptul teritorial din 28 iunie 1940, când în urma ultimatumurilor din 26 şi 27 iunie 1940 armate le sovietice au ocupat vechile teritorii ale Basarabiei, nordului Bucuvinei şi Ţinutului Herţei, o suprafaţă de 50.762 km² cu aproximativ 4 milioane de locuitori, majoritatea etnici romani.

„Soarta acestor teritorii a fost pecetluita anterior prin semnarea de către URSS şi Germania nazista la 23 august 1939 a Protocolului Adiţional Secret al Pactului Molotov-Ribbentrop, Berlinul acceptând pretenţiile absurde ale Moscovei pe fondul declanşării conflictului mondial.

„La 26 iunie 1940 este remis guvernului de la Bucureşti primul ultimatum sovietic, prin care Moscova solicita imperativ „rezolvarea imediată a chestiunii înapoierii Basarabiei către Uniunea Sovietică”. Cererile guvernului URSS către guvernul regal al României cuprindeau două puncte: să înapoieze cu orice preţ Uniunii Sovietice Basarabia şi să transmită Uniunii Sovietice partea de nord a Bucovinei cu frontierele potrivit unei hărţi anexate. În faţa şovăielilor autorităţilor romane, Moscova înaintează cel de al doilea ultimatumul din 27 iunie, guvernul roman fiind somat să cedeze teritoriile disputate în 4 zile (1 iulie-n.r.), fiind stipulat ca trupele sovietice vor ocupa încă din 28 iunie Chişinăul, Cernauţii şi Cetatea Alba. Evacuarea din perioada 28 iunie-3 iulie s-a făcut în grabă, cu mari dezordini, într-un cadru psihologic de panica generală în rândul autorităţilor şi a populaţiei civile, împreună cu armata evacuându-se instituţiile administrative, judiciare, bisericeşti, o parte a instituţiilor de învăţământ. Documentele româneşti, sovietice şi occidentale atesta *numeroase atrocităţi comise împotriva armatei şi populaţiei civile romaneşti de către soldaţi sovietici şi grupuri de partizani comunişti*. [„partizani”? – întrebarea mea, P.G. Din partea lui Teşu Solomovici din urmă cu doi ani bandele de evrei erau alcătuite din *terorişti*; se vede că T.Ş. a retrogradat în… „grupuri de partizani comunişti” şi dacă o ţine tot aşa, vom afla că acei evrei – terorişti – erau. patrioţi]. Imediat după aceasta dată a început calvarul pentru populaţia din aceste teritorii, fiind confiscate şi naţionalizate principalele mijloace de producţie, băncile, transportul feroviar, mijloacele de telecomunicaţii, spitalele, instituţiile de învăţământ, depozitele, hotelurile, imobilele, casele celor refugiaţi.

Proprietăţile funciare au fost confiscate, ţăranii fiind obligaţi să adere la sistemul colhoznic. Organele de represiune sovietică au declanşat ofensiva împotriva simbolurilor romanismului în regiunile ocupate, fiind lichidate peste 21 de mănăstiri, 623 de biserici şi fiind executaţi sau deportaţi în gulagurile siberiene sute de preoţi. La 13 iunie 1941, 4517 familii cu peste 27 de mii de membri au fost deportate în Siberia, cu doar câteva zile înaintea declanşării operaţiunilor de eliberare a Basarabiei de către armata romană la 22 iunie 1941. (M.I.)

Ţesu SOLOMOVICI".

Ziua din 30 aug. 2008:

Teşu Solomovici: comentează volumul „AI III-lea Reich şi Holocaustul din România (1940 – 1944). Documente din arhivele germane", editat de Institutul National pentru Studierea Holocaustului din România „Elie Wiesel".

„(…) Cine îi informase ca Guvernul roman a decis să-i predea pe evreii-romani pe mâna germanilor? Istoricii Traşca şi Deletant publica telegrama cifrata nr. 3680 a diplomatului german von Killinger către Ministerul de Externe german prin care acesta comunica acceptul mareşalului Ion Antonescu şi al vicepreşedintelui Consiliului de Miniştri, Mihai Antonescu, în vederea deportării evreilor din Transilvania (de Sud), Banat şi Vechiul Regat. Telegrama vorbeşte de o scrisoare care ar fi fost adresata de Mihai Antonescu Hauptsturmführerului SS Gustav Richter, în care oficialul roman se declara de acord cu evacuarea evreilor din România şi cu expedierea imediată a lor în lagărele de exterminare. Mai mult, în scrisoare e subliniat ca aceasta este şi dorinţa mareşalului Ion Antonescu".

„Scrisoarea negăsită

„Scrisoarea ar fi putut fi un document de o importanţă covârşitoare. Numai să vezi şi să nu crezi, o asemenea scrisoare, deşi căutată cu ardoare, nu a fost găsită nici în arhivele germane şi nici în cele romaneşti. Ar trebui să ne îndoim că ar fi fost vreodată scrisa? Era oare

posibil ca o problemă atât de importanta, pe plan internaţional şi local, romanesc, care se referea la destinul a sute de mii de oameni, să fie reglementata prin intermediul unui schimb personal de scrisori, şi nu printr-un schimb oficial de documente? Birocraţia asasina nazista nu putea să creadă ca s-au luat decizii, s-au aprobat nişte planuri de conlucrare romanagermana, doar pe vorbe. Lipsa acestor acte oficiale naşte astăzi toată nebulozitatea istorica. Cum să nu te miri ca pe baza acestei scrisori inexistente, s-a pus în mişcare maşinăria germana a exterminării evreimii-romane, care s-a izbit imediat după declanşarea ei de curioasa lentoare românească.

„Ca să grăbească lucrurile, Adolf Eichmann, „arhitectul distrugerii evreimii europene”, anunţa o Conferinţă la Berlin, pentru data de 26 septembrie 1942, convocând în mod special pe specialiştii cailor ferate germane şi romane. Cu meticulozitatea sa tipic nemţeasca, Eichmann intenţiona sa stabilească riguros numărul trenurilor, ritmicitatea şi cantitatea de evrei care vor fi deportaţi zilnic din România. *Dar la aceasta Conferinţă nu sosesc reprezentanţii romani*. (subl. mea, P.G.) Eichmann crede mai întâi într-un accident tehnic, foarte posibil ca romanii să fi uitat data Conferinţei. El nu are timp de amânări, aşa ca *şedinţa se ţine fără generalul Orezanu, directorul Cailor Ferate din România şi fără Radu Lecca, împuternicitul lui Ion Antonescu pentru problemele evreieşti*. (subl. mea, P.G.) Lui Eichmann i se pare că nici nu are nevoie de ei, pentru că exista o scrisoare de aprobare a deportării evreilor din România, semnata de Mihai Antonescu, cu acordul mareşalului. *Pe baza acestei scrisori inexistente, Eichmann a întocmit graficele exacte ale lichidării evreimii-romane*. (sub. mea, P.G.) Imediat după încheierea lucrărilor Conferinţei, Eichmann cere explicaţii de la romani: de ce au lipsit de la întocmirea acestor grafice? *Romanii se mira ca s-au apucat să facă asemenea grafice, nu exista trenuri libere care să-i ducă pe evreii-romani la Auschwitz, şi, în genere, nu exista nicio aprobare guvernamentala românească privind predarea*

evreilor germanilor. *Când Himmler*, *Müller*, *Eichmann*, *von Killinger solicita furioşi explicaţii*, *li se comunica*, *stupefiant*, *ca mareşalul a suspendat „trimiterile de evrei”*. S-*au formulat numeroase explicaţii asupra acestui gest nemaipomenit al mareşalului Ion Antonescu*, *se vor mai emite tot soiul de interpretări*, să *nu se uite însă esenţialul*: *rămânerea în viaţă a celor aproape jumătate de milion de evrei*, *s-a datorat în mod exclusiv acestei decizii* (subl. mea, P.G).

„Asupra acestor documente, a scrisorii antonesciene, care a existat? nu a existat? şi în special asupra acelei zile norocoase pentru tribul evreo-roman când mareşalul a spus NU naziştilor, voi reveni”.

Iată încă o probă (mai era nevoie? – mai era! şi, vai, are să mai fie, minciuna holocaustologilor este constitutivă) de *manipulare a documentelor*:

— Când există documente (care contrazic acuzaţiile aiuritoare ale holocaustologilor), acestea, fie sunt furate de ruşi (prin generalul NKVD Mişa Naum, în august 1944), fie sunt „puse bine de holocaustologi” (ca originalul „Testamentului lui Fildermann; ca originalul Jurnalului lui Sebastián), deci interzise de a fi consultate de goi;

— Când nu există documente acuzatoare, holocaustologii nu ezită să inventeze… existenţa lor, pentru ca acuzaţiile – mincinoase, nerezemate pe adevăr – să funcţioneze în continuare, întru culpabilizarea goilor şi impunerea taxei pe cadavre (specialitate ajunsă la perfecţiune diabolică).

Termeni

Nume, pseudonume, pseudonime

Ca tot creştinul (!) am folosit şi eu termenul „antisemit” în vorbă şi în scris – în Basarabia, 2001 şi în săptămâna Roşie, 2002. Probabil prin decembrie 2002, mi-a căzut în cap o… revelaţie din gura unui arab parizian, vădit neintelectual:

«De ce evreii ne spun: antisemiţi, când şi noi, arabii, suntem semiţi?»

Para mălăiaţă, Mărul lui Newton, Mintea de pe urmă:

Dar bine-nţeles! Cum de suportasem, chiar scrisesem o asemenea aberaţie ca „antisemit/ism”?

Termenul „*Antisemitismus*” fusese formulat pentru întâia oară de germanul Wilhelm Marr în 1879, în contextul epocii – care cunoştea un nou val de *antiiudaism*, mai cu seamă în Franţa, prin Ch. Drumont. Se ştie la ce crime s-a ajuns prin *antiiudaism* în secolul al XX-lea. În Germania nazistă evreii erau desemnaţi pe zidurile proprietăţilor, pe vitrinele prăvăliile, pe actele de identitate, pe steaua galbenă, *Jude*, iar în Franţa ocupată de germani: *Juif*. În România, în româneşte evreul era numit, curent: *jidan* – de la *iudeu* (în poloneză: *jid-jidow*, în rusă: *jând*, în ungureşte: *jidov*). După ce, în româneşte, *jidan* a început a fi perceput ca termen injurios, (de ce? doar este corect: de la rădăcina *iudeu* – în idiş: *yd* – vine?), evreul era chemat-apostrofat cu «Jidane!». Şi nu cu: «Semitule!». Însă evreul nu replică la «Jidane!», prin logicul, corectul: «Antijidane!», ci aiurea: «*Antisemitule*!». Ca un bou de român care, interpelat de un bou de ne-român prin: «Române!», cult nevoie-mare, l-ar pune la punct pe acela prin: «*Antilatinule*!» în ciuda apropierii abuzive, „mecanismul” gândirii este riguros acelaşi: dobitoc.

Jude, *Juif*, *jidan* (derivate de la *Iudeu*) – şi nu „Semit”. Din spuma cărei mări a ieşit „antisemitism”? S-a vorbit de *iudei* (şi variantele, după limba în care se exprima); de *evrei*; de *israeliţi*; de membri ai confesiunii *mozaice*. Nicăiri, nicicând, nici evreii înşişi, nici ne-evreii nu îi numiseră – ca proposta – pe evrei: „semiţi” (cum ar suna, de pildă: „Alianţa Semită Universală”? dar „Federaţia Semiţilor din România”? dar „cimitirul semit din Praga”? dar: „gândire, morală, filosofie – semită”. – pentru ca, în ripostă, evreul să-l pună la punct pe *goi* prin: „Antisemitule!”?)

Au mers până acolo evreii încât au pus eticheta: „antisemit” şi pe fruntea numitului Saul/Shaul, evreu de felul său, prigonitor ai adepţilor altui evreu, Ieshua din Naşeret şi devenit, după revelaţia de pe Drumul

Damascului, sub numele de Pavel/Paul, fondatorul creştinismului. Piesa-la-dosar este Prima Epistolă către Tesalonicieni – scrisă în jurul anului 50 – mai cu seamă următoarele paragrafe din cap. 2: (citez din traducerea Bibliei de la Bucureşti, 1968):

„14. Căci voi, fraţilor, v-aţi făcut următori ai Bisericilor lui Dumnezeu, care sunt în Iudeea, întru Hristos Iisus, pentru că aţi suferit şi voi aceleaşi, şi de la cei de un neam cu voi, după cum şi ele de la Iudei.

„15. Care şi pe Domnul Iisus l-au omorât ca şi pe proroci; şi pe noi ne-au prigonit şi sunt neplăcuţi lui Dumnezeu şi tuturor oamenilor sunt protivnici.

„16. Fiindcă ne opresc să propovăduim păgânilor ca să se mântuiască, spre a-şi împlini ei pururea păcatele lor. Iar până la urmă mânia lui Dumnezeu a ajuns asupra lor".

Iată-l, deci, pe părintele şi inventatorul „antisemitismului", cel care, primul, a afirmat că iudeii l-au omorât pe Iisus: Shaul/Paul!

[Până la proba contrarie, văd traiectoria cuvântului „antisemit", folosit în toată lumea de sorginte europeană similară cu, mai târziu, în România, a sintagmei „gulagul românesc". Aceasta din urmă pornită de la un adevăr specific rusesc: *gulag*, dar folosită greşit (cum ar suna: „*sovromul* bulgăresc"?), pentru că analfabeţii „anticomunişti" au fabricat istoria în România de la 1989 încoace, termenul a fost „adoptat" în fapt: impus de „istorici", prin editori, chiar foştilor deţinuţi, autori de memorii, deşi aceştia auziseră de „gulag" abia în libertate, abia *după 1972*, de la radio Europa liberă, când s-a transmis în foileton Arhipelagul Gulag de Soljeniţîn – dar şi ei au acceptat dictatul „gulagologilor", probabil zicându-şi că vor fi ştiind mai bine noii-istorici cum să numească acel ceva necunoscut lor înainte de 1989, pe care îl înduraseră doar ei, deţinuţii, nu fiii, nu nepoţii lor].

Termenul „*antisemit*" prea larg, prea generalizator, deci abuziv – într-atât a fost repetat-repetat-repetat de evrei, încât a sfârşit prin a fi primit aşa: fals, falsificat. De ce vor fi făcut evreii asta?

Vor fi socotit că termenul iniţial, corect, adevărat: *anti-iudaism* sau *anti-evreism* nu le este convenabil-favorabil: vizà un prea mic număr de componenţi ai comunităţii lor: doar câteva milioane (de evrei) – pe când „antisemitism" acopere, include sute de milioane – chiar dacă doar o mică parte evrei. Astfel s-a ajuns la tragice absurdităţi: prea mulţi evrei îi tratează pe palestinieni de „antisemiţi", ceea ce ar semnifica: se scuipă în oglindă! Situaţie cu atât mai... suprarealistă, cu cât foarte mulţi dintre israelienii de azi nu au deloc sânge iudeu: sunt incaşi curaţi, sovietici necuraţi, care, pentru a ieşi din URSS, se căsătoriseră cu o presupusă evreică – şi iată-l pe David, biruitorul filisteanului (palestinianului!) Goliath.

„Antisemitism" cuvânt din categoria binecunoscută în România ca „element", „individ", „duşman", colportat (e) cu precădere de securişti semianalfabeţi, răspândite în masele-largi-de-cetăţeni. Am auzit beţivi „tratându-se", înainte de a se înjura de mamă şi de a se bate cu servietele cu pâine: «Individule!»; am auzit ţaţe spurcându-se: «Eşti o elementă, „re-ai a dracu'!»;

„Antisemitule!": insultă rapidă, la îndemâna oricărui negânditor – altfel cum s-a ajuns ca israelieni, mulţi dintre ei neavând măcar un strop de sânge iudeu, l-au tratat de antisemit pe semitul Daniel Barenboim, născut în Argentina, dar (şi) cetăţean, prin opţiune, israelian?;

„Antisemitule!": răspunsul evreului idiot – când tu îl asiguri că este idiot (nu evreu); al evreului necinstit când tu îi comunici că e necinstit (şi nu evreu); când tu îl acuzi de colaborare cu Securitatea, nu de colaborare cu CIA... – vezi-l pe Ed. Reichman;

„Antisemitism": un supracuvânt: nu-l poţi „combate": ce să-i răspunzi imbecilului: că ba nu eşti antisemit, că ba din contra, tu eşti filo-semit din moşi-strămoşi? Cuvânt-căluş, folosit de mulţi evrei atunci când nu mai au, ei, argumente; cuvânt din familia «tuberculoaso!» pe care generaţia mea de studenţi îl ştiau din gura lui Tudor Vianu, el îl dădea drept exemplu de confuzie a punctelor de vedere.

Sionism: un alt termen-frate. Şi el a fost inventat la sfârşitul secolului al XIX-lea, sub forma: „*Zionismus*”, în 1880, tot în limba germană, de astă dată de un evreu, N. Birnbaum. Acesta făcea apropierea de biblicul munte Sion şi botezase Palestina contemporană lui: „Noul Sion”. Teoreticianul sionismului a fost în 1897 Theodore Herzl. În perioada marilor persecuţii ale evreilor din Rusia (pogromurile, fabricarea „Protocoalelor înţelepţilor Sionului”), a cristalizat visul întoarcerii, dotându-l cu o doctrină dinamică, militantă, exclusivistă, xenofobă, *anti-goi*, antiarabă. Cum o primă variantă a stabilirii unui stat evreiesc fusese imaginată în Basarabia ocupată de ruşi, în Bucovina – ocupată de Austrieci – şi în Transnistria (între Nistru şi Bug, teritoriu locuit, atunci, majoritar de moldoveni), evreii sionişti au luat cu ei. Hora, şi au botezat-o. „Dans tradiţional israelian” (fără a păstra nimic din demnitatea, reţinerea, eleganţa horei moldoveneşti), devenită un concurs de viteză, de ţopăială – pe chirăielile zbânţuite ale clarinetului); au pus texte în idiş pe melodii curat-basarabene (Imnul de stat al Israelului: „*Cucuruz cu frunză-n sus*” – şi chiar dacă linia melodică este riguros aceiaşi, rezultatul arată a fi cu totul străin; caricatural).

Oricum, sionismul ca doctrină este una exclusivistă, agresivă, barbară, reacţionară, rasistă – ea se află la baza statului Israel, din 1948.

De altfel ONU, încă din 1975, a declarat sionismul „o formă de rasism”.

În treacăt fie spus: sionismul, deşi se reclamă de la Torah şi o citează abuziv-deformativ, încalcă sistematic preceptele ei, din Cele Zece Porunci, mai ales: „*Să nu ucizi*”, „*Să nu furi*”, „*Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău*” – încălcări aplicate cu program, feroce, „aproapelui” român, din 28 iunie 1940 până în 22 iunie 1941, apoi din primăvara anului 1944 până azi.

Pe lângă acestea evreii ignoră cu seninătate faptul că (aşa cum stă scris limpede în Deuteronom) Iahve a atras în repetate rânduri atenţia poporului său că nu se poate considera la el acasă (de altfel, nici nu era băştinaş, ci

venise în Canaan din Mesopotamia, apoi *revenise* din Egipt), decât dacă îl primeşte, în permanenţă, ca pe un dar: «Ţara (pământul) este al Meu, voi vă aflaţi la Mine, ca emigraţi (pribegi) şi ca oaspeţi»

„Dacă darul este definitiv, posesia efectivă a lui este condiţionată", comentează Jean Daniel în eseul La Prison Juive. „Deuteronomul, în termenii cei mai duri, prezice poporului lui Israel că va fi alungat de pe acest pământ, dacă nu respectă Legământul".

[Revin la acest termen mult manipulat, supramanipulator: „antisemit":

Dacă este adevărată istoria romanţată, simpatică, a lui Koestler despre khazarii *trecuţi* la religia mozaică (ipoteză avansată mult înaintea lui de Karamzin, de Brutskus, de Garkavi) şi care ar fi strămoşii evreilor din Rusia, inclusiv din Galiţia (deci şi a evreilor veniţi din Nord în România, năboind Maramureşul, Bucovina, Moldova întreagă şi mai ales jumătatea ei răsăriteană, răpită de ruşi în 1812: Basarabia), atunci termenul „antisemit" este dublu devalorizat: khazarii nu aveau sânge iudaic; nu erau *semiţi*, ci… türci.

Potrivit legendei să se explice toleranţa turcilor faţă de evrei (ca veri îndepărtaţi, însă veri le sunt şi bulgarii, chiar fraţi, dar fraţi-duşmani…): primirea în Imperiul Otoman a lor, expulzaţii din Spania – apoi din Europa Occidentală? De asemeni, contemporana alianţă dintre Turcia şi Israel – mergând până la a împărtăşi aceeaşi „opinie" despre *genocid*: Turcii negând cu ferocitate masacrarea armenilor din 1915, Israelienii susţinându-i activ, profitul lor fiind: *Shoah ca unic genocid*?]

Speranţa în masa-rotundă nu este pentru mâine, după toate semnele (proaste): evreii din comandoul lui R. Ioanid nu dialoghează, nu dezbat, nu ascultă ce spune interlocutorul; ei monologhează în permanenţă, ei acuză tot timpul, ei bat cu pumnul (în masă), dictează de la înălţimea pupitrului procuroric. Dar cine este tovarăşul (nostru) procuror?

„IOANID, Radu, istoric al culturii, sociolog" – aşa ni-l

prezintă Florin Manolescu în Enciclopedia Exilului Literar Românesc, dar, spre deosebire de alţi purtători de pseudonume – mai mult sau mai puţin literare – acestuia nu-i deconspiră adevăratul nume; nu spune nici dacă da sau ba el este fiul unuia dintre gangsterii securişti din „Grupul Ioanid".

Să adăugăm un „detaliu" – capital: R. Ioanid a fost cel mai eficace, mai tenace agent electoral – în America, în 1990, pe lângă lobby-ul evreiesc! – al cuplului Iliescu-Petre Roman (apoi doar al lui Iliescu, în 2000) – însă fidel, militând amândoi pentru „socialismul naţional românesc". Curat naţional – românesc!

Mai multe informaţii găsim în interviul dat de Ed. Reichman revistei *22* (30 sept. – 6 oct. 2003). Autorul romanului Denunţătorul (!?), apărut şi în româneşte la editura Hasefer – el însuşi turnător notoriu în România, apoi agent de influenţă în Franţa – în serviciul Securităţii, se înţelege – are nesimţirea să romanţeze viaţa, opera şi moartea unor securişti care, în 1959, la Bucureşti, atacaseră o furgonetă a Băncii Naţionale şi furaseră echivalentul a cca. 300.000 de dolari.

Această întâmplare se leagă de subiectul eseului de faţă prin:

I.

— Leibovici Alexandru, alias Ioanid, zis Lică, colonel de miliţie;

— Leibovici/ Ioanid/ Paul, fratele lui Alexandru;

— Davidovici/ Săveanu (Sevianu?) / Igor, ofiţer de securitate (între 1943 – 1944 – în Palestina, unde „lucrase" pentru spionajul englez);

— A (l) fandari-/Săveanu/ Monica, soţia lui Igor (din 1946 şi până în 1948, când s-a constituit statul Israel făcuse parte dintr-un grup terorist evreiesc, antibritanic, antiarab);

— Glassman (Ed. Reichman îl numeşte: Glonzstein) Abraşa – diminutiv rusesc al lui Av/b/ram, alias le camarade Serge, alias Saşa Muşat, securist, trimis cu misiune de spionaj în Franţa după război;

— Orenstein/ Obedeanu/ Saul, redactor la *Scânteia*, profesor la „Ştefan Gheorghiu”.

Aceştia au fost prinşi, judecaţi, condamnaţi la moarte, bărbaţii executaţi; femeia, mamă a doi copii, după câţiva ani de închisoare, a fost recuperată de Israel. Securiştii din acea vreme, după obiceiul lor, au confecţionat un film cu „întâmplarea” şi l-au difuzat confidenţial, doar printre ei, „lucrătorii MAI”. Se va fi rostit şi cuvântul „sionist”, ceea ce nu era un semn de „antisemitism”, şi ei erau consideraţi „duşmani ai poporului muncitor” la Piteşti existau şi deţinuţi sionişti (Fuchs), iar poetul şi publicistul Maier Rudich, cunoscut activist sionist a trecut şi el prin Jilava… în afară de asta, arestaţii vor fi explicat anchetatorilor că ei făcuseră ce făcuseră, nu pentru ei înşişi – ci pentru cauză – sionistă.

Plictiseala: odată cu anunţarea intenţiei unor case de film din Franţa de a face un film. *„Documentar – comentat de mine, autor al romanului* Denunţătorul”, cum declară Ed. Reichman, cu dezarmantă inocenţă, s-a pornit (de la Tel Aviv, de la Washington) o campanie şi împotrivă. „Securităţii anilor ’60, care înscenase o provocare antisemită” – aşa se plânge, arătând cu degetul, denunţând curajos – dintr-un bunker de la Tel Aviv – un tovarăş just pe nume (?) Eugen Szabó, colonel de securitate în România, şef al contraspionajului din R.P.R. consilier la Ambasada de la Paris, şef al rezidenturii DIE etc.

Ce i se poate replică unei astfel de creaturi „anonime” – în schimb lătrătoare? Riscând să fiu considerat avocat al Diavolului Securitatea:

— La „provocarea antisemită a Securităţii de atunci” participase şi el, pseudonumitul „Szabó” (nu cumva îl chema, de la mama lui din Basarabia: Portnoi?);

— Dacă el însuşi, ca mare-securist, nu participase la „provocarea antisemită” (?), atunci sigur: asistase la proiectarea filmului (ca securist emerit ce era – încă nemutat în Israel): de ce nu denunţase la timpul potrivit „provocarea antisemită”? – la Europa liberă, de pildă; printr-o scrisorică semnată conspirativ: „un tovarăş

cetăţean foarte indignat – Szabó”, oricum, tot nu-l cheamă aşa?;

— Dacă acţiunea securităţii – de a-i aresta-condamna-executa pe făptaşi, apoi de a turna (!) un film (acţiune nu mai bună, nu mai rea decât „facerea” unui dosar) era o „provocare antisemită” – ceea ce nu este de exclus, dar şi asta era o *treabă internă a securiştilor evrei de pretutindeni* – ce fusese „acţiunea” bandei Ioanid, alcătuită din… (atenţie, pleonasm!) evrei securişti? O faptă, ca să spun aşa: creştinească?

Observ între-justificarea, întrelăudarea, între-hagiografierea unor tâlhari, bandiţi, torţionari ai *goilor*, criminali – pe când un monument al eroilor-martirilor-sionişti-gangsteri de la Bucureşti ridicat la Tel-Aviv? onorând „sacrificiul de sine” al celor care numai pentru cauza obştească (sionistă) făcuseră ce făcuseră, în România, furând banii, (totuşi) ai românilor, cu intenţia de a aduna fonduri pentru cumpărare de „funcţionari MAI” (tâlhari fiind şi ei, „oneştii şi devotaţii partidului, funcţionarii MAI”) şi de paşapoarte pentru Israel?

Chiar dacă adevărul este (şi) acesta: Securitatea eternă organizase o „campanie antisemită” (de ce nu: „antisionistă”?), nu se poate trece peste realitatea *jafului* organizat de evreii auxiliari ai ruşilor ocupanţi ai României, începând din 24 august 1944 până prin 1989:

Ca slugi ai ruşilor, evreii au fost zapcii feroci, nemiloşi în folosul ocupantului (în folosul tătarilor; în folosul latifundiarilor polonezi şi lituanieni – ceea ce a provocat revolta cazacilor – poloni – care, în 1648 i-au căsăpit şi alungat: o mare parte au coborât în ţările româneşti). Însă cel care numără galbenii nu se poate stăpâni de a face strecurată în propriul buzunar o monedă, două, cinci. Bineînţeles ruşii – prin agenţii executori, zapciii lor: evreii – au furat totul din România, chiar mai mult decât totul. Dar, cum ceva – ceva mai rămăsese; ceva – ceva şi pentru bieţii truditori pe ogorul jafului bine organizat: evreii.

Câte obiecte de valoare inestimabilă (pentru că era

istorică, artistică) *din patrimoniul naţional, direct din muzee, din arhive*: *piese unice, tablouri, instrumente muzicale, covoare, mobile, cărţi rare, manuscrise – Biblii, Evangheliare – apoi de-a dreptul din seifurile Băncii Naţionale*: *pietre preţioase, monede de aur, lingouri, valută, titluri etc* au fost furate *de evreii din Securitate, în deplină complicitate cu evreii de la Cultură, în perfectă complicitate cu evreii de la Externe, în desăvârşită complicitate cu evreii de la Comerţ Exterior şi scoase peste graniţă – întâi în Occident, apoi, unele, multe, dirijate spre Israel*?

Vor evreii să restabilească adevărul (contabil) al Holocaustului? Foarte bine, asta vrem şi noi, românii! Cărţile pe masă:

Pentru început, să răspundă contabilii care au fixat la 400.000 numărul victimelor românilor (însă niciodată nu au probat afirmaţiile) şi preţul lor: 30 – 50 miliarde dolari:

Câţi evrei din România, după 1 septembrie 1940, pentru a fugi de persecuţiile puse la cale de „fasciştii, antisemiţii români”, pentru a se salva de la moarte – au trecut frontiera *în* Transilvania de Nord, „administrată” de Ungaria? „Specialiştii în Holocaust” Elie Wiesel, Randolp Braham, Jean Ancel, R. Ioanid László Alexandru vor număra până la 5 (cinci persoane? – nici atâta), după care vor cădea, fulgeraţi, pedepsiţi de Dumnezeu pentru *minciună*.

Câţi evrei din Ungaria – după cedarea Transilvaniei de Nord, fugind de persecuţii, pentru a se salva de la moarte, au trecut frontiera *în* România? Holocaustologii Wiesel, Braham, Ancel, R. Ioanid vor număra până la câteva zeci? câteva sute? câteva mii? câteva zeci de mii de evrei – exact cei deveniţi, cu jubilaţie în septembrie 1940, cetăţeni maghiari, apoi *refugiaţi în România* în virtutea politicii „fa-iştilor Ion şi Mihai Antonescu” de a-i considera, în continuare, cetăţeni români? Fie trecând clandestin noua-frontieră, călăuze fiindu-le ţărani români locuitori ai satelor de pe noua graniţă, fie legal, cu paşapoarte româneşti liberate de diplomaţi români în post în Ungaria

(numele acestora, ca şi ale prelaţilor, politicienilor, intelectualilor români care făcuseră ceea ce făcuseră din educaţie creştină – sunt arhicunoscute, însă ocultate, negate cu încăpăţânare, cu tenacitate, cu ură grea, cleioasă, luatoare de minţi – ură dezumanizantă (Wiesel urlând, nu doar isteric, ci de-a dreptul dement: «*România a ucis*, *a ucis*, *a ucis*!») din partea câtorva indivizi – să-i mai amintesc o dată: Wiesel, Braham, Ancel, Oişteanu, Shafir, Volovici, R. Ioanid, Al. Florian László Alexandru); fie cu paşapoarte în alb încredinţate unor conducători ai comunităţilor evreilor – nu doar celor din Transilvania de Nord, ci şi din restul Ungariei; şi nu doar pentru salvarea-în-România cea „fajistă, antisemită" a evreilor persecutaţi în Ungaria, ci şi evrei fugiţi din Germania, din Austria, din Cehoslovacia, din Polonia?;

Atunci când acceptă cu un sfert de gură *responsabilitatea maghiară* în persecutarea şi trimiterea la moarte sau uciderea pe loc a evreilor din Transilvania de Nord (însă fără a pomeni victimele dintre slovaci, ruteni, sârbi, români), tovarăşii Wiesel, Braham, Ancel, R. Ioanid, stahanovişti ai Holocaustului şi ceilalţi spălători de sânge ai ungurilor – din masochism geamăn cu cel faţă de ruşi – sunt invitaţi să nu mai folosească, pentru a-i desemna pe călăi diversiuni lingvistice eufemizante: „horthyştii", „fasciştii maghiari" – pentru că mint, mint, mint: cei care i-au persecutat, i-au masacrat ei înşişi pe *ne-maghiari*, în Maghiaria cea Mare de după 1 septembrie 1940, cei care i-au dat pe evrei nemţilor nu erau nici „fascişti", nici „horthyşti", ci – în frunte cu însuşi Horthy: *mari-maghiari*!; „factorii de decizie": *mari-maghiari*; executanţii: funcţionari ai Statului Maghiar: miniştri, prefecţi, poliţişti, militari, iar *victime ale ungurilor* au fost, nu doar evreii – ci şi românii; şi sârbii; şi rutenii; şi slovacii…

Vor evreii din WJRO să „recupereze contravaloarea" (30? 50 miliarde dolari?!) bunurilor evreieşti din România?

Foarte bine! Cărţile pe masă! întru respectarea *adevărului integral*, nu doar a jumătăţii lor, profitabile – nu degeaba evreii normali au numit Holocaustul: Pompă de

Bani, Industrie a Holocaustului, Ruşine a Poporului Ales).

„Situaţia" să fie pusă pe două coloane, întru confruntare contabilicească. La dreapta: datoriile României către evrei; la stânga: datoriile evreilor către români.

Aşa cum au procedat cu datoriile faţă de Israel ale României (*şi ale Poloniei – dar nu ale Ungariei*!) *să evalueze* – ei – la leu, la ban *bunurile româneşti* furate, distruse *de evrei*:

În Basarabia şi în Bucovina între 28 iunie 1940 şi 22 iunie 1941; *să fie evaluate bunurile româneşti* furate *de evrei între 23 august 1944 şi, să zicem 22 decembrie 1989*, distruse direct, indirect: prin proastă gospodărire, din crasă incompetenţă, din plăcerea-de-rasă de a face rău *goi*lor – oricum, cea mai mare parte din beneficii fiind deturnată, prelinsă în buzunarele unor evrei navetişti între România şi Occident, între România şi Israel.

Astfel vom vedea cine, cui, cât mai datorează.

II.

Se leagă de materia eseului de faţă mai ales prin implicaţiile de *istorie*, de *adevăr istoric*.

Dacă va fi impusă şi românilor obligativitatea învăţării „materiei Holocaust" – ca şi în cazul semnării tratatelor cu Ucraina şi cu Rusia – cine ştie câte decenii, secole de-acum încolo românii nu vor mai putea deschide gura pentru a rosti şi adevărul românilor: *cel despre teroarea de decenii exercitată asupra noastră de evreii bolşevico-sionişti*;

Dacă va fi impusă românilor obligativitatea învăţării în şcoli istoria-morala pătimirilor evreilor, să fie impusă şi în Israel învăţarea în şcoli istoria-morala pătimirilor ne-evreilor, victime ale ideologilor şi ale komisarilor evrei în URSS şi în ţările căzute în robia bolşevică.

III.

Se mai leagă prin ceea ce se cheamă: ţinere-de-minte.

Compatrioţii noştri au alcătuit de totdeauna o comunitate fără hârtii. Ce va fi fost întâi: hârtia (ca suport

al memoriei) sau memoria care, fără suportul hârtiei, nimica nu este ea? – fiindcă intervine uitarea.

Uitarea: *adevăratul exil* – asta tot de la evrei o ştiu.

Neimplicarea – adevărata Siberie a spiritului! în urmă cu 3 – 4 ani, în „replică" la afirmaţiile evreilor: românii sunt vinovaţi pentru martirizarea evreilor în timpul celui de al doilea război mondial, un „director de conştiinţe" – pe nume Alex Ştefănescu, notoriu lingău ceauşist, acum lingău generalist – a răspuns ca un elev puturos şi binişor arierat:

«Eu nu mă simt deloc vinovat, *fiindcă* (sublinierile mele), nu eram născut în acel moment».

Uitase, util, că el însuşi, ca istoric literar, sărise în apărarea lui Eminescu – deşi nici „în acel moment" (al naşterii poetului şi jurnalistului Eminescu) nu era născut. Desigur, Norman Manea (de la el pornise discuţia) nu este chiar – chiar Eminescu – însă nu era vorba despre vinovăţie, ci despre asumarea istoriei comunităţii tale, atât cu cele bune cât şi cu cele mai puţin bune. Obişnuinţă care, înainte de 1944, se învăţa din întâile clase ale şcolii primare ca: „Drepturile omului şi ale cetăţeanului". Este foarte adevărat: holocaustologii ţin cu orice preţ ca noi, românii, să ne simţim – să fim, pe vecie – vinovaţi şi să plătim în argint sunător „vinovăţia" noastră – dar fără a sufla o vorbă despre „vinovăţia" lor faţă de comunitatea noastră.

După jumătate de secol de comunism, în care ni s-a interzis ţinerea-de-minte, să acceptăm acum autoamnezierea, pentru că o bandă de sionisto-securişti-bolşevici ne culpabilizează cu „*Holocaustul românesc care a dat 400.000 victime*?"

Avem hârtii şi ţinere-de-minte: acest „Holocaust-400.000" este o minciună, un fals, o escrocherie, o ticăloasă ameninţare («Punga sau viaţa!»). Este suficient să scoatem hârtiile, să le punem pe masă – ş*i să deschidem gura, să rostim adevărul*!

Fiindcă cine tace adevărul este şi el un mincinos;

Cine tace adevărul despre sine şi despre comunitatea

sa este un sinucigaş; şi unul din ucigaşii neamului său.

IV

Negaţionism: un alt termen idiot; negaţionist – un alt scuipat al holocaustologilor dobitoci.

20 iunie 2008

Cine sunt negaţioniştii?

Abia acum, privind o rememorare televizuală a masacrului de la Oradour-sur-Glane (10 iunie 1944, victime ale germanilor ocupanţi: peste 600 de civili, printre care femei, copii, refugiaţi din Mosela şi din Alsacia), am reuşit să pun un cuvânt pe golul care mă chinuie de peste un deceniu, de când am început a scrie despre Basarabia şi Evreii. Un cuvânt care plutea în aer, însă nu putusem să-l rostesc/scriu dintr-un motiv… la îndemână: acel cuvânt era folosit de călăi împotriva noastră, victime, iar victima de mine nu găsise cu cale să li-l întoarcă, fiindcă prea ar fi semănat cu vulgara, dar cât de adevărata: «Ba a mă-tii!»:

Când, în săptămâna Roşie reproduceam documente care dovedeau că evreii din Basarabia şi din Bucovina de Nord comiseseră violenţe, umiliri publice, sechestrări, asasinate împotriva militarilor şi a civililor care se refugiau din Teritoriile Cedate Rusiei, începând din 28 iunie 1940, mă rezumam la cuvinte ce denumeau acţiuni: huiduieli, insulte, ciomăgeli, bătaie cu pietre, „botezare” cu conţinutul oalelor de noapte păstrate în vederea „întâmpinării”, linşaj, împuşcare, luare de prizonieri (dintre militari, într-un război care nu exista) – Holocaustologii îmi… replicau, indignaţi, ultragiaţi:

„Negaţionistule!” deşi, pentru orice normal-alfabetizat, era limpede: nu negasem nimic, ci afirmasem ceva.

„Negaţionism” face parte din arsenalul – nu de apărare, ci de atacare folosit de evreul dobitoc, lipsit de cuvinte şi care astfel încearcă să prevină replica celui din faţă, acuzat pe nedrept; lui, cretinului, îi convine această calitate-cusur a termenului: îl scuteşte de argumentare, în 63 de ani de la sfârşitul războiului devenite sentinţe-

condamnări fără drept de recurs (iar cine le contestă este. un antisemit şi *un* negaţionist!).

Ceea ce făcusem, la urma urmelor reportericeşte, descriptiv, stăruind la anume momente-evenimente. Tot descriptiv, reportericeşte citasem din documente (fireşte, ale Serviciului Secret al Armatei Române, nu „pentru a păstra dreapta măsură" între acestea şi acelea răsştiutele de 63 ani ale Serviciului Secret al Armatei Roşii, cum îmi recomandaseră R. Ioanid, Shafir, Laszlo, Al. Florian, Pecican şi alţi colegi binevoitori.); tot rezemându-mă pe documente vorbisem despre fazele următoare petrecute în Basarabia şi în Bucovina de Nord – până la 22 iunie 1941: un întreg an de teroare crâncenă, nemaicunoscută pe aceste pământuri aflate în calea tuturor năvălirilor şi a năvălitorilor: arestări, confiscări de cereale şi animale, deportări în masă, „procese" expeditive – ca al elevilor de la Şcoala Pedagogică (fosta Normala, unde învăţase tata) din Orhei, dintre care mulţi au fost executaţi (ancheta fiind condusă de Goldenberg, şeful NKVD-ului Orhei, anchetator şi al tatii şi tot atunci, în ianuarie-februarie 1941).

După logica evreilor vinovaţi de crime grele, noi, victimele lor, supravieţuitori, martori ai barbariilor lor, chiar dacă ne rezemasem pe documente (ale Armatei Române, nu ale Dimpotrivei Roşii), comisesem. Ce comisesem?

Răspunsul-explicaţie al holocaustologilor reiese din cuvântul cretin aruncat-scuipat, acuzator-executor: «Negaţionistule!»

Obişnuiţi a accepta, din partea noastră, cu capul plecat, în tăcere, orice acuzaţie, oricât de nedreaptă, de exagerată, de aiuritoare nu le-a dat prin minte că ei înşişi, la un moment dat victime, vorbind-scriind despre calvarul lor, ar fi fost contrazişi de martirizatorii lor, ba chiar trataţi de de negaţionişti. Tactica lor ticăloasă de preveni-contesta orice contestaţie a mărturiilor contrarii intereselor lor (doar ei sunt inventatorii „războiului nuclear preventiv"!) a făcut ca doar la eructarea celor două cuvinte magice – în fapt blesteme tradiţionale:

„Antisemit!” şi „Negaţionist!”, noi, victime ale lor (ei, da, evreii nu au fost totdeauna victime, ci adesea călăi) să fim paralizaţi, neutralizaţi, muţi, pentru *a nu se auzi în jur*, *rostit tare*, *limpede*, *adevăruladevărat*, *adevărul istoric al unui întreg secol*, *al douăzecilea*.

În tentativele repetate de a angaja un necesar dialog cu evreii, după ce eu veneam cu argumente uşor de contestat – uşor din partea lor, care cu un simplu: «Nu-i adevărat!» mă trimiteau la colţ – nici nu-mi trecea prin minte să răspund la răstelile lor komisaro-imperialiste (ruseşti…) tot cu: «Nu-i adevărat!» – părându-mi-se o „replică” imbecilă, mecanică, de troglodit, de beţiv; să nu rămân doar la atâta, ci, riscând să intru în troaca logicii lor, să le azvârl în obraz (presupunând că aveau aşa ceva) acuzaţia cu care ei mă copleşiseră, îmi închiseseră gura, mă condamnaseră şi chiar mă executaseră, ca pe un criminal dovedit a fi mâncat evrei cruzi, de preferinţă copilaşi:

„N egaţioniştilor!»

Fiindcă negaţioniştii sunt ei, nu eu (de altfel Oişteanu, chiar spusese: deşi Goma nu neagă Holocaustul, el este antisemit! iar fiul Marelui Tudor Vianu, auzind prin somn această sentinţă, o repetă, o repetă – ca o placă stricată, vorba Monicăi Lovinescu despre mine).

Să se pună de acord holocaustologii; unii mă absolvă de păcatul „antisemitismului”, însă au găsit altceva (cum să scap de „justiţia” lor strâmbă?): cică aş fi vinovat de negaţionism!

În ce constă negaţionismul cu care atac în mod mârşav totalitatea comunităţii evreieşti? Nu contează, *negaţionismul* se asortează – unde mai pui ca rimează! – cu *antisemitismul* [şi ce dacă a critica politica rasistă, apartheidistă a Israelului nu are legătură cu antisemitismul – are cu postul de ambasador UNESCO dăruit de Taubman. antisemitului Manolescu!]! Sunt piese din uniforma holocaustologului militantorecuperaţionist. Şi fac-bine pungii fără fund a *recuperaţionismului planetar* – nu s-a înţeles? cum aşa: sub termenul *recuperare*, evreii,

zapcii în suflet şi-n simţiri, îi trimit în faţă pe holocaustologi, ei să se mânjească în campania de re-jefuire reactivată – nu întâmplător după căderea Zidului Berlinului – pentru a lua şi pielea de pe noi, nu doar zdrenţele odinioară numite: îmbrăcăminte. Ei, evreii neagă adevăruri orbitoare, nu eu, care îi tot invit, naiv, prosteşte la dialog.

Dintre ei inventivul Shafir (care a recunoscut, în scris: nu citise cartea condamnată: Săptămâna Roşie) m-a acuzat, primul de „negaţionism". deflectiv? deflectant? Or goi-ul care sunt nu avusese prezenţa de spirit să i-o întoarcă:

«Ba tu eşti negaţionist, măgarule, care mă acuzi pe mine de negaţionism!»

În eternul şi imposibilul dialog (sic), evreii folosesc drept căluşuri de băgat în gura celui din faţă, presupus contestatar al termenilor falşi, neadevăraţi, cuvinte rău, incorect folosite, dar cât de folositoare lor în campaniile de acuzare, culpabilizare şi… recuperaţionare (vorbesc de bani, desigur, de ce altceva să vorbesc?):

— Antisemit (ism) – termen trebuind să comunice că eu, desemnatul cu degetul şi cu stropii elocinţei (!) am o atitudine batjocoritoare, insultantă faţă de un semit.

Care semit? vorba rusului. Dar niciunul dintre holocaustologii care mă antisemitizaseră: R. Ioanid, Oişteanu, Shafir, Katz, Reichman, Păruit, M.D. Gheorghiu, Ancel – să nu fie uitat Wiesel – nu este semit, toţi aceştia provin din aria înglobată de Rusia (care ocupa atunci şi Ţările Baltice şi Polonia), unde evreii au fost/sunt/vor fi de origine kazară, deci tdrkă, strămoşii lor trecuseră *la mozaism*, *neavând niciun strop de sânge semit* – spre deosebire de *palestinieni*, *unicii* semiţi *din Ţara Sfântă*…

În care caz cum rămâne „antisemitismul" folosit până la urzeală de holocaustologi, împroşcându-i pe contradictori? Ei, nesemiţi, doar „trecuţi", nu născuţi (de aici zicerea: să te ferească Dumnezeu de „trecuţi", aceştia sunt mai cadecât – tolicii, crezându-se datori să dea dovadă de credincioşie noii religii).

Rămâne. În stare de levitaţie, după legile fizicei şi ale bunului-simţ.

— Negaţionism – termen destinat să comunice: eu, ne-evreu neg afirmaţiile (său. negaţiile) obraznice ale holocaustologilor – ca de pildă: „Românii au masacrat 400.000 de evrei în timpul războiului”. Sunt etichetat: „negaţionist” fiindcă. neg minciunile, nu adevărurile.

Dar, atenţie: devin negaţionist chiar şi atunci când îndrăznesc să corectez cifrele astronomice cu care holocaustologii ne dau la cap: fie că afirm: «Cifra de 400.000 de evrei victime ale românilor este mult umflată», dar şi atunci când – nu eu, primul, ci un alt *goi*: l’Abbé Pierre – o corectează, avansând alta, adevărată, oricum, mai aproape de adevăr. Un astfel de „negaţionist” ar putea fi arătat cu degetul ca, să zicem: „corec [ta]ţionist (!)”.

[Anul trecut, după moartea Abatelui Pierre, un jurnalist de la *Nouvel Obs*, Caviglioli comitea imprudenţa de a cita un fragment din scrisoarea produsă în procesul lui Garaudy:

„A fost normal ca, după război să credem exagerărilor”. (apoi introduce – vorbesc tot de Caviglioli – fraza următoare astfel: „*i adaugă* [*Abatele Pierre*], *într-o lugubră lapalissadă* ”): „La Auschwitz a fost scris pe o placă: patru milioane de morţi. Fiindcă astăzi a fost corijată la un milion, înseamnă că cifra de patru milioane a fost exagerată” (subl mea).

De unde concluzia, strâmbă: în ochii holocaustologilor, chiar persoana care citează. inscripţia de pe o placă, de la Auschwitz, nefiind el autorul corectării, comite o crimă gravă: „negaţionism corector al neadevărului”. Fiindcă aşa cum exista un adevăr-de-clasă în bolşevism, există un adevăr-de-rasă în holocaustism.

În legătură cu „derogările”, nu doar de la adevăr, ci şi de la cronologie practicate de evrei, în scop de supravieţuire (Hanna Arendt o spune, întru justificarea, amnistierea tuturor faptelor abominabile ale Poporului Ales), i-am mai arătat cu degetul pe Ilia Ehrenburg şi pe Vassili Grossman numindu-i *descronologizatori*. Aceştia,

într-o carte de pură propagandă apărând nu doar cauza minoritarilor evrei, ci mai ales cauza majoritarilor ruşi (ah, dorinţa arzătoare de a aparţine altei comunităţi: rusească, ungurească!), intervertiseră cauza şi efectul, afirmând, de pildă, că… „severitatea cu care autorităţile sovietice” (sic) îi trataseră, în 1940 pe românii basarabeni şi bucovineni proaspăt ocupaţi, se explică prin răzbunare (răzbunare justificată când este practicată de evrei, prin tradiţie, însă negată, interzisă celor din faţă, goiilor) pentru masacrele la care urmau să se dedea românii în hăt, departe în timp, în iulie 1941, după retragerea sovieticilor din teritoriile Ocupate! Această neruşinare în minciună se explică: evreii nu dialoghează, ci monologhează – şi dictează (obişnuinţă căpătată în Kazaria, apoi în Rusia, apoi de la 1917 în URSS, unde au fost preponderent politruci, siniştrii komisari (de altfel unii şi-au luat acest nume: există o sportiva americană: Komisarz, de unde se înţelege că tatăl sau bunicul exercita această nobilă ocupaţiune în Polonia ocupată de bolşevici), mai ales în sectoarele represiune şi propagandă). Ei declară, din 1948: «Israelul nu va ceda niciodată şantajului terorist». Prin „şantaj” ei înţeleg tocmai dialogul, iar prin „terorişti” doar *ne-evreii de după 1948* (de 60 ani!), fiindcă înainte ei erau numiţi terorişti de către mandatarii Palestinei; sub denumirea de „patriotism evreiesc” practicau ei (Begin, Shamir) fără scrupule terorismul pur şi dur împotriva britanicilor, a arabilor, a creştinilor, iar după acea dată au instituit: terorismul-de-stat-şi-de-partid israelian, prezentat ca „drept la autoapărare” (se autoapără de palestinienii ocupaţi).

Strategii Ehrenburg, Grossman, străluciţi precauţionişti ai autoapărării au intervertit evenimentele, pentru ca la o adică să nu fie traşi la răspundere adevăraţii agresori în Teritoriile Cedate: evreii, fiindcă, minţeau ei., era război! Nu era niciun război, atunci, între iunie 1940 şi 22 iunie 1941! Abia după un an de zile de la Ocuparea şi Terorizarea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord a fost declarat războiul. Deci pe timp de nerăzboi ocupanţii terorişti bolşevici, în fruntea lor: evreii, care credeau în

continuare că acel pământ va fi, după promisiunea lui Stalin viitoarea patrie a lor, trecuseră urgent la amenajarea terenului, operaţiune numită curăţenie etnică.

Adevărul fiind ca toate acţiunile lor dintre 28 iunie 1940 şi 22 iunie 1941, având loc pe timp de pace sunt, *nu crime de război* – care multe porcării şterg ele – ci *crime împotriva omenirii*, *acestea*: *imprescriptibile*.

Aşadar cine sunt negaţionişţii?

Ei, holocaustologii, cei care acuză pe ne-evrei de „antisemitism" şi de „negaţionism"!

«Cine să ne judece pe noi? Pe noi, să ne judece?

Unde: la… Nürnbergul II, fascist?»

În ianuarie 2002 pe canalul de televiziune francez Paris Première a avut loc o dezbatere (încă una!) în jurul Cărţii negre a comunismului, în prezenţa coordonatorului volumului Stéphane Courtois. Participa şi un tânăr extrem de politicos, corect îmbrăcat, cu cravată; vorbea cu glas scăzut. S-a prezentat:

«Nu sunt scriitor, nici istoric, nici politolog (?) … – însă cum n-am mai putut suporta calomniile din cartea. (din bărbie l-a arătat pe Courtois), am scris eu, adevărul.» – a arătat altă carte.

Continuând a vorbi calm, abia audibil, încă-tânărul politicos a explicat ce îl determinase să scrie: Calomniile din aşa-zisa Carte neagră a comunismului în privinţa numărului astronomic al aşa-ziselor victime ale comunismului, apoi afirmaţia potrivit căreia aşa-zisa contribuţie a evreilor la aşa-zisa teroare bolşevică, atât din URSS, cât şi din ţările din Estul Europei. Odată formulate reproşurile, a tras concluzia:

«Aşa-zisa Carte neagră a comunismului este un Protocol al Sionului [corect: Protocoalele, fals operat de agenţii Ohranei, la Paris, prin unul, Goloviński, pentru a avea şi mai multe motive de pogrom – nota mea, P.G.], iar autorii ei nişte antisemiţi!»

Mi-a sunat cunoscut-neplăcut sigla verbală „aşa-zis": indica prezenţa la cuvânt a tovarăşului nostru de nădejde procuror-de-laprocuratura-statului (!) şi a nemuritoarei

sale tovarăşe de viaţă (şi de procuratură-a-statului): limba de lemn transmisă genetic urmaşilor urmaşilor urmaşilor – dacă au fost crescuţi în aceeaşi atmosferă verbală.

S-a angajat, totuşi, un fel de dialog. La un moment dat Courtois l-a întrebat pe ce se reazemă în contestările sale. Junele politicos – şi cu cravată – i-a răspuns, senin:

«Mi-au povestit mie părinţii. Ei au citit întâi şi m-au asigurat: tot ce se scrie, aici, despre comunişti în general, despre cei polonezi în special este o imensă minciună. Cât despre evrei. Tot ce se spune, aici, despre evrei este pură calomnie. Antisemită» – nu ridicase deloc tonul, vorbise otova. «Tata nu minte, el este om de drept – şi mama la fel.»

S-a lăsat tăcerea – a rupt-o tot Fiul Drepţilor:

«Scrieţi că noi (nimeni nu-l arătase, Courtois nu-l numise şi nu scrisese în Cartea neagră aşa ceva) că noi, evreii comunişti vom fi judecaţi la un Nürnberg II.»

«Dacă naziştii au fost judecaţi şi condamnaţi în Procesul de la Nürnberg, este drept ca şi comuniştii vinovaţi de crime împotriva umanităţii să fie judecaţi», a precizat Courtois.

Şi iarăşi s-a lăsat tăcerea. Tânărul politicos îl privea pe Courtois; pe Ardisson (animatorul emisiunii); pe ceilalţi participanţi – surâzând, ca şi cum copilaşii din jur spuseseră o prostioară, însă el, adultul, nu se supăra pe ei, necum să-i bruftuluiască.

În cele din urmă a deschis gura şi a spus în şoaptă, dar cu bunăvoinţă, ba chiar cu milă – o milă nesfârşită (subliniez spusele sale):

«*Cine să ne judece pe noi*? *Pe noi, să ne judece*? *Unde*: *la… Nürnbergul* II, *fascist*?»

Nu pot uita privirea blajină, înţelegătoare faţă de slăbiciunile vârstei mentale a celor care îi calomniaseră pe tatăl său şi pe mama sa – oameni drepţi, cum doar nişte părinţi pot fi – şi pe prietenii şi pe colegii şi pe tovarăşii din câmpul muncii procuraturii-de-stat-şi-departid din Polonia (aceeaşi ca în România, ca în Ungaria, ca în Cehoslovacia, ca în Bulgaria, ca în RDG – cu toatele face ale

Nemuritoarei Gândiri Vîşinskiene), pretinzând în mod incorect, de-a dreptul insultant (antisemit!) că şi comuniştii comiseseră crime; că şi ei ar trebui judecaţi şi condamnaţi. Nici vorbă: comuniştii – mai ales evreii comunişti – nu făcuseră aşa ceva, lor li se făcuseră tot felul de porcării, totdeauna – cine susţine contrariul este un fascist. Şi un antisemit – tot nu ridicase tonul…

În disperatul optimism al meu, nădăjduiesc din toată inima că nu vor fi excesiv de mulţi evrei ca acel fiu de Părinţi Drepţi;

Mai sper că vor fi destui care să discute calm, cumpănit, ne-isteric despre Basarabia, cheie a înţelegerii răzbunării sângeroase, criminale, a românilor pe evrei, *după 22 iunie "41* – pentru fapte – nici azi recunoscute – anterioare: *începând din 28 iunie 1940*, nu mai puţin sângeroase, bestiale şi a pedepsirii acelor evrei care se puseseră în slujba duşmanilor noştri: ruşii;

Despre Basarabia cea care, dacă a ajuns ce a ajuns, astăzi: o ruină a ruinelor, un rezervor de sclavi ai celui de al treilea mileniu, un şeptel de carne albă – se datorează în mare măsură muncii neobosite, permanente a bolşevicilor evrei care, începând din 27 martie 1918 şi-au sacrificat tinereţea, libertatea, viaţa pentru cauza recuperării şi „întoarcerii ei la sânul Patriei Sovietice", pentru „intrarea în componenţa URSS".

Paris, 2002 – 2004

S-a iniţiat la Chişinău edificarea unui Memorial al Pogromului *din 1903*. *Foarte bine*: *cinstită să fie memoria evreilor – eterne victime ale eternilor ruşi – ei stăpâneau atunci jumătatea orientală a Ţării Moldovei, răpită la 1812, de ei botezată*: *Bessarabia*.

Unde anume va fi înălţat Memorialul Pogromului?

Cumva pe locul în care fusese ridicat, în 1942, Monumentul Unităţii Naţionale *sau* Turnul Dezrobirii, *operă a arhitectului Octav Doicescu, pe o colină care domina oraşul, lângă Ghidighici, însă după doi ani, în 1944, la re-ocuparea Basarabiei, bolşevicii îl dinamitaseră, ştergându-l şi din amintiri*?;

Realizatorul Memorialului Pogromului din 1903 *să fie – ca din întâmplare – fiul* (*sau nepotul*) *celui care în 1944 a aruncat în aer*

Turnul Dezrobirii?

(O

Post-Scriptum 29 iunie 2003

Cu câteva săptămâni în urmă la Bucureşti, cineva afirmase că un volum de documente privitoare şi la agresiunile evreilor în timpul evacuării din Teritoriile Cedate (*28 iunie-3 iulie 1940*) *ar fi fost trimis la topit de către editor, Augustin Buzura, „în urma intervenţiei Federaţiei Evreilor". Alt/cineva* (*Dorel Dorian*) *contestase: el, membru al Federaţiei Evreilor, nu avea cunoştinţă de aşa ceva.*

Iată că Aldine (*supliment săptămânal al* României libere) *din 21 iunie 2003 reproduce două pagini de gardă din vol I.* (*1939 – 1941*) *al cărţii* Situaţia evreilor din România *şi explică, sub titlul: „Renaşterea unei cărţi* «*topite*» *„povestea-cărţii*:

„… în preziua lansării ei pe piaţă, cartea a fost interzisă şi dată la topit, din ordinul domnului Augustin Buzura, directorul Fundaţiei Culturale Române. Motivul: protestul unor aşa-zişi istorici evrei, foşti profesori de marxism la „Ştefan Gheorghiu'" (subl. mea).

Nici chiar eu nu mersesem atât de departe cu acuzaţiile la adresa romancierului maramureşean. Îmi făcusem cunoscute opiniile despre „curajul anticomunist" al lui, din 1990, şocând lumea-bunăclujeană: I. Vartic, M. Zaciu (*deşi mai apoi, în* Jurnal I, *1993 acesta din urmă nu se indigna de ceea ce scria el însuşi despre „G. „sau/şi despre „Guşti"*):

— *veninos din fire, îmi amintisem: în vara anului 1972, când îl recomandam* (*pe Buzura*) *editurii Gallimard pentru traducerea în franceză – pe lângă Bănulescu şi Breban – autorul, prezentat de mine ca… anticomunist, tocmai publicase pe jumătate de pagină din* Steaua? Tribuna? *o închinare smerită lui Ceauşescu;*

— *„după rivuluţie" veninosul de mine atrăsese*

atenţia asupra caracterului pur securist al articolului semnat de Buzura în România literară: *„Fără violenţă! „În care răzbăteau guiţaturile de moarte ale „membrilor Organului" (vorba maselor largi de victime ale Violenţei), temându-se de venirea ceasului răsplăţii şi cerşind… nonviolenţă*;

— Am zugrăvit în scris – cu cerneală de venin – (în Bonifacia*) „Masa lui Gogu de la Casa Scriitorilor". Vorbesc de Gogu Rădulescu, dezertor din Armata Română, întors din Rusia în 1944, „pe tanc", devenit unul din cei doi „supravieţuitori" ai întredevorării ştabilor moscoviţi – celălalt: L. Răutu. Tovarăşu' " Gogu făcea pe culturalul,* îşi *alcătuise o curte-de-şatră din scriitori extrem de demni şi de rezistenţi prin cultură, ba chiar excesiv de „anticomunişti" ca Buzura, Blandiana, Rusan, Zaciu, Dinescu, Manolescu, Dimisenii, Ornea – care îl vizitau cu drag şi acasă*;

— Am răspândit, în scris, veninul mai multor exilaţi potrivit căruia în perioada neagră de după 1984, când în ţară erau distruse biserici, palate, case de oameni sărmani, când sindicaliştii erau internaţi la nebuni; când erau rupţi în bătăi răzvrătiţii de la Braşov, scriitorul maramureşean Buzura vizitând Germania Federală, explica, sfătos şi nemţilor şi românilor – mai ales celor de la Europa Liberă:

«Problema noastră, acum, nu e Ceauşescu, nici comunismul – problema noastră, acum: Ungurii care vor să ne ia Ardealul!»;

— Am mai arătat (cu gelozie şi cu venin) cum, în fruntea Securităţii Culturale Române, Buzura a pus mâna pe aproape toate publicaţiile din Basarabia şi sub pretextul: «*Eu dau banii*!» (*din buzunarul cui*?), *a impus programul Organului în general, al său în particular*: *din revista* Contrafort *a făcut o* Dilemă *bis, destinată a semăna confuzia culturalistă de tip Pleşu în capul şi în inima basarabenilor analfabetizaţi de ruşi*].

Deci fapta lui Buzura datează din 1994 – stă scris pe pagina de gardă a cărţii (topite). Că eu nu am avut cunoştinţă de ea: *de crezut, niciodată n-am fost în*

secretele (dumne) zeilor de la Securitate – dar să nu fi aflat Pleşu? Liiceanu? Manolescu? Blandiana? Uricaru? Adameşteanu? Mircea Martin (aflat cu întreaga familie în Fundaţia Securia?), Dinescu? Dimisianca? Prelipceanu, Denisa Comănescu?

Ba vor fi aflat – ei şi? Câte altele asemenea vor fi aflat la viaţa lor, dar au tăcut, în virtutea înţelepciunii de veacuri a poporului român: «Fiecare cu „micile-i economii-porcării"»; precum şi din tradiţie: intelectualul român – de orice sex ar fi – se ocupă de slujba lui, de apartamentul lui, de cartea lui, doamne-fereşte să iasă-n faţă, să apere principiul carte, *principiul* libertate. *– el supravieţuieşte, rezistând… cultural, adică urmărindu-şi interesul, nu vreun păcătos de principiu…*

Atunci – în 1994 – a avut loc „Evenimentul cultural": distrugerea unei cărţi capitale pentru comunitatea românească, ţinută în ignoranţă jumătate de secol în legătură cu propria-i istorie.

Nu cunosc numele componenţilor delegaţiei indignate – şi nu găsesc nimic inedit în comportamentul evreilor de a impune-menţine tăcerea asupra „activităţilor" lor, însă cu certitudine era prezent la datorie Radu Florian: el fiind, nu doar specialist în istorie, ca orice tov" prof" de materialism-stalinism dar şi ca supravieţuitor al Trenului Morţii… Să lipsească tocmai el de la o asemenea „acţiune-de-luptă împotriva-faşismului-şi-antisemitismului-tradiţional-românesc"?

Teşu Solomovici: mereu la datorie! El, sentinelă, a… dezminţit afirmaţia „unora": Federaţia Evreilor din România ar fi intervenit şi ar fi obţinut distrugerea volumului de documente. Nu-i adevărat! Federaţia nu a făcut niciodată una ca asta – nici cu Eminescu… Imediat după negarea totală a unei astfel de bănuieli Teşu Solomovici a continuat: „Oricum, documentele acelea erau insuportabil de antisemite".

Documentele *erau insuportabil de antisemite, însă* faptele *evreilor în Basarabia şi în Bucovina nu erau deloc insuportabil de antiromâneşti!*

Carte topită…

În luna mai 1990 Liiceanu mi-a publicat Culoarea curcubeului, Cutremurul oamenilor, *însă la o zi-două a retras din librării volumul de mărturii despre mişcarea drepturilor omului din 1977, l-a depozitat, iar în 1992 l-a dat la topit. La ordinul-cererea cui*?

— Nu cumva din proprie iniţiativa, de persoana grijulie cu vutoru-şi de aur?);

— *Alt editor*: *Sorescu – a distrus plumburile romanului meu* Garda inversa. *Inutil să întreb*: «*la cererea cui*?», *fiindcă sunt convins*: nimeni nu-i ceruse lui Sorescu să facă ceea ce, iată, ştia el, din moşi-strămoşi: fie să păstreze ceva, fie să câştige ceva (portofoliul de ministru al culturii sub Iliescu nr. 1), cu orice preţ; carte nepublicată: Uşa noastră cea de toate zilele – *la Cartea românească în 1970*: *Ivasiuc s-a trezit spunând*: «*sub personajul cutare este, de fapt, Nicolae Ceauşescu, sub cutare*: *Elena Ceauşescu*»

— *Iar confraţii – în ordine*: *Marin Preda, Gafiţa, Ţepeneag, Mircea Ciobanu, deşi citiseră manuscrisul, nu îndrăzniseră să-l contrazică* (*excepţie*: *Geta Dimisianu şi Al. Paleologu*). *Rezultat*: *cartea „nu a fost aprobată" (nici respinsă!), autorul total interzis, soţia şi socrul şi ei interzişi.*

Aici nu a intervenit Organul: *cenzura, securitatea – ce nevoie să asude Aparatul de Represiune când, într-un Piteşti după Piteşti românii se reprimau unul pe altul, aici lucrând şi frica-la-scriitorul român de azi.*

Nu fac parte dintre „creştinii" care dispensează Aparatul de orice responsabilitate, cu diversiunea: «*Dac-ar fi ştiut Ceauşescu ce porcării se fac în numele lui…*» – *asta este gândirea scurtă, scurtată, a robului din ţâţă-n fiu încercând să se pună bine cu Stăpânul* (*chiar şi în lipsa lui*), *dând întreaga vină pe vechil*;

Nu fac parte nici dintre cei înclinaţi să ierte „micile păcate „ale lui Liiceanu, ale lui Sorescu (*distrugerea cărţilor într-o comunitate ca a noastră, lipsită de cărţi*) – *precum Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Gabriela*

Adameşteanu, fiindcă nu lor, oltenilor, le distruseseră cărţile cei doi editori olteni – ci unui basarabean ca mine!

Ci dintre puţinii care se întreabă:

Ce fel de „director de opinie „(mai) poate fi scriitorul-editor care distruge cărţi: *Liiceanu, Sorescu, Buzura*? *Dar cel care îi apără pe distrugătorii de carte*? Fapta *anticulturală a lor este rezultatul doctrinei… „rezistenţa prin cultură"*: *la ce au folosit Monicăi Lovinescu şi lui Virgil Ierunca deceniile petrecute în exil, de unde apărau* libertatea, est-ethica? *dacă din 1993 l-au justificat, l-au apărat de „agresiunea victimelor" pe Liiceanu în culturala – ce să mai vorbim de… morala – acţiune de trimitere la topit a unei cărţi de mărturii* despre *anul 1977*?;

Ce fel de scriitor, de editor, de intelectual este Augustin Buzura, cel care a trimis la topit o culegere de documente ale istoriei noastre – ocultate, interzise – ca, repet titlul: *„Al* doilea Război Mondial*/* Situaţia evreilor din România*"*?

Buzura: *şi el pur produs al „rezistenţei-prin-cultură"*.

Faptul că „în cele din urmă „şi această culegere de documente va ajunge în mâinile cititorului ţinut în ignoranţă, nu doar de comunişti, nu doar de masele-largi-de-evrei-indignaţi, ci de români de-ai noştri (unde mai pui: *maramureşean – ca Ivasiuc…) dovedeşte încă o dată*: *răul pe care ni-l facem noi înşine, cu mâna noastră (din analfabetism, din laşitate, din idioţenie) – acela este Răul cel Mare*.

P.P.S. 1 septembrie 2003:

Volumul Situaţia evreilor din România, 1931 – 1941 *a fost, totuşi, scos la lumină de editura Ţara Noastră*.

Am folosit cu mare întârziereo parte din documentele conţinute: *Între 1944 – 1989 – 44 ani – ni le-au interzis ruşii*; *între 1989 şi 2003 – alţi 14 ani – ni le-au interzis evreii…*

Cu deloc neglijabilul concurs al romancierului maramureşean Augustin Buzura – să ne trăiască! îl *meritǎm*.

P.P.P.S. 11 noiembrie 2003:

Aflu că Augustin Buzura, distrugător al unui volum de documente privind crimele evreilor în România – a primit diploma de Doctor Honoris Causa al Universităţii din Ierusalim.

Eu nu m-aş fi lăsat dezonorat: *să fiu recompensat, de către evrei, oameni ai Cărţii,* pentru că am distrus Carte? *Să fiu sărbătorit de ne-români* pentru că i-am furat, i-am trădat, i-am vândut pe români?

Nici evreii nu s-au dovedit a fi mai breji: *honorând-causa distrugerii unei cărţi, au dovedit*:

nu (*mai*) *sunt oameni-ai-Cărţii*; *au confirmat că ei, evreii din România cu adevărat protestaseră în 1994*; *că în adevăr ceruseră păstrarea tăcerii asupra crimelor lor, pentru a nu fi ştirbită Perfecta* Minciună Etnică *a „Holocaustului Românesc", fabricată la Tel Aviv şi la Washington.*

Cât despre Doctorul (*Honoris Causa*) *Augustin Buzura… – chiar să nu fi observat nimeni că acea diplomă i-a fost acordată postum*?]

Post-Scriptum 7 iulie 2003

Din Cartea cărţilor interzise *editată recent de Victor Frunză la Bucureşti vedem-citim negrul-pe-alb al ukazului până acum secret al culturalizatorilor sovietici*; *al „Luminătorilor de la Răsărit", în frunte cu Ana Pauker, I. Chişinevski, L. Răutu, S. Toma, fini cunoscători, nu doar ai limbii, ci şi ai literaturii române – şi, amănunt extrem de important*: *capabili să se iscălească, în româneşte*!

La 1 mai 1948 erau interzise „deocamdată doar"… 8.000 titluri.

După Lista Neagră emisarii (*pe tancuri*) *ai lui Stalin i-au expulzat din literatură pe*: *Alecsandri, Alexandrescu, Bălcescu, D. Cantemir, Coşbuc, Eminescu, Filimon, Goga, Haşdeu, Iorga, Ispirescu, P. Istrati, Kogălniceanu, Şincai, Vlahuţă…*

Listaşii Negri ne-au mai interzis:

scriitorii originari din Basarabia şi din Bucovina de Nord (*33 autori, cu 79 titluri*), *„acei faşişti care, deşi cetăţeni sovietici,* îşi *trădaseră patria, URSS, scriind în*

mod duşmănos cuvinte ca «Basarabia», «Bucovina»”:

Zamfir Arbore (3 titluri); Alexandru Averescu, general (2 titluri);

Gh. Bezviconi, (3 t.); Dumitru Bogos; Alexandru Boldur (71.); Ion Buzdugan (2 t.); Robert Cahuleanu (Eisenbraun, Ciurunga); Ovidiu Caledoniu; Gheorghe Cardaş; Petre Cazacu (11 t.); Ştefan Ciobanu (7 t.); D. Ciugureanu; Neculai Coban; Victor Crăsescu (Şt. Basarabeanu); P. Crihan (2 t.); Sergiu-Victor Cujbă; Leon Donici, (2 t.); Tatiana Găluşcă; Gurie, mitropolit (2 t.); Ion Inculeţ; Dimitrie Iov (5 titluri); Gh. Madan (5 t.); Alexei Mateevici; Dumitru Moruzzi (3 t.); Sergiu Matei Nica; C. Negruzzi; Ion Pelivan; Mihail Romaşcanu; Al. P. Smochină; N.P. Smochină (10 titluri); autori (13, cu 43 titluri) care scriseseră… – (şi) despre Basarabia, Bucovina:

Ion Antonescu, general; Mihai Antonescu (3 t.); Gh. I. Brătianu, (2 t. din totalul de 22 interzise); Teodor Chirileanu; Mihai Eminescu (3 t. din 11 interzise); Onisifor Ghibu (9 t. din 22); Petre Haneş (3 t. din 4); Vasile Haneş (2 t. din 5); Nicolae Iorga (8 t. din 29); Gib I. Mihăiescu; Ion Nistor (6 t. din 28); Gh. Popa Lisseanu (1 t. din 5); Gh. Tătărescu [Bessarabie et Moscou, *1926*, Evacuarea Basarabiei şi a Bucovinei de Nord]; *Radu Tudoran* [Oraşul cu fete sărace, Un port la răsărit].

Epurarea cărţilor din 1948 nu a fost prima, nici ultima. Toţi scriitorii de valoare au fost interzişi, *mai uşor fiind de numit autori care, datorită vânzării de sine şi de frate-cititor au fost parţial acceptaţi. În 1950 nu mai existau în literatura noastră nici Arghezi, nici Bacovia, nici Barbu, nici Blaga, nici Lovinescu, nici Maiorescu, nici Pillat, nici Rebreanu, nici Stere, nici Vinea – „în schimb „îi aveam pe Neculuţă, A. Toma, E. Frunză, Breslaşu… Datorită acţiunilor „culturalizatoare „ale kulturalizatornicilor de la Răsărit (de unde ne venea lumina.)*.

Au urmat „reabilitări” (toate parţiale, ale textelor), dar şi „interziceri temporare” – câte o carte a câte unui autor – precum şi interziceri definitive ale autorilor

„plecaţi” din ţară, fie ca emigranţi (în Israel, în RFG), fie ca solicitanţi de azil politic.

Mă pot lăuda că am fost primul român care a scris-publicat în Occident despre atacul sovietic asupra cărţii româneşti – *în* Ostinato, *în* Uşa *în* Gherla, în Cerc, *în* Gardă inversă, toate scrise în România, între 1965 – 1975; *în cele din exil*: Culoarea curcubeului (*volum de mărturii despre anul 1977, trimis la topit de Liiceanu – nu voi înceta să repet*), Soldatul câinelui; *pe larg în*: Din Calidor, *unde am vorbit de „preludiul basarabean” (1940 – 1941) al interzicerii, al arderii cărţilor „faşiste”, imprimate cu „litere burjuiste „(latine); am continuat Lamentaţiile pe Rugul Cărţilor Arse în* Arta reFugii; *în* Astra (volum în întregime dedicat distrugerii cărţilor de către ruşi prin rusificatorii locali). Sabina şi Roman intim *continuă (şi încheie) ciclul autobiografic al meu şi al Generaţiei Fără Cărţi – care a început în România, nu în 1946, prin întâile ukazuri* de *„scoatere din circulaţie a publicaţiilor”; nici în 1948, când a fost emisă interdicţia a 8.000 titluri „faşiste”, ci* în… 28 iunie 1940, după ocuparea prin violenţă a Basarabiei, a Bucovinei de Nord, a Herţei.

Adevărat: *cărţile mele înşirate mai sus nu au fost accesibile cititorului român decât începând din 1990 – însă unii ascultători ai postului de radio Europa liberă vor fi aflat câte ceva din/despre ele, începând din 1971*.

Cine *să fi fost – în Teritoriile Ocupate, din 1940, în România, după 23 august 1944 – alcătuitorii de* Liste Negre (*de oameni, de cărţi*)?

Ei, cine! Listaşii Roşii!

Elogiind munca editorului Victor Frunză, atrag atenţia asupra inexactităţii de la pag. *VIII*: *„. cărţi au fost distruse fizic, topite, nu numai între 1944 – 1948*, ci şi după aceea, până în 1989” (*s. m.*).

Nu, dragă Victor Frunză: *bravi „anticomunişti”, deveniţi rezistenţi-prin-cultură (după rivuluţie, când mulţi viteji s-arată), tot atunci deveniţi editori* – au distrus cărţi şi „după 1989”:

— Gabriel Liiceanu: *a retras, în 1990, din librării*

volumul meu de memorii despre anul 1977, Culoarea Curcubeului şi *l-a trimis la topit în 1992, pentru a nu pierde editura Humanitas, moştenită de la Valter (prin Petre) Roman*;

— Marin Sorescu: *a topit, în 1993, plumburile romanului meu* Gardă inversă, *ca să obţină portofoliul Ministerului Culturii…*

— Augustin Buzura: *în 1994 a topit volumul I din* Situaţia evreilor din România, 1939 – 1941 – *ca să nu piardă tronul Fundaţiei Culturale „România-Securităţii"*.

Post-Scriptum 4 martie 2004

4 Aprilie 1944

Peste o lună de zile – la 4 aprilie 2004 – se vor împlini 60 ani de la Masacrul din Gara de Nord şi Triaj Bucureşti – victime: în majoritate refugiaţi din Basarabia, Bucovina de Nord şi Herţa, adunaţi în vederea „dispersării în vestul ţării"; autori: americanii.

Nu există familie de basarabean, bucovinean, herţean care să nu aibă doi-trei-patru membri (civili) împuşcaţi de komisarii NKVD, începând din 28 iunie 1940, sau dispăruţi fără urmă în Siberia cea de gheaţă; şi nu există familie de basarabean, de bucovinean de nord, de herţean – ba chiar din nordul Moldovei propriu-zise (de unde românii fugiseră de ruşi, începând din martie 1944) care să nu aibă măcar un membru ucis în Bombardamentul American din 4 aprilie al Gării de Nord. Numai că despre autorii masacrului nu se vorbeşte nici în ziua de azi decât cu mari reţineri, de teamă că vinovaţii de uciderea a mii şi mii de civili ne vor pedepsi, ei – pentru ne-tăcere. *Fiindcă totdeauna, peste tot călăul a avut idei puţine, în schimb, fixe: victima nu trebuie să deschidă gura, nu are voie să se plângă de ceea ce a suferit – altfel riscă să fie tratată de: anticomunism, de antisemitism, de antiamericanism – şi să suporte consecinţele.*

I familia mea are mortul ei de la 4 aprilie 1944: Ignat Goma, fratele mai mic al tatii – cel mai-mare, Ion Goma avea să piară, în octombrie acelaşi an, de foame şi de sete într-un lagăr de „trădători ai Patriei Sovietice" (cumva la

Bălţi?): *prizonieri de război români originari din Basarabia şi din Bucovina de Nord* capturaţi după 23 august 1944.

Despre acestea şi despre altele am scris în Din calidor, *în* Arta Refugii, *în* Astra, *în* Sabina, *în* Roman intim…

De cum am fost liberaţi din Lagărul „de Repatriere în Siberia „de la Sighişoara, la sfârşitul lunii mai 1945, l-am căutat prin Crucea Roşie pe fratele tatii, Ignat. Până în februarie 1967, când a murit tata, nu am primit vreo informaţie. Ştiam atât: înainte de 4 aprilie 1944 locuia pe Calea Griviţei…

După: nu mai locuia nicăiri.

Acest lucru îl ştiam de atunci: că nu ştim nimic.

*Însă după trecerea a 33 ani, în aprilie-mai 1977 când am fost re-re-re-arestat, am aflat din gura colonelului securist Vasile Gheorghe apoi din a generalului şi mai securist Pleşiţă că nici nu trebuie să ştiu, pentru că „*întâmplarea aia*" a fost şi rămâne secret de stat*!

Am dedus – atunci; mi s-a confirmat apoi:

— În acel moment (oricum, între 4 aprilie şi 23 august 1944) guvernul Antonescu nu avea interes să-i irite pe americani acuzându-i de crime împotriva omenirii: trata cu ei, la Cairo, la Stockholm (!) ieşirea ţării din război – deci a impus tăcerea asupra întâmplării;

— De la 23 august 1944 până în martie 1965 guvernul comunist al lui Dej, impus de ruşi, chiar de era antiamerican, nu avea interes să vorbească despre întâmplare: *ar fi trebuit să amintească despre sutele de mii de români (consideraţi „cetăţeni sovietici, trădători de patrie „– sovietică) refugiţi din calea năvalei hoardelor ruseşti;*

— După martie 1965 Ceauşescu ar fi putut vorbi de întâmplare, *dacă ar fi fost cu adevărat independent de ruşi (în ciuda Războiului Rece, americanii şi ruşii aveau/au secrete comune de păstrat – printre altele: numărul evreilor lichidaţi de germani, numărul germanilor, al românilor civili ucişi de Aliaţi.);*

— După decembrie 1989: cine să aducă vorba despre

întâmplarea *de la 4 aprilie 1944*?

— *Iliescu*? – *el ştia, dar câte altele ştia el, însă a tăcut, tace, ca un disciplinat activist comunist* (*iar de la o vreme, cu obrăznicie, pretinde că în decembrie 1989 acţionase ca… om al americanilor încă din… 1981*!);

— *Constantinescu*? – *cel care se lăuda că este basarabean, fi*indcă *s-a născut la Tighina* (*ei şi*? *cunosc pe cineva pe care maica sa îl născuse într-un avion*: *înseamnă că este avionean*?) – *nu ştia, nu a ştiut, nu va şti nimic, nicicând*;

— *Coposu*?

— *Tatăl Naţiei îi tratase de… minoritari pe basarabenii şi pe bucovinenii veniţi în decembrie 1989 să ceară alipirea la Patria Mamă – de care el* (*şi Măgureanu*) *nu avea cu*) *nevoie*!;

— *Istoricul Zoe Petre*?

— *Doamne fereşte*! *să-şi strice dosarul propriului serviciu de cadre, scriind adevărul istoric – despre* întâmplare? *în apărarea „românofonilor”*? *Dar unde ne trezim*?

— *G. Adameşteanu*? *G. Liiceanu*? – *ei sunt nişte bieţi olteni, nu se amestecă în treburile interne ale* întâmplărilor. *Republicii Moldova*!

Câţi civili au fost ucişi atunci (*numai în 4 aprilie, fi*indcă *Bucureştiul a fost supus altor raiduri aeriene*) *de bombele americane*? *„între 5.000 şi 25.000” evantaiul larg vine de la… secretul de stat sub trei dictaturi…*

Crima americanilor – uciderea în masă, a civililor – la 4 aprilie 1944 în Gara de Nord a Bucureştiului – a fost, cronologic, prima din cel de al doilea război mondial:

— *A doua*: *în februarie 1945*: *uciderea a cca. 630.000 femei, copii, bătrâni, doar la Leipzig şi la Dresda*; ca şi la Bucureşti, în 1944, cu toţii erau refugiaţi din Est;

— *În august acelaşi an*: *la Hiroshima şi la Nagasaki*: *130.000 + 40.000 – cu toţii civili…*

Când vor fi – şi ei, americanii – judecaţi la un Nürnberg? *Măcar şi-au cerut iertare pentru crima împotriva civililor români ucişi în 1944*?

Pe când un Memorial al victimelor americanilor (începând cu băştinaşii indieni masacraţi, cu negrii ţinuţi în sclavie, cu chinezii lucrând în condiţii de sclavaj – continuând cu japonezii cetăţeni americani internaţi în lagăre de concentrare după Pearl Harbour, cu japonezii-japonezi, cu vietnamezii, cu sârbii, cu somalienii, cu afghanii, cu irakienii – şi cu palestinienii, pentru neasistenţă, chiar complicitate la crimele israelienilor) – înălţat în faţa Capitoliului?

P.S. iunie 2006

„Ambasadorul Taubman şi ministrul Atanasiu au inaugurat „Monumentul Eroilor Americani" din Bucureşti (27 mai 2006)

Mihai DIAC

„Ambasadorul SUA la Bucureşti, Nicholas Taubman şi ministrul Apărării Naţionale al României, Teodor Atanasiu, s-au întâlnit ieri dimineaţă în Parcul Cişmigiu, pentru a inaugura „Monumentul Eroilor Americani" din Bucureşti. Monumentul este dedicat *celor 378 de militari americani care au murit pe teritoriul României în al doilea război mondial „Monumentul este dovada tăcută, dar permanentă a sacrificiului pe care eroii americani l-au făcut pentru a ne apăra libertatea. Şi-au părăsit casele şi familiile. Nu s-au mai întors. Astăzi îi* onorăm" (subl. mea, P.G.) a declarat Nicholas Taubman. Cu privire la situaţia din prezent, ambasadorul SUA a amintit că „o ameninţare la adresa libertăţii într-un colţ al lumii este o ameninţare la adresa libertăţii pretutindeni" şi s-a declarat mândru că militarii români şi americani sunt împreună în Afghanistan, Irak şi Balcanii de vest, pentru „combaterea terorismului şi promovarea libertăţii".

Iată că „ambasadorul USA" Taubman se ocupă nu doar de interesele Israelului în România, dar şi de pura şi simpla falsificare a istorie – prin *inversare*:

— Cei „378 de militari americani" erau în realitate *aviatori de bombardiere*;

— Bombardierele pilotate de aviatorii „*eroi americani* „cum le zice Taubman cu o insolenţă egalată doar de

minciună, departe de a fi consimţit la… *„sacrificiul pe care l-au făcut pentru a ne apăra libertatea”* (care vasăzică: libertatea noastră, a românilor!) ne-au agresat, ne-au atacat mişeleşte, ne-au incendiat sonde şi gări şi case, ne-au ucis – mai cu seamă în 4 aprilie 1944 în Gara de Nord din Bucureşti.

Dar cum îndrăzneşte ambasadorul american Taubman să prezinte negrul drept alb? Pe când un monument al aviatorilor americani care îi „liberaseră” pe vietnamezi?;

Dar cum îi rabdă pământul pe guvernanţii României să accepte o asemenea deturnare a adevărului – şi a sângelui?

Cum. Dacă au acceptat că ai noştri sunt vinovaţi de asasinarea a 400.000 de evrei, de ce nu ar ridica din umeri şi ar zice că unde merge mia, merge şi suta. eroismului aviatorilor anglo-americani care atâta ne-au ucis (ca pe unchiul meu, Ignat Goma, fratele mic al tatii, dispărut în molozul Gării de Nord la 4 aprilie 1944), încât, ne-au liberat! Să recunoaştem: nu doar românii de la „conducerea ţării” sunt persoane fără cultură, fără morală, fără demnitate, dar şi polonezii, dintre care un erou al „Solidarităţii”, Bronisław Geremek, pe când era el ministru de externe (să nu uit: şi dânsul istoric de meserie.) a mulţumit americanilor că „salvaseră Polonia de două ori: prima de naziști [când i-au salvat americanii pe polonezi de naziști? întrebarea mea, de ne-istoric], a doua oară de comuniști” [când, Dumnezeule Mare, i-a salvat America de comuniști?

— Polonezii s-au salvat singuri-singurei, ajutaţi doar de compatriotul lor Wojtyła, Papa Ioan Paul al II-lea!]

Gură spurcată, profeţesc:

Tot o otreapă securistă ca V.C. Tudor are să vorbească despre *masacrul de la 4 aprilie 1944. El – a mai apărat cauza Basarabiei şi Bucovinei (aşa cum a făcut-o, dar a făcut-o), în timp ce români-bravi, nesecurişti se scufundau în pământ până la brâu – cu capul în jos – ca să nu se afle că ei ar şti ceva – cumva…*

Să aşteptăm, deci ca unul de teapa lui V.C. Tudor să umble în arhivele poliţiilor succesive, să ne comunice, el, adevărul despre 4 aprilie 1944? *Să ne dea, el, lista victimelor bombardamentelor americane*? *Să confirme el dacă pata-verde-fără-nume* (*înainte de 1989*) *din nordul Capitalei şi, în recentele hărţi numită*: *„4 aprilie" este într-adevăr* locul *în care au fost depozitate* (*cine propune un alt termen*?), *după 4 aprilie 1944, resturile umane amestecate cu molozul caselor distruse*?

Loc *putând fi numit – şi după 60 ani*: *cimitir*?

Groapă comună? *Groapă de gunoi*?

P.P.S.

(*din studiul „Prizonieri de război în România „de Alesandru Duţu, Florica Dobre, Andrei iperco* – Magazin istoric *nr. 3 mar. 1997*):

„Primul raid aerian asupra României: la 12 iunie 1942; 1 august 1943: un nou asalt asupra zonei petrolifere Ploieşti, considerată de W. Churchill „rădăcina pivotantă a puterii germane; de ataşatul militar american la Cairo, colonelul Bonner F. Fellers: „obiectivul strategic al războiului. Între 4 aprilie şi 19 august 1944, alte atacuri din cadrul „Bătăliei Ploieştilor, pe care generalul N.F. Twining o aprecia ca fiind „una din cele mai mari epopei ale celui de-al doilea război mondial.

„Pierderi considerabile [din partea românilor] (circa 193 miliarde lei, preţurile din 1945), peste 7.500 morţi şi peste 7 800 răniţi. Pierderile anglo-americanilor: 324 avioane doborâte (286 americane şi 38 engleze) şi numeroşi piloţi ucişi sau capturaţi.

„Din 1 156 prizonieri anglo-americani aflaţi în România în august 1944, majoritatea erau americani, oameni foarte tineri, cu o vârsta medie de 22 ani. Considerau România „teritoriu ocupat de germani, lipsit de libertate şi autonomie politică, reproşau [României] de „a fi furnizat Germaniei *petrolul, oferindu-i astfel un sprijin mai eficace chiar decât colaborarea militară*. Erau convinşi ca la sfârşitul războiului S.U.A. aveau să impună Uniunii Sovietice „frontierele Europei de mâine, determinate în

lumina principiilor de libertate şi democraţie. Considerând ca alianţa cu U.R.S.S. convenea Statelor Unite atâta timp cât „noi dăm material şi ei sânge, ei apreciau ca eforturile americane aveau să fie dirijate „în sensul organizării unor mari confederaţii care să conducă finalmente la crearea Statelor Unite ale Europei.

„Impresionaţi de modul în care erau trataţi de către autorităţile româneşti şi de populaţie, piloţii prizonieri au declarat în unanimitate că „regretă în mod sincer cele întâmplate" (victimele omeneşti), că au avut ordine stricte să bombardeze „numai obiective militare". Altitudinea mare de zbor, instrucţia incompleta a unor echipaje, reacţia ferma a artileriei antiaeriene şi a aviaţiei de vânătoare româno-germane, arătau ei, i-au pus în situaţii dificile, bombele nemaiputând fi lansate cu precizia cuvenită. Semnificativă este în această privinţă precizarea piloţilor englezi: „Nu avem de ce să urmărim teroarea în România deoarece aceasta ţară nu are posibilitatea să facă altceva decât exact ceea ce face acum. Putem să bombardam oraşele ei zi şi noapte; prin aceasta nu se poate spera nicio schimbare politică atâta vreme cât trupele roşii au invadat o mare parte din teritoriul ei şi ameninţă cu invadarea restului. Situaţia României este din cele mai nenorocite şi în Anglia se cunoaşte lucrul acesta.

„Având o îndelungată experienţă de zbor, aviatorii britanici erau „foarte disciplinaţi şi respectuoşi, în contrast cu prizonierii americani, nepătrunşi de disciplina militară şi foarte degajaţi în discuţiuni, după cum consemna un document militar românesc. Ei respectau „cu stricteţe păstrarea secretului militar", refuzând, la interogatorii, „în cea mai politicoasă formă" să dea relaţii cu caracter militar. Cultura lor generală era superioara celei a camarazilor lor americani, cunoscând mai bine problemele specifice româneşti. *Dar şi ei au ignorat pericolul sovietic, apreciind că în momentul în care se va dovedi ca U.R.S.S. va urmări „anexiuni teritoriale şi răspândirea comunismului în dauna libertăţii şi democraţiei", se vor lua măsuri. Erau convinşi că mai târziu sovieticii „vor fi*

siliţi să-şi retragă trupele” (s.m. P.G.).

„Englezii îi considerau pe americani „novici în aviaţie şi amatori în război. Americanii îi ironizau pe englezi – „de ce mai vizaţi când bombardaţi, ca tot nu nimeriţi nimic?” (lansaseră bombe la întâmplare, inclusiv cele şase căzute în curtea Regimentului „Mihai Viteazul” din Bucureşti, în faţa dormitoarelor în care fuseseră cazaţi aviatorii americani). În replică, englezii le spuneau că trecând prin Bucureşti au văzut „vreo 6.000 de bombe americane căzute în alte locuri decât obiectivele cărora le fuseseră destinate.

„Cu tot tragismul unor situaţii, autorităţile şi populaţia românească au făcut dovada unor sentimente şi atitudini la care prizonierii nu se aşteptau. Mulţi au declarat că după ce oamenii aflau că sunt americani şi nu ruşi, sătenii încetau „orice acţiune de molestare, i-au „aşezat la masă, le-au dat să mănânce, să bea, au stat de vorbă cu ei, le-au dat o mică provizie de merinde, după care au anunţat jandarmii şi i-au predat. În mai toate cazurile, prizonierii au rugat „să nu fie predaţi autorităţilor germane.

„Prizonierii valizi capturaţi la 1 august 1943 au fost internaţi în curtea Seminarului central din Bucureşti, cei răniţi la Spitalul de zona interioara nr. 415 din Sinaia. La 24 septembrie 1943, prizonierii din Bucureşti au fost transferaţi în Lagărul de la Timişul de Jos, cazaţi în două clădiri: vila funcţionarilor Primăriei municipiului Braşov (56 locuri) şi vila Primăriei oraşului Giurgiu (30 locuri). „Cazarea – menţionează un document al M.St.M. – este asigurată în foarte bune condiţiuni şi pentru iarnă, toate camerele având sobe de teracotă, instalaţii de baie şi closete în interior.

„Prizonierii au primit solda corespunzătoare gradelor din armata română, dispuneau de popotă (cantină) separată, costul mesei (în limita a 200 lei) fiind reţinut din soldă. Suma rămasă disponibilă era folosită de fiecare pentru cumpărături, inclusiv pentru alimente neraţionalizate. *Deoarece art. 11 al Convenţiei de la*

Geneva nu prevedea acordarea de solde şi pentru sub ofiţeri şi trupa, acestora li s-au alocat sume pentru cele necesare, egale cu al ostaşilor români. Ulterior, guvernul român a hotărât să plătească solda şi subofiţerilor şi trupei şi să înfiinţeze şi pentru ei o popotă, cheltuind pentru fiecare persoană 120 lei pe zi (s.m. P.G.).

„În primăvara anului 1944, sporind numărul de prizonieri anglo-americani, la Bucureşti a fost înfiinţat Lagărul nr. 14, unde prizonierii cazaţi, chiar dacă nu s-au bucurat de aceleaşi condiţii ca cei de la Timişul de Jos, au avut posibilitatea să „se întreacă în turnee de bridge, să monteze un spectacol de estradă şi alte mijloace de amuzament'. „Ne tratează mai bine ca pe soldaţii lor" (Frederich C. Mee). Thomas Fallon îşi informa familia ca „toţi băieţii sunt foarte recunoscători" pentru că li se promisese ca în fiecare duminica li se va oficia „slujba religioasă catolică, iar James E. Mann remarca cum în spitale „lumea ne tratează ca şi cum am fi de-ai lor.

„Autorităţile române au făcut ca repatrierea foştilor prizonieri să se facă rapid şi în perfectă ordine. Chiar dacă, în vara anului 1944, au trebuit să suporte, alături de întreaga populaţie a Capitalei, consecinţele intensificării bombardamentelor executate de camarazii lor, prizonierii anglo-americani avuseseră ocazia să se convingă de „spiritul de umanitate şi de sentimentele creştineşti cu care au fost întâmpinaţi".

Nota autorului: *Din textul de mai sus aflăm că prizonierii americani şi englezi care încercaseră să evadeze fuseseră pedepsiţi prin trimiterea în Lagărul de prizonieri nr. 1 de la Slobozia-Ialomiţa…*

În 1943 tatăl meu, Eufimie Goma era internat acolo, ca „prizonier sovietic" (arestat de NKVD în ianuarie 1941, în Basarabia cedată, deportat în Siberia, în 1942 a fost încorporat cu forţa în… Armata Roşie; în ianuarie 1943 luat prizonier de germani, dirijat spre România, ca repatriat, ajunsese în… lagăr (am mai povestit de o sută de ori întâmplarea, am s-o mai povestesc de două sute). Când, după nouă *luni* (!) *a fost liberat, a venit şi cu două*

fotografii făcute în lagăr (*reproduse de Andrei Vartic în ediţia a II-a din* Din Calidor, *Biblioteca Basarabia, Chişinău, 1993, la paginile 241 şi 252*): *în fotografia de grup, după indicaţiile tatii, erau – în afară de ruşi*: *un sârb* (*de-al lui Tito*), *un francez şi un aviator englez* (*insul cu ochelari rotunzi, aşezat, ultimul din dreapta*).

Bibliografie (selectivă)

B. P. Haşdeu: – Talmudul, Tipografia Theodor Vaidescu, 1866 Mihail Kogălniceanu: – Opere II (Scrieri istorice, îngrijit de Alexandru Zub) IV/2, IV/4 (Oratorie II, îngrijit de Georgeta Penelea), Ed. Academiei RSR, 1976, 1978, 1980 Zamfir Arbore – Basarabia în secolul XIX – Bucureşti 1898

— Dicţionarul geografic al Basarabiei, Bucureşti, 1904

— Rusia ţaristă – asupritoarea popoarelor, Bucureşti 1914 Dumitru C. Moruzi – Basarabia şi viitorul ei, Bucureşti, 1905

— Ruşii şi Românii, 1906

— Pribegi în ţară răpită, Iaşi, 1912

— Înstrăinaţii, Bucureşti, 1912

— Cântece basarabene, Iaşi, 1912

— Moartea lui Cain, Piatra Neamţ, 1914 Alexandru V. Boldur: – Le témoignage: 1918, Păgând, 1978

— Istoria Basarabiei, 1937

tefan Ciobanu: – Cultura românească în Basarabia sub stăpânirea rusă, 1923, Ed. Enciclopedică, Chişinău, 1992

— Dimitrie Cantemir în Rusia, Cultura Naţională, 1925

— Basarabia, 1926

— Din istoria mişcării naţionale în Basarabia, Chişinău, 1933

— Începuturile scrisului în limba românească, 1941 Gh. I. Brătianu: – La Moldavie et şes frontières, 1941

— În jurul întemeierii statelor româneşti, *Ethos*, nr. 2, 1975

— Marea Neagră.

N. Constantinescu: – Nistrul, fluviu românesc, 1941 Ap. Culea: – Moldovenii de strajă la Nistru, 1942 Leon Donici: – Revoluţia rusă, EFCR, 1996

— Noul seminar, Cultura Naţională, 1929 Eminescu: – Articole de politică românească, 1941

— Basarabia, studiu, *Timpul*, în martie 1878 Onisifor Ghibu: – Ardealul în Basarabia, 1928, „Ardealul".

— Trei ani pe frontul basarabean, 1927 Sever Zotta: – Despre nobilimea Basarabiei

— Paul Gore, Chişinău, 1928

Capit. Aurel J. Gheorghiu: – Pe drumuri basarabene, Casa Şcolilor, 1923 Pavel Gore: – Anexarea Basarabiei (1917), Limba noastră, Chişinău, 1992 Grégoire Gafenco: – Préliminaires de la guerre à l'Est, Egloff, 1945 Vasile Harea: – Basarabia pe drumul unirii, Eminescu, 1995 Alexandru David: – Bibliografia lucrărilor privitoare la Basarabia, Chişinău, 1933

— Tipăriturile româneşti în Basarabia (1812 – 1918), Chişinău, 1934

— Contribuţii la vechea lirică românească, Chişinău, 1934 Romulus Cioflec: – Pe urmele Basarabiei Chişinău, 1992 Iorga: – Neamul românesc în Basarabia (II), EFCR, 1997

— Sfaturi pe întuneric I-II, 1940

— Iudaica, Bucovina, I.E. Torouţiu, 1937

— Les Roumains au-delà de Dnestr, Paris, J. Gamber, 1925

— La verité sur... la Bessarabie, Vălenii de M., 1940 Dimitrie Iov: – Gospodarul din Orhei, 1942

— Moldova de la Nistru, 1943

Gh. V. Madan: – De la noi din Basarabia, 1938

— Răsunete din Basarabia, 1935

Gheorghe Bezviconi: – Boierimea Moldovei dintre Prut şi Nistru I-II, 1940, 1943

— Cărturarii basarabeni, Chişinău, 1943

— Profiluri de ieri şi de azi

G. Murgoci: – La population de la Bessarabie, Paris, 1920 I. Gh. Năstase: – Slavi în sec XVIII-lea la Orhei, 1931,

C. Rom.

Ion Nistor: – Istoria Basarabiei, 1924/ Humanitas, 1991

— Basarabia, pivotul politic al Moldovei voievodale, 1944

— Localizarea numelui Basarabia în Moldova transpruteană Anton Raţiu: – Românii de la est de Bug, EFCR, 1994

Mihai Niculescu: – Amintiri în uniformă, Ed. Cartea pribegiei, 1952 Mihail Sadoveanu: – Drumuri basarabene, 1921/ Ştiinţa, Chişinău, 1992 G. Ciorănesco, G. Filiti, R. Floresco, D. Ghermani, A. Gorjiu, M. Korne, M. Neculce: – Aspects des relations russo-roumaines (I), Minard, Paris, 1967 G. Ciorănesco, G. Filiti, M. Korne, A. Missirliu, N. Neculce, A. Sugă: – Aspects des relations soviéto-roumaines (II), Minard, 1971 G. Ciorănescu: – La russification de la Bessarabie roumaine, 1971 Aniţa Nandriş-Cudia: – 20 ani în Siberia, Humanitas, 1991 Ion Caraion: – Insectele tovarăşului Hitler, Ed. Ion Dumitru, 1982 Johann Urwich: – Fără paşaport prin URSS, 3 vol, Ed. autorului, 1976 Ion Dumitru: – Forme de genocid în URSS, Ed. Avdela, 1969 Anton Moraru: – Istoria Românilor (manual) Chişinău, 1995 Nicolae Dima: – Basarabia şi Bucovina în jocul geopolitic al Rusiei.

— Amintiri din închisoare, A.C.R. 1974 Nicolae Lupan – Bessarabie, terre roumaine, 1982

— Pământuri româneşti, 1984

— Imagini nistrene (2 volume) 1986, 1990

— Alexandru Cristescu, erou şi martir, 1987

— Străin la mine acasă 1996

Dumitru Mircescu: – Transhimeria (Prin închisori şi lagăre).

Eminescu, 1991

Nicolas Baciu: – L'Europe de l'Est... La pensée universale, 1984 Dinu Poştarencu: – O istorie a Basarabiei (date şi documente).

Cartier, Chişinău, 1998

— Chişinăul în 1941, ed. Museum

Ioan Silviu Nistor: – Istoria Românilor din Transnistria, Eminescu, 1995 Ana Manole: – Cruciada afghană, Cartea moldovenească, Chişinău, 1991 Stelian Neagoe: – Bătălia pentru Bucovina, Helicon, 1992 Paul Cernovodeanu: – Basarabia, drama unei provincii. Albatros, 1993 Mihail Bruhis: – Rusia, România şi Basarabia, Universitas, Chişinău, 1992 Ioan Hudiţă: – Jurnal I, Institutul European, 1998 * Colecţia revistei *Basarabia*, Chişinău

— Colecţia revistei *Catacombes*, Paris

— Colecţia revistei *Orizont* (nov. 1944 – mart. 1949 – red. Saşa Pană)

— Colecţia revistei *Tinereţea* (lui. 1945 – ian 1947, din G. Nechiti)

— Colecţia *Revistei fundaţiilor regale*, serie nouă, sept. 1945-dec. 1947

— Colecţia revistei *Contemporanul*, 1946 – 1956

— Colecţia revistei *Memoria*

— Colecţia revistei *Magazin istoric*

— Colecţia revistei *Dialog*, Dietzenbach, periodic coordonat de Ion

Solacolu

Matei Gall, Andrei Goldner: – Destine, *Dialog* iul-dec. 1999 Ion Solacolu: – De la pactul Hitler-Stalin la republica populară, *Dialog*, ian-dec. 2001 – din cuprins:

— Horia Georgescu: – A doua răpire a Basarabiei

— O zi lungă

— Gheorghe Barbul, Horia Georgescu, Dinu Zamfirescu, Ion Solacolu: – Opţiuni în politica externă a României, 1939 – 1944

— Dan Amedeu Lăzărescu, Andrei Goldner: – Opţiuni în politica externă

— Gheorghe Barbul: – Corespondenţă cu Ion Solacolu (extrase)

— Valentina Caraion: – Amintiri

— George Tomaziu: – Figurant de epocă – 1942

— Matei Gall: – „Minunea”.

— Andrei Goldner: Evreii din Ungaria între

masacrare şi deportare
— Andrei Goldner: Soldat în companiile de muncă
— Ion Caraion: – Ion Antonescu
Ion Negoiţescu: – Politice 1 (*Dialog*, ian-iul 2000) şi Politice2 (*Dialog* aug. – dec. 2000), texte selectate de Ion Solacolu, colecţia „Caietele Ion Negoiţescu”.
Andreas Hillgruber: – Hitler, König Carol und Marschall Antonescu, Wiesbaden, 1965
Nicolette Frank: La Roumanie dans l’engrenage
Nicole Valéry-Grossu: – Bénie sois-tu, prison, Plon, Paris 1976
Sergiu Grossu: – Derrière le râdeau de bambus, Ed. Catacombes, Paris, 1975
— Vania Moiseiev, Catacombes, 1976
— Les Enfants du Goulag, Ed. France-Empire, Paris, 1979
— Le calvaire de la Roumanie chrétienne, 1987
— Îmi bate inima la Bug, ed. Museum, Chişinău, 2000
— L’Église persécutée, L’Âge d’Homme, 2002
— Plaidoyer pour L’Église du Silence, Ed. Résiac, 2003
— Calendarul persecuţiei religioase în ţările comuniste, 2003
— Calvarul României creştine, Vremea, 2006
Larissa şi Valeriu Turea: – Cartea Foametei, Chişinău, 1991 Nistor Chioreanu: – Morminte vii, Inst. European, 1991 Ştefan. I. Davidescu: – Călăuză prin infern, I şi II Dacia, 2002, 2003 Valeriu-Florin Dobrinescu, Ion Constantin: – Basarabia în anii celui de al doilea război mondial, Institutul European, 1995 Ioan Scurtu, Constantin Hlihor: – Anul 1940, Drama românilor dintre Prut şi Nistru, Ed. Acad. Militare, 1992
Valeriu Florin Dobrinescu: – Bătălia pentru Basarabia, Junimea, 1991 Ion Constantin: – România, marile puteri şi problema Basarabiei, Ed. Enciclopedică, 1995
Florin Constantiniu, Ilie Schipor: – Trecerea Nistrului, Albatros, 1995 Florin Constantiniu: – O istorie

sinceră… Univers enciclopedic, 1997 Florin Constantiniu: – P.C.R., Pătrăşcanu şi Transilvania (1945 – 1946), Ed. Enciclopedică 2001

Lidia Brânceanu, Adina Berciu-Drăghicescu: – Basarabenii şi Bucovinenii, între drept internaţional şi dictat, Şansa, 1995 Doru Mihăiescu: – La Bucovine et la Bessarabie, EFCR 1998 Mihail Gr. Romaşcanu: – Tezaurul român de la Moscova, Globus (fără an) Flori Stănescu, Dragoş Zamfirescu: – Ocupaţia sovietică în România (documente), Vremea, 1998

Mircea Stănescu: – Goma şi „legea tăcerii”, Recenzie a cărţii săptămâna roşie 28 iunie-3 iulie 1940 sau Basarabia şi evreii de Paul Goma, Editura Museum, Chişinău, 2003, 91 p., în „Aldine”, supliment al cotidianului „România liberă”, nr. 371, 21 iunie 2003, p. 4.

— Un caz recent Cercetarea exterminării evreilor şi acuza de „antisemitism, studiu-anexa la Paul Goma, Săptămâna Roşie 28 iunie – 3 iulie 1940 sau Basarabia şi Evreii, Bucureşti, Editura Vremea XXI, 2004, pp. 307 – 338.

— Tribulaţiile lui László Alexandru faţa cu „antisemitismul”, „Jurnalul literar”, serie noua, an XV, nr. 21 – 24, p. 4.

— Represiunea comunista împotriva culturii. Studiu de caz: Paul Goma, în comunicări prezentate la Simpozionul „Fenomenul Piteşti – reeduca rea prin tortura”, Piteşti, 2006, pp. 299 – 309

Alesandru Duţu, Florica Dobre: – Eroi români pe frontul de Răsărit (vol I), Eminescu, 1995

Boris Buzilă: – Din istoria vieţii bisericeşti din Basarabia, EFCR, 1998 Hâş. Z. Lavi: – Moscova nu crede în lacrimi (închisoarea cea mare), Ierusalim, 1972

Radu Lecca: – Eu i-am salvat pe evreii din România, Roza Vânturilor, 1994 Matatias Carp: – Cartea neagră – suferinţele evreilor din România 19401944, 3 volume, Diogene, Bucureşti, 1996 Andrei Oişteanu: – Imaginea evreului în cultura română, Humanitas, 2001 * * * – Basarabia în Gulag (18 mărturii), Ed. Uniunii Scriitorilor.

Chişinău, 1995

Ioan Aceastlivâi: – Exilat în Komi, Inst. European, 1993 Leonid V. Catanehin: – Viaţa de rezistenţă, Ed. Nirvāṇa (fără an)

Dumitru Moldovanu: – Haiducul Tobultoc, Cartea moldovenească, Chişinău, 1989

Gleb Drăgan: – Deportaţii – tragedii basarabene, Albatros, 1992 Valentina Ursu: – Râul de sânge, Biblioteca Basarabia, Chişinău, 1993 Vadim Ştefan Pirogan: – Cu gândul la tine, Basarabia mea, Ed. Asachi, Chişinău, 1995

Anca Florea: – înapoi, în Basarabia, Cartea românească, 1994 Georgeta Adam, Ioan Adam: – Bat clopotele pentru Basarabia.

Ed. Eminescu, 1995

Ana Selejan: – Trădarea intelectualilor, vol. I, Transpres, Sibiu, 1992 „– „– Reeducare şi prigoană, vol. II; Thausib, 1993 Mihai Prepeliţă: – Din Gulagul Românilor, Ed Cârlova, 1998 Petru Bunacalea, Andrei Calcea: – Osândiţi la nemurire, Presa.

Chişinău, 1999

Ileana Toma: – Coloana, Ed. Semne ”94, 2000

„–”: – Părintele Alexie, Preotul lui Dumnezeu, Ed. Bizantină, 2002 * * *: – Holocaust în România, Ed. Kogaion, 2002

Neagu Cosma: – Cupola, Ed. Globus, 1994

Sorin Preda: – Cornel Dumitrescu, românul care a salvat de la moarte 3.600 evrei, în *Acasă* din 11.03.2003

Liviu Papuc: – „Lebăda Basarabiei şi cântecul său”, în *Convorbiri literare*, 9/2003

Victor Frunză: – Destinul unui condamnat la moarte: Pamfil Şeicaru, EVF, 2001

* * *: – Cartea cărţilor interzise, Ed. Victor Frunză, 2003

Iurie Colesnic: – Basarabia necunoscută, 5 vol., 1993 – 2004, Museum

— Generaţia Unirii, Fundaţia Culturală Română, 2004

— Mi-i dor să vă spun, Museum, 2004

Alesandru Duţu, Constantin Botoran: – Situaţia evreilor din România.

Vol I (1939 – 1941), partea întâi, Ed. Ţara Noastră, 2003 Elena Postică, Maria Praporşcic, Vera Stavila: – Cartea Memoriei, catalog al victimelor totalitarismului comunist; vol. I: 1999, vol. II 2001, vol. III: 2003, Ştiinţa Chişinău

Alexe Rău (şi colaboratorii): – Basarabenii în lume, vol I şi II, Chişinău, 2002 M. Zaciu, M. Papahagi, A. Sasu: – Dicţionarul esenţial al scriitorilor români, Albatros, 2000

Constantin Mustaţă: – Dialoguri cu Raoul Şorban, Ed. Anotimp, 2002 Florin Manolescu: – Enciclopedia exilului literar românesc, 1945 – 1989, Compania, 2003

Mircea Stănescu: – Organismele politice româneşti (1948 – 1965), Vremea, 2003

Raymond Aron: – Démocratie et totalitarisme, Gallimard, 1965

— L'Opium des intellectuels, Calman-Lévy, 1955 Alain Besançon: – La falsification du bien, Julliard, 1984

— Les origines intellectuelles du léninisme, Calman-Lévy, 1977 Anton Ciliga: The Russia Enigma, Ink-Links, 1979

Milovan Djilas: – Conversations avec Staline, Gallimard, 1971 Robert Conquest: – La Grande Terreur le purges staliniennes des année trenţe, précéde de: Sanglante moissons: la collectivisation des terres en URSS Laffont, 1995 (trad. nouă), Staline, Odille Jacob, 1993

— Le féroce XX-e siècle, Ed. des Syrtes, 2001 Esther Benbassa: – Histoire de Juifs de France, Seuil, 1997

— Juifs des Balkans, La Découverte, 1993 Jean-Cristophe Attias: – Le commentaire biblique, Cerf, 1998 Jean-Cristophe Attias, Esther Benbassa: – Israël Imaginaire, Flammarion.

1998

Alexandre Soljénitsyne: – Deux siècles ensemble, 2 vol., Fayard, 2002 Norman G. Finkelstein: – L'industrie de l'Holocauste – réflexions sur l'exploitation de la souffrance des Juifs (traducere din engleză, postfaţă de Ronny

Braumann), La fabrique éditions, Paris, 2001 François Furet: – Le Passé d'une illusion, Robert Laffont, 1995 Giovanni Gentile: – Origini e dottrina del fascismo, Roma, 1934 Brigitte Hamann: – La Vienne d „Hitler, Ed. Des Syrtes, 2001 Arthur Koestler: – La corde raide, 1978

— Le Zéro et l'Infini, 1991

Nadejda Mandelstam: Contre toute espoir, Gallimard, 1975 Avraham B. Yehoshua: – Voyage vers l an mil, Calmann-Lévy, 1998 George Orwell: – 1984

— La Ferme des animaux, 1981

— Essais, articles, 1995 – 98

— Hommage à la Catalogne, 1982 Richard Pipes: – La révolution russe, PUF, 1993

— Russia under the Bolchevik Regime, Knopf, 1993 Jean Daniel: La Prison juive, Odile Jacob, 2003

M. Cazacu, N. Trifon: – Moldavie (…) et Notes sur les Aroumains, Acraţie, 1993

Gheorghe I. Bodea, Vasile T. Suciu: – Moisei, revista Vatra, 1982 Mihaela Sitariu: Oaza de libertate – Timişoara, 30 octombrie 1956, Polirom, 2004

Cornel Dan Niculae: Războiul nevăzut al evreilor sionişti cu românii, Bux, 2003

Saşa Pană: – Pentru libertate, Orizont, 1945 Aurel Baranga – Ninge peste Ucraina, 1945, / Bal la Făgădău, 1946 Sergiu Dan: – Unde începe noaptea, 1945 Mihail Sadoveanu: – Lumina vine de la răsărit, 1945 Maria Banuş: – Bucurie, 1949/, Despre pământ, 1954/ Ţie-ţi vorbesc, Americă! / Se-arată lumea, 1956 / La porţile raiului, 1957 Ov. S. Crohmălniceanu: – Cronici şi articole, 1953, / Despre originalitate, 1955, /Cronici literare, 1957 / Pentru realismul socialist, 1960, /

Istoria literaturii române între cele două războaie (curs), 1964, /Amintiri deghizate

Mihai Beniuc: – Un om aşteaptă Răsăritul, 1946, /Cântec pentru tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej, 1951, / Steaguri, 1951, /Despre poezie, 1953, / în frunte, comuniştii, 1954, / Mărul de lângă drum, 1954, / Partidul m-a-nvăţat, 1954, / Pe muchie de cuţit, 1959 M. Davidoglu:

– Omul din Ceatal, / Minerii, / Cetatea de foc.

Paul Georgescu: – încercări critice, 1957 / Păreri literare, 1964, / Polivalenţa necesară

Ion Vitner: – Pasiunea lui Pavel Korceaghin, 1946/ Firul Ariadnei, 1957/ Meridiane literare, /Influenţa clasei muncitoare în opera lui Eminescu şi Caragiale/ Viaţa şi opera lui Th. Neculuţă, 1950 Petru Dumitriu: – Duşmănie, 1948, / Bijuterii de familie, 1949, / Nopţile din iunie, 1950, / Drum fără pulbere, 1951, / Vânătoare de lupi, / Pasărea furtunii, 1954, / Pentru demnitatea şi fericirea oamenilor (note de călătorie în URSS), 1954, / Noi şi neobarbarii, 1957, / L'Extrême Occident, 1964

Marcel Breslaşu: – Poeme pentru gazeta de perete, 1948, / Griviţa Roşie, 1949, / în târg la Iaşi, 1917

Dan Deşliu: – Lazăr de la Rusca, / Goarnele inimii, / Poezii, /în numele vieţii, 1949

A. Toma: – Cântul vieţii, 1949

Nicolae Manolescu, Dumitru Micu: – Literatura română azi. 1944 – 1964, 1965

Camil Petrescu: Bălcescu, 1949, /Un om între oameni, 1953

Nina Cassian: La scara 1/1, 1948, /An viu, nouă sute şaptesprezece, 1949/ Tinereţe, 1953, /Florile patriei, 1954, /Versuri, 1955, / Dialogul vântului, 1957

Dorel Dorian: – N-au înflorit încă merii, 1955, / Dacă vei fi întrebat, 1960 A.G. Vaida: Scântei în beznă, 1950, /Clocote, 1954 Haralamb Zincă: – Primăvara, 1950, / Cazul R 16, 1953, / Jurnal de front, 1954/

Eugen Frunză: – Zile slăvite, 1950, /Faţă-n faţă, 1954, /Vă chem, 1955 Vladimir Colin: – Soarele răsare în deltă, 1951

Silvian Iosifescu: – Caragiale, 1951, / Probleme şi opere contemporane, 1954 Radu Cosaşu: – Slăvim Republica Populară Română, 1952, / Lumină! 1960 Dumitru Mircea: – Pâine albă, 1952 I. Ludo: – Stare de asediu, /Corsetul, 1955 Traian Şelmaru: – Pe drumul culturii noi, 1952 Florin Mugur: – Cântecul lui Philipp Müller, 1952 Titus Popovici: – Mecanicul şi alţi oameni de

azi, 1951, / Străinul, 1955, / Setea, 1958, / Cuba, teritoriu liber al Americii, 1962, / Puterea şi adevărul, 1973

V. Em. Galan: – Bărăgan, 1954

Eugen Jebeleanu: – Ceea ce nu se uită, 1945, / Scutul păcii, 1949, / Poeme de pace şi de luptă, 1950, / Surâsul Hiroşimei, 1958 S. Şpitalnik: Evrei Moldovî (în limba rusă) – prezenţa lor în secolul al XX-lea în cultură, ştiinţă, economie; Biblioteca municipală „Haşdeu", Biblioteca evreiască „Manger", Joint – Chişinău, 2000 St. Rădulescu-Zoner, D. Buşe, B. Marinescu: Instaurarea totalitarismului în România editura Cavalioti, 1995)

Sabin Manuilă şi Dr. W. Filderman: Populaţia evreiască din România New York, 1958 (lucrare prezentată la Congresul Institutului Internaţional de Statistică, Stockholm 8 – 16 august 1957).

Alexandru Moraru: – Cadrele bolşevice Pavel Moraru: – Un Katyn românesc

Alexei Vakulovski – Trei mărturii din timpul foametei, Tiuk.

Nota (1 ianuarie 2008): Bibliografia nu a fost actualizată.

SUMAR:

Nota autorului – 5 întrebări... – 78 Şi câteva răspunsuri – 12

Atacul sionist de după căderea Zidului Berlinului – 14

Interludiu istoric – Mihail Kogălniceanu – 65

O hartă din cuvinte – 81

Scurtă istorie a „Basarabiei" – 95

La început a fost antiromânismul – 102

O istorie de tip sovietic – 121

Falsificarea istoriei – 147

Un an ocultat – 157

Un martor: Gr. Vindeleanu – 253

Când ai crescut în cultul eternei victime inocente. – 259

Martiriul Basarabiei şi al Bucovinei de Nord – 275

Martiriul după martie 1944 – 323

Ion Antonescu: înger sau demon? – 350

Termeni. Nume, pseudonume; pseudonime – 369
Cine să ne judece pe noi? – 380
P.S. 21 martie 2003 – 383
P.S. 29 iunie 2003 – 383
P.S. 7 iulie 2003 – 388
P.S. 4 martie 2004 – 390
P.S. iunie 2006 – 399
Bibliografie – 429

PAUL GOMA:

B I 0 – B I B L I O G R A F I E

1909

— *20 ianuarie*: se naşte, în satul Ciocâlteni, judeţul Orhei, Basarabia, atunci, Rusia, Eufimie, al doilea fiu al Nataliei şi al lui Chirilă Goma (soldat în armata rusă, mort pe front în 1914/1915, în Galiţia, la Kut, Pinsk). Fratele mare: Ion, n. 1907, ţăran, mort în prizonierat la Ruşi, în toamna anului 1944; fratele mic, Ignat, n. 1912, violonist, dispărut la Bucureşti, în 4 aprilie 1944, în bombardamentul american.

— *14 iulie*: se naşte, în satul Chiştelniţa, judeţul Orhei, Maria, fiica Nadejdei Cuza şi a lui Toader Popescu (fratele mic al său, Niculae, n. 1911, refugiat şi el în martie 1944, în 1945 a fost „repatriat în URSS" în mai 1945; a murit în satul natal, în 1988).

1917

— *21 noiembrie*: Basarabia îşi proclamă autonomia teritorială;

— *2 decembrie*: Basarabia se proclamă republică democratică;

— *7 decembrie*: Basarabia îşi alege întâiul guvern;

1918

— *24 ianuarie*: Basarabia se proclamă republică independentă;

— *27 martie*: Sfatul Ţării votează Unirea cu România – în anume condiţii. Niciuna dintre acestea (autonomie provincială, administrativă, drepturile minorităţilor, reforma agrară etc.) nu va fi respectată de Bucureşti.

1922? – 1923?

— Maria Popescu intră la Şcoala Normală de la Chişinău; Eufimie Goma intră ca bursier, orfan de război la Şcoala Normală din Orhei.

1928? – 1929?

— După 6 ani de studii, Maria şi Eufimie devin învăţători. Se cunosc la balurile săteşti; în primii 2 – 3 ani de învăţământ funcţionează în şcoli (şi sate) diferite.

1930? – 1931?

— Maria Popescu şi Eufimie Goma se căsătoresc şi sunt numiţi împreună în satul (cătunul) Mana, comuna Vatici, judeţul Orhei (vezi Din Calidor – o copilărie basarabeană).

1933

— Se naşte primul copil al soţilor Goma: Petre. Moare înainte de a împlini un an.

1935

— *2 octombrie*: (orele 2 de dimineaţă); se naşte – în cătunul Mana, comuna Vatici, judeţul Orhei – al doilea fiu al soţilor Goma: Paul.

— *28 iunie*: Basarabia este cedată ruşilor, fără împotrivire. Familia Goma porneşte în refugiu prea târziu, este întoarsă din drum, înainte de a ajunge la Prut (vezi: Gardă inversă, Soldatul câinelui, Bonifacia, Din Calidor, Arta reFugii, Astra, Sabina, Roman-intim, Ostinato, Uşa… în Cerc…).

1941

— *13 ianuarie*: învăţătorul Eufimie Goma este ridicat de agenţii NKVD şi „dus”; restul cărţilor – româneşti – sunt arse în curtea şcolii (vezi Din Calidor, Arta reFugii). Familia nu află nici motivul ridicării, nici durata condamnării – ştie că „tata a fost dus în Siberia”.

— *23 – iunie*: primele semne că „Vin Românii!”

— *14 iulie*: Au venit Românii! – frontul ajunge la Mana (vezi Din Calidor).

— *15 iulie*: Basarabenii şi Bucovinenii sunt liberaţi.

— *Iulie – octombrie*: mama lui P.G. (ca mii de basarabence) îşi caută bărbatul. Nu-l găseşte. Află că ar fi murit „rupt de o bombă” la Balta – un târg nod de cale

ferată în Ucraina, unde era un uriaş lagăr de triere a deţinuţilor – lagăr lichidat de Sovietici (în sensul că au fost lichidaţi deţinuţii), înainte de retragere (vezi Din Calidor).

— *Octombrie*: considerat mort, lui Eufimie Goma i se face mormânt în cimitirul satului, lângă al fiului său Petrică.

1942

— *Septembrie*: Paul începe să frecventeze şcoala primară, intrând în clasa I – cu Domnişoara Tuza (vezi: Din Calidor).

— *1943 – ianuarie*? *februarie*?: soseşte la Mana, pe adresa Mariei Goma o carte poştală tip, de la Lagărul de prizonieri sovietici nr. 1 din Slobozia, Ialomiţa: expeditorul dă ştire că... deportatul la Siberia, de către ruşi, este acum prizonier-de-război (!) la Români – iar nevasta să adune acte, fotografii, mărturii din sat, de la Inspectoratul Şcolar, din satul natal că el este cu adevărat Goma Eufimie, român şi învăţător, arestat de Ruşii bolşevici, nu rus şi prizonier la Români... (Vezi: Din Calidor).

— *Ianuarie – octombrie*: mama şi bunica dinspre tată ale lui P.G. fac multe drumuri la Slobozia-Ialomiţa, ca să limpezească situaţia „prizonierului sovietic la români".

— *Octombrie*: în sfârşit, Eufimie Goma este liberat din lagăr şi, deşi reîncadrat în învăţământ, este obligat să se prezinte săptămânal la postul de jandarmi – (vezi Din Calidor).

1944

— *Martie*: refugiul în Transilvania: întâi la Sibiu, într-un Centru de Refugiu (sau: de Refugiaţi; sau poate: de Refugiere), apoi în satul Gusu judeţul Sibiu, unde părinţii fuseseră repartizaţi ca învăţători.

— *4 aprilie*: Anglo-Americanii bombardează Bucureştiul şi (din nou) Ploieştiul. La Bucureşti moare (dispare) unchiul Ignat; tatăl aflat în tren, cu grosul bagajelor, prins de bombardament la Buda, lângă Ploieşti pierde totul (vezi Din Calidor, Arta reFugii, Astra, Sabina).

— *19*? *20*? *august*: Eufimie Goma primeşte ordin-de-chemare. Se duce – la Sibiu – însă... intervine:

— *23 august* (*1944*): panică printre basarabeni şi bucovineni: „schimbarea armelor” îi ameninţă, nu doar dinspre Ruşi – care vin – ci şi dinspre Ardelenii localnici, simpatizanţi ai Ruşilor (care or să ia Ardealul de Nord de la Unguri şi or să li-l deie lor).

Din 12 septembrie (*1944*), *când, la Moscova, Românii au semnat Armistiţiul – iar în România s-a constituit Comisia Aliată de Control* (în realitate, doar rusească), *„refugiaţii” se… refugiază şi mai spre Apus, cât ţine războiul apoi se ascund, pe loc*: *ca să nu fie „repatriaţi în ţara Ruşilor* – (vezi Arta reFugii, Astra, Sabina, Roman-intim). *Pentru Basarabeni şi Bucovineni persecuţiile comunisto-ruseşti au început în 28 iunie 1940 – şi nu s-au terminat nici în momentul de faţă*.

— *Octombrie*: familia Goma se mută (ca să-şi piardă urma…) din Gusu, Sibiu, în Buia, Târnava, Mare.

— *Octombrie-decembrie*: familia Goma se ascunde prin păduri, de fiecare dată când „Comisia ceea” se apropie ameninţător (vezi Arta reFugii, Astra, Sabina).

1945

— *Ianuarie, 13* (vezi aceeaşi dată – însă în 1941): familia Goma este „prinsă” (în termeni tehnici: capturată) – nu de jandarmi, nu de Ruşii ocupanţi, ci de ciobani (mioritismul ce este el dacă nu mitul vânzării-uciderii-defrate…?). Este „condusă” de jandarmi la Sighişoara, în „Centrul de Repatriere” în fapt: Lagăr în vederea Deportării Basarabenilor şi a Bucovinenilor livraţi de Români Ruşilor (vezi Soldatul câinelui, Arta reFugii, Gardă inversă…)

— *Ianuarie* – mai: în Lagărul de la Sighişoara, tatăl lui P.G. face acte false pentru familia sa şi pentru alte familii. Niculae Popescu, fratele mamei, nu acceptă să prezinte Comisiei (Aliate!) acte false – este, pe loc, „repatriat în Siberia”.

(*4 februarie 1945*: la Yalta, conferinţa „în urma căreia am fost vânduţi Rusiei”…Până să ne vândă Churchill lui Stalin – celebrul bileţel cu procentele – ne vânduseră Românii pe noi, Basarabenii şi Bucovinenii şi încă de două

ori: întâia oară în 26 – 28 iunie 1940, când ne-au… doar cedat teritoriul; a doua oară, după 23 august 1944, când ne-au vânat, ne-au prins şi ne-au datlegaţi Ruşilor; cât despre „vânzarea de la Yalta” ea nu exista: în momentul în care se desfăşura vânzarea-cu-pricina – „90%: Ruşilor” – România era ocupată în *totalitate,* încă din 25 *octombrie* ’44*,* adică de patru luni de zile; nu numai noi, refugiaţii-*împroprie-ţară* am fi fost bucuroşi să ne găsim, în sfârşit, adăpost în… restul de 10% rămas liber, dar şi Românii ardeleni cei care, de prin ’48—49, când, în sfârşit, au deschis ochii, căutau acel „Zece la Sută” – şi nu l-au găsit; nici în ziua de azi).

— *Mai iunie* (deci, binişor după încheierea războiului): familia Goma, cu hârtii (false) de… nerepatriabili (în ţara Rusului), se întorc „acasă”, în satul Buia, Târnava Mare.

— *Vara*: începutul secetei-din-Moldova

— *Toamna* (şi, din acest moment, până după moartea lui Stalin, în 1953): „nerepatriabilii” sunt convocaţi la Sighişoara, pentru a fi întrebaţi dacă nu sau răzgândit, ca să se ducă, în sfârşit, „în ţara lor, Marea Uniune Sovietică” (întrebările nu erau puse de Ruşi, în ruseşte, ci de Români – în româneşte: avocaţi ardeleni, ţărănişti – ei lucrau cu sârg la prefecturi, mai ales în Comisia „Aliată” de Control). În ciuda hăituielilor, a convocărilor, Basarabenii preferau să rămână „străini în propria-le ţară”, decât să fie… repatriaţi în Siberia.

— *Septembrie*: P.G. intră, prin concurs, ca elev bursier, la Şcoala Normală „Andrei Şaguna” din Sibiu (vezi Arta reFugii).

1948

— *Vara*: se anunţă printre alte nenorociri reforma învăţământului.

— *Septembrie*: P.G. se trezeşte elev în clasa a… VII-a de „Ciclul Doi”.

— La Gimnaziul din Şeica Mare, judeţul Târnava Mare.

— *Octombrie*? *noiembrie*?: „epurarea” cărţilor din

biblioteca şcolii de la Şeica Mare (vezi Arta reFugii, Astra, Sabina, Roman-intim).

1949

— *Ianuarie 13* (vezi şi 13 ianuarie 1941; şi 13 ianuarie 1945): mama şi tatăl lui P.G. împreună cu majoritatea locuitorilor adulţi din satul Buia, Târnava Mare sunt „ridicaţi şi duşi" – nu se ştie unde. P.G. îi caută la Sibiu, la Alba Iulia, la Sighişoara – află că sunt închişi la Securitatea – nou înfiinţată

— De la Mediaş. După câteva săptămâni ceilalţi arestaţi sunt liberaţi, rămân „suspecţii", „periculoşii" – printre ei, soţii Goma. Mama este liberată la sfârşitul lunii mai, tatăl: ultimul, în august. În acest timp P.G. „locuieşte" în gări şi la poarta Securităţii din Mediaş (vezi Ostinato, în Cerc, Gherla, Gardă inversă, Patimile după Piteşti, Bonifacia, Arta reFugii, Astra, Sabina, Roman-intim – adică în aproape toate cărţile).

— *Septembrie*: P.G. intră prin concurs elev bursier în clasa a VIII-a a Liceului „Gheorghe Lazăr" din Sibiu.

— Octombrie; „descopere" biblioteca Astra (vezi Astra, Sabina, Roman-intim…)

— *Decembrie*: asistă la „închiderea" bibliotecii „în vederea inventarului" (în fapt, a epurării – a doua).

1952

— *Mai*: P.G., elev în clasa a X-a, este „convocat" la „Securitatea din Sibiu şi „reţinut" opt zile. Motive: A vorbit, în clasă, despre partizani şi, culmea! ţine un jurnal-intim… codificat…

— *Septembrie-octombrie*: întors din vacanţă, află că fusese exmatriculat din toate şcolile din ţară; face o încercare la Liceul din Sighişoara: după o săptămână este invitat să plece. La Braşov nu este primit; este primit, în schimb, la Liceul „Negru Vodă" din Făgăraş.

1953

— *Martie*: crapă Stalin. Speranţe…

— *Iunie-august*: absolvă liceul. Încearcă să dea examen de admitere la Institutul de Cinematografie (!). Este eliminat din prima fază.

— *Septembrie*: cere să fie încadrat în învăţământ. I se propune să fie „instructor superior de pionieri”. Acceptă. Întâi la Şcoala elementară din comuna Dacia, raionul Rupea, apoi în oraşul Rupea – la liceu…

1954

— *August*: dă examen (e) de admitere, simultan, la Universitatea Bucureşti (Filologie, română) şi la nou-înfiinţatul Institut de literatură şi critică literară „Mihai Eminescu”, înlocuind fosta „Şcoală” cu acelaşi nume – zisă şi Fabrica de Scriitori. Reuşeşte şi colo şi colo. Alege… Fabrica.

1955

— *Vara*: Institutul (autonom) este transformat în „secţie” şi translat la Universitate.

— *Toamna*: conflicte la seminarii, cursuri, cu profesorii: Radu Florian, Tamara Gane, Mihai Gafiţa, T.G. Maiorescu, A. Hoajă, Mihai Novicov, G. Macovescu, Iorgu Iordan.

1956

— *Iunie*: P.G. este „judecat” la rectoratul Universităţii. Acuzatori: Iorgu Iordan, Al. Graur, Ion Coteanu, L. Tismăneanu, Radu Florian, M. Novicov – precum şi „doi tovarăşi necunoscuţi, în civil, de la Securitate”… Acuzaţi erau şi studenţii Aurel Covaci şi Vasile Albu dar, spre surprinderea lui P.G., colegii de an, de grupă, de cămin, de… bancă a acuzaţilor trecuseră în tabăra cealaltă, a acuzatorilor…

Capete de acuzare:

P. G. afirmase, la seminarul de marxism-stalinism, că războiul declarat de URSS Finlandei în 1939, era – potrivit materialismului-istoric – „război injust”; „de agresiune”; afirmase că „Moldovenii” (din „RSS Moldovenească”) sunt români; că „limba moldovenească” este o invenţie („Sovieticii le-au impus Basarabenilor o limbă care nu există”), locuitorii vorbind limba română – care limbă (română) este o limbă de origine latină (cum susţine, de pildă, acad. sovietic Şişmariov) şi nu o limbă-slavă – cum, de pildă susţine acad. român Graur; pretinsese că sistemul

de cote este descurajant (!), iar colectivizarea agriculturii o eroare (?) economică; afirmase că trupele sovietice din România sunt trupe de ocupaţie; susţinuse că limba rusă nu trebuie să fie obligatorie – etc. etc.

„Procesul" a durat vreo trei ore (acad. Graur, leşinat, a fost transportat undeva).

De semnalat suprarealismul situaţiunii: Colegii (de boxă) A. Covaci şi V. Albu, din „complici" se prefăcuseră în martori-ai-acuzării; în schimb Mihai Novicov, pornit la drum ca acuzator-şef, „pe parcurs" a devenit… avocat al apărării – oricum, el a rostit fraza determinantă: «Tavarişci! Iel, Guoma, spri diasibiri di alt" nacţianari nicinstiţ, iel este un nacţianar cinstit – ieu cam atâta am avu" di spus…» (vezi Justa). Astfel apărat (de însuşi politrucul Institutului!), P.G. nu a fost arestat pe loc – cum ceruse acad. Iorgu Iordan, susţinut de membrul corespondent Ion Coteanu; nici măcar exmatriculat – cum sugeraseră în cor L. Tismăneanu şi Radu Florian…

Mihai Novicov a promis că se va ocupa el, „indiaproapi" de… „Cazul Goma" – atunci a luat naştere „cazul" cu pricina.

— *August*: ca orice student, P.G. Îşi face „convocarea" militară de o lună la Cilibia. Acolo aude că, la Poznan, s-ar fi întâmplat ceva.

Se întâmplase: Budapesta-Octombrie începuse în August la Poznan.

— *Septembrie*: P.G. scrie, în continuare, la „romanul" intitulat „Durerile facerii" (!), din care citise fragmente la „seminariile de creaţie" („clasa de proză", condusă de Gafiţa).

— *22 – 23 octombrie*: *izbucneşte Revoluţia Maghiară*.

— *5 noiembrie*: proiectata manifestaţie a studenţilor nu mai are loc: Securitatea îi culesese pe organizatori cu două-trei zile înainte, iar în acea zi ocupase Piaţa Universităţii cu camioane, cu securişti în civil, cu armată – şi mai ales cu „Brigăzi muncitoreşti" – clasă muncitoare îmbrăcată în pufăici noi-nouţe, înarmată cu lanţuri de bicicletă, tuburi de plumb şi ciomege scurte – aceştia fiind,

ca să zicem aşa, părinţii (sau chiar bunicii, de ce nu!) Minerilor Români din 1990 şi din 1991. P.G. n-a aflat de manifestaţie decât cu două-trei zile mai târziu.

— *13 noiembrie*: După câteva tentative (nereuşite) de a „face ceva” împreună cu colegii de cămin („Matei Voievod”) apoi de Universitate, se hotărăşte ca, la prima şedinţă de UTM să predea carnetul, în semn de protest. Cum o asemenea ocazie nu s-a oferit, a pus în roman povestea cu carnetul. Şi a citit fragmentul cu pricina la „seminarul de creaţie” condus de M. Gafiţa.

— *22 noiembrie*, orele 13, 30: P.G. este arestat de la Universitate, dus la Ministerul de Interne şi anchetat („ca la Interne”); acuzat fiind de tentativă de a organiza o manifestaţie ostilă – prin „fiţuici” (aşa erau catalogate, la MAI, orice scrisuri, fie de mâna arestatului, fie tipărite, dar toate „duşmănoase şi interzise” – aici Securitatea Poporului desemna prin „fiţuică” cele vreo 15 pagini citite la seminar, fragmentul de roman.

1957

— *Februarie* şi *martie*: cele două „înfăţişări” ale procesului;

— *Aprilie*: de la arestul Malmaison, P.G. este „vărsat” la penitenciarul Jilava (Fortul nr. 13) (vezi Ostinato, Gherla)

— *Iunie*: i se aduce la cunoştinţă sentinţa: doi ani închisoare corecţională pentru delictul de agitaţie publică.

1958

— *Martie*, *25* (Bunavestire): P.G. este trimis disciplinar la Gherla.

— *Iulie*, *14*: Răscoala Frontieriştilor de la Gherla.

— *Octombrie*: P.G. este scos din celulele comune şi dus la camera de liberare.

— *Noiembrie*, *19*: în urma turnătoriei unui cunoscut „copil al lui Goiciu”, „pictorul de biserici” din Segarcea: Anton Barbu-Panaghia, P.G. şi firontieristul Ferdinand Piatka sunt torturaţi de: Todoran, Goiciu, Istrate, Şomlea (cel Bătrân) (vezi: Gherla).

— *Noiembrie*, *21*: P.G. este liberat din închisoare, dar

trimis (cu escortă) „pentru 36 luni”, cu domiciliu obligatoriu în satul-nou Lăţeşti raionul Feteşti.

1961

— *Februarie*: P.G. primeşte pentru întâia oară, „permisie acasă”. Ajuns la Miliţia din Feteşti (unde urma să i se dea „alte acte” – în domiciliu obligatoriu buletinul de identitate purta, sub fotografie, menţiunea: D.O.), află că „permisia” nu era pentru Meşendorf, Rupea unde locuiau părinţii, ci… la Constanţa. O mică-greşeală… Deşi iarnă, deşi nu cunoştea pe nimeni la Constanţa, P.G. se hotărăşte să se ducă… în permisie-la-Constanţa (vezi Soldatul câinelui).

— *Noiembrie*: i se prelungeşte „restricţia domiciliară” cu încă 24 luni. P.G. protestează, în scris, împotriva, „prelungirii”; îl acuză pe ofiţerul de Securitate Livescu de rapoarte-false, de maltratare a deoiştilor – şi cere „liberarea imediată”.

1962

— Nemaipomenit, nemaiauzit: un reprezentant al MAI se deplasează (personal…) în satul-nou Lăţeşti, ca să ancheteze o plângere a unui bandit. Ceilalţi deoişti, în aceeaşi situaţie, în urma presiunilor (citeşte a ciomăgelilor), îşi retrag „reclamaţiile”.

1963

— *Ianuarie*: chiar dacă ofiţerul de Securitate Livescu nu este pedepsit (cine să-l pedepsească: Securitatea?), P.G. este liberat înainte de termen”.

1963, *ianuarie* – 1965, *iulie*:

P. G., liber ca pasărea cerului, într-o ţară liberă, lucrează numai în munci necalificate şi nepermanent (izat) e:

— Muncitor zilier în construcţii, la Buhuşi, pe şantierul Casei de Cultură – deci tot în domeniu, atât, că în fier-beton; fotograf ambulant (nunţi, botezuri, înmormântări), prin satele din Rupea şi Făgăraş; trompetist de sâmbătăsearta (baluri, nunţi, hore); dezgropător de puieţi la pepiniera Şercaia; descărcător-încărcător de cereale în silozul din Şercaia-Gară; muncitor

necalificat la forja uzinei „Rulmentul” din Braşov; merceolog la „Agrosem” Făgăraş – în fine: „tehnician” la Serviciul Tehnic al întreprinderii de Gospodărie a Oraşului Făgăraş (vezi Ela, Bonifacia, Adameva…)

(1965)

— *August*: ca urmare a „decretului Ceauşescu” (ce permitea foştilor deţinuţi politici să-şi continue studiile universitare), P.G. – căruia nu i se aprobase reînmatricularea în anul III, deşi, legal, avea acest drept – dă examen de admitere la Facultatea de filologie, Universitatea din Bucureşti.

— *Septembrie*: P.G. din nou, după 11 ani, re-student în anul 1.

— *Septembrie-octombrie* (la Căminul „Regnault”): reia romanul început în d.o., încă fără titlu, dar este vorba de Ostinato.

— Depune-propune la *Gazeta literară*, *Luceafărul*, *Viaţa românească*, *Amfiteatru* proză scurtă. I se răspunde – şi i se va răspunde şi în anul următor, 1966: «Dumneata, fiind un caz nu poţi debuta în perio-dice, trebuie să publici întâi un volum…». Logica va funcţiona ca lege (vezi Bonifacia).

1966

— *Primăvară*: P.G. depune la ESPLA romanul Ostinato (sub titlul: Cealaltă Penelopă, cealaltă Ithacă). M. Gafiţa: «Nu se poate debuta cu un roman, numai cu un volum de proză scurtă…»

— *Iulie*: P.G. prezintă, tot la ESPLA, volumul de „proză scurtă”.

— *Decembrie*, *6*: la insistenţele Gicăi Iuteş şi ale Sânzienei Pop, Eugen Barbu este de acord ca P.G. să debuteze în revista sa, *Luceafărul* (vezi Bonifacia), cu povestirea Aia, botezată în redacţie când tace toba… (?)

— *Decembrie*, în continuare: până la sfârşitul anului, P.G. mai publică în *Luceafărul* o proză şi un reportaj (Cetatea Făgăraşului), iar când se decernează „Premiile Luceafărului pentru 1966”, P.G. primeşte „Menţiune, proză” – cu Ion Nicolescu, Premiul I fiind acordat

Alexandrei Târziu (la poezie, Premiul I: Grigore Arbore, Premiul II Ileana Mălăncioiu).

1967

— *Iarna*: debutul în *Luceafărul* îi deschide lui P.G. porţile periodicelor: publică în *Gazeta literară*, *Viaţa românească*, *Ateneu*, *Neuer Weg*, *Cravata roşie*. Concluzie: nu exista vreun „ordin de sus" dar responsabilii nu voiau să-şi asume… responsabilitatea publicării unui „caz" – cu excepţia lui Eugen Barbu.

— În *februarie* moare tatăl lui P.G., în vârstă de 58 ani.

— *Primăvara*: revista germană (din România) *Neue Literatur* pregăteşte publicarea unui fragment din Ostinato în traducerea Anemonei Latzina şi a lui Dieter Schlesak. Întâmplare: Miron Radu Paraschivescu, poposind la redacţia revistei, îşi aruncă ochii peste un manuscris (dactilogramă). După un timp, exclamă:

«Dar băiatul ăsta e un Soljeniţîn român!» în curând, băiatul-ăsta citeşte la Cenaclul condus de M.R.P. câteva fragmente. Televiziunea austriacă filmează, revista vieneză, *Literatur und Kritik* publică un fragment însoţit de o notă biobibliografică şi de un studiu despre literatura română, semnate de Marie-Thérèse Kerschbaumer.

(în vara lui 1967 a fost trimisă în Occident prima variantă a romanului

Ostinato)

— *Toamna*: în urma insistenţelor (în fapt: presiunilor, şantajelor securistului Mircea Achim (în acel timp „ocupându-se" de studenţi, câţiva ani mai târziu de scriitori) şi a şefului său Nicolae Mihai, P.G. abandonează Universitatea (ca să nu aibă ce pierde, deci să nu poată fi şantaj abil) şi rămâne, definitiv, un licenţiat în liceu. Locuieşte – din decembrie 1965 – la anticarul Radu Sterescu, veche cunoştinţă, din 1954 – (vezi: Bonifacia)

1968

— *Primăvara*: promisiuni de publicare a volumului de proză scurtă cu… scurtări; cu schimbarea titlului Moartea noastră cea de toate zilele în Camera de alături; simultan,

respingere „dulce” a romanului Ostinato:

«Mai trebuie lucrat, e nefinisat…» (Gafiţa).

Memento: manuscrisul romanului Ostinato a schimbat trei directori de editură. Nu el a determinat „schimbările de direcţie” (în sensul de persoane, nu de linie-a-partidului), el a îndurat-o. Cei trei: Ion Bănuţă, un oarecare Marinescu şi, în fine, Ioanichie Olteanu. Aceştia erau… directorii. Vor fi fost ei mari, dar nu se aflau „în contact cu tovarăşii scriitori”. Contactorii (contactoriştii?) literaro-politici, kulturalnicii-komisari), în afară de inevitabilul, indispensabilul Gafiţa erau: Corneliu Leu, Lucian Cursaru, precum şi suavul tov. Măciucă…

— *Iulie*: promisiune din partea lui Geo Dumitrescu de a-l „lua” ca redactor la *România literară* ce va înlocui *Gazeta literară*.

— *August*, *7*: P.G. se căsătoreşte cu Ana Maria Năvodaru.

— *August*, *22*:

Invadarea Cehoslovaciei; lansarea în librării a volumului de debut Camera de alături – apărut la E (S) PL (a).

— *August*, *23*: P.G. (fără profesie, fără serviciu, nestudent, nemembru al Uniunii Scriitorilor – dar autor al unui volum recent editat) se prezintă la sediul Uniunii din Şoseaua Kiseleff şi cere să fie primit în Brigăzile patriotice. Este trimis la plimbare, cu explicaţia:

scriitorii încă nu alcătuiseră asemenea… formaţii; chiar dacă se vor constitui Brigăzi la Uniune, în ele vor intra numai membri de partid.

— *August*, *24*: P.G. este chemat telefonic la sediul Uniunii Scriitorilor, unde Pop Simion, Ioanichie Olteanu şi János Szasz îl anunţă că ideea lui a fost bună, însă dacă vrea să intre în Brigăzile Patriotice, mai întâi trebuie să intre în partid.

— *August*, *24 – 25*: în Sala Mare a Casei Scriitorilor are loc faimoasa şedinţă de primire în partid a unor, în general, tineri scriitori (care ceruseră să facă parte din Brigăzi): Mariana Costescu, Aurel Dragoş Munteanu,

Adrian Păunescu, Paul Schuster, Al. Ivasiuc şi Paul Goma (doar atâţia să fi fost?) (vezi Soldatul câinelui).

— *August-octombrie*: *Gazeta literară* se transformă în *România literară*, sub direcţia lui Geo Dumitrescu. P.G. devine redactor cu jumătate de normă la pagina muzicală.

— *Septembrie*: apar două cronici elogioase la volumul Camera de alături, semnate de Valeriu Cristea în *Amfiteatru* şi Lucian Raicu în *România literară*; o notă distrugătoare, nesemnată în *România liberă*.

— *Sfârşitul anului*: o nouă variantă a romanului Ostinato este trimisă în Occident.

(între 1968 – 1969 P.G. lucrează la un roman – fără titlu, dar va deveni în Cerc. îl lasă de-o parte şi scrie prima variantă a unui „segment" care se va plasa înaintea Cercului: Uşa noastră cea de toate zilele…)

1969

— P.G. declară „editorilor" Dodu Bălan, Vasile Nicolescu, Ghişe, Stroia, Bujor Sion:

«Dacă Ostinato nu e publicat în româneşte, în România, cel mai târziu în 1970, în 1971, va apărea în Occident.»

Nu e luat în serios: «Gluma e bună, e bună…» Şi: «Cum: un scriitor şi român abia debutant, membru de partid să afirme că publică… la capitalişti? Să le puie acelora – duşmanilor – o armă în mână?»

Fiindcă P.G. O ţine pe a lui, pretinzând că nu are nevoie de autorizaţiune-de-la-poliţiune ca să hotărască soarta cărţilor sale, se succed „şedinţele de lucru", de lămurire", „curat prieteneşti", unele mai restrânse, altele mai lăbărţate; unele „amicale", altele de-a dreptul ostile. P.G. este convocat, la preşedintele Uniunii Scriitorilor, Zaharia Stancu; la „comitetul operativ" (nu se va fi chemat aşa, dar totdeauna compus din: Chiriţă, Ţoiu, Nichita, Hobană, Dimisianu – în câteva rânduri a participat şi Fănuş Neagu; şi János Szász; şi Ion Horea – şi încă alţii, mulţi, prea mulţi pentru o cultură atât de rezistentă, pentru o literatură atât de de-valoare). Scopul: să-l facă pe P.G. să declare că nu mai doreşte să publice la capitalişti; că

doreşte fierbinte să publice numai în Patria Română şi în româneşte – în consecinţă va aştepta publicarea (în România şi în limba română) „atât cât va fi necesar”. P.G. găseşte că, nefiind etern, nu poate aştepta „cât va fi necesar”.

— *Tot în cursul anului 1969*: P.G. este judecat la Uniunea Scriitorilor de un comitet lărgitolăbărţat) compus din Zaharia Stancu, din „tovarăşi de sus, de la C.C.”: Ghişe, Dodu, Nicolescu, Brad, Stroia. Masele largi de luatori la cuvânt – prin Titus Popovici, Fănuş Neagu, Mircea Micu, Paul Everac – sunt de părere că un scriitor român, («mai ales când este un ilustru necunoscut!» – citat din Vasile Nicolescu), «nu are dreptul să se comporte ca şi cum ar fi singur pe lume», în consecinţă: «Să intre în rânduri!» (ca să fie d-al nostru, din bobor – şi să ne pupăm Piaţa Endependenţi – căci toţi suntem români – nu? Nu!).

1970

— *Martie*: P.G. publică pentru ultima oară, proză, în *România literară*, un fragment din în Cerc.

— *Aprilie*: romanul Uşa noastră cea de toate zilele predat editurii Cartea românească, este respins de Marin Preda şi de Mihai Gafiţa „ca urmare” (?) a „decodificării” operate de Ivasiuc, potrivit căreia, „sub personajul Florica se ascunde, în fapt, Elena Ceauşescu iar sub al lui Iosub, Nicolae Ceauşescu”…

Din acel moment, P.G. nu mai are dreptul să semneze nici traduceri; soţia sa, Ana Goma, la fel; la fel socrul său, Petre Năvodaru (a se vedea volumul I din Iosif şi fraţii săi, de Thomas Mann – apare ca traducător Petru Manoliu, deşi Petre Năvodaru este adevăratul traducător; vezi şi Despre război de Clausewitz: traducătorul este menţionat în caseta… tehnică, de la finele volumului…).

— *Toamna*: P.G. trimite în Occident manuscrisul romanului Uşa… – fără a-i cere voie lui Titus Popovici – nici chiar lui Ţoiul

1971

— *Martie*: noul director al editurii (devenită) *Eminescu*, Ioanichie Olteanu îl anunţă în scris pe P.G. că

romanul Ostinato va fi publicat „în curând – însă, mai întâi trebuie făcut publicabil” (aceste „lămuriri” i-au fost date prin viu grai – ca şi următoarele): la întrebarea lui P. G.: «Cum adică, să fie făcut publicabil?», răspunsul a fost: «Ei… Ştii dumneata foarte bine cum…». P.G. nu ştia, nu acceptă – zice:

«De altfel, e prea târziu: la toamnă se publică simultan, la Suhrkamp, la Gallimard, la Rizzolli…»

«Trebuie să le-o luăm înainte», zice Ioanichie Olteanu.

«Luaţi-le-o!», zice autorul.

— *Aprilie*: editura *Eminescu* îi înmânează lui P.G. O altă hârtie – prin care… atestă (l) publicarea romanului „într-un viitor apropiat”. De astă dată i se cere autorului să-şi ia – în scris – angajamentul că nu va permite publicarea „în limbi străine, înainte de a fi publicat în româneşte”. P.G. refuză.

„În acest caz, rupem tratativele!”, zice loanichie Olteanu, uşurat şi fericit.

— *Iunie*: editorul german Suhrkamp difuzează pliante cu autorul-şi-cartea. Câteva circulă printre membrii comitetului lăbărţat. Autorul primeşte şi el unul – mult mai târziu. Este vorba – în pliant – de „Un Soljeniţîn român”.

— *Iulie*: tezele cu pricina.

(în cursul verii 1971, „comitetul operativ”: Z. Stancu, C. Chiriţă, Nichita Stănescu, C. Ţoiu, securistul I. Hobană, eternul-adjunct Dimisianu încearcă să-l convingă pe P.G. că… «nu se face să faci ceea ce faci…».

«Ba se face – să fac ceea ce facl Faceţi şi voi», le răspunde P. G.

— *Octombrie*, *14*: Dieter Schlesak îi trimite lui P.G. O telegramă din Frankfurt/M, prin care îl anunţă că Ostinato a apărut, fiind lansat la Târgul de carte… Prin Europa liberă P.G. află: „delegaţia RSR la Târgul de carte, după ce a încercat să împiedice tipărirea cărţii, în semn de protest împotriva expunerii, la Târg, a unei cărţi calomnioase la adresa socialismului din România a părăsit Târgul – iar în standul gol al RSR, editorul a etalat, pentru presă, cartea

tradusă în germană”.

Autorul îşi vede cartea pentru întâia oară în mâinile lui Zaharia Stancu. Preşedintele Uniunii Scriitorilor îi permite autorului să ţină cinci secunde cartea în mâini, după care o încuie în sertarul biroului, continuând a vorbi admirativ despre editurile capitaliste…

Poetul Meliusz József, căruia editorul german îi înmânase două exemplare din Ostinato, pentru a-i da (măcar) unu autorului – nu i-a dat nici unu. Întrebat fiind, a negat până şi faptul că ar fi fost, în acel moment, în Germania. În schimb – cine s-ar fi aşteptat?

— Arnold Hauser i-a adus un exemplar şi i l-a dat, fără întârziere.

Al doilea exemplar (traducerea germană, în continuare) i-a fost adus lui P.G. de poetul Gheorghe Pituţ.

Primul exemplar din traducerea franceză (La Celule des libérables – Gallimard) i-a fost adus la Bucureşti de jurnalistul francez de la *Le Monde*, Manuel Lucbert.

(1971) – *toamna-iarna*: la o şedinţă (foarte) lărgită organizată în Sala Mică a Palatului, prezidiul (din care făceau parte Gheorghe Pană, Ilie Rădulescu, Bujor Sion), Dumitru Popescu-Dumnezeu, după ce „obţine” excluderea din partid şi din C.C. a lui Nicolae Breban, aflat în acel moment la Paris, propune excluderea şi a lui P.G. – prezent, acesta. Motivul:

«A pus în mâna duşmanului extern o armă cu care să lovească în patria noastră.» Se declară de acord cu… analiza tovarăşii: Titus Popovici, Al. Andriţoiu, Fănuş Neagu, Mircea Micu; fac exerciţii de anchetă-încrucişată Dinu Săraru cu/şi Eugen Barbu. Intervine Dan Zamfirescu, indignat de „nepatriotismul vânzătorului de ţară P. G”.

Îl apără (pe P. G!): Mihai Novicov, Ion Lăncrănjan, Mihai Ungheanu, Darie Novăceanu… Şi numai ei.

Iarna: continuă „şedinţele intime de lămurire”: în care aceeaşi formaţie: C. Ţoiu, Nichita Stănescu, Ion Horea, Dimisianu, Radu Boureanu şi nelipsitul Hobană, încercând să-l convingă pe P.G. „să predea de bunăvoie carnetul de partid – ca să terminăm cu problema aia şi să

mergem să bem ceva…”. P.G. răspunde:

«De bunăvoie nu vi-l dau; de nevoie… Dacă încercaţi să mi-l luaţi cu forţa, îl înghit, precum partizanul sovietic!»

1972

— PG. predă manuscrisul romanului în Cerc. Preda nu-l primeşte: «Ce, monşer, crezi că eu sunt tâmpit, ca Ioanichie, să-ţi dau la mână hârtie, pecumcă?» Nu, Preda nu era tâmpit – ca Ioanichie.

— *Aprilie*: P.G. este convocat la Zaharia Stancu: «îmi aduci nişte fotografii, fotografii îmi aduci – şi de-ale dumitale şi de-ale nevestei, că am primit dispoziţie să-ţi dăm paşaport (paşaport să-ţi dăm…)»

P. G. se miră: i se refuzaseră toate cererile de călătorie – în Bulgaria, în Polonia, în Italia, în URSS («Ca să te opreşti la Chişinău, să faci agitaţie naţionalistă?»), acum, fără să fi cerut, i se dă paşaport? După ce caută calul de dar de dinţi, P.G. acceptă – astfel:

«Plec – numai eu. Dacă n-o să mă lăsaţi să mă întorc, nevastă-mea, ostatecă, are să facă scandal – pentru reîntregirea familiei…»

— *Iunie, 18* (!): P.G. pleacă, singur, pentru trei luni, în călătorie turistică în Austria, RFG, Franţa.

(Pentru că s-a vorbit-scris atâta – prin penele Organului: Eugen Barbu, V.C. Tudor, Ceachir, Dan Zamfirescu, Artur Silveştri (altfel Târnăcop), prin I.C. Drăgan, Michael Titus, Dean Milhovan, Pantazi, Lozovan şi alţi Boiani: P.G. n-a făcut vreodată vreo călătorie – fie şi până la Afumaţii-Românești – pe cheltuiala Uniunii Scriitorilor. Toate călătoriile sale şi ale alor lui au fost plătite de el, din banii săi – drepturi de autor în devize. Iar în 1972, nu a plecat în Occident „cu o bursă” – în acel moment, „cu bursă” călătoreau de zor Sorescu, Blandiana, Ivasiuc, Păunescu, Breban, Marino – ei, da: Adrian Marino! – dar nu P. G.; P.G. a adus dolari în România, nu i-a scos.)

La *Viena*: condus de prietena şi traducătoarea în germană, Marie-Thérèse Kerschbaumer, P.G. cunoaşte o sumă de scriitori – dar mai ales pictori austrieci. Tot la Viena face cunoştinţă cu „poetul tânăr”, Ştefan Baciu,

venit de la Honolulu, spre a-şi vedea – pentru prima oară, din 1947 – mama, sosită de la Braşov.

La Frankfurt: îl cunoaşte pe editor, Siegfried Unseld. În timpul unei recepţii, îi soseşte lui P.G. un colet din România cu câteva exemplare ale cărţii As I Lay Dying de Faulkner, tradus în româneşte împreună cu Horia Florian Popescu, la Cartea românească, (sub titlul: Pe patul de moarte) care, la a doua corectură, „pierduse" numele co-traducătorului P.G.; apoi Gafiţa îl sfătuise să semneze cu un pseudonim; Marin Preda: să nu mai semneze de loc

— „ce contează o co-traducere în cariera unui scriitor…" – iată însă că, P.G. *plecat* (şi plecat definitiv, cum sperau băieţii de toate culorile), nu mai conta dacă apărea numele lui P.G. pe coperta interioară a unei (co) traduceri…

La Köln, se (re) întâlneşte cu Dieter Schlesak: „rămas" în 1969; împreună cu D. Ţepeneag, Schlesak a avut un rol hotărâtor în demersurile pentru traducerea şi publicarea lui P.G. în Occident.

Iulie, *14*: *la Paris* – în sfârşit, îi cunoaşte pe Monica Lovinescu şi pe Virgil Ierunca. Şi pe Eugène Ionesco. Şi pe Mircea Eliade. Şi pe Emil Cioran

— Chiar şi pe Paul Barbăneagră!

august: se întoarce în Germania, la München, unde fusese de multă vreme invitat la un colocviu de pe lângă Olimpiadă – cu titlul: „Sport şi literatură". Ajuns la faţa locului, află că… nu va mai putea participa la numitul colocviu, pentru că delegaţia română (Fănuş Neagu şi Ion Băieşu) condiţionează prezenţa lor de absenţa lui P.G.

(1972) – *octombrie*: la Târgul de carte de la Frankfurt i se lansează a doua carte tradusă în germană, Uşa… (Die Tür). Dă o sumă de interview-uri, scrie articole pentru presa germană – în care atacă direct, atât sistemul politic, cât şi cenzura literară, amintind însă şi de „contribuţia" *autocenzurii* la scriitorul român.

— *Sfârşitul lui octombrie*: din nou la Paris.

— *19 noiembrie* (1972): începe să scrie Gherla;

— *21 noiembrie* termină Gherla – prima variantă.

— *Sfârşitul lui noiembrie*: soseşte la Paris şi Ana Goma.

1973

— *Ianuarie*: o nouă variantă a Gherlei;

— *Februarie*: P.G. scrie continuarea Gherlei: Lăţeşti (rămâne neterminată).

— *18 iunie* (1973): P.G. împreună cu soţia se întoarce în România.

La vamă i se confiscă toate cărţile. P.G. anunţă Securitatea, în scris, că dacă nu-i restituie toate cărţile în 24 ore el publică în Occident lista cărţilor interzise în România lui Ceauşescu, printre cele confiscate lui aflându-se şi o carte de Willy Brandt, la care tocmai se ducea în vizită „Cancelarul" R.S.R. în 8 ore (de la depunerea la cutia poştală a „scrisorii"), toate cărţile îi sunt restituite (şi transportate acasă), cu scuze.

— *Vara*: la *România literară* nu mai are loc. Fusese dat afară…

Ivaşcu: «Nu te-am dat afară, atât că, în 1968, nu te-am primit înăuntru». Logica-lui-Ivaşcu fusese aplicată şi cu… partidul: neizbutind să-l excludă pe P.G., nereuşind să-l convingă, să dea singur carnetul, au pretins că în 1968, P.G. nu fusese primit…

În primele momente, P.G., rob al logicii formale, vrea să ştie (mă-nţelegi, pentru că de ce?). Gabriel Dimisianu: «Ce mai vrei, bătrâne? Şi cu sufletu-n Occident şi cu trupu-aici, la noi…» Cartea de muncă… Niciodată P.G. nu va putea să o recupereze. Cine ştie ce secrete de stat conţinea – ştia tovarăşa Bădilă, ştie Traian Iancu, Hobană – în fine, Securitatea Poporului de la Uniunea Scriitorilor (Români).

(1973) – *toamna*: P.G. Începe romanul Gardă inversă.

1974

— *Primăvara*: se publică în traducere franceză, la Gallimard, Uşa… sub titlul Elles étaient quatre…

— *Toamna*: se publică, în traducere olandeză Ostinato, la editura Bruna & Zoon din Utrecht.

P.G. lucrează ca muncitor zilier în atelierul lui Ion

Jalea (la realizarea monumentului… cu tot cu cal/, al mândrului Decebal – cel de la Deva).

14 iulie: moare mama lui P.G. Este înmormântată la Străuleşti II.

1975

— Termină Garda inversă, începe *7 – 1*.

— *2 noiembrie* se naşte Filip-Ieronim, fiul lui P.G.

— *Decembrie*: începe un eseu (despre, România); fără titlu.

1976

— *Octombrie*: apare, în traducere franceză, la Gallimard, Gherla.

Ca şi Ostinato şi Uşa, Gherla este transmisă, în foileton, la Europa liberă; ca şi Uşa, Gherla se transmite în lectura autorului (aflat în România).

— *Decembrie*: în urma ascultării Gherlei la Europa liberă, o sumă de necunoscuţi – cu toţii, făcuseră puşcărie – îl vizitează pe P.G., îi telefonează, îl felicită, aduc oarecari corectări mărturiei.

Cam în acelaşi moment începe, din partea Securităţii o „contraacţiune" – interesează, deocamdată, „demersurile scriitorilor" (cum ar zice N. Manolescu: „dovezile de colegialitate"):

Al. Ivasiuc şi cu Nicolae Breban sunt trimişi împreună la München, să-l convingă pe Noël Bernard, directorul Europei libere:

să suprime emisiunile „Teze şi antiteze la Paris" de Monica Lovinescu şi „Povestea Vorbii" de Virgil Ierunca; să nu-l mai „cultive" pe P.G. şi să înceteze cu transmiterea pe unde a unor texte de-ale lui, lipsite de valoare estetică şi suspecte ca mărturie – Gherla, de pildă…

De la München, Al. Ivasiuc se duce singur – la Paris, încearcă să facă să se publice în presa franceză – cu osebire în *Le Monde* „informaţii" potrivit cărora… în România totul merge bine (şi tot Românul prosperă), iar „acel Goma" este un veleitar, un calomniator, mai ales prin ultima carte, Gherla, fojgăind de neadevăruri de calomnii la adresa… foştilor deţinuţi politici… Al. Ivasiuc nu

reuşeşte să-şi plaseze „articolele” nici măcar în *Le Figaro*, pe atunci jurnal porceauşist. Ia legătura cu prieteni comuni şi colegi de închisoare: Mihai Serdaru (coleg al amândurora de Gherla) şi cu Ion Varlam. Nu reuşeşte să-l convingă pe Serdaru de… minciunile lui Goma – pe Ion Varlam, da: exact în luna aprilie, 1977, când P.G. era (re) arestat, Ion Varlam, aflat de mulţi ani la Paris, adresează o „scrisoare deschisă” lui P.G. (arestat, iar Varlam ştia bine acest lucru), în care contestă „autenticitatea” unor fapte relatate în Gherla – de pildă, bătaia pe care o încasase autorul cu două zile înainte de liberare – şi califică şi el (după Ivasiuc) drept „calomnioasă” cartea în întregul ei. („Scrisoarea deschisă” a fost trimisă… editorului Claude Gallimard…).

1977

— *Ianuarie*: se anunţă *Charta 77* a Cehilor şi a Slovacilor – la care aderă scriitori maghiari şi bulgari.

— *Februarie*: se difuzează, la Europa liberă, Scrisoarea adresată de P.G., prin Kohout, *Chartei* ’77. îl caută, ca să o contrasemneze, mulţi cetăţeni – niciunul scriitor. Primul – de altfel şi ultimul: Ion Negoiţescu, îl va contacta abia în 3 martie.

(Pentru acea perioadă: ianuarie-mai vezi Culoarea curcubeului – Cutremurul oamenilor ’77. Pentru perioada mai-noiembrie 1977, vezi şi

Soldatul câinelui.)

Însă nici în Culoarea… nici în Soldatul… nu sunt relatate „dovezile de colegialitate”:

„Colegii-scriitori” C. Ţoiu şi G. Bălăiţă se duc la Stockholm pe banii Uniunii şi ai Securităţii – sau, de ce nu? pe ai lui P.G., singurul aducător de devize), încercând să-l convingă pe editorul suedez René Coeckelberghs să nu publice (în suedeză) cartea Gherla (pe acolo mai trecuse şi Nicolae Breban, tot atât de „colegial” acţionând); imediat după arestarea lui P.G. (la 1 aprilie), un număr de critici literari au fost convocaţi la sediul Uniunii Scriitorilor: Preşedintele Virgil Teodorescu şi jurnalistul Ivaşcu au încercat să-i convingă să scrie despre P.G.:

— Că este un trădător de ţară;

— Că este nul ca scriitor.

Printre convocaţi a fost şi Mircea Iorgulescu – nu a scris. În schimb, au scris Al. Dobrescu (în *Convorbiri literare*), N. Dragoş (*Luceafărul*), Al. Piru (la Televiziune), Vasile Băran („O hienă printre ruine", îl zugrăvea miliţianul Vasile pe P.G.) – şi, fireşte Eugen Barbu, Dan Ceachir, Dan Zamfirescu, Artur Târnăcop, Dodu Bălan, Al. Andriţoiu, Titus Popovici, Dumitru Mircea, Vasile Rebreanu, Mircea Micu… Aşadar:

— *1 aprilie*: P.G. este arestat. În 3 aprilie soţia şi copilul sunt „mutaţi" undeva în cartierul Vitan.

— *6 mai*: P.G. este liberat – în urma campaniei internaţionale.

— *10 mai*: Ceauşescu decorează şi înalţă în grad pe generalul Nicolae Pleşiţă, ministru al Securităţii şi pe colonelul Gheorghe Vasile (sau Vasile Gheorghe – tot aia-i), comandantul anchetelor penale de la Rahova.

— *Mai*? *iunie*?: Congresul Scriitorilor – cel la care Ceauşescu a anunţat: „În Patria noastră socialistă, nu există cenzură – drept care am hotărât s-o desfiinţăm". Scriitorii români – cei rezistenţi – au aplaudat şi începând din acel moment (încă o dată: mai iunie 1977), nu s-au mai lăsat cenzuraţi de Cenzură – nu!; s-au întrecenzurat: ei înde ei; ca la Piteşti.

Tot la Congresul cu pricina: în cuvântarea sa, scriitorul de scenarii Titus Popovici l-a atacat pe P.G. – pentru trădare de patrie şi pentru lipsă de talent…

— *Sfârşitul lunii iunie* „Ca să nu mai zbiere reacţiunea că îl persecutăm pe P.G.", ministrul Securităţii Pleşiţă „dispune" să i se repartizeze un alt apartament: în marginea (de Apus) a cartierului Drumul Taberei, pe o stradă încă nebotezată, într-un bloc fără număr, la-o-adresă-fără-adresă (am aflat-o după 29 ani: Lunca Ialomiţei) De asemeni, ca să nu mai zbiere reacţiunea, i se impune lui P.G. O slujbă la Biblioteca Centrală.

— *Vara*: P.G. este „răpit" de multe ori de pe stradă de gorilele sece (vezi Soldatul câinelui/; i se propune să

accepte emigrarea: «Scăpăm noi de tine, scapi şi tu de noi…». P.G. nu primeşte.

— *August*: P.G. află de la Virgil Mazilescu, că „s-a întâmplat ceva grav în Valea Jiului”. Mazilescu ştia de la Iulian Neacşu, bine informat, de la sursă: Ceauşescu fusese chemat de mineri, la Lupeni, sechestrat, huiduit, apoi liberat; imediat – deşi promisese satisfacerea cererilor – Ceauşescu dă ordin de represiune.

(Deci: scriitorii români au aflat – la Casa Scriitorilor – cel mai târziu în 6 august că, la Lupeni, s-a întâmplat ceea ce se întâmplase. Totuşi, mai apoi, pretindeau că au aflat… abia de la Europa liberă – care aflase foarte, târziu, prin octombrie. Niciunul dintre ei n-a protestat: nici Marele Bogza nici Vajnicul Jebeleanu, nici Marin Preda. Singurul scriitor care s-a manifestat în scris în legătură cu evenimentele din Valea Jiului, a fost A. Păunescu – prin decembrie, în *Flacăra*, protestând cu vehemenţă împotriva „dezinformării” unui jurnalist american: acesta pretindea că „Zona Văii Jiului este declarată zonă militarizată – deci închisă”, drept care poetul Păunescu explică: „Elicopterele pe care le-a văzut Americanul nu sunt ale armatei – cu atât mai puţin ale poliţiei /şic/, ci sunt elicopterele recent dăruite de Tovarăşul Nostru Drag şi Scump, Nicolae Ceauşescu – Spitalului din Lupeni…” Scriitorii români au râs, l-au înjurat pe Păunescu – dar numai la closetul casei Scriitorilor).

— *Octombrie*: constatând că în „condiţiile noi” nu mai poate avea vreo legătură cu exteriorul – nici cu interiorul – P.G. se decide să accepte invitaţia PEN Clubului Internaţional de a călători în Occident.

— *18 noiembrie*: Ministrul Securităţii, generalul Pleşiţă, îl „convoacă” (prin răpire de pe stradă) pe P.G. – ca să i se plângă (cine, cui?!) că Ambasada franceză refuză să acorde vizele, înainte de a fi văzut pe solicitanţi:

«Ce, cred ăia că aveam de gând să trimitem, în locul lui Goma, pe Păunescu?»

P.G. şi soţia se prezintă la Ambasada franceză. După „identificare” (laborioasă), li se înmânează paşapoartele.

Pleşiţă:

«De ce n-au încredere în noi Franţujii? De ce nu ne-au trimis nouă, organ-de-stat, paşapoartele?»

19 – noiembrie: ajun de plecare. Pleşiţă îl convoacă pe P.G. la Minister. După ce se consultă cu soţia, cu socrii, P.G. redactează o *Declaraţie*: dacă i se va cere vreun angajament va refuza paşapoartele. Însă generalul Pleşiţă pentru altceva îl convocase: în primul rând să-şi ia… rămas bun de la prietenul său Paulică; în al doilea…

…Pe trotuarul din jurul Ministerului de Interne generalul-ministru Pleşiţă i-a spus lui P.G. că… n-ar fi bine să scrie, aşa cum tot promisese despre „experienţa" prin care trecuse – ca să nu afle familia cu ce se ocupă el (?); în a doua: ameninţându-l: «Revoluţia, are mână lungă, te atinge oriunde ai fi. Ca să nu crezi că glumim, de cum ai să ajungi la Paris, ai să primeşti un semn din partea noastră».

Semnul-din-partea-Revoluţiei-lui-Plesiţă-şi-a-lui-Ceauşescu: în 18 noiembrie, la Paris Monica Lovinescu, a fost agresată sălbatic de „revoluţie", cu intenţia de a o reduce-la-starea-de-legumă.

— *20 decembrie* (*1977*): P.G. cu soţia, Ana Maria, fiul Filip-Ieronim, două maşini de scris, două geamantane pleacă – pentru totdeauna – din România.

Sosiţi cu paşapoarte turistice cer imediat azil politic

— *22 decembrie*: conferinţă de presă, la Paris (vezi Culoarea curcubeului, Polirom, 2005, secţiunea Bărbosul).

— *Decembrie*: apare, la Gallimard, romanul în Cerc.

Tragem linie, *o luăm de la capăt*:

1978

— *Februarie*: P.G. Începe să scrie cartea de mărturii care va fi publicată în anul următor, la Seuil, în franceză, sub titlul Le tremblement des hommes – titlu sugerat de un reportaj al jurnalistului Bernard Guetta (în *Le Nouvel Observateur*), subtitlul: „România, în 1977, a cunoscut două cutremure: unul de pământ, în 4 martie, altul al oamenilor, prin Mişcarea Goma".

— 7 *mai*: *P.G.* termină prima parte a cărţii de mărturii. Editura Seuil capătă un nou director (un polonez

trecut la islam), care face „curăţenie”, alungând, nu numai cărţi şi autori „de dreapta”, ci şi editori „visceral anticomunişti” – aşa, a fost invitat să-şi caute norocul aiurea Claude Durand şi chiar Jean-Marie Domenach, sub a cărui direcţie a fost publicat eseu La Cité totale de C. Dumitrescu, în traducerea lui Şerban Cristovici şi cu postfaţa de P.G.

— *Iunie*: P.G. Începe să scrie cartea care va deveni Patimile după Piteşti.

— *Octombrie-noiembrie-decembrie*: P.G. face o călătorie în Canada şi în Statele Unite.

— *Noiembrie-decembrie*: de două ori în metroul din New York, apoi mereu în metroul parizian, P.G. este amenințat, în româneşte, de securişti care-şi zic repede-repede poezia: «Dacă nu-ţi ţii gura, îţi aplicăm umbrela bulgărească»…

(în februarie 1978, P.G. participase la constituirea C.I.E.L.

— Le Comité des Intellectuels pour l’Europe des Libertés de sub preşedinţia colegială constituită din: Eugène Ionesco, Alain Ravennes, Jean-Marie Domenach, François Fejtö şi Philippe Sollers.)

— *10 decembrie*: *P.G.* participă, la Paris, la reuniunea organizaţiei Amnesty International, cu prilejul celei de a treizecea aniversări a Declaraţiei Universale a Drepturilor Omului.

Un „tratament de favoare” îi este aplicat României lui Ceauşescu – pentru lichidarea Mişcării pentru drepturile omului din primăvara anului 1977 şi pentru reprimarea sălbatică a minerilor din Valea Jiului – august acelaşi an.

1979

— 5 *martie*: Seuil lansează cartea lui P.G. Le tremblement des hommes – Peut-on vivre en Roumanie aujourd’hui? (în traducerea lui Alain Paruit). În prezenţa lui Eugène Ionesco şi a lui Fernanda Arrabal, P.G. declară presei că el se află la adăpost, în Occident, cartea apărută va putea fi citită mai târziu, însă, în acest moment, urgenţa este constituirea *Sindicatului Liber al Oamenilor Muncii*

din România.

AFP din 5 martie 1979: „Scriitorul român Paul Goma, care prezenta presei noua sa carte (…) a renunţat să vorbească despre sine şi a anunţat constituirea în România a unui Sindicat Liber, SLOMR. P.G. – acompaniat de Eugène Ionesco şi de Arrabal, a precizat că «pentru întâia oară după ocuparea României, Românii s-au grupat într-un sindicat-liber, în scopul de a apăra, nu doar drepturile sindicale, ci şi toate drepturile omului, fără excepţie» (…) «România este a treia ţară comunistă având un astfel de sindicat – după Polonia şi URSS – nucleul fiind constituit din semnatari ai Mişcării pentru apărarea drepturilor omului din primăvara anului 1977»".

— *Primăvara-vara*: în presa occidentală apar numeroase reportaje, articole de analiză defavorabile „înţeleptei politici externe" dâmboviţeniste. Mişcarea pentru drepturile omului din 1977, marea grevă a minerilor din august acelaşi an, recenta constituire a SLOMR obligă Securitatea să treacă la… contraofensivă:

În afară de ameninţările directe, prin scrisori, telefonice – „presa" începe ceea ce s-a numit la timpul acela: „Campania de vară": Printre primele „articole din presa occidentală" proceauşescu: „A proposito di una dissidenza creată în proveta", din ziarul socialist italian *L'Umanita*, 14 aprilie 1979. Sunt „demascaţi": „impostorul, românul-corcit – numele său adevărat fiind: Paul Efremovici Goma, respins de toţi intelectualii-cinstiţi care susţin politica externă independentă"; „nazistul" (!) Gheorghe Calciu, în fine, „adunătura de frustraţi fascişti şi mitomani" – care pretind că au constituit SLOMR etc…

P.G. trimite o scrisoare de protest, somând redacţia să divulge numele autorului (articolul fiind, ca în ţara lui Farfuridi, anonim). *L'U manita* publică protestul, dar se scuză că… nu poate da numele acela – *fiindcă s-ar strica relaţiile româno-italiene* (subl. mea). Lucrurile se clarifică: într-o intervenţie la Europa liberă, vorbind de *agenţii lui Ceauşescu în Occident*, P.G. îl numeşte pe I.C. Drăgan. Drăgan sare ca ars şi trimite Europei libere un „protest"

care… seamănă ca două picături de apă cu „articolul” din *L’Umanita* (cu deosebirea că agramatismele, neromânismele drăgane fuseseră… date cu var italian, în redacţia ziarului).

P.G. îi dă replica, la Europa liberă lui Drăgan, şi camarazilor-tovarăşi ai săi: Eugen Barbu, Dan Ceachir, Dan Zamfirescu, Paul Anghel, M. Ungheanu, N. Dragoş, P. Marcea, D. Micu, Al. Andriţoiu, Dodu Bălan, Vasile Nicolescu, Dumitru Ghişe, Titus Popovici, I. Lăncrănjan, Ion Brad (acesta din urmă, ca ambasador la Atena, compusese o compunere, după dictarea Securităţii, o dăduse la tradus în greceşte, fostului „scriitor român de limbă greacă” Dimos Rendis. Acesta o semnase cu numele său de grec într-o publicaţie confecţionată ad-hoc, *Proini*, iar băieţii de la Bucureşti, Artur Silvestri-Târnăcop, Dragoş au „citat din presa greacă”, în *Luceafărul*; jurnalul securiştilor din America, *Dreptatea*, sub pana lui Dean (sic) Milhovan a… „citat” din *Luceafărul*, Michael Titus de la Londra, alt exilat recuperat de Securitate a „citat din toate aceste surse în *Europa* şi *Neamul* românesc a lui I.C. Drăgan” – şi iată cum s-a închis cercul…).

(De ţinut minte: în cadrul „campaniei de vară – 79”, Eugène Ionesco a fost zugrăvit ca beţiv, gagarisit, ramolit etc de Dan Ceachir, azi „maestru” al lui I. Bucluca, după ce ucenicise, el, la groapa lui Barbu; Monica Lovinescu a avut parte de pamfletul-înjurătură-ameninţare *Căţeaua* de I. Lăncrănjan, iar Evreii în general şi Evreimea în special a avut parte de atacuri directe, dinspre Vasile Nicolescu, Adrian Păunescu, Ghişe, Dodu-Bălan – şi alţi bărăni).

— *Toamna*: se publică romanul Gardă inversă, la Gallimard, în traducerea lui Şerban Cristovici.

1980

— *Iulie*, vizita lui Ceauşescu în Franţa: este foarte rău primit, Valéry Giscard d’Estaing i-a acordat… „după-amiezi libere” (un afront nemaivăzut), iar presa l-a călcat în picioare.

P.G. se poate lăuda (printre altele, modestia obligă) cu „traducerea şi difuzarea – în vederea reproducerii în

presă – a perlelor din „Manualul Lingăului sau Poetica lui Păunescu”: *Far*, *Cârmaci Tată-Fiu*; *Luceafăr*, *Carpat*, *Dunăre*, *Stejar* etc.; P.G. se laudă, de asemeni cu supranume date lui Ceauşescu precum: *Bokassescu*, *Amindadescu*, *Draculescu* – iar România lui Ceauşescu: *Ceauşima*…

— *Octombrie*: apare, în neerlandeză, Culorile curcubeului… sub titlul Met het woord tegen de muur („Cu capul de/în zid”) la Elsevier Manteau, Anvers.

— *1980 – noiembrie*: P.G. participă la „Conferinţa de la Madrid bis”: în paralel (şi în opoziţie) „dididenţii” organizează o contra-conferinţă. România lui Ceauşescu este „bine încondeiată”. Ca „represalii”, conferinţa de presă organizată de M. Korne şi P.G., în legătură cu România, este sabotată: un telefon anonim anunţă plasarea unei bombe.

1981

— *Marţi, 3 februarie*: P.G. primeşte, prin poştă, expediat de la Madrid, un colet conţinând o carte… explozivă. P.G. nu este atins, însă şeful echipei de artificieri a Prefecturii pariziene, Calişti este rănit (au mai primit colete identice – şi au fost răniţi: Nicolae Penescu, la Paris, Şerban Orăscu, la Köln).

— *Mai*: apare, la Hachette, Patimile după Piteşti, sub titlul Les Chiens de mort, în traducerea franceză a lui Alain Paruit.

1982

— *Mai*, începe… „L’Affaire Tănase-Goma”, cum au numit-o jurnaliştii occidentali: Securistul Haiducu, (alias Vişan, viitor Forrestier, fiul securistului ungur-din-ungaria – precizare necesară – Hirsch, trimis de ruşi în România în 1945 împreună cu alţi cca. 100.000 unguri, majoritatea evrei), primeşte ordin de la Ceauşescu, prin Pleşiţă să-i lichideze pe „capii răutăţilor” din exil: Virgil Tănase şi P.G. Primul trebuia asasinat „prin orice mijloace”, al doilea, „cardiac fiind: otrăvit cu o substanţă care nu lasă urme la autopsie”. Substanţa” cu pricina: *aconitina*. Doze mici i-au fost administrate lui P.G. în timpul detenţiei de la Rahova,

între 1 aprilie şi 6 mai 1977; cu doze concentrate fuseseră asasinaţi Bulgarii – de aici, ameninţările din metrou, cu „umbrela bulgărească”. (vezi Soldatul câinelui).

— *August* dezlegarea „enigmei” afacerii: interesele de stat (franceze) au avut întâietate…

— *Toamna*: P.G. pregăteşte, în cadrul editurii Hachette, o colecţie Est/Vest: urmează a fi publicate, atât „Dialog cu…” (*des entretiens*): Eugène Ionesco, Mircea Eliade, Emile C. Cioran, Raymond Aron, Boris Souvarine, Elias Canetti, J.F. Revel, Milovan Djilas ş. a… precum şi texte de: Czesław Miloz, Jan Patocka, Leszek Kołakowski, Ludvík Vaculic, Jarosław Durich – precum şi ale Românilor: Oana Orlea, Rodica Iulian, Augustin Buzura, Ştefan Bănulescu, Bujor Nedelcovici, Nicolae Manolescu (promisese o „Istorie a literaturii române”).

1983

— *Mai*: se publică, la Hachette, Chassée-croisé (traducere: Alain Pârâit, în româneşte a fost editată sub titlul Soldatul câinelui).

— *Iunie*: apare, în olandeză, Patimile… sub titlul Het vierkante ei („Oul cubic”), traducere Andrea Borbel, la Elsevier Manteau, Anvers.

— *Octombrie*: este lansată la Târgul de carte de la Frankfurt cartea Patimile… în germană (traducere: Lucian Grigorowitsch): Die rote Messe în nou-înfiinţata editură *Thule* din Köln, animată de George Carpat Focke.

— Scrie romanul Bonifacia.

— Scrie (prima variantă) Din calidor.

1984

— *Ianuarie*: ca urmare a desfiinţării sectorului literatură străină, la Hachette, P.G. trebuie să caute alt editor – atât pentru sine, cât şi pentru colecţie. Trece la Albin Michel.

— *Februarie-august*: P.G. conduce Departamentul Europa din *Internaţionala Rezistenţei*. Printre altele, organizează, la Senatul francez, două colocvii: „Yalta”, „Pacifismul”.

— *Toamna*: martor în procesul Pordea – *Le Matin*.

Jurnalul – care scrisese că Gustav Pordea este „spion român” – în loc de „agent de influenţă român”, aşa cum sfătuiseră exilaţii români pierde procesul. Pordea a fost susţinut – pe faţă – de I.C. Drăgan şi de Ion Raţiu (la Congresul UMRL ţinut la Paris-Bourget, Gustav Pordea a fost „invitat de onoare” şi a luat loc la prezidiu, între Raţiu şi Novacovici). De altfel, I. Raţiu a fost citat ca martor al apărării (lui Pordea), în proces, dar... nu s-a prezentat. Jurnalul (*Le Matin*) pierde procesul: nu a putut proba că Pordea este „agent al Securităţii”. Abia în iarnă, un jurnalist englez de la *Sunday Times* investighează şi publică rezultatul: Securistul Costel Mitran i-a plătit lui Gustav Pordea, la Viena, 500.000 dolari, pentru a-şi cumpăra” un loc în Partidul lui Le Pen, Frontul Naţional, pentru a pătrunde în Parlamentul European de la Strassbourg.

(*Săptămâna* din 10 ianuarie 1986 publică, pe două pagini „Minciuna are picioare scurte” semnat de un oarecare Cornel Vadim Tudor. Viteazul securist îi atacă pe jurnaliştii occidentali – Jean-Yves Huchet, care, la 1 aprilie 1985 scrisese despre distrugerile sistematice din România („distrugeri de stat şi de partid”), în *Le Matin* pe „trădătorii de patrie: Paul Goma, Monica Lovinescu, Mihnea Berindei şi Dinu Zamfirescu” – cei care... îl atacaseră pe „patriotul naţionale”, „deputatul român în Parlamentul vest-european. Gustav Pordea”.

1985

— Albin Michel nu acceptă colecţia (mutată de la Hachette), este de acord să fie publicate „câteva titluri” – vor fi publicate, cu menţiunea: „Sub direcţia lui Paul Goma”: Czesław Miłosz: Le pays d’Ulro (eseu) şi Bujor Nedelcovici: Le Second messager (roman).

— P.G. scrie a doua variantă a cărţii (ce va deschide un ciclu autobiografic): Din calidor.

— Scrie prima variantă (intitulată: Din gară) a ceea ce va deveni: Arta reFugii – ca al doilea volet al ciclului.

1986:

— Apare la Albin Michel, traducerea franceză (Alain

Paruit) a romanului Bonifacia.

— P.G. scrie întâia variantă a celui de al treilea volet: Astra (în acel moment, titlul provizoriu: Biblioteca).

1987

— Luna *mai*: apare, la Albin Michel, în traducerea franceză a lui Alain Paruit, Din Calidor, sub titlul: Le Calidor.

— Scrie prima variantă din cel de-al patrulea volet al ciclului autobiografic: Sabina.

— Definitivează Arta reFugii.

1988

— Variantele „definitive" ale cărţilor: Astra şi Sabina.

— *Vara – toamna*: P.G. dactilografiază, în vederea „imprimării" la Editura *Dialog* (de pe lângă revista cu acelaşi nume), din Dietzenbach, Germania occidentală, animată de Ion Solacolu, textul integral al cărţii:

Din calidor – o copilărie basarabeană.

1989

— *Ianuarie*: apare, sub îngrijirea lui Ion Solacolu, în editura *Dialog* din Dietzenbach, Din calidor… (fotocopie după dactilogramă – de altfel, stă scris, negru-pe alb: „Versiune originală, în dactilografierea autorului…").

— *Februarie-august*: scrie prima variantă al celui de al cincilea segment din ciclul autobiografic: Roman-intim.

1990

— *Februarie*: apare, la Julliard, traducerea în franceză (Alain Paruit), a romanului Arta reFugii sub titlul L'Art la Fugue.

— *Martie*: apare, la editura Dialog, de sub direcţia lui Ion Solacolu – tot „în dactilografierea autorului", în româneşte, romanul Patimile după Piteşti;

— *Mai*: apare Din calidor în engleză, la *Readers International* London, în traducerea Angelei Clark, sub titlul: May Childhood at the Gate of Unrset.

— *Iunie*: apar, la editura Humanitas, Gherla şi Culorile curcubeului.

— *Decembrie*: apar: Patimile după Piteşti, la Cartea Românească şi

Din calidor – o copilărie basarabeană – la Albatros.

1991

— *Ianuarie*: apare Bonifacia – la Omega.

— *Mai*: apare Sabina (prima parte) – la Apostrof.

— *Iulie*: apare Arta reFugii – la Dacia.

— *Septembrie*: apare Soldatul câinelui (*Chassé-croise*) la Humanitas.

1992

— *Februarie*: apare Ostinato – la Univers.

— *Martie*: Uniunea Scriitorilor din Moldova îi decernează lui P.G. Premiul Uniunii pe anul 1991.

— *Mai*: apare Uşa noastră cea de toate zilele la Cartea românească.

— 25 *mai*: Uniunea Scriitorilor din România îi decernează lui P.G. Premiul pentru proză

— *Iulie*: apare Astra – la Dacia *tragem linie o luăm de la început*?

Tot 1992:

Între 23 iulie şi 23 septembrie (1992): o pată-albă în Jurnal.

Oricum, în vara anului 1992 a fost publicată în presa românească informaţia potrivit căreia:

Gabriel Liiceanu, directorul editurii Humanitas trimisese „la topit", la fabrica de hârtie Buşteni – printre suplimente de tiraj nevândute – şi tirajul nedistribuit, „păstrat" în depozite din iunie 1900 al cărţii de mărturii Culorile (sic) curcubeului.

1993

— 30 octombrie: ruptura definitivă cu Monica Lovinescu şi cu Virgil Ierunca, din cauza complicităţii lor active cu Liiceanu, distrugătorul volumului de mărturii despre Mişcarea pentru Drepturile Omului din 1977 (vezi Jurnal de Noapte Lungă).

— Apare „ediţia a II-a", îngrijită de Florin Ardelean – în fapt, întâia, cea de la Humanitas, din 1990 neexistând – din Culoarea curcubeului, la Biblioteca Familia – înfiinţată cu această ocazie. Până în momentul de faţă este singura consultabilă – cu condiţia de a fi găsită, fiindcă „prietenii"

au avut grijă să saboteze şi distribuţia.

— Apare, la editura Litera o broşură de 100 pagini (din totalul volumului de Articole având 1.000 pagini) intitulată Amnezia la români – pe copertă, în schimb, pe cotor, stă scris: Amnezie la români. Operă editorială semnată de Viorica Oancea (director al editurii) şi de Ioana Pârvulescu, redactor. Redactorul dimpreună cu directorul au conlucrat la acest animalcare-nu-există: volumul intitulat, repet Amnezia la români *nu cuprinde textul care i-ar fi dat numele*.

Sabotaj? Tembelism? Şi-şi.

— Marin Sorescu, director al editurii craiovene Scrisul românesc, pentru a primi portofoliul Ministerului Culturii din guvernul Iliescu face „curăţenie" în editură: decide distrugerea plumburilor unor cărţi bănuite de el, Sorescu, a nu fi pe placul Iliescului, printre care şi Garda inversă, culeasă, gata de tipar (sic) din vara anului 1990.

— Alfabecedarul capătă o formă aproape-definitivă.

1994

— P.G. scrie Viaţa la Castel care ar fi completat Justa (1985). Devine Castelana, text nepublicat.

— P.G. scrie Adam şi Eva, devenit Adameva.

— *21 aprilie* (1994): ca replică procurorului Dragulin – cel care, cu de la sine putere „anulase sentinţa de condamnare" (cea din 1958), P.G. redactează *„Scrisoare către Iliescu „*(vezi Scrisori întredeschise).

— *Aprilie*: La editura Seuil apare, în două volume, La Vie en Rouge de Christian Duplan şi Vincent Giret (lucrare tradusă şi în română, la Nemira). Există pasaje, capitole, fotografii cu/şi despre P.G

— *Septembrie*: Alfabecedarul – dactilografiat de autor – este fotocopiat şi legat în 11 (unsprezece) exemplare, prin grija Ştefanei Bianu (şi la îndemnul amical al lui Andrei Doicescu).

— *Octombrie*: P.G. termină Evadam (a doua parte a volumului Adameva) şi începe Cartea cărţilor (rămasă neterminată).

— *17 decembrie*: P.G. ia hotărârea – fermă – să scrie o

carte intitulată: Şi dacă...? Va ajunge până pe la 130 pagini.

1995

— *Februarie*. Într-un interviu Nicolae Manolescu derapează şi declară că... „ar susţine candidatura lui Paul Goma la preşedinţia României”.

— *9 martie*. P.G., din pornire polemică începe să redacteze „*Scrisoare către compatrioţi* „care va căpăta caracter de intrare în campania pentru alegerile prezidenţiale (din 1996).

— În *11 martie* trimite prin poştă prietenilor textul.

— *13 martie*: Titus Ceia, îl vizitează pe P.G. împreună cu D-na Elena Murăraşu – cadou: Adameva proaspăt apărută la editura Loreley din Iaşi. Din păcate, dificultăţi financiare au împiedicat continuarea activităţii editoriale, iar Adameva nu a putut fi distribuită.

— *21 martie*: Ştefană şi Alexandru Bianu îi dăruiesc lui P.G. un ordinator.

— *Aprilie*: Primele reacţii – ostile – la „declararea candidaturii” Horia Rusu şi C. Coposu.

— *Mai*: Dan Petrescu, la Paris, ia cu el cele trei volume din *Jurnal*, dactilografiat-copiate. Se zice că Justa va apărea, sub direcţia lui, la Nemira.

— Justa a apărut.

— *Iunie*: surpriză: apare, la Bucureşti, la editura Eminescu, romanul în Cerc.

— *Iulie*: a apărut Scrisori întredeschise – singur împotriva lor la

Biblioteca Familia, Oradea, ediţiune îngrijită de László Alexandru.

— A apărut la Litera o altă broşură (200 pagini), o „selecţie” aiurită, intitulată şi aceasta Amnezia la români.

— P.G. primeşte de la prietenul (şi editorul) său George Carpat Focke o scrisoarea de o violenţă în insulte inimaginabilă: „Procuror, „Vîşinski”, „lipsit de inteligenţă”, „concurent al lui Brucan”, jdanovist”, „imoral”, primitiv”, „diminuator al şanselor lui Constantinescu – ba chiar ale Regelui!” – etc etc – în legătură cu Programul. Pe linia lui

Coposu-H. Rusu, dar şi pe „linia” lui C.T. Popescu, cel din „demascarea” securistă din textul „Gomora” apărut în *Adevărul*.

— *20 august*: PG. lucrează la textul *„Răul absolut”* (Securitatea)

— *23 august* (sic). P.G. este expulzat din locuinţă pentru neplata chiriei. Până în 15 decembrie va locui pe la prieteni, la hotel.

— *Decembrie* – la hotel – P.G. scrie textul „Unde am greşit?”, trecere în revistă a prieteniilor rupte. Va fi ataşat de Jurnal de Noapte Lungă.

— 15 decembrie: familia Goma are o nouă locuinţă.

1996

— P.G. rescrie – la ordinator – Ela (1983).

— P.G. copiază (la ordinator) – reface Roman-intim. Apoi Sabina. Apoi Bonifacia. Apoi Gherla – apoi Lăţeşti…

— *11 septembrie*: P.G. anunţă renunţarea la candidatură.

1997

— *5 februarie*: P.G. află că a apărut Jurnal I-II-III, la Nemira.

— P.G. este informat că în ultimul număr din revista 22 există un anunţlistă cu cărţilor apărute cu subvenţie Soros. Printre ele: Patru dialoguri de Paul Goma!” apărută la Echinox, Cluj! Marian Papahagi, interpelat, răspunde că… nu, cartea nu a apărut, însă „relaţiile dintre editură şi Fundaţia Soros îl privesc numai pe el, nu şi pe autorul cărţii” – ne-editate! Se spune că Marian Papahagi nu s-a aflat la întâia. deturnare de fonduri (primea subvenţii de la Soros, dar nu scotea cărţile pentru care solicitase ajutor de editare). Se mai spune că Marian Papahagi nu era singurul mare-cărturar care se comporta ca un găinar.

— În revista *22* din 18 – 24 februarie 1997 se publică textul semnat de Monica Lovinescu intitulat „O precizare la Jurnalul lui Paul Goma” – precizare care. precizează:

„Î*mi pare rău că l-am cunoscut pe Paul Goma*

— Campania de presă împotriva Jurnalului va dura. tot anul, ecouri şi în momentul de faţă (2007). Participanţi:

Pruteanu, D.C. Mihăilescu, G. Adameşteanu, A. Cornea, Alex Ştefănescu, Ioana Pârvulescu, Gabriel Dimisianu, Geta Dimisianu, Bucluca, Groşan, Iorgulescu, Bianca Marcovici, Pleşu, Bianca Marcu-Dumitrescu-Balotă, Grigurcu, N. Manolescu, Zaciu, Alain Paruit, Ţepeneag, Daniel Cristea-Enache, Alexandru George, I. Simuţ.

L-au apărat pe P.G.: Dan Petrescu, Liviu Antonesei, Liviu Cangeopol, Luca Piţu, László Alexandru, Dan Stanca, Mihai Zamfir, Radu Aldulescu, Dorin Tudoran, Elvira Iliescu.

— *16 martie*: apare, la editura Univers Gardă inversă, ediţie îngrijită de Sanda Anghelescu.

1998

— *Martie*: Mariana Sipoş cu Paul Cozighian filmează pentru TVR.

— Alţina apare la Cartier, Chişinău.

— *România literară* din 2 – 8 decembrie 1998 publică editorialul semnat de N. Manolescu „Adio, domnule Goma!”, în care şeful revistei, ca urmare a doua texte trimise îl anunţă că nu va publica niciodată în revista sa; şi că „la o curăţenie generală va fi scos [Goma] pe făraş. Ca o gânganie în care s-a metamorfozat comis-voiajorul lui Kafka”.

— Apar la editura Dacia, sub direcţia lui Radu Mareş: Alte Jurnale şi Jurnalul unui Jurnal.

1999

— Roman-intim apare la ALLFA, deschizând o nouă colecţie.

— Apare, la Dacia Jurnal de Apocrif.

— Scrisuri, volum de publicistică (articole apărute până în august 1998), apare, la Nemira, sub direcţia lui Dan Petrescu.

— O nouă variantă a Adamevei: Sus, în vârful Raiului.

— Dacia scoate a doua ediţie din Patimile după Piteşti.

2000

— P.G. Scrie romanul „poliţist” Profil.

Tradus în franceză de Hélène Lenz – Profil bas –

apare în acelaşi an la Ediţiond de Syrtes

2001

— Scrie Infarct – nepublicat.

2002

— Editura Jurnalul literar publică Basarabia, roman.

— P.G. scrie Bătrânul şi fata.

2003

— Editura Museum scoate două ediţii din eseul săptămâna Roşie, 28 iunie – 3 iulie 1940 sau Basarabia şi evreii.

— Editura Criterion Publishing publică săptămâna Roşie… – a III-a ediţie.

— Editura Flux din Chişinău editează:

Basarabia – roman

Culoarea curcubeului – mărturie

Soldatul câinelui – mărturie.

2004

— Editura Vremea editează săptămâna Roşie… – varianta 11 martie

2004.

— Editura Polirom scoate Din calidor ed. a III-a

— Editura Criterion Publishing scoate, în două volume:

— Jurnal 1999, Jurnal 2000

— Jurnal 2001, Jurnal 2002, Jurnal 2003

2005

— Prima fază a campaniei de antisemitizare a lui Paul Goma – prin: R. Ioanid, M. Shafir, Al. Florian, Dan Pavel, G. Andreescu, A. Oişteanu.

— Editura Polirom scoate Culoarea Curcubeului – Cod „Bărbosul”.

La presiunea holocaustologilor (şi ei autori ai Polirom), volumul a fost mutilat de directorul Silviu Lupescu, fără ca autorul să fie anunţat: lipsesc indicaţiile editoriale, a fost suprimată Introducerea şi Anexa.

— Editura Victor Frunză publică Alfabecedar.

— A doua fază a campaniei de antisemitizare: primilor li se alătură N. Manolescu, H. Gârbea, antrenând

Comitetul Director al Uniunii Scriitorilor (care se raliază în umanimitate fără să crâcnească – şi fără să fi citit textul incriminat), Federaţia Evreilor din România prin faimosul informator al Securităţii, veteranul H. Zalis. Rezultatul acţiunii lui N. Manolescu (în urmă cu 5 ani el însuşi acuzat de „antisemitism”): a obţinut postul de ambasador la Unesco.

— Editura Universal Dalsi publică Sabina.

— La Criterion apare Paul Goma – 70 de Elvira Iliescu.

— La Universal Dalsi apare volumul semnat de Mariana Sipoş: Destinul unui disident: Paul Goma.

(Mariana Sipoş a realizat şi două emisiuni pentru televiziune: „Honoris Causa” şi „STRICT SECRET”).

2006

— V. Tismăneanu îl invită pe P.G. să facă parte din Comisia care va cerceta crimele comunismului. P.G. acceptă. Condiţii:

— Perioada de studiu să nu înceapă în 1946 ci din 28 iunie 1940 (deşi normal ar fi din 1917) şi să nu se încheie în 22 decembrie 1989 (pentru că din ianuarie 1990 Iliescu şi ai săi au declanşat un război civil:

— Să i se restituie toate drepturile – materiale, morale – furate.

V. Tismăneanu a acceptat. A anunţat că T. Băsescu este de acord cu îndeplinirea condiţiilor. Însă corespondenţa a fost întreruptă iar după o săptămână V. Tismăneanu a anunţat că nu mai poate colabora cu P.G., fiindcă acesta nu ar fi respectat un inventat „cod academic”. În comisia cu pricina au fost introduşi tot felul de respectuoşi faţă de „codurile academice”, analfabeţi profunzi în materie de Istorie a României: N. Manolescu, Liiceanu, Berindei, Monica Lovinescu – cei care contribuiseră activ la eliminarea lui P.G. din viaţa culturală a României.

— *Septembrie*: la iniţiativa lui Valerian Stan şi cu sprijinul istoricilor Flori şi Mircea Stănescu, a scriitorilor Dan Culcer şi Liviu Ioan Stoiciu este redactat un memoriu

prin care se cere autorităţilor repararea injustiţiilor faţă de P.G. Memoriul, adunând peste 400 de semnături nu a primit din partea autorităţilor decât răspunsuri mincinoase şi trimiţătoare de la Ana la Caiafa – campioană în materie fiind Monica Macovei, fostă procuror ceauşist, actual ministru al Justiţiei.

— *Decembrie*:

— Raportul condamnând crimele comunismului este citit de T. Băsescu în cadru… festiv – este pomenit şi P.G.

— La editura Anamarol este editată Bonifacia, ediţia a II-a.

2007

— *Ianuarie*:

— La editura Anamarol se editează Arta reFugii, o copilărie transilvană – ediţia a III-a.

— La aceeaşi editură – Anamarol – se publică săptămâna Roşie 28 iunie – 3 iulie 1941 sau Basarabia şi evreii, varianta ianuarie 2007.

— Tot la editura Anamarol vor fi publicate, în cursulan, 2007:

Jurnalele 2004, 2005, 2006

Gherla – Lăţeşti

— *Octombrie*:

Arta reFugii apare în traducerea italiană a lui Marco Cugno la Voland Edizioni

2008

— *Iunie*:

— La editura Vremea apare Dialog Flori Stănescu – Paul Goma

Paris, 2 octombrie 2008